OMUL AFLAT ÎN CĂUTAREA
SENSULUI EXISTENȚEI.
O CARTE INCREDIBIL
DE PALPITANTĂ ȘI DE PROFUNDĂ.

FILMUL IISUS

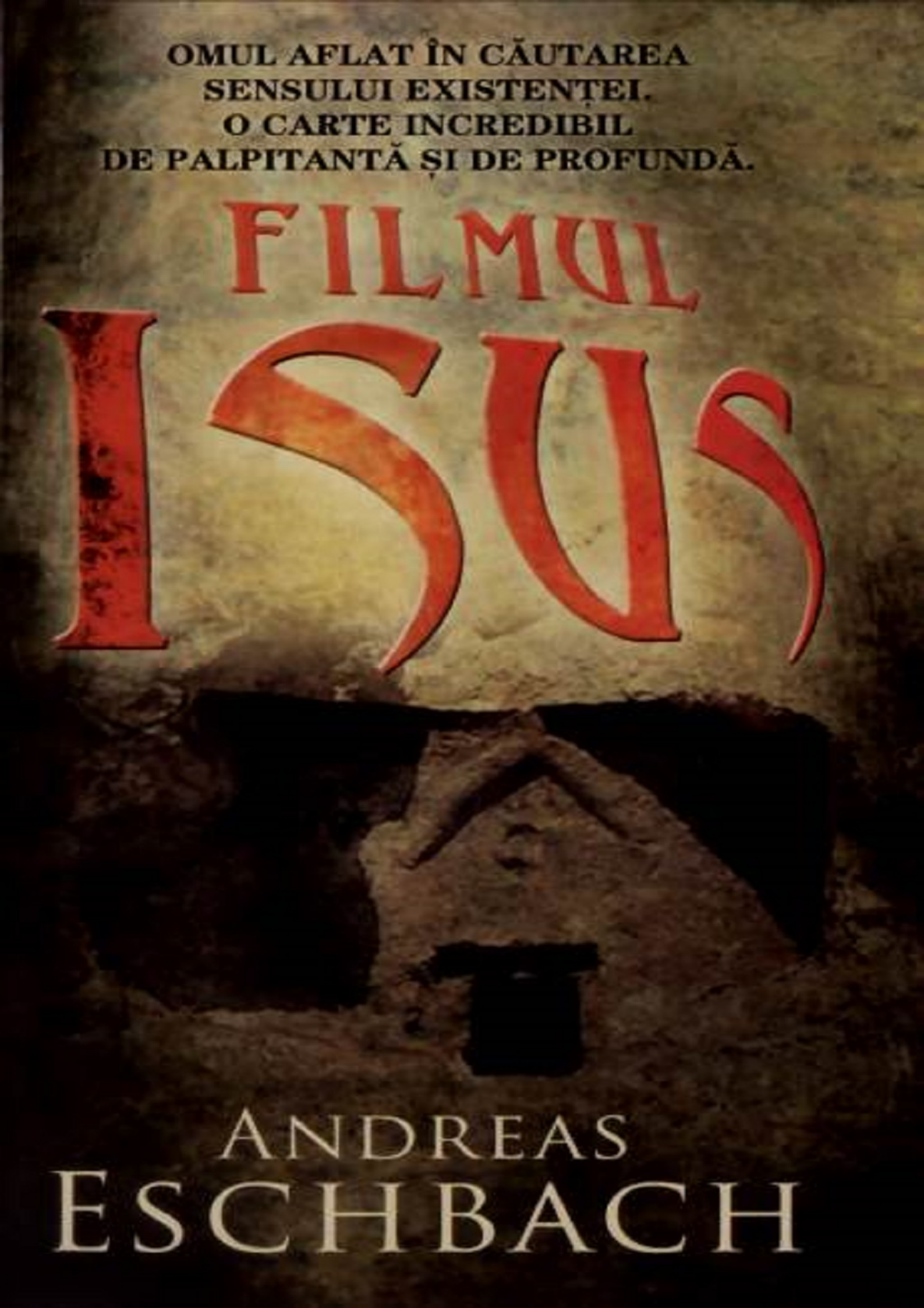

ANDREAS
ESCHBACH

ANDREAS ESCHBACH

FILMUL ISUS

Traducere din limba germană
FREDERICA DOCHINOIU

ANDREAS ESCHBACH *Das Jesus Video* 1998
Schneekluth Verlag GmbH, München

RAO International Publishing Company, 2007

2009

Despre această carte:

La săpăturile arheologice făcute în Israel, într-un mormânt vechi de două mii de ani, Stephen Foxx, membru al Societăţii Exploratorilor din New York, găseşte indicaţiile de utilizare pentru o cameră video - o cameră care avea să ajungă pe piaţă abia peste câţiva ani. Aparent, există o singură explicaţie. Probabil că în viitorul apropiat cuiva îi reuşeşte o călătorie în timp şi a realizat înregistrări cu Isus Hristos, care încă aşteaptă undeva în Israel, într-o ascunzătoare sigură, să fie descoperite. Sau este totul o cacealma de zile mari? Începe o căutare asiduă la care participă arheologi, Vaticanul, servicii secrete şi unul dintre cele mai mari concerne mass-media din lume - o căutare plină de întorsături surprinzătoare, cu un sfârşit senzaţional...

Despre autor:

Andreas Eschbach, născut în 1959 la Ulm, a studiat tehnica zborurilor spaţiale la Stuttgart şi a lucrat mai întâi ca specialist de software. A devenit cunoscut prin thrillerul *Filmul Isus.* Până în iunie 1996, a fost director comercial asociat la o firmă de consultanţă pentru prelucrarea electronică a datelor, iar acum lucrează ca scriitor liber-profesionist.

1

Îi aştepta din momentul în care ştia că va deveni faimos. Faptul că veneau aşa de repede îl mira, dar nu-l surprindea apariţia lor.

Mai întâi era doar un nor de praf în depărtare. Îi percepu simultan cu coada ochiului, ridică apoi privirea şi se întrebă dacă nervii săi încordaţi îi jucau o festă. Probabil. Vehiculele ridicau asemenea nori de praf atunci când parcurgeau drumul pietros ce trecea la distanţa de un kilometru şi jumătate la sud-vest de tabără. Dar acesta era cu siguranţă, din nou, doar un camion ce se îndrepta spre satul apropiat. Probabil că nu avea nici o semnificaţie. Oricum nu era ceea ce aştepta el.

Se întoarse din nou spre puţinii centimetri pătraţi de pământ pe care de un ceas îi pigulea cu pensula din păr de porc. Era foarte cald. Venise luna iunie şi încă la orele dimineţii temperaturile urcau până la douăzeci şi opt de grade sau mai mult. După aceea toată lumea evita să mai privească spre termometru. Nu mai plouase de săptămâni întregi, ceea ce pentru muncă era desigur foarte bine, dar stratul de suprafaţă al pământului se transforma într-un praf fin, enervant, pe care cea mai mică adiere de vânt îl ridica, o pulbere pe care-o respirau, mâncau şi o duceau cu ei în corturi şi în paturile lor de campanie şi de care nu mai puteau scăpa cu adevărat până la încheierea săpăturilor arheologice. Împreună cu transpiraţia, praful forma un strat subţire ce le mânjea trupurile şi împotriva căruia duşurile sărăcăcioase din care abia picura apa, folosite în tabără, nu aveau nici o şansă.

Da, trebuia să recunoască faptul că aştepta. Că trepida de nerăbdare. Că lucra doar pentru a-şi

distrage atenţia. Moneda peste care dăduse înainte, pe când îndepărtase cu grijă pământul cu mâinile goale, într-un loc foarte promiţător, era un shekel din timpul războiului romanilor cu iudeii, o monedă valoroasă bătută în argint, ce înfăţişa o floare cu trei sepale şi cu un înscris în ebraica veche de-a lungul marginii. O curăţase cu pensula suficient ca să poată fi fotografiată şi trecută în registrul săpăturilor. În mod normal, o asemenea descoperire l-ar fi adus într-o dispoziţie excelentă. Evreii bătuseră monede de argint cu valoare ridicată în perioada ocupaţiei romane doar în timpul răscoalei evreieşti, ce începuse în anul 66 şi fusese înăbuşită în anul 70 de către trupele romane. Atunci a fost distrus Marele Templu şi tot atunci a început şi izgonirea evreilor. Moneda era o nouă descoperire ce permitea o datare precisă a mormintelor pe care le dezgropau.

Dar era cu gândul în altă parte. La descoperirea din ziua anterioară. Nu o făcuse el însuşi, ci unul dintre ajutoarele la săpături, un tânăr student din Statele Unite care dăduse peste ea, dar el era singurul care-i înţelegea semnificaţia. Îl străbăteau fiorii atunci când se gândea la aceasta. Niciodată înainte nu descoperiseră arheologii o asemenea piesă periculoasă, un obiect care putea zdruncina temeliile civilizaţiei.

Norul de praf se apropia, trecuse de intersecţie şi, în loc să meargă în continuare spre sat, luase direcţia taberei. Charles Wilford-Smith puse pensula pe registrul deschis, printre ale cărui pagini scârţâia nisipul, şi se ridică.

Peisajul din jurul său îl irita de fiecare dată. Pământul arid, steril, se întindea în valuri sterpe de jur împrejur, fără nici o vegetaţie cu excepţia unor fire de iarbă uscate, care creşteau în umbra unor pietre mai mari. Măcar ele confereau câmpiei o strălucire verzuie, ce lăsa la orizont locul dealurilor gri şi teşite de vântul ce bătuse nenumărate mii de ani şi care mai bătea şi acum.

Totuşi, nu exista sentimentul depărtării. Dimpotrivă, se simţea ca sub o lupă. De parcă ar fi putut simţi fizic cum istoria a cel puţin trei culturi mari se concentrase pe acest pământ. Fiecare piatră şi fiecare tufiş uscat erau impregnate cu amintirile sângeroaselor drame sau a pogromurilor nemiloase, ecouri îndepărtate ale vocilor profeţilor biblici păreau să răsune încă din munţi şi fervoarea nenumăratelor rugăciuni străbătea parcă trupul ca o radiaţie radioactivă.

Pe îndelete, îşi scoase pălăria cu boruri mari pe care o purta mereu la lucru. Devenise, fără să vrea, un fel de emblemă a sa, şi anii îşi lăsaseră amprenta asupra ei. Îşi scoase batista, ce fusese cândva albă, şi îşi şterse fruntea, apoi capul pe care părul, albit de vârstă, se rărea de mulţi ani încoace.

— Shimon, spuse el cu jumătate de voce.

Din groapa învecinată apăru capul unui bărbat, la vreo cincizeci de ani, cu o faţă ca luna plină, cu mustaţă neagră şi aspră şi barbă deasă. Ochii lui clipiră distraţi. Tocmai se uitaseră într-un timp aflat cu două mii de ani în urmă şi se acomodau cu dificultate la prezent.

— Ce este?

Charles Wilford-Smith arătă spre norul de praf ce se apropia.

— Primim o vizită.

Între timp se putea recunoaşte un vehicul, o limuzină lungă şi închisă la culoare, care evident nu fusese creată pentru asemenea drumuri pietruite. Soarele dansa strălucitor pe chenarele cromate din jurul geamurilor fumurii când maşina intra într-una din nenumăratele gropi, pentru a se balansa apoi precum un vapor al pazei de coastă pe o mare agitată.

— O vizită? Shimon se ridică cu greu şi privi spre vehicul. Cine ar putea fi?

— O vizită de sus.

— Cineva de la guvern?

— Mai sus probabil. Îşi puse înapoi pălăria de soare şi îşi îndesă batista înapoi în buzunarul pantalonului. Finanţatorul nostru.

— Aha! Shimon Bar-Lev îşi îndreptă privirea spre el. Lucrau împreună de peste douăzeci de ani. Zona 14, nu-i aşa? Vrea să o vadă. Şi cu noi cum rămâne? Vrei să păstrezi o veşnicie secretul despre descoperirea ta şi a lui... - cum îl cheamă?

— Foxx, replică Wilford-Smith răbdător. Memoria proastă a lui Shimon în ceea ce priveşte numele persoanelor în viaţă era legendară. Stephen Foxx.

— Da, exact. Asta ai de gând?

— Nu, desigur că nu.

— Şi bărbatul din limuzina aceea va afla înaintea mea?

— Da. Crede-mă, Shimon, că atunci când o să ştii, vei înţelege de ce procedez astfel.

Shimon mârâi ceva neinteligibil. Lăsa impresia unui copil îmbufnat.

Wilford-Smith privi în jur. Imaginile din satelit conduseseră spre această aşezare ce fusese locuită la începutul erei noastre. Pe baza acestor hărţi delimitaseră 19 zone ce trebuiau săpate. În interiorul fiecărei zone săpaseră conform sistemului de caroiaj, ale cărui ochiuri pătrate aveau latura de cinci metri. Grila marcată la suprafaţă rămânea intactă formând pereţi care măsurau un metru lăţime între careurile săpate şi permitea săpătorului să raporteze materialul arheologic la un sistem fix de referinţă. Aceasta era metoda tradiţională care fusese consacrată în toată lumea. Şi, desigur, porţiunile nesăpate alcătuiau drumurile de acces spre toate săpăturile, formând uneori un sistem de poduri înguste peste prăpăstii.

Dintre toate cele nouăsprezece zone, mai întâi fuseseră cercetate doar cele cinci care promiteau cel mai mult. Acestea erau, de ieri, şase. El oprise lucrul la Zona 14 şi pusese ajutoarele să înceapă

îndepărtarea straturilor superficiale ale Zonei 3. Peste locul descoperirii se afla acum un cort alb şi mare, care era păzit noaptea de doi bărbaţi tineri şi vajnici cu pistoalele-mitralieră încărcate. Aceşti bărbaţi aparţineau unui serviciu de securitate cu sediul în Tel Aviv şi apăruseră în mai puţin de o oră şi jumătate de când vorbise la telefon cu bărbatul care se afla, foarte probabil, în acea limuzină.

Desigur că existau zvonuri. Auzea rumoarea lor când trecea printre careuri. Cei mai mulţi erau voluntari, tinere ajutoare din toată lumea, puşi la dispoziţie de Israel Antiquities Authority din Ierusalim. Pentru o plată infimă şi sentimentul aventurii, luau asupra lor povara de a se scula dimineaţa devreme şi de a căra toată ziua coşuri pline de pământ şi pietre. Acum îl studiau cu coada ochiului şi se întrebau ce se petrecea de fapt acolo.

— Poate ar fi bine dacă am opri lucrul pentru restul zilei, gândi el cu voce tare. Oamenii pot să se odihnească.

Shimon îl privi consternat.

— Să oprim lucrul? Dar nu este nici măcar ora trei!

— Ştiu.

— Ce înseamnă asta? Este atâta treabă de făcut! Tocmai au început cu noua zonă şi...

Simţi cum vocea sa devine intransigentă.

— Shimon, aceştia sunt oameni tineri, inteligenţi, plini de energie şi mai că plesnesc de curiozitate. Nu ştiu cum o să te descurci, dar nici unul dintre ei nu trebuie să se apropie în seara aceasta de Zona 14, *alright?*

Celălalt îl privi lung şi ca de obicei se instală acea înţelegere reciprocă, pe care o considerau amândoi magică.

— *Alright,* spuse Shimon apoi. Suna ca o promisiune. Era o promisiune.

Oftă şi se urcă cu greu din locul săpăturilor pe drumul îngust. Dincolo, în Zona 3, era deja

aşteptat. Majoritatea erau bărbaţi tineri, printre care se aflau şi câteva femei foarte curtate. Se uitau când la maşina neagră care se deplasa încet, oarecum şovăielnic, prin parcare, când la el. Avea impresia că le simte privirile pe piele, pe măsură ce înainta cu paşi calmi spre locul neîngrădit, pătrat, unde erau parcate maşinile. Cel puţin spera că arăta calm, şi nu neputincios. De când depăşise şaptezeci de ani îi veneau în minte văicărelile tatălui său, care ajunsese până la optzeci şi şapte de ani şi care în ultimii şaptesprezece ani ai vieţii sale nu lăsase să treacă nici o zi fără să informeze familia sa despre ceea ce numea el *avansarea descompunerii* corpului său.

Maşina neagră se oprise deja. Avea un număr galben, deci era un vehicul israelian. De unde Dumnezeu puteai găsi aşa o maşină în Israel? Se mira de fiecare dată de tot ce se putea face cu bani.

Ei aşteptau evident în interiorul confortabil aclimatizat. Când ajunse la maşină coborî şoferul, un colos de bărbat, cu umeri laţi, tunsoare cazonă, îmbrăcat într-o uniformă cu tente milităreşti, având un revolver la vedere, aflat într-un toc purtat pe umăr. Precis era în primul rând bodyguard şi abia în al doilea rând şofer, pentru că modul în care deschise portiera părea stângaci şi studiat.

Bărbatul care coborî din spatele limuzinei era nu doar bogat şi puternic, dar chiar şi arăta aşa. Purta un costum bleumarin care îi venea perfect şi ar fi părut complet deplasat în mediul acela dacă ar fi fost purtat de altcineva, însă John Kaun, incontestabil stăpân peste un concern multinaţional, era obişnuit ca mediul să se adapteze la el, şi nu invers. Cumva acest lucru părea să fie valabil şi pentru peisaje deşertice, situri arheologice şi temperaturile ridicate, de vară.

Se salutară unul pe celălalt cu politeţea cuvenită. Se întâlniseră de abia de două ori până atunci - prima dată când fusese vorba de sprijinul financiar pentru săpături şi încă odată la New York, cu

ocazia deschiderii unei expoziţii dedicate obiectelor arheologice din timpul regelui Solomon. Ar fi fost o exagerare să spună că se puteau suferi. Mai degrabă se putea zice că fiecare îl considera pe celălalt un rău necesar.

— Deci aţi reuşit, spuse John Kaun, plimbându-şi privirea primprejur.

Era fascinant să-l observi cum face aceasta. Aveai impresia că aceşti ochi erau capabili să extragă toate informaţiile optice care îi stăteau la dispoziţie, ca şi cum ar fi golit peisajul cu privirea. Te puteai aştepta ca munţii să se aplece în faţa sa, sau să pălească, sau ceva de genul acesta.

— Aţi descoperit ceva ce va fi mai mult decât o menţiune în subsolul unei pagini a vreunui lexicon arheologic.

— Aşa se pare, încuviinţă Charles Wilford-Smith.

— Heinrich Schliemann a descoperit Troia. John Carter, mormântul lui Tutankhamon. Şi Charles Wilford-Smith... Pentru prima oară se distingeau în spatele măştii puternicului bărbat emoţii omeneşti. Trebuie să recunosc că de-abia aştept, explică el, pe tot parcursul zborului nu m-am mai gândit la altceva.

Charles Wilford-Smith făcu un gest de invitaţie în direcţia cortului care cândva făcuse parte din dotarea armatei britanice.

— Orice v-aţi fi imaginat, spuse el, e depăşit de realitate..

2

> Prima campanie de săpături a fost planificată pentru un interval de cinci luni, începând cu luna mai. Conducerea săpăturilor a fost încredinţată autorului acestui raport, în timp ce Doctorul SHIMON BAR-LEV răspundea de documentaţie. De lucrările preliminare s-a ocupat RAFIBANYAMANI. Datorită extinderii săpăturilor au fost angajaţi temporar până la o sută nouăsprezece lucrători voluntari.
>
> Profesor Doctor Charles Wilford-Smith
> *Raport despre săpăturile arheologice de la Bet Hamesh*

Telefonul sună scurt timp înainte de cină.

Lydia Eisenhardt veni din bucătărie la cel de-al doilea țârâit şi îşi şterse mâinile de şorţul de bucătărie, înainte să ridice receptorul. Era un telefon învechit cu disc şi cu un receptor greu, masiv, fixat de peretele holului întunecat, obligându-l pe cel care vorbea să poarte toate convorbirile între paltoanele agăţate în cuier şi pantofarul plin cu cizmele de cauciuc colorate ale copiilor. Preluaseră telefonul de la fostul proprietar al casei, care trăise patruzeci de ani aici, şi hotărâseră să-l păstreze.

— Eisenhardt?

La celălalt capăt se auzi o voce cristalină, vorbind o germană cursivă cu un puternic accent american.

— Mă numesc Susan Miller şi vă sun din partea domnului John Kaun. Pot să vorbesc cu domnul Peter Eisenhardt?

— Un moment, vă rog, îl chem imediat. Sunaţi cu siguranţă din străinătate, nu-i aşa?

— Da, din New York.

Lydia dădu impresionată din cap privindu-şi propria imagine din oglinda cuierului. Soţul ei primea multe telefoane, dar acesta era ceva cu totul nou.

— Mă grăbesc.

Puse receptorul alături şi se grăbi să ajungă la scara ce ducea la etajul întâi şi urcă cu repeziciune câteva trepte.

— Peter?

— Da? se auzi din spatele uşii camerei sale de lucru.

— Te caută cineva la telefon, apoi adăugă accentuând: *din New York!*

*

Unele cuvinte par să fie vrăjite. New York aparţinea acestei categorii de cuvinte. Pentru un scriitor, New Yorkul era ceea ce era Hollywoodul pentru un actor - centrul lumii, Olimpul artei, acel loc dorit, admirat, temut şi dispreţuit în care, aici şi numai aici putea atinge apogeul.

New York! Aceasta nu putea decât să însemne: Doubleday. Sau Random House. Sau Simon & Schuster. Sau Alfred Knopf. Sau Time Warner... Aceasta nu putea decât să însemne că reuşise vânzarea de mult aşteptată a drepturilor de traducere a cărţilor sale pentru Statele Unite...

Acum trebuia doar să n-o ia razna. Peter Eisenhardt privi la coala de hârtie de împachetat atârnând în spatele biroului său. Era presărată cu săgeţi groase şi subţiri, cu simboluri ciudate, nume, notiţe mâzgălite sălbatic şi dezordonat, bilete lipite şi poze din ziare - planul noului său roman la care tocmai lucra. Cel puţin acest plan, mare cât de trei ori un metru şi jumătate, se gândea el uneori, era o operă de artă. Dar acum nu-şi zicea în gând decât: ”New York!”

— Vin!

*

Ajunse la telefon, cu respiraţia tăiată. Lydia stătea ascultând încordată în pragul uşii de la bucătărie, de unde venea miros de oţet, busuioc şi castraveţi raşi.

— Peter Eisenhardt, spuse el, uitându-se în acelaşi timp în oglindă.

Era încă destul de suplu cu toate că avea un stil de viaţă sedentar, doar părul începuse să încărunţească îngrijorător. Cum ar fi arătat pe coperta unei ediţii de buzunar americane?

— Bună ziua, domnule Eisenhardt, se auzi vocea unei americance care vorbea surprinzător de bine germană. Numele meu este Susan Miller şi sunt secretara lui John Kaun. Vă spune ceva numele acesta?

Kaun? John Kaun? încremeni. Spera ca acesta să nu fie cineva pentru care faptul că nu-l cunoşteai să fie un criteriu de excludere.

— Sincer să fiu, nu. Ar trebui să-l cunosc?

— Domnul Kaun este preşedintele consiliului de administraţie al lui Kaun Enterprises, o societate pe acţiuni căreia îi aparţine printre altele şi televiziunea N.E.W., News and Entertainment Worldwide...

— Concurentul lui CNN?

În momentul următor îşi dori să-şi fi muşcat limba pentru această remarcă.

— Mmmh, da. Ne străduim să devenim numărul unu.

Ce prostie făcuse!

— Frumos, spuse Eisenhardt cu jumătate de glas.

— Printre altele, continuă vocea, de Kaun Enterprises ţine şi editura germană care publică romanele dumneavoastră...

— Aha, făcu Eisenhardt. Asta nu ştiuse. Uimitor.

— Mister Kaun vă transmite că este foarte mândru că poate să vă publice operele. El vrea să

ştie dacă vă poate angaja pentru câteva zile.

— Să mă angajeze? Vă referiţi la un şir de lecturi? Un turneu de lecturi?

Acest lucru era aproape la fel de bun ca şi vânzarea drepturilor de autor. Avea brusc o dorinţă nestăvilită în acest sens: să călătorească în SUA câteva zile, pentru a fi un oaspete căutat în preajma unui multimilionar, centrul unei seri literare, într-unul din acele cluburi exclusiviste învăluite în legendă din New York, înconjurat fiind de aparţinătorii vechii nobilimi financiare, care încă mai erau mândri că puteau înţelege un pic de germană...

— Nu chiar un turneu de lecturi, îl corectă cu grijă vocea de la capătul celălalt al liniei telefonice. Domnul Kaun ar vrea să vă angajeze pentru priceperea în science-fiction şi fantezia scriitoricească de care daţi dovadă.

— Fantezia mea scriitoricească? Şi pentru ce are nevoie de ea?

— Nu ştiu. Eu sunt împuternicită să vă ofer un onorariu de două mii de dolari pe zi, inclusiv acoperirea tuturor cheltuielilor, se înţelege.

Peter Eisenhardt se uită cu ochi mari la soţia sa, care-i întoarse aceeaşi privire uimită.

— Două mii de dolari pe zi? „Cum era cursul dolarului?” Şi la câte zile s-a gândit mister Kaun?

— Cel puţin o săptămână sau probabil mai mult. Şi ar trebui să plecaţi chiar mâine.

— Deja mâine?

— Da, aceasta e condiţia.

Lydia tocmai înghiţise în sec, dar acum ţinea degetele mari de la ambele mâini în sus. Puteau folosi banii tocmai bine. Un avans ce-l aşteptau de mult întârzia să apară şi una din revistele la care scria Eisenhardt din când în când tocmai respinsese un articol în care el investise al naibii de mult timp.

— Şi nu ştiţi ce ar trebui să fac pentru aceşti două mii de dolari pe zi? se asigură Peter

Eisenhardt suspicios.

— Nu, din păcate nu ştiu. Dar convenţia pe care o să v-o trimit prin fax în cazul în care acceptaţi este contractul nostru tip pentru consultanţi. Cred deci că el doreşte să vă consulte într-o anumită privinţă.

Peter Eisenhardt respiră adânc, schimbă încă o privire cu soţia lui, care-l încuviinţă încurajator. Da, într-adevăr, avea chef de aventură. Şi de ce nu? Să plece încă odată în lume, să-şi lase nevasta şi copiii pentru un timp acasă...

— Atunci bine, spuse el.

— *Okay,* spuse femeia uşurată.

„Probabil, se gândi Eisenhardt supărat, a sunat o listă întreagă de autori, care nu aveau timp sau chef, deoarece câştigau prin scris mai mult decât se oferea în acel onorariu de consultanţă."

— O să trimit un bilet de avion pentru dumneavoastră la aeroportul din Frankfurt, continuă vocea cu zel, aveţi nevoie doar de paşaport. Trebuie să ajungeţi mâine-dimineaţă până la ora opt treizeci acolo. Direct la ghişeul companiei El Al. E important să fiţi punctual.

— El Al?

— Din cauza controalelor de securitate. Avionul decolează la ora zece şi, dacă ajungeţi mai târziu de opt treizeci la ghişeu, nu mai puteţi prinde avionul.

Eisenhardt încă se mai minuna.

— Tocmai aţi spus El Al?

— Oh! făcu ea. De data aceasta părea să se jeneze cu adevărat. *I'm very sorry.* Am uitat să vă spun că domnul Kaun se află momentan în Israel. Doreşte să vă duceţi în Israel.

3

Comparaţi planul câmpurilor de săpături cu următoarele, fig. I. 3, şi planul secţiunii, fig. I. 4a-s, precum şi planul resturilor de construcţie (fig. I. 5).

În total s-au stabilit, pe baza fotografiilor din satelit (vezi în anexa C. 3) menţionate în cap. I.2 nouăsprezece zone de săpături, dintre care cele cinci, mai promiţătoare, şi anume Zonele 14, 9, 2, 7 şi 16 (numite în ordinea prevăzută), au fost alese pentru prima campanie de săpături. După cum s-a mai menţionat, lucrările la Zona 14 au fost oprite înainte de vreme în favoarea Zonei 3 (vezi cap. II. 1).

Profesor Charles Wilford-Smith
Raport asupra săpătorilor arheologice de la Bet Hamesh

Părea a fi o problemă importantă. Mai curând semăna cu un marş decât cu o vizită. Autotractorul tocmai decupla cea de a treia din cele cinci rulote lunguieţe, argintii pentru a le lăsa pe terenul de lângă Zona 14, iar numărul ajutoarelor, îmbrăcate la fel, aproape în uniformă, creştea cu fiecare oră. Unii dintre oameni erau ocupaţi cu ridicarea unui fel de gard în jurul terenului pe care se aflau rulotele. Oarecum lateral descărcaseră un generator de curent, o cutie neagră, pătrată, care se auzea zumzăind până departe şi de la care se întindeau cabluri electrice groase peste teren, ducând spre rulote şi spre cortul cel mare care fusese ridicat peste locul săpăturilor, în Zona 14.

— O mulţime dintre ei poartă arme, spuse Judith, care urmărea agitaţia cu ochii strâns închişi.

— Mmm, făcu Stephen Foxx, mestecând. Sendvişurile pe care le primeau în pauze se înrăutăţeau pe zi ce trece. Era cazul să vorbească cu cei doi tineri care se ocupau de aprovizionare. Sau să se gândească cum ar putea să se aprovizioneze singur. Poate exista vreo posibilitate în satul despre care se tot vorbea. Poate se găseau acolo chiar magazine sau, eventual, un supermarket.

— Mă întreb ce înseamnă toate astea. Văd că se instalează. Doar sunt rulote, nu-i aşa...?

Foxx aprobă din cap.

— Evident. Cine îşi permite să se lase transportat într-un astfel de vehicul nu-şi petrece noaptea într-un simplu cort.

— Pe mine mă miră că un astfel de om îşi petrece noaptea aici.

— Şi pe mine. Întinse mâna spre sticla de apă şi îşi alungă din gură gustul fad al sendvişului cu apă călâie, stătută. Un schimb dubios.

— Cât despre diseară - sper că nu va fi o sărbătoare religioasă de familie sau ceva de acest gen?

Judith dădu scurt din cap în semn că nu, fără să-şi abată privirea de la lucrările de construcţie.

— Nici vorbă.

— Deci nu trebuie să port chipa sau să mă descalţ?

— Deoarece nu eşti evreu, nu trebuie să porţi chipa.

— Cum stă treaba cu rugăciunile?

— Încetează! Ne plimbăm puţin prin Tel Aviv şi după aceea mergem să mâncăm. Yehoshuah îl cunoaşte pe patron şi primim cea mai bună masă, asta-i tot. Mă întreb cine este tipul în costum.

— Îl cheamă John Kaun.

— Cum?

Acum se uită la el. Nu-i rea. Lui Stephen Foxx îi plăcea când îl privea cu ochii ei negri, focoşi. Judith Menez era sora lui Yehoshuah Menez, un asistent arheolog la Muzeul Rockefeller din Ierusalim, pe care îl cunoscuse prin internet şi care îi facilitase postul de voluntar la aceste săpături. În primul rând era subţire ca o trestie, cu excepţia acelor părţi ale corpului unde acest lucru ar fi fost un dezavantaj, avea bucle lungi şi negre, un nas acvilin care îţi tăia răsuflarea şi un temperament impresionant, şi era într-adevăr timpul să o aducă în patul lui. Până acum părea nici să nu fi observat că el îi tot dădea târcoale, sau, dacă observase, ştia să ignore acest lucru într-un mod excelent.

— John Kaun, repetă Stephen. Proprietarul şi preşedintele comitetului director al lui Kaun Enterprises. Cea mai importantă investiţie a lui era postul de televiziune N.E.W. cu care încerca de ani de zile să conteste lui CNN numărul unu pe piaţa posturilor de ştiri.

Părea impresionată.

— Asta sună ca şi cum e vorba de mulţi bani.

— Kaun a devenit milionar la 22 de ani. Unii îl numesc Gingis Han, din cauza metodelor sale fără scrupule de a-şi conduce afacerile. Are patruzeci şi doi de ani şi este unul dintre cei mai bogaţi oameni din Statele Unite.

Foxx se gândi dacă în acest moment ar fi înţelept din punct de vedere tactic să menţioneze că el ajunsese milionar la doar nouăsprezece ani. Mai bine nu. Ar fi părut că s-ar da mare. Desigur că dorea aceasta, dar dacă voia să impresioneze cu adevărat, nu trebuia să pară că e un lăudăros.

— El finanţează aceste săpături. Ochii ei se măriră şi mai mult.

— Serios? De unde ştii?

— Citesc ziarele care trebuie.

— Citeşti ziarele care trebuie, evident.

Stephen Cornelius Foxx, douăzeci de ani, provenea din Maine, în nord-estul Statelor Unite.

Era zvelt, aproape bine făcut, puţin cam prea scund în comparaţie cu înălţimea medie, lucru pe care ştia să-l compenseze printr-o ţinută dreaptă şi siguranţă de sine, şi purta ochelari cu rame subţiri, care-i dădeau un aspect intelectual.

Pasiunea sa era să participe la proiecte de cercetare ştiinţifică în întreaga lume. Marcase cu inele păsări în Islanda, numărase în Brazilia specii de furnici, în Africa făcuse studii comparative despre eficienţa diverselor sisteme de irigaţii la marginea regiunii Sahel, iar în Montana ajutase la dezgroparea oaselor de saurieni.

Stephen Foxx era cel mai tânăr membru, care fusese vreodată primit în rândul Societăţii Exploratorilor din New York, care sprijinea de mult timp campanii arheologice, expediţii în păduri tropicale şi alte cercetări în întreaga lume. Şi anume ca membru *plătitor* ca şi toţi ceilalţi. Numai de aceea era considerat membru deplin, şi aşa dorea şi el să fie.

Niciodată până acum nu se dăduse înapoi de la ceva ce-şi propusese să facă numai pentru că, după părerea răspândită, nu avea încă vârsta potrivită. Înţelesese de mic ce rol joacă banul în viaţă: banii erau mijlocul care îţi permitea să duci viaţa pe care doreai să o trăieşti. Cine avea bani putea face ce îşi dorea - cine nu avea bani trebuia să facă ceea ce doreau alţii. Deci era mai bine să ai bani.

De aceea începuse de timpuriu, ocupându-se de calculatoare, dar nu dintr-un impuls pentru jocuri ca majoritatea celor ahtiaţi după calculatoare, ci pentru că simţea că astfel se puteau câştiga bani în modul cel mai uşor, banii care îi vor permite să ducă viaţa pe care şi-o dorea: interesantă.

La şaisprezece ani reuşise performanţa să convingă o întreprindere din oraşul său, care se ocupa de accesorii auto, că era în stare să realizeze un sistem de administrare a Prelucrării Electronice a Datelor (PED) la comandă, care să funcţioneze mai bine decât sistemul lor de până atunci şi să fie

compatibil cu calculatoarele pe care le aveau deja - un an mai târziu primise într-adevăr un cec cu o sumă care insuflase respect chiar şi tatălui său, avocat de meserie obişnuit să fixeze onorarii dureros de mari şi să le şi obţină. Şmecheria la această acţiune mamut fusese că Stephen Foxx nu scrisese decât specificaţiile precise pentru sistemul PED, în timp ce părţile componente fuseseră programate de programatori din India, toţi studenţi la informatică, pe care îi angajase prin internet fără ca vreunul dintre ei să-l vadă. Totul se petrecuse prin reţele de date, pe vremea aceea fiind încă o problemă complicată pentru cei implicaţi: transmisese descrierea detaliată a componentei de funcţionare, partenerul respectiv dezvoltase programul corespunzător şi îl returnase pe aceeaşi cale. Stephen trebuia doar să alcătuiască din diversele componente un sistem general şi să-l instaleze în calculatorul celui care îi dăduse comanda, după testele detaliate de funcţionare, care din fericire existau deja.

Sistemul a funcţionat minunat, mai ales deoarece calitatea programelor, pe care le primise de la partenerii săi indieni, întrecea tot ce era el obişnuit să vadă în domeniul acesta. Adică fără nici o greşeală. Partea complicată a întregii acţiuni era transferarea banilor cuveniţi din bănci americane în cele indiene - o procedură pe care Stephen a mai repetat-o de cinci ori, deoarece vânduse programul după aceea altor cinci firme. Nu numai el, ci şi întreprinzătorii indieni se îmbogăţiseră pe această cale, iar acum cei mai mulţi dintre ei aveau propriile întreprinderi de software, care lucrau pentru firme din întreaga lume. Să comanzi programe în India devenise între timp ceva foarte uzual pentru multe firme.

Stephen nu simţea nici un imbold ca după milionul câştigat să tindă să devină miliardar. Putea foarte bine să încerce să înţeleagă ce se petrecea în mintea unui om ca John Kaun, dar n-ar

fi putut acţiona în consecinţă. Absolvise liceul ca oricare altul, studiase economie politică la o universitate relativ necunoscută, mică şi confortabilă, conducea un Porsche roşu aprins şi ieşea, în limita posibilităţilor, cu fetele cele mai sexy. Se baza mai mult sau mai puţin pe banii săi când dorea să se relaxeze. Făcuse investiţii în aşa fel încât din profit îşi putea finanţa stilul de viaţă, şi după cum stăteau lucrurile, se părea că tot restul vieţii nu va mai trebui să muncească. Şi pentru asta, considera el, meritaseră cei doi ani şi jumătate de stres.

Cel puţin odată pe an dispărea în lumea largă. De când se ştia detesta călătoriile normale: să pleci undeva doar pentru a viziona „ţinutul" sau „frumuseţile turistice" i se părea întotdeauna fără sens. Oamenii care făceau aceasta se făleau astfel că ştiau care sunt restaurantele plăcute din Sri Lanka sau că au călărit cel puţin odată în jurul piramidelor, dar, dacă insistai cu întrebările, se dovedea că nu cunoşteau decât cârciuma din colţul străzii în oraşul în care trăiau şi nici nu ştiau pentru care obiective turistice soseau o mulţime de oameni din întreaga lume, eventual chiar din Sri Lanka, fiind subjugaţi aceluiaşi snobism. Nu, aşa nu. Pe Stephen Foxx îl interesa lumea, dar dacă pleca în călătorie undeva, voia să aibă o activitate utilă. Iar pentru aceasta nu putea să-şi închipuie ceva mai fascinant decât să participe la săpături arheologice, la tabere de cercetări zoologice sau expediţii botanice în pădurile tropicale. De când aflase de existenţa Societăţii Exploratorilor şi de la ea că este posibil să participi la asemenea acţiuni ca nespecialist, îi fu clar că asta îşi dorea.

Bineînţeles că aşa ceva era legat mereu de muncă fizică grea, condiţii de viaţă neconfortabile şi activităţi stupide. Trebuiau numărate mii de larve, cărate zeci de coşuri de pământ, moloz şi piatră, te înţepau ţânţarii şi trebuia să dormi în corturi umede şi rău mirositoare. Dar totul făcea

parte din aventură. Nu ar fi vrut să facă schimb cu oamenii de ştiinţă, care evident făceau lucrurile mai pretenţioase, emiteau teorii, compuneau lucrări şi dădeau indicaţii celor care îi ajutau, căci asta ar fi însemnat să studieze ştiinţele naturii şi să facă toată viaţa acelaşi gen de muncă. Iar aceasta era oricum altcumva, doar interesant nu. Ba chiar era de-a dreptul plictisitor.

— Crezi că vor să toarne un film despre săpăturile noastre? întrebă Judith.

Rafi, care conducea lucrările la Zona 3, le făcu semn cu mâna de departe. Pauza de micul dejun se terminase.

— Nu ştiu, răspunse Stephen. De fapt nu cred. Mă îndoiesc că vine preşedintele consiliului de administraţie pentru turnarea unui film.

— Dar are legătură cu descoperirea despre care tu nu vrei să vorbeşti.

— Cred că se poate porni de aici.

— Şi ce crezi că se petrece?

— Cred, spuse Stephen Foxx, îşi scoase ochelarii şi se şterse cu dosul palmei peste sprâncene, care erau ude de transpiraţie, cred că s-a întâmplat o crimă.

4

> Urmează o evaluare amănunţită a stratigrafiei. Elementele stratigrafice, precum straturi, pereţii escavaţiilor, sunt numerotate, ruinele prevăzute cu litere şi introduse în locurile corespunzătoare ale reprezentării stratigrafice. Referitor la clasificarea stratigrafică a obiectelor ceramice din cap. III-9, vezi cap. XII.
>
> Numerotarea şi schematizarea stratigrafică se bazează pe metoda publicată de HARRIS (HARRIS 1979, 81-91, vezi şi FRANKEN 1984,89-90). În unele locuri acoperă pentru simplificare un singur număr o întreagă aglomerare de depuneri.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Ghişeul lui EL AL este situat, din motive de securitate, lateral de holul principal, într-un gang separat. Peter Eisenhardt ajunsese aproape în ultimul minut şi stătea acum cu un sentiment neplăcut printre tot felul de oameni pe care-i văzuse până atunci doar la ştirile de seară. Evrei ortodocşi cu perciuni lungi, îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare stăteau lângă palestinieni cu priviri calme, care purtau inconfundabilul turban popularizat de Yasser Arafat. Se ignorau reciproc cum puteau mai bine. Femei înfăşurate în castele lor robe lungi, cu feţele acoperite, aşteptau într-un rând cu călugări franciscani îmbrăcaţi asemănător. Printre ei, nu atât de bătători la ochi, răbdau bărbaţi normali şi femei de diferite vârste şi stări

sociale, cucoane de vârsta a treia şi bărbaţi distinşi mai în vârstă, purtând, nerăbdători, câte o pălărie de vară albă, deşi era dimineaţa devreme şi nori acopereau cerul în Frankfurt; bărbaţi palizi, planturoşi în costume strălucitoare, ca date cu unsoare, care cărau valize grele de plastic, se conversau încet într-o limbă ce, pentru urechile lui Eisenhardt, suna ruseşte. Şi se avansa foarte greu.

— De ce călătoriţi în Israel? voia să ştie femeia de la serviciul de securitate israelian, cu aspect galinaceu, care-l examina plină de suspiciune din cap până în picioare, ca şi cum l-ar bănui de intenţii criminale.

— Din, hm, motive profesionale. De ce-l făcea această întrebare aşa nervos? Scoase din buzunarul său, cu vârful degetelor, faxul din New York. Am un contract de consiliere.

Ea studie contractul amănunţit. Controlul nu se făcea doar formal, era ceva cu adevărat serios. Niciodată nu trăise aşa ceva la vreo altă călătorie cu avionul. Ar fi întârziat mai degrabă decolarea avionului decât să se treacă în timpul controlului cu vederea anumite puncte neclare, şi aceasta precis din motive întemeiate. Eisenhardt se gândi la deturnările de avioane de care până atunci doar auzise. Aveau multe motive serioase.

Oh, Doamne, în ce se băgase! Funcţionara citi faxul a doua oară, întregul contract de patru pagini redactat în engleză, scris în limbaj juridic, ridică receptorul telefonului său, formă un număr fără să privească, şi vorbi cu cineva într-o limbă guturală, probabil ebraică. În cele din urmă îi înmâna hârtia şi aprobă din cap, încercui o semnătură pe un formular şi îi făcu loc să treacă.

— În regulă, spuse ea şi se adresă suspicioasă următorului pasager aflat la coadă, pe care îl trata până la proba contrarie tot ca pe un posibil terorist.

„De ce călătoriţi dumneavoastră în Israel?” O întrebare al naibii de bună. El, un scriitor de succes mediu! În calitate de consilier al unui gigant media

multimilionar. O nebunie. Extrem de dubios. Adevăratul motiv, înţelese el dintr-odată, era faptul că rămăsese în urmă cu plata ratelor la casă. Pentru că editura nu plătea, o editură care aparţinea, indirect, tot aceluiaşi bărbat care-l angajase acum.

*

Ea stătea exact acolo unde şi-ar fi dorit el: pe marginea patului său de campanie. Din păcate, ea era îmbrăcată şi el pe jumătate gol.

Stephen tocmai făcuse un duş. Deşi termenul de duş nu era prea potrivit - din capetele de duş impunătoare nu ieşea decât un firişor de apă care mai mult picura decât curgea. Toţi cei din tabără se plângeau permanent că aceste duşuri nu erau capabile să spele praful omniprezent. Oricine ştia că nu avea nici un sens să se plângă, pentru că duşurile nu urmau să fie schimbate până la sfârşitul săpăturilor. Stephen reuşea cu un simplu truc, pe care-l învăţase de la nişte experţi în irigaţii din Africa, să spele complet praful de pe corp: şi anume folosind un burete. Nu făcuse nici un secret de stat din acest truc, dar din câte auzise, cei mai mulţi preferau să se plângă în continuare.

— Nu mai cunosc pe nimeni care să ia la el un sacou pe un şantier arheologic, spuse Judith.

— Mai am şi multe ale însuşiri deosebite, spuse Stephen, care tocmai îşi usca părul frecându-l cu putere, dându-i apoi o formă cu un pieptăn gros. Făcea bine să ştie că trecuse ziua şi că-l aştepta o seară confortabilă. Chiar şi efortul fizic îi făcea bine, îl ţinea în formă şi îi permitea să-şi simtă mai bine trupul.

Săpătorii voluntari locuiau în corturi destul de spaţioase, dintr-o pânză de corabie albă şi groasă, lăsând impresia că ar fi de pe vremea unei campanii africane a armatei britanice. Şi poate chiar aşa şi era. Cele mai multe corturi erau ocupate de două persoane; Stephen aranjase însă să locuiască singur în cort, împrăştiind zvonul că ar sforăi noaptea cumplit şi în plus că ar avea

tendinţe spre somnambulism şi că exista pericolul ca la întoarcere să greşească patul - ceva ce nu ar fi vrut să rişte nimeni. Drept urmare, avusese destul loc pe lângă masă şi scaun să pună un cuier de haine şi o oglindă mare.

— Cândva tot o să aflu, repetă ea cel puţin pentru a cincea oară.

Se referea desigur tot la descoperirea pe care o făcuse el, descoperire ce declanşase, după câte se părea, întreaga agitaţie.

— O să afli în seara asta, spuse Stephen şi îşi trase pantalonii.

Judith îl privea fără să se clintească. Intrase înainte pur şi simplu în cort, în timp ce el se afla în chiloţi, se aşezase pe patul său şi începuse să-l descoasă despre descoperirea sa.

— E o poveste lungă. Dacă ţi-o povestesc ţie, trebuie să o relatez încă odată şi lui Yehoshuah şi asta e prea mult.

— Vrei doar să o faci mai palpitantă.

— Desigur, şi asta. Când vine fratele tău?

— Într-o jumătate de oră.

Avea ceva dur în temperamentul ei. Această duritate provenea probabil şi din faptul că la cei douăzeci de ani ai ei îşi satisfăcuse deja stagiul militar de doi ani în armata israeliană. Pe Stephen îl trecuseră fiorii când aflase că această făptură temperamentală cu picioare lungi era capabilă să conducă un tanc, că fusese implicată în lupte cu arme de foc împotriva oamenilor Intifadei[1] şi că, legată la ochi, putea să reasambleze o mitralieră în mai puţin de un minut. Pe când el nu cunoştea armata decât din filme.

— Nu ar fi mai bine să mergem cu maşina mea? Şi să-l întâlnim în Tel Aviv?

Arătă cu o mişcare a capului spre mobilul său care se afla pe masă.

— Nu mai dai de el acum. E prins deja în traficul infernal din Ierusalim.

— Bine atunci.

Îşi aranjă cămaşa sa preferată, alcătuită dintr-o combinaţie rafinată de în, bumbac şi diferite fibre sintetice, o cămaşă ce-l însoţea în toate expediţiile sale. Purtată singură părea o costumaţie lejeră, iar combinată cu un sacou dădea impresia de eleganţă şi se putea spăla la nevoie şi cu apă rece şi săpun, păstrându-şi albeaţa. Provenea dintr-un butic mic şi exclusivist din New York, pe care i-l recomandase cineva de la Societatea Exploratorilor, un bărbat care avea aproape optzeci de ani şi care povestea cu orice ocazie cum în tinereţe făcuse înconjurul lumii cu bicicleta.

Apoi îşi puse sacoul. De asemenea, o piesă pe care trebuise s-o caute multă vreme. Era uşor, ţinea răcoare în zone calde şi de cald în zone reci, se putea rula uşor în bagaj fără a ocupa mult spaţiu şi fără să se mototolească şi se asorta la orice. Desigur că nu fusese prea ieftin. Dar el îşi făcuse un obicei să nu plece nicăieri fără să aibă posibilitatea să se îmbrace cu gust, ca un om de afaceri. Avea chiar şi nişte cravate în sacul său marinăresc cu aspect rustic; dar pe acestea Judith încă nu le văzuse pentru că altfel s-ar fi distrat pe seama lor. Dar din proprie experienţă ştia că nimic nu te ajuta mai mult să pari sigur pe tine decât convingerea că eşti îmbrăcat potrivit. Când avea de a face cu oameni, o cravată putea fi la fel de importantă precum un pistol într-o confruntare cu un tigru.

Judith se ridicase şi se postase în dreptul intrării. Când dădu la o parte prelata de la intrare, soarele care coborâse la apus, aruncă o rază caldă şi lată, ce străbătu de-a curmezişul cortul, mângâind patul de campanie şi podeaua prăfuită, din pământ bătătorit.

— Cred că vine un taxi.

— Mmmh, făcu Stephen, în timp ce-şi lega şireturile de la pantofi.

Pe aceştia nu putea să-i păstreze curaţi într-o asemenea regiune. Şi din când în când trebuia să

mai facă şi ordine; cu coada ochiului văzu că sub pat se afla cutia arheologică pe care o folosise ieri, o cutie plată, dreptunghiulară, din tablă mată, cu un capac pliabil, în care se punea pământul scos în locul descoperirilor pentru a putea fi dat mai târziu prin sită. Uneori se descopereau obiecte mici, dar importante, abia la trecerea prin sită - precum dinţi singulari, oscioare, părţi ale unor podoabe - care fuseseră trecute cu vederea la locul săpăturilor. Dar toate aceastea puteau fi amânate pe mâine. Îşi băgă portofelul şi mobilul în buzunar şi verifică dacă avea destui bani la el.

— Se pare totuşi că vor să toarne un film, spuse Judith. Aceea e o cameră de filmat, nu?

— Ce?

Stephen veni în spatele ei, îi privi peste umăr şi savura căldura obrazului ei aflat la o distanţă de doar un centimetru. Mirosul fetei era incitant, chiar fără să-l poată identifica.

— Chestia aia pe trepied. În faţa cortului.

Stephen privi într-acolo şi văzu într-adevăr o cameră de tipul acelora care se foloseau în cinematografie. Doi dintre oamenii lui Kaun se străduiau să o înşurubeze pe stativul stabil.

— Ciudat, zise el.

— Vor să toarne un film, ascultă-mă pe mine. Stephen clătină încet din cap.

— Nu pot să-mi imaginez aşa ceva. Nu pot să-mi imaginez că Gingis Han a venit aici doar pentru a turna un film despre o campanie arheologică.

Treptat, începu şi el să se întrebe dacă înţelegea cu adevărat ce se petrecea de fapt. Dacă se uita dincolo, la Zona 14 şi spre cele cinci rulote strălucind roşu aprins în apusul soarelui şi vedea oamenii aceia ciudaţi fără feţe, îmbrăcaţi în salopete N.E.W. forfotând neîncetat, se simţea exclus, împins la marginea evenimentelor. Ce se petrecea acolo semăna aproape cu filmele acelea în care cineva descoperea ceva epocal - un extraterestru sau un om preistoric -, iar apoi

năvăleau „cercetătorii” ca lăcustele, sigilau totul, ridicau garduri de protecţie şi prelate şi îşi instalau peste tot instrumentele.

Derulă încă o dată evenimentele în minte. Ziua de ieri. Descoperirea. Teoria sa despre aceasta. Acum când se gândea la ea nu i se mai părea atât de convingătoare. Ceva era greşit. Ceea ce se petrecea nu se potrivea cu teoria sa. Poate era foarte bine dacă putea să revadă totul în seara aceea împreună cu Judith şi fratele acesteia.

*

Vecinul său de scaun în avion îl recunoscu tocmai când zburau peste Alpi.

— Scuzaţi-mă că vă întreb, dar nu sunteţi dumneavoastră scriitorul Peter Eisenhardt? spuse el acea frază aducătoare de satisfacţii, pe care orice scriitor nu tocmai notoriu o iubea ca pe numele copiilor săi.

— Da, recunoscu Peter Eisenhardt, eu sunt.

— Am citit câteva din cărţile dumneavoastră, spuse bărbatul şi numi două titluri de romane care, din păcate, aparţineau amândouă altor autori. Mi-au plăcut cu adevărat foarte mult.

Eisenhardt zâmbi chinuit.

— Mă bucur să aud asta.

Se prezentă drept Uri Liebermann, jurnalist şi corespondent extern al mai multor ziare israeliene din Germania. Locuia la Bonn, dar odată pe lună se întorcea acasă la soţie şi copii, pe care reuşise să-i convingă să se mute în străinătate.

— Şi de ce călătoriţi în Israel? voia el să ştie. Faceţi un turneu de lecturi publice? Sau mergeţi în concediu?

Peter Eisenhardt recunoscu că nu participă la un turneu de lecturi publice, iar un concediu nu şi l-ar petrece fără familie.

— Aha, concluziona corespondentul extern plin de viaţă, care probabil avea puţin peste patruzeci de ani şi a cărui frunte înaltă încerca să o compenseze printr-o mustaţă impunătoare, de-a

dreptul prusacă, atunci faceţi o călătorie de documentare?

— Cam aşa ceva, recunoscu Eisenhardt.

— Asta înseamnă că acţiunea următorului roman al dumneavoastră o să se petreacă în Israel?

— Probabil.

Un carnet gros de notiţe fusese desigur, ca de obicei când călătorea, primul lucru pe care-l împachetase. Exista o parte din creierul său, care aparent devenise de mult independentă şi care pândea în permanenţă locuri deosebite, expresii necunoscute, persoane interesante şi evenimente, iar aceste observaţii trebuiau notate pentru a fi ulterior valorificate în romane. De aceea această posibilitate nu se putea exclude.

— Extraordinar, extraordinar, se bucură jurnalistul şi începu să cotrobăie prin bagajul său de mână. Ia spuneţi, pot să vă fac o fotografie? Aş dori să public un mic anunţ într-unul din ziarele pentru care lucrez; ceva de genul: „Cunoscutul scriitor german Peter Eisenhardt călătoreşte actualmente prin Israel”. Cred că aceasta ar fi la urma urmei şi în interesul dumneavoastră.

— Cu plăcere.

Şi în felul acesta se lăsă Peter Eisenhardt fotografiat, zâmbi pe cât putea de cuceritor şi după al treilea bliţ Uri Liebermann se declară mulţumit. Mândru îşi prezentă apoi aparatul de fotografiat, un model nou-nouţ, cu un monitor plat pe spate, pe care se putea vedea poza tocmai efectuată aproape în mărime originală, înainte să o stocheze pe un *Optical Disc* în interiorul aparatului.

— Complet digital, explică el. Şi vedeţi aici pe lateral? Aici pot să introduc un cablu serial şi să descarc pozele pe orice computer obişnuit. Fantastic ce se poate face în ziua de azi, nu? Dar există ceva şi mai bun.

Scoase un obiect plat la iveală, ce arăta ca un telefon mobil, îl glisa spre uimirea lui Eisenhardt pe lăţime pentru a ţine un computer în miniatură în

mână, având o tastatură fină şi un afişaj îngust LCD.

— Acum trebuie să ne facem mici şi să trecem neobservaţi, pentru că ăstora nu le place dacă mânuieşti chestii de-astea în timpul zborului. Dar eu trebuie pur şi simplu să vă arăt cum procedez. Scriu aici raportul meu, cu dificultate e adevărat, dar merge foarte bine - degetele mele par să fi devenit mai subţiri de când am acest aparat. Remarcabil, nu? Deci, ce scriem? „Scriitor german celebru vizitează Israelul”. Acesta e titlul. Apoi un pic de gargară; cred că nu adun mai mult de zece sau douăsprezece rânduri, dar împreună cu poza... Părea că îşi calculează deja în minte onorariul. Concentrat, tastă un text scurt; Eisenhardt îl privi peste umăr, dar jurnalistul lucra cu un editor de texte ebraic, aşa că Eisenhardt nu putea recunoaşte nimic din ceea ce scria. Liebermann părea să stăpânească la perfecţie corespondenţa între tastatura cu litere latine şi alfabetul ebraic şi era fascinant să vadă cum rândurile se mişcau de la dreapta la stânga în loc să se formeze invers, cum era obişnuit scriitorul.

— Aşa, spuse el în sfârşit, acum ataşăm şi poza... Scoase un mic cablu din aparent universala sa geantă de umăr, îl introduse în cameră, apăsă câteva butoane şi câteva taste pe mobilul dotat cu calculator, aşteptă câteva clipe şi scoase mulţumit cablul.

— Gata. În mod normal, aş putea trimite articolul direct în computerul principal al redacţiei, dar aici la bord nu merge; probabil că ne-am prăbuşi sau, mai rău, am ateriza din greşeală în Libia, ha ha! Dar o întreb pe stewardesă dacă pot folosi instalaţia telefonică a avionului, de obicei nu e nici o problemă în acest sens. O clipă...

Eisenhardt îl privi uimit cum se deplasează spre partea din faţă a avionului, cu un alt cablu de PC în mână, pentru a începe apoi să discute cu una dintre stewardesele aflate în spatele perdelei de la

bucătăria de bord. Apoi dispărură amândoi şi un timp nu se petrecu nimic.

Eisenhardt privi pe fereastră. Nori răzleţi treceau pe lângă ei. Ce se vedea acolo jos era oare Toscana? Sau era încă tot câmpia Padului? Un mozaic verde-maroniu de câmpuri, printre care treceau străzi şi drumuri subţiri ca firele pânzei de păianjen. Şi marea cu o strălucire întunecată. Uri Liebermann se întoarse rânjind.

— Cine a zis că nu se poate? A funcţionat. Dacă aveţi noroc, vă vedeţi în ziar când o să aterizăm... Nu, poate e exagerat. Vă vedeţi în ediţia de seară. Când ajungeţi la hotel, uitaţi-vă pe ziarele evreieşti de acolo.

— Glumiţi.

— Nu, sincer! Bine, în mod normal nu m-aş fi grăbit atât de mult cu ştirea aceasta. Clar. Dacă se petrece ceva dramatic, dacă în Bonn un ministru se exprimă negativ la adresa Israelului - îi tipăresc cuvintele direct aici în cutia mea minune, apăs pe buton şi dacă totul se desfăşoară optim, ziarul cu articolul meu se află patru ore mai târziu la vânzare în chioşcurile din Israel.

— Patru ore?

— Patru ore. Şi ţineţi cont că vorbim aici de o ştire obişnuită. Dacă se petrece cu adevărat ceva important, merge totul mai repede.

— Incredibil.

Eisenhardt era sincer impresionat.

— Verificaţi.

— Cu siguranţă. Chiar dacă mi se pare efortul, sincer spus, exagerat.

Liebermann râse.

— Bine aţi venit în Israel! Credeţi-mă, israelienii sunt complet *meshuga*[2], în ce priveşte ştirile. Ascultă permanent radioul, se uită în fiecare seară la televizor la ştiri, de cele mai multe ori şi posturile iordaniene, egiptene şi siriene şi citesc de trei ori pe zi ziarul. Şi nu doar evreii fac aşa, ci şi palestinienii. Şi se discută permanent de ştirile

neplăcute, oamenii se enervează şi mulţi fac infarct din această cauză. Este o manie; nici nu vă puteţi imagina. Ăsta e Israelul!

Acesta era deci Israelul. La prima vedere, aeroportul David-Ben-Gurion arăta ca orice alt aeroport într-o ţară mediteraneeană: mare, inundat de lumină, înăbuşitor şi plin de oameni. La o privire mai atentă Eisenhardt observă inscripţiile, permanent în trei limbi, în ebraică, engleză şi arabă, soldaţii aflaţi peste tot, care păzeau atenţi, cu o mână pe pistolul-mitralieră. Liebermann dispăruse la un moment dat şi Eisenhardt se lăsă purtat de afluxul de oameni, prin controalele enervante şi amănunţite, care lăsară în valiza sa un haos absolut şi în sfârşit afară din clădirea aeroportului, sub cerul fără nori al Tel Avivului. În spatele grilajelor ce blocau intrarea, se înghesuiau oameni care studiau cu atenţie şi aşteptare încordată fiecare faţă. Din când în când se auzeau strigăte, apoi cei care aşteptau se îmbrăţişau dincolo de grilaje cu nou-veniţii şi se auzeau *„Shalom”*[3] sau *„Salam aleikum!”*[4], şi, de asemenea, râsete şi plânsete. Eisenhardt se simţea, în oarecare măsură pierdut.

Apoi descoperi un afiş din carton în spate, pe care-l ţinea cineva peste capetele celor care aşteptau şi pe care era scris numele său, chiar dacă fără „dt” la coadă: doar Eisenhart. Se îndreptă spre afiş. Bărbatul respectiv era un om în vârstă, plin de riduri, care purta nişte pantaloni gri neglijenţi, de tipul celor care fuseseră la modă în anii '60, şi pe deasupra o cămaşă colorată de o oribilitate de nedescris, cu pete de transpiraţie la subsuori.

Eisenhardt se prezentă şi bărbatul dădu din cap fără entuziasm, bombăni numele său pe care Eisenhardt nu-l înţelese şi explică faptul că fusese însărcinat să-l aducă la Mister Kaun. Vorbea germană cu un accent dur, probabil est-european, şi de aproape arăta şi mai bătrân decât înainte.

Eisenhardt îl urmă prin parcarea aeroportului la un taxi. Pe bordul maşinii era un abţibild ce înfăţişa steagul polonez.

— Sunteţi din Polonia? întrebă Eisenhardt, în timp ce mergeau pe străzile late, şerpuind printr-un peisaj deşertic, lăsând aeroportul în spate.

— Da. Din Cracovia, dar e mult de atunci.

— Dar vorbiţi bine germană. Faţa şoferului rămase neclintită.

— Am învăţat în lagărul de concentrare. Eisenhardt înghiţi jenat şi nu-i veni nici o idee ce ar putea să răspundă. Privi pe fereastră. Acesta era deci Israelul.

5

> După evacuarea stratului solid de suprafaţă menţionat, de 2 m, s-a ajuns la nivelul +/- 0.00 m. La acest nivel s-a împărţit terenul de săpături într-un caroiaj 5x5 m cu secţiuni de 1 m; liniile caroiajului sunt dispuse pe axa nord-sud (vezi fig. II. 29).
>
> În partea de nord s-a efectuat săpătura între F.20 şi F.13 (câmpul GL; vezi fig. II. 30 pozele de la anexa H) într-o primă etapă. În secţiunea dintre F.20 şi F.19, a apărut un şir de ziduri orientate pe direcţia est-vest din piatră cioplită, care par să reprezinte o încercuire a cimitirului. (w).
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Stephen şi Judith se plimbau printre corturile voluntarilor veniţi la săpături, mergând spre parcare. Între timp taxiul se oprise în faţa rulotelor, iar Mitsubishiul alb al fratelui lui Judith tocmai trecea în josul jalnicei străzi cu pietriş. Yehoshuah deja le făcea semne prin parbriz.

— E atât de punctual încât îţi poţi potrivi ceasul după el, spuse Judith. Mă întreb cum reuşeşte.

— Mmm, făcu Stephen.

Din taxi coborâră doi bărbaţi, un om palid spre patruzeci de ani cu un vag început de burtă şi început de chelie, care se uita neajutorat în jur, ca şi cum nu ar şti prea bine cum ajunsese aici, şi şoferul, un bătrân adus de spate, care între timp ridică o valiză şi o geantă din portbagaj. Nou-

sositul părea să fie o persoană deosebită deoarece atât profesorul Wilford-Smith, cât şi John Kaun îşi făcură apariţia şi îl întâmpinară pentru a-l saluta.

Yehoshuah puse frână de scârţâră roţile până se opri maşina în faţa lor, ţâşni afară şi îi întinse mâna lui Stephen peste capota prăfuită a maşinii. Era un bărbat masiv, lălâu, cu părul închis şi creţ al *sabras*-ilor, a evreilor născuţi în Israel.

— Mă bucur că te văd. Ei, te-ai acomodat? După cum am auzit, ai şi făcut primele descoperiri senzaţionale.

— Da, spuse Stephen absent şi făcu un semn cu capul spre taxi. Ştii cumva cine sunt oamenii aceia?

Yehoshuah se uită, deloc precaut în direcţia indicată. Ca detectiv ar fi fost un dezastru.

— Nu, habar n-am. De ce întrebi?

— Faţa mi se pare cumva cunoscută, dar nu îmi amintesc de unde.

Judith îi aruncă o privire iscoditoare, dar nu spuse nimic.

— Bine, spuse Stephen. Poate îmi amintesc totuşi. Hai să plecăm.

Se urcară în maşină, Judith pe bancheta din spate. Yehoshuah porni motorul şi aprinse radioul, la care un crainic citea ceva în ebraică, care după sunet păreau a fi ştiri. Stephen se mai uită odată la bărbatul de peste drum, care purta un costum ce nu-i venea bine şi care tocmai dădea din cap ascultând cu atenţie, în timp ce profesorul Wilford-Smith părea că îi explica ceva cu gestica sa delicată, tipic britanică. Îl cunoştea pe acest om, mai văzuse faţa lui, dar unde? În mod normal se putea baza pe memoria sa privind persoanele şi îl enerva că aparent îl lăsase în pană. Nu îl întâlnise încă niciodată, de asta şi-ar fi amintit. Văzuse undeva fotografia acestui om. „Ce contează?”, se gândi când porni maşina. Precis că la un moment dat, când era important, îşi va aminti.

*

Peter Eisenhardt dădea din cap afirmativ la orice îi explica profesorul în acea engleză a clasei britanice de sus, care avea un efect impunător, necondiţionat de blazat şi îngâmfat. Unele expresii nu le prea înţelegea; între timp engleza lui se ruginise de-a binelea! Deci era vorba de un sit arheologic. Probabil de aceea arăta totul atât de provizoriu şi dezordonat. Mai întâi Eisenhardt se gândise la o tabără de instrucţie a vreunei miliţii de rebeli, apoi la filmările exterioare ale unei pelicule de lung metraj.

Călătoria îi măcinase nervii. Rulaseră pe şoseaua care ducea de la Tel Aviv spre Ierusalim, când, la o încrucişare invizibilă de drumuri, în timp ce din spate îi asalta o maşină sport claxonând, iar din faţă, de pe contrasens, venea o autocisternă cu remorcă, şoferul trase brusc de volan, cotind pe un drum de pietriş catastrofal, care, de-a lungul multor kilometri, părea să ducă în ţara nimănui. Şi, în timp ce înaintau zdruncinându-se, iar bătrânul şofer mormăia încet ceva în polonă, care suna a înjurătură, în imaginaţia lui Eisenhardt se înfiripau cele mai nebuneşti fantezii. Despre hoţi şi tâlhari la drumul mare şi bandiţi, despre un complot mârşav, şi îi venise în minte gândul insuportabil că nu putuse să lase nici o adresă, pentru că nimeni nu ştia unde în Israel îl chemase legendarul John Kaun. Se şi vedea zăcând ca un amărât într-un şanţ, ucis, dar şi jefuit, eventual cu mâna cu care scria tăiată, pentru că scrisese într-una dintre cărţile sale ceva care din greşeală fusese luat drept o blasfemie religioasă rău intenţionată. Şi Uri Liebermann va veni alergând pentru a scoate mobilul cu calculator şi a scrie un reportaj care probabil că va apărea deja în ediţia de dimineaţă a ziarului.

La un moment dat, când şoseaua rămăsese de mult în urmă, iar în jur nu se mai vedeau decât coline acoperite cu pietre, se resemnase cu soarta sa, îndrăznise să respire din nou şi să-şi relaxeze

umerii încordaţi. Dacă se gândea bine, bătrânul nu arăta ca un fanatic. Părea că-şi făcea mai degrabă griji cum va rezista taxiul lui pe bucata de drum plină de gropi. Apoi mai cotiseră odată îndreptându-se spre tabăra ale cărei corturi descriau umbre lungi, minunate în soarele ce apunea.

Chiar când vorbea profesorul despre ajutoarele voluntare şi despre rolul lor în arheologia din Israel, doi dintre ei, un tânăr şi o fată se urcară în maşina albă ce apăruse cumva în spatele lor şi se apropiase tot mai mult, fapt care înfierbântase fantezia scriitorului încă odată. Tânărul se uitase curios spre ei când porniseră cu maşina.

— Cu toată curiozitatea ştiinţifică şi cu tot angajamentul, comentă arheologul cu părul alb, rămân bineînţeles tineri. Bănuiesc că pleacă la Tel Aviv, la o discotecă.

Eisenhardt dădu din cap cu înţelegere. Cu toate că avea spre patruzeci de ani, lui tot i se mai părea straniu să se vorbească despre alţii ca fiind „tineri" pe un ton care arăta că el însuşi nu mai aparţinea acestei categorii.

John Kaun, care după primele saluturi se retrăsese puţin, pentru a da o serie de indicaţii *sotto voce* unui colaborator, reveni la ei înaintând sigur pe sine, ca un val de probă. El nu era omul să stea pe de lături ca să asculte ce se vorbeşte, asta era indubitabil. Oricui i se adresa, trebuia să-l accepte ca fiind în centrul discuţiei sau îşi făcea un duşman. Un duşman uriaş şi periculos. Apariţia magnatului presei exprima mai mult decât siguranţă de sine, era agresivă într-un mod care indica limpede că acest om dorea să cucerească lumea, ba mai mult, că o va cuceri *precis*. Eisenhardt pricepu brusc, cu o claritate nebănuită, ce însemna noţiunea de instinct criminal, despre care citise din când în când. Acest om avea instinct criminal. Chiar şi expresia îndatoritoare pe care o arborase în faţa lui Eisenhardt avea un efect

calculat; scriitorului i se dădea de înţeles că mai bine afişa o atitudine de bunăvoinţă, căci, cu acelaşi calcul, Kaun l-ar fi zdrobit dacă era necesar sau ar fi servit mai bine scopurilor sale.

— Sper că mă scuzaţi că încă nu am citit nimic scris de dumneavoastră, spuse Kaun cu un surâs la care ochii nu participau. Din păcate nu înţeleg germana. Dar am pus să mi se relateze conţinutul romanelor dumneavoastră şi mi s-a părut foarte interesant.

Şi, spre uimirea lui Eisenhardt, preşedintele consiliului de administraţie prezentă un rezumat pregnant al fiecărui roman, mai bine decât ar fi putut să o facă el însuşi.

— E într-adevăr păcat că nu pot să le citesc, încheie el. Dacă încheiem această aventură - cu succes, sper - voi propune editurii să scoată o ediţie în licenţă, ce părere aveţi?

— Ah, reuşi să spună Eisenhardt pierzându-şi respiraţia. Cred că... ar fi extraordinar.

Ce perspectivă interesantă! De fapt pricepu vag că tipul spusese asta poate doar ca să-l momească, să-l motiveze ca să obţină cele mai bune realizări în ce va trebui să facă aici... Doamne, chiar reuşise!

— Pot să-mi închipui, continuă Kaun, că de când v-a sunat secretara mea vă întrebaţi de ce vă aflaţi aici şi ce doresc de la dumneavoastră.

Eisenhardt dădu afirmativ din cap.

— Da. Întocmai.

— Nu vreau să vă mai chinui în continuare. Faptul că până acum a trebuit s-o fac, a avut motive întemeiate, şi anume că avem de a face cu o problemă care pentru moment cere păstrarea secretului. Deci secretara mea chiar nu ştie despre ce este vorba.

Un zâmbet ca de rechin miji în jurul gurii sale cu buze subţiri.

— Înţeleg.

Trecuse o veşnicie de când făcuse o conversaţie în engleză. Din fericire îl înţelegea pe american destul de bine, şi părea că nimeni nu aştepta de la el să ţină discursuri interminabile.

— De cine aveam nevoie, ca să fiu cât mai direct, era un scriitor de science-fiction. O minte science-fiction, ca să fiu mai exact. Şi, cum dumneavoastră sunteţi unul dintre cei mai buni în domeniu, alegerea noastră a fost clară. Mă bucur sincer că aţi reuşit să veniţi.

Peter Eisenhardt schiţă un zâmbet amar. Asta era totuşi cam grosolan şi dovedea că John nu avea habar câtuşi de puţin despre science-fiction.

— Ştiţi, eu sunt om de afaceri. Comerciant. Un contabil, de fapt. Fără să mă laud, asta înseamnă că nu aş fi ajuns unde sunt acum, dacă nu aş avea un anumit talent ca om de afaceri. Un om de afaceri trăieşte datorită simţului realităţii, iar un surplus de fantezie i-ar putea fi destul de dăunător - vezi şanse acolo unde nu sunt, exagerezi riscul fără să fie cazul - pe scurt, un om de afaceri bun este un tip plicticos. Aşa cum mă vedeţi pe mine, nu-i aşa? Altfel stau lucrurile cu un scriitor cu atât mai mult dacă scrie science-fiction. Dacă ar avea un simţ al realităţii pronunţat, nici nu s-ar apuca să scrie, pentru că şansele să fie publicat vreodată sunt mai mici decât cele ale unui bulgăre de zăpadă în iad. În schimb, în domeniul fanteziei trebuie să fie un gigant, un artist, un adevărat om de artă; trebuie să se poată mişca în domeniul imposibilului, nonsensului, absurdului ca la el acasă, trebuie să-şi urmeze în mod consecvent căile cele mai ocolite, trebuie să ofere timp şi loc, să încalce toate regulile când este nevoie, nimic nu trebuie să i se pară imposibil. Se uită la Eisenhardt cu o privire insistentă. De aşa o persoană am nevoie aici. Deoarece profesorul Wilford-Smith a făcut alaltăieri o descoperire care mă face să-mi stea mintea-n loc cu cât mă gândesc mai mult la ea.

*

Yehoshuah era foarte exuberant în timpul călătoriei, cânta când se transmiteau melodii la radio, care pentru urechile lui Stephen păreau un amalgam grosolan între rock'n roll-ul american şi cântările orientale, şi tot spunea:

— La Ierusalim nu te poţi decât ruga. La Haifa nu poţi decât să munceşti din greu. Dar la Tel Aviv poţi *trăi!*

Bucuria lui plină de aşteptări era molipsitoare. Stephen se rezemă relaxat, lăsând impresiile să-l copleşească, atmosfera înserării asupra peisajului, oraşul în depărtare, care îi apărea ca o siluetă decupată pe fundalul soarelui ce apunea în mare. Împreună cu nenumărate alte maşini claxonau, croindu-şi drumul spre centru, gesticulau prin geamurile lăsate ale maşinii când nu puteau înainta, se strecurau prin ganguri transversale şi străzi înguste. Stephen voia să vadă totul, aproape că îşi sucea gâtul; vedea case maronii-murdare aşezate unele peste altele cu totul nechibzuit, cum se pot construi doar în ţările calde, cu acoperişuri plate sau în formă de terasă, pe care se umflau de vânt rufele atârnate pe frânghii sau simboluri ale vremurilor noi, colectori solari care, înclinaţi, se ofereau cerului asemenea unor şezlonguri negre puse greşit, iar peste ele o pădure sălbatică de antene TV absurde, ale căror receptoare se ridicau spre toate direcţiile cerului. Văzu garaje pe jumătate terminate, pline de materiale de construcţii sau închise cu fier vechi ruginit, în timp ce maşinile stăteau alături, pe pământul nisipos şi sărăcăcios al Ţării Nimănui, între marginea farâmicioasă a străzii, printre curmalii ciopârţiţi şi împrejmuirile din plasă de sârmă ale terenului următor. De când aterizase la Tel Aviv şi fusese dus de Yehoshuah la tabăra arheologică de săpături, Stephen nu mai fusese aici, iar atunci îl copleşiseră prea mult noile impresii ca să îi rămână întipărite în minte.

— Hai să ne plimbăm pe bulevardul Dizengoff, propuse Yehoshuah. Şi apoi să mergem spre vechiul port; am rezervat o masă într-un restaurant de vis cu profil pescăresc. Stephen, îţi place peştele?

— Eu mănânc de toate, spuse Stephen. Important este să fie gustos.

Găsiră un loc de parcare la marginea străzii şi porniră spre destinaţie. Cu fiecare pas păreau să pătrundă tot mai adânc într-un teritoriu oprit al voluptăţii, într-un câmp energetic vibrant al poftei nesăţioase de viaţă. Mirosea a iasomie sălbatică şi a bougainvillea[5], care proliferau pe terenurile goale ce apăreau tot mereu între case ca dinţii rupţi într-un maxilar. Mirosea a gaze de eşapament şi a flori de portocali, puțea înţepător a benzină şi dinspre mare bătea o briză umedă şi sărată; suflul fierbinte al mării se ţâra paralizant şi înăbuşitor pe străzi şi promitea cămăşi transpirate şi insomnie.

Cu cât se apropiau de centru, cu atât mai sălbatic devenea amestecul diferitelor stiluri arhitectonice. Vile joase, care păreau aduse aici direct de la Viena sau Salzburg, erau puse în umbră de blocuri arogante, care la rândul lor erau încercuite de proprietăţi cu clădiri etajate, erodate de sarea mării. Palmieri sau eucalipţi cu miros intensiv mărgineau străzile - şi peste tot erau oameni.

Oameni unde vedeai cu ochii. Îmbrăcaţi elegant sau modern-neglijent, ei hoinăreau pe bulevarde, şedeau în cafenelele stradale şi în baruri, din care părea că există mii, sau, pur şi simplu cu berea la cutie în mână, stăteau pe capotele maşinilor parcate, vorbeau de-a valma, gesticulau, flirtau, citeau ziarul. Yehoshuah, Judith şi Stephen se lăsară duşi de mulţime, pe lângă vitrine luminate strălucitor, în care era expusă moda confecţiilor americane şi licăreau ecrane cu videoclipuri vibrante, în slalom în jurul meselor, pe care se juca table, iar Stephen trebui să zâmbească atunci când

descoperi restaurantul aparţinând unui lanţ de fast-food numit MacDavid. Găsiră drumul care ducea spre ştrand, se plimbară de-a lungul ţărmului, ascultând staccato-ul croselor de lemn, mânuite într-un joc foarte popular cu mingea, vuietul valurilor şi anunţurile neinteligibile prin megafon ale salvamarilor care sunau destul de tulburător.

Într-o cârciumă de pe plajă băură un cappuccino şi mâncară pepene verde cu brânză de oaie sărată, iar Yehoshuah îi povesti lui Judith cum îl cunoscuse el pe Stephen.

— Mai întâi era doar un nume într-un mesaj dintr-un forum usenet. Nici măcar un nume - o adresă de e-mail. Ceva în sensul *stephen-semn rotund caraghios-MRT-punct-Maine-punct-COM.*

— Iar tu erai *ymenez-semn rotund caraghios-Rockfell-punct-IL-punct-EDU,* rânji Stephen.

Judith se încruntă.

— Ce este un forum usenet?

— Ah, bună! Bun venit în secolul al XX-lea, scumpă surioară! Ai auzit vreodată de internet? Deci - te legi de la calculatorul tău de acasă printr-un modem şi un contact telefonic cu o încurcătură de milioane de alte calculatoare. Undeva în această încurcătură - şi grozav este că nu trebuie să ştii unde; încurcătura ştie asta de la sine - există un fel de tăbliţă neagră, mii de fapt, fiecare pentru altă temă. Acolo se pot citi comunicările lăsate de alţii şi după necesitate se adaugă propriul punct de vedere. Şi pentru ca să sune mai bine, o astfel de tăbliţă se numeşte *forum usenet.* Al nostru se ocupa de arheologie. Trimisesem ceva despre munca noastră la Institutul Rockefeller, iar Stephen s-a prezentat şi a întrebat dacă este adevărat că se poate participa la săpături ca voluntar. Ce e, Stephen, deja îţi pare rău?

Lui Stephen i se păru că Judith urmărea cu deosebită atenţie reacţia lui la această întrebare. Oare avea aceasta o importanţă deosebită? Dar poate era doar o ipoteză iluzorie.

— De ce să îmi pară rău? A fost un punct de cotitură în viaţa mea.

Yehoshuah se aplecă spre Judith şi îi acapara atenţia gesticulând.

— La început era doar un nume, câteva semne ciudate pe ecran. Tot atât de ireal ca un joc pe computer. Bine, am discutat - dar, cine ştie, poate fi un program hoţ în vreun laborator, care acţionează aşa încât pare om? Dar apoi a sosit o scrisoare cu un timbru american, cu ştampilă din statul Mâine. Treptat am început să cred că, eventual, chiar ar putea exista ca persoană reală. Şi într-o bună zi a dat pur şi simplu telefon! Şocant! Acest nume din computerul meu vorbea cu mine, o voce adevărată, o engleză americană tărăgănată. Mi-a spus odată, o oră, un număr de zbor! Ca să fiu sincer - aşa, *cu adevărat,* am crezut abia când se afla în faţa mea cu sacul de marinar.

Stephen zâmbi. Nu avuseseră mult timp; Yehoshuah îl dusese imediat la tabără cu maşina, iar a doua zi începuseră lucrul dis-de-dimineaţă.

— Voi băieţii cu calculatorul vostru, spuse Judith simplu, se întoarse apoi spre bărbatul de la masa de alături, care deschisese ziarul în aşa fel încât unul dintre colţurile sale se mişca aproape de ochiul ei stâng, şi îi azvârli câteva fraze tunătoare în ebraică, de omul o întinse descurajat, cu ziar cu tot. Apoi se duseră mai departe, înapoi pe bulevard, care devenea tot mai oriental, cu cât se îndreptau spre sud, cu mirosuri de chebap şi nuci prăjite. Îi învăluiau melodii melancolice, care răsunau din tranzistoare ieftine aflate în spelunci mici şi întunecate. La un moment dat, când se întunecase deja - la vederea reclamelor luminoase Stephen îşi aminti de Las Vegas -, ajunseră în port.

— Ştiai că Jaffa este cel mai vechi port comercial din lume, Stephen? Regele Solomon l-a construit, zău, e adevărat! - şi ajunseră şi la restaurantul ales de Yehoshuah.

Au trebuit să mai aştepte puţin, până să se elibereze locurile lor, să fie luate farfuriile şi aranjată masa din nou, apoi, în sfârşit, li s-a permis să se aşeze şi să primească meniul, ca pe un hrisov valoros. Aerul era atât de dens de-l puteai tăia cu cuţitul, iar zgomotul, provocat de oaspeţii care şedeau înghesuiţi, asurzitor.

— Destul de îndrăgit localul, spuse Stephen.

— Ce spui?

— Am spus că aparent acest loc este destul de îndrăgit, repetă Stephen, ţipând.

— Da, aprobă Yehoshuah. Rezervările trebuie făcute cu patru zile în avans.

Au făcut comanda unui chelner agitat, care purta ceva asemănător unui frac şi abia aştepta să-şi exprime toţi dorinţele ca să poată alerga mai departe. O tânără, şi ea evident stresată, veni şi le puse cu mişcări abrupte aperitivul în faţă, trei pahare mari de sherry. Iar Judith nu contenea să întrebe ce se întâmplase cu descoperirea şi să-i aducă aminte că promisese să le povestească mai mult în seara asta, aşa că, în cele din urmă, Stephen cedă şi trecu la subiect, cu toate că i se părea că nu era nici locul, nici momentul potrivit.

— Zona 14 a fost necropola aşezării, adică cimitirul, explică el întors spre Yehoshuah, care avusese de-a face deseori cu profesorul Wilford-Smith, dar care nu cunoştea detaliile acestui sit arheologic prea exact. Asta se ştia deja din imaginile transmise de satelit. Deci era clar că vom avea de a face cu o mulţime de morminte. Fiecare săpător voluntar trebuia să se ocupe de un mormânt, iar al meu a fost ultimul de pe un rând întreg şi, în afară de aceasta, se afla într-un careu propriu. Deci stăteam singur în mormântul meu şi-i auzeam pe ceilalţi de pe partea cealaltă a ridicăturii de pământ discutând, râzând şi trăncănind în timp ce eu periam cu pensula oasele, care apăreau treptat din pământ, după ce cărasem toate pietrele de la plafonul cavoului prăbuşit. Asta

se întâmpla alaltăieri pe la ora unsprezece. Când lumea era încă normală.

Cei doi fraţi se aplecaseră mult înainte, la fel ca şi el, iar de departe trebuia să pară cam ciudat cum îşi apropiaseră capetele. Stephen luă o înghiţitură de sherry.

— Nu mai prezenta totul atât de palpitant, îi ceru Judith.

— Nu eu trebuie să prezint situaţia palpitant. Este palpitantă în sine. Când am devenit nerăbdător şi am vrut să iau cu mâinile goale un pumn de pământ de lângă osul braţului, pentru a avansa mai repede, am dat peste ceva tare. Doamne, era cât pe ce să-l stric. Erau obiecte puse în mormânt.

— Oh, făcu Yehoshuah cu mină de cunoscător. Şi, mai exact, ce era?

— Un săculeţ plat, dintr-un material care cred că era pânză de în, bine păstrat, cusut de jur împrejur şi cam atât de mare. Indică mărimea cu degetele. Cam cât o agendă.

— Şi? întrebă Judith.

— Ei bine, continuă Stephen, eram curios ce se afla înăuntru. Deci l-am tăiat.

— Ai tăiat săculeţul?

— Da.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu. Cu briceagul meu elveţian. Într-o parte.

— De necrezut! exclamă Yehoshuah consternat. Asta este cel mai rău... Asta este de-a dreptul o fărădelege arheologică!

— Şi ce era înăuntru? vru Judith să ştie.

Stephen îşi luă paharul de sherry, îl dădu peste cap înghiţind restul care mai era în el, ţuguie buzele şi le retrase din nou, se uită în tavan şi apoi de la unul la altul.

— N-o să mă credeţi niciodată, spuse el apoi.

6

> În repertoriul perioadei elenistice şi romane, întregul interval de timp al acestor două epoci este ilustrat de tipuri de vase. Oalele de gătit E-l şi E-2 sunt atribuite sec. I î.Hr. şi sec. I d.Hr., iar E-l este datată în sec. I î.Hr. (vezi LAPP 1961,190: tip 72.2; TUSHINGHAM 1985, 56; fig. 22:28, 29;23:5; 24:7,17,18), dar E-2 pare să fi apărut mai timpuriu în acest secol.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Se îndreptau spre cortul alb, cu John Kaun în faţă, ca un stăpân, care-şi conduce oaspeţii prin proprietatea sa. Se afla la marginea unei regiuni care arăta ca o tablă de şah de găuri pătrate săpate în pământ, unele doar indicate, altele săpate temeinic în adâncime. Aparent, cortul fusese ridicat peste una dintre găuri şi la fiecare colţ se afla un paznic, tineri cu priviri hotărâte, care aveau mitraliere scurte, negre, cu aspect periculos pe umăr şi care se uitau în jur neîncrezători, ca şi cum se aşteptau în orice clipă la atacul unei întregi armate.

Eisenhardt transpira. Se întreba cum rezista industriaşul în costumul său închis la două rânduri, cu cravata legată corect, prinsă cu un ac de aur decent. Oricum avea şi el ceva din veşnic prezentul praf galben pe pantofi şi pe cracul pantalonilor, deci nu părea o fiinţă cu totul supranaturală.

Profesorul se ţinea, uşor aplecat de spate, în urma lui. Oare ce vârstă să aibă? Precis peste şaptezeci, după albul strălucitor al părului. Eisenhardt încercă să-şi închipuie de ce la vârsta asta omul mai sapă în pământul unor ţări străine, în loc să stea liniştit acasă şi să crească trandafiri. Puteai să ţi-l închipui foarte bine ca pe un cultivator de trandafiri. În schimb, trăia aici, de cine ştie câţi ani, în acest deşert de care el, Eisenhardt, se săturase deja până peste cap după doar o jumătate de oră.

Kaun puse mâna pe pânza de cort, o dădu înapoi şi o ţinu ferm pentru a permite lui Eisenhardt şi lui Wilford-Smith să intre întâi.

— Atenţie, spuse el, când scriitorul trecu peste prag, drumul duce în jos.

În interiorul cortului lumina era difuză, atenuată, iar zăpuşeala înecăcioasă aproape că te ucidea. Eisenhardt se opri pentru a se orienta. Cortul se afla într-adevăr deasupra uneia dintre gropile pătrate, şi anume una dintre cele foarte adânci. Poate măsura cam cinci metri pătraţi. Chiar în dreptul picioarelor sale fusese săpată în pământ un fel de scară, cu trepte mari, inegal de înalte. Într-un loc cineva pusese o scândură prinsă în pietre. Eisenhardt începu să coboare prudent în groapa de vreo doi metri adâncime.

Cineva, probabil Kaun, acţionase un saltar şi patru lămpi fixate de tavanul cortului, pe care Eisenhardt nu le observase până în clipa asta, se aprinseră şi inundară întreaga suprafaţă cu o lumina strălucitoare. Eisenhardt se opri o clipă şi se uită încă odată în jur. Oare cât o fi durat să sapi această groapă singur? Şi de jur împrejur făcuseră zeci de astfel de săpături.

Pereţii erau plini de pietre mari şi dădeau impresia că un singur cuvânt rostit tare ar putea să le facă să se prăbuşească. Podeaua era plată, bătătorită şi nisipoasă, iar în colţul de vizavi fusese acoperit ceva cu o folie de plastic albastru-închis.

Marele secret.

Descoperirea care te poate face să-ţi stea mintea-n loc.

Preţ de o clipă Eisenhardt simţi că îi era teamă simplu, pentru că era într-o ţară străină, într-un anturaj străin, pentru că măreţul preşedinte al consiliului de administraţie al unui măreţ concern aştepta ceva de la el, nici nu ştia ce anume, darămite să ştie dacă poate îndeplini ce-i cerea magnatul. Această teamă cuprinsese fiecare părticică a corpului său treptat, nu dramatic, dar fără milă facându-l să păşească plin de încordare, privind pereţii puţului ca pe o ameninţare. Teama. Era o veche însoţitoare a sa. Poate chiar motivul pentru care scria, în loc să trăiască aventuri. De copilărie îşi amintea ca de o perioadă emoţionantă, plină de extaz, plină de minuni şi descoperiri. Dar într-o bună zi i se furişase în suflet teama şi nu-l mai părăsise afară, iar el începu să scrie.

Trase adânc aer în piept, atent la propria respiraţie. Descoperise că era imposibil să îi fie teamă în acea unică clipă minusculă în care se termina expiraţia şi plămânul era gol. Uneori această secundă era fereastra spre lumea adevărată, în lumea aşa cum arăta ea, fără teama din ochii săi, din retina sa, din fibrele nervoase. Iar acum, în acest moment, simţea că, dincolo de teamă, exista din nou acea bucurie copilăroasă, agitată, ca şi cum nu dispăruse niciodată.

— Poftiţi, spuse Kaun. Ochii lui sclipeau promiţători. Aici, în partea asta. Trageţi prelata la o parte.

— Cu grijă, vă rog, adăugă Wilford-Smith liniştit.

De fapt groapa nu era altceva decât o cameră mare, al cărei tavan lipsea şi care fusese înlocuit de vârful unui cort. Eisenhardt urmă invitaţia magnatului presei, apucă un capăt al prelatei şi o ridică cu grijă. Dedesubt era un schelet.

Nu arăta exact ca scheletul de la cursul de biologie. Părţile albicioase ale scheletului zăceau strâmb, dezordonate, ca şi cum corpul mort ar fi fost turtit de o mare greutate. Eisenhardt se gândi la straturile de pământ care fuseseră scoase şi cărate; probabil că se întâmplase chiar asta. Oasele aveau un aspect neted şi poros; avea reţineri să le atingă. După ce dădu folia de plastic deoparte, se aşeză pe vine şi se uită fascinat în orbitele goale ale ochilor, păstrate deosebit de bine. Deci ăsta a fost cândva un om.

— După cum spuneam, repetă profesorul, în felul său lent de vorbire care nu agresa ascultătorul, ceea ce explicase încă odată mai devreme, acest mormânt are cu destulă exactitate două mii de ani. Întreaga aşezare a fost părăsită, după cum putem spune azi, cel târziu în anul nouăzeci, dată la care avea cel mult două sute de ani vechime.

— Înţeleg, dădu Eisenhardt afirmativ din cap şi se întrebă care să fie marele secret. Ăsta e un schelet. Nimic de zis; trebuie să te aştepţi la aşa ceva când sapi în cimitire care au două mii de ani vechime. O mulţime de oase goale, poziţionate oarecum corect din punct de vedere anatomic, lângă ele câteva obiecte funerare, ca acest săculeţ plat de in de lângă stern...

— Exact, spuse John Kaun afirmativ. Uitaţi-vă mai atent la el.

Eisenhardt miji ochii. Săculeţul era dreptunghiular, ceva mai mare decât o palmă şi părea făcut dintr-un fel de pânză de sac care avea un aspect uscat şi sfărâmicios. Dedesubt licărea ceva deschis la culoare.

Kaun stătea aplecat asupra lui, cu braţele încrucişate peste piept, în expectativă. Aparent îi plăcea să se uite la el cum bâjbâia prin întuneric.

— Deschideţi săculeţul, îi ceru el.

— Să-l deschid? vru Eisenhardt să se asigure.

— Da. Este deschis în partea dreaptă.

Să te uiţi era una, dar să pui mâna... în muzee i se spusese ca niciodată să nu pună mâna pe exponate, cu atât mai puţin când se ştia că aveau o vechime de mii de ani sau când erau deosebit de sensibile, sau amândouă. Eisenhardt întinse mâna şi aproape că tresări când atinse cu vârful degetelor, devenite în mod miraculos hipersensibile, materialul săculeţului, fibre scurte, lemnoase care cedau la atingerea lui, transformându-se în praf. Dar, într-adevăr, săculeţul fusese desfăcut în partea dreaptă. Cât se putea de grijuliu, ridică materialul.

Dedesubt găsi un alt săculeţ dintr-un material neted, lăptos, care arăta ca sideful şi care la pipăit semăna cu plasticul.

— Aţi mai văzut vreodată aşa ceva? întrebă Kaun curios.

Eisenhardt scutură încet din cap.

— Nu cred. Sau ar fi trebuit să văd?

Kaun râse încet. Vibra ceva în vocea lui, ca şi cum nu mai rezista mult la o tensiune interioară.

— Eu cred totuşi că aţi mai văzut aşa ceva odată. De altfel şi acest săculeţ este deschis pe partea dreaptă uitaţi-vă în el.

De ce îi tremurau mâinile acum? Ce însemnau toate astea? Degetele sale alunecau atât de atent peste el, ca şi cum dădea un examen ca să devină hoţ de buzunare cu diplomă. La pipăit părea a fi material plastic. În lumina venită din tavan, care ardea strălucitor şi fierbinte ca soarele, se vedea într-adevăr o deschizătură, care arăta ca o tăietură făcută cu cuţitul. Eisenhardt apucă astfel colţul liber şi îl ridică uşor.

Îl auzi pe profesor inspirând. Îl simţi pe magnatul mass-mediei ţinându-şi respiraţia. Şi se holbă la ceea ce apăruse. Nu putea spune ce s-ar fi aşteptat să găsească, dar în nici un caz asta. Chiar deloc. Ceea ce vedea era atât de neaşteptat, încât creierul său păru să aibă nevoie de o veşnicie

pentru a interpreta corect semnalele trimise prin intermediul ochilor.

În cuvinte simple: nu putea să-şi creadă ochilor.

Erau instrucţiunile de utilizare ale unei camere video Sony.

*

Stephen ridică mâinile într-un gest care cerea scuze.

— Îmi pare rău, dar acesta e adevărul. Am stat ca un idiot, m-am holbat la el şi am aşteptat să se transforme în aer. Credem că se va dovedi că este o fata morgana, un atac de căldură sau ştiu eu ce altceva. Dar chestia aia nu se transforma. Era aici, la fel de real ca aceste meniuri.

— *Instrucţiuni de utilizare?* Judith se uită la el, iar faţa ei era o expresie unică a neîncrederii. *Pentru o cameră video?*

— Un Sony MR-01 CamCorder. Şi dedesubt scria „Versiunea SUA". Aş crede că aceasta nu făcea parte din obiectele uzuale puse în mormânt în anul 50 d.Hr.

Ospătarul veni cu cele trei farfurii. Faţa sa lucea de transpiraţie, se părea că îl gonea cineva din spate, gâfaia ca şi cum era pe punctul de a colapsa. Cei trei depărtară capetele pentru a-i permite să-i servească, ceea ce făcu fără un cuvânt, pentru a dispărea după aceea în învălmăşeală.

— Mai întâi m-am gândit că îmi joacă cineva o festă, continuă Stephen, în timp ce puse mâna pe cuţit şi furculiţă. Iar uitase cum se chema chestia asta care se afla în faţa lui, dar arăta bine şi mirosea ademenitor. Serios, ăsta a fost primul lucru la care m-am gândit. Dacă te uiţi acum în sus, îmi spuneam, vei vedea cum te privesc toţi peste marginea gropii, rânjesc şi chicotesc şi aşteaptă doar să-ţi vadă faţa jenată. Dar apoi m-am uitat în sus - şi nu era nimeni.

Yehoshuah clătină din cap uluit, în timp ce desfăcea peştele şi despărţea carnea de oase, atât

de atent ca şi cum ar fi lucrat la o descoperire arheologică.

— Şi apoi?

— M-am gândit. Chiar foarte mult. Am stat o oră încheiată în gaura mea şi nu am făcut nimic decât să mă gândesc. Dar în cele din urmă nu mi-a venit altă idee decât să-l informez pe profesor. Stephen luă o înghiţitură şi mestecă. Era la fel de gustos pe cât mirosea de bine. Într-adevăr un pont bun acest local. Şi reacţia profesorului am găsit-o remarcabilă.

— Aha, spuse Yehoshuah.

— Se uită mult la descoperire, fără să zică nimic. Apoi îmi spuse şoptit să nu pomenesc deocamdată nimănui nimic despre asta. „Nimănui" spuse imediat de două ori şi se uită în ochii mei serios şi insistent. Apoi m-a trimis la Pierre, să-l ajut. Pierre, care vorbeşte doar franţuzeşte. Iar tot ce ştiu eu pe franţuzeşte este *Oui* şi *Non* şi *Voulez-vous couchcz avec moi?* Mă întreb, cum mă descurc?

Judith chicoti. Aparent atâta franceză pricepea şi Judith.

— Şi totuşi, acum ne spui totul. Stephen făcu un gest dispreţuitor.

— Ah, de aşa ceva nu m-am sinchisit niciodată; se pare că pur şi simplu nu mă cunoaşte. Vreau să spun, mă trimite la plimbare, dă ordin să se ridice un cort peste săpături, se duce să dea telefon, iar a doua zi apare sponsorul principal al săpăturilor, îşi face apariţia cu un batalion întreg de oameni precum hunul Attila - ce să însemne toate astea? Crede el că mă voi opri din a mă întreba de ce?

— Şi ce *crezi* tu că înseamnă? întrebă Yehoshuah.

— Ei bine, un lucru e clar: un mort căruia i se pun indicaţiile de utilizare ale unei camere video în mormânt nu a fost în nici un caz un evreu al începutului erei creştine, trase Stephen concluzia.

— Cred că a fost omorât de curând şi îngropat acolo. Yehoshuah căscă ochii îngrozit.

— Doamne Dumnezeule! Chiar crezi asta?

— Nu sunt chiar sigur. Dar ar fi o explicaţie. Judith îşi încreţi fruntea gânditoare.

— Dar de ce să-i pună ucigaşul victimei sale tocmai în mormânt indicaţiile de utilizare?

— Trebuie să fie un indiciu hotărâtor. O dovadă incriminatoare.

— Dar dacă era incriminatoare ar fi putut să o ardă. Sau să o îngroape în altă parte. Mormântul victimei sale era locul cel mai rău posibil pentru asta. Acolo era mai incriminatoare decât oriunde altundeva. Închipuie-ţi că nu ar fi fost aici - oricine l-ar fi considerat pe mort ca o descoperire arheologică normală.

În spatele lui Judith iar începu cineva să-şi deschidă ziarul ocupând spaţiu. De data aceasta muchia de sus a foii ebraice îi atinse ceafa, ceea ce încă nu părea să observe.

— Ai spus mai înainte că mortul se afla în necropolă, adăugă Yehoshuah. În rând cu celelalte morminte.

— Da.

— Asta înseamnă că ucigaşul trebuie să fi ştiut de mulţi ani despre această aşezare, nu-i aşa?

— Ah, spuse Stephen, şi asta, cu toate că a fost descoperit abia anul trecut prin poze din satelit. Exact.

— Aşa este. E ciudat.

— Dacă vreau să îngrop un cadavru, spuse Judith înverşunată şi-şi trecu mâna prin păr, ratând doar pentru un pic ziarul, atunci un loc nedescoperit de vestigii arheologice ar fi locul cel mai tâmpit posibil, nu-i aşa? Vreau să spun că, dacă aş omorî pe cineva, atunci aş vrea, dacă se poate, să nu fie găsit vreodată.

Stephen privi pe lângă ea, spre ziarul acoperit de semnele ebraice, care-i atrase atenţia cu toate că nu ştia să citească nici un cuvânt în ebraică. Sau era

bărbatul care încerca să citească în lumina întunecată a cârciumii cel care îi atrăsese atenţia?

— Poate că ucigaşul a *vrut* să fie găsit cadavrul, gândi el cu voce tare. Şi a vrut de asemenea să fie identificat ca victimă a crimei. Şi încă ceva - John Kaun este aici cu oamenii lui. Nu poliţia judiciară. Ce înseamnă asta?

Judith îşi puse din nou mâna pe minunatele ei bucle negre ca pana corbului şi de data aceasta atinse ziarul, se întoarse furioasă şi se răsti la bărbat în ebraică, dar nu era greu de ghicit ce spunea în furia ei. Stephen rânji când celălalt, un bărbat slăbuţ cu ochelari cu o mustaţă imensă, pleoştită începu să împăturească ziarul său cu gest ceremonios, rostind speriat tot felul de scuze.

Şi apoi descoperi brusc ceea ce îl izbise mai devreme.

— Judith!

Ea se uită iritată la el. Dar Stephen se ridică, se aplecă peste masă fără să bage de seamă că răsturnase solniţa şi vaza cu florile artificiale şi puse mâna pe ziar.

— Această fotografie! strigă el, strânse ziarul mai tare, i-l smulse bărbatului şi îl puse în faţa lui Judith. Ce scrie aici? Sub fotografie?

— Stephen? Ce înseamnă asta? Stephen lovi cu arătătorul fotografia.

— Acesta este bărbatul care a venit cu taxiul. Când tocmai porneam noi cu maşina. Ce scrie aici?

— Care bărbat?

Stephen o sfredeli pe Judith cu privirea.

— Citeşte pur şi simplu ce scrie aici. Fă-o odată!

— Stephen, la ce bărbat te referi?

— Mă înnebuneşti, mârâi Stephen. Yehoshuah, tu. Ce scrie aici, pentru Dumnezeu?

Yehoshuah se aplecă uluit, dar ascultător, peste fotografia din ziar care evident fusese făcută într-un avion.

— Peter Eisenhardt, cunoscutul scriitor german, este în prezent într-o călătorie în Israel, pentru a se documenta în vederea următorului său roman...

— Peter Eisenhardt! exclamă Stephen. Exact. Mulţumesc!

Îi trase ziarul din nou din mână şi-l înapoie proprietarului, care urmărise scena cu o lipsă de înţelegere vizibilă.

— Când am părăsit tabăra se afla un taxi acolo, care sosise la scurt timp înaintea ta, spuse el, întorcându-se spre Yehoshuah. Şi te-am întrebat cine este bărbatul, îţi aminteşti?

Yehoshuah dădu din cap afirmativ.

— Ştiam că mai văzusem faţa asta odată într-o fotografie, dar nu-mi cădea fisa cine este. Acum ştiu. Unul dintre participanţii la expediţia din Brazilia fusese un neamţ care avusese în bagaje două cărţi în ediţie de buzunar ale romanelor lui Peter Eisenhardt. Pe coperta din spate era fotografia autorului.

— Da, şi? întrebă Judith încruntată. Îmi pare rău, dar numele ăsta nu-mi spune nimic.

Stephen se lăsă pe spătarul scaunului şi, pentru o clipă, zgomotul de fond al localului păru să se multiplice în jurul său, un val de voci în cele mai diverse limbi, clinchet de pahare, râsete şi zgâriat de tacâmuri pe veselă.

Un gând nebunesc îi încolţi în minte, un gând absolut nebunesc...

— În Germania, spuse Stephen încet, este un scriitor de science-fiction destul de cunoscut.

Judith se uită la el, iar el îi răspunse la privire. Lui Stephen Foxx îi plăceau gândurile nebuneşti. Viaţa pe care o ducea se datora unui gând nebunesc. Dar ăsta le întrecea pe toate...

— Poate că, reflectă ea, acest John Kaun vrea să ecranizeze unul din romanele sale. Şi cum sunt tocmai amândoi în Israel, au convenit o întâlnire...

Stephen scutură capul, foarte încet, aproape imperceptibil.

— Kaun e om al ştirilor. Filmele nu-l interesează. N-a produs încă nici un film.

— Ei bine, domnule Ştie Tot. Atunci nu. Atunci spune tu ce înseamnă.

— Nu ştiu.

— Science-fiction, zici tu? reflectă Yehoshuah. Stephen doar mormăi. Îi fierbea creierul. Se uită în farfuria sa pe jumătate goală şi nu îi mai era deloc foame. Science-fiction. Exact.

— Putem face ceva, vă rog, ca să plecăm cât mai repede de aici? se rugă el fără vlagă. Lăsară în urmă străzile, în care, dintr-un restaurant răsunau sunetele de jazz ale unui pian, iar din următorul plânsul unei chitare electrice. Plecarea lor semăna cu un fel de fugă. Stephen mărşălui în faţă, fără să ştie unde mergea. Creierul său încă fierbea.

— Stephen? o auzi pe Judith în spatele lui. E totul în ordine?

Scoase telefonul mobil din buzunar şi îl porni.

— Totu-i în ordine. E perfect. Trebuie doar să dau un telefon în linişte.

— Să dai telefon?

Se opri lângă un zid de piatră care precis avea mai multe mii de ani şi începu să formeze numărul. Apa întunecată a bazinului portuar clipocea zgomotos lovindu-se de dig, siluetele negre ale vapoarelor puteau fi doar intuite şi era linişte. Cei doi îl ajunseră din urmă.

— Pe cine suni? voia să ştie Yehoshuah.

— Firma Sony.

— Firma Sony? Stephen se opri.

— Vreţi, vă rog, să nu mai repetaţi tot ce spun eu? Da, sun la firma Sony. Vreau să ştiu totul despre această cameră video, tot ce se poate afla.

— La ora asta?

— În Japonia, acum, este - se uită la ceas - aproape ora unsprezece dimineaţa.

— Suni în *Japonia?*

Yehoshuah era vizibil scos din sărite.

— N-am zis? Da. Sony este o firmă japoneză.

Judith îl măsură cu privirea ca pe cineva despre care nu eşti sigur dacă tocmai a luat-o razna sau îşi bate joc de tine.

— Şi evident numărul lui Sony din Japonia îl ştii pe dinafară!

Stephen ridică telefonul mobil minuscul şi negru, ca şi cum deţinea un atu în mână.

— Pur şi simplu merită să fii abonat la service providerul care trebuie, chiar dacă te costă puţin mai mult. Dacă vreau să vorbesc cu cineva al cărui număr nu-l cunosc, pot suna la un centru de informaţii care funcţionează 24 de ore din 24 şi are toate cărţile de telefon din lume. E clar?

Judith încercă să mai spună ceva, dar renunţă şi clătină doar din cap.

Stephen începu încă odată să formeze un număr. Răspunse o voce de femeie, atât de proaspătă şi veselă încât părea să fie cea mai luminosă dimineaţă. Acolo unde se afla ea, poate chiar era o dimineaţă luminoasă. El îi spuse dorinţa sa - Sony, Japonia şi acolo eventual cineva de la sectorul desfacere care să vorbească englezeşte -, la care ea spuse vioi „o clipă, vă rog” şi îl puse pe „aşteptare”.

Judith schimbă o privire cu fratele ei.

— Mă simt atât de demodată, mormăi ea.

Aşteptară. Nu părea să fie o chestiune prea ieftină.

— Bună ziua, îl auziră pe Stephen, spunând în cele din urmă, iar el se străduia să vorbească încet şi clar.

Probabil că persoana de la capătul firului nu vorbea o engleză care să-ţi inspire încredere.

— Numele meu este Foxx şi vă sun din Israel. Da, Israel. Din Orientul Apropiat. Da. Între Egipt şi Syria... Palestina, exact.

Yehoshuah se strâmbă.

— Mă interesează camera video MR-01. Aş dori să ştiu dacă există undeva în Israel un distribuitor la care pot să văd aparatul. O pauză.

— MR-01, da. Încă o pauză, de data aceasta mai lungă. Nu, precis MR-01. M de la Madagascar şi R de la Rio. Linie, zero unu. Da.

Văzură ochii lui Stephen devenind tot mai mari, cu cât asculta mai mult. Vocea lui sună ciudat de schimbată când vorbi din nou.

— Ah, înţeleg. Aşa deci. Da. Atunci nu e nimic de făcut. Da. Mulţumesc frumos. Mulţumesc mult pentru informaţii. Ba da. M-aţi ajutat foarte mult. Mulţumesc mult.

Piuitul cu care întrerupse legătura sună jalnic. Stătea şi se uita cu o privire goală mai întâi la telefon, apoi spre ţărm, la al cărui capăt sudic se ţinea o petrecere. Dintr-un casetofon portabil o muzică trimitea acorduri spre ei. Siluete înalte şi întunecate dansau pe acea muzică, unele dintre ele în apă.

— Ei? rupse Judith tăcerea în cele din urmă. Stephen râse scurt şi amar.

— Science-fiction, spuse el, se uită din nou la telefon, îl închise şi îl băgă în buzunar. Science-fiction.

— Vrei, te rog, să fii mai explicit? Ce ţi-a spus? Stephen expiră zgomotos şi-şi lăsă privirea să alunece peste bazinul portuar negru ca noaptea.

— Camera video SONY MR-01, spuse el, este încă în curs de proiectare. Va ajunge pe piaţă cel mai devreme peste trei ani. În momentul acesta este doar în stadiu de proiect.

7

Moneda 47: Situl 98. Strat JE 14/6, Per. 30; Ph. 83. Greutate AE 2,53 g - Claudius (51-64 d.Hr.). Anul 14; procurator iudaic: Antonius Felix. - Referinţă: MESHORER 232.- Datare: 54 d.Hr.

Profesor Charles Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh

— Ei? întrebă proprietarul celui de-al doilea mare concern media din lume triumfător. Ce părere aveţi?

Eisenhardt se sculă cu greu. Piciorul drept îi cam amorţise, evident îşi blocase circulaţia sângelui în timp ce stătuse pe vine, fără să observe.

— Greu de spus, zise el, şovăind. Pare un fel de glumă ciudată.

— Presupunând că nu este o glumă?

— Ce altceva ar putea să fie? Scriitorul îşi masă coapsele cu o mână. Doar aţi spus că unul dintre ajutoarele dumneavoastră voluntare a găsit asta. De ce credeţi că e adevărat?

John Kaun îi aruncă profesorului o privire provocatoare.

— Povestiţi-i ce ştim despre datarea descoperirii.

— Putem porni de la faptul, începu el, că stratul în care a fost găsit scheletul era neatins. Cu alte cuvinte, putem exclude faptul că mortul a fost îngropat aici ulterior. Se întâmplă relativ des, cum vă puteţi închipui, ca un cimitir să fie amenajat într-un loc unde cu secole în urmă fusese altul - mai ales într-o ţară care a fost locuită de atât de

mult timp ca aceasta. De aceea trebuie să ai grijă când faci săpături, pentru că altfel atribui descoperirile altor epoci şi există precis semne certe prin care poţi recunoaşte aşa ceva. Dar aici, după cum am spus, nu a fost cazul - stratul era neatins, şi pe baza a numeroase monede, fragmente ceramice, seminţe de iarbă şi bucăţi de lemn care permit datarea lor dendocronologică ţinând cont de modelul inelelor anuale, perioada poate fi determinată fără echivoc. Cu alte cuvinte, este clar că scheletul a stat îngropat timp de două mii de ani.

— Scheletul, dădu Eisenhardt din cap aprobator. Dar nu e vorba de el. E vorba de săculeţ.

— Acesta era imediat lângă el.

— Când l-aţi văzut dumneavoastră. Era direct lângă el şi când a fost dezgropat scheletul?

— Vă pot arăta, la microscop, fire din materialul învelişului exterior al săculeţului. Provin de la un soi de plantă care nu mai creşte aici de o mie cinci sute de ani.

— Dar poate creşte altundeva.

— În plus, materialul este neîndoielnic foarte vechi.

— Bine. Cine a deschis săculeţul?

— Domnul Foxx. Tânărul care l-a găsit.

— Este ceva uzual ca ajutoarele dumneavoastră să deterioreze lucrurile descoperite?

— Nu, desigur că nu. L-am şi mustrat.

— Dar ar fi posibil să fi schimbat conţinutul săculeţului.

— Da, e posibil. Dar de ce să fi făcut asta?

— Pentru a vă juca o festă. Wilford-Smith scutură din cap.

— Nu este genul de om care să joace feste altora.

— În ordine. Scriitorul se uită de la unul la altul. Ce vreţi de fapt să fac eu acum? Am sentimentul că deja aveţi o teorie şi aceasta constă aparent în faptul că nu consideraţi că a avut loc o înşelătorie.

Poate îmi spuneţi mai întâi ce credeţi dumneavoastră despre asta.

Kaun se amestecă iar în vorbă.

— Credem că nu e nici o înşelătorie la mijloc. Propun să vă enumerăm tot ce considerăm momentan ca fiind certitudine şi vă spunem după aceea ce concluzii tragem. Iar dumneavoastră ne spuneţi ce părere aveţi despre toată povestea asta.

— Mi se pare rezonabil.

— În primul rând, enumera mogulul presei, depărtând degetul arătător al mâinii drepte şi începând să meargă în sus şi în jos, stratul în care a fost găsit scheletul are o vechime de două mii de ani şi la săpături nu a fost găsit deteriorat. În al doilea rând, săculeţul este făcut dintr-un material care a fost folosit aici acum două mii de ani şi care acum nu mai este de găsit nicăieri. În al treilea rând, materialul celui de-al doilea săculeţ este fără îndoială din folie de plastic; se pare că s-a decolorat datorită unei influenţe încă necunoscute. În al patrulea rând, şi hârtia pe care sunt tipărite indicaţiile de utilizare pare să fie foarte veche, chiar dacă pare ciudat. Vom dispune ca toate materialele - stofa, hârtia, oasele - să fie datate cu ajutorul metodei radiocarbonice; dar asta va mai dura o vreme.

— De altfel am găsit, adăugă profesorul, o plombă de amalgam în dinţii craniului. Amalgamul a fost folosit pentru plombe dentare pentru prima oară în Franţa, în 1847.

— O invenţie care s-a pierdut?

— Nu. Mortul are două măsele găurite şi plombate, dar în rest o mulţime de dinţi groaznic de cariaţi. Mulţi lipsesc. Dacă ar fi existat un dentist atât de progresist în anul 50, s-ar fi dus din nou la el.

Eisenhardt expiră oftând, încrucişa braţele la spate, făcu câţiva paşi, se întoarse din nou şi merse pe acelaşi drum înapoi, se opri în faţa mormântului şi se uită în jos spre oasele pe jumătate dezgolite.

Mirosea a praf fierbinte. Craniul lucea în lumina lămpilor din tavan, doar orbitele aruncau umbre întunecate.

— Credeţi că este un călător în timp, nu-i aşa?

O linişte cât o bătaie a inimii şi apoi îl auzi pe John Kaun râzând.

— Vedeţi? îi strigă el profesorului. Ce v-am spus? Pentru un scriitor de science-fiction este o bagatelă. Când noi ne batem capul, el aruncă doar o privire şi, brusc, ştie ce se-ntâmplă!

Bătu din palme ca un copil, dar nici măcar acest gest nu părea caraghios la el, ci mai degrabă ameninţător. Eisenhardt simţi cum i se puse un ghem în stomac.

— Deci asta este senzaţia dumneavoastră arheologică, spuse el. Scheletul unui călător în timp.

Kaun făcu o pauză.

— Nu, zise el pe un ton ca şi cum abia acum îi era limpede că Eisenhardt încă nici nu pricepuse cel mai important lucru.

— Nu asta e senzaţional.

— Dar ce, mă rog?

— Gândiţi-vă doar, îl invită bărbatul în costumul bleumarin-închis. Un călător în timp. Cu o cameră video.

Eisenhardt se uită fix la el. Înţelegea.

— Oh, Dumnezeule! exclamă el involuntar.

Kaun zâmbi lacom.

— Da... Oare ce o fi vrut el acum două mii de ani?

*

Căutau drumul înapoi spre maşina lui Yehoshuah şi vrând-nevrând mergeau repede, ca şi cum i-ar fi urmărit cineva.

— Uitaţi tot ce am vorbit despre crimă, spuse Stephen. Asta n-a fost crimă.

— Dar ce?

— Omul chiar a murit acum două mii de ani, a fost îngropat şi noi l-am dezgropat.

— Şi săculeţul? Cu indicaţiile de utilizare?

— Şi el.

Ce oraş mai era şi ăsta în care la ora unu şi jumătate dimineaţa existau străzi blocate de maşini? Stephen se opri, se uită la haos şi se întoarse apoi spre cei care-l însoţeau.

— Teoria mea pare complet dementă, dar explică totul. Fiţi atenţi: în viitorul apropiat, cineva va descoperi cum se pot realiza călătorii în timp. Cel mai devreme în trei ani, poate ceva mai târziu, dar oricum într-o perioadă în care această Sony MR-01 va fi cea mai bună cameră video care poate fi obţinută cu bani. Căci cineva o cumpără şi călătoreşte două mii de ani în trecut. Dintr-un anume motiv însă nu reuşeşte să se întoarcă înapoi în timpul său. Deci trebuie să rămână acolo, să trăiască printre oamenii de atunci, până ce într-o bună zi moare. Este îngropat şi cineva îi pune în mormânt săculeţul cu indicaţiile de funcţionare, fără să ştie de fapt despre ce este vorba. Şi noi l-am dezgropat din nou - cu câţiva ani înainte să înceapă călătoria sa!

Se uita la cei doi care rămăseseră cu gurile căscate.

— Asta ar însemna, spuse Judith într-un târziu, că acela al cărui schelet se află acolo jos, mai *trăieşte?*

— Exact.

Yehoshuah făcea impresia unui om încremenit.

— Atunci trebuie să-l găsim, să-l avertizăm.

— Şi apoi?

— Să nu înceapă călătoria.

— Dar atunci nu-l găsim, argumentă sora lui. Şi, dacă nu îl găsim, nu ne vine deloc ideea să-l avertizăm. Şi, dacă nu îl avertizăm, tot începe călătoria. Deci tot îl găsim. Râse cristalin, entuziasmată. Poate tot nu sunt atât de demodată!

— Asta e într-adevăr o teorie dementă! se adresă Yehoshuah acuzator lui Stephen. Capul meu o ia razna dacă încep să mă gândesc la asta.

Se puseră din nou în mişcare. Dintr-un şir de uşi batante ieşeau deodată oameni afară şi doar după un timp Stephen înţelese că trebuie să se fi terminat un film. Se înghesuiră printre maşinile urât mirositoare care claxonau, pentru a ajunge pe partea cealaltă a străzii, cotind, la îndemnul lui Yehoshuah, pe o stradă transversală mai liniştită şi întunecată.

— Nu e vorba să-l avertizăm pe om, spuse Stephen. Îmi închipui că într-adevăr ştia că nu se va întoarce. Poate călătoria în timp funcţionează doar unidirecţional şi poate nu a avut încotro.

— Dar cine ar face aşa ceva? întrebă Yehoshuah.

— Ei, Doamne! Pentru un motiv ca ăsta?

— Ce motiv?

Se opri şi se uită la ei uluit.

— Care motiv? Pot călători două mii de ani în trecut. Ştiu că nu mă întorc, dar pot lua cu mine cea mai bună cameră video care există. Oare ce voi filma?

Tot două expresii fără pic de înţelegere. Până ce Stephen pricepu în cele din urmă.

— Ei drăcie! murmură el. E clar. Voi sunteţi evrei. E logic... Trase adânc aer. Deci, încă odată. Gândiţi-vă, omul care călătoreşte în trecut ia cu el indicaţiile de folosire în versiune americană. Nu cea japoneză, nu cea ebraică. Probabil că este american. Şi pentru un american care şi-a luat asupra sa să călătorească în trecut două mii de ani şi să nu se întoarcă, poate fi în toată lumea de atunci un singur motiv interesant - Isus din Nazareth. Isus Hristos.

Pe durata unei bătăi a inimii avu senzaţia că îşi părăseşte trupul, se vedea pe el însuşi stând acolo, pe o stradă îngustă şi întunecată din Tel Aviv, simţind ecoul cuvintelor sale întorcându-se din pereţii caselor din jur. Apoi senzaţia trecu. Clipi. Ce spunea?

— E adevărat, spuse Judith gânditoare. Isus a trăit pe vremea aceea.

— Da. Pe asta se bazează sistemul cronologic. Apoi îşi aduse aminte că şi cultura iudaică avea propriul calendar; că după acesta, acum, era aproximativ anul 5760. Dar chiar şi administraţia statului Israel se ghida după calendarul creştin. Pe moment nu-şi amintea de nici un stat din lume care să nu se ghideze după acesta. Da, se putea spune pe bună dreptate că tot sistemul cronologic se baza pe el.

Stephen simţi cum i se umezeau palmele. Un fior îi trecu pe spate şi pe ceafa. Fierberea din gândurile sale încetase, făcând loc unei claritǎţi cristaline, care aproape că îi tăia respiraţia.

— John Kaun, continuă el cu o voce straniu de emoţionantă, a construit aceeaşi teorie. De aceea este aici. Îşi spune că undeva trebuie să fie şi camera, împachetată şi sigilată, pentru a rezista peste două mii de ani - şi în cameră va fi şi banda video.

O văzu pe Judith încuviinţând încet din cap cu înţelegere. Văzu faţa lui Yehoshuah la lumina străzii - arăta palid. Totul era clar. Bucăţile puzzle-ului se potriveau. Cuvintele cădeau ca pietrele unui joc de domino la capătul şirului.

— Vrea să intre în posesia acestui film video, spuse el.

8

A fost cercetată structura peretelui de căptuşire a unor tipuri de vase, prin desprinderea unor bucăţi din fragmentele ceramice şi prin noua ardere a lor într-un cuptor încălzit electric, oxidant, la care probele au fost expuse o oră întreagă la temperatura maximă de 800°-900°C pentru ceramica epocii de fier, franco-bizantine/arabe şi la 1000°C pentru ceramica Evului Mediu şi a perioadelor mai târzii. Prin oxidare, ciobul capătă de obicei o culoare deschisă, iar adaosurile degresante şi învelişurile devin mai vizibile. Eventuale stricăciuni ale cioburilor provocate de temperaturile înalte, permit aflarea temperaturilor de ardere iniţiale (comparaţi cu cap. III. 5-1)

Profesor Charles Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet-Hamesh

Rulota lui John Kaun nu putea fi descrisă decât cu cuvintele „potrivit rangului”. Cea mai mare parte a sa era ocupată de un birou ai cărui pereţi erau placaţi cu lemn închis şi podeaua era acoperită cu un covor gri atât de pufos, de se afunda piciorul până la gleznă şi pe care pantofii lor prăfuiţi lăsaseră urme a căror privelişte era de-a dreptul dureroasă. Încăperea era dominată de un birou imens de mahon, pe care se afla una dintre acele lămpi de alamă cu abajur verde cum le văzuse Eisenhardt până acum doar în filmele americane. În spatele impozantului scaun de piele

neagră atârna o pictură în ulei, ce părea scumpă şi probabil chiar era, pe o măsuţă alăturată se afla un calculator, pe al cărui monitor se învârtea încet sigla firmei Kaun Enterprises, iar alături o întreagă baterie de telefoane. Eisenhardt se gândi la antenele de pe acoperişul rulotei, printre ele o imensă antenă-farfurie, care probabil că era în legătură cu un satelit de comunicare. O fi stând John Kaun departe de cartierul său general în pustiul izolat, dar făcea în orice caz ceea ce era fezabil din punct de vedere tehnic în zilele noastre pentru a-şi conduce firma în continuare. Şi cel mai bun lucru: încăperea era plăcut de răcoroasă.

— Ce doriţi să beţi? întrebă industriaşul şi deschise un frigider plin ochi cu sticle, în care luceau promiţător lichide în toate culorile. Whisky canadian pentru dumneavoastră, domnule profesor?

— Da, vă rog, suspină Wilford-Smith şi se afundă într-unul dintre fotolii.

Părea obosit.

— Dumneavoastră, domnule Eisenhardt? Scriitorul ezită. Bea rareori alcool, mai puţin din motive de sănătate sau principiale, mai degrabă din simplul motiv că după aceea se simţea mai puţin bine decât înainte. Alcoolul era pentru el ceva ce îl leza. În cel mai bun caz îl făcea somnoros.

— Aveţi ceva fără alcool? întrebă el.

Kaun se uită la el cu o privire în care lui Eisenhardt i se păru că vede o dezaprobare iritată. Ca şi cum ar fi încălcat nişte reguli nescrise. Parcă ar fi fost din cei care strică jocurile. Dar magnatul întrebă, fără să clipească:

— Ce doriţi? O cola? O bere? Un pahar de Perrier?

— Cola ar fi grozav.

Kaun le întinse paharele, îşi amestecă după aceea o băutură ceva mai costisitoare şi luă loc în spatele biroului. Eisenhardt se aştepta ca preşedintele consiliului de administraţie să se

întindă puţin, să-şi slăbească nodul de la cravată şi apoi să se rezeme relaxat de speteaza scaunului, dar Kaun gustă doar puţin din pahar, se aplecă în faţă şi se uită în ochii scriitorului.

— Ce părere aveţi despre chestia asta? dori el să ştie.

— Mmm, făcu Eisenhardt şi îşi căută cuvintele. Şi în munca lui zilnică asta nu îi venea uşor; în engleză îi venea dublu de greu. Cum să spun? Cumva am sentimentul că din greşeală am ajuns într-un film cu Indiana Jones.

Mogulul mass-mediei nu spuse nimic.

— Sunteţi sigur că nu sunteţi ţinta unei înşelătorii? întrebă Eisenhardt. Gândiţi-vă la jurnalele lui Hitler.

— Acesta a fost primul lucru la care m-am gândit. Există jurnale ale lui Joseph Goebbels şi acelea sunt adevărate. Kaun aruncă o privire pe ceasul de la mână, subţire, din aur şi părea fantastic de scump. Între timp, probele materialului trimise la Chicago trebuie să fi ajuns, pentru ca vechimea sa să fie determinată prin metoda radiocarbon. Dacă se dovedeşte că hârtia are două mii de ani, atunci nu poate exista altă explicaţie pentru asta decât că a făcut cineva o călătorie în timp. Doar sunteţi de acord, nu-i aşa?

— Da.

— Există această cameră video. Sunt sigur. Şi mai sunt sigur că este încă bine păstrată.

Eisenhardt strânse în sfârşit acele cuvinte pentru un contra-argument, care de câtva timp îi trecuse prin cap.

— V-aţi gândit deja, dacă o bandă video, care stă două mii de ani îngropată, *poate* să mai conţină o înregistrare?

O înregistrare video este o consemnare magnetică. În decursul timpului magnetizarea ar trebui să scadă. După două mii de ani s-ar putea să fie doar un fâșâit.

— Exact, dădu Kaun din cap. Acesta a fost primul lucru pe care l-am verificat. Am vorbit cu oameni de ştiinţă de la NASA, care evaluează semnale radio de la sonde spaţiale, care fotografiază planete atât de depărtate ca Uranus şi Neptun. Aceşti oameni au o problemă foarte asemănătoare, şi anume să filtreze semnalele slabe ale acestor sonde din zgomotul cosmic de fond. În imaginile clare precum cristalul pe care le redau, observaţi ce reuşesc să facă. Va dura poate destul de mult şi va fi nevoie de calcule minuţioase pe computere scumpe, performante, dar va fi posibil ca imaginile de pe această cameră video să fie făcute vizibile, indiferent de cât sunt de vechi.

— Aha, făcu Eisenhardt stupefiat. Da, suna plauzibil.

— Evident, nu am spus nimic despre un călător în timp, adăugă Kaun. Acum chiar se lăsă pe spate, ţinând paharul cu ambele mâini pe piept. Lichidul strălucea, având culoarea mierii. Îmi închipui că a lucrat împreună cu un aliat... se opri şi apoi se corectă: El *va* lucra împreună cu un aliat. Vedeţi? Asta este ce vreau să spun. Îţi pune creierul pe bigudiuri să te gândeşti la aşa ceva. De aceea am nevoie de dumneavoastră, domnule Eisenhardt. Aţi scris o mulţime de povestiri despre călătorii în timp; asta înseamnă că aţi gândit aceste probleme deja în fanteziile dumneavoastră, cu care avem acum de-a face în realitate.

Eisenhardt dădu din cap ezitând.

— Deci - va lucra împreună cu o a doua persoană. Dumneavoastră veţi stabili unde să ascundă camera. Apoi unul călătoreşte în trecut, celălalt se duce pur şi simplu la locul stabilit şi găseşte înregistrările, pe care celălalt... le-a făcut? Le-ar fi făcut? Am gândit corect, nu-i aşa?

— Da.

— Practic în acelaşi moment.

— Dacă totul a mers strună, acceptă Eisenhardt. Observă că obosise. Ar trebui să doarmă o noapte,

căci ea e un sfetnic bun, mâine-dimineaţă totul va arăta altfel. Poate atunci va avea şi câteva idei, care încă să nu îi fi venit atotputernicului, aparent neobositului şef al firmei.

— Totul o fi fost în regulă. Nu călătoreşti în trecut, fără a-ţi lua toate măsurile omeneşti posibile. Această cameră video se află la locul stabilit. Întrebarea este, unde? Ce au stabilit cei doi? Sau, treacă de la mine, ce vor stabili cei doi? Puneţi-vă în locul călătorului în timp, Eisenhardt, ghiciţi-i gândurile. Sunteţi scriitor - este treaba dumneavoastră să vă transpuneţi în pielea altor persoane. Descoperiţi ce va gândi el. Descoperiţi unde este camera.

Vocea lui Kaun se schimbase în timp ce spuse toate acestea, căpătase un ton ascuţit, provocator, metalic. Eisenhardt se uită fix la bărbat şi simţi cum i se făcea părul măciucă, parcă o mână încinsă i se urca din stomac şi îl apuca de beregată. Acum îl puteai simţi din nou pe adevăratul John Kaun, care până acum stătuse ascuns tot timpul în spatele unei măşti a companiei agreabile. Dar adevăratul John Kaun era un animal de pradă, care purta un costum albastru.

Aruncă o privire nervoasă către Wilford-Smith, dar profesorul golise paharul de whisky şi se uita fix în faţa sa, cu nişte ochi care păreau că se vor închide în orice clipă.

— Asta este... ăăă, pentru moment puţin cam mult pentru mine. Călătoria, această descoperire... Dar mă voi gândi la toate acestea.

— Aveţi timp. Nu fără limită, dar aveţi timp.

— Va trebui să cercetez. Am nevoie de acces la o bibliotecă mare.

Kaun dădu din cap, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la altceva. Se întoarse cu o mişcare rapidă într-o parte, care întărea impresia neliniştitoare că, aparent, nu obosea niciodată, luă unul dintre receptoare, formă un număr din două cifre şi, când răspunse cineva, spuse doar:

— Vă rog să veniţi până aici. Apoi închise. Veţi primi rulota de alături, spuse el după aceea. Acolo aveţi la dispoziţie o cameră de lucru complet echipată. În afară de aceasta...

De la intrare se auzi un zgomot, apoi se deschise uşa şi intră un bărbat pe care Eisenhardt nu îl văzuse până acum. Profesorul sări în picioare şi aşa cum se uită la cel care intrase, se părea că nici el nu îl văzuse vreodată.

— Domnii mei, vi-l prezint pe mister Ryan. Este şeful secţiei mele de securitate şi de acum încolo se va ocupa de toate problemele. Ryan, acesta este profesorul Wilford-Smith, conducătorul săpăturilor, iar dânsul, domnul Eisenhardt, scriitorul.

— Încântat, spuse bărbatul cu o voce joasă, gravă. Era înalt, de cel puţin un metru nouăzeci şi părea un om oţelit şi bine antrenat. Un soldat de elită, care nu purta uniformă, ci doar o simplă salopetă kaki. Strângerea sa de mână era rece, scurtă, obiectivă. Avea părul tuns atât de scurt, încât puteai doar să-i bănuieşti culoarea, o faţă inexpresivă şi cei mai limpezi ochi de un albastru-deschis pe care Eisenhardt îi văzuse vreodată. Oare câţi ani să aibă acest Ryan? Într-un mod ciudat părea un om fără vârstă; putea avea tot atât de bine douăzeci şi opt, dar şi cincizeci şi opt de ani.

— Ryan, continuă Kaun, uitându-se spre Eisenhardt, vă va procura orice carte de care aveţi nevoie. De fapt el vă va procura orice aveţi nevoie. El vă va duce cu maşina sau vă va da o maşină cu şofer pentru a merge în orice bibliotecă a ţării, dacă doriţi. Orice vă vine în minte care ar putea grăbi căutarea noastră îi spuneţi lui.

Eisenhardt dădu din cap, oarecum şocat şi îi aruncă lui Ryan o privire timidă, căreia acesta îi răspunse fără să clipească.

— Şi, domnule Eisenhardt, *chiar aşa cum am spus. Orice vă vine în minte.*

— Da.

— Nu este sarcina dumneavoastră să vă faceţi gânduri că îl solicitaţi prea mult.

— Înţeleg.

— Dacă, începu Kaun încă odată şi se uită la scriitor cu ochi negri lucitori ca de tigru, constat că aţi renunţat la vreo resursă doar pentru că nu aţi avut-o la dispoziţie şi că ar fi trebuit să întrebaţi de ea, dar nu aţi făcut-o - atunci veţi cunoaşte o parte a personalităţii mele, care, vă promit, nu vă va plăcea deloc.

Hopa! Eisenhardt înghiţi jenat, apoi încuviinţă din cap. Luna de miere trecuse.

Kaun nu ajunsese acolo unde se afla acum, pentru că ştia să-şi lege nodul de cravată atât de bine.

— În afară de asta, continuă milionarul, în timp ce se apleca în faţă, proptindu-şi coatele pe mapa de piele de pe birou, unind vârfurile degetelor de la ambele mâini, de acum înainte vom lua măsuri de siguranţă. Acest loc trebuie păzit. Şi un incident neplăcut, ca de exemplu faptul că acest Foxx trebuia tocmai în seara asta să meargă în nu ştiu ce discotecă, nu trebuie să mai aibă loc.

Profesorul se îndreptă în fotoliul de piele şi se simţi obligat să-i ţină partea.

— Domnule Kaun, vă asigur... Stephen Foxx este tânăr şi a pus ochii pe această fată. E foarte normal să vrea să iasă cu ea. Bărbatul care a venit să-i ia este fratele ei. Îl cunosc bine; lucrează ca asistent la Muzeul Rockefeller din Ierusalim.

Kaun îl măsură cu privirea pe arheolog, ca pe o gâză scârboasă.

— Poate am fi avut nişte întrebări pentru el.

— Dar i le putem pune şi mâine.

— Am fi putut să i le punem şi în seara asta şi am fi putut pierde mai puţin timp.

Eisenhardt se încruntă. Ce fel de concepţie avea omul ăsta despre cum se putea rezolva o astfel de problemă? Poate se ghida după o aritmetică simplă, ceva de genul: „Ce, Leonardo da Vinci are

nevoie de şase luni s-o picteze pe Mona Lisa? Daţi-i douăzeci şi cinci de colaboratori şi o termină într-o săptămână".

— Dumnezeule, oftă Wilford-Smith şi se aşeză din nou. Fotoliul de piele părea să-i înghită silueta uscăţivă cu totul.

— E un om liber. Nu pot să-i prescriu ce să facă sau nu în afara orelor de lucru.

— Nici nu trebuie s-o faceţi, spuse Kaun. Asta o vom face noi de acum încolo.

Omul de ştiinţă se uită morocănos la el.

— Ce înseamnă asta?

— Vom emite o interdicţie de a informa presa. Nu vreau ca descoperirea noastră să devină cunoscută înainte de vreme şi să se declanşeze un fel de goană după aur pentru că toată lumea din ţară caută această cameră video.

— Şi cum vreţi să faceţi asta? Majoritatea colaboratorilor mei sunt voluntari...

— Mi-e indiferent, răspunse Kaun tăios.

Îi făcu să tresară, ca şi cum ar fi dat cu pumnul în masă, şi, cum nu avu nevoie de acest gest, li se păru cu atât mai impresionant.

— Încă nu vă este cu adevărat limpede despre ce este vorba în acest caz, continuă Kaun şi se uită de la unul la celălalt, ca şi cum ar putea în acest fel să le bage chestia asta în capetele lor, evident lipsite de înţelegere. Dumneavoastră credeţi pur şi simplu că este o senzaţie. Credeţi că de aceea vreau s-o obţin - pentru că este lucrul cel mai senzaţional al tuturor timpurilor. Titlul cel mai senzaţional care a existat vreodată. Descoperirea cea mai senzaţională de când se face arheologie. O revoluţie în fizică. Ce înseamnă această bandă video *cu adevărat* nu aţi priceput chiar deloc.

Pentru câteva secunde, cuvintele păreau că rămân în încăpere aşteptând pentru a fi după aceea absorbite de covorul gros şi de pereţii cu lambriuri de mahon. Nimeni nu mai respira. Toţi din

încăpere se uitau la buzele lui Kaun. Aparent îi plăcea.

— Cât, întrebă el încet, aproape şoptit, credeţi că se poate obţine de la Biserica Catolică pentru o bandă video care dovedeşte învierea lui Hristos?

Făcu o pauză. Sau, adăugă el apoi cu un zâmbet pe buzele sale subţiri, care *infirmă* acest lucru?

*

Farurile maşinii străpungeau noaptea, luminau asfaltul gri al străzii, care ducea prin întuneric şi pe care traficul era uimitor de dens, ţinând cont de faptul că era ora două dimineaţa. Nu vorbeau mult, îşi urmăreau propriile gânduri şi, în afară de uruitul motorului, în maşină domnea o linişte ciudat de confuză.

De data aceasta Stephen stătea pe bancheta din spate. Cândva, la jumătate de drum, se aplecă în faţă proptin-du-se cu braţele pe speteze şi întinse capul printre cei doi pasageri din faţă.

— Yehoshuah?

— Mmmh?

— La Muzeul Rockefeller doar aveţi diverse laboratoare pentru a cerceta descoperirile arheologice.

— Da.

— Nu ai menţionat odată că cercetaţi şi hârtii vechi?

— Nu hârtii, ci papirusuri.

— Papirus, înţeleg. Chestia aia din stuf.

— Nu e stuf. Papirusul s-a confecţionat din tufa de papirus, în latină *Cyperus papyrus*. O specie de rogoz.

— Dar e altceva decât hârtia.

— Exact.

Stephen aprobă din cap. Un camion trecu zgomotos pe sensul opus. Pe marginea străzii se văzu preţ de o clipă o tăbliţă pe care cineva acoperise numele ebraic şi cel englezesc al străzii cu vopsea neagră, astfel că nu mai puteau fi citite decât semnele în arabă.

— Să presupunem că profesorul vrea să cerceteze instrucţiunile de utilizare. Unde crezi că ar putea face acest lucru cel mai bine?

— La noi.

— La voi? Credeam că puteţi cerceta doar papirusuri.

— Asta este ceea ce facem. Dar putem restaura la fel de bine şi hârtie. Asta este chiar şi mai simplu decât restaurarea papirusului. Dar până acum nu a venit încă nimeni cu hârtii vechi.

— De ce nu?

— Pentru că de-a lungul istoriei în întregul spaţiu mediteraneean s-a folosit exclusiv papirusul ca material de scris.

— Dar tu ai putea restaura şi hârtie?

— Evident.

— Să tratezi pagini farâmicioase astfel ca să poată fi întoarse fără nici un pericol?

— Desigur.

— Se pot face scrieri îngălbenite, din nou lizibile?

— Fără probleme.

— Bine, spuse Stephen. Asta e bine.

Acum se amestecă şi Judith. Se întoarse pe scaun ca să îl poată vedea pe Stephen. Neîncrederea de pe faţa ei se putea mai curând ghici decât recunoaşte în licărul slab al accesoriilor auto luminate.

— Doar nu te interesează pur şi simplu munca lui Yehoshuah, nu-i aşa?

Stephen lăsă capul spre faţă, ca şi cum se îngreunase brusc şi mormăi:

— Nu, nu mă interesează pur şi simplu munca lui Yehoshuah.

— Atunci ce?

— Am uitat ceva.

— Ai... ce?

— Am uitat ceva. Vreau să spun că am uitat să povestesc ceva. Yehoshuah, te rog, uită-te cel puţin tu pe stradă!

Maşina începuse să meargă îngrijorător de şerpuit, când Yehoshuah, la fel ca şi sora lui, întoarse capul să se uite neîncrezător la Stephen.

— Ai uitat? Judith nu credea o iotă din ce spunea el. Stephen oftă.

— Zău că am uitat. Am uitat să spun când am arătat profesorului descoperirea mea şi, când v-am povestit despre descoperire, din nou am uitat. E într-adevăr foarte ciudat.

— Şi acum vrei, în sfârşit, să spui despre ce e vorba? Stephen se uită de la unul la celălalt. Ochii lui Judith străluceau plini de presimţiri şi dorinţă în întuneric, arătau ca două lacuri adânci şi negre. Yehoshuah se uita fix înainte pe stradă şi dădea impresia unui om încordat, ca şi cum ar primi o poveste palpitantă cam la fel ca un bolnav de inimă o decizie de impozit suplimentar.

Dar asta era o aventură. Doar e ştiut că aventura şi adrenalina sunt de nedespărţit. Dar, stai aşa, Yehoshuah era un israelit, un locuitor real al unei ţări ameninţate şi probabil că era la fel de obişnuit cu stresul ca un broker la bursa din New York. Stephen hotărî să nu ţină cont de asta. Poate doar din cauza luminii difuze era Yehoshuah atât de stresat.

— În săculeţul din plastic nu se aflau doar instrucţiunile de utilizare.

Judith scoase un sunet gâtuit.

— Am bănuit eu.

— Zău că am uitat să spun asta, întări Stephen. Pur şi simplu am uitat. Poate vrea subconştientul meu să ţină totul secret, nu ştiu.

— Lasă-mă să ghicesc ce mai era înăuntru. O hartă. Cu o cruce pe ea.

— Nu. Doar câteva bucăţi de hârtie farâmicioase, împăturite.

Yehoshuah gemu.

— Fărâmicioasă!

— Da. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am văzut după ce am tăiat săculeţul de plastic. Nebun

cum sunt oricum, am scos hârtiile cu penseta. Şi atunci a apărut logo-ul firmei Sony... Nu ştiu cum, dar asta parcă a şters tot restul. Nu mai era loc de vreun gând la alte bucăţi de hârtie.

— Şi unde sunt ele acum, celelalte bucăţi de hârtie, cele fărâmicioase? În coşul de gunoi?

— Nu, pur şi simplu le-am pus în cutia cu lucruri găsite, sus, pe pământul pe care îl strânsesem până atunci. Şi cutia sc află încă sub patul meu.

— Minunat, spuse Judith.

— Profesorul nu va fi tocmai încântat dacă vii abia acum cu chestia asta, spuse Yehoshuah clătinând din cap. Şi după tot ce ai povestit despre acest John Kaun... Nu ştiu. Cred că ar trebui să mai umbli puţin la povestea asta, cred eu. Adică vreau să spun, ca să nu îţi ia capul.

O gaură în asfalt zgudui maşina, solicită suspensia suficient de tare pentru a provoca o zgâlţâitură şi un zgomot. *Zdrang.* Yehoshuah luă piciorul de pe acceleraţie, încă o gaură. *Zdrang. Zdrang.*

Stephen inspiră şi expiră încet simţind legănările maşinii. Trecu limba peste buze înainte de a începe să vorbească din nou.

— N-am de gând să spun nimic despre hârtii. Nici lui Kaun, nici profesorului.

Zdrang.

Îşi închipuia că auzea dincolo de zgomotul motorului cum lui Judith i se ridicase părul din ceafa măciucă. *Zdrang.*

— Stephen, nu asta am vrut să-ţi spun, reuşi Yehoshuah să spună în cele din urmă cu greutate. Vreau să spun, numai pentru că ai uitat de hârtii... la prima sperietură... Asta ţi se poate ierta. Serios, oricui i se putea întâmpla. Ăsta nu e un motiv ca acum să taci despre această problemă. Hârtiile ar putea fi notiţele mortului, chiar jurnalul lui! Şi dacă a fost cu adevărat un călător în timp... poate

conţin o indicaţie despre locul unde este ascunsă camera video.

Stephen încuviinţă zâmbind.

— Exact!

— Da, dar... Yehoshuah întoarse capul şi se uită la Stephen înspăimântat dintr-o parte. Prin asta doar prejudiciezi...

— Yehoshuah, te rog! Strada! Dacă ne duci într-o prăpastie acum, hârtiile chiar vor ajunge la gunoi în loc să ajungă în laboratorul tău.

— Da, da. Cum adică în laboratorul meu? Judith scoase un sunet mormăit.

— Vrea să le cerceteze pe cont propriu! spuse ea nerăbdătoare. Stephen Foxx, aventurierul temerar, vrea să le-o ia tuturor înainte.

— E adevărat, Stephen?

Maşina mergea şerpuind, ocolind gropile. Stephen oftă. Cel puţin nu venea nimeni pe contrasens.

— Gândeşte-te şi tu. De ce crezi că este John Kaun aici? Pentru a alerga după o descoperire arheologică importantă? Pentru că şi-a descoperit pasiunea pentru istorie? Yehoshuah, Kaun este om de afaceri şi singura lui pasiune este profitul. Ştiu că nu urmăreşti astfel de ştiri în ziare, dar eu da. De fapt, azi ar fi trebuit să fie la Melbourne, Australia, să poarte negocieri pentru achiziţionarea celui mai mare lanţ de ziare australian. Probabil că a contramandat acţiunea. Şi, dacă un om ca John Kaun contramandează o acţiune înseamnă că adulmecă în altă parte un profit mai mare.

— Ei şi ce? Vrea să afle caseta video şi să fie primul care o prezintă la televizor. N-are decât - ce ai de obiectat?

— Nimic.

— Şi, presupunând că găseşti caseta înaintea lui - ce vrei *tu* să faci cu ea?

— O să-mi vină mie o idee, să fii sigur de asta.

Judith adăugă sec.

— Am sentimentul că vrei să-ţi dovedeşti mai ales ţie însuţi că eşti al naibii de viclean. Mai viclean decât toţi, chiar dacă unul se numeşte John Kaun şi e stăpân peste miliarde de dolari.

— Prostii, ripostă Stephen, într-adevăr nu prea hotărât. Ceea ce spusese ea avea gustul amar al adevărului. El însuşi nu era foarte sigur, dar Judith nu se înşela prea mult.

Ei, fir-ar să fie, dar el era un tip destul de şmecher şi fusese mereu aşa. Şi iată că apăruse acest John Kaun, pe care presa economică îl ridica în slăvi, decretându-l un fel de amestec, chipurile absolut demn de venerat, de o inteligenţă necruţătoare şi capacitate brutală de a se impune. Acest om, aşa spunea neobosită presa din întreaga lume, era prototipul de manager al viitorului secol. Când va reapărea această ocazie în viaţa lui, dacă o va face vreodată: să-şi măsoare puterile cu un astfel de om?

Îl privi pe Yehoshuah dintr-o parte. Acesta se uita, în sfârşit, din nou pe şosea, care era tăiată neted şi neagră printre dealuri stâncoase. Indiferent, în această clipă era nevoie de capacitatea de lider. În nici un caz nu putea rezolva situaţia singur; trebuia să-l atragă pe Yehoshuah de partea sa. Şi pe Judith.

Ca să nu mai vorbim de faptul că trebuia să o aducă, în sfârşit, în patul său.

— Ascultă, începu el din nou, dregându-şi glasul, nu trebuie să facem totul atât de complicat. Hai să studiem hârtiile mai întâi pe cont propriu - când vom şti ce scrie pe ele putem lua o hotărâre asupra a ceea ce avem de făcut.

Yehoshuah clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Ce nu ştii?

— Noi - adică eu. Asta vrei să spui. *Eu* trebuie să restaurez hârtiile. Am învăţat chestia asta, bine, dar nu am mare experienţă în domeniu. Şi dacă fac ceva greşit? Stric ceva?

— De ce să faci ceva greşit?

— Întotdeauna poate să meargă ceva prost.

Stephen ezită. Acum nu mai avea decât un as în mânecă şi pe acesta trebuia să-l joace cât mai eficient posibil.

— Un lucru vă este, sper eu, foarte clar, începu el, uitându-se când la Judith, când la fratele ei. Dacă dăm hârtiile din mână, am ieşit din joc. Atunci nu mai aflăm nimic, nimeni nu ne mai întreabă, nimeni nu ne mai spune nimic. Pe scurt, asta a fost.

Judith făcu ochii mari. Yehoshuah expiră cu zgomot, care semăna aproape cu un fluierat. Îi câştigase de partea sa.

— Şi? întrebă el, dând din umeri şi cu accentuată nevinovăţie. Vrea cineva de faţă să se întâmple asta?

Tabăra era liniştită în întunericul de la poalele crestei, ca de obicei. La corturile corpului de pază adus de Kaun, atârnau câteva lămpi în a căror lumină difuză se puteau vedea mişcări neclare.

— Deci, mâine-seară, repetă Stephen în timp ce coborî.

— Mâine-seară începe şi Sabatul, spuse Yehoshuah, care tot nu arăta prea fericit.

— Ia nu deveni acum bigot, *okay?*

Stephen lăsă uşa maşinii să se închidă şi păşi lângă Judith. Împreună se uitau cum pleacă maşina fratelui ei cât se poate de încet. Zgomotul cel mai mare îl făceau roţile care scrâşneau pe pietriş. Părea că zgomotul se întorcea cu ecou din munţi, dar probabil că doar îşi închipuiau totul.

Apoi maşina deveni doar un punct luminos în depărtare. Peste ei, bolta cerului era plină de stele scânteind ca lada cu bijuterii ale unei împărătese, în timp ce se îndreptau încet pe drumul spre corturi. Stephen puse braţul după umerii ei şi ea nu se feri, ba chiar se rezemă uşor de el. Părul ei mirosea a deşert şi orient, a spiţerii secrete de pe cele mai înguste străzi ale bazarului. Simţea jocul

muşchilor sub piele, în timp ce împreună îşi căutau drumul, ceea ce îi uşura alunecarea mâinii, ca din întâmplare, de pe umăr de-a lungul antebraţului şi în cele din urmă în jurul taliei. Erau muşchi tari, antrenaţi, ceea ce îi dădea senzaţia că are o tigroaică la braţ. Probabil că-l va zdrobi când vor face sex.

— Stai, îi opri o voce metalică.

Se opriră surprinşi. Din întuneric se apropie un bărbat pe care amândoi nu-l mai văzuseră niciodată. Era înalt şi zvelt, purta o salopetă kaki fără însemne sau ecuson, avea părul tuns scurt ca un puşcăriaş sau soldat de marină şi ochi izbitor de albaştri cu care îi măsură pe cei doi, ca şi cum erau într-adevăr doar apărători pentru două aparate Röntgen. Avea o lanternă mare pe care o aprinse pentru a le lumina faţa.

— Cine sunteţi? Stephen clipi enervat.

— Cine sunteţi *dumneavoastră?*

Ochii albaştri se îngustară ca nişte fante.

— Pentru astfel de bancuri este prea târziu în noapte, tinere prieten. Spuneţi-mi numele şi ce doriţi aici.

— Stephen Foxx şi Judith Menez. Suntem ajutoare la săpături. Şi nu vrem decât să mergem la corturile noastre pentru că, aşa cum aţi spus foarte corect, este destul de târziu.

— Vă puteţi legitima?

— Dacă pot...? Nu, nu pot.

Judith avea legitimaţia la ea şi o scoase într-o clipă. Omul cu ochi albaştri o studie cu atenţie şi compară numele ei cu numele de pe o listă, pe care o scoase dintr-unul din numeroasele buzunare ale salopetei, înainte de a i-o da înapoi cu o mişcare afirmativă a capului.

— Bine, spuse Stephen caustic. Şi ce se întâmplă cu mine? Mă veţi aresta? Sau poate mai bine mă împuşcaţi?

— Nu vă agitaţi.

Omul se uită spre cortul ridicat peste locul descoperirii şi făcu cu mâna unuia dintre paznici să vină acolo. Imediat se stinse una dintre ţigări şi curând după aceea ieşi din întuneric unul dintre oamenii cu mitraliera atârnată lejer pe umăr.

— Vreo problemă, domnule?

Omul cu ochi albaştri arătă spre Stephen.

— Îl cunoşti pe acest tânăr? Paznicul dădu din cap afirmativ.

— Da, domnule. Este unul dintre ajutoarele la săpături.

— Ştii cum îl cheamă?

— Foxx, după câte ştiu, domnule.

— *Okay.* Mulţumesc.

Paznicul dădu scurt şi milităreşte din cap şi dispăru din nou din conul de lumină al lanternei. Omul în salopetă îl mai măsură o dată pe Stephen de sus până jos, apoi dădu îngăduitor din cap şi-i lăsă drum liber.

— Puteţi trece.

— Oh, mulţumesc frumos, mârâi Stephen.

Atmosfera romantică dispăru complet. Continuară drumul cu paşi greoi, unul lângă altul, până sus la corturi, dar la distanţă de un braţ unul de celălalt. O tăcere apăsătoare îi învăluia ca un cearşaf.

— În curând vor stabili şi interdicţii de ieşire, zise Stephen după un timp.

— Mmm, făcu Judith.

Iar n-o să meargă. Incidentul stricase totul. Stephen simţi o furie neputincioasă faţă de omul care în salopeta sa kaki degajase acel gen de superioritate fizică ce nu putea fi înşelată nici cu toată şiretenia din lume. N-ar ajunge nicăieri dacă mâine-dimineaţă i-ar cere omului socoteală.

În cel mai rău caz s-ar alege cu un pumn în nas, nimic altceva.

Ajunseră la corturi şi se opriră. Stephen se aşeză în faţa ei, puse încă odată braţele în jurul ei, fără speranţa de a mai obţine ceva. Nu scăpa de

sentimentul că a dat greş, chiar dacă îşi spunea des că nu era vina lui.

Ea se uită în ochii lui. El răspunse privirii, fascinat de pupilele negre ca noaptea, mari din cauza întunericului şi care păreau să-i deschidă calea spre un tărâm necunoscut.

Poate situaţia încurcată, îi trecu prin cap, putea fi salvată de un atac prin surprindere. Printr-un astfel de gest reuşise odată să întoarcă rapid lucrurile în favoarea sa. Fusese invitat la o petrecere fabuloasă şi abia intrase de treizeci de secunde pe uşă, când dădu peste o femeie foarte atrăgătoare, căreia îi spusese dintr-un sentiment nebunesc de curajos:

— Vreţi să vă culcaţi cu mine?

Ea îl privise îndelung şi, fără să cugete prea mult, spusese da. Şi peste alte şaizeci de secunde ieşiseră pe uşă şi abia dimineaţa următoare ajunse s-o întrebe cum o chema.

Nori destrămaţi treceau prin faţa secerei subţiri a lunii.

— A existat o perioadă, spuse Judith brusc, în care mă culcam cu orice bărbat care îmi plăcea, fără nici o ezitare. Dar asta nu foloseşte. Nu ajunge ca motivaţie.

Stephen îşi drese glasul.

— Vrei să spui că ne-am întâlnit prea târziu? Părea că nu-l aude.

— Eu caut un gen de relaţie care să însemne ceva. Care este *reală*. Înţelegi?

— Da, sigur. Ce-ar fi dacă ai continua căutarea mâine-dimineaţă?

Judith zâmbi absentă, îi atinse buzele cu o sărutare uşoară şi se desprinse din braţele sale. El o urmări cu privirea cum mergea spre cortul ei, penultimul într-un şir de corturi identice, şi se aştepta să se mai întoarcă odată, să-i facă cu mâna, să-l invite s-o urmeze, ceva în genul acesta. Dar ea nici măcar nu se întoarse, merse mândră şi

atrăgătoare pe pietrişul luminat de lună şi în cele din urmă dispăru.

Stephen simţi gustul de santal al sărutului ei şi mintea i se învârti ca o turbină cu aburi care a luat-o razna. Poate ea îl aştepta să o urmeze, îi şopti vocea unui drăcuşor. Dovedea o pasiune în pragul nebuniei. Poate, poate... Apoi îşi aminti că ea oricum împărţea cortul cu o altă persoană care ajuta la săpături, o scandinavă care mereu părea foarte serioasă şi care probabil avea cel puţin patruzeci de ani. O cumplită prostie. Se duse în cortul lui, se dezbrăcă şi se băgă în pat. Oricum era extrem de obosit. Nu era deloc în formă pentru o premieră sexuală. Mai ales că dimineaţa începea din nou treaba. Ca să fie mai exact, doar în câteva ore. Era timpul să doarmă ca lumea... Şi apoi, scurt timp înainte să adoarmă, îşi aminti iar. Exact, mai era ceva. Se ridică încă odată, puse mâna pe lanternă şi se uită sub pat. Cutia plată de oţel gri era încă acolo.

9

> Între timp, este sigur că în Ierusalim şi în împrejurimi în decursul domniei lui Irod confecţionarea vaselor din piatră reprezenta un meşteşug bine dezvoltat. Vasele sunt din calcar - scos din regiunea de est a Ierusalimului - la care se foloseau aparent două procedee: învârtirea pe un fel de strung făcut din blocuri de piatră cioplite aproximativ cilindric respectiv dăltuirea instrucţiunilor.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Peter Eisenhardt se trezi brusc, se răsuci în pat cu sentimentul alarmant că nu este acasă, ci printre străini, într-un pat străin, într-un pat *greşit,* văzu licărul roşu al cifrelor digitale, care arăta cinci şi opt minute şi atunci îşi aminti din nou. Exact. Era în Israel, în deşert, într-o rulotă mare care era numai pentru el. Alături, într-o rulotă asemănătoare, dormea un multimilionar care aştepta de la el să soluţioneze o enigmă a naibii de complicată. Şi nu avea nici cea mai mică idee cum să facă asta.

Scriitorul se sculă. Din experienţă ştia că nu avea nici un rost să mai încerce odată să adoarmă. În paturi străine se trezea în prima noapte din principiu la ora cinci şi nu mai adormea; era o idee fixă personală pe care o avea de când se ştia. Deja de când era copil, în vizită la o mătuşă sau bunică, se trezea la cinci pentru a se plimba în secret prin toată locuinţa, ca să privească lumea tăcută a

peştilor din acvariu sau să se uite pe stradă de la fereastră, pentru a observa traficul de dimineaţă, uneori în lumina felinarelor care aşteptau zorile.

În afară de asta, patul era o provocare. Arăta luxos şi precis şi preţul era pe măsură, dar era îngrozitor de moale: te culcai în el şi aveai senzaţia că te afunzi într-un munte de vată, într-o groapă adâncă, gândită să tensioneze musculatura spatelui şi să deformeze şira spinării. În consecinţă, se simţea şi el frânt.

Era deja lumină. Eisenhardt împinse jaluzeaua de la geam făcând o crăpătură pentru a arunca o privire afară. Pe cât putea să vadă, nimic nu se mişca. Nu se vedeau decât pietre şi corturi în lumina ciudat de clară a răsăritului de soare. Şi paznici care priveau atent stând lângă cortul alb ce acoperea locul senzaţionalei descoperiri.

Se sculă, luă halatul şi papucii şi se duse spre ceea ce se putea numi o chicinetă: răcoroasă, albă, prozaică; oarecum tot atât de intimă ca o sală de operaţii. Maşinăria neagră, ciudată de lângă chiuvetă, singurul obiect din cameră care nu era alb sau cromat, era probabil un automat de cafea. În spatele uneia dintre uşile dulapului găsi ceşti de cafea, fiecare băgată în suportul propriu şi astfel asigurată să nu cadă afară în timpul mersului. Puse o ceaşcă sub ciocul de scurgere, încercă să apese pe tasta mare şi plată pe partea din faţă şi imediat se aprinse un beculeţ roşu ca ochiul unui zmeu pe care îl trezise din somn şi în interiorul aparatului începu să fiarbă şi să gâlgâie. În aer se răspândi miros de cafea. Cu o cafea binefăcătoare în mână, îşi continuă rondul. Exista o cameră de consiliu. Ocupa jumătate din lungimea rulotei şi avea destul loc pentru o masă albă lungă, în jurul căreia puteau lua loc cel puţin zece persoane. Cel puţin atâtea scaune se aflau în jurul ei fără să fie deranjant de apropiate unul de altul. Un flipchart fusese ridicat, un retroproiector se afla strâns la capătul mesei şi un uriaş proiector de film la capătul încăperii îl

făcu pe Eisenhardt să emită gânduri asupra scopului acestei rulote, pe care mai mult ca sigur Kaun probabil că o închiriase undeva în Israel: pentru filmări exterioare costisitoare la realizarea unor filme? Oare aici stătea echipa de producţie şi urmărea filmările zilei? Oare în mod normal în patul lui dormeau regizori sau producători? Dacă da, atunci trebuie să existe în Israel şocant de mulţi regizori cu discopatie.

Pe partea îngustă, opusă proiectorului, existau uşi glisante, probabil pentru a evita de la început conflictele cu ecranul de proiecţie, care putea fi coborât din tavan. Scriitorul se uită curios în dulapurile din spate. Găsi un telefon, în rest, o mulţime de cărţi, opere documentare, toate în engleză. Ei da. Intenţia era bună. Dar fără dicţionar nu putea face mare lucru.

Se întoarse din nou spre flipchart. Era montat un bloc nou şi foarte gros din cea mai bună hârtie. Cariocile stăteau la îndemână. Dintr-un vechi obicei, le încercă pe toate, făcând mici linii într-un colţ.

Şi acasă folosea deseori hârtie de flipchart, când dezvolta ideile pentru romanele sale, pentru că era atât de grozav de mare şi oferea destul spaţiu de prezentare, dar încă nu reuşise să-şi achiziţioneze şi un stativ pentru asta. Obişnuia să lipească foile pe uşă sau pe fereastră şi să se aşeze în faţa lor cu creioane colorate, de obicei recalcitrante la scris, şi treptat să dezvolte un păienjeniş de notiţe, săgeţi, idei şi schiţe. Mai ales iarna era deosebit de dureros să facă asta pe geam, frigul trecea prin sticlă şi hârtie pătrunzându-i în oasele degetelor, până îl dureau, întrerupându-i astfel şirul gândurilor.

Trase unul dintre scaune - un scaun masiv pe rotile din ţeavă de oţel cromat şi piele neagră - se aşeză pe el şi se uită fix la hârtia goală. Luă înghiţituri mici din cafea. Aşa făcea mereu. Se uita fix la hârtia goală şi aştepta să vadă ce se întâmplă.

Aştepta să se întindă un gol în capul lui şi să apară în cele din urmă idei noi, proaspete, neaşteptate, pentru că acum, în sfârşit, aveau loc pentru asta.

Uimitor cât de răcoare era! Aproape că îi era frig în pijamaua lui subţire, în ciuda halatului de casă şi a cafelei.

Cum de sunt aici? În clipa în care îi veni întrebarea, recunoscu că ea existase deja tot timpul, nepusă, dar palpabilă, eclipsând tot ce făcuse. Sentimentul că este omul potrivit la locul potrivit pur şi simplu nu voia să se instaleze, cu toate că acest multimilionar dinamic încercase să-l convingă, în ciuda faptului că încerca să se auto-convingă de asta, în timp ce se plimba prin această rulotă luxoasă, faţă de corturile cu care trebuiau să se mulţumească cea mai mare parte a participanţilor la săpături. Cum se face că tocmai el se afla aici, printre toţi aceşti oameni care puteau fi chemaţi de un om ca John Kaun? De ce el, un scriitor neimportant, şi nu o întreagă echipă de oameni de ştiinţă, de istorici, geologi, arheologi, fizicieni, o turmă întreagă de laureaţi ai premiului Nobel?

Toate astea din motive de confidenţialitate? Nu putea fi ăsta motivul. O ceată întreagă de oameni de ştiinţă putea fi constrânsă la tăcere; proiectul bombei atomice a americanilor, spre sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, a demonstrat-o.

Poate mai urmau să vină? Descoperirea vechilor indicaţii de utilizare data de doar trei zile. De omul de ştiinţă obişnuit, de mare calitate, nu te puteai dispensa atât de uşor şi de repede.

Peter Eisenhardt simţi clicul caracteristic în capul său, în gândurile sale, pe care îl cunoştea din acele momente când anumite lucruri ieşeau din interdependenţa lor obişnuită, tradiţională şi se ordonau într-o interdependenţă nouă, neaşteptată, de obicei mai importantă.

John Kaun nu aştepta deloc de la el să răspundă la întrebare singur! Tot ce aştepta el era să-i facă o

propunere bună despre cum ar putea ajunge la un răspuns bun. Şi această propunere ar putea consta în faptul de a-i prezenta o listă de oameni de ştiinţă care puteau să studieze această problemă bizară.

Un sentiment plăcut, cald se întinse în abdomenul său. Nu cafeaua era sursa, în orice caz nu singura. El apăruse din cauză că perspectiva schimbată a lucrurilor părea *corectă.* Şi în primul rând că se putea simţi bine cu acest sentiment. Poate că era totuşi omul potrivit la locul potrivit. Şi oricât de neverosimil părea, John Kaun ştiuse asta mai bine decât el însuşi. Eisenhardt părea să-şi aducă aminte că văzuse odată fugitiv într-un reportaj televizat, ceva despre acest John Kaun, care acum dormea în rulota de alături, şi că în reportaj fusese vorba despre talentul deosebit al lui Kaun de a găsi colaboratorii potriviţi pentru fiecare domeniu şi de a-i folosi în funcţie de aptitudinile şi talentul lor.

— Cine sunt eu să mă cert cu televizorul? mormăi el şi simţi pe buze gustul sarcasmului propriilor cuvinte.

Exact asta era. Se afla abia la început. Sarcina lui era să studieze această problemă bizară din toate direcţiile şi să descopere cum putea fi abordată cel mai bine. Şi pentru asta era într-adevăr cel mai potrivit. Căci acelaşi lucru îl făcea şi la conceperea unui roman. Singura deosebire ar putea fi că şi problema, în care îşi plasa personajele, era creată tot de el, dar de aici încolo era în principiu vorba doar de cum să rezolvi problemele.

Interesant gând! Eventual, din acesta s-ar putea construi o teorie absolut nouă despre povestirea epică. Dar s-ar feri totuşi să facă ceva asemănător; deja din perioada şcolii constatase că nimic nu îngrădea mai mult inspiraţia decât ştiinţa literaturii sub orice formă.

Se uită din nou fix la foaia goală. Pe liniile scurte din colţul dreapta sus. Roşu, verde, albastru,

negru. Cea neagră era puţin mişcată. Cea roşie era destul de scurtă. De necrezut ce număr mare de modele puteai descoperi în patru linii colorate, dacă te uitai suficient de mult!

Se sculă oftând, se duse înapoi în chicineta îngustă şi scoase din automat o a doua ceaşcă de cafea. În timp ce adăuga zahăr şi lapte şi amesteca, constată uimit că pur şi simplu nu-i venea să creadă că putea într-adevăr exista aşa ceva ca o călătorie în timp. Se uită în ceaşcă, în cafeaua care se rotea uniform, şi în cele din urmă clătină din cap râzând uimit. De necrezut. Scrisese două romane a căror acţiune se baza pe călătorii în timp şi o mulţime de schiţe în care oameni călătoreau în trecut, în viitor, în timpuri paralele sau în timpuri inverse - ar trebui să creadă necondiţionat în posibilitatea călătoriei în timp. Dar n-o făcea. Îi repugna profund. În povestiri era *okay,* asta era altceva. Dar nu în realitate. În povestiri şi romane putea să comită crime, să seducă femei, să spioneze secretele de stat de înaltă clasă şi să se opună curajos unor legiuni întregi de duşmani, ieşind de cele mai multe ori victorios, în realitate, avea reţineri chiar şi să omoare o muscă (acestea puteau fi vara o adevărată pacoste; totuşi încerca mereu să le scoată pe geam vii). În realitate îi era credincios soţiei sale, bucuros că îl alesese pe el, dar altfel încă la fel de nesigur în comportamentul său faţă de sexul slab ca întotdeauna. Şi lupta cea mai curajoasă de care putea să-şi amintească se petrecuse când îi returnase unei poliţiste cu mâini tremurânde o înştiinţare de amendă tocmai completată şi-i arătase că ceasul de parcare lângă care stătea maşina lui era defect. Iar el se opusese atât de vehement obiecţiei ei prosteşti că ar fi trebuit să nu fi parcat lângă acest ceas, încât în cele din urmă femeia luase amenda şi o rupsese.

Călătorie în timp. Ce prostie! Luă ceaşca de cafea, se duse încet înapoi la masa de conferinţe,

luă carioca neagră şi scrise cu litere mari, scârţâitoare în mijlocul foii:

Călătorie în timp?

Apoi desenă un cerc în jurul cuvintelor, desenă o săgeată oblic în dreapta sus şi scrise la capătul ei: *posibil?* De acolo făcu încă o săgeată şi: *de întrebat Dominik!* Ca toţi scriitorii de science-fiction avea şi el sfătuitorii săi ştiinţifici - prieteni care se descurcau cu adevărat în domeniile care erau importante pentru poveştile sale -, iar printre aceştia Dominik era un geniu, sursa atotştiutoare, cineva care dădea un răspuns documentat la orice întrebare sau în cazuri extreme putea să-ţi spună cel puţin cine era în domeniul respectiv persoana indicată pe care trebuia s-o întrebi. Dacă exista un argument ştiinţific în favoarea călătoriei în timp, atunci Dominik ştia de ea. Îi plăceau toate aceste domenii ştiinţifice inaccesibile unui om cu mintea întreagă - fizica cuantică, teoria relativităţii, toate chestiile astea.

O altă săgeată, de data aceasta de la cercul central oblic în dreapta jos: *Alte explicaţii?*

Aici rămase o clipă lungă nemişcat, mestecând doar capătul cariocei. Uitase complet că acolo, afară, aveau loc săpături reale, că seara trecută coborâse într-o gaură săpată în adâncuri şi că în interiorul unui săculeţ de pânză cu aspect antic găsise o învelitoare de plastic cu aspect la fel de antic. Realitatea dispăruse, devenise complet neesenţială, făcuse loc constelaţiilor abstracte, elementelor dramatice, elementelor componente ale povestirilor, care se ordonau ca într-un dans sălbatic, în modele şi succesiuni mereu noi.

Există o categorie de povestiri poliţiste care toate au aceeaşi temă: cineva a fost ucis într-o încăpere închisă pe dinăuntru, din care nu exista nici o posibilitate de evadare. Şi fiecare dintre aceste poveşti poliţiste oferă o explicaţie proprie,

rafinată, despre cum putuse să aibă loc crima, iar criminalul să iasă din încăpere; rafinamentul acestei explicaţii face povestirea fascinantă. La o astfel de categorie se gândea Peter Eisenhardt acum.

Privită din acest unghi, povestea despre camera video veche de două mii de ani şi călătoria în timp era mai găunoasă decât o sită. Singurul care văzuse locul descoperirii, care aparent data fără echivoc de la începuturile erei creştine, neatins era tânărul pe care încă nici nu-l cunoscuse. Eventual profesorul. Nici măcar Kaun nu avea o dovadă că datarea era corectă. De aceea trimisese nişte probe într-un laborator american, pentru a le data cu ajutorul metodei de radiocarbon, care era considerată foarte sigură.

Dar să presupunem că găsise cineva o cale să păcălească metoda datării cu carbon radioactiv. Eisenhardt mâzgăli săgeţi, cercuri şi semne de întrebare şi scrise: *falsificare? C14?*

Cum ar putea fi executată o astfel de falsificare? Eisenhardt încercă să-şi aducă aminte ce ştia despre metoda datării cu carbon radioactiv. Se informase cândva despre asta pentru unul dintre romanele sale, dar fusese demult. Deci, cum era? Un organism viu - de exemplu planta din a cărei celuloză se făcuse hârtia pentru instrucţiunile de utilizare - se afla în permanent schimb cu mediul înconjurător. Printre altele, prelua tot timpul carbon şi îl scotea sub altă formă. Punctul esenţial era că o anumită parte a carbonului nu se compunea din atomii normali de carbon 12, ci din atomii de carbon 14, care sunt uşor radioactivi. De aceea metoda datării cu carbon radioactiv a fost numită şi analiza C14.

Şi ce fac mai departe? Acasă ar fi putut să-şi scoată vechile notiţe. Dar credea ca îşi aminteşte cum va proceda mai departe: organismul moare. Din acel moment nu mai depune alt carbon. Atomii de carbon 14, care sunt conţinuţi în ţesutul

mort, se descompun lent, dar în mod egal. Ca urmare, partea lor la carbonul întreg scade cu trecerea timpului - şi anume indiferent dacă organismul mort se pietrifică, e îngropat, mumificat sau depozitat în orice formă. Descompunerea radioactivă rămâne neinfluenţată - de aceea se poate stabili cu certitudine din relaţia dintre cele două feluri de carbon, vechimea respectivului organism mort.

Eisenhardt îşi frecă tâmplele. Asta trebuia să mai verifice încă odată, dar dacă era aşa, că partea de carbon 14 scade cu trecerea timpului, n-avea nici un rost să bombardezi descoperirea cu raze radioactive. În cel mai rău caz s-ar reuşi ca descoperirea să fie datată *mai devreme* decât era cu adevărat. Asta părea că aici nu avea nici un rost. Invers - ar fi necesară o metodă pentru *a grăbi* descompunerea radioactivă. Dar aşa ceva nu exista. Şi dacă ar fi descoperit cineva o astfel de metodă, ar fi folosit-o pentru deşeurile radioactive ridicându-i-se statuie pentru asta, în loc să falsifice mărturii dubioase.

Totuşi, Eisenhardt continuă să stea nemişcat, mesteca în continuare capătul cariocei, ca şi cum renunţase deja la speranţa unui mic dejun normal. Continuă să se uite fix la foaia mare de hârtie cu semnele de întrebare pe ea.

Totuşi. Ar putea fi acesta răspunsul? Adevărul din spatele situaţiei? Realiza cineva o manevră măreaţă de înşelătorie, şi el, Peter Eisenhardt, din nişte motive inimaginabile era, o parte din ea?

Această idee îi făcu inima să bată mai repede. În mod normal acesta era un sentiment plăcut, se spune doar că a adulmecat o temă care îţi taie răsuflarea, o temă care era în stare să îi pună sângele în mişcare, dar şi să-i dea ghes să scrie. Dar chestia asta... brusc deveni din nou conştient de situaţia sa, se întoarse la realitatea care dispăruse treptat, rulota, tabăra, paşii făcuţi pe pietrele de afară, primele zdrăngăneli de tacâmuri

din bucătăria amenajată într-un cort - ăsta nu era roman. Era singur, neprotejat, vulnerabil. Iar el nu era decât un biet scriitor neîndemânatic, nu James Bond.

Dacă toată chestia reprezenta doar o manevră de înşelătorie, cine era în spatele ei? Kaun? Tânărul care spune că a găsit săculeţul de pânză? Şi, dacă da, ce foloase avea din asta? Ca de la sine, gândurile sale alunecară pe şinele gândirii criminalistice pe care o cunoştea din poveştile poliţiste. Cum erau cele trei ipoteze care trebuiau îndeplinite pentru a face o faptă plauzibilă? Posibilitate, ocazie... şi motiv.

Motiv. Aha!

Eisenhardt se uita fix în faţă fără să vadă nimic. Apoi puse carioca înapoi în etui, rupse prima pagină de pe stativul flipchart şi o făcu bucăţele, până avu doar bucăţi de mărimea unei palme, pe care le aruncă în coşul de gunoi din bucătărie.

Ceea ce trebuia să afle era de ce reputaţie ştiinţifică se bucura profesorul Wilford-Smith - dacă avea de pierdut sau de câştigat un renume. Ştia deja ce întrebări va pune.

10

Pe partea de nord groapa (512) are un strat gri (513) şi un zid (ziduri), iar pe partea de sud patru straturi suprapuse (514)-(517) străpunse, dintre care al doilea de sus este un strat de mortar (515) alb, solid de cca 0,07 m şi cel mai de jos (517) formează umplutura unei alte gropi (518).

Profesor Charles Wilford-Smith

Raport asupra săpăturilor arheologice

de la Bet Hamesh

Kaun se trezi şi se simţi greoi, nesfârşit de greoi, mai degrabă ca un sac umplut cu turbă groasă, urât mirositoare, decât ca o fiinţă umană. În fiecare dimineaţă se simţea aşa. Dimineaţa devenise pentru el cea mai rea parte a zilei, timpul de care îi era teamă deja cu o seară înainte. În fiecare dimineaţă se simţea şi mai greoi, mai fără chef, mai obosit decât oricând. Într-o bună zi se va trezi dimineaţa şi nu va mai reuşi să se pună în mişcare.

Asta i se trăgea bineînţeles de la toate pastilele pe care le înghiţea. Cum îi spusese doctorului său în glumă? „E totuşi bine să fii masiv şi greoi. Odată ce te-ai pus în mişcare nu mai poţi fi oprit. Acesta este secretul succesului meu!” Bineînţeles că bunul doctor Leuven s-a mărginit să schiţeze un zâmbet doar. Probabil că era un doctor mult prea bun pentru a putea privi astfel de escapade ale protejatului său doar sub aspect financiar. Kaun nu putea să aprecieze acest lucru. Pentru el era important că Leuven îi prescria tot ce avea nevoie şi că îşi ţinea gura. În primul rând pentru că îşi ţinea gura.

Of, Doamne! Deci, pentru o nouă zi! Reuşi să-şi pună un braţ în mişcare, oricum era un început să-l forţeze să ajungă la noptieră unde era cutia. O cutiuţă de argint împodobită cu sidef. Aşa trebuia să fie pentru cineva de poziţia lui. Chiar dacă pastilele din cutiuţă erau supărător de ieftine.

Rezistă încercării să ia mai mult decât trei pastile pe care doctorul Leuven îi dăduse voie să le ia, le înghiţi fără apă şi aşteptă după aceea să-şi facă efectul binefăcător. Să-l pună-n mişcare. Povestea cu masiv şi greoi era numai pe jumătate un banc. Credea într-adevăr în energia cinetică. Acesta era secretul unei conduceri încununate de succes: trebuia să fii mai rapid decât ceilalţi, mai rapid şi mai ales neinfluenţabil. Trebuia să ai energie cinetică. Trebuia să striveşti pe oricine şi orice, dacă era necesar, şi trebuia să *acţionezi* în aşa fel încât să poţi oricând strivi pe oricine şi orice. Numai astfel dobândeai respectul celor din jur. O conducere a oamenilor încununată de succes era, într-un cuvânt, o problemă de forţă.

Simţea cum pastilele îşi făceau efectul. Un val de căldură îi cuprinse corpul, goni senzaţia de greutate, făcu ca totul să devină uşor şi mobil, ridică vălul de pe ochii săi şi topi apăsarea surdă din cap, transformând-o în stare de sănătate. Fantastice aceste pastile! Oare ce avea doctorul Leuven împotriva lor?

Când se aşeză în sfârşit la marginea patului, observă ca întotdeauna, că senzaţia de bine era ceva trecător şi înşelător. Va mai dura un timp până se va putea simţi bine cu adevărat. Bine că era singur. În acest moment, soţia lui i-ar fi turnat în urechi un şir lung de reproşuri repetate şi remarci jignitoare, până ajungea la punctul de fierbere când avea senzaţia că în orice clipă capul lui va plesni şi că fie o va bate, fie va pleca el din casă. De cele mai multe ori pleca el, iar în ultimul timp descoperea tot mai des cât de plăcut era să călătorească prin lume fără ea. Singurul lucru care

îl supăra cu adevărat era că trebuia să îşi asume singur vina pentru asta - când se căsătorise cu ea, luase aminte doar la cum arăta lângă el în poze, se gândise doar în termeni de „conform poziţiei sociale” şi „femeia alături de câştigător...”

Ce clişeu! Ce porcărie! De fiecare dată când se întorcea în uriaşa vilă pe care o cumpăraseră pe Coney Island, evident, cu grajduri şi o mulţime de garaje şi nenumărate camere şi săli, se simţea ca un străin, ca un soţ actor. Soţia decorase interiorul cu nenumărate fleacuri groaznic de scumpe, până când în cele din urmă i se îndeplinise visul cel mai drag, singura dorinţă adevărată, reală în viaţa ei plată: aşa-zis cea mai importantă revistă despre decoraţiuni interioare din America dedicase casei ei un reportaj de douăsprezece pagini. *Douăsprezece* pagini! Toate color! Apoi acesta a fost subiect penibil de discuţii timp de luni de zile la toate petrecerile tâmpite pe care le organiza ea, cu toţi proştii aduşi cine ştie de unde.

Se târî până la baie, deschise robinetul şi ţinu capul direct sub jetul de apă rece. În trecere se gândi la costurile implicate de folosirea unor astfel de cantităţi de apă rece ca gheaţa aici, în mijlocul deşertului, într-o rulotă, dar zvâcnirile din capul lui se estompară şi ăsta era singurul lucru care conta.

Asta era viaţa lui. Ura fiecare amănunt al ei, cu excepţia biroului său şi a firmei sale. În ultimele luni, se întrebase adeseori dacă nu cumva acesta era adevăratul secret al oamenilor de succes: să ştie că acasă îi aştepta o femeie insuportabilă şi din cauza asta să prefere să stea mai mult la birou ca să muncească necontenit, pentru că era oricum mai bine decât orice alt aspect din viaţa lor. Desigur că ţinea de legile nescrise ale cercurilor, care se considerau sus-puse, să ofere oricând aparenţele unei căsnicii împlinite şi oricum să fii extrem de fericit, cu convingerea fermă, desigur, că datorezi toată fericirea ţie însuţi, eforturilor şi realizărilor

proprii. Nu exista nimeni pe care putea să-l întrebe dacă bănuiala lui era întemeiată.

Din fericire, deocamdată se afla aici, la mii de kilometri de acasă. Luă aparatul de ras în mână şi se ocupă de bărbia acoperită de păr negru, ţepos, la fel de temeinic ca de contractele pe care le încheia. În timpul ăsta dispărură şi cearcănele întunecate de sub ochi, de parcă n-ar fi fost decât simple umbre. Treptat se apropie de adevăratul început al zilei.

După aceea îşi pieptănă părul deosebit de grijuliu, tăie ici şi colo un fir de păr rebel şi cercetă pielea de impurităţi. Se înşela sau putea să vadă deja o umbră de bronz natural? Cu atât mai bine, asta economisea timpul de la solar. Luă cămaşa care era pregătită. Acasă avea un majordom, dar şi asta fusese doar un capriciu al soţiei sale; nu-i trebuia aşa ceva, se putea descurca foarte bine şi singur. Încheierea nasturilor merse bine, repede şi sigur. Da, treptat se punea în mişcare, ca o locomotivă cu aburi, cu şapte tone de oţel pe roţi, care mai întâi era aproape imposibil de urnit din loc, dar, odată pusă în mişcare, devenea de neoprit. Energie cinetică pură.

Alese costumul potrivit cu multă chibzuinţă. În ceea ce priveşte îmbrăcămintea, doar cea mai scumpă era pe gustul lui. Era ferm convins, ca de nimic altceva, că o garderobă de mare valoare reprezenta cel mai important argument în lumea afacerilor. Trebuia să arăţi că aparţineai acestei lumi - indiferent dacă te aflai deja în ea sau abia voiai să pătrunzi în ea. Dacă doreai să ai mulţi bani, trebuia să şi arăţi ca şi cum i-ai câştiga.

Cu asta începuse popularitatea sa actuală în presă: o revistă, care pretindea că este un jurnal economic, îl alesese drept „cel mai bine îmbrăcat manager al anului”. Fără măcar să ştie. În realitate, revista vindea doar basme colorate din lumea celor bogaţi şi puternici bărbaţilor visători, dar şi spaţiu de publicitate pentru producătorii de cămăşi şi parfumuri bărbăteşti îngrozitoare (cu nume ca

„Wall Street” sau *„Success”).* Dar, pe această cale, el atrase atenţia altor publicaţii. Reportajele se înmulţiră, devenind mai ample şi mai entuziaste şi de câtva timp avea sentimentul crescând că trebuia să facă eforturi să se ridice la cerinţele imaginii impresionante pe care şi-o crease opinia publică despre el. Să se ridice la înălţimea acestei imagini devenise pentru el o luptă fără sorţi de izbândă.

Adevărul incomod, care până acum scăpase în mod incredibil acestor paparazzi, consta în faptul că acest cal de paradă al concernului său, *N.E.W. News and Entertainment Worldwide Corporation,* nu aducea nici un câştig însemnat. Câteodată ieşea în minus şi în fiecare an folosea o mare parte a preţiosului său timp să facă rapoartele afacerilor sale atât de încărcate şi încurcate, încât să ascundă cifrele umilitoare ale bilanţului, fără a putea fi acuzat de înşelătorie. Şi, până acum, nu observase nimeni nimic. Orbiţi şi atraşi de imaginea sa erau mai mulţi investitori decât colaboratori care îl părăseau dezamăgiţi. Lucra, se lupta şi se zbătea doar pentru un singur ţel: să se impună, să întoarcă situaţia în favoarea sa şi să transforme încrederea finanţatorilor în bani peşin.

Asta însemna: să reziste. Imperiul său încă mai stătea pe picioare de lut. Exemplul care îi stătea în faţa ochilor avertizându-l - atât de mult, încât se gândise cu toată seriozitatea să pună pe birou poza bărbatului - era soarta unui mogul al imobiliarelor de mult uitat al anilor 1980, un om pe nume Donald Trump, care ani de-a rândul fusese ridicat în slăvi de mass-media drept copilul teribil al economiei şi ca om de succes, atât de mult, încât începuse el însuşi să se creadă invincibil şi să devină nechibzuit. Mai târziu unii îl numiseră „grandoman”; mulţi denigratori se numărau printre cei care îl bârfiseră când părea că încă se mai afla sus de tot. Căderea lui se dovedise rapidă şi groaznică - băncile îşi retrăseseră acceptul de credit, investitorii îl părăsiseră, proiectele sale

falimentaseră - şi căzuse foarte, foarte jos, dispăruse aproape de tot de pe firmament.

John Kaun voia să scape cu orice preţ de un destin asemănător şi caricatura eşecului total îi apărea rânjindu-i din oglindă în fiecare dimineaţă. Trăia pe picior mare, ducea viaţa unui milionar şi trebuia s-o ducă pentru a face afacerile pe care le dorea. Dar prin asta trăia cu anticipaţia câştigurilor pe care abia spera să le obţină. În caz că se întâmpla ceva care să-l scoată de pe linie, atunci va fi un om cu datorii de milioane şi tot restul vieţii un fugar din calea creditorilor nemiloşi. Era atât de simplu! De fapt, încă nu realizase nimic în viaţă. Şoferul lui de la New York, care terminase de plătit cu două luni în urmă ipoteca pentru căsuţa sa de pe Staten Island, avea o poziţie mai bună decât a lui.

Exemplul atotdominant, marele adversar, inatacabilul număr unu, era desigur CNN, Cable Network News, al la fel de proeminentului întreprinzător Ted Turner. El, după cum urmărise Kaun scrâşnind din dinţi, se căsătorise cu actriţa Jane Fonda şi poate era chiar fericit. Pentru CNN, renumele venise odată cu Războiul din Golf, marea oră a reportajului în direct datorită telefoanelor satelit care transmiteau din capitala duşmanului, exclusiv, în direct şi palpitant şi toate celelalte canale de ştiri erau obligate să preia imaginile, reportajele şi luările de poziţie. Aceasta fusese clipa hotărâtoare a lui Ted Turner şi o folosise. Doamne, şi încă cum! Transformase CNN într-o noţiune care azi devenise mai populară decât cunoscuta siglă BBC, catapultase propriile emisiuni prelungite de ştiri în reţelele de cablu din lume şi, indiferent ce se întâmpla, omul nu mai putea fi scos din panteonul marilor întreprinzători.

În schimb, N.E.W. era o luminiţă, nici măcar numărul doi, ci în domeniul obscur de mijloc sub titulatura „şi alţii”. Sondaje foarte secrete arătaseră că de fapt aproape trei sferturi din populaţia

americană cunoşteau sigla N.E.W., ştiau că era vorba despre un post de televiziune - unii ştiau chiar că N.E.W. putea fi recepţionat în toată lumea prin satelit -, dar nici măcar doi la sută nu recunoşteau sigla N.E.W., dacă le era prezentată. Asta însemna că cei mai mulţi auziseră despre N.E.W., dar nu îl văzuseră, căci sigla stătea aproape tot timpul pe ecran. Ceea ce însemna din nou că cei mai mulţi cunoşteau N.E.W. doar din reportaje despre el, John Kaun. N.E.W. şi John Kaun formau un tot. Ceea ce nu era rău deloc. Oricum mai bine decât - ceea ce până acum Kaun reuşise cu trucuri să împiedice - să se fi aflat că singura firmă a concernului său, care făcea bani, bani buni, adevăraţi şi pentru condiţiile sale mulţi bani, era o fabrică de cipsuri de cartofi în Oklahoma.

Chestiunea cu caseta video, atât de neaşteptată, năucitoare şi surprinzătoare, îi părea tot mai mult *acea* şansă prin care-şi putea schimba cursul vieţii. Echivalentul personal al Războiului din Golf al lui Ted Turner. Dacă reuşea să facă ceva cu această descoperire, atunci putea să fie el numărul unu la anul.

Ce lanţ de potriveli şi coincidenţe stranii! Rugămintea să finanţeze săpăturile profesorului britanic îi parvenise pe căi ocolite şi prezentată cu argumentul că investitorii săi, în mare parte evrei, ar aprecia acest angajament în Ţara Sfântă. Argumentul era suficient de puternic şi, în plus, văzuse o oportunitate interesantă de a pune, pe neobservate, un picior în Israel - aşa putea oricând, sub pretextul de a documenta săpăturile, să trimită acolo reporteri şi operatori şi, dacă prindeau „întâmplător” imagini cu revoltele palestiniene, ei bine, aşa era viaţa, nu?

Şi acum chestia asta.

Gata îmbrăcat, cu pantofii lucind, eşarfa aranjată decent, se uită în oglindă. Da. Aşa putea să apară pe ecranele televizoarelor lumii, cu o cotă de

audienţă mai ridicată decât o avusese aselenizarea, decât meciul de box dintre Cassius Clay şi Joe Frazier sau ceremoniile de înmormântare dedicate lui Lady Diana, Prinţesa de Wales. („încă o căsnicie foarte nefericită”, îi trecu prin cap.)

„Doamnelor şi domnilor, se vedea spunând cu o atenuare studiată a faptelor, N.E.W. se consideră privilegiat să vă poată prezenta - în exclusivitate - un document filmat extraordinar. În încheiere, pentru prima oară la televiziune, veţi vedea înregistrarea video a predicii de pe munte a lui Isus Hristos.” Sau a intrării în Ierusalim. Sau a crucificării. Orice va fi, valora cât un rating de sută la sută. Dacă va apărea cu aceste cuvinte pe ecrane, toate celelalte staţii n-aveau decât să îşi închidă posturile. „Deoarece Isus vorbeşte în limba aramaică, am subtitrat cuvântarea Lui.” Doamne - ce lucru senzaţional!

Gata cu visurile. Încă nu avea caseta video.

Şi să o găsească putea fi eventual mai greu decât şi-ar fi putut imagina cineva.

Nici nu aveau o dovadă neîndoielnică privind realizarea înregistrării. Sau că *încă* mai exista. Şi dacă da, atunci caseta putea fi îngropată oriunde în Israel. Putea dura ani sau decenii până să fie găsită. Şi dacă transpira ceva despre descoperire în afară - dacă se prelungea prea mult, se va întâmpla inevitabilul -, ca un păstor sau constructor să fie acela care, în cele din urmă, să facă descoperirea decisivă. Kaun se uita în continuare la imaginea sa din oglindă, direct în propria faţă, care avea un aspect sumbru. Fiecare zi petrecută aici în deşert îl costa sume fabuloase. Ca să nu mai vorbim despre greutăţile care apăreau la toate colţurile imperiului său vulnerabil, pentru că nu era acolo, să aibă grijă de toate. Dacă aceste căutări se prelungeau, trebuia să zboare înapoi la New York, cel puţin o dată sau de două ori pe săptămână, ca să fie văzut în biroul său. Era un risc, un risc enorm.

Îşi punea o oarecare speranţă în scriitorul german. Până acum încă nu spusese mare lucru, dar asta putea să fie o prea mare aşteptare, chiar în ziua sosirii sale. Dar i se spusese că romanele lui Eisenhardt treceau drept bine gândite şi originale, unele primiseră chiar premii, iar în ele era mai întâi de toate vorba despre călătorii în timp. Iată de ce avea sentimentul că scriitorul va veni cu propuneri creative.

În ciuda acestui fapt va apela şi la alţi specialişti. Evident cât se poate de puţini, pentru a nu risca prea mult, dar totuşi suficienţi cât să poată trece de stadiul de amatorism, în care se aflau cercetările în momentul de faţă. În această privinţă trebuia să discute cât de curând cu profesorul, cel mai bine chiar la micul dejun.

De fapt, pe moment îi era încă neclar cum să valorifice în mod optim caseta video în caz că va pune mâna pe ea. Desigur, putea să o transmită în exclusivitate pe propriul post şi anunţând-o cu un uriaş efort de publicitate. Dar bineînţeles că mai întâi va stârni controverse imense dacă această casetă era autentică, dacă ar putea fi autentică, şi asta ar scădea din impactul prezentării ei. În cel mai bun caz se vor năpusti asupra ei armate de învăţaţi şi vor discuta ani de-a rândul pro şi contra şi în principiu nu vor ajunge la un final univoc, ca în cazul giulgiului din Torino, presupusul giulgiu al lui Hristos. Acest lucru se studia de cincisprezece ani şi fiecare spunea altceva: Pentru unii era fără urmă de tăgadă autentic, pentru alţii un fals rafinat, dintr-un secol nu prea îndepărtat.

Şi, în cel mai rău caz, se gândea Kaun, senzaţionalul înregistrării se va perima, ca în situaţia cu filmul despre disecţia unui cadavru extraterestru, care ar fi avut loc şi ar fi fost înregistrată, cică, la începutul anilor 1950 în Statele Unite. Cei care credeau în OZN-uri îşi văzuseră convingerile confirmate, scepticii găsiseră tot felul de argumente că filmul ar fi un

fals - şi astfel nu se abătuse nimeni nici măcar un milimetru de la convingerile sale.

Atunci ce soartă va avea un film video, despre care se susţine că ar fi fost înregistrat acum două mii de ani?

Kaun se duse în micuţa chicinetă aranjată plăcut şi funcţional şi lăsă să curgă prima cafea a zilei, prima dintre cel puţin douăzeci.

În discuţia de aseară supralicitase. Lăsase impresia că se gândise exact ce va face cu caseta video. Ideea să o vândă Vaticanului îi venise spontan pe buze. Asta era extraordinar de important în această problemă: să nu laşi să se observe nesiguranţa proprie, să formulezi gânduri spontane, ca toţi ceilalţi să aibă impresia că te-ai gândit de mult foarte bine şi că eşti cu un pas înaintea celorlalţi - şi să le prezinţi în aşa fel încât să nu te poată ţintui nimeni după aceea, dacă reiese că ai fost pe de lături. Şi trebuia să-şi recunoască singur că în această artă reuşise în anii din urmă să ajungă la o anumită măiestrie.

Dar, poate, se gândi el şi sorbi din licoarea tare, neagră, lista nici nu era o idee atât de proastă. Avea tot atâta nevoie de mai mulţi bani ca de popularitate crescândă, deoarece atunci, în sfârşit, nu mai este vorba de banii investitorilor, pe care într-o bună zi trebuia să-i returneze, ci de bani adevăraţi, doar ai lui. Deci hotărârea depindea în mare măsură de preţul care i se oferea, şi asta era o problemă care va trebui cercetată, cel mai bine chiar acum: oare ce *avea* valoros Biserica Catolică?

Ridică jaluzeaua de la una dintre ferestrele biroului şi, cu ceaşca de cafea în mână, se uită afară spre deşert, peste care căldura deja licărea, deşi era dis-de-dimineaţă. Ar putea să pună un reporter să studieze problema. Sau mai bine un avocat. În mod spontan avu imaginea unor tezaure enorme care se aflau în posesia Sfântului Scaun şi care sigur ar obţine preţuri de vânzare uimitoare pe

o piaţă de obiecte de artă atee. Opere de artă şi, da, terenuri. Probabil că Biserica Catolică dispunea de o avere imobiliară incomensurabilă - toate bisericile, mănăstirile, capelele şi parohiile din întreaga lume. Şi astea erau situate de regulă, foarte bine, de cele mai multe ori în centrul oraşelor.

Un zâmbet fugitiv îi străbătu faţa. Un troc. Caseta video în schimbul construcţiilor bisericeşti. Iar el, John Kaun va încasa chiria pe oră sau, din partea lui, arenda până la Judecata de Apoi.

OHO! Ce afacere! Îi veniră în minte o grămadă de cunoscuţi din anturajul său care, după aprecierea sa, ar cădea din picioare dacă ar afla acest lucru. Unul, pentru că se considera bun catolic, ceilalţi, simplu, din invidie.

Şi iată că din senin, ca o inspiraţie divină, ca să spunem aşa, îi veni ideea. Dădu deoparte visurile prosteşti. Se ridică şi se întinse şi se simţi bine. *Adevărat.* John Kaun lasă la loc jaluzeaua şi se concentră cu totul asupra acestui gând. *Era mai bine să negocieze cât timp caseta video încă nu era găsită.* Se gândi intens la această posibilitate şi simţi acea senzaţie electrizantă care se instala mereu când se ocupa de o chestiune cu adevărat fierbinte. Atât timp cât nu era găsită caseta, încă putea să fie „totul" pe ea. În tot acest răstimp fantezia unui eventual cumpărător nu era îngrădită cu nimic. Poate îi apuca frica pe oamenii Bisericii că filmul ar putea arăta că Isus nu era mort când fusese luat de pe cruce. Sau că cel înviat fusese o dublură. Totul era posibil - atât timp cât caseta *încă nu era găsită.*

În realitate, caseta ar putea arăta tot felul de lucruri. Poate absolut nimic. Sau poate ceva lipsit de importanţă. Eventual o adresare a lui Isus complet necunoscută, care nu putea fi verificată nici măcar pe baza Bibliei. Pe scurt, adevărata casetă s-ar putea dovedi complet banală şi nevandabilă.

Kaun zâmbi şi acum era acel zâmbet de rechin care îl făcuse atât de renumit. Exact asta va face: va începe cât mai curând negocierile, va trezi dorinţe, va alimenta frica - şi apoi îşi va întări poziţia pe această bază. Până atunci era în posesia săculeţului şi a indicaţiilor camerei video şi a unei mulţimi de argumente prin care putea obţine bani. Avocaţii săi vor avea o mulţime de făcut.

Zâmbi şi se puse în mişcare spre biroul său. Sosise timpul. Ziua începuse.

11

> Unele dintre morminte au putut fi datate ca provenind din perioada Macabeilor şi din timpul domniei lui Irod, celelalte fiind de proveniență ulterioară. Mormintele familiale tipice din acea vreme erau săpate în stâncă şi formau *loculi* (morminte) subterane; de obicei erau alcătuite din una sau mai multe camere mortuare, ale căror pereţi aveau nişe pentru osuare *(kokhim,* adică lăzi cu oase) sau bănci plasate în adâncituri arcuite *(arcosolia).* După ce un cadavru se descompunea în întregime, oasele erau depuse într-un osuar, plasat într-o nişă a peretelui pe cornişă. Deoarece oasele mortului de la 14/F.31 au rămas neatinse, se poate concluziona că nu aparţinuse unui clan sau unei familii.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Zumzăitul enervant părea să se formeze chiar în urechea sa. Stephen Foxx deschise cu greu ochii, trecu mâna pe sub pernă, scoase deşteptătorul de forma şi dimensiunile unei cărţi de credit şi-l opri. Putea fi adevărat? Cât dormise oare - zece minute? Dormise sau fusese drogat? Sau drogat şi apoi bătut zdravăn?

Privind acoperişul cortului de deasupra sa, îşi aminti de săpături, gândul la săpături făcu să-i vină în minte evenimentele ultimelor zile a căror amintire electrizantă alungă dintr-un foc toată

oboseala din celulele corpului său. Cutia! Scrisoarea! Cu o smucitură se ridică şi puse mâna sub pat, pentru a scoate cutia arheologică. Capacul de tablă îndoit zdrăngăni uşor când îl scoase şi văzu hârtiile care încă se mai aflau acolo. În semiobscuritatea luminii de afară, care se strecura în interiorul cortului, acestea arătau şi mai farâmicioase şi mai dificil de valorificat decât cu o seară în urmă. Incredibil că aceste hârtii rezistaseră două mii de ani în pământ. Fără învelitoarea de plastic nu ar mai fi rămas nimic din ele. Stephen se gândi la munţii de pungi de plastic şi pahare de iaurt care se depozitau peste tot în gropile de gunoi ale Pământului şi se înfioră gândindu-se la indestructibilitatea acestora.

Oare era aceasta cu adevărat scrisoarea unui călător în timp? Nu se vedea nimic, nici un fel de înscris. Aceasta putea să nu însemne nimic; după un timp atât de îndelungat putea să se fi decolorat şi să redevină vizibil doar la lumină ultravioletă sau la o radiografie. Dar ce motiv ar fi putut avea acest ipotetic călător în timp să scrie o asemenea scrisoare?

Stephen Foxx stătea acolo şi privea artefactele gri şi farâmicioase şi simţea cum toate ipotezele sale se loveau de un zid.

Oare cum se derulase totul? Sau, mai bine zis, cum s-ar fi putut derula totul? Într-o zi oarecare, peste câţiva ani, necunoscutul, înarmat cu o cameră video, avea să facă o călătorie în timp. Două mii de ani în trecut, fără posibilitatea de întoarcere. Urma să facă înregistrările, să conserve camera depunând-o într-un loc pe care-l stabilise cu ajutoarele sale din viitor - prezentul său - şi apoi să-şi încheie viaţa în trecut. Ajutoarele sale trebuiau doar să oprească maşina timpului, să se ducă la locul stabilit pentru a dezgropa camera pe care tocmai o trimiseseră cu mii de ani în trecut.

Ce motiv să fi avut călătorul în timp să scrie o scrisoare? La această problemă trebuia să se

gândească temeinic.

Prelata cortului dinspre partea de unde bătea vântul se curba cu un mic foşnet spre interior. Printr-o crăpătură pătrundea lumina puternică de afară. Începea să se lumineze de ziuă.

Hmm! Stephen puse capacul înapoi pe cutie. Trebuia să afle urgent ce scria pe aceste hârtii. Extrem de urgent.

Poate era o scrisoare adresată ajutoarelor, care raporta că acţiunea dăduse greş.

*

Rafi făcea ce trebuia să facă în fiecare dimineaţă: pregătea cutiile în care se aduna material arheologic, câte una pentru fiecare săpător. Acestea trebuiau golite cu grijă şi curăţate. Restul zilei avea să şi-l petreacă împreună cu o mână de ajutoare sub un acoperiş de cort foarte mare, dând prin sită pământul şi nisipul din cutiile încă negolite pentru a selecta cu grijă toate descoperirile - bucăţi de dinţi, fibre vegetale, cioburi din ton şi alte obiecte asemănătoare - şi a le înscrie apoi pe fişe, după care le plasa în pungi mici de plastic, îndosariate alături de fişele corespunzătoare. Pentru a putea asocia fiecărei descoperiri locul exact unde fusese făcută, fiecare voluntar primea un bilet, pe care-l plasa jos de tot în cutia arheologică şi pe care scria numele său, data şi locul unde săpase, precum şi un număr curent ce era consemnat într-un jurnal al săpăturilor. Pregătirea acestor bilete era cea de-a doua sarcină a lui Rafi în fiecare dimineaţă; o sarcină care cerea concentrare maximă, pentru a nu se strecura nici o greşeală. De aceea nu-i venea prea bine ca profesorul Wilford-Smith să stea tocmai atunci prin preajmă, de parcă nu avea nimic altceva mai bun de făcut.

— Ah, da. Mmmh. Aşa. Aha.

Profesorul stătea aplecat peste ultimele notiţe, ridica din când în când câte o punguliţă de plastic pe care o ţinea contra luminii şi o aşeza, dând din

cap îngândurat, din nou la locul ei. Rafi încerca să se concentreze asupra completării biletelor, dar mormăiala şefului de lucrări îl cam deranja.

— Astăzi o să fie din nou o zi caniculară, nu-i aşa, Rafi? strigă deodată Wilford-Smith.

— Da, domnule.

Rafi atribui unui nou bileţel un număr, pe care-l trecu imediat într-una din paginile decolorate de soare ale jurnalului de săpături.

— Nu-i aşa? O zi caniculară, da. De fapt, fiecare zi este caniculară în anotimpul acesta.

— Aşa este, domnule.

Acum trebuia să treacă numele săpătorului şi locul unde lucra acesta. Şi desigur să nu le încurce.

— Şi în rest? Totul în regulă?

— Totul în regulă. Următorul bilet.

Săpătorii aveau să vină în curând şi până atunci totul trebuia să fie pregătit.

— Şi ţineţi pasul cu săpăturile?

Wilford-Smith se apropie târşâindu-şi picioarele şi se aplecă peste un *clipboard* cu lista cutiilor de pregătit.

Rafi încuviinţă din cap, completă şi acel bilet şi-l împinse în mapă, lângă celelalte.

— În mare, da.

— Foarte bine. Profesorul privi mai atent lista şi indică cu degetul numărul din capul listei, pe care Rafi îl trecuse de fiecare dată din nou. 1304? E cam de mult nu?

— E de marţi, sir. Cutia lui Stephen Foxx. Ştiţi doar... Zona 14.

— Ah, da. Profesorul Wilford-Smith privi gânditor la numărul mâzgălit. Extrem de gânditor. De parcă îi venea greu să-şi amintească ce era cu Zona 14. Foxx spuneaţi? Şi nu şi-a adus cutia înapoi?

— Nu. N-am zis nimic, pentru că am crezut că dumneavoastră aţi dispus...

— A da, desigur. Bărbatul cu părul alb şi inevitabila pălărie de piele dădu din cap. Adevărat.

E în regulă. Desigur.

Profesorul încuviinţă din cap încă cufundat în gânduri. Degetele sale bătură preţ de câteva clipe un ritm de marş pe planşeta cu clamă, apoi înclină din cap distrat şi plecă, mergând încet, aplecat ca de obicei, spre rulotele nou-veniţilor.

Rafi îl urmări mirat cu privirea un timp, apoi ridică din umeri şi completă următorul bilet.

*

Telefonul de pe noptiera lui Enrico Basso, avocat şi reprezentant al intereselor lui Kaun Enterprises Holding Inc. pentru Italia, sună scurt înainte de ora şase dimineaţa şi-l smulse pe propietarul său dintr-un vis extrem de plăcut, în care o insulă idilică cu palmieri şi mai multe tinere fete, îmbrăcate doar cu nişte ghirlande de flori, jucaseră un rol important. Feţele încadrate de bucle negre se dizolvară în aer şi vuietul mării se dovedi a fi zgomotul traficului unei zile de lucru din Roma, astfel încât, fără chef, avocatul se răsuci pentru a ridica insistentul receptor.

— *Pronto,* mârâi el indispus.

O secundă mai târziu şedea drept în pat şi trecea de la italiană la engleză.

— O, dumneavoastră sunteţi... Bună dimineaţa, sir, cu ce pot să... Da, desigur...

De undeva dintre pernele răscolite ieşi faţa adormită a nevestei sale. Cu ochi leneşi observă cum bărbatul ei asculta minute în şir vocea din receptor şi cum mandibula sa cobora din ce în ce mai jos.

— *Si,* spuse Enrico Basso în sfârşit, dar aceasta va dura ceva timp, *naturalmente...*

Vocea din receptor deveni mai insistentă. Basso dădea fără să vrea din cap.

— Dar asta nu este aşa de simplu! îl întrerupse el pe cel care-l sunase. Weekendul e aproape şi...

De ce vorbea el de fapt? îl asculta oare acest om măcar o secundă?

— Da. *Capito.* O să fac tot ce pot. O să sun mâine. *Addio.*

Enrico Basso închise telefonul şi se cufundă în perne. De somn nu mai putea fi vorba. În acest moment regreta că se lăsase de fumat acum patru săptămâni, drept care nu avea nici o ţigară pe noptieră.

— Cine era, Enrico?

— John Kaun.

— Şi ce firmă vrea să cumpere de data asta?

— Biserica Catolică.

— Ce? Ea se ridică în capul oaselor. Ce spui acolo? Avocatul dădu pătura deoparte şi îşi căută papucii.

— Vrea să ştie cât valorează Biserica Catolică. Ce posedă, de ce imobile, lichidităţi, investiţii sau alte averi dispune. Ce flux de lichidităţi are. Imaginează-ţi ce a întrebat - Ce flux de lichidităţi are *Biserica Catolică!*

Clătină din cap. Habar n-am de ce vrea să ştie asta. Suna cu adevărat de parcă ar vrea să o cumpere.

*

De data aceasta întâlnirea avu loc în rulota lui Eisenhardt. Ca un *triumvirat,* gândi scriitorul, atunci când intrară Kaun şi Wilford-Smith împreună.

Kaun se comporta ca de obicei, de parcă erau îndreptate spre el zece camere de televiziune, dinamic, îmbrăcat ca scos din cutie, plesnind de nerăbdare şi hotărâre. În contrast cu el, profesorul părea prietenos şi firav şi se purta ca şi cum toată afacerea nu l-ar privi deloc. Îşi şterse picioarele cu grijă, închise uşa în urma lor şi intră în sala de şedinţe când Kaun se afla deja la masă, stând cu picioarele desfăcute.

— Să fac cafea? întrebă Eisenhardt.

Magnatul făcu un gest supărat, dispreţuitor, cu mâna.

— Nu-i cazul. Să trecem la subiect. La ce v-aţi gândit?

— *Okay.* Eisenhardt se îndreptă spre hârtiile sale mari cu ideile pe care le notase acolo. Inspiră adânc şi deodată simţi că se afla sub presiune. Acu-i acu. Dacă venea acum doar cu idei, care le veniseră şi celorlalţi doi, probabil că diseară se va afla din nou într-un avion spre casă. Eu, hm, am scris nişte puncte de la care s-ar putea porni, începu el.

Pauză. Nimeni nu spunea nimic, toţi ascultau. La naiba, nu era obişnuit cu aşa ceva. Era aproape o situaţie ca de examen. Luă una dintre cariocile sale şi arătă spre primul cuvânt, situat cel mai sus.

— Călătorii în timp. Ce se ştie astăzi despre posibilitatea sau imposibilitatea călătoriilor în timp? Au loc actualmente undeva pe pământ cercetări ce ar putea conduce la o descoperire care ar facilita călătoriile în timp? Acesta ar fi punctul în care eu, în calitatea mea de scriitor de science-fiction, aş putea să fac cercetări relativ uşor, fără să trezesc suspiciuni.

Îl studie pe Kaun, ale cărui sprâncene se încruntară involuntar.

— Nu aţi făcut niciodată asemenea cercetări? întrebă el.

— Nu.

— Dar aţi scris nenumărate romane în care era vorba de călătorii în timp.

Eisenhardt încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aşa este. Dar asta o poţi face fără să te preocupe legile fizicii. De fapt, chiar mă gândeam până acum că poţi face aşa ceva numai dacă nu îţi pasă de legile fizicii.

Kaun se gândi un moment, dar nu spuse nimic. Întrebă doar:

— Pe cine vreţi să întrebaţi? Şi la ce ne folosesc aceste informaţii de fapt?

Întrebările veneau ca nişte bice.

— Începutul l-aş face la un jurnalist care se ocupă de probleme ştiinţifice, care-mi este prieten. El este obişnuit să-i pun cele mai ciudate întrebări şi are o inegalabilă vedere de ansamblu asupra scenei actuale a lumii ştiinţifice, ştie cine şi despre ce cercetează şi aşa mai departe. Dacă merg pe calea aceasta nu o să creadă nimeni altceva, decât că strâng informaţii pentru un nou roman.

— Şi utilitatea acestui demers?

— Dacă am şti când porneşte călătorul în timp şi ce condiţii fizice marginale sunt valabile pentru o călătorie în timp, am putea trage concluzii multiple din descoperirea noastră. Până acum pornim de la ideea că posibilitatea călătoriei în timp va fi descoperită cândva, atâta timp cât încă mai există firma Sony, şi că această călătorie va funcţiona într-o singură direcţie, şi anume spre trecut. Să presupunem că s-ar constata că aceste călătorii în timp *trebuie* să funcţioneze în principiu în ambele direcţii - atunci am şti că mortul este îngropat acolo pentru că acţiunea a eşuat.

Expresia feţei întreprinzătorului se întunecă. Evident, asemenea ipoteze nu-i erau pe plac.

— *Okay.* Şi mai departe?

— Mai departe, continuă scriitorul, ar trebui să încercăm să-l identificăm noi înşine pe mort. Dacă este vorba de un om din secolul nostru, s-ar putea în urma cercetării oaselor şi a amprentei dentare să aflăm cine este.

— Şi apoi?

— Îl urmărim.

Kaun fornăi nemulţumit.

— Aceste încercări de identificare au loc deja, până acum însă fără rezultat. Trebuie să procedăm cu băgare de seamă, pentru ca nimeni să nu intre la bănuială, dar nu am sentimentul că aceasta ne va conduce mai departe.

Eisenhardt îl privi scrutător.

— V-aţi gândit vreodată că e posibil ca dumneavoastră înşivă să fiţi cel care-l va trimite în

trecut?

— Eu?

Prinse momeala. Nu va zbura spre casă din seara asta, era sigur. Ochii magnatului media deveneau din ce în ce mai mari şi se putea observa efectiv cum gândurile sale scormoneau un teren neumblat de nimeni.

— Vreţi să spuneţi că eu...? Ah! Asta chiar s-ar putea întâmpla, nu-i aşa? La asta nu m-am gândit, e adevărat.

Ipoteza îl uimise cu adevărat. Chiar zâmbi şi cu multă fantezie se putea observa chiar apreciere în acest zâmbet. Profesorul îşi încreţi fruntea.

— Chestia asta nu prea am înţeles-o.

— În acest moment, explică Eisenhardt, poziţia noastră este să căutăm să ne gândim câteva zile foarte intens unde s-ar putea afla filmul, apoi o să săpăm la locul potrivit şi o să găsim camera acolo. Dar poate demersul va decurge cu totul altfel. Poate cercetările noastre ne vor conduce pe urma unui anumit proiect de cercetare sau îl găsim pe viitorul călător în timp - şi în câţiva ani vom fi *noi* aceia cu care îşi va da întâlnire. Vom stabili cu el un loc unde va ascunde camera, pentru ca ea să reziste două mii de ani. *Noi o* să fim echipa care va dirija călătoria sa în trecut. Arheologul încuviinţă din cap.

— O ipoteză interesantă.

— Următorul punct de plecare, continuă Eisenhardt, care se simţea din ce în ce mai sigur pe el şi miză pe al treilea cuvânt cheie. Camera video. Avem nevoie de mai multe informaţii despre camera însăşi. Ar trebui să analizăm instrucţiunile de utilizare - poate descoperim undeva un an imprimat sau nişte notiţe sau orice altfel de informaţii interesante. Apoi să cerem de la producător toate informaţiile tehnice existente despre camera video.

— Asta am făcut deja, explică Kaun. Azi-dimineaţă am vorbit la Sony din Tokyo. Camera

este încă un proiect în dezvoltare şi trebuie să ajungă pe piaţă cel mai devreme în trei ani.

— Ah! Eisenhardt se înfioră. Atât de curând deja?

— Cu această ocazie am aflat câteva lucruri interesante, continuă Kaun cu sprâncenele încruntate, exprimând înverşunarea. MR-01 CamCorder se va baza pe o tehnologie cu totul nouă, la care înregistrarea video nu o să se facă pe bandă magnetică, ci pe un fel de disc de cristal care are o capacitate multiplă de înregistrare faţă de o bandă. O casetă video de un tip nou va avea o perioadă de înregistrare de douăsprezece ore şi, spre deosebire de caseta obişnuită, pe care trebuie să o derulezi înainte şi înapoi, va permite accesul la întreaga înregistrare, ca un hard de computer sau un CD-ROM.

Eisenhardt dădu din cap aprobator.

— Ce-i cu durata de păstrare a unei înregistrări? întrebă el.

— Acesta este punctul cel mai interesant. Conform firmei Sony, noua tehnologie, pe care ei o numesc MR - am uitat de la ce vin aceste iniţiale - va permite o înregistrare unică, ca o bandă obişnuită, dar care va avea o durată de valabilitate aproape nelimitată. Cel puţin de zece mii de ori mai stabilă decât înregistrările pe bandă magnetică, spuneau ei.

— Deci aparatul ideal pentru intenţiile unui călător în timp, sugeră Eisenhardt.

— Evident.

Kaun se aplecă în faţă cu un aer important, sprijininâdu-şi coatele pe masa de conferinţă.

— Al doilea punct interesant este că bărbatul cu care am vorbit s-a arătat foarte curios să ştie de unde cunoşteam denumirea unui proiect al camerei despre care Sony nu a făcut încă nimic public.

— Pot să-mi imaginez.

— Nu cred. Cuvânt cu cuvânt mi-a spus: „Sunteţi al doilea pe ziua de azi care întreabă de

MR-01”.

Eisenhardt ridică mâinile disculpându-se.

— Nu eu am fost acela. Să sun direct la Sony fără să vorbesc în prealabil cu dumneavoastră ar fi fost o chestiune prea delicată.

— Ştiu, încuviinţă bărbatul în costumul albastru, croit pe măsura sa. Lista apelurilor telefonice a fost primul lucru pe care l-am verificat după aceea. Aţi vorbit doar o dată cu soţia dumneavoastră.

Eisenhardt înghiţi în sec. Acest mod de supraveghere era ceva nou. Şi sinistru.

— Cum adică ieri? întrebă el derutat.

— Când am sunat azi-dimineaţă la Sony, la Tokyo, era şase fără ceva seara. Bărbatul mi-a spus că primul telefon venise dimineaţa, la nouă şi ceva. Aceasta înseamnă că aici în Israel era ieri-seară ora unsprezece şi ceva.

Profesorul Wilford-Smith privea îngândurat placa albă a mesei.

— La ora aceea eram toţi împreună, constată el.

— Corect, spuse Kaun înverşunat. De aceea aş vrea să ştiu, în sfârşit, ce face Stephen Foxx ăsta tot timpul.

12

> Depozitarea oaselor în osuarii era în vremurile acelea o practică funerară frecventă la iudei. Osuarele erau din piatră şi aveau forma unor lăzi dreptunghiulare, prevăzute cu ornamente tradiţionale, dar niciodată cu reprezentări de oameni. Deseori numele morţilor erau dăltuite pe pereţii lăzii. Inscripţiile funerare concepute în limba ebraică, aramaică sau greacă conţin deseori date suplimentare; într-adevăr numeroasele inscripţii funerare, găsite în necropole întinse, reprezintă o adevărată enciclopedie social-istorică a populaţiei de atunci a Palestinei, care era deja eterogenă.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Stephen Foxx şedea pe şubredul său scaun rabatabil la nu mai puţin şubreda masă rabatabilă în cortul său şi privea indispus monitorul laptopului său, al cărui farmec tehnic, rece, forma un contrast ciudat faţă de mediul înconjurător rustic. Lângă computer se afla tava cu micul dejun, pe care o sustrăsese sub privirile încrâncenate ale bucătarilor. Era din tablă gri, îndoită şi zgâriată şi ca şi farfuriile de pe ea, cana, în care se afla un lichid ciudat, asemănător cafelei, ce ameninţa să dea pe dinafară la fiecare apăsare pe tastă şi chiar tacâmurile păreau să provină din stocul armatei. Voia să folosească dimineaţa ca să se ocupe de câteva probleme care trebuiau rezolvate neapărat.

Ca de exemplu acest fax. Stephen începea fiecare zi prin a conecta telefonul mobil la computer pentru a descărca din internet poşta electronică. Cea mai mare parte a e-mailurilor era produsă de celălalt computer al său, de acasă, care funcţiona zi şi noapte şi care putea primi transmisii pe fax. Dacă trimitea cineva un fax pe numărul lui Stephen, atunci el ajungea mai întâi pe harddiscul computerului său, unde ar rămânea până la întoarcerea sa; apoi, faxul era transformat printr-un proces automat în e-mail, care era trimis tot automat pe adresa de internet a lui Stephen, astfel că putea să primească mailul oriunde în lume. În felul acesta putea fi contactat chiar dacă era plecat şi, după cum arăta faxul pe care tocmai îl recitea, era foarte bine că lucrurile stăteau aşa.

Venea de la o firmă căreia îi trimisese acum cinci sau şase luni informaţii despre sistemul său de software. Mai mult dintr-o inspiraţie spontană - auzise pe cineva, în timp ce stătea la coadă în cantina universităţii, povestind că tatăl respectivului ar lucra acolo şi că existau încontinuu plângeri despre computere. Chiar în aceeaşi după-amiază tipărise mica sa broşură, adăugase o scrisorică pe hârtia sa oficială şi pusese totul într-un plic, le expediase şi uitase de asta.

Şi acum îl înştiinţaseră. Plănuiau o reînnoire a întregului sistem de prelucrare a datelor şi îl întrebau dacă le-ar putea trimite şi alte materiale informaţionale. Ataşaseră un întreg catalog de întrebări detaliate. I se cerea un răspuns cât mai curând posibil.

Ceea ce făcea problema atât de ciudată era faptul că firma făcea comerţ angro cu echipamente video de tot felul.

— Tema mă urmăreşte, murmură Stephen.

Bău o înghiţitură de cafea - la marginea cănii se depusese deja nisip zburător, care scrâşnea neplăcut printre dinţi - şi se gândi. Faxul intrase la el joi după-amiază, după ora Coastei de Est.

Socotind diferenţa de fus orar, sosise de doar şase sau şapte ore. Urma sfârşitul de săptămână, asta însemna că-şi putea lăsa timp cel puţin până mâine când se aşternea liniştea Sabatului şi avea răgazul necesar. În afară de asta va trebui să se conecteze direct la computerul său de acasă pentru a obţine câteva fişiere mai mari cu imagini şi reprezentări grafice şi, deoarece pentru asta avea nevoie de o legătură telefonică, putea economisi bani serioşi dacă aştepta ora potrivită. Şi, dacă se grăbea, putea să trimită imediat faxul de răspuns chiar din laptopul său.

Luă ultima felie de pâine cu unt de arahide, ridică farfuria în timp ce o mânca, scuturã firimiturile de pâine pe jos şi o aşeză pe cea de a doua farfurie. De fapt, avusese de gând ceva cu totul diferit decât să se ocupe de afaceri. Tocmai comerţ angro cu echipament video! Asta îl preocupa. Va trebui să-i întrebe pe partenerii lui de afaceri indieni dacă erau dispuşi să accepte modificările fără îndoială necesare, pentru a ajusta un sistem proiectat în funcţie de necesităţile comerţului angro cu anvelope la cel al comerţului angro cu tehnică video. Asta s-ar rezolva din fericire cu câteva simple e-mailuri. Dar tocmai video...

Oare să folosească ocazia? Avea bani suficienţi. Putea să stea foarte bine cu mâinile-n sân. „Prostii”, bombăni el şi scoase cablul de legătură dintre computer şi telefon. La asta va putea să se gândească altădată, cel mai bine după o noapte de somn. Îl supăra că această coincidenţă ciudată îi umbla prin cap.

*

Săpătorii nu îşi întrerupseră micul dejun când profesorul Wilford-Smith se apropie de cortul ce adăpostea bucătăria, dar rumoarea discuţiilor scăzu şi aproape toţi aruncară priviri curioase în direcţia lui. De la descoperirea misterioasă făcută în Zona 14 circulau cele mai fantastice zvonuri. Că s-ar fi

găsit ceva militar, credeau unii că ştiu. Nu, dăduseră peste o comoară extraordinară, susţineau alţii. Doar prezenţa echipelor de televiziune americane nu voia să se potrivească bine în nici un scenariu.

— David, îl strigă arheologul pe bucătarul-şef, un tânăr cu părul creţ şi cu o faţă veşnic încruntată.

— Domnule profesor?

— Îl caut pe Foxx, explică Wilford-Smith şi îşi aruncă privirea cercetătoare asupra rândurilor de mese ocupate la refuz, din afara cortului. L-ai văzut cumva din întâmplare?

— A fost aici. Şi-a umplut tava ochi, ca şi cum murea de foame, şi apoi a plecat înapoi la corturi.

Nu se vedea cu ochi buni când vasele părăseau domeniul de influenţă al bucătăriei, pentru că exista tendinţa ca ele să nu se mai întoarcă, ci să dispară în vreo crăpătură dintre pietre şi să devină un bun al viitorilor arheologi.

— Poţi trimite pe cineva sus să-i transmită că vreau să vorbesc cu el?

— Nici o problemă. Chiar acum?

— Da, te rog. Să vină la rulotă, a doua de aici.

— Se rezolvă.

*

Stephen azvârli cablul înapoi în geanta de voiaj şi scoase o casetă cu CD-uri. Asta era, asta a vrut să facă în afară de luarea micului dejun: să facă nişte cercetări. CD-ul pe care îl extrase cutiuţa cu capac şi pe care îl puse în unitatea de disc a computerului său conţinea ENCYCLOPAEDIA BRITANNICA în întregime.

Mic copil fiind, se uitase mereu cu veneraţie la cele peste treizeci de volume măreţe legate în piele, care-şi aveau reşedinţa în biroul tatălui, într-un raft special rezervat pentru asta. Din când în când avea permisiunea să o răsfoiască şi mult timp crezuse că *Britannica* conţinea absolut tot ce trebuia să ştii. Chiar şi când descoperise mai târziu că nu era câtuşi de puţin aşa, că şi articolele cele

mai detaliate şi mai profunde ale *Enciclopediei Britanice* conţineau trimiteri lungi cât un cot la lucrări de specialitate, care te duceau mai departe, îşi păstrase totuşi obiceiul ca atunci când voia sau trebuia să ştie ceva să îşi înceapă cercetările cu aceste cărţi. Devenise un ritual care îi era foarte drag.

Culisa unităţii de disc se închise cu un zgomot de frecare şi apoi se auzi zumzăitul cu care discul argintiu era propulsat pe turaţia corectă. Stephen selectă motorul de căutare aferent şi apoi se opri.

„Căutarea după cuvânt-cheie”: aşa scria şi o linie subţire ca o aţă licărea în aşteptarea introducerii datelor respective.

Stephen ezita.

Nu era chiar atât de simplu. Brusc îi apărură amintiri din copilărie - duminici, pajişti şi boschete înflorite şi dezamăgirea că trebuia să poarte haine frumoase şi că nu avea voie să se joace afară; vizite plicticoase, interminabile la biserică, de neînţeles pentru el, după care trebuia să mai rămână un timp indefinit în faţa bisericii, pe când cei mari stăteau de vorbă, zâmbind încontinuu, fiind fals prietenoşi cu oameni despre care acasă vorbeau numai lucruri rele.

Mai erau şi colegi de şcoală şi copii din vecini, care de asemenea stăteau lângă părinţi, la fel de frumos îmbrăcaţi şi ciudat de prietenoşi.

Se uită la tastele negre ale computerului, ca şi cum le vedea pentru prima oară. Iată litera I. Cu ea trebuia să înceapă. Ce era atât de greu?

Scrise „Isus Hristos” şi iar se opri.

Ceva greu, posomorât părea să se concentreze în interiorul corpului său. Se simţea ca un lucru ameninţător, negru şi ameninţător. Şi din nou amintiri. Despre o cruce imensă, ce se ridica peste micuţul Stephen, de care atârna un trup supraomenesc de mare şi care se uita la el de sus, cu o faţă schimonosită de durere. Despre vagi avertismente care rămâneau de neînţeles şi

înfricoşătoare, când trebuia să le asculte şi să dea din cap afirmativ la ele; abia mult mai târziu, când sărutase pentru prima oară o fată, apăruseră ca voci interioare îngrozitoare, ca şi cum aşteptaseră în toţi aceşti ani acest moment, ca bombe cu explozie întârziată pe fundul mării subconştientului său.

Apăsă tasta „enter" şi unitatea de disc CD-ROM începu să zumzăie. Pe ecran apărură liste de cuvinte-cheie, un număr infinit.

Isus Hristos sau Isus din Galileea sau Isus din Nazareth. Urma o listă de domenii înrudite, subîmpărţite în diverse ramuri: *Literatură biblică. Doctrină şi credinţă. Viaţă. Artă. Ritualuri şi Veneraţie. Interpretări teologice şi filozofice. Vezi şi: Creştinătate, Noul Testament.*

Pe timpul unei bătăi a inimii avu senzaţia că şi-a ieşit din corp şi se privea el însuşi cum şedea şi studia o listă de cuvinte-cheie pe monitorul unui computer. Simpla descriere a aparatului acesta ar fi părut cu treizeci de ani în urmă o pură fantezie. Şi totuşi, acum stătea cu adevărat pe o masă, într-un mic cort îmbâcsit, ridicat într-una dintre cele mai pustii zone ale Israelului, a ţării în care cu două mii de ani în urmă se întâmplaseră nişte evenimente, sau nu se întâmplaseră, depinde pe cine credeai - evenimente care, pentru unii oameni, erau basme evlavioase, nu mai credibile decât aventurile lui Alice în Ţara Minunilor, iar pentru alţii reprezentau însă un adevăr de necontestat şi de importanţă imensă pentru viaţa lor şi pentru sensul întregului univers. Îi venea să râdă, atât de absurdă i se părea această situaţie.

Biserici şi grupuri religioase. Ştiinţă creştină. Secte creştine dualiste. Menoniţii. Mormonii. Ortodoxia răsăriteană. Protestantismul. Catolicismul roman.

Ceea ce căuta el era de fapt la fel de fantastic. Să vrei să găseşti o cameră video, care conţinea eventual o înregistrare a unor evenimente petrecute

cu două mii de ani în urmă - pentru unii oameni doar menţionarea acestei intenţii ar fi fost un motiv suficient pentru a pune la îndoială în mod serios starea sa mintală. Dar se întâmplă lucruri fantastice. Un om de ştiinţă demonstrase că maşini mai grele decât aerul nu vor putea zbura niciodată - iar strănepoţii lui cumpărau din supermarket kiwi, adus cu avionul din Noua Zeelandă. Întreaga civilizaţie actuală depindea în mod vital de lucruri a căror simplă idee a generaţiilor anterioare erau considerate năluciri.

„Mai întâi să aruncăm o privire de ansamblu." Mişcă săgeata mouse-ului pe unul sau altul dintre cuvintele-cheie, dădu click şi citi textul care apărea pe ecran. De necrezut ce multe texte! Şi o mulţime de trimiteri. Tema era tratată cu o minuţiozitate pentru care cuvântul „epuizant" promitea să fie chiar expresia exactă şi se părea că pătrundea prin întreaga cultură occidentală ca o ciupercă de mucegai.

Şi nu era deloc uşor să te apropii de această temă. De data asta nu era vorba de vreo specie de furnici, de vreun rege evreu - încerca să afle ceva despre un om, despre care i se băgase în cap de la o vârstă fragedă, când nu putea obiecta, că era adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, Dumnezeul care crease universul, stelele pe cerul nopţii, atomul şi codurile genetice şi oricum tot ce exista. Acest Dumnezeu, i se băgase în continuare în cap, L-ar fi dat pe propriul Fiu în mâinile călăilor romani, din marea dragoste pentru el, Stephen Foxx, şi pentru toţi oamenii, pentru că acest lucru era necesar, din motive pe care Stephen nu le înţelesese niciodată cu adevărat, pentru a i se ierta toate păcatele sale. Iar el ar trebui *să creadă* aceasta; ar trebui să se opună tuturor şoaptelor din mintea lui, date şi astea tot de Dumnezeu, dar care totuşi se punea de-a curmezişul odată cu înaintarea în vârstă în ce priveşte această logică scandaloasă, şi să *creadă;* ar trebui să creadă sau să cadă pe vecie pradă

damnării, fie că Isus este Fiul lui Dumnezeu, fie că nu este.

Şi aşa mai departe, şi aşa mai departe. O vreme a tot pus întrebări, dar răspunsurile fuseseră nesatisfăcătoare şi, când încercă să discute despre ele, se văzu nevoit să constate că toţi cei care se credeau îndreptăţiţi să-i dea răspunsurile nu erau pregătiţi să discute - căci ei *ştiau* deja, pentru că ei credeau şi, de câte ori indica o contradicţie, i se ridica deasupra capului, ca un buzdugan, argumentul că nu era vorba să te îndoieşti, ci să crezi. Şi, la un moment dat, renunţase să vrea să găsească în amalgamul de presupuneri un înţeles ascuns care, după cum simţea el, nici nu exista. Religia nu era ceva care să aibă legătură cu viaţa adevărată sau cu universul, pe care îl percepea în afara fiinţei sale. Găsea minuni de care te puteai minuna sub ocularul unui microscop sau când priveai printr-un telescop şi, în comparaţie cu acestea, înţelegerea lumii din punct de vedere religios i se părea meschină şi mărginită. Aşa a dispărut religia din viaţa lui, la fel cum renunţase la credinţa în Moş Crăciun, în zâne şi spiriduşi şi în barză.

Dar, ce simţea el acum, nu părea real. *Îi era frică!* O mână rece, nemiloasă părea că îi strânge intestinele şi o voce ruginită îi suna prin creier: „Şi dacă totul e adevărat? Şi dacă acum te aşteaptă iadul, pentru că te-ai lepădat de credinţă?” Era vocea unui inchizitor rămas în viaţă, dispărut din zilele urmăririi vrăjitoarelor şi care nu îşi găsea liniştea câtă vreme existau eretici.

Stephen se lăsă pe spate, închise ochii şi inhală adânc aerul, apoi înălţă capul, fixă privirea pe griul-deschis al pânzei cortului şi aşteptă până ce dispăru panica. Sinistru.

De afară auzi paşi apropiindu-se de cortul său. Erau chiar bine-veniţi. Realitatea se ocupa de el, nu îl lăsa să se afunde singur în nisipul amintirilor

de coşmar. Asta i se părea foarte grijuliu din partea realităţii.

Era unul dintre ajutoarele de la bucătărie, un tânăr slab, cu piele închisă, care nu vorbea foarte bine englezeşte.

— Vrea profesorul să vorbească cu tine. Să vii imediat. Şi înainte de asta să predai vasele.

Stephen încuviinţă din cap rânjind. Nu avea rost să vină cu argumente, tânărul nu-şi spunea decât lecţia.

— *Okay,* spuse deci. Vin imediat. Şi voi preda şi vasele. Tânărul se uită la el nesigur, evident neîncrezător dacă Stephen nu voia cumva să-şi bată joc de el. Abia când îl văzu pe Stephen închizându-şi computerul, oftă mulţumit şi plecă.

*

Judith lua micul dejun, mai târziu decât de obicei şi destul de adormită şi se gândea la Stephen. Se întâlniseră la împărţirea mâncării, dar el o salutase doar scurt, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi o întinsese apoi cu observaţia că are treabă, împreună cu tava foarte încărcată. De atunci şedea aici, singură, şi-şi mânca încet micul dejun, în timp ce în jurul ei celelalte ajutoare veneau şi plecau, iar perioada micului dejun se apropia de sfârşit. Oare cum se întâmplase? Seara trecută se întâmplase ceva deosebit între ei sau o înşela memoria? Merseseră strâns înlănţuiţi şi nu lipsise mult să îl urmeze în cortul lui. Şi ce s-ar fi întâmplat azi-dimineaţă? Dacă s-ar fi culcat cu el de-adevăratelea? Nu scăpa deloc de bănuiala că şi atunci ar fi avut ceva urgent de rezolvat. Acum îl vedea acolo sus pe drum venind înapoi cu tava. Mergea printre şirurile de corturi, părea că face un ocol până la cortul ei. Credea oare că o găsea acolo? Nu înţelegea ce se petrecea în capul acestui om. Desigur, era atractiv şi fără îndoială îl plăcea, într-un fel oarecare, în orice caz. Totuşi... da, îl plăcea. Era mereu ocupat, dar cel puţin nu era un puturos molâu ca mulţi bărbaţi pe care îi

cunoscuse şi care în principiu ar fi fost mulţumiţi ca toată viaţa să zacă prin cafenele şi să facă pe grozavii. Dacă s-ar fi cununat cu un astfel de bărbat, rolul ei ar fi fost să fie femeia cuminte, care stătea acasă şi avea grijă de copii şi de casă. Stephen îşi urmărea ţelul, indiferent ce avea de gând să facă, cu o energie nelimitată, care emana scântei în jurul lui.

Chiar şi scântei erotice. Văzu cum reapăru capul lui în spatele cortului ei şi îşi dori să fi fost acolo sus. Ca să aştepte vizita lui. Doar ca să afle ce avusese el de gând în ceea ce o priveşte pe ea. Pentru că mereu avea ceva de gând. Nu făcea nimic, niciodată, fără motiv şi în cele mai multe cazuri lua în consideraţie mai multe variante, în orice caz mai multe decât alţii pe care îi cunoştea ea. Era pentru prima oară când Judith admira pe cineva pentru mintea lui brici.

Îi plăcea cum se mişca. Îl urmări cum cobora dealul cu tava în mână, îl urmări cum o înapoie la tejghea. Şeful bucătăriei părea să aibă ceva de criticat - probabil că îi făcea obişnuita morală, că nu era voie să duci vasele în cort -, iar Stephen aducea argumente împotrivă cu zâmbetul lui care dovedea siguranţa succesului, luminându-i faţa. Da, îi plăcea cum se mişca. Cunoscuse mulţi băieţi groaznic de deştepţi la şcoală, dar aceia fuseseră băieţi neîndemânatici, cu ochelari, la care inteligenţa părea că se instalase în detrimentul restului substanţei corporale, ca un lucru anormal. Din contră, la Stephen corpul şi spiritul erau o entitate armonioasă. Nu părea deosebit de sportiv - probabil că ar fi putut să-l întreacă în orice disciplină sportivă -, dar cu el însuşi era într-o concordanţă totală şi uneori degaja o enervantă siguranţă de sine.

Însă pentru el dragostea era un lucru secundar. Nu pentru că nu o vedea în timp ce mergea spre rulotele argintii. Nu, era foarte clar că nu era un bărbat în căutarea unei partenere. Pentru el

dragostea însemna de fapt sex şi poate o oarecare simpatie. În cel mai bun caz, prietenie.

Aparent era aşteptat la rulote. Unul dintre bărbaţii care, în uniformele lor păreau invadatori, îl opri, îl întrebă ceva, încuviinţă din cap şi îi arătă drumul. Stephen se îndreptă spre una dintre rulote, a doua dacă veneai dinspre bucătărie, deschise uşa şi dispăru.

Şi ea fusese cândva exact la fel. Existau bărbaţi în întreaga ţară cărora le frânsese inimile. Armata, care pentru cei mai mulţi tineri recrutabili reprezenta cea mai mare instituţie de realizare a căsătoriilor din Israel, fusese pentru ea o singură, dar lungă petrecere. Scăpată pentru prima oară de atenţia părinţilor, îşi făcuse pur şi simplu de cap şi, când i se vorbea de dragoste, măritiş şi făcut copii, râdea cât putea de tare. Când se gândea acum la trecut, trebuia să recunoască, aşadar, că uneori fusese destul de rea.

Dar de fapt era vorba de o dorinţă pentru altceva. Nu ştia cum să descrie mai bine acest sentiment şi uneori simţea că în afară de ea nu înţelegea nimeni această senzaţie. De fapt, poate, era totul doar o închipuire. Poate ura această situaţie, să apară tot timpul atât de puternică, încât nu mai reuşea să trezească în nici un bărbat instinctul de apărător. Poate la un moment dat dorea să se lase să cadă şi să se simtă femeie. Îşi dorea o relaţie, pe care, e adevărat, ştia să o descrie doar incomplet - dar era sigură că o va recunoaşte, dacă o va întâlni. Şi era hotărâtă să nu înceteze să caute.

Nu era Stephen acela. Era atrăgător, îl plăcea şi probabil că era ceea ce se numea „o partidă bună”, chiar dacă asta nu însemna foarte mult pentru ea. Dar nu era „fair” să-i ceară să se schimbe. Dacă nu îl putea accepta aşa cum era, îi rămânea doar să caute mai departe.

„Nu poţi căuta mâine mai departe?” o întrebase Stephen şi dacă se gândea acum la asta i se

înmuiau picioarele. Cum putuse să-l respingă? Ce era dacă făcea o pauză într-o căutare, care probabil va mai dura mult timp? Dacă ar fi întrebat-o în acest moment, ar fi lăsat totul baltă şi ar fi mers cu el.

Dar el nu era aici ca s-o întrebe. În schimb, soarele urca tot mai sus şi era timpul să bea ultima cafea şi să se apuce de muncă.

Tocmai când voia să se ridice, îi căzu privirea pe bărbatul care ieşise din umbra rulotelor şi care, păşind încet şi gânditor, urca spre colina cu corturile. Bărbatul care îi oprise aseară. Bărbatul cu tunsoarea militărească şi ochii albaştri pătrunzători. Mergea drept în sus spre corturi, iar lui Judith nu-i plăcea deloc felul în care mergea. Cunoştea aceşti paşi legănaţi. Aşa mergeau bărbaţii care erau posesorii unei centuri negre în luptele sportive din Orientul Îndepărtat şi care după ani incredibil de mulţi de antrenament foarte dur abia de puteau să mai meargă de atâta încredere în sine. „Uită-te la mine, spunea acest fel de mers, cât de periculos sunt! Încearcă numai să mă ataci - ai să vezi tu ce o să păţeşti."

Ce voia omul acesta acolo unde se ducea?

Judith puse în grabă farfuria şi cana pe tavă şi duse repede totul la tejgheaua de returnare a vaselor. Urmărea din umbra cortului-bucătărie unde se ducea bărbatul. Se urcă sus până la primul rând de corturi, coti apoi spre dreapta şi părea să numere corturile.

Apoi dispăru în cortul lui Stephen.

13

> Principiul stratigrafic, adică accepţiunea conform căreia o săpătură se bazează pe o secţiune verticală a profilurilor de sol -, asta dacă se doreşte susţinerea rezultatelor prin fundamentul cât de cât solid al cronologiei relative - nu este astăzi constatată în arheologia din Palestina/Israel. Se ştie însă că trebuie făcută o diferenţiere între „straturile de depuneri" şi „stratum". Un stratum nu este identic cu un strat, ci este corespondenţa teoretică în cadrul evaluării ştiinţifice a unei săpături. Spre deosebire de ele, straturile sunt elementele prezente în mod obiectiv, de exemplu ale unui tumul.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Ar fi trebuit să pară inofensiv, dar întreaga încăpere mustea de tensiune. Şedeau în jurul unei mese de conferinţe albe şi lucioase şi-l priveau precum o comisie disciplinară, care suspecta că aveau de-a face cu un chiulangiu rafinat. Lui Stephen Foxx îi era clar că va fi supus unui interogatoriu penibil, de mult scadent şi era hotărât să nu lase pe nimeni să-i afle intenţiile.

El închise cuminte uşa subţire în spatele său, aruncă o privire fugitivă asupra lui John Kaun, care ocupa cel mai mult spaţiu dintre cei trei, stând cu picioarele desfăcute şi cu mâinile cu manichiura făcută întinse peste placa mesei, cu capul lăsat în jos printre umeri, într-o atitudine de pândă, se uită

scurt la cel de-al treilea bărbat, în care crezu că-l recunoaşte pe scriitorul german Peter Eisenhardt şi-l privi apoi pe profesor.

— Doreaţi să vorbiţi cu mine?

— *Eu* doream să vorbesc cu dumneavoastră, tună Kaun imediat, luând brutal iniţiativa discuţiei de partea sa. Doream *neapărat* să-l cunosc pe tânărul care a făcut această descoperire extrem de misterioasă. Se ridică şi întinse mâna de-a curmezişul peste masă. Numele meu este John Kaun; am onoarea să sprijin financiar acest şantier arheologic.

Aşa deci. Puseseră placa aceea a naibii de prietenoasă. Stephen apucă mâna întinsă şi înclină capul, mimând modestia.

— Stephen Foxx. Mă simt onorat, domnule Kaun, dar din păcate trebuie să recunosc că am fost doar întâmplător la locul potrivit. Nu este în nici un fel meritul meu.

— Cred că sunteţi prea modest, Stephen. Pot să vi-l prezint pe Peter Eisenhardt? Mister Eisenhardt este un scriitor german care adună aici material pentru următorul său roman. Dar luaţi loc.

Şi deci şedeau aşa şi pentru un moment se lăsă o tăcere încordată. Stephen privi împrejur. O încăpere remarcabil de rece, atât în ceea ce priveşte dotarea interioară, cât şi temperatura. Cel mai important obiect părea să fie stativul cu flipchartul, din al cărui bloc fuseseră mâzgălite nenumărate foi şi date apoi în spate, astfel încât să nu poată fi citite. Foaia din faţă era albă şi neatinsă.

Kaun, care se aşezase din nou cu picioarele desfăcute ca şi înainte, se aplecă plin de importanţă peste tăblia mesei, cu mâinile împreunate, îl fixă pe Stephen cu privirea. Tânărul simţi cum i se ridică părul de pe ceafă sub influenţa acestei priviri.

— Stephen, începu în sfârşit industriaşul, m-ar interesa ce părere v-aţi făcut despre descoperirea

dumneavoastră.

Foxx se prefăcu surprins.

— Eu? se asigură el. Ce cred eu despre asta?

— Da.

Nu avea voie să exagereze. Nu era sigur cât de bun actor era, mai ales că nu se îndoia că John Kaun era un excelent cunoscător al oamenilor. Nu l-ar fi crezut nimeni dacă făcea pe prostul care nu are habar de nimic.

— Mi-e teamă că nu am de oferit decât nişte speculaţii nefondate, se exprimă în sfârşit Foxx cu o ezitare accentuată. Sigur că îţi faci propriile idei, normal, dar... mă rog... în principiu nu ştiu ce să cred.

— Ce *părere* aveţi? insistă Kaun.

— Hmm. Cum să zic? Ce se afla acolo în mormânt semăna cu instrucţiunile de utilizare pentru o cameră video, aflată încă într-o pungă de plastic. Părerea mea este că, în mod logic, nu poate să provină din timpurile biblice, întrebarea este deci, ce căuta acolo? Dar nici asta nu ştiu.

— Vreo ipoteză?

— Mă tem că nu.

Cei trei îi sorbeau practic cuvintele de pe buze. Trebuia să joace rolul ajutorului de săpături lipsit de fantezie, care se străduia din greu, dar care nu pricepea mai nimic.

— Aţi văzut de la ce producător proveneau instrucţiunile de utilizare? vru să ştie Kaun.

— De la Sony.

— V-aţi gândit vreodată să sunaţi la firma Sony în legătură cu descoperirea?

Stephen inspiră adânc şi simţi cum începe să-i bată inima mai repede. Kaun ştia ceva, de aceea şi întreba. Nu întreba pur şi simplu la nimereală. Nu Johngis Han, managerul următorului mileniu.

Aici nu ar fi ajutat decât un salt înainte. Şi acum era foarte necesar să-i vină ceva plauzibil în minte, şi încă repede, şi trebuia, de îndată ce-i venea

ideea, să sune astfel de parcă l-ar fi preocupat de mult problema asta.

— Da, spuse Stephen deci şi luă o faţă inexpresivă, într-adevăr am sunat ieri-seară la Sony.

— Când exact ieri-seară?

— Înainte de miezul nopţii, cred. El făcu ochii mari. De ce, este important?

— Tot ce-i posibil. *Unde* exact aţi sunat?

Foxx ridică din umeri.

— În ziua de azi nu poţi şti niciodată exact unde sunt centralele telefonice. Era un număr de service din acesta gratuit - adică *sper* că era gratuit - ştiţi doar, douăzeci şi patru de ore la dispoziţia clientului nostru - şi apoi mi s-a făcut de nenumărate ori legătura mai departe până când am vorbit cu cineva care cunoştea tipul de cameră. El clătină din cap de parcă aceasta ar fi fost grija sa cea mai mare. A fost o convorbire destul de lungă. Sper cu adevărat că aceste numere sunt gratuite când suni de pe mobil. Ştiţi cumva dacă e aşa?

În sinea lui tremura. Povestea era riscantă. În realitate, nu cunoştea un astfel de număr de la Sony şi nu era sigur dacă firma chiar avea un astfel de service. Dacă lui Kaun îi venea ideea să-l întrebe de număr, aveau să-l treacă năduşelile.

— De ce aţi sunat acolo? săpă Kaun mai departe, ignorând întrebarea lui Stephen.

— Din curiozitate. Voiam să ştiu ce tip de cameră este de fapt aceasta. Mă pricep în oarecare măsură, dar de acest model nu mai auzisem niciodată. Se străduí să nu ezite atunci când adăugă: Ceea ce n-a fost de mirare, deoarece această cameră pentru care au fost scrise instrucţiunile de utilizare nu este încă pe piaţă.

Cineva fornăi. Kaun ridică, aproape imperceptibil, din sprâncene. Aparent îşi jucase bine cartea. Demonstrase că era un colaborator demn de încredere, deschis şi nu le dezvăluise nimic din ceea ce nu ştiau deja.

— Ce concluzie trageţi de aici? întrebă Kaun.

— Habar n-am.

— Cea mai îndrăzneaţă speculaţie a dumneavoastră?

— Hmm... Foxx păru să facă pe modestul, în realitate însă cotrobăia printre ipoteze, toate pe care le cântărise, înainte ca în discuţia cu Judith şi Yehoshuah să-i vină străfulgerarea hotărâtoare. Cunosc asemenea poveşti doar de la televizor, de aceea trebuie să mă scuzaţi dacă o să spun prostii, dar mi-aş imagina că este vorba de spionaj industrial. Poate au fost furate nişte date despre un prototip de cameră, ce ştiu eu. Dar dacă mă întrebaţi imediat după asta ce caută instrucţiunile de utilizare în mormânt, trebuie să zic pas. Ştiu doar că nu au ce căuta într-un şantier arheologic.

Kaun îl privi cercetător un moment, apoi încuviinţă. Schimbă scurte priviri cu ceilalţi doi, care înclinară mulţumiţi din cap. Toţi erau mulţumiţi. Mulţumiţi pentru că erau convinşi că secretul lor fantastic era la fel ca şi până acum doar apanajul lor.

*

Ryan lăsă prelata să alunece încet înapoi în spatele său. Lumina soarelui de dimineaţă era destul de puternică pentru a trece prin pânza cortului. Văzu un singur pat de campanie, pe care posesorul cortului nu considerase necesar să-l aranjeze. Pătura şi cearceaful atârnau până pe podeaua prăfuită formată doar din pământ bătătorit. Lângă pat se afla o bară de haine, pe care erau atârnate mai multe umeraşe cu haine diverse, şi o oglindă. Bărbatul cu faţa inexpresivă, cu ochi albaştri precum marea, fluieră uşor printre dinţi, fără ca ochii săi să piardă din inexpresivitate. Aşa de confortabil nu locuia nimeni în tabăra săpătorilor, cel puţin asta aflase până atunci. Nici măcar el nu locuia atât de confortabil.

Apoi mai era şi o masă pliantă îngustă albă din metal şi plastic şi pe ea stătea închis un laptop. Aşa

pur şi simplu. Posesorul nu părea să aibă nici o teamă că ar putea să-i fie furat aparatul preţios. Şi nu avea nici o frică de faptul că ar putea cineva, în absenţa sa, să umble la el.

Tocmai aceasta era ce intenţiona să facă Ryan. Se aşeză pe scaunul pliant care se afla oblic în faţa mesei, cu băgare de seamă să nu-l mişte din loc, îşi întinse mâinile cu un gest aproape ritualic şi studie micul computer cu atenţie. Stătea îndreptat într-un mod special? Era undeva un fir de păr, o aşchie de băţ de chibrit sau o hârtiuţă prinsă undeva care să dezvăluie mai târziu că umblase cineva la aparat? Ryan nu văzu nimic asemănător şi deschise capacul care în acelaşi timp era şi monitor. Acum s-ar putea ca pe computer să fie instalat un program care să înregistreze fiecare pornire a aparatului cu data şi ora la care acesta a fost deschis, informaţii stocate apoi într-un fişier ascuns. Dar Ryan se pricepea la asemenea măsuri de siguranţă; ştia unde trebuia să caute şi cum să şteargă acele informaţii astfel încât să nu transpară mai târziu nimic că cineva controlase calculatorul. Se auzi zgomotul tipic al hardului atunci când porneşte şi ecranul plat se lumină.

Există pe un PC modern o grămadă de funcţii care sunt parcă făcute să uşureze munca spionilor şi Ryan le cunoştea pe toate. Cercetă hardul de toate datele ce fuseseră create sau modificate în ultimele trei zile. Apăru o listă lungă pe care o studie cu atenţie. Date disparate, scrisori sau alte documente, pe care el le privi mai atent deschizându-le cu programul de scriere corespunzător pentru a le citi apoi pe ecran. Bărbatul cu părul tuns perie lucra rapid şi zelos, iar ochii săi, pe măsură ce străbăteau cu privirea ecranul, păreau să absoarbă întregul conţinut şi să-l stocheze fără greş într-un altfel de bancă de date.

Privirea îi căzu între timp pe sertarul CD-ROM-player-ului. Îl deschise şi studie inscripţiile discului argintiu aflat înăuntru, ridică scurt o

sprânceană, apoi închise din nou sertarul printr-o apăsare scurtă, fără să se ostenească să pipăie după butonul prevăzut pentru aceasta, în timp ce CD-ROM-ul începu să funcţioneze cu un sunet reţinut, ca de şlefuit, Ryan porni programul corespunzător de citire, declanşa funcţia de căutare şi listă ultimele noţiuni ce fuseseră căutate.

Isus Hristos era ultima noţiune căutată.

Ryan zâmbi cu un zâmbet rece aproape imperceptibil, la care nu se asociară şi ochii săi. Văzuse destul. Se asigură cu rapiditate că inspectarea calculatorului, pe care o efectuase, avea să rămână nedescoperită, apoi opri aparatul.

O clipă rămase aşezat în linişte. Un observator, dacă ar fi existat în acest moment un observator, ar fi avut impresia că ochilor lui Ryan li se extrăgea toată energia pentru a o conduce la celelalte organe de simţ. Privirea sa deveni tulbure, aproape sticloasă, în timp ce urechile sale percepeau fiecare pas într-un cerc mare în jurul cortului. Nasul său mirosi praful şi transpiraţia rufelor purtate şi încă nespălate, cât şi emanaţiile cearceafurilor. Pielea sa simţea canicula ce venea din toate părţile, aproape chiar şi ordinea obiectelor din jurul său. Nu făcea greşeala să se concentreze doar asupra computerului. Există printre obiectele personale ale unei persoane multe alte lucruri, care pot să-i dezvăluie unui intrus experimentat la fel de mult ca un computer, şi aceasta cu o mare solicitudine.

Ryan se apropie de bara de haine, buzunări cu mişcări rapide, evident exersate, toate buzunarele, dar nu găsi nimic. Se lăsă apoi pe vine şi controlă geanta, care stătea pe jumătate deschisă dedesubt, reuşind să păstreze neschimbată ordinea obiectelor din interior - în măsura în care se putea vorbi, în acel haos aparent, despre ordine. Rezultatul fu nesatisfăcător, ceea ce se manifesta prin faptul că sprâncenele lui Ryan se apropiau în timpul percheziţiei încet, încontinuu, producând o cută de descurajare pe faţa sa altfel foarte netedă. Nici un

jurnal. Nici o scrisoare. Nici măcar un calendar cu termene sau o agendă pentru adrese, din care s-ar fi putut citi ceva.

Se cufundă în pat şi de data aceasta îi era indiferent dacă lăsa urme în peisajul sălbatic al cutelor din aşternut, al păturii şi al părţilor pijamalelor. Cu călcâiul lovi ceva ce se afla sub pat şi se auzi un zgomot înfundat a ceva gol pe dinăuntru. Ryan se aplecă mirat înainte, desfăcu coapsele şi dădu cu mâna la o parte cearceaful ce atârna pe jos şi care obturase privirea sub pat.

Sub pat se afla una dintre cutiile gri folosite pe şantierul arheologic.

*

— Încă o vizită, spuse unul dintre săpători, care strângea nisip şi pietriş cu lopata în coşuri prăfuite şi zdrenţuite în Zona 3.

Pentru un moment se opriră şi îşi întinseră gâturile. Două camioane mari argintii veneau pe drumul plin de hârtoape spre tabără, învăluite în norul de praf obişnuit, înclinându-se îngrijorător la fiecare din numeroasele gropi. Erau cu adevărat camioane foarte mari, adevărate trucks, cum se vedeau în filmele americane.

— O adevărată invazie, spuse altcineva. Apoi îşi luară iarăşi lopeţile, deşi munca nu le mai făcea atâta plăcere de marţi încoace.

*

Profesorul Charles Wilford-Smith îşi drese îndelung glasul, se aplecă în faţă, îl fixă pe Stephen cu privirea, dar când acesta îi întoarse privirea se uită iritat într-o parte şi îşi studie degetele de la mâna cu care desena involuntar figuri complexe invizibile pe masa de conferinţe.

— Există ceva, începu el apoi cu greutate, ce doream să vă întreb, Stephen.

— Da?

— De ce aţi deschis sacul de pânză?

Stephen văzu cum degetele profesorului se opriră. În cameră se lăsă deodată o linişte

apăsătoare.

— Dumneavoastră lucraţi, continuă Wilford-Smith, în cadrul unui şantier arheologic. Consider că eraţi permanent conştient de acest fapt. Aţi găsit un săculeţ din pânză de in care era fără îndoială foarte vechi. Stephen avu impresia că percepe cu coada ochiului cum John Kaun îi aruncă o privire nemulţumită, aproape ca un avertisment conducătorului de şantier. Şi ştiţi că una dintre cele mai importante reguli de bază la o săpătură arheologică spune că suntem arheologi, şi nu căutători de comori. Descoperirile nu sunt stricate ad-hoc, nici măcar dacă se crede că în interior se află aurul reginei din Saba. Dumneavoastră însă aţi desfăcut săculeţul de pânză aşa pur şi simplu, iar plasticul din interior l-aţi şi *tăiat!* Aţi scos briceagul şi l-aţi *spintecat!* Când îl privi pe Stephen de data aceasta, îi ţinu privirea. Aş vrea să ştiu de ce.

Acum îl priveau toţi şi dacă privirile ar fi fost înţepături de ace, ar fi început să sângereze în trei locuri. Stephen se gândise că i se va pune această întrebare odată. Simţi cum, cu toată răcoarea din încăpere, spatele-i era străbătut de şuvoaie de transpiraţie.

Inspiră profund, dar totuşi nu prea adânc. Acum venise momentul adevărului, dar el trebuia în continuare să o facă pe inocentul. Şi asta nu era uşor. Kaun îl pândea ca un râs şi Stephen era sigur că acest om nu avea doar un al şaselea, ci şi un al şaptelea şi un al optulea simţ pentru a-şi da seama ce se petrece în alţi oameni. Se lăsă pe spetează, îşi păstră mâinile liniştite şi încercă să zâmbească relaxat.

— Păi, da, spuse apoi. Îmi era destul de clar că nu putea fi vorba de o descoperire arheologică.

Trei perechi de sprâncene se ridicară întrebător în sus.

— Poftim? întrebă profesorul.

— Plasticul răzbătea prin pânză, explică Stephen Foxx, ca şi cum nu ar fi fost prezente niciodată în încăpere reproşurile nerostite împotriva sa. Asta se putea vedea. Un săculeţ vechi, jerpelit din pânză de in, destul de găurit - se putea deschide lateral chiar cu unghiile -, dar dedesubt strălucea plasticul. *Okay,* întâi m-am gândit că cineva vrea să mă păcălească. Ştiţi că unii dintre ceilalţi voluntari nu mă prea suferă. Mă gândeam că precis se află în învelitoarea de plastic un bileţel pe care să scrie ceva prostesc, „Foxx e un idiot" sau „Salutări de la faraon" sau ceva de genul acesta.

Aceasta era o minciună doar pe jumătate şi de aceea reuşi să o exprime credibil.

— Şi de aceea aţi tăiat învelitoarea de plastic?

— Da. Credeam că sunt observat pe ascuns şi că în orice clipă aveau să izbucnească hohotele de râs.

— Şi cum aţi fi vrut să împiedicaţi aceasta?

— Habar n-am. Nu m-am gândit atât de departe, pentru că am văzut apoi că erau instrucţiunile de utilizare acolo înăuntru şi asta mi s-a părut cam ciudat. Şi apoi am venit la dumneavoastră.

Profesorul aprobă din cap. Stephen privi de la unul la celălalt. Suspiciunea nu dispăruse încă de pe feţele lor. Doar scriitorul german părea oarecum detaşat. Poate nici nu înţelesese totul.

În acest moment se deschise în spatele său uşa rulotei. Un val de căldură şi nelinişte pătrunse în interior, împreună cu un bărbat în haine kaki asemănătoare uniformelor, pe care Stephen îl recunoscu atunci când se întoarse, ca fiind bărbatul care îi stricase cu o seară înainte lui şi lui Judith atmosfera romantică ce părea că se înfiripe treptat. Putea fi acesta mâna dreaptă a lui John Kaun? În orice caz avu un schimb de priviri complice cu magnatul media care nu puteau să însemne nimic bun. Acest gen de priviri se mai putea vedea în filmele cu gangsteri şi acolo însemnau de obicei

ceva de genul: „În regulă boss, l-am lichidat pe porc”.

Kaun luă din nou cuvântul, pe care oricum doar îl împrumutase profesorului, sub auspiciile de a-i retrage imediat drepturile.

— Mulţumesc, Stephen, zise el şi înclină din cap, de parcă ar fi fost cuprins cu adevărat de un profund sentiment de recunoştinţă. Cred că am profitat destul de timpul dumneavoastră valoros. Ceea ce aş vrea să vă mai rog este să ne informaţi dacă vreţi să părăsiţi temporar tabăra - de exemplu în seara aceasta. În caz că am avea alte întrebări, sper că înţelegeţi.

— Da, confirmă Stephen nu fără oarecare admiraţie în ceea ce priveşte capacitatea industriaşului de a ambala conţinuturi neplăcute în formulări abile. Bineînţeles.

Cu aceasta era liber, aşa că plecă. Kaun nu-l mai observă în continuare, Wilford-Smith îl salută distrat cu capul, iar scriitorul oricum avea doar rol de observator. Nimeni nu spuse nici un cuvânt, până ce Stephen nu trase uşa rulotei după el. Putea paria pe oricât că din acelaşi moment aveau să înceapă discuţiile despre el.

*

Cele două camioane masive cromate erau manevrate cu greu în parcare, înconjurate de un cârd de bărbaţi în salopete gri, care păreau ca nişte furnici pe lângă ele şi care dirijau mişcările înainte şi înapoi ale celor doi coloşi agitându-şi puternic braţele. Nori denşi gri-albaştri ieşeau din ţevile de eşapament lustruite şi bătătoare la ochi, înălţându-se spre cer de-a stânga şi de-a dreapta cabinelor monumentale ale şoferilor. Uruitul motoarelor făcea pământul să trepideze.

Mai sus, în Zona 3, săpătorii se opriseră din lucru şi priveau curioşi spre camioane. Oamenii din cortul-bucătărie amestecau în oalele mari în care fierbea mâncarea de prânz, dar privirile lor erau îndreptate spre monştrii lucitori. Oare ce

însemnau toate acestea? Nu era nimeni să nu-şi pună această întrebare.

Stephen Foxx îşi ocupă un loc de observaţie în apropierea primelor rânduri de corturi. Camioanele nu aveau nici o inscripţie, nici un nume de firmă, nimic. Nici măcar în arabă sau ebraică.

În sfârşit ajunseseră într-o poziţie pe care oamenii din jurul lor o considerau satisfăcătoare. Uruitul motoarelor încetă şi liniştea care se lăsă era asurzitoare. Dar echipele nu-şi permiteau nici o pauză. Deschiseră fără ezitare uşile din spate şi o acţiune de descărcare rapidă, exersată, începu: bărbaţii scoaseră la iveală tamburi cu cabluri, lăzi de lemn în care erau aparate ciudate metalice întunecate, lăzi cu scule, monitoare de computer în carcase metalice stabile.

Arăta cu adevărat de parcă era invazia marţienilor. Oare ce aveau de gând? Cine naiba erau aceste siluete gri?

Stephen observă cum cineva se apropie din spate de el şi întoarse scurt capul. Era Judith.

— Bărbatul care a intrat în rulota ta, înainte să ieşi tu... ştii cine este? întrebă ea cu jumătate de gură.

Stephen răspunse, fără să se întoarcă:

— Cel care ne-a controlat ieri? Habar n-am. Am sentimentul că este lacheul lui Kaun. Executantul lui pentru treburi murdare.

— A fost înainte în cortul tău.

— Ah. Interesant.

Ea tăcu. Aştepta şi Stephen putea să simtă că se supărase.

— Nu-ţi faci griji că a găsit hârtia ta?

Stephen zâmbi. Deci era totuşi aliata sa. Îi bătea inima pentru planul său. Aceasta era bine.

— Nu, spuse el. Nu a găsit-o.

— De ce eşti aşa de sigur?

— Pentru că, rânji Stephen, am ascuns-o azi-dimineaţă în cortul tău.

14

> Profilul îngust de sol este foarte util în chestiuni de datare şi periodizare. Dar aceasta nu oferă decât o parte din informaţiile necesare. Istoricii vor să afle cât de mare era o aşezare la un moment dat, dacă era întărită, dacă avea o clădire centrală a stăpânirii, în ce fel de case trăiau oamenii, ce activităţi meşteşugăreşti executau, cu ce se hrăneau, ce practici religioase desfăşurau etc. Pentru a afla răspunsuri la astfel de întrebări şi la altele asemănătoare, vor trebui efectuate în mod necesar săpături în plan sau în strat orizontal, a căror sarcină este eliberarea succesivă a fiecărei suprafeţe ce urmează a fi cercetată.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Raportul lui Ryan se termină cam repede. După ce se încheie, rămaseră toţi nemişcaţi, meditând. Pereţii rulotei făceau un zgomot misterios. Instalaţia de răcire, care la orele dimineţii pornise doar din când în când, lucra între timp fără încetare şi probabil că, în curând, nu va mai putea să apere răcoarea camerei de şedinţe de arşiţa crescândă a soarelui.

— Şi ce înseamnă asta acum? dorea Kaun să ştie în cele din urmă indispus. Că deja are bănuieli, sau ce?

Eisenhardt se uită atent de la unul la altul şi avu tot mai mult senzaţia că nu mai era prezent fizic.

Ryan şedea liniştit, ca o stană de piatră. În schimb, şeful se uita fix în faţă cu sprâncenele încruntate, furios şi bătea cu vârful degetelor în placa mesei cu un tact nervos.

— Trebuie să mărturisesc, spuse profesorul Wilford-Smith, că mi se pare foarte normal ca cineva care vine în Israel să lucreze ca săpător voluntar şi are cu el o operă de referinţă ca *Encyclopedia Britannica* să caute la un moment dat cuvintele *Isus Hristos.* În afară de asta putea să fi fost cu săptămâni în urmă. Cred că nu a avut prea mult timp să citească de când este aici.

Kaun îi aruncă o privire lui Ryan.

— S-a putut stabili *când* a verificat acest cuvânt? Ryan negă dând din cap.

— Nu. Aceasta nu se păstrează. Kaun părea că nici nu îl ascultă.

— Nu trebuie să-l slăbeşti din ochi, Ryan! spuse el. Locul de pe suprafaţa mesei lustruite, pe care o privea fix, părea să-i ofere o percepţie extrem de interesantă, în orice caz, pentru o vreme dădu din cap gânditor. Apoi, atât de surprinzător, încât toţi tresăriră, bătu cu palma în masă foarte tare şi strigă încă odată: Nu trebuie să-l slăbeşti din ochi, Ryan. Ai înţeles?

— Bineînţeles, răspunse Ryan impasibil.

Pentru o clipă, o încordare jenantă umplu aerul. Eisenhardt observă că, involuntar, îşi ţinuse respiraţia la ieşirea lui Kaun şi inspiră adânc pe ascuns. Se părea că Ryan era obişnuit cu astfel de scene, dar lui îi provocau puseuri de transpiraţie.

În cele din urmă magnatul mass-media se relaxa. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, afişă din nou zâmbetul acela amabil, încrezător şi sigur de succes. Se uită în jur ca şi cum ar fi trebuit să încurajeze o echipă de sportivi deprimaţi, care tocmai pierduseră un meci important.

— Ei? întrebă. Ce facem mai departe?

*

Judith abia îndrăznea să se mişte. Şedea pe pat cu o mică oglindă într-o mână şi cu un pieptene grosolan de metal în cealaltă şi se străduia să elibereze părul ei vâlvoi de nisip şi praf şi să-i dea din nou o formă. De două ori pe zi era necesar să se retragă în cort, pentru a nu arăta seara ca o sperietoare de ciori.

Îi era teamă să nu facă o mişcare negândită şi apoi să audă foşnetul hârtiilor fărâmiţate. Hârtiile pe care le găsise Stephen cu indicaţiile de utilizare trebuiau să tot aibă două mii de ani şi probabil erau atât de putrezite şi farâmicioase, că ajungea să te uiţi mai atent la ele ca să se prefacă în praf, cu care nici cel mai bun laborator din lume nu ar putea să facă nimic. Judith se întreba unde, pentru Dumnezeu, să fi ascuns Stephen aceste hârtii în cortul ei. Spera că nu în buzunarul vreunei îmbrăcăminţi. Căutase sub pat şi între cearceafuri cu grijă, înainte să se aşeze pe ele. Ştia Stephen că se retrăgea uneori, peste zi, aici? Ţinuse cont de asta?

În timp ce dădea cu pieptenul prin părul rebel, se uită prin jur, ignorând imaginea ei din oglindă. Unde Dumnezeu *puteai* ascunde documente atât de sensibile într-un astfel de cort?

*

Zgomotele ciudate care pătrundeau de afară - motoare ambalate, scrâşnetul unor roţi grele pe pietriş, ţipete enervate din numeroase guri, zgomotul zăngănitor al trapelor de încărcare - îl determinară pe Eisenhardt să mişte curios jaluzeaua unuia dintre geamuri şi să arunce o privire afară. Văzu două camioane mari care parcaseră printre celelalte vehicule din parcare şi care acum erau descărcate de un grup de oameni zdraveni.

— Ce este asta? întrebă el cu jumate de gură, fără să se aştepte cu adevărat ca cineva să-i dea un răspuns.

Dar Kaun, acum din nou amabilitatea întruchipată, sări în picioare, veni lângă el şi deschise larg ambele jaluzele ale ferestrei.

— Minunat! În sfârşit au ajuns, spuse el, savurând cu reală satisfacţie. Tomograful cu ultrasunete. E foarte dificil de transportat. E într-adevăr de mirare cum lucrează azi transportatorii aceştia. Spun că vin dimineaţa la zece şi chiar sunt aici, cum au promis. Nu ştiu, dar înainte nu exista aşa ceva.

— Un tomograf cu ultrasunete? se nedumeri Eisenhardt.

Kaun râânji.

— Ar trebui să fie de domeniul dumneavoastră, Peter. Un tomograf cu ultrasunete poate cerceta radiologic pământul cu ajutorul undelor de şoc. Paleontologii noştri folosesc astfel de aparate la săpăturile din Montana, pentru a găsi schelete de dinozauri.

— Dinozauri?

— M-am gândit, explică magnatul media binedispus, că acesta ar fi locul cel mai probabil în care s-ar putea afla camera video. Nu departe de mormântul călătorului în timp. Poate a avut grijă de ea până în ultimul moment, cine ştie. Dar nu prea putem să luăm pământul din întreaga zonă şi să-l răscolim, nu-i aşa? Deci - tomograful cu ultrasunete. Vedeţi aparatul care tocmai e descărcat? Care arată ca un stand de hotdog pe roţi? Acesta este generatorul de unde şoc. Acesta expediază o bilă mare de plumb a cărei masă este cunoscută exact, cu o viteză calculată exact, care ajunge pe pământ. Şi peste tot vor fi plasaţi senzori care înregistrează ecoul undei de şoc şi îl transmit mai departe computerului. Acesta aduce ca prin vrajă, într-o clipă, o imagine a pământului de sub picioare pe ecran, atât de clar, de parcă ar fi transparent. Eisenhardt dădu din cap impresionat.

— Şi chestia asta funcţionează?

— Funcţionează.

— Atunci, de ce se mai fac săpături?

Profesorul pufai revoltat, ceea ce Kaun părea să găsească extrem de ciudat. Eisenhardt se uită mirat de la unul la celălalt, fără să poată schiţa mai mult de un zâmbet nesigur. Chiar şi Ryan începu să zâmbească, ceea ce la el părea enorm de neliniştitor, pentru că acest gen de gimnastică facială, evident, nu o practica prea des.

— Nu, serios, se linişti Kaun din nou, în cele din urmă. Evident că nu vom vedea monede şi nici cioburi de lut, iar unele lucruri trebuie să le dezgropi înainte să poţi face ceva cu ele. Dar o cameră video din metal compact... Cum credeţi că a împachetat călătorul în timp camera ca să supravieţuiască secolelor? Îmi închipui că a luat cu el o valiză stabilă de metal. Că se află într-o carcasă mare de metal, împachetată etanş împotriva prafului, ferită de raze şi de temperaturi extreme.

Suna plauzibil, constată Eisenhardt. „De ce sunt eu unicul care tot nu poate crede că este aşa? Tocmai eu?”

— Şi dacă această cutie, continuă Kaun, este îngropată undeva aici, atunci o găsim. Atunci vom avea camera video încă înainte să apună soarele în seara asta.

— Bine, mormăi Eisenhardt.

Pentru ce mai aveau nevoie de el? Evident, Kaun pusese la cale toate acţiunile posibile, fără să-l aştepte mai întâi pe el, presupusul specialist în lucruri incredibile. Şi, într-adevăr, nu i-ar fi venit ideea să sondeze terenul cu mijloace tehnice moderne, pentru că nici nu ştiuse că este posibil aşa ceva.

După un timp, în care nimeni nu spuse nimic şi toţi se uitau doar prin fereastra deschisă la transportatori cum descărcau aparatura, întrebă:

— Dar încă o dată, cu toată seriozitatea - nu ar uşura în general un astfel de aparat munca arheologilor? Nu ştiu de ce se mai fac săpături la

întâmplare, când la fel de bine se poate radiografia mai întâi pământul.

Kaun zâmbi îngăduitor.

— Simplu, spuse el, dacă aş lăsa să fie săpată toată zona la douăzeci de metri adâncime aş ieşi mai ieftin.

*

George Martinez supraveghea descărcarea aparatelor, dar, când veni rândul dispozitivului thumper, puse chiar el mâna. Aparatul avea părţile sale sensibile, cu toate că în principiu era doar un tun robust, îndreptat spre pământ, iar muncitorii în salopete gri apucaseră lăzile cu celelalte instrumente, uneori atât de grosolan şi fără grijă, încât nu avea inimă să lase piesa de bază a întregului echipament pe mâna lor.

— Atenţie... Nu ţineţi de mânerul ăsta... Atenţie cu întrerupătorul basculant!

Se uită după Bob Richards, dar acesta nu se ocupa, ca de obicei, de asemenea lucruri neînsemnate ca încărcarea sau descărcarea echipamentului care valora milioane. Nu aveau decât un singur dispozitiv thumper. Dacă acesta claca mai târziu, puteau să împacheteze totul la loc.

Răsuflă uşurat când aparatul ajunse intact pe pământ. A fost o respiraţie foarte adâncă, căci nu era obişnuit cu asemenea eforturi. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca el să fie obişnuit cu aşa ceva. Din fragedă copilărie era slăbuţ şi încovoiat, spre mâhnirea tatălui său, care obişnuia să-i descrie pe străbunii săi, cu mândrie, ca o familie de ţărani mexicani de munte, puternici.

Generatorul de unde de şoc stătea pe patru roţi mari, cu cauciucuri groase. George se uită împrejur. Aproape involuntar căută un loc potrivit pentru el. Oricum trebuie experimentat în ceea ce priveşte locul de instalare, în caz că fotografiile nu ieşeau mulţumitoare, dar el avea o anumită ambiţie, să dezvolte un fler pentru terenul care

urma să fie cercetat. Zona de aici era uşor deluroasă, deci mai întâi trebuia găsit un vârf de deal. Cu condiţia ca subsolul să fie tare. Pietrişul sau grohotişul nu permit transmiterea undei de şoc mai departe sau în orice caz, nu în mod suficient.

Şi brusc îşi dădu seama ca şi cum îl lovise un ciocan: doar era în Ţara Sfântă! În patria Bibliei, în ţara Crucificării şi a învierii! Se afla pe pământul pe care însuşi Mântuitorul păşise cu două mii de ani în urmă!

Pentru o clipă îl apucă ameţeala. Mereu visase la asta. Şi acum se întâmplase totul atât de repede, încât nici nu ajunsese să-şi dea seama unde fusese trimis aşa în marş forţat.

Darul cel mai mare al lui George Martinez erau degetele subţiri cu articulaţii fine, degete ca unelte de precizie, care îi permiseseră lui, fiul deosebit al imigranţilor mexicani, să încheie cu succes un studiu ca mecanic de precizie şi să obţină un post ca asistent tehnic la Universitatea de stat din Bozeman, Montana. Acolo se obişnuise să fie considerat amerindian, datorită pielii de culoarea caramelei, a părului negru şi a ochilor săi focoşi, şi în decursul timpului devenise îndrumătorul tehnic al lui Sotom 2, Tomograful cu ultrasunete 2, o versiune evoluată a fostelor aparate cu ecometru. Se obişnuise la fel de repede ca să fie împrumutat din când în când împreună cu întreg echipamentul unor întreprinderi care plăteau bine, de cele mai multe ori societăţi petroliere sau întreprinderi de exploatări subterane, şi astfel să călătorească prin lume pentru a cerceta câmpuri petrolifere, să cartografieze abatajele minelor dezafectate sau cursul conductelor de apă, gaze sau de altă natură în oraşe sud-americane acoperite de vegetaţie, care nu mai aveau planuri de construcţie autentice sau nu aveau deloc. Pentru universitatea din Bozeman, Sotom 2 era o sursă importantă de venituri.

Dar ieri lucrurile demaraseră extrem de rapid. I se dăduseră zece minute să-şi ia periuţa de dinţi şi

câteva schimburi de haine. În drum spre aeroport trebuise să contramandeze toate întâlnirile sale pentru următoarele zece zile. Acolo îl aştepta deja cel mai mare avion de transport care aterizase vreodată în Bozeman, de când oraşul avea aeroport. Iar despre scopul călătoriei aflase abia pe drum şi asta doar tangenţial, când examinase cablul de semnalizare să vadă dacă e complet.

Unul dintre expeditori îi întrerupse gândurile.

— Unde îl punem? întrebă el, arătând spre thumper, într-o engleză guturală care suna mai mult a arabă, aşa că la început George nu-l înţelese.

Arătă spre lăzi, care stăteau deja aranjate la marginea unei tabere întinse de corturi.

— Acolo vizavi, spuse el neconvins.

Ţara Sfântă. Trebuia neapărat să aibă grijă să-i trimită mamei sale o vedere de aici, înainte să termine şi eventual să fie nevoit să zboare la fel de repede înapoi. Şi el trebuia să...

— E departe de aici până la Ierusalim? îl întrebă el pe unul dintre paznicii dispuşi din loc în loc, cu o mitralieră atârnată sub braţ.

— Nu, răspunse omul. Israel e o ţară mică. De nicăieri nu este departe până la Ierusalim.

Golgota. Grădina Ghetsimani. Via Dolorosa. Trebuia neapărat să facă un drum până la Ierusalim. Să se roage la opririle de pe Drumul Patimilor lui Hristos.

— Se poate exprima asta şi în mile?

Paznicul râmji, dădu din cap în semn că da, părând că socoteşte distanţa în cap.

— Poate douăzeci şi cinci de mile. S-ar putea să estimez complet greşit.

Israel era într-adevăr o ţară mică. George făcea în fiecare zi dublul acestei distanţe numai pentru a ajunge la serviciu şi, de fapt, i se părea că locuia foarte aproape de universitate.

Arătă spre peisajul din jur, spre corturi, rulote, maşini.

— De fapt, ce se întâmplă aici?

— Habar n-am. După câte ştiu, săpături arheologice.

— Şi trebuie păzite?

— Da. De când s-a făcut aici o descoperire senzaţională.

— O descoperire senzaţională? Ce anume?

— Totul e strict secret. Nici nouă nu ni se spune nimic. Omul părea într-adevăr să nu ştie nimic. Acum îl descoperi pe Bob, care răspundea de partea ştiinţifică a problemelor. Stătea lângă una dintre cele cinci rulote mari, argintii şi vorbea cu un bărbat, care purta un costum cenuşiu-albăstrui, îmbrăcămintea cea mai nepotrivită pe care şi-o putea imagina George pentru această ambianţă. El însuşi purta, ca aproape mereu şi peste tot în lume, blugii lui de cincisprezece ani şi un tricou decolorat şi se simţea destul de bine în ele. Lui îi plăcea căldura, în Montana vremea i se părea în cea mai mare parte a anului prea rece.

— Strict secret. Aşa deci. Dar într-o asemenea situaţie circulă precis zvonuri, nu-i aşa? La noi acasă cel puţin aşa ar fi.

Îşi scoase pachetul de ţigări şi îi oferi pazniculuiscund, cu păr creţ, o ţigară.

— Tot felul de zvonuri. Dar numai prostii, dacă mă întrebi pe mine.

— Ca de exemplu? Îi oferi un foc. De altfel pe mine mă cheamă George.

— Aha, George. Pe mine mă cheamă Gideon. Am auzit pe cineva susţinând că Zona 14 este închisă pentru că s-a găsit ceva nuclear. Alţii spun că e vorba de o comoară. De comoara lui Solomon. Dar ştii, asta e mereu aşa. În ţara asta sunt atâtea de dezgropat, încât cu greu poţi săpa fundamentul unei case.

— Înţeleg. Destul de dubioasă toată chestia. Treabă palpitantă. George era curios să vadă fotografiile pe care le va scoate Sotom 2.

*

În sfârşit avea legătura cu el.

— Wilde, anunţă vocea joasă, vibrând de energie inepuizabilă şi chef de viaţă.

— Alo, Dominik, spuse Eisenhardt, Peter la telefon.

— Peter! Ce surpriză! Şi atât de devreme. Ce este?

— Ca de obicei. Apel de urgenţă, ştiinţific. Ai o clipă timp, sau te deranjez?

— Nici o problemă, oricum nu fac altceva decât să-mi beau cafeaua. Dominik mereu „bea doar cafeaua", când îl suna el. Ţi-ai mutat biroul pe hol? Se aude un zgomot foarte ciudat acolo.

— Asta-i o poveste mai lungă; ţi-o povestesc cu altă ocazie.

— *Okay.* Dă-i drumul.

Eisenhardt respiră adânc.

— Există, după ştiinţa ta, undeva în lume, cercetări privitoare la călătoriile în timp?

— Ups! făcu Dominik.

Apoi urmă un timp o linişte deplină. Dominik se gândea.

Asta era ce aprecia Eisenhardt la el: Dominik nu dădea nici la cele mai ciudate întrebări - şi de fapt îi punea doar întrebări ciudate - răspunsuri pripite. Dominik Wilde, care lucra ca jurnalist ştiinţific independent pentru numeroase reviste, era ca un fel de ultim mijloc de salvare în probleme de ştiinţe ale naturii. Dacă îi telefona pentru a-i pune o întrebare, atunci de regulă studiase deja toate lexicoanele şi lucrările de referinţă şi petrecuse zile întregi în biblioteca universităţii şi tot nu găsise răspunsul. Dominik se pricepea la aproape toate domeniile ştiinţifice, ştia cine este capacitatea supremă în fiecare domeniu şi putea să-i dea, dacă nu un răspuns mulţumitor, cel puţin un indiciu care-l ajuta să meargă mai departe - o adresă, un număr de telefon, o carte.

Contactul între ei se stabilise cu ani în urmă, când Peter Eisenhardt - după ce citise un articol -

reuşise să dea telefonic de autorul său, un anume Dominik Wilde, pentru a-i pune nişte întrebări suplimentare. Şi constatase că Dominik citise toate romanele sale, că îi plăcuseră foarte mult şi că se simţea onorat să-l poată ajuta în continuare. Din păcate, nu putea face aceasta la prima încercare, întrebările erau mai complicate decât crezuseră amândoi, iar răspunsul la ele cerea neapărat să se întâlnească personal. Şi constatară că le plăceau aceleaşi filme şi că oricum puteau vorbi fără sfârşit despre Dumnezeu şi omenire şi asta şi făceau. Aşa începuse totul.

— Călătorie în timp, repetă Dominik în cele din urmă, după o pauză lungă şi scumpă. Pentru început aş spune nu. Nici măcar nu cred că există cineva care se preocupă de *fenomenul* timp, în orice caz nu în sensul fizic. Psihologii şi neurologii fac multe cercetări în acest sens - percepţia timpului, trăirea timpului, lucruri de acestea. Ce este amintirea, cât timp durează perioada de timp pe care o percepem ca prezent, numai întrebări interesante. Dar probabil nu ceea ce cauţi tu, sau poate că da?

— Nu, consimţi Eisenhardt. Întreb în mod concret dacă există şi doar umbra unei şanse ca în aproximativ cinci sau zece ani cineva să poată trimite un om în trecut.

— Din punct de vedere al maşinii timpului. H.G. Wells şi ceva asemănător.

— Exact.

— *Umbra* unei şanse există în principiu mereu. Doar ştii cât de intempestiv au loc evoluţiile în ziua de azi. În principiu, imprevizibile. Câţi nu s-au făcut de râs cu afirmaţia că asta sau cealaltă ar fi imposibil de realizat. Dar aş estima că şansele ca cineva să inventeze, să zicem, propulsarea cu viteză mai mare decât a luminii, o sursă perpetuă de energie sau un mijloc de a crea nemurirea, sunt minime, dar totuşi mult mai mari decât de a efectua călătorii în timp.

— Înţeleg. Atunci să întreb altfel - ce spune fizica modernă, *în general,* despre tema timp?

— O mulţime de lucruri, după cum îţi poţi închipui. Trebuie să întrebi puţin mai exact.

— Bine.

Eisenhardt se gândi. Iată cum era jocul: O întrebare bună este deseori deja o jumătate de răspuns. Multe probleme apar nu din răspunsuri care lipsesc, ci din întrebări inexacte.

— În termodinamică există legea obţinerii energiei din care reiese că este imposibil să construieşti un perpetuum mobile. Teorema a doua sau aşa ceva. Ceea ce vreau eu de fapt să ştiu este dacă există o dovadă comparabilă care să arate că din punct de vedere fizic o călătorie în timp este imposibilă.

— Nu există.

— Eşti sigur?

— Da. De la Albert Einstein încoace, timpul este perceput ca o dimensiune a spaţiului cvadridimensional. Mai exact de la Hermann Minkowski, care arăta că transformările Lorenz sunt simple rotaţii ale axelor de timp spaţial...

Eisenhardt înghiţi. Acum Dominik alunecă destul de tare spre graniţa unei limbi de specialitate!

— Stai! Stai! spuse el. Încă odată mai încet, pentru scriitor. Ce înseamnă dimensiune? Cunosc lungime, lăţime şi înălţime şi acestea sunt trei direcţii în care mă pot mişca liber. Pot face un pas în faţă, dar şi înapoi. Înseamnă asta că ar trebui să mă pot mişca prin timp la fel?

— Dar asta faci în romanele tale tot timpul.

— Da, desigur, dar astea sunt romane. Eu vorbesc de realitate.

— Trebuie să fie ceva neobişnuit.

— Dacă timpul este doar o dimensiune, atunci de ce nu pot merge înapoi, să zicem în perioada de şcoală şi de acolo să pornesc pe un cu totul alt

drum? Sau pur şi simplu să mă întorc doar o săptămână şi să joc alte cifre la loto.

— Eşti destul de ahtiat după bani.

— Dacă aş fi fost ahtiat după bani, nu aş fi devenit scriitor.

— Deci, după câte ştiu, de fapt se vorbeşte despre timp cvadridimensional, dar se face deosebire între direcţii spaţiale şi temporale. Există cel puţin o teorie care prezintă o a cincea dimensiune, de asemenea o dimensiune temporală, aşa-numitul hipertimp. Dar, te rog, nu mă întreba acum ce trebuie să ne închipuim că este: nu ştiu. Şi nu este exclus să existe teorii care prevăd chiar şi o a şasea dimensiune - fizicienilor le place când teoriile lor sunt simetrice şi atunci am avea trei dimensiuni spaţiale şi trei dimensiuni temporale.

— Şi ce ne aduce asta? Poate timpul să treacă şi înapoi?

— Există în fizică o clasă întreagă de teoreme care sunt socotite invariabile temporal. Pe limba noastră: sunt egale indiferent în ce direcţie se scurge timpul. Exemplul clasic este ciocnirea între două bile de biliard. Dacă filmezi asta poţi da după bunul tău plac filmul înainte sau înapoi în ambele direcţii. În ambele direcţii se produce lovitura corect. Privitorul filmului tău nu ar avea nici o posibilitate să constate care este cea „corectă”.

— Bine. Dar eu, dimineaţa, pun zahăr şi lapte în cafeaua mea, o amestec şi obţin un lichid cafeniu şi dulce. Doar nu o să susţii că, dacă amestec în sens invers totul, se desface în cafea neagră, lapte şi cristale de zahăr?

— Nu, aceasta nu este o acţiune simetrică din punct de vedere al timpului. Şi reversibilitatea ei se explică prin entropie, care se măreşte datorită amestecării. Prin asta fizica teoretică susţine simetria timpului.

— Extraordinar!

— Ascultă, nu am nici o vină. *Tu* ai vrut să ştii ce spune fizica modernă despre timp.

Lui Eisenhardt îi veni o idee.

— Ia spune, doar îl cunoşti pe Stephen Hawking.

— Bineînţeles că îl cunosc pe Stephen Hawking. L-am şi intervievat odată.

— Cred că îmi amintesc vag că a demonstrat într-una din cărţile sale că nu sunt posibile călătorii în timp. Iar acum este considerat ca un fel de Einstein în viaţă, dacă nu mă-nşel. Cunoşti această dovadă?

— Mmmda.

— Ei şi?

Dominik oftă zgomotos.

— N-o să-ţi placă. Nu este o dovadă a fizicii în cel mai strict sens.

— Explică-mi simplu cum argumentează el. Apoi îţi voi spune dacă-mi place sau nu.

— Cum vrei. Hawking spune simplu următoarele: Dacă este posibilă călătoria în timp, atunci într-o bună zi se va descoperi cum funcţionează. Poate într-o sută de ani, poate în zece mii de ani, indiferent. Şi de atunci vor călători oamenii prin timp şi cândva vor veni şi în timpul nostru, care, la o adică, ar putea să nu fie chiar neinteresant. Şi ar trebui să sosească cu duiumul, căci din momentul în care este inventată călătoria în timp, până în vecii vecilor, mereu îi poate veni cuiva ideea să ne viziteze - şi toţi aceşti turişti, indiferent că vin din secolul al XX-lea, o sută sau un milion, ar sosi aici din punctul nostru de vedere practic concomitent. Ar trebui să se calce pe picioare. Nu am fi putut, în nici un caz, până acum, să-i trecem cu vederea. Mă poţi urmări?

— Da, mormăi Eisenhardt. Te pot urmări.

— Acum nu observăm nici un călător în timp. Deci, a tras Hawking concluzia, călătoria în timp nu se va dezvolta niciodată. Deoarece până acum tot ce este posibil a fost realizat cândva înseamnă doar că o călătorie în timp nu este posibilă în mod fizic. Sfârşitul demonstraţiei.

— Hmmm, mormăi Eisenhardt. Întâlnise genul acesta de argumentaţie odată într-un roman de science-fiction. Sunt puţin dezamăgit.

— Mi-am închipuit eu. Mai nou, Hawking se corectează şi spune că în mod fizic călătoria în timp ar trebui să fie de fapt posibilă.

— Hmm.

— Se pune problema desigur cum se poate explica absenţa călătorilor în timp.

— Cred că acesta este teritoriul meu, spuse Eisenhardt indispus. De altfel, pe moment îmi vine chiar şi o explicaţie în minte şi ea îţi va plăcea la fel de puţin ca şi mie.

— Serios? Sunt curios.

— Se pune problema dacă reuşim să ne mai salvăm cândva cu găurile de ozon, bombele atomice şi lipsa de hrană, explică scriitorul, uitându-se fix la peretele alb din faţa sa. Poate argumentul lui Hawking demonstrează doar că omenirea nu va mai exista suficient de mult timp, pentru a descoperi călătoria în timp.

15

> Fig. 200 până la fig. 235 provin din cercetările echipei tomografului cu ultrasunete de la Montana State University sub conducerea doctorului Richards. Aceste cercetări au fost deranjate de faptul că anterior avuseseră loc săpături timp de patru luni. Părţile dreptunghiulare întunecate (marcate în figuri prin haşurarea cu cruci) reprezintă zonele deja dezvelite ale săpăturii stratificate, zonele gri din spatele lor (reprezetate prin haşurare simplă) sunt aşa-numitele „umbre sonice”.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

El îi studia pe cei doi deja de o bucată de vreme. Cum oare puteau să recunoască ceva pe monitoarele computerelor lor la lumina orbitoare a soarelui îi era un mister, dar cei doi păreau că nu-şi pot desprinde privirile de acolo. Bărbatul ciolănos care stătea în faţa aparatului pe un taburet şi arăta, îmbrăcat în tricoul său slinos şi blugii săi ponosiţi, de parcă era prea vlăguit pentru a mai putea sta în picioare prin propriile puteri, vorbea întruna şi Judith stătea, cu mâna dreaptă incitant plasată pe şold, lângă el şi-l asculta cu o frenezie, care-l scotea pe Stephen din sărite, cu cât se uita mai mult la spectacol. Şi cum gesticula cu mâinile! Cu adevărat suspect. Parcă voia să o atingă cândva „din greşeală”.

„Sunt oare gelos?” se întrebă Stephen cu o consternare blândă. Prostii. El nu era gelos. Nu.

Nu avea nimic împotrivă dacă o femeie se culca cu alţi tipi. Ce-l enerva era simplul fapt că *nu* voia să se culce cu el. Asta nu putea fi etichetată drept gelozie.

Când se apropie, percepu primele fragmente de conversaţie. Bărbatul părea într-adevăr să nu vorbească nimic altceva decât despre instalaţia sa, pe care o montase toată ziua. Camioanele plecaseră şi lăsaseră în urmă un munte de lăzi şi doi bărbaţi. Unul dintre ei, şi anume cel care arăta atât de flămând şi mexican şi care se chinuia disperat să o impresioneze pe israelianca temperamentală, făcuse mai mult sau mai puţin toată treaba. Despachetase lăzile, trăsese cabluri groase peste toată săpătura şi ancorase structuri metalice ciudate în pământ, care arătau ca nişte ţăruşi de cort supradimensionaţi. În ei înşurubase apoi structuri mai mici, pe care le scosese cu grijă din cutii de lemn, care, atât cât se putea vedea de la distanţă, erau căptuşite cu catifea roşie. Deci erau obiecte sensibile, probabil aparate de măsurat. Şi cablurile erau cuplate la aceste aparate până când formau o reţea peste toată regiunea.

— Dar ce face ca terenul să fie aşa de dificil, întrebă Judith fără să se sinchisească de apropierea lui Stephen.

— Săpăturile, explică tehnicianul şi îşi expuse dinţii stricaţi. Acesta se voia un zâmbet. Găurile întrerup undele de trepidaţii. Pe imagini o să arate ca nişte pătrate negre. Ah, dar o să meargă. Nu am lucrat niciodată în timpul unei săpături, ci întotdeauna înainte de aceasta.

— Ce fel de săpături?

— Dinozauri. Am detectat odată două schelete minunate, mari de dinozaur. Acestea sunt expuse acum la unul dintre muzeele Smithsonian. Şi odată a fost contramandată o săpătură după ce am fost noi acolo. Pentru că pe imagini s-a văzut că era prea puţin de găsit acolo.

Stephen îşi drese glasul.

— Judith?

— Mmh? îi aruncă ea o privire nemulţumită. Ce este?

— Pot să vorbesc un moment cu tine?

Ea îi aruncă o privire scurtă, ce părea să zică *„trăsni-te-ar Sfântu'”,* apoi zâmbi scuzându-se tehnicianului cu ochii negri, înflăcăraţi şi se apropie de Stephen.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă te întreabă cineva ce ai de gând diseară, atunci spune-i că noi doi mergem să-i vizităm pe părinţii tăi.

Ea dădu capul pe spate şi-l privi, ca şi cum l-ar fi considerat nebun.

— Ce-ai spus? De ce asta?

— Pentru că aşa i-am spus profesorului Wilford-Smith.

— Şi de ce i-ai spus profesorului că noi doi mergem să-i vizităm pe părinţii mei?

— Ascultă. Astă-seară începe Sabatul. Aşa că mi-e greu să afirm că o să mergem în Ierusalim la cinema.

— Nu înţeleg. Ce-l interesează pe el unde mergem eu sau tu seara?

— Aparent crede că e treaba lui, spuse Stephen calm. Gândeşte-te la tipul acela, care a fost în cortul meu. Între timp m-au interogat şi m-au constrâns să le spun când părăsesc tabăra.

Judith îl studie cercetător. Enervarea ei părea că se potoleşte.

— Atunci spune că o vizităm pe *mama* mea.

— Mama ta? Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— A părăsit-o pe mama la o zi după ce m-am înrolat şi deci am plecat din casă. De atunci trăieşte într-o garsonieră rece, citeşte toată ziua Talmudul şi crede că e un bărbat pios.

— Oh, Doamne! Stephen, ai cărui părinţi aveau o căsnicie oarecum fericită, era cu adevărat şocat. Nu ştiam asta. Yehoshuah nu mi-a povestit niciodată nimic.

— Şi mie mi-ar fi plăcut mai mult să nu trebuiască să povestesc aşa ceva.

— Hmm. În orice caz voiam să-ţi comunic toate acestea.

— *Okay.*

— Ia spune... Aproape că zâmbea.

— Ce anume?

El indică cu o mişcare a capului spre bărbatul de la computer.

— Ce găseşti la ăsta?

Fără nici o trecere în expresia feţei ei se citeau din nou nori şi grindină.

— Stephen Foxx, explică ea furioasă, nu înţelegi nimic! Cu aceste cuvinte îl lăsă acolo şi plecă spre lucrările din Zona 3, unde de fapt era repartizată.

Stephen se uită după ea oarecum încurcat. Probabil că nu trebuia să zică asta, dar de ce anume, nu ştia nici el. Femeile erau uneori pur şi simplu de neînţeles. Nici nu era ambiţia sa să le înţeleagă, deşi ar fi uşurat uneori lucrurile.

— Scuzaţi-mă! strigă tipul care încă mai stătea pe taburetul său în faţa computerului în aer liber. Pot să vă întreb ceva?

— Mmm, făcu Stephen morocănos, sigur că da. Bărbatul se ridică şi veni clătinându-se.

— George Martinez, se prezentă el şi întinse mâna spre Stephen. Din Bozeman, Montana.

Stephen scutură cu grijă mâna întinsă. Oare nu exista nimic de mâncare în Bozeman, Montana?

— Stephen Foxx. Sunt din Maine.

— Mă bucur, Stephen. Am auzit, hm, fără să vreau, ceva din discuţia cu tânăra...

— Fără să vrei. Înţeleg.

Drăguţă descriere pentru: *„Eu am tras cu urechea”.* Trebuia să şi-o noteze.

— Da, am auzit că vreţi să mergeţi diseară la Ierusalim. Corect?

— Da.

— Ar fi o neruşinare din partea mea dacă v-aş ruga să mă luaţi cu voi?

Stephen făcu eforturi să nu se încrunte respingându-i rugămintea sau ceva asemănător. Avea de gând în seara aceea să introducă clandestin în laboratorul Institutului Rockefeller un document de neînlocuit, pe care şi-l însuşise ilegal, pentru a-l supune cercetărilor. Ultimul lucru care-i lipsea acum era un străin care să vină cu ei.

— La Ierusalim? Ce vreţi să faceţi acolo?

— Vreau să văd oraşul.

— E Sabatul. Nu se întâmplă nimic.

George îşi legănă încurcat partea superioară a trupului, încolo şi-ncoace.

— Vedeţi dumneavoastră, treaba stă aşa: Eu obişnuiesc să merg în fiecare seară la biserică. Mi-ar lipsi ceva dacă n-aş putea să o fac şi aici. Şi suntem aici în Ţara Sfântă - şi toate locurile sfinte sunt aşezate doar la mică distanţă; accesibile cu maşina... Aş vrea foarte mult să le văd, chiar dacă seara aceasta este un moment nepotrivit. Dar nu ştiu dacă mâine-seară nu vom fi deja pe drumul de întoarcere.

— Înţeleg.

El îl studie pe bărbatul subţire, cu pielea închisă la culoare cu atenţie. De fapt arăta destul de simpatic. Un catolic pios, după câte se părea. Nu prea era un rival serios în ce o priveşte pe Judith.

— Problema pe care o am, George, este că nu ştiu când ne întoarcem. Nici nu ştiu măcar dacă ne întoarcem în seara aceasta. Înţelegeţi? Pot să vă iau cu noi, nu-i nici o problemă. Dar trebuie să vedeţi cum ajungeţi înapoi.

George făcu un gest puternic cu mâna.

— Oh, nu e nici o problemă. Pot face asta. Voi găsi undeva un taxi. Numai că aici nu există nici unul, de aceea...

— *Okay,* ridică Stephen din umeri. Atunci pe diseară.

*

Trecuse la ruperea foilor din blocul flipchartului, la întinderea lor pe masa mare, minunat de goală şi la mâzgălirea lor cu mişcări sălbatice, furioase, fără pauze. Scria de parcă îl gonea cineva, folosea toate culorile, strecura cuvinte-cheie, picta semne mari de întrebare, trăgea linii de legătură, încercuia zone ale hărţii sale haotice şi tăia altele cu linii colorate groase şi dense sub formă de cruce. Totul era atât de nebunesc! O completă nebunie. A scrie ca un nebun era singura metodă să rămână cu mintea limpede.

Cândva după-amiază aruncă epuizat markerul departe de el, se lăsă pe spate de speteaza scaunului şi îşi masă umărul drept care-l durea deja după tot acel efort. Acum observă că îi era foame, simţea o foame uriaşă. Uitase complet de masa de prânz şi nimeni nu venise să-i amintească. Sau poate că venise cineva, stătuse în pragul uşii şi îl strigase de mai multe ori pe nume, iar el nici măcar nu-şi ridicase privirea. Nu mai ştia.

„Ce-ar fi dacă...?" Aceasta era întrebarea în care se adâncise. Presupunând că ar fi existat ceva precum călătoriile în timp. Presupunând că mortul era cu adevărat un călător în timp kamikaze, care fusese printr-o modalitate inimaginabilă trimis în timpul lui Isus şi condamnat ca după moartea acestuia pe cruce să rămână în Palestina la începutul erei noastre şi să-şi încheie viaţa acolo. Presupunând, presupunând, presupunând.

Încă nu-i venea să creadă. Era incredibil. Adânc în sinea sa putea simţi certitudinea, ca un suport masiv din fier, că era imposibil să te deplasezi în timp, în trecut şi să faci ca trecutul să devină prezent. Nimic nu-i putea zdruncina convingerea că timpul nu mai putea fi chemat înapoi.

Era desigur o descoperire interesantă. Tocmai el, autorul de science-fiction care repurtase cele mai mari succese cu romane despre călătorii în timp. Şi, deodată, în situaţia în care de fapt ar fi trebuit

să sară în sus de bucurie – „Vedeţi. V-am spus-o dintotdeauna!”- apărea în el o voce, care-i striga neîncetat: „Asta nu se poate! Este totul o escrocherie!”

Dar el reuşise să se introducă în acest „Ce-ar fi dacă”, să se piardă în el, să-şi acopere vocea îndoielii cu activitate febrilă. Şi, acum, în faţa sa pe masă se afla rezultatul multor ore de beţie a muncii: coli mari de hârtie, mâzgălite în întregime cu notiţe în patru culori ţipătoare, aşa încât arătau ca lucrări de artă modernă.

Începuse cu punerea problemei: Ce-ar fi dacă aş scrie un roman în care este vorba despre cum cineva călătoreşte din prezent în trecut, în vremea lui Isus, cu o cameră video în bagaj. Nu că ar fi avut de gând aşa ceva. Într-o povestire pe care o citise odată şi care îi plăcuse mult, se dovedise la sfârşit că persoanele care fuseseră de faţă la crucificarea lui Isus - soldaţii, oamenii de la marginea străzii, preoţii şi chiar şi călăii care-l băteau pe cruce - erau în totalitate călători în timp din epoci diferite ale viitorului îndepărtat.

Ceea ce-l făcu să se gândească din nou la argumentul lui Stephen Hawking. Dacă această călătorie în timp va fi inventată în curând, nu aveau să apară cândva călătorii de aventuri în trecut, la evenimentele mari ale istoriei? „Întâlniţi-l pe Leonardo da Vinci! Priviţi cum pictează Michelangelo Capela Sixtină! Însoţiţi-l pe Cristofor Columb în călătoria sa istorică în Lumea Nouă!” Nu trebuia să fie acelaşi lucru valabil şi pentru toate epocile, pentru toate evenimentele importante? Dacă vreodată urma să se dezvolte călătoria în timp şi, dacă ar urma să fie practicată, atunci, prin întregul trecut ar trebui să mişune călători din viitor şi istoria ar trebui să fie plină de turişti. Şi probabil că nu s-ar fi limitat la un simplu tur al oraşelor. „Accedeţi la tronul împăratului roman - bucuraţi-vă de orgii, atât de risipitoare şi decadente cum n-au mai existat niciodată!”

Şi, dacă ceea ce credeau John Kaun şi profesorul Wilford-Smith corespundea adevărului, atunci nu era vorba de o descoperire care avea să fie făcută cândva în secolul al XXIV-lea sau al XXXVI-lea - până atunci aveau să se petreacă atâtea, avea să fie uitată atâta istorie, încât Columb şi da Vinci puteau rămâne neatinşi - ci de o descoperire care trebuia să aibă loc imediat. Camera video, de care era vorba aici, urma să apară pe piaţă în trei ani. Dacă se bazau pe timpul actual de dezvoltare al produselor, era puţin probabil ca aceasta să rămână un model de top mai mult de încă trei ani. Cu alte cuvinte, era vorba de următorii *şase* ani! Cel târziu în şase ani bărbatul ale cărui oase le dezgropaseră acolo trebuia să plece spre trecut.

Întrebarea următoare era cum avea să o înfăptuiască din punct de vedere tehnic. Avea să folosească un fel de maşină a timpului precum cea din romanul lui H.G. Wells? Cum trebuia să-ţi imaginezi o asemenea maşină? Era o maşină mică, uşor manevrabilă, pe care o putea purta comod la curea, sau mai degrabă o aparatură tehnică, monstruoasă, mare cât o uzină? În cazul din urmă, era puţin probabil ca plecarea călătorului în timp să rămână neobservată. Poate urma să aibă loc o mare agitaţie mediatică, o transmisie în direct în întreaga lume, asemănătoare primei aselenizări. Asta putea să-şi imagineze foarte bine: maşina timpului şi în faţa sa curajosul şi altruistul călător în timp, care făcea cu mâna şi care să spună ultimele cuvinte - ceva de genul „Un pas mare pentru omenire...” - înainte să plece în călătoria sa fără întoarcere. Şi apoi, imediat după ce ar porni, ar demara săpăturile la locul stabilit, într-un loc ales cu grijă, într-un loc despre care toţi istoricii renumiţi ar fi fost de acord că a rămas neatins de pe vremea lui Isus. Acolo s-ar fi găsit casete cu imagini din viaţa lui Isus Hristos, pentru că acel călător în timp a fost atunci acolo şi a depus

casetele exact în acel loc. Şi miliarde de telespectatori din toată lumea ar privi concomitent aceste imagini...

Eisenhardt făcu o scurtă pauză, întinse mâna după markerul roşu şi picta un punct gros în dreptul fiecărui cuvânt-cheie. Ceva nu era în regulă cu această construcţie mentală, la care trebuia să se mai gândească. Ceva nu mergea. Vreun gând care nu reuşise să devină limpede. Un gând care era important.

Bine, dar acum mai departe. Dacă exista o maşină a timpului - deci un aparat care să-l trimită pe călător în trecut, aşa cum o rachetă transporta un astronaut pe lună - atunci următoarea întrebare era unde rămăsese acest aparat. Şi de ce nu era posibil să înfăptuiască şi drumul înapoi.

La aceasta Eisenhardt descoperise că exista o explicaţie simplă. Nu avea să-i placă lui Kaun şi lui Wilford-Smith, dar nu era de neglijat. Unde stătea scris că trebuia trimis în trecut doar un singur călător în timp? Nu era mult mai probabil şi mai la îndemână să se trimită o întreagă echipă? Pentru unul singur o asemenea călătorie era o afacere mult prea periculoasă. O cultură străină, limbi şi moduri de gândire diferite, boli care fuseseră de mult timp eradicate la vremea când se născuse călătorul în timp - puţin probabil să se dorească un asemenea risc.

La fel de improbabil precum a trimite un om singur pe lună. Poate unul din echipă se pierduse pur şi simplu. Poate fusese arestat de către ocupaţia romană. Poate se îndrăgostise de o fată drăguţă şi se hotărâse să rămână. Poate suferise un accident. Orice s-ar fi petrecut - el rămăsese, trăise câţiva ani şi fusese înmormântat acolo unde îl găsise Wilford-Smith. Ceilalţi din echipă se întorseseră în timpul lor - de aceea nu se găsise nici o maşină a timpului. Şi de la sine înţeles că luaseră cu ei toate înregistrările video.

Dacă se potrivea această explicaţie, puteau să caute camera aceea video mult şi bine.

Hmm. Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât nu găsea nimic care să se împotrivească unei astfel de interpretări, în cel mai bun caz se putea pune întrebarea de ce călătorul care renunţase luase cu el tocmai instrucţiunile de utilizare.

Eisenhardt dădu pagina corespunzătoare la o parte. Aceasta era deci o teorie. Teoria echipei şi a celui care renunţase. Era curios să ştie ce idei îi veneau lui Kaun legat de aceasta.

Dar să presupunem că aveau totuşi de-a face cu un singur om. Să presupunem că această călătorie nu se efectuase cu ajutorul unui aparat de transport, ci cumva altfel. Mai degrabă ca teleportarea din filmele *Star Trek.* Un tun temporal uriaş care să-l catapulteze pe experimentator în trecut. Trebuia montat acest tun temporal în Israel?

Aşa era în filme. Acelaşi loc, alt timp. Asta dădea bine în filme. În realitate, dacă se schimba doar timpul, nu şi locul, cel mai probabil te puteai găsi proiectat în spaţiu. Pentru că nimic nu se afla atât de tare în mişcare ca aşa-zisul pământ solid de sub picioare. Nu numai că Pământul se învârtea în douăzeci şi patru de ore odată în jurul axei sale - ceea ce însemna că cineva care se afla liniştit în fotoliul său în Europa Centrală se mişca aproape cu viteza sunetului - Pământul gonea în afara acestei mişcări cu o viteză şi mai mare în jurul Soarelui. Soarele, la rândul său, se învârtea cu o viteză ameţitoare în jurul centrului Căii Lactee, iar aceasta se mişca prin Univers cu o viteză la care un constructor pământean de rachete nici măcar nu putea visa. Un carusel cosmic de neimaginat. Eisenhardt nici nu-şi putea închipui cum putea să funcţioneze aceasta: să deplasezi pe cineva de-a curmezişul prin spaţiu-timp spre o destinaţie atât de îngust determinată precum Palestina de acum două mii de ani. Era de parcă se scuipa în aer, fiind învârtit în cel mai sălbatic carusel al iarmarocului

şi se nimerea totuşi o anumită persoană, care se găsea pe acelaşi carusel, direct pe umărul stâng.

De-a curmezişiul prin spaţiu-timp...

I se opri respiraţia. Scoase iute capacul cariocei pe care o ţinea încă în mână şi începu să scrie. Dacă o călătorie în timp era posibilă, dacă era posibil să transporţi pe cineva prin spaţiu-timp - atunci putea fi posibil să şi transporţi pe cineva pe altă planetă. Să nimereşti o Palestina pe Terra de acum două mii de ani era la fel de uşor sau de greu ca faptul de a ajunge pe o planetă din jurul lui Alpha Centauri sau Epsilon Eridani.

Şi tehnologia pentru aceasta urma să apară în următorii şase ani? Improbabil. Era atât de improbabil încât putea să înceteze să se mai gândească la asta.

Dacă nu ar fi fost blestematele de instrucţiuni de utilizare.

Eisenhardt împinse şi această hârtie deoparte. Îi era foame. Avea şi dureri de cap. Iar instrucţiuni de utilizare oricum nu suportase niciodată.

Apoi se puteau face teorii cu privire la felul în care ipoteticul călător în timp s-ar fi putut pregăti pentru călătorie. Aceasta i se părea lui Eisenhardt, pentru care chiar şi împachetatul unui geamantan pentru un turneu de lecturi de o săptămână, reprezenta un coşmar deosebit de greu. Ce-ţi puneai în bagaj dacă aveai de gând să călătoreşti în trecut să-l filmezi pe Isus Hristos şi apoi să rămai acolo? Precis nişte cărţi de suflet. Poate putrezea undeva un Walkman vechi de două mii de ani cu tot cu casetă? Medicamente. Cu siguranţă s-ar fi vaccinat din plin înainte, dar ar fi trebuit să ia cu el desigur şi medicamente, antibiotice, antidiareice, tablete împotriva durerilor de cap, astfel de lucruri. Ar fi trebuit să întrebe un farmacist cum ar arăta trusa de medicamente a unui călător în timp. Şi ar fi învăţat cel puţin una din limbile de circulaţie din acea vreme. Aramaica probabil, care era, cum citise între timp, limba maternă a lui Isus din

Nazareth. Şi latina bineînţeles pentru a-i înţelege pe ocupanţii romani.

În total strânsese o listă remarcabilă de obiecte de echipament. Un bagaj voluminos. Pe lângă haine şi lucruri asemănătoare - ce se folosea oare în acele vremuri în locul pastei de dinţi? - bineînţeles luase şi camera de filmat. Casete din belşug. Poate luase ceva cu el pentru a ascunde camera, căci fantezia lui Eisenhardt dădu greş în încercarea de a-şi imagina reacţia oamenilor de atunci la vederea unuia care se plimba cu ochiul lipit de ocularul unei camere video argintii.

Mda, o asemenea cameră avea nevoie în mod normal de curent electric. Şi, cum ce se ştia, prizele lipseau în Palestina de la începutul erei noastre. Călătorul în timp nu ar fi putut să încarce pur şi simplu doar acumulatorii camerei sale şi să plece, ci şi-ar fi luat mai degrabă o sursă de energie, cu ajutorul căreia ar fi putut încărca din nou şi din nou acumulatorii. Poate nişte celule solare. Se putea interesa la specialiştii pentru dotarea expediţiilor ce exista în acest sens. De fapt, nu prea se putea pune altfel problema. Eisenhardt împinse şi această foaie deoparte, lăsă carioca din mână şi-şi masă oftând tâmplele. Ce job de rahat! Ce aventură nebună!

Şi, la naiba, îi era foame. La dracu' cu toate gândurile astea, se va duce acum dincolo în bucătăria de campanie şi va vedea dacă putea căpăta ceva de ronţăit.

*

Stephen se străduia să nu lase crăpătura dintre prelatele cortului, prin care spiona afară, să devină mai mare decât ar fi fost necesar.

— M-am interesat un pic, spuse el cu jumate de gură. Pe tip îl cheamă Ryan.

— Care tip? întrebă Judith, care şedea aşteptând pe patul său de campanie.

— Care a fost în cortul meu. Omul lui Kaun pentru treburile murdare. El lăsă să cadă materialul

greu şi gri. Nu se vede nimeni.

Judith îl privea aşteptând.

— Şi acum?

— În seara aceasta îţi vei duce rufele murdare la mama ta, explică Stephen. În geanta ta mare de voiaj.

— Şi dacă o să vrea cineva să o controleze? De exemplu, acest Ryan.

— Atunci ţipi până se adună lumea că nu vrei ca ăla să-ţi atingă lenjeria intimă cu mâinile lui murdare.

Judith oftă, se aplecă, scoase geanta de voiaj şi începu să o golească.

— Nu ştiu. Nu am o presimţire bună.

Stephen rămase lângă intrare şi privi din nou afară. Soarele se apropia de orizont. Ziua trecuse ciudat de repede. Trebuiau să se grăbească, pentru că în curând aveau să se întoarcă la corturile lor ceilalţi săpători voluntari.

— Apropo, ştii ce fac ăia acolo? întrebă ea în timp ce-şi aduna lucrurile curate lângă ea pe pat.

— Care ăia?

— Aceşti tehnicieni care au venit azi-dimineaţă. Doar am conversat cu unul dintre ei.

— Da, am văzut. Şi ce fac ei?

— A denumit-o cercetare *tomografică* a solului. Un fel de radiografie, doar că ei folosesc unde de şoc sau unde sonore, sau ceva asemănător.

— Mi-am imaginat aşa ceva. Judith se strâmbă.

— Bineînţeles. Mi-aş fi putut imagina că te-ai gândit deja la asta. De ce mă ostenesc eu de fapt? Răsturnă în geanta de voiaj conţinutul pungilor de plastic în care păstra rufele folosite. Şi cu siguranţă poţi să-ţi imaginezi ce caută.

— Cred că această cameră de filmat. Kaun crede probabil că e undeva pe aici.

— Despre o cameră video acest om nu ştie evident nimic. Îl cheamă George Martinez şi lucrează la Universitatea din Bozeman, Montana.

Stephen îşi muşcă limba să nu spună că ştia deja.

— Interesant. Şi ce i s-a povestit?

— Că se caută un cufăr metalic mare. O cutie din metal, aşa de mare ca un geamantan. Pretinsul osuar al unui rege hasmonean[6].

— Un geamantan metalic... un recipient în care camera video şi înregistrările să poată fi menţinute mii de ani.

— Aşa îmi închipui şi eu, spuse Judith şi îşi aranjă geanta de voiaj. Aşa, rufele murdare sunt pregătite.

— Bine. Acum am nevoie să nu fiu deranjat câteva minute. Cel mai bine stai de pază în timpul ăsta.

— Din partea mea fac şi asta.

Se ridică şi se rotiră cu greutate unul în jurul celuilalt până când Judith ajunse în dreptul intrării şi Stephen lângă patul ei.

El se lăsă lângă pat pe genunchi.

— Deci, să începem. Acum nu trebuie să vină nimeni.

— Şi dacă vine totuşi cineva? Stina, de exemplu.

Aşa o chema pe colega ei de cort.

— Atunci va trebui să ne sărutăm, explică Stephen pe cât de sec posibil. Şi să ne comportăm astfel încât ea să se retragă plină de tact.

O auzi inspirând speriată.

— Vorbeşti serios?

El nu răspunse, ci începu să sape în pământul nisipos de sub patul ei.

— Păi, da, spuse ea după un timp, cu jumătate de gură. Oricum nu cred că vine.

Stephen rânji împotriva voinţei sale, ceea ce ea, din fericire, nu văzu şi săpă mai departe până dezgropa ceea ce îngropase de dimineaţă.

Judith făcu ochii mari atunci când el ieşi cu obiectul de sub pat.

— Ce-i asta?

— Băieţii de la bucătărie au perfectă dreptate când ne interzic să plecăm cu mâncarea, rânji Stephen. Vasele chiar dispar.

Ceea ce ţinea în mână erau două farfurii metalice întinse, aşezate astfel una peste cealaltă, încât între ele rămăsese un spaţiu strâmt şi bine protejat. De jur împrejur cele două farfurii erau lipite cu o bandă adezivă puternică şi totul arăta ca o mică farfurie zburătoare de pe Marte.

— Acolo înăuntru sunt hârtiile?

— Exact. Bine protejate, sper.

El suflă ultimele fire de nisip de pe recipientul improvizat şi-l depozită cu grijă, adânc sub rufe, în geanta de voiaj a lui Judith.

*

Eisenhardt şedea singur la o masă din bucătăria de campanie, înconjurat de bănci goale, şi mânca înfometat ce era în farfurie. Nu mai rămăsese nimic din mâncarea de prânz atunci când ajunsese el; dar era mai târziu decât crezuse, aşa că bucătarul putuse să-i dea ceva din masa de seară. Avea un gust bun; un fel de mâncare deosebită, interesantă, făcută din legume al căror nume îl uitase din nou. Credea că poate distinge vinete, usturoi şi chimen, dar apoi mai era şi un sos care îi era complet necunoscut. În orice caz, gustos, mai ales când ţi-era foame.

Soarele era deja foarte jos. Pe fundalul orizontului se putea vedea cum săpătorii voluntari se îndreptau tărăgănat spre corturile lor, pentru a se revigora probabil şi a se năpusti apoi asupra bucătăriei. El observă o fată cu părul închis la culoare, cărând spre parcare o geantă mare de voiaj pe care o băgă în portbagajul unei maşini mici de culoare albastru-închis. Vag îşi aminti că odată cu apusul soarelui începea Sabatul; probabil că unii dintre voluntarii israelieni plecau acasă în această perioadă. Chiar în timpul în care el o observa - arăta destul de bine, având părul lung şi negru şi un corp frumos - văzu o altă maşină care

se apropia într-un nor de praf de tabără. Eisenhardt îşi încreţi fruntea şi privi mai atent. Era un taxi. Un taxi asemănător cu cel cu care el însuşi sosise ieri-seară.

Scena i se păru atât de cunoscută încât uită să mai mănânce. Taxiul se opri. În timp ce şoferul de taxi descărca bagajele din portbagaj, John Kaun şi profesorul se apropiară de maşină şi-l salutară pe bărbatul care coborâse din taxi şi se uita uimit împrejur. Din ce se putea observa de la distanţă, nou-venitul era un pic mai bătrân, în jurul vârstei de cincizeci de ani, avea o barbă albă sălbatică, o chelie pe jumătatea capului şi o burtă impresionantă. Wilford-Smith îi vorbea în felul său grijuliu şi cu o gestică reţinută. Apoi luă cuvântul magnatul media, cu gesturi largi, precis, dinamic. Explica, zâmbea smulgându-i bărbatului o mişcare aprobatoare a capului. În sfârşit îl prinse de cot. Oameni zeloşi săriră în ajutor, luară geamantanele descărcate şi plătiră taxiul, în timp ce Kaun şi Wilford-Smith îşi conduceau politicoşi noul musafir către cortul alb din Zona 14.

*

De când discutase cu tehnicianul, Gideon începuse să se frământe de ce aveau el şi colegii săi, de fapt, de păzit acolo.

În mod normal, i-ar fi fost indiferent. Treaba lui era să păzească. Asta însemna să-şi ţină ochii deschişi şi să fie mereu pregătit să oprească un atacator sau, dacă nu mergea altfel, atunci să-l omoare. Dacă avea de păzit o persoană, putea să însemne că trebuia să o protejeze cu orice chip, chiar şi cu riscul de a fi rănit sau omorât, dar acest gen de ataşament era destul de rar şi era plătit suplimentar. În mod normal păzea instalaţii industriale, relee de comunicare, monumente sau centre turistice, dar protejase şi industriaşi şi politicieni, odată chiar şi pe Yaser Arafat, preşedintele palestinienilor, când acesta nu era încă preşedinte, ci doar conducătorul unei mişcări

controversate. Atunci nici nu-şi făcuse prea multe gânduri despre sensul şi scopul angajamentului său; bărbatul cu năframa alb-albastră fusese pentru el un client ca oricare altul. Poate de aceea îl alesese firma pe el pentru jobul ăsta. Era adesea ales pentru misiuni deosebite, în special pentru că vorbea destul de bine engleză. Odată fusese garda de corp a unei actriţe americane, care călătorise două zile prin Israel şi la despărţire îl şi sărutase. De atunci vedea toate filmele ei. Uneori era important şi faptul că reflexele sale rapide deveniseră legendă. Aceasta se descoperise încă de când făcuse armata, motiv pentru care fusese antrenat ca lunetist. Nimeni nu spuse încă despre el că ar fi fost deosebit de curios. Nici acum nu era. Îşi făcea doar gânduri. Stătuse de veghe întreaga zi în faţa uneia dintre intrările cortului alb, fără să-i vină vreo idee să arunce o privire înăuntru. Pentru că li se spusese că nu aveau voie să facă aceasta. Iar Gideon asculta ceea ce i se spusese.

Dar subiectul îl preocupa. Era pentru prima dată că avea de păzit o descoperire arheologică. Dar asta în sine nu era ceva neobişnuit. Auzise că alţii avuseseră de păzit o veche comoară, monede şi podoabe din vremea vechilor regi. Şi descoperirile arheologice erau adesea politizate în Israel. Cineva dezgropa ceva ce altcineva considera dovada sau contestarea convingerilor sale politice sau religioase şi imediat se ajungea la conflict.

Da, ar fi vrut să ştie ce fusese găsit atât de important în groapa din pământ peste care stătea cortul. Şi se consola cu ideea că în cazul în care era cu adevărat ceva important avea să afle cândva din ziar. Şi atunci va tăia articolul din ziar şi şi-l va lua cu el prin cafenelele unde se întâlnea cu prietenii săi şi le va spune: „Aici am fost! Eu am fost cel care a stat de pază!”

Seara observă cum profesorul englez, care conducea şantierul arheologic, şi americanul care,

după cum auzise, era multimilionar şi finanţa săpăturile, primiseră un vizitator pe care-l adusese un taxi din Tel Aviv. Nu avea nici o idee cine putea fi acel bărbat. Era mare, cam de cincizeci de ani, avea o barbă căruntă şi părea să suporte greu căldura, în orice caz se ştergea încontinuu cu mâneca de la costum pe frunte şi pe capul chelios, pe când cei trei treceau peste scândurile şi podeţele care duceau spre acest cort.

„Poate un om de ştiinţă", se gândi Gideon şi se dădu un pas înapoi, pentru ca cei trei să poată intra nestingheriţi în cort.

— *'erev tov,* murmură profesorul, care mergea în spatele celorlalţi şi îl salută pe Gideon distrat. *Toda.*

— *Bevakasha,* răspunse Gideon.

Bună seara. Mulţumesc. Poftiţi. Gideon înţelese că profesorul nu ştia că el vorbeşte şi engleză. Profesorul era acolo să-i arate şi să-i explice noului şi importantului vizitator descoperirea sa valoroasă.

Gideon făcu ochii mari când îi fu clar ce însemna asta.

Însemna că...

Nu. Nu putea să facă asta.

Pe de altă parte...

Li se interzisese să se uite în interior. Dar nu li se spusese să îşi astupe urechile. Gideon îşi trase scaunul o idee mai aproape de pânza cortului, puse carabina în poală de-a curmezişul şi se aplecă pe spate. Vocile celor trei bărbaţi erau destul de uşor de perceput.

*

La momentul stabilit, Eisenhardt formă numărul pe care-l mai formase încă odată de dimineaţă. De partea cealaltă cineva ridică receptorul imediat.

— Uri Liebermann.

— Bună seara, domnule Liebermann. Peter Eisenhardt la telefon.

— Ah, domnule Eisenhardt, da. Ce plăcere!

— Ei, întrebă scriitorul încordat, aţi putut afla ceva?

— Da.

Eisenhardt inspiră adânc.

— Vă ascult.

— Mda. Se părea că şi jurnalistul trebuia mai întâi să-şi ia avânt. Deci aveaţi dreptate. Există o mulţime de material despre profesorul Wilford-Smith în arhiva noastră. O simplă căutare şi se umple ecranul. Nu poţi decât să te minunezi de insistenţa cu care profesorul organizează săpături pe pământul Israelului.

— Aha.

— Dar, completă Liebermann, mă tem că nu se bucură de o reputaţie prea bună în cercurile ştiinţifice.

Eisenhardt simţi cum i se ridică colţurile gurii aproape singure într-un rânjet. Era interesant.

— Ce înseamnă asta concret?

— I se reproşează în principal că lucrează neglijent. Revin mereu aceleaşi învinuiri: nu este grijuliu cu descoperirile, i se deteriorează mai mult material arheologic decât altora şi sapă prea mult şi prea repede. Am găsit un interviu cu Yigael Yadin care este de părere că Wilford-Smith pare să confunde masa cu calitatea şi într-o porţiune de interviu care nu a fost dată publicităţii spune chiar cuvânt cu cuvânt: „Acest om este o pedeapsă pentru arheologia israeliană”.

— Cam dur.

Eisenhardt nu auzise niciodată de acest Yigael Yadin, probabil tot un arheolog, şi anume unul recunoscut.

— Mai mult, Wilford-Smith publică destul de puţin şi cea mai mare parte a scrierilor lui sunt plictisitoare sau controversate. Vă spune ceva Benjamin Mazar?

Eisenhardt ezită.

— Nu pot să spun asta.

— O capacitate aici în ţară. A făcut săpături la Zidul Plângerii. Acum mai mulţi ani, şi-a exprimat în treacăt bănuiala că Wilford-Smith nu se pricepe în multe aspecte ale istoriei Palestinei.

— De necrezut.

— Singurul lucru pe care aparent îl admiră toţi ceilalţi arheologi la el este faptul că îşi găseşte mereu un sponsor pentru proiectele sale.

— Poate de aceea nu-l pot suferi?

— Cum spuneam, nu pot să-mi exprim o părere în acest sens. Am cercetat bazele noastre de date, aşa cum v-am promis, dar sunt un profan în ceea ce priveşte istoria antică. E destul de dificil să păstrezi pasul cu istoria modernă.

Eisenhard lua zelos notiţe.

— Titlul său de profesor este autentic? întrebă el atunci, îl auzi pe Liebermann oftând.

— Da şi nu. În principiu este autentic, Wilford-Smith este profesor de istorie la Universitatea Barnford din sudul Angliei. Care este însă la rândul ei o instituţie controversată, aparţinând unei comunităţi religioase puţin cunoscute, numită True Church of Barnford.

— N-am auzit niciodată.

— Trebuie să recunosc că nici eu. Nu am putut afla nimic despre ea în timpul acesta scurt.

Eisenhardt mâzgăli „Barnford" pe blocnotesul său, sublinie cuvântul de trei ori şi desenă un semn de întrebare gros alături.

— Altceva?

Jurnalistul râse încet.

— Cel mai bun lucru de-abia urmează.

— Credeam că un jurnalist pune ce-i mai interesant la început.

— Numai într-un articol de ziar. Ştiaţi că iniţal Wilford-Smith a fost militar de carieră?

Eisenhardt nu-şi credea urechilor.

— Soldat?

— A slujit în război sub Montgomery în Africa de Nord şi a fost apoi staţionat în Zona

palestiniană a Orientului Apropiat, controlată de britanici. A făcut parte din trupele britanice care la fondarea statului evreu, în mai 1948, au trebuit să părăsească Palestina.

— Incredibil!

Eisenhardt încerca să şi-l imagineze pe omul de ştiinţă grijuliu, cu mersul său aplecat, ca un războinic viteaz al deşertului şi ca membru al unei patrule.

— Mda, şi pare că a păstrat o înclinaţie nepieritoare pentru ţara noastră. S-a întors atunci în Anglia, a părăsit serviciul militar, s-a căsătorit, a acceptat un post de conducere într-o fabrică de textile şi a dus o viaţă liniştită. Până în anul 1969. Atunci, la vârsta de 42 de ani, şi-a părăsit brusc slujba bine plătită sub pretextul pensionării şi a început să studieze ştiinţele istorice, s-a specializat pe arheologie biblică şi s-a năpustit, în sfârşit, în 1974 pentru prima oara pe pământul israelian.

— Pur şi simplu?

— Habar n-am ce a declanşat asta. Pot să-mi imaginez că a moştenit nişte bani şi nu a mai fost obligat să muncească.

Şi atunci să nu-i fi venit nimic mai bun în minte decât să scormonească ani de zile printr-un peisaj deşertic sec şi ucigător de fierbinte? Eisenhardt clătină din cap.

— În anul 1980, continuă Uri Liebermann, Universitatea Barnford l-a ridicat la rangul de profesor, dar l-a dispensat în acelaşi timp de activitatea la catedră şi de atunci nu mai e de urnit din Israel. Dar pentru a răspunde într-o frază la întrebarea dumneavoastră principală de azi-dimineaţă: Wilford-Smith nu a descoperit de fapt în toţi aceşti ani nimic care să fie de vreo importanţă ştiinţifică. Nu a fost trecut nici măcar odată în *Who 's Who* al arheologiei. Dacă vrea să fie menţionat măcar într-o notă de subsol a analelor ştiinţifice, atunci trebuie cu adevărat să se grăbească.

16

> Din cercetările tomografice iniţial neplanificate se pot trage concluzii vaste pentru alte activităţi de săpături arheologice (vezi anexa II a rezumatului final). Apoi, Zonele 3 şi 19 nu par chiar promiţătoare aşa cum crezusem mai întâi pe baza analizei fotografiilor din satelit, în timp ce în ţinutul trapezoidal dintre Zonele 4, 5 şi 6 apar structuri a căror natură este neclară şi care trebuie cercetate prin săpături[7].
>
> Profesor Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Mai întâi era doar o metropolă ca oricare alta, spre care mergeau printre dealuri aride, învăluite de noapte. Apăreau case şi panouri publicitare; linii de înaltă tensiune, felinare de stradă şi curţi de fabrici iluminate treceau pe lângă ei, şi supermarketuri, şi restaurante. Chiparoşi întunecaţi se înghesuiau în spaţiile libere dintre case, iar pe Stephen îl izbi faptul că toate clădirile păreau construite din aceeaşi gresie alb-gălbuie, încât aveai impresia că oraşul fusese tăiat cândva în stâncă dintr-o singură bucată.

George devenise tot mai tăcut de când intraseră în perimetrul oraşului. Stephen, care era la volan, arunca din când în când o privire spre Judith, care avea sarcina să-i piloteze. Dar ea, când observa privirea lui, arăta doar cu două degete înainte. Asta însemna că rămân pe şoseaua principală.

Stephen ştia despre Sabat numai lucruri neclare - că era vorba despre odihnă şi interdicţia oricărei

munci şi că ţinea de vineri seara până sâmbătă seara sau de la apusul soarelui până la celălalt apus de soare. În orice caz pe drum se aflau destule vehicule. Nu se aşteptase chiar să găsească un oraş cufundat în tăcere în care maşina lui să treacă pe străzi goale şi locuitori habotnici să arunce cu pietre în el, dar oricum ceva asemănător. Faptul că se aflau într-o formaţie de maşini care înaintau încet spre centru îl cam surprinse.

Şi apoi, tocmai când ajunsese la concluzia că şi ăsta era un oraş ca toate celelalte, urcând o colină li se deschise pentru prima oară în faţă priveliştea neîngrădită a centrului oraşului.

De pe bancheta din spate se auzi un oftat pasionat.

— Ierusalim, şopti George cu veneraţie. *Yerushalayim.* Oraşul păcii.

Oraşul Păcii, pentru care s-au dat lupte mii de ani, mai mult decât pentru oricare alt loc de pe Pământ, se întindea în faţa privirilor lor ca un covor sclipitor, auriu, în care nenumărate lumini şi luminiţe străluceau într-o vale largă, presărată cu minarete înalte şi turle întunecoase de biserici, înfrumuseţate cu cupole mari şi mici. În sfârşit, dincolo de vale se înfăţişa Muntele Templului, peste care trona, tăindu-ţi răsuflarea, cea mai măreaţă cupolă, singura care era cu adevărat din aur: Cupola Stâncii.

— Un loc pe Pământ, dar pe jumătate în Ceruri, rosti George cu tremur în voce. Bunica mea spunea asta mereu. Şi avea dreptate, serios, avea dreptate...

— N-o lua razna, mârâi Stephen. *Okay?* George părea să nu-l audă.

— Ierusalim - sunt în Ierusalim, chiar sunt cu adevărat. Stephen tocmai voia să-l apostrofeze cu voce mai tăioasă ca să-şi vină în fire, când simţi mâna lui Judith peste a lui. Se uită surprins la ea, iar ea îi zâmbea atât de blajin, cum nu îi mai zâmbise vreodată.

— Lasă-l, spuse ea încet. Ierusalimul impresionează pe oricine. Chiar şi pe tine.

— Pe mine? Cum îţi veni ideea asta? Ea doar zâmbi. Zâmbea foarte dulce.

— Nu, sunt complet detaşat. Liniştea întruchipată, o asigură Stephen. Serios. Sunt cel mai necredincios dintre toţi necredicioşii. Eu aş fi putut *inventa* ateismul.

— Bine, bine. La semaforul următor la stânga.

*

Şi în seara asta se strânseră în rulota lui Kaun. Nou-venitul şedea mare şi lăbărţat în fotoliu ca un Buddha gigantic, cu mâinile cărnoase încrucişate peste un abdomen voluminos. Putea avea puţin peste cincizeci de ani, purta un costum gri, care era atât de mototolit ca şi cum ar fi dormit ultimele nopţi în el şi nici despre cravate nu părea să aibă o părere prea bună - în orice caz, gulerul cămăşii era larg deschis sub barba subţire şi răsfirată. Chelia lui lucea în lumina lămpii din încăpere, iar Eisenhardt credea că putea recunoaşte că era bronzat.

Multimilionarul prezenta tabloul opus, cu eleganţa unui obişnuit leu al saloanelor, îl lăudă pe scriitor în cel mai înalt grad şi apoi îl prezentă pe noul membru al micii lor conjuraţii ca fiind profesorul Goutière din Toronto, istoric la universitatea din oraş şi specialist în istoria Palestinei.

— Încântat, înclină Eisenhardt din cap cuminte şi gândi: „Interesant - până acum credeam că specialistul pentru istoria Palestinei era Wilford-Smith...”

Preţ de câteva clipe domni o linişte stânjenitoare, căreia Kaun îi puse capăt făcând din nou pe barmanul. Când ajunse la rând, Goutière îşi exprimă dorinţa pentru whisky canadian „şi vă rog atât de mult, cât încape în el”. Şi goli acest pahar cu atâta lăcomie, încât pe Eisenhardt îl apucă ameţeala doar privindu-l.

— Ei, îl întrebă Kaun în cele din urmă, ce părere aveţi despre această problemă?

Canadianul se uită fix un timp, meditând apatic înainte să răspundă.

— Trebuie să recunosc că încă nu sunt în stare să iau toate astea drept bune, explică el în cele din urmă cu o voce tunătoare de bas. Deci, deocamdată, mă voi limita să acţionez ca şi cum le-aş lua drept bune. Şi probabil că voi avea nevoie de încă vreo câteva pahare din whisky-ul dumneavoastră, de altfel excelent, pentru a-mi domoli spiritul critic atât de mult încât s-o pot face.

— Nu veţi eşua din cauza asta, spuse Kaun şi umplu încă odată paharul.

— Mulţumesc.

Dar se mărgini să ia paharul în mână fără să bea. Probabil că primul pahar îşi mai făcea efectul.

Pentru un timp, din nou, nu spuse nimeni nimic. Toată lumea se uita la istoric ca la un oracol întruchipat. Aparatul de aer condiţionat scotea un sunet uşor, iar pielea fotoliilor foşnea din când în când decent, când îşi încrucişa cineva picioarele.

— Vreţi să ştiţi, recapitula canadianul în sfârşit, cu privirea încă fixată pe peretele placat cu lemn de mahon şi izolat termic, unde este camera video.

Magnatul presei încuviinţă din cap.

— Exact.

— Adică locul unde pe vremea lui Isus Hristos s-ar fi putut îngropa ceva ce cu siguranţă va putea fi dezgropat intact două mii de ani mai târziu.

— Exact.

Scoase un oftat aproape comic.

— Asta este cam greu.

Kaun zâmbi blând.

— Dacă ar fi fost uşor, am fi făcut-o singuri.

— Israelul este mare...

Eisenhardt văzu acum că şi Wilford-Smith zâmbea.

Profesorul din Toronto luă o înghiţitură din paharul său, expiră cu zgomot, despre care nu puteai spune dacă era dovada plăcerii sau încordării interioare, şi anunţă după aceea:

— Trebuie să mă gândesc la asta.

Privirea pe care Kaun i-o aruncă după acest anunţ dovedea că îşi păstrase cumpătul cu greu. „Of, Doamne, m-am pricopsit singur cu un alcoolic debil mintal!" părea să spună această privire.

Dar apoi îşi aduse aminte că a mai angajat un cap valoros şi se adresă scriitorului cu speranţe vizibil crescânde:

— Domnule Eisenhardt, dumneavoastră v-aţi gândit deja toată ziua - *dumneavoastră* aţi ajuns la vreo concluzie?

Eisenhardt se uită trist la magnatul mass-media. Nu ajuta la nimic, trebuia să-i dea o veste dureroasă.

— Da, spuse el. Cred că nu există camera video pe care o căutăm.

*

Se opriseră la marginea străzii, în apropierea unei porţi prin zidul oraşului vechi, care părea construită mai târziu.

Zidul se înălţa alb şi mare ca o clădire cu mai multe etaje în spatele pomilor şi palmierilor, clădit trainic din blocuri de piatră.

— Şi eşti sigur că reuşeşti să te întorci în tabără pe cont propriu? întrebă Judith încă odată.

— Da, bineînţeles, o asigură George. Doar există taxiuri. Şi la nevoie fac autostopul. Ridică degetul mare. Eu am făcut autostopul prin jumătate din America!

— Atunci, bine. Cea de acolo este Poarta Nouă. Treci prin ea şi apoi mergi drept, până ajungi la o stradă transversală mai mare. Acolo faci la stânga şi după aproximativ două sute de metri ajungi la Biserica Sfântului Mormânt. Pot fi două sute

cincizeci de metri, dar în orice caz există un indicator.

Se uită la mexicanul slăbuţ, care nu îi mai aruncă nici măcar o privire. Stătea lângă maşină, respirând adânc, ca şi cum ar fi vrut să perceapă fiecare clipă prin fiecare por al pielii sale, şi avea ochi doar pentru zidul măreţ care încercuia oraşul vechi al Ierusalimului, aşa cum o făcea de secole.

— George? E totul clar? încerca ea să se asigure.

— Totu-i clar, încuviinţă el din cap.

Pentru o clipă păru să se împleticească, dar se întoarse doar încă odată, aproape anevoios, se aplecă spre Judith, îi luă mâna şi suflă un sărut spre ea.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult. Şi ţie, Stephen, mulţumesc mult.

Şi cu asta plecă încet şi visător. Se putea crede că poarta îl atrăgea cu puteri magnetice şi, când dispăru prin deschizătura întunecată, părea că l-ar fi înghiţit.

— Ce aiurit, comentă Stephen, când porniră mai departe.

*

Argumentele sale păreau să facă o impresie ciudat de neînsemnată. După ce-şi prezentă reflecţiile - că va fi trimisă în trecut o întreagă echipă, nu numai o persoană, şi că această echipă, chiar dacă din anumite motive unul dintre membrii săi a rămas în urmă, în orice caz a luat camera video şi mai ales înregistrările cu ea - în viitor se uita în nişte ochi care într-un mod nedefinit îl priveau parcă absenţi, ba aproape amuzaţi. Ca şi cum ar şti ei mai bine. Aşa se uitaseră părinţii lui la el când, la vârsta de cinci ani, îi venise ideea că ar putea ei înşişi să deseneze bancnotele ca tata să nu trebuiască să muncească atât de mult.

Eisenhardt simţea cum creştea supărarea în el. Dacă era ceva ce nu putea să sufere, atunci era acest gen de superioritate, acest „Vorbeşte tu,

vorbeşte!” Şi, dacă i-ar fi venit vreo idee, ceva de-a dreptul odios, ordinar, jignitor ce ar fi putut să spună, n-ar fi pregetat. Dar nu-i veni nici o idee, aşa că tăcu, neajutorat, lăsând pe altcineva să-şi exprime părerea.

Profesorul Wilford-Smith luă cuvântul.

— Sunt sigur că această cameră video există, se mărgini el să spună cu o voce înceată, blândă de bunic.

Iar John Kaun, stăpânul unui consorţiu de firme de multe milioane, dădu doar din cap aprobator şi spuse:

— Da. Eu cred cu tărie că se află undeva pe aici. Doar profesorul Goutière nu zise nimic. E adevărat că se uita la ei, dar părea cu nu pricepea nimic din ce se petrecea. Ceea ce putea să ţină de faptul că se gândea, aşa cum anunţase. Dar poate era doar vina bunului whisky canadian.

— Dar tocmai v-am explicat de ce e foarte improbabil ca... se înfierbântă Eisenhardt.

— Peter, îl întrerupse Kaun cu o politeţe fermecătoare, văd că vă daţi silinţa să studiaţi problema sub toate aspectele - dar de acest gen de rezultat nu avem nevoie. Nimic care să ne descurajeze. Totul este logic şi tot ce spuneţi mai departe e de la sine înţeles. Dar de fapt există doar două posibilităţi - ori camera video există undeva, ori nu există. De fapt nu putem şti. Dacă există, va fi destul de greu să o găsim. Dar dacă începem să credem că nu există deloc înseamnă că deja am capitulat. Iar eu nu capitulez niciodată, înţelegeţi?

Eisenhardt se uită consternat la milionar. Ce punct de vedere! Să nu înceapă să strige.

— Tot ce vreau să spun, începu el încă odată, desfăcând mâinile într-un gest implorator, este că probabil vom cheltui mult timp şi bani într-o căutare care...

— Eu, îl corectă Kaun imediat, eu cheltuiesc banii. Sunt banii mei. Tot ce este aici - făcu un gest scurt care, nu în ultimă instanţă, includea şi această

rulotă, toate rulotele de afară, corturile, ajutoarele, aparatura, într-un cuvânt totul - este plătit din banii mei. Dacă socotesc asta bani irosiţi sau o investiţie care îndreptăţeşte riscul este problema mea.

Asta n-avea sens. Eisenhardt simţi cum se prăbuşeşte ceva în el şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— Da, spuse el neputincios. *Okay.* Bineînţeles.

— În afară de asta, continuă Kaun, cred că nu v-aţi gândit până la sfârşit ce argumente să aduceţi.

Eisenhardt ridică doar din sprâncene.

— Cum adică?

— Spuneţi că se va trimite în trecut nu o singură persoană, ci o întreagă echipă de filmare. Asta pare plauzibil. Ştiţi, eu trimit tot timpul echipe de filmare în toate colţurile Pământului şi de cele mai multe ori în zone care sunt destul de periculoase. Şi se întâmplă şi ca o astfel de echipă de filmare să piardă un om - e răpit, e arestat, are un accident, este omorât. Asta se întâmplă în fiecare an, uneori de mai multe ori. Şi ce credeţi că fac într-un astfel de caz?

— Habar n-am.

— Un lucru *nu* fac în nici un caz - nu îl las acolo unde este. Mă fac luntre şi punte să găsesc acel bărbat sau acea femeie. Negociez, cerşesc, dau şpagă, ameninţ, când pot - dar fac tot ce pot să-l aduc pe acest colaborator înapoi acasă, indiferent dacă e rănit sau e mort, dacă s-a făcut vinovat de ceva, indiferent cât costă. Şi până acum nu a rămas nimeni pierdut. În total au fost ucişi şapte colaboratori în acţiune, dar toţi au fost înmormântaţi în patria lor. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Scriitorul încuviinţă din cap încet, impresionat fără voia sa de fervoarea cu care vorbise Kaun. Era înclinat să-l creadă. Dacă doar jucase teatru, atunci înseamnă că tipul îşi irosea talentul. Şi avea dreptate. Îl rodea faptul că trebuia să recunoască acest lucru. Poate totuşi lucrurile stăteau aşa cum trebuie; nu era de mirare că John Kaun era

milionar, iar el doar un scriitor, care nu ştia cum să-şi achite casa standard.

— L-aţi fi luat înapoi, încuviinţă el din cap. Chiar când i s-ar fi întâmplat ceva. Eventual călătorii în timp ar fi putut apărea pentru scurt timp înainte de eveniment, pentru a-l preveni. Cu toate că - cu aceasta se trecea din nou pe tărâmul vestitelor paradoxuri ale timpului. Cum să funcţioneze aşa ceva? Să presupunem că unul din echipa călătorilor în timp are un accident în care este ucis. Colegii săi călătoresc înapoi într-un timp, scurt timp înainte de a se întâmpla accidentul şi îl previn. Dacă însă accidentul nu are loc, nu au motiv să facă această micuţă călătorie şi deci nu previn accidentul, iar el tot se întâmplă. După care călătoresc înapoi în timp - şi aşa mai departe.

Oricum ar funcţiona chestia asta, nu puteai decât să faci speculaţii zadarnice.

— Şi chiar dacă unul din ipotetica echipă s-ar fi îndrăgostit pe teren, continuă Kaun, atunci tânăra femeie ar fi putut fi luată în viitor. Precis că era mai sigur decât să laşi pe cineva în trecut care ştie istoria următorilor două mii de ani.

— Să sari peste două mii de ani, dădu Eisenhardt de gândit, ar fi un şoc cultural, căruia nu ar fi uşor să-i faci faţă...

— Ei, da, milioane de oameni din ţările în curs de dezvoltare au făcut faţă. Aţi văzut vreodată un aborigen australian lucrând la un computer modern? Eu, da. Credeţi-mă, un om din anul zero se acomodează cu mai multă uşurinţă la felul nostru de viaţă de acum decât invers. Kaun clătină involuntar din cap. În afară de asta, există destule zone unde se trăieşte încă la fel ca şi acum două mii de ani.

— Şi chiar dacă ar fi rămas în trecut, de ce nu pentru totdeauna, interveni profesorul Wilford-Smith, din ce motive să-i fi lăsat indicaţiile de utilizare a unei camere video, dar nu şi camera ca atare?

Scriitorul se gândi un timp la asta. Mai trecu încă odată în revistă argumentele sale. Gândurile lui din timpul după-amiezii. Mai era ceva...

— M-am întrebat, gândi el cu voce tare, dacă s-ar inventa cu adevărat călătoria în timp în anii următori, n-ar trebui să existe necondiţionat călătorii de aventuri în trecut? Aşa suntem noi, oamenii. Au călătorit turişti la teatrele de război din Iugoslavia - precis că există oameni care ar fi vrut să fie de faţă cu mare plăcere la bătăliile decisive ale celui de al Doilea Război Mondial. Altora le-ar plăcea să-l întâlnească pe Mozart sau pe Goethe. În povestea noastră, ar trebui să mişune călătorii din viitor. Povestirile istorice ar trebui să fie pline de relatări despre oameni care stăpânesc limba foarte prost, nu respectă tradiţii şi obiceiuri, poartă îmbrăcăminte ciudată şi folosesc unelte misteriose. Oameni care comit crime şi care apoi dispar în mod misterios. Turiştii sexuali trebuie să fie o adevărată pacoste. Ar trebui să vorbim şi despre oamenii a căror obârşie se află în întuneric, dar fac afaceri dubioase - cumpără numeroase tablouri ale pictorilor care ajung abia după decenii să se bucure de recunoaştere, de exemplu. Dar asta nu este aşa. Astfel de relatări nu se găsesc. Şi întrebarea este, de ce?

Kaun dădu din cap aprobator.

— Poate călătoria în timp va fi supusă unui control guvernamental riguros, asemănător construcţiei bombelor atomice, reflectă Eisenhardt mai departe. Poate călătoriile în timp sunt asemănătoare zborurilor spre Lună, adică atât de costisitoare şi de scumpe, încât nu se va dezvolta nici un turism. Poate va exista un fel de poliţie a timpului, care va curma toate aberaţiile. Dar poate că există şi o explicaţie fizică simplă...

Simţi ceva zdruncinându-se în sufletul lui. Ca şi cum convingerea lui de fier, că în realitate nu sunt posibile călătorii în timp, s-ar fi destrămat. Da, într-adevăr, începuse să creadă. Era îngrijorător să

simţi că şi convingeri pe care le crezi de nezdruncinat şi adevărate se puteau schimba.

— Şi anume? întrebă Kaun curios.

— Poate, spuse Eisenhardt încet, în curând vor fi descoperite principiile fizice ale călătoriei în timp - iar unul dintre aceste principii va fi că ea poate merge doar într-o singură direcţie. În trecut. Se va putea călători în trecut, dar nu şi înapoi în timpul din care ai plecat.

Chiar şi aceasta va fi suficient pentru a schimba radical lumea aşa cum o cunoşteau ei. Oamenii ar putea să călătorească o săptămână în trecut şi să ghicească cifrele corecte la loto. Ar retrăi câteva zile de dragul câştigului de milioane. Şi ce se va întâmpla cu prevenirea ulterioară a accidentelor? Cu alte eventuale paradoxuri ale timpului?

— De aceea nu va exista un turism în trecut, niciodată - nici în zece milioane de ani. Unii doar vor face călătoria fără întoarcere. Romantici care se refugiază în minunatele vremuri trecute. Voluntari, care-şi sacrifică viaţa pentru ştiinţă.

Profesorul Wilford-Smith dădu afirmativ din cap.

— Şi pe unul dintre aceştia l-am găsit noi.

*

Muzeul Rockefeller reprezenta un complex mare, care se învecina cu un parc uriaş şi a cărui clădire marcantă era un turn mare, în opt colţuri, care se vedea de departe. De la Poarta Nouă nu au mai avut mult de mers, doar în josul străzii celei mari, care ducea de-a lungul zidului oraşului vechi şi care din strada Hazanhanim devenea strada Sultan Suleiman. Stephen opri în parcarea mare, părăsită din faţa muzeului, scoase telefonul mobil şi formă un număr pe care i-l dăduse Yehoshuah.

— Am sosit, spuse el, când Yehoshuah chiar răspunse. Auzi un oftat.

— În sfârşit. Aşteptaţi. Ies acum.

— De fapt, eu credeam că intrăm noi.

— Da, evident. Vreau să spun că vă deschid. Stephen rânji.

— Aşteptăm.

Aşteptară. Câteva lămpi montate pe jos se ascundeau printre tufişuri şi iarbă luminând difuz întinderea mare de asfalt. Un drumeag ducea spre portalul de sticlă de la intrare, care era învăluit în întuneric.

— Crezi că în seara asta scriem istorie, nu-i aşa? întrebă Judith brusc. Nu se uita la el.

Stephen privi profilul ei marcant, care era parcă desenat cu o tăietură de foarfecă pe hârtie, pe fundalul crepuscular.

— Cel puţin nu mi se pare exclus, spuse el.

— Şi după aceea?

— După?

— Ce o să faci după aceea? Vreau să spun, după ce vei fi scris istorie.

— Habar n-am. I se păru că văzuse o mişcare la intrare, dar probabil se înşelase, căci nimeni nu ieşi să le facă un semn sau ceva asemănător.

— Îi trebuie cam mult fratelui tău.

Judith tăcu. Motorul în curs de răcire făcu un zgomot pârâitor.

— Hei, spuse Stephen în cele din urmă, am înţeles - mă crezi un aiurit ambiţios şi nu crezi că vom găsi ceva important. *Okay.* Şi, la urma urmei, vei avea probabil dreptate. Dar până atunci poţi să mă laşi să mă simt bine, sau nu?

Ea oftă şi apoi murmură:

— Nu. Nu e doar asta. Chiar mă tem.

Se speriară de moarte când cineva bătu în geam. Era Yehoshuah, care reuşise cumva să se apropie de maşină prin spate, fără ca ei să fi observat. Stephen lăsă geamul în jos, fără vlagă.

— Yehoshuah, nebunule, mârâi el. Vrei să ne omori?

— Oh, spuse acesta, clipind din ochi. V-am speriat?

— Speriat? Am îmbătrânit de spaimă. Am aşteptat tot timpul să ieşi prin portalul de acolo, iar tu baţi brusc, mişeleşte în geam...

— Intrarea principală este păzită noaptea. Trebuie să intrăm printr-o uşă laterală. Paznicul de noapte nu trebuie neapărat să ştie că suntem aici.

Yehoshuah arătă vag spre tufişurile în a căror umbră decentă parcaseră.

— E bine unde staţi, sunt doar câţiva paşi.

Stephen ducea geanta de voiaj a lui Judith în timp ce îl urmau pe fratele ei pe poteca îngustă, care ducea prin tufişurile decorative. Ajunseră la o uşă, care era cam un metru mai jos decât pământul nisipos; câteva trepte duceau în jos. Yehoshuah zdrăngăni cu legătura de chei şi spuse:

— Haideţi, iar ei intrară în întunericul din spatele lui. După ce uşa se închise în urma lor, se aprinse lumina.

Se aflau într-un fel de depozit mic şi prăfuit. Peste tot zăceau numeroase cutii de lemn mari şi mici, dar toate erau închise cu grijă, bătute în cuie, cu inscripţii în ebraică, parţial acoperite cu prelate, pe care praful stătea neatins de ani de zile, dacă nu chiar de decenii întregi.

Nu le rămânea mult timp ca să se uite în jur. Yehoshuah le făcu semn să meargă mai departe şi stinse lumina din nou. Urma o altă scară, trecură printr-o altă uşă, apoi ajunseră într-o sală cu exponate, slab luminată - o încăpere mare şi aerisită în care se auzea răsunând ecoul paşilor lor. Stephen îşi ţinu fără să vrea respiraţia când trecu pe lângă vitrinele de sticlă, care stăteau în rânduri lungi una după alta. Erau expuse un număr mare de monede vechi şi vase de ceramică: oase, ace de podoabă din bronz, aur şi argint, fragmente de suluri de papirus şi bucăţi de piele deteriorată de pantofi sau de haine. Lângă ele se aflau plăcuţe cu explicaţii detaliate în trei limbi, dar era prea întuneric pentru a le citi.

— Pe aici, murmură Yehoshuah, şi puteai să-ţi închipui că auzi ecoul depărtat al vocii sale şuşotind: *aici... aici... aici...*

O uşă înaltă, care abia scârţâia - dar şi acest zgomot neînsemnat în liniştea nocturnă a muzeului îţi distrugea nervii -, ducea spre un hol gol, a cărui singură podoabă era un mic bust de perete al creatorului fundaţiei, John D. Rockefeller. Ajunseră din nou în beci coborând o scară şi, în sfârşit, în sălile laboratorului.

Tuburile de neon se aprinseră orbitoare scoţând din întuneric mese de lucru lungi şi goale. În faţa lor se aflau scaune dispuse neregulat şi ici şi colo păreau să existe lucrări de restaurare în plină desfăşurare. Nu se ducea lipsă de lupe, prinse de braţe liber basculante. Pe raftul de deasupra meselor se înghesuiau sticle de substanţe chimice de toate mărimile, parţial maro, parţial străvezii, prevăzute cu etichete scrise grijuliu de mână. Pe un stativ, lângă o chiuvetă, erau aşezate recipiente la uscat, iar în cuve mici se aflau pensete de toate mărimile şi felurile, cele mai diverse scalpele, pensule mari şi mici, ace, cuburi mici de metal şi alte instrumente cum Stephen nu mai văzuse niciodată.

— Deci, spuse Yehoshuah, şi după expresia feţei sale nu prea ştia dacă să se teamă sau să se entuziasmeze, iată-ne.

— Da, spuse Stephen şi puse geanta pe un loc gol. Aşa se pare.

*

George Martinez găsi Biserica Mormântului cu impresionanta ei cupolă. Era închisă. Cum de altfel se şi aşteptase. Rezemându-şi fruntea de metalul rece al portalului, stătu un timp aşa încercând să-şi înţeleagă norocul. Era aici! Sosise la locul în care fusese adus Mântuitorul la Mormânt, pentru a reînvia şi se ridica triumfător sărbătorind izbânda luminii asupra puterilor morţii. Asta s-a întâmplat acum două mii de ani. Iar acum, el, George

Martinez din Bozeman, Montana, se afla aici. Şi, în timp ce stătea aşa liniştit încercând să cuprindă grozăvia, i se păru că toată viaţa lui nu a fost decât o lungă pregătire pentru acest moment, ca şi cum ar fi trebuit să parcurgă toate drumurile şi ocolişurile sale doar pentru a ajunge în cele din urmă aici. Nu ar fi putut să spună cât a stat aşa, dacă stătuse o jumătate de oră, o oră întreagă sau doar zece minute. Timpul nu mai juca nici un rol. Când în sfârşit se îndreptă, se simţi cu totul transformat, plin de linişte, împăcare şi mulţumire. I se părea că şi lumea din jurul său fusese transformată, părea să lumineze şi să strălucească, culorile devenind mai intense, întunericul mai întuneric şi lumina mai luminoasă. Totul era aşa cum trebuie. Sosise. Evident că după aceea se rătăci. Pe de altă parte, nu se putea spune că se rătăcise cu adevărat, pentru că nu avea nici o ţintă. Se plimba pe străzile înalte, înguste ale oraşului vechi, se uita în sus spre geamurile cu grilajuri puse la cercevele sfărâmicioase, se lăsă atras de ganguri igrasioase în formă de tuneluri, în care licăreau lămpi opace şi slabe şi pe ale căror pereţi clădiţi cu secole în urmă se puseseră fire electrice în modul cel mai ciudat. Ici şi colo întâlnea oameni: femei care purtau năframă. Arabi în burnuzuri albe, cu *kaffiyeh*[8] pe cap. Îl ignorau sau cel mult îi aruncau o privire indiferentă. Toate păreau frumoase. Trecu pe lângă obloane de fier, uşi ferecate şi bărbaţi care şedeau sub arcade pe bănci de piatră fumând tăcuţi. Domnea pacea.

Apoi descoperi o plăcuţă de fier forjat, întunecată şi deteriorată de vreme, bătută în cuie de un zid şi care avea inscripţia simplă cu litere mari VII ST. Dedesubt, mai era prinsă o tăbliţă de metal şi George trebui să aprindă bricheta pentru a putea descifra inscripţia.

Aceasta, explica textul în limba engleză, era a şaptea oprire a Drumului Patimilor lui Hristos. Locul unde Hristos se prăbuşise a doua oară sub

povara crucii, pe care fusese nevoit să o care singur pe Muntele Golgota.

George studie fără să vrea pământul. Plăci de piatră bine îngemănate, uzate de secole. Apoi şocul îl lovi cu câteva secunde întârziere, ca o bilă care trebuia să penduleze în direcţia opusă înainte de a-l păli cu toată puterea. Aici? În ulicioara asta strâmtă? Dacă se aşeza la mijloc şi întindea braţele, putea atinge ambele ziduri din dreapta şi din stânga. Acasă aveau canale de scurgere care erau mai late.

Aici se petrecuse. Stătuseră în dreapta şi în stânga şi îşi bătuseră joc de El, Care purta coroana de spini pe cap, cum Se clătina sub uriaşa povară a crucii, slăbit de interogatoriu, de chinurile schingiuirilor şi maltratărilor. Îl scuipaseră şi-L batjocoriseră pe drumul spre execuţie.

Trecuse pe această uliţă.

Acest pământ fusese atins de picioarele Mântuitorului. George căzu în genunchi, atinse caldarâmul. Sudoarea şi sângele Lui udaseră acest drum. Era ca şi cum mai puteai simţi asta şi acum.

*

Ryan terminase rondul prin tabără şi se afla acum vizavi de rulota locuită de şeful său. Din ferestrele camerei de consiliu răzbătea puţină lumină, dar nu se auzea nimic. Paznicii de dincolo, de la Zona 14, tocmai schimbaseră tura: probabil că asta era ultima noapte în care mai trebuia păzit locul descoperirii. Domnea liniştea.

O linişte ciudată, dacă ne gândim peste ce dăduseră ei aici.

Întoarse capul liniştit în toate părţile, trase încet aer pe nările mărite. Nu mirosea a nimic. Acesta era doar un tic al său, o obişnuinţă atunci când îl mai preocupa ceva. Când îi spunea instinctul său că era ceva în neregulă.

Derula în minte evenimentele zilei, analiză încă odată ce auzise şi văzuse şi ce i se spusese şi se opri asupra momentului când ceva se împotmolea,

unde exista o mică voce, înceată care striga: „Ei? Ce este asta?”

Da. Exista ceva.

Cu o mişcare abruptă, mlădioasă, ca de pisică se întoarse şi se duse spre rulota care reprezenta centrul de comandă al întregii lor acţiuni. Aici se lucra zi şi noapte, iar uşa era mereu încuiată. Evident, Ryan avea o cheie, iar în mâna lui legăturile de chei nu făceau niciodată zgomot.

Pe cât de comfortabil dotate erau celelalte rulote, pe atât de spartan şi la obiect era mobilat acesta. Nu existau decât mese şi scaune, dulapuri cu acte, computer, aparatură pentru videoconferinţe, telefoane prin satelit, multe telefoane. Ryan îl salută pe un bărbat care şedea la un birou cu monitor TV, aparat de radiotelefonie şi o ciornă în faţa sa, pe care din când în când făcea notiţe. Mai în spate şedea la un monitor o femeie care urmărea cursul bursei şi vorbea încet într-un microfon. Era foarte concentrată şi îl ignoră pe Ryan complet; probabil că nici nu observase intrarea lui.

Ryan scoase un dosar dintr-un raft şi se aşeză cu el la o masă pe care era un telefon, ceea ce în codul culorilor însemna că era legat la reţeaua ţării în care se aflau. Deschise dosarul şi răsfoi lista ajutoarelor-voluntari şi urmări cu degetul arătător pe coloana numelor în jos până dădu de numele lui Judith Menez. Apoi degetul continuă orizontal într-o parte şi se opri la un număr de telefon.

Trase telefonul spre el şi formă numărul. Sună îndelung, până răspunse cineva. Era vocea unei femei în vârstă, înceată şi neclară şi de fapt nu înţelegea ce spunea.

— Doamna Menez? se asigură el.

— *Ken,* spuse ea.

Ryan nu stăpânea ebraica, dar asta însemna „da”, atâta învăţase şi el.

— Vorbiţi engleza? întrebă el accentuat de încet şi clar. O scurtă pauză.

— Da, se auzi apoi. Puţin. Părea într-adevăr puţin.

— Pot să vorbesc cu fiica dumneavoastră, Judith? întrebă Ryan.

Iar trebuia să se gândească.

— Nu, din păcate. Nu este... acasă.

— Ştiţi unde este?

— Lucrează. La... săpături.

Îi era într-adevăr greu să-şi găsească cuvintele.

— Nu voia să vină în seara asta în vizită? O lungă pauză. Apoi:

— Scuzaţi...

Ryan respiră adânc. Nu îl înţelesese.

— În seara asta, repetă el încă odată, deosebit de încet, a vrut Judith să vă viziteze? Aşa mi s-a spus.

— Judith? Nu. Nu e aici. Lucrează.

— Nu vine în seara asta?

— Nu.

Ei bine. Asta ajungea deja. Judith Menez spusese că ea şi cu Stephen Foxx erau invitaţi la mama ei, dar aceasta clar că nu ştia nimic despre asta.

*

Pe neaşteptate, profesorul din Canada se însufleţi; până acum stătuse în fotoliu relaxat şi absent şi se uitase tot mai adânc în paharul lui. John Kaun umpluse cu hărnicie paharul, arborând o mină dezamăgită de fiecare dată când Goutière ridicase paharul.

Dar brusc acesta-şi întinse mâna în faţă, apucă un volum de pe masa lui Kaun şi îl ridică, în timp ce se chinuia să se aşeze într-o poziţie cât de cât verticală. Poza de pe copertă arăta templul aşa cum era văzut de pe Muntele Măslinilor, cupola aurie a Domului de pe Stâncă fiind în mijlocul pozei, iar în fundal oraşul vechi al Ierusalimului. O fotografie cum era probabil redată pe nenumărate ghiduri turistice.

— Trebuie să vă spun, tună profesorul Goutière, ceva despre Muntele Templului. Sau, dacă ştiţi

deja, să vă aduc aminte acest lucru.

— De ce? vru să ştie Kaun.

— Veţi vedea imediat. Ştiţi desigur că unui evreu îi este interzis să păşească pe Muntele Templului - dar ştiţi şi de ce? Nu aşteptă un eventual răspuns. În general, se crede că musulmanii le-ar fi interzis pentru totdeauna accesul când au cucerit oraşul în anul 632, dar asta nu este adevărat. Este propria moştenire, care le interzice asta. Căci Muntele Templului reprezintă, după cum ştim, ruinele templului lui Irod - frecventat de altfel de Isus de la Nazareth - reconstruit pe ruinele Templului lui Solomon, despre care este vorba în Vechiul Testament şi care trebuie să fi fost o clădire incredibil de mare. Deoarece azi nu se mai ştie exact unde pe terenul Muntelui Templului se aflase sanctuarul unde nu îi era permis nici unui om, cu excepţia marilor preoţi, sub pedeapsa cu moartea şi a clamării veşnice, să calce, prevăzător, evreul credincios nu punea deloc piciorul pe acest munte. Profesorul se foi neliniştit în fotoliul său ca şi cum nu şi-ar fi găsit încă poziţia în care putea să reziste. Istoricii sunt de altfel destul de siguri, continuă el, că sanctuarul trebuie să se fi aflat acolo unde azi este Fântâna Quait-bay, ceva mai la sud de Cupola Stâncii.

— Şi? făcu Kaun, căruia, la fel ca şi celorlalţi, îi era neclar unde voia canadianul să ajungă.

— Cel mai important lucru la Muntele Templului este, continuă Goutière cu limba grea, că reprezintă un lăcaş sfânt atât pentru evrei, cât şi pentru musulmani. Cândva, aici evreii aşteptau apariţia lui Mesia, iar pentru musulmani este al treilea sanctuar sfânt după Mekka şi Medina, pentru că de aici se spune că Mohamed ar fi fost dus în cer pentru o zi. La ei se cheamă Haram esh-Sharif, în traducere ceva de genul „Sanctuarul nobil”. Se opri şi pentru un timp privi coperta albumului. Şi într-adevăr este nobil, Dumnezeu

ştie. Nu veţi găsi o construcţie mai măreaţă în întregul Ierusalim. Cupola Stâncii este de o frumuseţe unică - placarea în faianţă a pereţilor exteriori, arabescurile şi mozaicul cupolei... A fost modelul pentru Domul Sfântului Petru din Roma, aţi ştiut chestia asta? Este o clădire aproape supranaturală. Dar înainte de toate reprezintă un simbol, un imens simbol politic pentru Islam. Căci Allah a grăit către Mohamed, deoarece religiile dinainte - iudaică, creştină - dăduseră greş în a-şi îndeplini sarcina. Islamul este chemat să înlocuiască celelalte religii. Faptul că pe Muntele Templului se află Cupola Stâncii şi Moscheea argintie El-Aqsa este văzut ca o dovadă că Islamul a obţinut această victorie istorică, iar musulmanii sunt adevăraţii moştenitori ai misiunii Domnului după Vechiul Testament.

Kaun luă sticla de whisky, o puse înapoi în frigider şi închise cu zgomot uşa acestuia.

— Cred, spuse el în acest timp, că aceste legături ne sunt oarecum cunoscute şi, în cazul în care nu ne sunt, ne interesează doar teoretic. Sau ne explicaţi ce legătură are asta cu căutarea noastră a camerei video cu pricina.

— Ah, da! Goutière puse albumul deoparte, se întoarse încă odată în fotoliu, care evident îi era mai mult decât incomod, şi, preţ de câteva clipe, căută un început potrivit.

— Dacă teoria dumneavoastră e corectă în ceea ce priveşte această cameră video şi curajosul cercetător kamikaze care va călători în curând cu ea în trecut, pentru a-L filma pe Isus Hristos - şi se uita tocmai la Eisenhardt, ca şi cum ar fi fost reprezentantul decisiv al acestei interpretări - ah, o putem răsuci şi în felul acesta: Poate într-o bună zi nu prea îndepărtată vine un tânăr la mine şi mă întreabă unde s-ar putea ascunde un obiect în Palestina în, să zicem, anul 35 d.Hr., pentru a fi foarte sigur ca peste două mii de ani să-l găsească

nederiorat din nou. Nu-i aşa, asta e de fapt întrebarea pe care ne-o punem noi aici?

Kaun încuviinţă din cap.

— Exact.

Istoricul canadian era el beat, dar aparent gândirea lui logică nu avusese deloc de suferit.

— Spontan, aş răspunde. Îngropaţi obiectul dumneavoastră undeva în deşert, indiferent unde, important e să fie suficient de adânc - atunci nu i se poate întâmpla nimic.

Magnatul mass-mediei îşi drese glasul:

— Nu era exact ceea ce speram să aud, dacă e să fiu cinstit.

Goutière ridică mâna.

— Aţi fost cinstit. Dar eu încă nu am terminat. Pentru că m-aş mai gândi şi aş constata că la această întrebare nu este chiar atât de uşor de răspuns. Eu nu vreau doar să îngrop ceva - vreau să şi regăsesc acel lucru. Şi asta e o problemă. Palestina este populată intensiv de peste cinci mii de ani. Aici s-a adunat cultură peste cultură, aproape orice construcţie stă peste ruinele alteia, fiecare sanctuar adăposteşte un alt sanctuar sub el. Iar priveliştea şi-a schimbat aspectul în mod dramatic în decursul timpului. Nu-i aşa, dacă am lua o hartă a Israelului şi am colora în negru toate locurile despre care ştim că s-a mai săpat acolo - fiecare săpătură arheologică, fiecare casă construită, fiecare stradă despre care ştim - atunci ar rămâne încă multe pete albe. Dar această ţară are două mii de ani zbuciumaţi în spate. În realitate, nu există nici un petic de pământ, despre care putem spune cu siguranţă că în ultimii două mii de ani a rămas neatins. Se uită la toţi pe rând, răspunse privirii sceptice a lui Eisenhardt, zâmbi la gestul aprobator al lui Wilford-Smith şi în cele din urmă se uită la Kaun, care cu greu putea să-şi ascundă dezamăgirea. Apoi adăugă: Cu o singură excepţie.

Eisenhardt observă cum se îngustară ochii industriaşului, devenind ca o fantă. Părea că nu îi plăceau astfel de jocuri retorice sau îi plăceau doar cele pe care le juca el însuşi.

— Şi anume?

— Accentuez încă odată că pentru mine este un joc al gândirii, spuse Goutière. O teorie îndrăzneaţă, nimic mai mult. Deci vă rog să nu mă faceţi răspunzător pentru ce fabulez aici.

— Promit. Deci - la ce loc vă gândiţi?

— L-aş atenţiona pe ipoteticul tânăr că Cupola Stâncii a fost ridicată pe un bloc de stâncă de formă inegală, care măsoară cam treisprezece pe şaptesprezece metri şi de pe care se spune că Mohamed s-ar fi ridicat spre cer. Această stâncă, numită *sachrá* la musulmani, se compune din rocă primară, iar înainte de asta servea în Templul evreilor ca altar al sacrificiului. Şi pentru ei a fost sfânt, căci era vorba de vârful muntelui Moria, de stânca pe care Dumnezeu a testat supunerea lui Avraam, cerându-i să îl sacrifice pe fiul său, Isaac.

Pentru o clipă domni o linişte consternată.

Kaun înghiţi jenat.

— Doar nu vorbiţi serios.

— Singurul loc, explică Goutière neimpresionat, despre care putem spune cu deplină siguranţă că a rămas neatins în ultimii două mii de ani este această stâncă, cea mai sfântă dintre toate, aflată sub Cupola Stâncii.

17

Expeditor:
Donald__Frey@aus.new.com
Către:John_Kaun@ny.new.com
Message-Id:
4127900.70D00C@nwesrv041.new.com
Subiect: Negocieri Melboume
Mime-Version: 1.0
Tipul conţinutului: text/plain;
charset=iso-8859-l

John,

Negocierile sunt periclitate în mod serios prin amânarea termenului de miercuri. Am sunat la secretariatul dumneavoastră; Susan Miller mi-a spus că aţi fi în Israel??? Vă rog să mă contactaţi.

Cu cordialitate,
Don

Hârtia arăta rău. Stephen simţi cum îl năpădesc sudorile. La naiba din nou! Aşa rău nu arătase nici măcar când o scosese din cutia arheologică şi o aşezase în farfuria metalică. Sau se întâmplase asta acum datorită transportului? Sute de bucăţele cenuşii se fărâmiţaseră pe margini, iar restul arăta aşa de decolorat şi de uscat precum o pulbere, de parcă s-ar fi putut transforma în praf în orice moment.

Aruncă o privire scurtă lui Yehoshuah. Acesta nu păru prea impresionat. Poate era obişnuit cu o astfel de privelişte. Rulourile de papirus nu arătau cu siguranţă mai bine, după ce mucegăiseră câteva mii de ani prin nişte vase de lut.

Dar înainte să înceapă să-şi facă din nou speranţe, Yehoshuah oftă şi mormăi descumpănit:

— Mda...

Fără să explice mai departe ce voia să spună cu aceasta, continuă să facă tot felul de pregătiri, aşeză lupe şi pensete, puse o serie de recipiente de plastic unul lângă altul şi reglă obiectivul camerei, care era înşurubată într-un stativ special, astfel încât se putea fotografia vertical în jos.

Oare ce însemna aceasta? Stephen se uită spre tenculeţul de hârtie amărâtă şi prăfuită, ce se afla în farfuria de tablă deformată şi arăta de parcă nu-i mai rămânea cuiva decât să arunce totul la gunoi. Şi asta probabil din vina sa. Nu era cu nimic mai bun decât omul care incendiase biblioteca din Alexandria.

Era rece în sălile laboratorului, dar Stephen transpira. Aceasta, recunoscu el subit, era frica şi nu mai avusese de ani de zile aşa o frică. Cum putea el să iasă din această încurcătură? Găsise mereu căi pentru a ieşi din situaţii fierbinţi. Mai ales, fusese mereu destul de isteţ să nu ajungă în situaţii delicate. Destul de isteţ să simtă o ameninţare cu mult înainte, să interpreteze corect semnalele de avertizare şi să tragă la timp frâna sau să apuce altă cale.

— Cum arată? reuşi el în sfârşit să întrebe şi vocea sa sună aspră şi noduroasă.

Yehoshuah balansa una din lupele electrice peste masă şi o aprinse. Studie descoperirea minuţios înainte de a răspunde. Lui Stephen i se păru că trecuse o veşnicie.

— Greu de spus. Sunt două hârtii care au fost îndoite odată, apoi băgate una în cealaltă şi apoi îndoite din nou. Uită-te şi tu.

Îi împinse lupa lui Stephen. Mărit arăta totul şi mai îngrozitor - plin de găuri în care hârtia se dizolvase în praf fin, margini franj urate şi fărâmicioase, din care se rupseseră bucăţi mici sau foarte mici.

— Arată de parcă pe foi nu ar fi fost scris nimic, spuse Stephen cu voce stinsă.

— Doar pare aşa.

Judith stătea de cealaltă parte a mesei, pe un scaun invers, cu speteaza în faţă, lipsită de chef, cu capul sprijinit peste mâinile încrucişate. Atunci când Stephen îi oferi lupa, ea o refuză cu un gest al mâinii. Părea să cunoască întregul ambient; probabil că îi ţinuse fratelui său deseori companie aici.

Yehoshuah trase lupa din nou spre el, apucă o pensetă şi trase una din cele mai mici bucăţele de hârtie afară, pentru a o pune într-o ceşcuţă de ceramică.

— Poate aflăm ce fel de hârtie este, spuse el şi scoase câteva sticle cu chimicale de pe raft.

Stephen avu o idee.

— Ai o linie?

— Sigur, în dulapul din faţa ta. Sertarul cel mai de sus. Linia pe care o trase afară era o piesă lucrată solid şi bine, din metal greu şi avea pe una din laturi o gradaţie metrică, iar pe cealaltă o scală în ţoii. Stephen se aplecă cu aceasta peste obiectul de cercetat.

— Ce ai de gând? vru să ştie Yehoshuah.

— Are aproape patru ţoii şi-un sfert lăţime şi... Puse linia cu grijă invers. Cinci ţoii jumate lungime.

— Da, şi?

— Dacă s-ar despături foile, ar fi dublu de lungi şi dublu de late, adică unsprezece pe opt ţoii jumate, spuse Stephen şi aşeză linia deoparte.

— Logic.

Ei nu înţelegeau încă nimic. Şi era cu adevărat impresionant. Stephen se uită la cei doi şi explică:

— Acesta este formatul pe care în mod normal îl are hârtia de scrisori americană.

*

Biserica Semănătorului era mică, aproape doar o capelă şi la fel de neînsemnată după cum arăta. Era

sigur că nu avea nimic de-a face cu unul dintre locurile sfinte sau importante în care Ierusalimul era atât de bogat. Numele ei se trăgea din pilda Evangheliei după Marcu, unde se povesteşte cum un semănător pierde o parte din sămânţa pe care o împrăştie pentru că i-o mănâncă păsările, o altă parte o aruncă din greşeală pe pământ stâncos, unde germenii nu pot rezista căldurii soarelui şi o a treia parte se pierde pentru că ajunge sub ciulinii care sufocă sămânţa. Doar o parte din seminţe cade pe pământ roditor, dar acestea sunt cele care se înmulţesc însutit şi care le compensează pe cele pierdute. Dar această parabolă nu a povestit-o cu siguranţă Isus în acest loc, ci în nordul Galileei, probabil în Capernaum. Biserica fusese ridicată acum două sute de ani într-unui dintre cartierele învecinate cu vechiul oraş, pe un loc unde pe vremea lui Isus se aflase un teren agricol sărăcăcios şi de fapt nu ştia nimeni cu adevărat de ce oare exista sau din ce motiv se afla acolo unde se afla.

Naosul, mai curând întunecat şi apăsător, se afla la intersecţia a două străzi mult prea strâmte şi foarte circulate, care erau folosite de localnici ca drumuri ocolitoare atunci când traficul se împotmolea pe străzile principale. Geamurile bisericii erau gri de la praful şi gazele de eşapament şi chiar şi bătaia zilnică a clopotului în turnul mic al bisericii suna prăfuită. Ceea ce oricum nu conta pentru că în acest cartier locuiau între timp cu precădere musulmani.

Seara de Sabat era singura seară în care străzile rămâneau liniştite. Părintele Lukas, un călugăr franciscan care, împreună cu alţi doi fraţi, menţinea în viaţă biserica mică şi amărâtă, îşi făcuse un obicei din a savura aceste rare clipe de linişte. După ce pleca ultimul oaspete al sălii de mese, nu închidea ca de obicei poarta curţii în spatele său, ci se aşeza afară pe pietrele tocite ale cornişei ce înconjura turnul bisericii, fuma singura

ţigară pe care şi-o permitea pe săptămână şi pentru scurt timp nu făcea nimic. Asta era ce făceau aici: în fiecare seară ţineau o slujbă pentru cei slabi, bolnavi şi nevoiaşi şi apoi îi hrăneau pe cei flămânzi. Erau mulţi înfometaţi care găseau drumul încoace şi cei mai puţini dintre ei erau catolici. Dar despre asta nu-i întrebau.

Pomana oferită săracilor le aducea aprecierea vecinilor lor musulmani. De exemplu, a cizmarului care avea magazinul exact vizavi de poarta curţii bisericii. Un om credincios, care îşi făcea în fiecare zi toate rugăciunile indicate, în ciuda faptului curios că era obligat să-şi aşeze covorul de rugăciune în direcţia bisericii creştine, care conform unei întâmplări geografice se afla exact între el şi Mecca. Atunci când părintele Lukas se aşeza de Sabat cu ţigara sa afară, el îşi închidea de obicei magazinul şi atunci îl saluta respectuos şi schimbau câteva cuvinte peste drum.

În seara aceea, grilajul de fier era deja lăsat atunci când ieşi părintele Lukas prin poarta lată a curţii. Se lăsase întunericul. Uneori dura foarte mult. Era bine dacă dura aşa mult pentru că cineva avea nevoie să-şi uşureze inima. Astăzi însă, avusese loc o ceartă între doi oaspeţi pe care o aplanaseră cu greu.

Preotul îşi aprinse oftând ţigara şi se sprijini apoi de zidul denivelat al turnului bisericii. Ce zi! În mod normal reuşea să se cufunde total în ceea ce făcea şi să nu-şi pună întrebări legate de sensul lucrurilor. Dar în zile ca acestea apăreau îndoieli, întrebări dureroase şi chinuitoare dacă ce făcea el aici avea de fapt vreun sens şi dacă nu ar fi putut face ceva mai bun cu viaţa sa decât să se alăture unui ordin şi să-şi petreacă zilele cerşind mâncare la supermarketuri, hoteluri şi angrosişti pentru a-i hrăni seara cu ea pe aceşti pierde-vară certăreţi.

Trase din nou din ţigară şi aşteptă ca aceste gânduri să se evapore, aşa cum făceau mereu dacă

nu le băga un timp în seamă. Această metodă era bună şi la dureri de cap, şi când avea îndoieli.

Privirea îi căzu pe o siluetă slabă, cu aspect jalnic, care venea obosită, târându-şi picioarele de-a lungul străzii. Automat se gândi ce mai aveau în bucătărie în cazul în care acest bărbat... Avea păr închis la culoare şi un ten închis. Probabil, un palestinian.

— Scuzaţi-mă, strigă palestinianul într-o engleză americană cu accent spaniol, caut o staţie de taxiuri.

Părintele Lukas ridică mâinile cu regret.

— Nu există pe aici, strigă el înapoi.

— La naiba, îi scăpă bărbatului cu părul negru, care apropiindu-se nu mai semăna cu un palestinian. Mai degrabă cu un mexican pe cale să moară de inaniţie. Când văzu roba pe care o purta părintele Lukas, păru că se sperie şi spuse: O, scuzaţi-mă, părinte, nu ştiam că dumneavoastră... că...

Amuţi. Privirea i se plimbă în sus pe zidul de care se sprijinea preotul, văzu deschizătura suportului pe care se sprijinea clopotul şi crucea sus în vârf.

— Asta este o biserică, constată el.

— Nu sunteţi din zonă, nu?

— Nu, nu. Eu vin din Bozeman, Montana. Din Statele Unite ale Americii. Am venit de abia azi-dimineaţă şi sunt prima oară în Ierusalim...

— În seara aceasta nu prea aţi avut noroc. De Sabat e totul închis.

— Oh, ba da, am avut foarte mult noroc. Credeţi-mă, astăzi am fost cel mai norocos om din lume. Trebuie doar să ajung înapoi în tabără, apoi... Nu, cu adevărat. Ştiţi, mâine s-ar putea să trebuiască să plec acasă. A fost bine că am avut şansa...

Preotul lăsă chiştocul fumat să cadă şi-l stinse călcându-l.

— Despre ce tabără vorbiţi?

Bărbatul nu părea să-l audă. Privea neclintit vârful turnului bisericii şi un zâmbet transfigurat apăru pe faţa sa.

— Ia spuneţi-mi, părinte, întrebă el încet, credeţi că mă puteţi primi în biserica dumneavoastră?

— De fapt am închis de mult.

— Da, ştiu, ştiu, scuzaţi-mă. Credeam doar că, poate... Ar bucura-o pe mama mea atât de mult dacă i-aş putea spune că m-am rugat în Ierusalim. Numai câteva minute. Vă rog...!

Părintele Lukas zâmbi, de obicei trebuiau să facă reclamă cu mâncare gratuită pentru a-şi umple cât de cât biserica. Doar nu avea de gând să-i stea în drum unuia care voia să intre benevol. Îşi scoase legătura de chei la iveală şi se ridică.

— Cât de mult vreţi, prietene. Şi apoi vă chem şi un taxi.

*

— Este o hârtie proastă, explică Yehoshuah după o privire amănunţită prin microscop. Cu adevărat îngrozitor de proastă pentru a fi mai exact.

Stephen ridică din umeri.

— Nu fi atât de sever. Este veche de două mii de ani.

— Nu la asta mă referem. Mă referem la faptul că nu este genul de hârtie pe care s-o foloseşti pentru o asemenea misiune. Yehoshuah scoase lama cu proba minusculă de hârtie de sub obiectiv. Cine a scris acest mesaj, ori nu avea prea mult habar despre hârtie, ori nu avea de ales.

— Asta înseamnă că nu putem face nimic cu ea? dori să ştie Stephen. E lipsită de valoare?

— Nu, prostii. Una sau alta, tot o vom face lizibilă cu timpul. Dar multe părţi s-au transformat de-a dreptul în praf, acolo nu se mai poate salva nimic. Este pur şi simplu hârtie proastă. Poate într-adevăr este hârtie americană simplă de scrisori, cine ştie.

Probabil că Stephen îl privise cam consternat, pentru că Judith izbucni în râs batjocoritor.

— Yoshi, trebuie să-i explici, cred eu, că aceasta nu e o prejudecată antiamericană.

— Ce? A, aşa deci, tresări Yehoshuah uluit. Este pur şi simplu faptul că în ziua de azi se produc multe hârtii de proastă calitate. Se face economie la orice, la liant, la lipici, la materii prime - şi se obţin hârtii care se dizolvă singure, mâncate de propriul conţinut acid, chestii din astea. Cele mai rele sunt hârtiile ecologice. Există secţii financiare în Europa la care formularele de impozit tipărite pe hârtie ecologică încep să se destrame înainte de expirarea termenului legal de păstrare.

— Dar aceasta de aici nu este o hârtie ecologică, sau? Arăta suspicios de gri aşa cum stătea în farfuria metalică amărâtă.

— Nu, altfel nu ar fi rămas nimic. Dar nu este nici o hârtie deosebit de rezistentă. Privirea lui Yehoshuah căpătă din nou acea strălucire absentă care îl făcea să arate ca un adevărat om de ştiinţă. Asta chiar vine în sprijinul teoriei tale. Aşa o hârtie proastă nici nu se producea înainte.

— Faci glume.

— Nu. Hârtia din textile, făcută manual este astăzi la fel de bună ca atunci, în secolul al XIV-lea sau al XV-lea.

— Vorbeşti serios că astăzi nu se mai fabrică hârtie care în domeniul durabilităţii să poată concura cu hârtia din secolul al XIV-lea?

— Ba da, bineînţeles. Necunoscutul nostru doar a renunţat să o folosească. Oare de ce? se întrebă Yehoshuah cufundat în gânduri, apoi luă farfuria cu resturile fragile ale scrisorii provenite din mormânt şi o duse cu grijă în capătul celălalt al laboratorului, la un aparat ce arăta precum un cuptor cu microunde, supradimensionat, pe deasupra şi improvizat. El plasă cu grijă farfuria cu hârtia în mijloc, închise uşa de sticlă şi apăsă pe un buton verde şi masiv. Într-una din părţile din spate

ale aparatului, ascunse vederii, o anumită componentă începu să huruie precum un uscător de păr defect, atât de tare încât Stephen avu impresia că se putea auzi în întreaga clădire, iar apoi în interior se putea vedea apărând o ceaţă subţire.

— Un umidificator, explică Yehoshuah.

— Aha, făcu Stephen.

Apoi, când celălalt nu dădu nici un semn că ar vrea să detalieze procedura, întrebă:

— Şi pentru ce?

Yehoshuah zâmbi zăpăcit. Avea să devină cândva un profesor înzestrat şi zăpăcit.

— Hârtia e formată din celuloză. Celuloza e un polizaharid polimerizat. Prin procesul de îmbătrânire scade gradul de polimerizare, ceea ce conduce la fragilitate. În acelaşi timp hârtia devine higroscopică şi de aceea, se poate ca printr-o adăugare controlată de apă să-şi recapete într-o oarecare măsură elasticitatea.

— Şi apoi putem citi ce a scris el.

— Asta nu. Dar putem cel puţin să despăturim foile.

— Aşa deci.

Zgomotul enervant al suflantei răsuna în urechi, în craniu, părea că vrea să tragă de rădăcinile dinţilor.

— Nu se aude chestia asta în toată clădirea?

— Nu.

Stephen privi spre Judith, care-i dărui un zâmbet plin de devotament. Yehoshuah părea să nu mai aibă ochi decât pentru interiorul umidificatorului.

— Ce fel de hârtie ai lua? vru Stephen să ştie. Dacă ai vrea să scrii o scrisoare, mă refer la una care să dureze două mii de ani.

Yehoshuah privi neclintit obiectul fragil, care arăta în unele momente de parcă ar suge pur şi simplu ceaţa subţire cu totul.

— Nu aş fi luat nici un fel de hârtie, spuse el.

— Dar ce? se minună Stephen.

— O folie de plastic. Vechea, buna, indestructibila folie din plastic, din care se făceau înainte pungile pentru cumpărături, înainte să se observe că deveneau o problemă la groapa de gunoi. Ce scrii pe o asemenea folie nu supravieţuieşte doar două, ci cu uşurinţă douăzeci de mii de ani sau mai mult.

*

Taxiul se opri. George recunoscu cele cinci rulote argintii strălucitoare şi tabăra de corturi în fundal şi răsuflă uşurat. Găsiseră într-adevăr drumul de întoarcere. I se părea ca o mană cerească, în ciuda faptului că şoferul, un bătrân arab morocănos, spusese de o mie de ori „no problem”. Cu recunoştinţă plăti preţul stabilit, care-ţi tăia răsuflarea, pe care-l stabiliseră înaintea călătoriei - practic toţi dolarii americani pe care-i avea la el -, îl asigură pe om, care avea două cicatrice misterioase de-a curmezişul nasului şi care se concentra asupra identificării şi numărării bancnotelor verzi încă odată, că se pricepe extraordinar şi coborî după ce şoferul terminase de numărat banii şi confirmase mârâind cu o mişcare a capului. Aşteptă până ce luminile roşii ale maşinii dispăruseră, înainte să înceapă urcuşul spre tabără.

Noaptea era caldă şi paşnică. Aceasta, se gândi George Martinez din Bozeman, Montana, fusese o zi memorabilă, care avea să-i rămână mereu în amintire. Dacă l-ar fi întrebat cineva cum se simte, ar fi putut să răspundă doar: împlinit. Totul era perfect. Totul era cum ar fi trebuit să fie.

Unul dintre paznici păşi spre el, îi ceru să se legitimeze. George îi întinse hârtia care-i fusese dată în dimineaţa aceea şi-l binecuvântă în tăcere.

— Ah, George, spuse bărbatul solid, de umărul căruia atârna un pistol-mitralieră. Am mai vorbit o dată azi-dimineaţă. Aţi fost în Ierusalim?

George strânse din ochi. Acum îl recunoscu pe celălalt.

— Da, am fost în Ierusalim. Îmi amintesc. Gideon, nu-i aşa? Mai sunteţi încă de serviciu?

— Nu - din nou!

Bărbatul, pe al cărui păr negru şi creţ strălucea lumina stelelor, părea să se bucure. Scoase un pachet de ţigări.

— Acum pot să mă revanşez. Cum v-a plăcut?

— A fost minunat. De fapt George nu avea absolut nici un chef să comenteze îndelung experienţa sa şi niciodată nu avusese mai puţin chef de o ţigară ca în acel moment. Dar nu putea să-l refuze pe israelian, deci luă o ţigară şi acceptă să-i fie aprinsă pentru ca apoi să stea acolo şi să pufăie fiecare pentru sine.

— Destul de multă linişte, nu? spuse George după un timp, pentru a împiedica astfel ca discuţia să revină asupra excursiei sale.

— Deplină. Aşa cum muncesc ăştia din răsputeri în timpul zilei, seara nu pot fi decât morţi de oboseală.

— Da. Pot să-mi imaginez.

Rămaseră câteva momente în linişte privind rotocoalele de fum ce se destrămau argintii pe cerul nopţii.

— Azi oricum. În locul dumneavoastră aş fi mai circumspect, zise paznicul pe nume Gideon, dintr-odată pe un ton cu intensitate scăzută, aparent în treacăt, dar pe jumătate prevenitor. Mă refer la angajatorii dumneavoastră.

George căscă ochii mari.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Doar aşa. Aveţi grijă să vă primiţi banii înainte să fie prea târziu.

— Cu asta oricum n-am nici o legătura. Banii îi primeşte Universitatea din Montana. De ce, ce s-a întâmplat?

Gideon lăsă ţigara fumată pe jumătate să cadă şi o stinse călcând-o, privi suspicios în toate direcţiile şi şuşoti apoi:

— Oamenii ăştia sunt nebuni. Complet duşi.

— Cu adevărat? Cum aşa?

— M-am mai interesat un pic pe ici, pe colo... Mă rog de fapt am tras cu urechea. Probabil că nu aveam voie, habar n-am. Dar în orice caz ştiu acum ce e în cortul acela alb din Zona 14.

— Ah!

Gideon dădu din cap îndârjit.

— Nu am văzut nimic, după cum am spus. Dar am auzit tot ce i-au explicat bărbatului care a venit în seara aceasta. Făceam de pază la cort, înţelegeţi. Şi ei cred că eu nu ştiu engleză.

— Înţeleg.

— Complet nebuni, vă spun. Vreţi să ştiţi ce cred ei că au găsit?

George dădu din cap aprobator.

— Normal.

*

Judith adormise cu capul sprijinit pe braţele încrucişate. Şi Stephen îşi ţinea ochii deschişi doar cu mare efort; întregul său corp striga după somn, fiecare fibră cerşea linişte şi relaxare. Şi încă o porţie din cafeaua jalnică de la automatul care se afla cu un etaj mai sus nu mai reuşi să dea pe gât. Mesele laboratorului nu arătau chiar aşa de inconfortabile, precis se putea, dacă se dădea aparatura la o parte, să se întindă un pic şi să se odihnească...

Umidificatorul încă mai huruia. De ore în şir. Doar Yehoshuah nu părea că oboseşte. Nu era de mirare pentru că nu cărase toată ziua coşuri pline cu pietre, pământ sau roci sterile prin deşertul arzător. Stephen urmărea pasiv cum fratele lui Judith amesteca tot felul de tincturi din chimicalele de pe rafturile de peste mese, cum pregătea tăvi de plastic şi cuve cu dopuri de vată. Ceea ce explica, despre punţi de hidrogen şi capacitatea de îmbibare şi rezistenţa alcalină, despre pasivizatori şi cerneluri galotanice, dezacidifiere, neutralizare şi tamponare nu mai înţelegea Stephen de mult.

În final, Yehoshuah îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi subţiri de plastic şi închise umidificatorul.

Liniştea bruscă era ca un şoc. Judith se trezi din somn, privi câteva clipe complet dezorientată în jur, oftă în sfârşit când îşi aminti unde erau. Între timp Yehoshuah deschise uşa de sticlă şi scoase farfuria de metal. Hârtia de deasupra se strânsese moale şi zdrenţuită. Pentru Stephen arăta ca o masă de hârtie gri, stricată şi de nerecuperat. Dar Yehoshuah o pipăia atât de grijuliu, de parcă ar fi avut pânze de păianjen în faţa sa şi murmură satisfăcut:

— Extraordinar.

— Aş putea să stau întinsă minunat în cortul meu, mârâi Judith prost dispusă din fundal. Ce m-o fi apucat de am vrut să fac în seara aceasta şi un singur pas în afara taberei? Oh, nu - este deja ora patru! Patru dimineaţa! Sunteţi complet nebuni?

— Şşşt! făcu fratele ei.

Stephen încercă să-şi alunge oboseala din ochi, în timp ce observa fascinat cum Yehoshuah răsturnă, mai întâi cu o mişcare abruptă de rotire a farfuriei, la care aproape îţi stătea inima, masa de hârtie într-una din cuvele de plastic, pentru ca apoi, cu ajutorul pensetelor şi cuţitaşelor de lemn, să despăturească hârtiile străvechi.

— Ora patru, repetă Judith supărată, în timp ce se apropia târşâindu-şi picioarele. *Trecut* de patru! Dacă aş fi ştiut că durează atât de mult...

De-abia acum văzu Stephen că Yehoshuah căptuşise fundul tăvii cu o bucată de hârtie subţire şi transparentă.

— Hârtie japoneză, explică el când observă privirea pierdută a lui Stephen. Cu ajutorul ei vom fixa fiecare fragment la locul său.

Stephen dădu din cap.

— În regulă, murmură el obosit. Aşa o să facem. Erau două hârtii ce se aflau în final întinse în două tăvi de plastic pe câte o hârtie japoneză.

Yehoshuah studia suprafaţa sa cu o lupă de ceasornicar, pe care şi-o prinse de ochi.

— Hmm, făcu el apoi. Asta e o problemă acum, pe care probabil nu a mai avut-o nimeni. Să faci lizibil un text care a fost scris cu un *pix* acum două mii de ani!

— Să sperăm că era scrisă măcar cu cerneală specială pentru autentificare, încercă Stephen să glumească.

Dar Yehoshuah doar clătină din cap.

— Acesta a fost primul lucru pe care l-am verificat. Altfel s-ar fi scurs toată cerneala în umidificator, fără şanse de recuperare.

— Oh, făcu Stephen. La aceasta nu se gândise deloc. Se aplecă peste puzzle-ul format din bucăţele de hârtie gri, găurite.

— Cum ţi-a venit ideea că a folosit un pix? Eu nu sunt sigur că e ceva scris pe aceste foi.

— În stare uscată se vedeau foarte bine urmele de apăsare. Se pot vedea şi acum un pic, dar trebuie mai degrabă intuite. Şi cerneala s-a decolorat. După atâta timp era de aşteptat.

— Da, şi acum?

Yehoshuah luă un pahar în mână, în care amestecase anterior nişte substanţe chimice.

— M-am interesat în această după-amiază un pic în ce constă compoziţia cernelii pixurilor moderne. Aceasta ar trebui să ajute să o facă vizibilă la lumină ultravioletă.

Plasă una din cuve sub un neon negru şi plat. Când îl aprinse pocni şi trosni perceptibil în cilindrul de sticlă şi avu nevoie de mai multe porniri până se aprinse în sfârşit şi-şi împrăştie ciudata strălucire movulie în jur.

— Lampa asta a ajuns deja la vremea pensionării, comentă Yehoshuah.

Unghiile sale străluciră când potrivi cuva, iar pe cămaşa sa câteva fibre căpătară o luminozitate fantomatică ultravioletă.

Stephen studie cu suspiciune lichidul, care înainte arătase translucid, iar acum în apropierea lămpii UV strălucea ireal. Mirosea destul de penetrant. Mirosea ca şi cum şi-ar fi deschis un dentist cabinetul pe terenul unei tăbăcării.

— Şi tu eşti sigur că substanţa n-o să dizolve totul?

— O încercăm la o margine, spuse Yehoshuah. Luă un dop de vată, îl scufundă în pahar unde se îmbibă imediat. Apoi tamponă încet, ca şi cum ar fi dorit să spele aripa unui fluture, o porţiune franj urată la marginea foii.

— Pute îngrozitor, se plânse Judith şi vru să se ridice. Dau drumul la ventilaţie dacă voi sunteţi aşa puturoşi.

— Te rog, nu! spuse Yehoshuah. Dacă dai drumul la aerul condiţionat, i se aprinde pazniculuі, pe tabloul de comandă, o luminiţă roşie. Atunci va veni să vadă ce se întâmplă.

Judith oftă şi se aşeză din nou.

— Asta mai lipsea.

Anumite puncte începură să strălucească mai puternic sub lumina UV decât împrejurul lor. Yehoshuah repetă procedura, apoi inspiră zgomotos aerul printre dinţi, se ridică şi vărsă repede câteva din celelalte substanţe chimice în alt pahar. Se întoarse cu această a două soluţie secretă, luă un alt dop de vată şi făcu o mişcare asemănătoare de spălare, care de data aceasta avu ca efect diminuarea strălucirii generale a locurilor tamponate. Numai punctele minuscule de dinainte rămaseră luminoase.

— O să fie dificil, anunţă Yehoshuah.

Judith se întoarse gemând.

— Vreau în patul meu! Ajunge!

Fratele ei părea că n-o aude deloc, iar Stephen era prea obosit să o ia în seamă. El urmărea cum Yehoshuah tampona când cu una, când cu cealaltă substanţă locul şi observă deodată că îşi ţinea involuntar respiraţia. Nu numai pentru că şi a doua

substanţă împrăştia un miros muşcător, care îţi dădea într-o clipă dureri de cap.

Şi după câteva minute observă că punctele care rămâneau luminoase, se ordonau într-un model.

Formând un cuvânt.

never

— Funcţionează, şopti Stephen, în timp ce se simţea clocotind de triumf. Ai reuşit, Yehoshuah!

never

Tânărul arheolog stătea, evident, impresionat în faţa tăviţei roşii de plastic ţinând în ambele mâini ridicate câte un tampon de vată, făcând ochii mari la vederea rezultatului muncii sale.

— E incredibil, reuşi să spună cu o voce ce suna ciudat de răguşită. Într-adevăr un cuvânt englezesc. Pe un document care este atât de vechi precum manuscrisele de la Qumran.

never

Chiar şi Judith păru că-şi uită pentru moment oboseala, cu toate că îşi păstră proasta dispoziţie.

— *Never,* citi ea. *Niciodată.* Ce plin de semnificaţie să dai pentru prima dată peste acest cuvânt, nu credeţi?

Neonul pâlpâi, dar se aprinse din nou imediat.

— Dă-i înainte, îl grăbi Stephen. E adevărat. Este într-adevăr o scrisoare a unui călător în timp. A scris cu adevărat o scrisoare viitorului. Un mesaj prin timp şi noi l-am găsit.

Simţi cum o excitaţie îi străbătu corpul, care era mai bună decât o partidă de sex. Aceasta era ce făcea viaţa să fie demnă de trăit. Se petrecea chiar aici. Această scenă avea să stea odată în cărţile de istorie, avea să stârnească fantezia pictorilor şi povestitorilor, la fel cum făcuse deschiderea mormântului lui Tutankhamon de către Carter. Şi el era acolo. Nu era doar acolo, era chiar personajul principal.

Yehoshuah şterse mai departe, urmări fraza înapoi. După câteva minute nesfârşite le strălucea următorul cuvânt.

has never

— Cine? întrebă Stephen. *Cine* n-a făcut niciodată - ce-o fi?

Judith clătină din cap.

— N-a făcut niciodată - *ce?*

— Liniştiţi-vă! mormăi Yehoshuah. Urmează să aflăm. Dar se ocupă mai întâi de începutul fragmentului de frază. Tampona cu prima substanţă, apoi cu a doua. Şi în al doilea pahar începu să strălucească treptat conţinutul, dar asta vedea Stephen doar cu coada ochiului. Nu ridică privirea nici o clipă de pe suprafaţa de lucru a lui Yehoshuah.

Gemu fără să vrea, atunci când recunoscu cuvântul care se contura acolo. Potul cel mare!

Jesus has never

Chiar şi Judith era impresionată.

— Nu am crezut, recunoscu ea. Aveai dreptate.

— L-a întâlnit pe Isus! anunţă Stephen triumfător, înţepând aerul cu degetul arătător precum faci cu o floretă. S-a întors în trecut şi L-a întâlnit pe Isus din Nazareth. A călătorit cu El. L-a urmat. L-a ascultat. Se opri şi se uită la ceilalţi doi. Vă e clar ce înseamnă aceasta? Vă e clar că aceste două foi sunt un document care este superior în ceea ce priveşte actualitatea şi credibilitatea tuturor evangheliilor din Biblie?

Judith respiră zgomotos. Yehoshuah îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită la Stephen.

— Stephen, eu nu sunt un evreu prea credincios, spuse el apoi, dar sunt evreu. Privi spre fragmentul de text ca spre un animal urât, care ar fi putut să muşte în orice moment. Mi-e sincer frică de ce ar putea să scrie în această scrisoare.

— Şi dispare doar pentru că ţi-e frică de ea? întrebă Stephen provocator.

El clătină din cap.

Prostii. Singurul căruia ar trebui să-i fie teamă de această scrisoare ar fi papa. Hai să continuăm. Judith făcu câteva mişcări de întindere cu umerii.

— Fotografiază mai bine ce ai până acum, îl sfătui ea gemând.

— Asta poate să aştepte, clătină Stephen din cap. Să terminăm mai întâi fraza.

Yehoshuah reluă ascultător munca cu dopurile de vată, în timp ce Judith mârâi nemulţumită.

— Stephen Foxx, întrebă ea cu o voce ascuţită, ignori din principiu tot ce te sfătuieşte o femeie?

— Nu fac discriminări, nici de rasă, origine sau sex, rânji Stephen. Ignor din principiu *toate* sfaturile.

— Pentru că oricum nu ştie nimeni mai bine ca tine.

— Exact.

Ea lăsă gemând capul pe spate şi rămase aşa. Neonul licări din nou, de data aceasta mai mult.

Yehoshuah tamponă, scurse substanţa, apoi tamponă din nou. Acum părea că ajunsese la o porţiune care se opunea mai mult procesului.

— Hopa, făcu el atunci când lampa pocni din nou lăsând lumina să vibreze un timp. Doar nu o să-şi dea duhul chiar acum. Precis nu există în toată clădirea neoane de schimb.

Stephen ridică sprâncenele. Judith stătea încă cu faţa spre tavan.

— Poate ar trebui totuşi să fotografiem mai întâi, zise el.

— Imediat, răspunse Yehoshuah.

Punctuleţele din porţiunea nouă păreau complet disparate şi nu voiau sub nici un chip să se unească în linii sau chiar într-un cuvânt. Yehoshuah mârâi nemulţumit, înmuie vata mai mult timp şi apăsă mai tare. Ochii săi lăcrimau deja de la mirosul ce se ridica.

— Aici! spuse el şi ridică vata. Poţi să citeşti asta? Stephen apucase stativul aparatului de fotografiat.

— Haide să fotografiem ce avem până acum.

— Imediat, imediat. Priveşte doar...

— Da, mă uit. Stephen se aplecă peste hârtie, aproape că scăpă stativul din mână. Oh, Doamne...

În acel moment se stinse lampa ultravioletă. Fără nici un sunet, fără vreun motiv vizibil. Se stinse pur şi simplu şi cu ea şi textul marcat chimic pe hârtia umedă.

— Nu poate să fie adevărat... Yehoshuah apucă furios întrerupătorul, o aprinse, o stinse, degeaba. Nimic nu se mai mişca. La naiba!

— Ai citit-o şi tu, nu-i aşa? întrebă Stephen.

— Tocmai acum, se enervă Yehoshuah, apoi sări şi se duse la capătul celălalt al încăperii, deschise sertare şi le trânti înapoi. După cum ziceam. Nu există tuburi de rezervă.

— Yehoshuah, întrebă Stephen încă odată. Ai citit şi tu?

— Asta-i tipic pentru instituţia asta, continuă el, plin de furie. Neglijenţă oriunde te-ai uita. Fiecare ia doar de aici, dar nici unul nu se gândeşte să înlocuiască piesele consumate. Şi azi e Sabatul! De unde să găsim acum tuburi de rezervă?

Stephen puse stativul camerei la loc pe masă cu o gălăgie de netrecut cu vederea.

— Yehoshuah!

Prietenul se opri şi cu aceasta se estompă şi furia sa. El îl privi pe Stephen şi încuviinţă din cap.

— Da. Am citit-o şi eu.

— Deci ai citit-o totuşi şi tu?

— Da.

Judith se ridică şi îi privi pe cei doi bărbaţi obosită.

— Ce se petrece? Sunteţi albi ca varul. Care este următorul cuvânt?

Stephen se aşează peste cuva plată, se sprijini pe mâinile sale depărtate, ca şi cum trunchiul său ar cântări tone şi se uită în jos spre hârtia gri, găurită. Dacă se uita destul de mult asupra ei, îşi imagina că poate face să reapară scrisul fantomatic din memoria sa.

— *Lived,* spuse el. Următorul cuvânt era *lived* - trăit.

18

> Felul materialului de construcţii folosit pentru clădirea care trebuie degajată are o mare influenţă asupra tehnicii de săpare. Ne-a fost destul de devreme clar că vom avea de-a face cu construcţii mai simple, ridicate din cărămizi de lut sau piatră neprelucrată. Deci trebuia să ne gândim să recunoaştem la timp resturile de ziduri care erau greu de deosebit faţă de masa de moloz şi să le păstrăm. Am pus mare preţ şi pe găsirea podelei în cadrul clădirii, deoarece descoperiri făcute direct pe podea (de exemplu ceramică, sticlă, monede, scarabei) vor ajuta la datarea stratului respectiv.
>
> Profesor Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Probabil că bărbatul care şedea impozant într-unui dintre fotolii ca Domnul Lumii ar fi vrut ca discutarea rezultatelor investigaţiei tomografice să aibă loc aici, în această rulotă climatizată, şi nu afară la vreo masă rabatabilă. Acesta era finanţatorul săpăturilor, şeful cel mare, atât înţelesese George Martinez între timp. Purta un costum gri-închis, ireproşabil, cu cravată de mătase, care era ţinută de un ac de aur cu briliant, şi o frizură ireproşabilă şi ca să transpire era, pe drept cuvânt, ultimul lucru pe care şi-l dorea. Cu toate că în această dimineaţă de sâmbătă, după gustul lui George, afară era încă destul de plăcut, iar aici, înăuntru, aproape prea răcoare, în această

sală de şedinţe, atât de albă puteai crede că ai intrat din greşeală într-un frigider.

Prezentarea rezultatelor era, ca întotdeauna, sarcina lui Bob Richards. George muncea, iar Bob aduna laurii, aşa stăteau lucrurile, n-avea ce face. În dimineaţa asta nici măcar nu-l deranja pe George. Era bucuros că nu trebuia să spună nimic. Oricum era mai mic pericolul să-l ia gura pe dinainte.

Gideon fusese absolut serios, asta se putea simţi. Mai întâi, George crezuse că israelianul solid voia să-l ia peste picior; să încerce cam cât putea să-i povestească unui prostănac de mexican. O! Ce furios fusese! Un bărbat furios cu o mitralieră pe umăr, dragul de el! Nu, nu să-l ia peste picior! Dar ar fi putut să audă greşit. Să fi înţeles ceva greşit. Povestea era pur şi simplu prea incredibilă.

Bob întinse fotografiile furnizate de Sotom 2 pe toată masa, pentru ca ele să-şi facă mai întâi efectul. Mereu făcea aşa. Să-şi dea importanţă, ca nimeni altul. Oamenii se uitau mereu la aceste poze şi nu înţelegeau pentru nimic în lume ce trebuiau să recunoască la ele şi, când erau pe punctul să dispere, atunci în sfârşit Bob Richards lua cuvântul. Chiar la momentul potrivit. Îşi trecea mâna tacticos prin părul blond, ondulat şi începea să explice în treacăt, într-un ton familiar, ca şi cum pe masă s-ar afla un plan al oraşului, despre care ai putea să emiţi tot felul de păreri şi ca şi cum fiecare ar înţelege bineînţeles ce vrea să spună. El nu spunea niciodată ceva de genul: „Această pată neagră indică rămăşiţele unui zid la zece metri”. La el aşa ceva suna cu totul altfel, de exemplu cam aşa: „Aceste ziduri s-ar fi putut să se întindă la aproximativ zece metri.” Şi apoi dădeau toţi din cap afirmativ, mureau de atâta veneraţie şi vedeau ziduri exact acolo unde degetul arătător al lui Bob Richards rătăcea peste fotografiile haşurate în gri.

George se minuna de fiecare dată când trăia aceste momente şi mult timp se supărase de acest

spectacol pe care îl organiza Bob. Cu rezultatele pe care el, George, le prelucrase! Dar de când fusese nevoit odată să-şi prezinte fotografiile şi constatase la sfârşit că era privit doar de feţe neîncrezătoare şi trebuise la urmă chiar să argumenteze în favoarea utilizării tomografului cu ultrasunete, ajunsese la concluzia că prezentarea convingătoare era o artă la fel de importantă ca şi priceperea de a realiza fotografiile care stăteau la baza lor.

George urmărea cum Bob aşeza fotografiile în funcţie de planul desenat sumar al săpăturilor, care se afla pe masă. Arăta spre ziduri, indica oase care încă nu fuseseră dezgropate şi se opri îndelung asupra consideraţiilor despre diverse straturi de pietre. Aşa făcea mereu când de fapt nu exista nimic de raportat. Iar aici la Bet Hamesh nu era nimic de raportat. Găsiseră ceea ce se aşteptaseră. Nimic mai mult. *Nada.* Bani aruncaţi, cu alte cuvinte, iar sarcina lui Bob Richards era să împiedice ca finanţatorii să ajungă la această concluzie. Universitatea din Montana făcea afaceri lucrative cu tomograful cu ultrasunete şi nu dorea clienţi nemulţumiţi. Acesta era motivul pentru care fusese trimis Bob Richards.

— Aşadar, eu nu văd nimic, se plânse grasul în cele din urmă. Aceste poze arată ca imaginile ecografiei făcute de soţia mea când era gravidă. Nici atunci nu recunoşteam nimic.

Bob îi zâmbi cuceritor.

— Dar medicul soţiei dumneavoastră cu siguranţă a recunoscut ceva, nu-i aşa?

— Mmm, da. A spus ca va fi băiat.

— Şi a fost băiat?

— Da.

Toţi izbucniră în râs.

— Ei, spuse Bob prietenos, aceste poze se obţin după un procedeu foarte asemănător. Şi eu voi avea grijă să găsiţi o mulţime de ruine.

Pentru asta culese din nou râsete aprobatoare. Chiar şi grasul rânji strâmb. Bărbatul în costumul

gri-închis fu primul care încetă să râdă.

— Ce se aude cu cutia de metal? dorea el să ştie. Aţi găsit-o?

— Cutia de metal. Bob se întoarse. George scutură din cap. Nu, din păcate, continuă Bob, aşa ceva nu am găsit.

— Sunteţi sigur? investigă celălalt mai departe.

Bob dădu din cap grav în semn că da.

— Sută la sută.

Nimeni nu putea exprima acest cuvânt cu tonul adânc al convingerii ca Bob Richards.

George ridică ochii când profesorul se întoarse brusc spre bărbatul grăsuţ, care chipurile era scriitor, şi cu urechile ciulite reuşi să audă când îi şopti: „Doar am spus că nu este aici camera video”.

Era aşadar adevărat. „Camera video.” Aceste cuvinte le înţelesese George foarte exact, iar privirea mustrătoare pe care o aruncase şeful securităţii conducătorului săpăturilor era ca şi o confirmare. Oamenii aceştia credeau cu adevărat că undeva în Israel era îngropată o cameră video, cu o înregistrare video a lui...

George nici nu îndrăznea să gândească.

O înregistrare video a lui Isus Hristos.

Oare era posibil aşa ceva? Desigur, în faţa lui Dumnezeu nu era nimic imposibil. Nici măcar o călătorie în timp. Poate era chiar în planurile sale nepătrunse să dea în dar oamenilor tocmai în acest secol, atât de marcat de televiziune, o înregistrare video a Mântuitorului lor, pentru a întări Biserica Sa şi a-i conduce pe oameni înapoi spre credinţă. Şi cum altfel ar fi lăsat El să se întâmple asta, decât pe această cale minunată?

George simţi bătăile inimii. Dar... Dar cui i se dezvăluise acest secret? Acestui om care cheltuia pentru un singur costum mai mulţi bani decât era necesar pentru a hrăni un întreg sat din Bangladesh un an întreg - în mâinile lui avide de bani urma să ajungă acest document unic? Ce altceva ar căuta să

facă cu el decât bani mai mulţi? Să obţină mai multă putere?

Evident - el va păstra înregistrarea. Nimeni care nu era client al reţelei sale de televiziune nu o va putea vedea. Şi va fi brusc mai scump, foarte scump, să devii clientul lui. Le va astupa gura clienţilor săi cu contracte pe termen lung şi îi va obliga să înghită şi toate porcăriile despre el însuşi.

Va transmite cuvintele Domnului între cele două calupuri de publicitate, cele mai scumpe din toate timpurile. Va trebui să suporte campanii interminabile de publicitate pentru băuturi răcoritoare, detergenţi, cauciucuri, protej-slip şi gumă de mestecat, pentru a avea voie să vadă chipul Mântuitorului. Isus va fi din nou răstignit pe Muntele Golgota al comerţului, mereu şi mereu - mai întâi sâmbătă seara la oră de vârf, apoi în programul dinaintea ştirilor şi în cele din urmă la ora copiilor, când se dau reclamele pentru păpuşile Bărbie şi figurile He-Man.

— George? îl auzi pe Bob întrebând. Nu ţi-e bine?

Scutură din cap, îşi reveni.

— Merge, spuse el. Poate a fost puţin prea mult soare ieri.

Bob îl măsură puţin nesigur.

— Poţi să arunci o privire încoace? îl întrebă el. M-ar interesa să ştiu ce părere ai.

— Da, spuse George, încuviinţând din cap fără vlagă. Bineînţeles.

Păşi lângă Bob la masă, pe care cineva acoperise fotografiile pe care le făcuseră ei, cu un plan mare al terenului. Acest plan era desenat cu precizie, evident o copie a unui document oficial. Şi ce se putea vedea pe el i se părea lui George oarecum cunoscut.

— Aceasta este o schiţă a Muntelui Templului din Ierusalim, îi explică bărbatul în costumul gri-închis şi briliantul din acul de cravată străluci. Ce ar trebui făcut pentru a-l investiga tomografic?

*

Stephen Foxx se trezi târziu în dimineaţa asta şi se simţi ca şi cum trecuse un buldozer peste el. Şi nu era doar ăsta motivul pentru care abia putuse închide un ochi.

De Sabat, micul dejun dura mereu deosebit de mult, pentru ca oamenii să poată dormi mai mult. Evident că de Sabat nu se lucra şi voluntarii care erau din Israel şi care nu locuiau tocmai în capătul celălalt al ţării foloseau prilejul pentru a pleca acasă. Iar rezultatul era că oricum doar cei care nu erau evrei rămâneau în tabără. Aceştia ar fi lucrat cu plăcere şi sâmbătă şi liniştea de Sabat le dădea impresia ciudată că îşi petreceau duminica mai devreme cu o zi.

Părea să fie o zi liniştită. Când Stephen ajunse la cortul-bucătărie pe diverse mese apăruseră table de şah, alţi săpători şedeau cu cărţi şi o cană de cafea pe undeva mai la umbră. La o anumită distanţă, nişte voluntari chiar aruncau un disc frisbee, de un verde ţipător, de la unul la altul, în cerc. La una dintre mese o descoperi pe Judith, care arăta la fel de mototolită cum se simţea el. Ei da, poate nu chiar aşa. Cu toate că pierduse o noapte de somn, tot arăta trăsnet. Stephen îşi puse trei ceşti de cafea pline ochi pe tavă şi apoi, mai curând din gândire raţională decât din motive de foame adevărată, îşi mai puse şi un castron de cereale şi se aşeză lângă ea.

O vreme mâncară în linişte. Când Stephen luă a doua ceaşcă la rând, Judith spuse:

— Ei şi?

Stephen luă o înghiţitură mare din licoarea amară. Aici se făcea cafeaua foarte tare.

— Şi ce? Ce cred eu?

— Da.

— Habar n-am. Trebuie să recunosc că am cam rămas fără replică.

Ea aruncă o privire cercetătoare în jur. Nu era nimeni în apropiere care i-ar fi putut auzi.

— Poate nu ar trebui să te grăbeşti cu interpretările. Orişicât, ai patru cuvinte întregi dintr-o scrisoare de două pagini... Aşteaptă până ştii ce scrie în întreaga scrisoare.

— Nu fac arheologii chestia asta tot timpul? Se uită la o *literă* într-un papirus vechi şi spun că aşa cum e scris, cu codiţa spre stânga în loc de spre dreapta trebuie că întreg documentul este cu două sute de ani mai vechi decât se presupusese până atunci. Sau mai recent. În orice caz înseamnă ceva cu totul diferit, din cauza unei singure litere.

— N-am idee. Întreabă-l pe Yehoshuah dacă fac arheologii asta tot timpul.

Avea de-a dreptul dureri de cap. Nu se mai recunoştea. Nu mai avusese niciodată dureri de cap. Şi stomacul se revolta împotriva excesului de cafea. Stephen puse a treia ceaşcă pe masă şi se dedică restului de cereale.

— Ceea ce mă întreb, continuă el mestecând, este dacă aceasta poate exista. Şi în această privinţă ştiu prea puţin. Trebuie să existe şi alte surse în afara textelor biblice, în care să fie menţionat Isus. Ce este cu recensământul pe care l-a ordonat împăratul Augustus? Era Augustus sau nu? „Dar se întâmpla ca în timpul acela să fie emis un ordin din partea lui Augustus, ca toată lumea să fie onorată.” Cam aşa ceva scrie pe undeva. Şi tocmai atunci era Maria gravidă cu El.

— Dar abia proaspăt gravidă.

Stephen scutură din cap nemulţumit.

— Trebuie să verific asta. Pur şi simplu nu pot să cred. Vreau să spun, ce ar însemna asta? Închipuie-ţi ce-ar fi dacă s-ar putea dovedi că Isus nu a trăit cu adevărat! Ce-ar însemna asta!

Judith dădu din umeri.

— Asta ar fi o descoperire. Şi tu ai fi descoperitorul. Asta ţi-ai dorit doar tot timpul.

— Dar ce ar însemna asta pentru lume? Oricum el este figura centrală a creştinătăţii, a celei mai mari comunităţi religioase ale lumii. Dacă Isus nu

a trăit cu adevărat, atunci asta ar însemna că cineva a inventat această personalitate. Că ar fi un personaj. Ca Superman. Sau, Doamne fereşte - Micky Mouse!

— Nu mai dramatiza. Majorităţii oamenilor religia le este oricum complet indiferentă. Pe aceştia i-ai lovi mult mai rău dacă ai putea dovedi că Micky Mouse nu a trăit niciodată.

— Foarte nostim. Stephen sorbea ultima cană de cafea. Nici nu ştiu de ce mă nelinişteşte asta. Dar mă nelinişteşte. Mă întreb în mod serios dacă poţi să-ţi asumi răspunderea să dezvălui un astfel de adevăr.

— Oho, făcu Judith cu ochi mari. Ăsta e un ton cu totul nou, mister Foxx.

Stephen puse din nou cana pe masă şi o privi surprins.

— Ia spune - ce înseamnă aceste aluzii tot timpul? Drept cine mă iei de fapt?

Judith îşi schimonosi gura într-un rânjet ostil, iar ochii îi scânteiau supăraţi.

— Există câteva lucruri pe care încă nu le-ai înţeles. Unul dintre ele este că în viaţă sunt şi alte lucruri decât doar să câştigi mereu.

— Nu zău? răspunse Stephen înverşunat. Cine ţi-a povestit prostia asta?

— Tu vrei doar să dovedeşti că eşti mai şiret decât John Kaun, marele manager.

— Şi ce dacă? Poate chiar sunt.

— Şi? Cu ce folos?

Stephen simţi cum în sângele său începu să clocotească dorinţa de luptă, ca bioxidul de carbon.

— Oricine vrea să câştige, spuse el. Şi cine susţine altceva acela pur şi simplu a renunţat să creadă că poate câştiga. Tot ce mai doreşte câte unul este să nu piardă, şi asta se realizează cel mai simplu când nu mai lupţi. Aşa stau lucrurile.

— Ah, vorbeşte americanul din tine. Totul e foarte *easy.* Totul e fezabil, trebuie să ştii doar

cum.

— Da. Chiar aşa.

Judith dădu din cap.

— Asta e aşa de... plat. Atât de superficial. Nu ştiu - poate totuşi joacă un rol faptul că aparţin unui popor care priveşte înapoi spre cinci mii de ani de cultură, iar tu doar spre două sute.

— Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, explică Stephen şi se ridică de pe scaun. Serios. Cei cinci mii de ani de cultură ai tăi îi poţi arunca la closet şi trage apa dacă un astfel de gunoi al creierului este tot ce poate produce. Şi acum să mă scuzi, trebuie să plec. Mai trebuie să scriu o ofertă. Pentru a câştiga următorul milion, dacă nu te deranjează.

*

Locţiitorul şefului săpăturilor urmărise convorbirea preţ de câteva clipe cu ochii bulbucaţi şi respiraţia întretăiată, apoi îşi pierdu cumpătul.

— Muntele Templului? ţipase el. Vreţi să radiografiaţi Muntele Templului? Da, sunteţi complet *nebuni?!*

Kaun îi dăduse să înţeleagă lui Ryan, printr-un scurt semn cu capul, să-i aducă pe cei doi tehnicieni aici, ceea ce şi făcuse imediat. Apoi se uită liniştit la israelianul cu podoaba capilară neglijentă şi nasul borcănat, hotărât să nu se lase provocat şi în orice caz să-şi păstreze cumpătul până îşi va reveni celălalt. Nimeni nu reuşea să ţipe şi să spumege mai mult de şapte sau opt minute despre un lucru, iar dacă nu, însemna că era cu adevărat un caz de psihiatrie. Cei mai mulţi colerici, Kaun trăise aceasta în numeroasele negocieri neplăcute, se linişteau după două până la trei minute, cu condiţia să nu-i întrerupi. Întreruperile erau cele care întreţineau un atac de urlete - oarecum începea s-o ia de la capăt cu fiecare întrerupere.

— Vrem să discutăm asta în linişte... începu Kaun în cele din urmă, când Shimon Bar-Lev se

opri gâfâind.

Dar acesta nu îl auzea, ci se adresă profesorului Wilford-Smith.

— De ce nu mi-ai spus asta, britanic blestemat? se răsti la el. De ce sunt mereu ultimul care află totul? La naiba, lucrăm de douăzeci de ani împreună şi acum mă loveşti pe la spate, în felul acesta...!

Acum era totuşi timpul să intervină.

— Domnule Bar-Lev! tună Kaun cu toată tăria pe care o putuse aduna.

Existau situaţii în care nu ajuta decât un ţipăt. Când îşi aduna puterile pentru un astfel de ţipăt, Kaun îşi imagina întotdeauna că ar trebui să strivească ţeasta celuilalt, doar cu presiunea sonoră a cuvintelor sale.

Şi avu efect. Bar-Lev tresări şi pentru o clipă se zăpăci.

— Domnule Bar-Lev, repetă Kaun, acum pe deplin stăpânit şi cât se poate de amabil, vă rog să-l lăsaţi pe profesorul Wilford-Smith în viaţă; e nevinovat. Eu sunt de vină. Am clocit asupra ideii acesteia azi-noapte, după discuţia cu profesorul Goutière, şi am vrut să vă informez în dimineaţa aceasta. Din păcate, cei doi tehnicieni ai aparatului Sotom au sosit aici înaintea dumneavoastră, de aceea a trebuit să renunţ la asta. Dar dacă vreţi să ţipaţi la cineva, atunci ţipaţi la mine.

Bar-Lev îl măsură nesigur. John Kaun încă nu avusese de-a face cu adjunctul lui Wilford-Smith prea mult, dar credea că putea recunoaşte în nesiguranţa acestuia că era un om de ştiinţă simplu, corect, probabil un specialist excelent, dar fără să poată face faţă unei discuţii în contradictoriu cu un orator şcolit şi experimentat.

— Ei bine, spuse israelianul. Atunci luminaţi-mă dumneavoastră. Ce înseamnă asta?

— Vreţi să spuneţi cum mi-a venit ideea să cer ca Muntele Templului să fie cercetat? îi răspunse Kaun.

— Da.

Kaun dădu din cap cu un zâmbet blând.

— Domnule Bar-Lev, trebuie să plec repede pentru a-i linişti în schimb pe cei doi tehnicieni că îşi vor primi în orice caz banii, indiferent cât de mult ţipăm unii la alţii. Până atunci vreau să vă rog simplu să vă gândiţi la această întrebare pe care i-am pus-o profesorului Goutière aseară. Şi anume: Ce locuri există în Israel, care cu siguranţă au rămas neatinse în ultimii două mii de ani?

Bar-Lev se uită la el ca la o arătare, apoi la planul Muntelui Templului şi ridică ochii. Îi căzu falca.

— Înţelegeţi? adăugă Kaun, apoi părăsi sala de conferinţe.

Cei doi tehnicieni aşteptau afară, împreună cu Ryan şi se uitau jenaţi cu ochi mijiţi la el, în timp ce cobora cele trei trepte spre pământul nisipos.

— Sper că stilul disputei noastre nu v-a speriat prea tare, strigă Kaun, străduindu-se să pară binedispus şi deloc neliniştit.

Cei doi afişară un zâmbet jenat.

— Am vrut neapărat să-mi exprim mulţumirile, îi asigură în cel mai îndatoritor ton, le strânse mâinile uitându-se în ochii lor. Munca pe care aţi depus-o a fost într-adevăr remarcabilă. Credeţi-mă, ştiu să apreciez asta. În ceea ce priveşte ieşirea de furie a colegului, mai devreme... Arboră un zâmbet complice. Toţi aceştia sunt oameni foarte pasionaţi de problemă. Asta încă n-a fost nimic. Noi am ţipat unul la altul nopţi întregi într-un hal fără de hal.

— Înţeleg, încuviinţă din cap blondul.

— În ceea ce priveşte Muntele Templului, continuă Kaun privindu-l pe blond, care în primul rând oricum era şeful celor doi, iar în al doilea rând părea mai accesibil, asistentul meu vă va da o maşină şi vă rog să mergeţi cu ea la Ierusalim şi să studiaţi problema la faţa locului. Ce posibilităţi există să se facă o radiografiere discretă a muntelui. Iar diseară îmi daţi raportul. *Okay?*

Blondul dădu din cap bucuros.

— Desigur, domnule. Aşa vom face.

— Bine. Ryan, vă ocupaţi dumneavoastră de domnii aceştia?

Ryan dădu din cap că da.

Acestea fiind spuse, Kaun se întoarse în rulotă, care era şi locuinţa scriitorului german. După cum observa din nou Kaun, acela contribuise cu puţine lucruri utile la întregul proiect, dacă ar fi să-l compari cu canadianul.

Bar-Lev îşi pregătise evident un argument, pe care îl considera decisiv.

— Muntele Templului este un sanctuar iudaic, explică Bar-Lev cu voce sinistră. Vă întreb, domnule Kaun, care probabil sunteţi creştin: Aţi permite cercetarea Catedralei Sfântul Petru cu ajutorul tomografului cu ultrasunete? Sau a locului naşterii lui Isus din Betleem?

Kaun dădu din cap afirmativ.

— Bineînţeles. Fără să clipesc.

Bar-Lev nu părea să se fi aşteptat la acest răspuns. „Un orator amator”, se gândi Kaun şi îi era greu să nu-i răspundă cu un rânjet batjocoritor.

— Asta... asta nu cred!

— Ba puteţi să credeţi. Poate facem chestia asta ca un viitor proiect.

Profesorul Goutière ridică mâna.

— Aş vrea încă odată să consemnaţi că nu am susţinut niciodată că bănuita cameră video se află în stânca Sachrá. Am indicat că acesta este unicul loc care şi după două mii de ani poate fi clar identificat cu mare siguranţă ca rămas în tot acest răstimp neatins.

— Iar eu, se amestecă Wilford-Smith, trebuie să repet încă odată ce am spus şi azi-noapte: Sunt sigur că această cameră video nu este în această stâncă.

Kaun încuviinţă din cap răbdător.

— Încă cineva?

— Nu e fezabil, explică Bar-Lev. O utopie totală. Cum vă închipuiţi aşa ceva? Să instalaţi aparatul cu unde de şoc pe Muntele Templului şi în jur să îngropaţi senzorii de măsurători? Să le bateţi eventual în Zidul Plângerii? Pentru asta nu veţi primi aprobare în vecii vecilor.

— De aceea o facem în secret.

— În secret? Şi cum anume?

— Nu ştiu. Dar tocmai i-am trimis pe cei doi tehnicieni la Ierusalim pentru a cerceta la faţa locului.

— E imposibil! Kaun respiră adânc.

— Domnule Bar-Lev, n-aş fi ajuns unde sunt dacă m-aş fi luat mereu după ce se considera posibil sau imposibil.

Arheologul părea că se va dizolva în sudoare şi disperare.

— Domnule Kaun, cu tot respectul cuvenit, nu ştiţi ce vreţi să faceţi aici. Muntele Templului nu este doar un sanctuar pentru noi, evreii, este sfânt şi pentru musulmani, şi tot ce se întâmplă aici este politic. Cu ceea ce vreţi să faceţi dumneavoastră puteţi literalmente declanşa un război.

— Domnule Bar-Lev, mie îmi aparţine printre altele unul dintre posturile de ştiri de frunte din lume. Credeţi-mă, sunt foarte informat despre situaţia politică a Israelului.

Bar-Lev se lăsă pe spate în scaunul lui, clătinând din cap.

— E o nebunie, murmură el. E o nebunie.

— Camera video nu este în acea stâncă, repetă profesorul Wilford-Smith. Sunt sigur sută la sută. Probabil că zace într-o amforă ferecată într-o peşteră izolată, neimportantă, dar nicidecum în această bucată de stâncă.

— Poate dedesubt? îşi dădu Kaun cu părerea.

— Există o legendă, se amestecă Goutière, conform căreia dedesubt se află chivotul legii.

— Nici asta nu ar fi o descoperire rea.

— Cum să fi ajuns camera video în stâncă? întrebă Goutière. Sau dedesubt? Presupusul călător în timp ar fi fost activ într-o perioadă când Templul era încă intact şi stânca în cauză mai era în funcţiune ca piatră de sacrificiu. Nu ar fi avut posibilitatea să ajungă neobservat în apropierea ei.

Pe Kaun dezbaterea începu să-l calce pe nervi.

— Dacă reuşim să cercetăm Muntele Templului, explică el, putem să ne lipsim de toate speculaţiile astea. Atunci nu mai trebuie *să credem,* atunci *vom şti.* O situaţie pe care o prefer întotdeauna.

Era recunoscător că în această clipă intră Ryan, cu unul dintre telefoanele mobile în mână.

— Basso, spuse el când i-l înmână.

*

Stephen Foxx şedea la laptopul său deschis şi nu avea nici un chef să scrie oferta pentru Video World Dispatcher. Dar să nu faci nimic din motivul că nu ai chef era ceva neprofesionist. Iar Stephen Foxx nu avea de gând să acţioneze neprofesionist.

Ca primă acţiune se conecta la computerul său „acasă" şi căută fişierele care primeau textele şi imaginile necesare pentru ofertă şi începu transmiterea lor. Apoi, când cifrele în procente crescătoare te lăsau să bănuieşti că transmiterea va mai dura un timp oarecare, se lăsă pe spate, pradă gândurilor care-i zburau prin minte ca albinele sălbatice.

Închipuirea că Isus, despre care era vorba în biserici, la orele de religie, în poveştile şi cântecele evlavioase, nu a existat în realitate - că toate au fost puse pe seama unui mit, că acest Isus nu era mai real decât Moş Crăciun, care de Crăciun ar aduce chipurile cadourile - i se părea o adevărată batjocură. Nu era chestia asta surprinzătoare?

Oricui l-ar fi întrebat i-ar fi explicat fără ezitare că pe el religia nu l-ar interesa, ci doar viaţa adevărată. Că renunţase de mult de religia în al cărei nume fusese botezat, fiind copil fără apărare, şi că o lăsase în urmă. Că putea fi numit în orice

caz un umanist nedogmatic. Cineva care încerca să facă lucrurile cum trebuie. Să treacă prin viaţă cuviincios. Să fie bun, dar cu măsură şi cu un scop.

Şi acum acest lucru îl preocupa atât de mult. Probabil că se luptase mai dur cu această personalitate decât fusese el conştient. Pe parcursul întregii sale copilării simţise cât de făţarnic se comportau oamenii cu Dumnezeu. Părinţii lui se arătau şi în zilele astea atât de evlavioşi faţă de lumea exterioară, după cum era oportun în comunitatea lor, dar în realitate duceau o viaţă deloc influenţată de învăţămintele religiei căreia pretindeau că-i aparţin. Să fii un bun creştin însemna să mergi la biserică de Crăciun şi să dai bani pentru scopuri caritabile, dacă nu putea fi evitat, şi chiar şi atunci doar atât cât era nevoie pentru a nu ieşi în evidenţă în mod neplăcut.

Doar în anumite situaţii îi cuprindea evlavia. În principal, în situaţii critice. Când avusese mama lui acea criză, care mai întâi fusese considerată infarct - atunci îi chemase tata pe toţi pentru ca să se roage împreună. Ce penibil fusese! Dar aparent lui Dumnezeu îi plăcuse, căci în cele din urmă se dovedise că nu fusese infarct, ci doar un atac viral.

Religia era pentru părinţii lui, şi în general pentru toţi oamenii pe care îi cunoştea, un fel de umbrelă. Când e vremea frumoasă nu te gândeşti deloc la umbrelă. Abia când plouă îţi aduci aminte de ea. Dar să creadă cu adevărat - asta nu făcea nimeni din cei pe care-i cunoştea.

Şi când se făcuse mai mare, i se păruse oricum că ceea ce i se cerea să creadă era tot mai mult o exigenţă exagerată. Ca de exemplu imaculata concepţiune. Când avea paisprezece ani, rămăsese gravidă o fată dintr-o clasă mai mare, care în timpul pipăielilor cu prietenul ei nu fusese atentă, cu toate că mai era virgină. Când s-a aflat, batjocura şi insulta nu mai conteneau („Lui Marie-Lou i-a apărut un înger care i-a spus: Bagă mâna în pantalonii mei - ha, ha, ha!”). Dar nimeni, nici

măcar profesorul de religie nu considerase ca o ipoteză demnă de luat în consideraţie că Marie-Lou ar putea da naştere următorului Mântuitor.

Şi mai era şi Nick. Nick Foster. Nick fusese prietenul lui cel mai bun de când îşi putea aminti. Îşi juraseră în mod solemn prietenie veşnică. Adunaseră împreună figurinele din pachetele de fulgi de porumb. Observaseră pe ascuns fetele mai mari când făceau baie în lac şi făcuseră bancuri despre sâni. Se gândiseră ce vor să devină când erau mari. Stephen dorea să devină astronaut, iar Nick - guvernator sau senator.

Numai că Nick se înecase. Într-o zi foarte obişnuită de toamnă. Căzuse în lac, se lovise la cap, pierzându-şi cunoştinţa, suficient de mult ca să se înece. Tocmai împlinise zece ani.

Tot mai avea imaginea aceea în faţa ochilor, cum stătea Nick aşezat pe pat ca pe un catafalc. În jur era o ordine nefirească. Cu două zile înainte se mai hârjoniseră pe patul acela şi se uitaseră la televizor, iar camera lui era ca de obicei o cocină confortabilă. Iar Nick îi împrumutase marele volum *Batman.* Când Stephen îl adusese înapoi după înmormântare, sora lui Nick îi spuse că poate să-l păstreze. Îl avea şi acum.

Stephen se uita fix spre pânza cenuşie a cortului fără să vadă nimic pentru că ea se destrăma în faţa ochilor săi. Atunci, când zi după zi se simţise singur, părăsit, se rugase lui Dumnezeu să-l învie pe Nick. Dacă Isus a putut să reînvie din morţi, de ce nu şi Nick? Dar Dumnezeu nu l-a auzit. Azi îi venea să zâmbească când se gândea acum la asta. Îi imitase pe părinţii săi. Dumnezeu era o instanţă căreia i te adresai când nu te descurcai singur. O instanţă care nici atunci nu te ajuta.

Cifra procentuală pe ecran ajunse la o sută şi un ton piuit îi anunţa sfârşitul înregistrării. Stephen se scutură de amintiri şi întrerupse legătura. Se strădui să nu se gândească la costul acestor fişiere.

Deci, oferta. Chiar dacă părea cel mai neimportant lucru pe care îl putea face. Mai deschise încă odată faxul de joi pe ecran, pentru a-şi clarifica ce trebuie să scrie. Catalogul de întrebări era destul de lung, exhaustiv ca să spunem aşa. Bun, asta-i permitea să propună o convorbire personală, în ciuda unei indicaţii a spaţiului limitat şi a necesităţii evidente a numeroase explicaţii. Dar atâta timp cât amănuntele nu erau clarificate, era desigur imposibil să spui un preţ concret.

Abia acum descoperi că această firmă avea şi home-page pe internet. Adresa era scrisă, după cum devenise uzual între timp, în litere mici în antetul scrisorii: http://www.video-world.com. Interesant. Poate reuşea să afle aici ceva mai multe despre firmă. Ceea ce nu era niciodată un dezavantaj dacă voiai să scrii o ofertă atractivă. Era util dacă aveai o idee despre ce îl interesa pe partenerul tău de afaceri.

Deci conecta mobilul din nou, porni programul de internet şi scrise adresa dată.

Era o homepage realizată în mod profesionist, foarte elaborată, dar o poză a clădirii imense a acestei firme era tot ce se putea afla despre Video World Dispatcher. În rest, ţi se prezenta un catalog al ofertei actuale, cu preţuri şi posibilităţi ca să comanzi direct, online. Se acceptau toate felurile de cărţi de credit, precum şi toate formele de plată la distanţă.

Catalogul putea fi accesat, după tipul de produs - home video, video profesionist, integrare audio şi video şi o mulţime de alte denumiri de specialitate - sau prin intermediul producătorului. Stephen alese cea de a doua posibilitate şi dădu click pe Sony.

Apăru antetul de firmă al concernului japonez şi aveai din nou chinul alegerii. Cameră video normală. Cameră video digitală.

Şi - lui Stephen i se opri respiraţia - se puteau face comenzi anticipate pentru seria MR, care urma să *apară,* pe piaţă în trei ani.

Era incredibil. De ce nu-i povestise chestia asta tipul de la Sony cu care vorbise? Acela se comportase ca şi cum MR-01 ar fi fost secret de stat. Nici un cuvânt despre faptul că aparatul putea fi comandat deja.

Stephen făcu click pe linkul respectiv şi îşi ţinu respiraţia curios, în timp ce se deschidea pagina. Primul lucru pe care îl putea citi era că Video World Dispatcher era singura firmă din întreaga lume care primea deja comenzi pentru o cameră video MR-01 de la Sony, care se baza pe o nouă tehnologie revoluţionară, cu livrare preferenţială din momentul apariţiei pe piaţă.

Probabil un banc de publicitate. Stephen nu putea să-şi închipuie prea bine cum să accepte giganticul concern japonez să acorde condiţii de excepţie unui client de pe Coasta de Est americană. Coborî pagina până acolo unde se explica diversitatea produsului. Interesant lucru! Se vedea în sfârşit ceea ce căutai de fapt.

Exista mai întâi MR-S, aparatul pentru acasă. Pe poza minusculă se vedea o cutie plată, neagră, care arăta ca orice video player. Acesta urma să coste nu mai puţin de cinci mii de dolari.

Pe Stephen îl apucă o furnicătură ciudată pe spate, când continuă să deschidă imaginea mai departe în jos, spre imaginea următoare. Aceasta, spunea indubitabil inscripţia, era un MR-01. Stephen se aplecă în faţă. Un aparat relativ obscur, aparent uşor de mânuit, cu un obiectiv transfocator mare, un microfon încastrat oblic şi o serie de butoane de utilizare. Deloc palpitant. Şi asta pentru preţul impresionant de şase mii de dolari.

Dar pagina încă nu se terminase. Stephen coborî imaginea mai departe şi descoperi uimit, cum te simţi când gândurile ţi se opresc brusc.

Mai era o imagine. Acelaşi aparat, obiectivul o idee mai mare, câteva funcţiuni în plus. Preţul era de şapte mii de dolari.

Un MR-02.

19

Stratul 12-B este un strat de trecere. Trecerea este marcată printr-un strat gros de cenuşă. Deasupra se găsesc numeroase obiecte de podoabă - în special remarcabilă este figurina unei femei şezând (vezi fig. 11-67) şi ceramică din timpul irodian.

Profesor Charles Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh

— *Signore* Kaun, mârâi Enrico Basso, avocat şi împuternicit al lui Kaun Enterprises Inc. pentru Italia, pentru a nu ştiu câta oară, cu o furie cu greu reprimată, în receptorul telefonului său antic, *per favore...* M-aţi sunat ieri-dimineaţă. Acum ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore. Şi nu am irosit nici un minut, credeţi-mă. Nu am mâncat şi nu am dormit, ci am muncit pentru dumneavoastră. Şi ce se putea afla în douăzeci şi patru de ore am aflat.

Nu era chiar corect. Noaptea - trebuie să fi fost pe la ora trei - aţipise scurt. La ora patru fusese trezit pentru că îi alunecase capul de pe un teanc de acte de pe biroul său şi se lovise de tăblia mesei. Apoi făcuse un duş rece, după care-şi pregătise două căni de cafea tare şi neagră. Şi de când se trezise, soţia lui îi aducea la fiecare oră câte un sendviş şi se uita de fiecare dată oftând prin camera sa de lucru.

— *Si. Si. Si,* încuviinţă Basso. Acest milionar american avea să-l înnebunească într-o zi cu nerăbdarea sa, *porco dio!* Vă rog să consideraţi că avem de-a face cu cea mai veche firmă din lume.

Acesta nu este un post de radio mic, neînsemnat şi nici un ziar îndatorat, acesta este un concern puternic, bogat, multinaţional. Vorbim aici de miliarde de dolari. Vorbim de participaţiuni încurcate, participaţiuni la participaţiuni, intermediari, depozite ascunse. Desigur că sunt un consilier economic. Aţi avea nevoie de o armată de consilieri economici pentru a descurca totul şi aceştia ar avea de lucru ani de zile.

Îşi turnă cafea, care era neagră ca noaptea şi tare ca otrava, şi luă o înghiţitură. Probabil că arăta oribil; neras, nedormit, cu cearcăne sub ochi, pe care le avea dacă lucra peste program.

Şi camera sa de lucru arăta oribil. Ca şi cum descărcase cineva o grămadă de hârtie veche. Acte, acte, acte, străvechi, prăfuite şi îngălbenite. Grămezi înşiruite de-a lungul peretelui, cu ceea ce nu citise încă. Ceea ce putuse sorta era aşezat pe covor în teancuri tematice. Şi dacă biroul său nu ar fi fost făcut într-o epocă în care mobila se construia pentru a ţine o veşnicie, tăblia s-ar fi îndoit sub greutatea munţilor de hârtie.

— Îmi daţi voie să vă prezint acum raportul, *Signore* Kaun? Mulţumesc. Deci există mai întâi declaraţiile oficiale. Vaticanul publică raporturi economice şi conform acestora este cu adevărat o biserică a săracilor. Bugetul Vaticanului este de două sute de milioane de dolari pe an, ceea ce nu este prea mult pentru administraţia centrală a unei organizaţii mondiale extinse, cu mii de aşezăminte. Şi dacă pronunţi cuvintele cheie „Bogăţiile Vaticanului” începe o mare tânguială. Atunci se spune că aceste bogăţii constau din opere de artă a căror valoare este într-adevăr inestimabilă - dar care trebuie păstrată pentru umanitate ca bun comun, ceea ce costă din nou bani şi nu aduce nici un profit. Altfel ar trebui să se liciteze *Pieta* lui Michelangelo sau să se închirieze Bazilica Sfântul Petru sau ceva asemănător.

Cu o zi înainte, imediat după conversaţia cu mogulul media, telefonase mai departe, înhămase toţi colaboratorii şi ajutoarele pe care le mai putuse găsi. Aceasta era o maşinărie bine unsă pentru dobândirea informaţiilor despre firmele cu care avea de-a face americanul în Italia şi uneori reuşiseră să-i arate că un partener de afaceri nu stătea aşa de bine financiar cum încerca să pară sau, dimpotrivă, că un chilipir aparent era în realitate o bombă cu ceas, pe cale să explodeze.

— Oficial totul arată foarte curat, continuă el, administraţia averii papale se află în mâinile Camerei Apostolice din secolul al XI-lea. În statul bisericesc vechi aceasta era cea mai înaltă instanţă financiară cu putere de judecată, şi ce rol joacă ea astăzi puteţi observa din faptul că acela care constată moartea papei este cardinalul trezorier.

Şi de data aceasta luaseră cu asalt arhivele ziarelor şi ale statului, se prezentaseră la oficii, parcurseseră biblioteci şi cărţi funciare pentru a aduna tot ce putea fi aflat pe căi legale. Iar Basso îi sunase toată ziua de vineri pe oamenii săi de încredere din bănci şi ministere, pe informatorii săi din cercurile bisericeşti, din lojele masonice, din lumea interlopă pentru a ajunge la informaţii pe care nu le putea obţine pe căi legale.

— Dar, dacă cineva se uită mai atent, se observă că în toate rapoartele oficiale este vorba numai despre bugetul administraţiei centrale, a Curiei Romane. Că pe lângă aceasta există şi o avere a statului Vatican nu se ia în consideraţie. La această avere se numără de exemplu bunuri imobiliare cu o suprafaţă totală de cincisprezece milioane de metri pătraţi doar în Zona metropolitană a Romei. Extrem de interesant devine atunci când se constată ce avere controlează de facto Sfântul Scaun. Pentru că nu este doar averea papei, ci şi cea a diferitelor ordine care sunt subordonate acestuia - mai ales cel al Iezuiţilor. Există oameni de încredere care deţin averi imense. Banii

Vaticanului sunt băgaţi în firme de petrol franceze, în societăţi argentiniene de gaze, mine boliviene de staniu şi fabrici braziliene de cauciuc. Vaticanul speculează la bursă şi obţine dividende din cazinouri. Nu a fost sărită aproape nici o ramură a economiei. Cu alte cuvinte, faţă de Curia Romană, General Electric pare un butic.

Trase unul din bileţelele prinse de avizierul său tocit.

— În SUA, au o influenţă puternică asupra industriei oţelului - US Steel, Sharon Steel, Bethlehem Steel bineînţeles, Manville Steel. Pachete mari de acţiuni prin interpuşi la General Motors, McDonnel Douglas, AT&T, Prudential Life. Bank of America, cea mai mare bancă privată din lume, se află în proporţie de cincizeci şi unu la sută în mâinile iezuiţilor. În Italia, deţin participaţiuni la aproape toate uzinele de electricitate, multiple societăţi de telefonie, mai multe căi ferate. Control direct sau indirect asupra Băncii Comerciale, Băncii Romane, Băncii Agricole, Institutului Central de Credit, Institutului de Credit Roman, Băncii Santo Spirito - numele nu este o întâmplare. Participaţiuni la Alitalia, la Fiat şi la o listă întreagă de societăţi de asigurări şi societăţi de construcţii. Capitalul total al Immobiliare, al celui mai mare întreprinzător în domeniul terenurilor şi construcţiilor, unul din cei mai mari întreprinzători existenţi, este în mâinile Vaticanului. Şi iarăşi oţel - legături puternice cu Finsider care deţine optzeci la sută din piaţa italiană a oţelului.

El îşi trecu mâna liberă prin păr, în timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului, şi apoi se uită la ea scârbit pentru că o simţea unsuroasă şi murdară.

— În cifre absolute este dificil, explică el apoi. Am o cifră privitoare la posesiunea acţiunilor nominale şi participaţiunile de capital ale Sfântului Scaun doar în Italia de şase miliarde de dolari.

Valoarea nominală, reţineţi, nu valoarea componentelor pasive şi doar averea directă a Curiei. Şi veche de câţiva ani. La nivel global, a fost apreciată la peste cincizeci de miliarde de dolari.

„Aceasta ar putea să-i scoată din cap nişte tâmpenii, se gândi Basso. Biserica Catolică, Sfinte Isuse!”

— Aproximativ treizeci şi cinci la sută din venituri provin din SUA. Circa cincisprezece la sută din Germania. Acolo există şi un impozit al Bisericii. Nu, asta înseamnă că statul colectează impozite pentru Biserică. În plus, curg bani şi din donaţii, independent de acestea. Şi clădirile bisericeşti sunt adesea sprijinite financiar de către stat. Basso putea aproape să „audă” la propriu faţa mirată a angajatorului său şi mustăci. *Si signore,* o firmă solidă cu un flux de lichidităţi la care alţii nici nu visează. Fără să mai ţinem cont că toate metodele de management aparent noi sunt aplicate exemplar în organizarea Bisericii Catolice de sute de ani. Lucrătorii săi erau motivaţi puternic şi, dacă nu erau, existau regulamente severe cărora li s-au supus. Renunţarea familială le-a permis să se concentreze în întregime asupra muncii şi să aibă nişte rezultate de excepţie. Şi în ce constă *Lean Management*-ul*,* biserica se descurca cu o ierarhie mai mică decât cele mai multe întreprinderi mijlocii.

Milionarul de la celălalt capăt al liniei telefonice codate tăcu. Probabil că se gândea şi probabil că avea să-i mulţumească, să considere toată afacerea încheiată, şi el, Enrico Basso, putea să se ducă clătinându-se în dormitor, să închidă geamurile, să tragă perdelele şi să doarmă, doarmă, doarmă pentru restul sfârşitului de săptămână.

Dar John Kaun spuse:

— Organizaţi-mi o întâlnire cu acest cardinal trezorier.

— Oh, făcu Basso. Chiar cu Camerlengo - asta nu va fi prea uşor...

— În seara aceasta.

— În seara aceasta? *Signore Kaun, per favore* - e sâmbătă...!

— Şi să nu-şi planifice nimic pentru restul weekendului.

*

George Martinez apucă volanul, dar nu se putu hotărî să închidă uşa maşinii şi să lase motorul să meargă.

— Bob, chestia asta nu merge. Cum să meargă? Nu poţi să tomografiezi Muntele Templului. Ai nevoie de un câmp dens, închis, cu o structură pe cât posibil omogenă. Cel mai bine un deal pe care plasezi *thumper*-ul şi pe care să plasezi senzorii în mod regulat. Şi cum vrei să funcţioneze asta la un locaş sfânt?

Era o maşină europeană, o marcă pe care nu o cunoştea, destul de comodă, prevăzută cu aer condiţionat, care însă nu funcţiona. Spre nemulţumirea lui Bob Richards, care stătea pe locul de lângă şofer şi îl presa.

— George, tu eşti marele expert, în ce priveşte Sotomul, fără discuţie. Şi eu cred la fel că nu va merge. Dar domnul Kaun nu vrea să audă asta, înţelegi? El nu vrea ca noi să mergem în oraş, să privim dealul şi să ne întoarcem şi să spunem: „Nu merge”. El vrea ca noi să ne întoarcem şi să spunem: „Va fi dificil şi nu ştim dacă va funcţiona - dar ne-a venit o idee pe care o putem cel puţin încerca”. Şi de aceea vom face chiar aşa.

— Dar nu o să funcţioneze. Asta pot să-ţi spun de pe acum.

— George, mă asculţi? Îţi spun eu ce o să facem. Vom merge acum la Ierusalim. Tu o să mă laşi undeva de unde pot să dau un telefon. Trebuie să anunţ acasă că mai rămânem. Şi tu te uiţi la Muntele Templului şi te gândeşti la ce s-ar putea face.

— Dar ce vor să însemne toate acestea? Crezi că avem voie să împuşcăm pământul sfânt cu bilele noastre de plumb? Şi acolo *totul este* pământ sfânt!

— Asta îmi este foarte limpede. Dar trebuie să ne vină vreo idee. Din partea mea punem *thumper*-ul într-un cort lângă Muntele Templului şi măsurăm doar undele secundare.

George îl studie ca pe un nebun. Aici părea că înnebunesc toţi.

— Şi la ce ne va folosi aceasta?

— Oh, George... oftă Bob. Uite cum stă treaba: mister Kaun plăteşte pentru fiecare folosire a lui Sotom-2, inclusiv a echipei sale, o sută de mii de dolari pe zi. Anul acesta nu suntem atât de bine acoperiţi cu contracte, după cum ai observat cu siguranţă. Deci, dacă suntem mâine-seară încă aici, am reparat acoperişul de la sala de sport. Dacă reuşim să rămânem pe aici o săptămână întreagă, salvăm şi programul de burse, facem rost bufetului de un automat de cafea şi biblioteca poate face din nou abonamente la reviste, abonamente pe care le-au contramandat luna trecută din lipsă de bani. Aşa de simplu este totul.

George se gândi la cutia imaginară metalică şi la ce credea John Kaun că s-ar afla în această cutie. Poate ce era cu adevărat în ea. Şi ce avea de gând să facă cu ea.

Bani. Peste tot nu era vorba decât despre bani.

Brusc ştiu ce avea să facă.

— *Okay,* spuse el, închise uşa şi porni motorul. În regulă.

*

Peter Eisenhardt urmărea discuţiile pe care le duceau ceilalţi între ei numai cu jumătate de ureche, în timp ce Kaun se duse afară să telefoneze. Era neliniştit. Exista un gând care se mişca atât de aproape sub graniţa conştientului său, încât aproape că-i auzea râsul batjocoritor, şi nu putea să-l prindă. O frântură de gând care-i trecuse prin cap când să se trezească şi care

dispăruse înainte să-l poată conştientiza. Nu rămăsese în urma sa decât un sentiment de nelinişte. Era un gând de tipul acelora pe care Kaun se hotărâse să le interzică.

Nu era de mirare că acel gând nu revenea.

Sau era pur şi simplu neliniştit pentru că nu scăpa de sentimentul că stătea acolo degeaba, consumând bani fără să-i aducă vreun folos? Se simţea în cercul celorlalţi ca un outsider. Nu era academician. Nu ştia nimic despre arheologie şi istorie. Era doar un nebun.

Uşa se deschise şi John Kaun veni înapoi. Părea a fi cu gândul încă în altă parte, în timp ce-şi închise telefonul mobil şi-l băgă în buzunar, dar în momentul următor era din nou complet prezent, se uită în jurul său la cei care-l priveau aşteptând şi întrebă:

— Ce mai avem de discutat, domnii mei?

Bar-Lev, locţiitorul profesorului Wilford-Smith, ridică mâna. Cei doi se sfatuiseră tot timpul în şoaptă, dar Eisenhardt nu înţelesese nici un cuvânt din discuţia lor.

— Încă odată despre Muntele Templului, mister Kaun. Îmi pare rău. Vreţi să vă implicaţi într-o aventură - privirea sa se îndreptă involuntar spre Goutière şi Eisenhardt - ale cărei riscuri nu le puteţi prevedea, doar pe baza unor speculaţii aventuroase. Dar nu faceţi ce e mai la îndemână.

Kaun împinse mandibula în faţă într-un gest ce părea muşcător. — Cum ar fi?

— Facem tot posibilul. Facem speculaţii. Încercăm să ne băgăm în mintea călătorului în timp. Analizăm istoria Palestinei. Dar singurul lucru care ne-ar furniza aproape sigur informaţii preţioase se află încă neatins acolo unde l-am găsit.

Kaun îl privi tăcut.

— Mă refer la săculeţul cu însuşi instrucţiunile de utilizare, adăugă Bar-Lev. Şi scheletul.

Profesorul canadian de istorie se ridică fornăind.

— Cum? Înseamnă că obiectele nu au fost cercetate încă?

Profesorul Wilford-Smith se adresă lui Kaun, ignorând obiecţia lui Goutière:

— Laboratorul Muzeului Rockefeller este dotat excepţional. Lucrăm cu oamenii de acolo de ani de zile. Pot să vă alcătuiesc o echipă de cercetători pentru a cărei discreţie bag mâna în foc.

— Aţi dezgropat lucrurile astea şi le-aţi lăsat aşa? repetă Goutière cu un guiţat în voce.

— Aşa am ordonat eu, îi spuse Kaun sumbru, am trimis o probă de hârtie din instrucţiunile de utilizare la un institut în SUA, pentru a stabili vârsta după metoda carbonului radioactiv. Şi ştim că dantura craniului are mai multe umpluturi dentare moderne. Alte cercetări au fost amânate.

— Şi de ce, Dumnezeule?

— O femeie poate fi dezvirginată doar odată, răspunse industriaşul. Şi o săpătură arheologică poate fi deschisă doar odată. Voiam să am la dispoziţie, pentru un timp, descoperirea neatinsă, pentru a o arăta diferiţilor oameni. Dumneavoastră, de exemplu.

— Asta înseamnă că mai aşteptaţi pe cineva, întrebă profesorul Wilford-Smith liniştit.

Degetele lui Kaun bătură grăbite darabana pe tăblia mesei la care stătea.

— Voi zbura în după-amiaza aceasta la Roma, pentru a avea câteva întrevederi. Plănuiesc să mă întorc mâine-dimineaţă devreme şi mai plănuiesc să aduc pe cineva cu mine, care să vadă săpătura. După aceea ducem totul în laborator.

Bar-Lev făcu o mutră furioasă.

— Putem întreba pe cine aveţi de gând să aduceţi? Kaun îl privi cu un zâmbet de sfinx.

— Un cardinal, spuse el.

*

Ea veni cu două ceşti de cafea. Deşi îşi spunea că după aşa o noapte amândoi aveau nevoie de o cafea, ea avea alt motiv ascuns, speranţa că nu o va

da aşa de curând din nou afară din cortul său. Şi i se părea corect ca această cafea fierbinte să-i ardă degetele în timp ce înainta balansându-se peste solul pietros în sus spre corturi încercând degeaba să nu verse nimic. În fond, trebuia să recunoască, dacă era cinstită, că ea începuse cearta şi nici nu ştia de ce. Poate pentru că încă se mai simţea ca trecută prin maşina de tocat carne. Stephen stătea în faţa laptopului său, cu mâinile în poală, când intră în cort. Îi aruncă doar o privire fugitivă, de parcă nu se mira deloc că venise. Şi arăta încă destul de lezat.

— Ei? Ai scris oferta?

Ah, la naiba! Asta suna iară atât de înţepător. De parcă venise să se certe în continuare.

Stephen clătină doar istovit din cap cu privirea asupra ecranului.

— Tocmai o trimiteam prin fax.

Ea îi întinse o ceaşcă. Cea mai plină.

— Poftim. O mică scuză că m-am luat aşa de tine. Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Luă cafeaua cu plăcere, aproape avid şi o privi atent. Din nou prieteni?

— Din nou prieteni.

Computerul piui, ceea ce însemna că faxul ajunsese la locul de destinaţie. Stephen decupla telefonul mobil şi-l închise.

— Ce ştii despre Isus? întrebă el apoi direct.

Judith se aşeză surprinsă pe patul său răscolit.

— Mi-e teamă că destul de puţin.

— Am deschis câteva pagini de internet pe această temă, dar aşa cum pare, în afara Bibliei - adică a Noului Testament - nu există practic nici un indiciu că ar fi trăit.

— Ciudat. Doar a fost executat. Nu ar fi trebuit consemnat undeva acest lucru? Într-un protocol al vreunui tribunal?

— Da, aşa ar trebui. Conform evangheliilor, execuţia a avut loc sub Pilat din Pont, şi acesta a trăit într-adevăr, asta se ştie. A fost din anul 26

până în 36 procurator roman al Iudeii şi probabil că a condus un regim destul de crud. În anul 35, a atacat samaritenii şi i-a măcelărit, faptă pentru care conducătorul statului din Siria, tatăl lui Vitellius, devenit ulterior împărat, l-a trimis la Roma pentru a da socoteală. I s-a luat funcţia şi, la ordinul împăratului, a trebuit să-şi ia viaţa.

Judith clătină din cap gânditoare.

— Asta s-a întâmplat pe muntele Garizim. Atacul asupra samaritenilor. Îmi amintesc vag. Cred că acolo există astăzi chiar şi un monument.

— Te pricepi destul de bine.

— Ah, asta i-o datorez tatălui meu. Ne-a chinuit în copilărie atât de mult cu pioşenia sa, încât sunt pierdută pentru eternitate în ceea ce priveşte orice religie. Dar iudaismul este atât de întreţesut cu istoria, încât tot îţi rămâne ceva în minte.

— Ciudat, nu-i aşa? Creştinismul pare să se descurce fără istorie. Excepţie făcând istoria vieţii lui Hristos. Apăsă nişte taste la calculatorul său. Pe ecran se deschise un document. Despre acestea există chiar date destul de exacte. Mă întreb de fapt de unde le ştim. Isus s-a născut, se pare, în anul 7 sau 6 înaintea erei noastre - în Evul Mediu, un călugăr oarecare a calculat greşit, atunci când s-a introdus sistemul cronologic bazat pe naşterea lui Isus. În anul 27, a început activitatea sa cunoscută în Galileea - trebuie să fi avut 33 sau 34 de ani. Şi cel mai precis se crede că se cunoaşte data execuţiei sale: vineri 7 aprilie, anul 30.

Judith sorbi câte puţin din cafea. Mirosul de cafea acoperi mirosul de aer stricat, de praf, transpiraţie şi rufe murdare ce domnea în toate corturile şi pe care putea să-l suporte astăzi cu greu.

— Ciudat, murmură ea în pahar.

— Straniu, nu-i aşa? Un om merge trei ani de zile prin Palestina, predică unor mase de oameni, înfăptuieşte minuni - trezeşte morţii la viaţă, imaginează-ţi doar! Dar cronicile din timpul Lui

nu-L pomenesc. Aproape că declanşează o revoltă populară - măcar asta ar fi trebuit consemnat de un raport al romanilor. Dar nici urmă. Cel mai ciudat este că şi discipolii Săi lasă să treacă jumătate de secol înainte să înceapă să aştearnă pe hârtie, respectiv pe papirus relatări despre El şi despre ce ar fi spus El.

— Adevărat?

— Cea mai veche relatare este Evanghelia lui Marcu, şi aceasta provine cel mai devreme din anul 70. Doar scrisorile lui Pavel sunt mai vechi, şi anume scrise în jurul anului 50, dar Pavel nu L-a întâlnit pe Isus în timpul vieţii sale, aşa că nu relatează nimic despre viaţa acestuia.

— Cu alte cuvinte crezi că scrisoarea are dreptate că Isus nu a trăit niciodată.

— În orice caz nu se poate demonstra contrariul.

— Hmm, făcu Judith. Pare că vom scrie totuşi istorie, nu?

Stephen privi fix un timp, pierdut în gânduri, ecranul computerului său şi nu răspunse.

— Şi asta nu-i tot, spuse el în sfârşit.

Judith aşteptă.

— Am găsit pe internet o descriere a camerei video, continuă Stephen. A lui Sony MR-01.

— Credeam că aceasta nici nu există.

— Trebuie să apară în trei ani pe piaţă şi se poate comanda de acum.

Judith simţea cum o trec fiorii pe spate.

— Groaznic.

— Da. Dar partea interesantă este că va exista şi un model MR-02, care va fi cu o mie de dolari mai scump, dar şi mai performant. Şi mă întreb de ce nu şi-a luat călătorul în timp această cameră cu el în trecut.

Judith deschise ochii mari.

— Poftim?

— Uite aici, am salvat informaţiile. Făcu să apară pe ecran textul respectiv cu imaginile de rigoare. Vezi tu, aici sunt trecute caracteristicile

aparatului. MR-02 va avea un obiectiv mai mare şi mai puternic. Un zoom de douăzeci şi patru faţă de cel de douăzeci al lui MR-01. Şi ce mă preocupă cel mai mult: Va avea o carcasă din aliaj de magneziu, faţă de MR-01 care va avea doar una din plastic.

*

Ryan intră cu un bilet în mână. Eisenhardt îl studie pe furiş pe omul cu ochii gri şi reci. Purta un cuţit vânătoresc la curea, e adevărat că într-un etui de piele, dar totuşi era o armă arhaică, un cuţit, şi nu un pistol. Într-un mod derutant Ryan părea simultan violent şi în următorul moment servil până la abnegaţie. Ca de exemplu acum când îi înmâna biletul lui John Kaun. Eisenhardt se gândi la figura lui Igor, slujnicul lui Frankenstein. Doar că Ryan nu era nici cocoşat şi nici urât, ci amintea mai degrabă de un ofiţer arian SS. Stătea aproape drept, până ce Kaun dădu din cap că poate pleca.

— Se minunează, spuse Kaun, rânjind, după ce citise ştirea. Asta putem înţelege. Ştie cineva întâmplător când a fost inventată hârtia?

— În anul 105, spuse Eisenhardt. Acesta fusese primul lucru pe care-l verificase în lexicon în timpul cercetărilor sale. De către un funcţionar de la curtea împăratului chinez, un bărbat pe nume Ts'ai Lun.

Kaun ţinu mica bucată de hârtie în aer.

— Aceasta e vestea de la laboratorul din Statele Unite, la care am trimis proba. Scriu că nu înţeleg şi au abandonat să caute o explicaţie pentru aceasta. Conform analizei chimice este vorba de hârtie de tipărit de înaltă calitate. Dar, conform metodei cu carbon radioactiv, are o vechime de două mii de ani.

20

Notarea prescurtărilor folosite de instituţiile arheologice:
ASOR - Şcoala Americană de Cercetări Orientale (azi: W.F. Institutul Albright de Cercetări Arheologice, Ierusalim,
Prescurtat AIAR, respectiv Centrul American de Cercetări Orientale, Amman, ACOR
BSAI - Şcoala Americană de Arheologie din Ierusalim IAA - Autoritatea Israeliană de Antichităţi
IES - Societatea Israeliană de Explorări
PDA- Departamentul Palestinian de Antichităţi

Profesor Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice
de la Bet Hamesh

Voluntarii fuseseră chemaţi, în măsura în care erau prezenţi şi nu plecaseră în weekend, să se adune la bucătăria de campanie. Se spunea că conducătorul săpăturilor ar avea ceva de anunţat.

Dar primii care se adunaseră şi se aşezaseră pe băncile de lemn văzură mai întâi cum se opri o limuzină mare, lungă şi neagră, cum un servitor din personalul lui Kaun încarcă două valize şi cum în cele din urmă Kaun însuşi se urcă în ea. Apoi maşina plecă, lăsând în urmă un nor de praf.

Tinerele şi tinerii prezenţi se uitau unii la alţii întrebători. Nimeni nu ştia ce însemnau toate acestea. De auzit auziseră multe.

Îşi pierduse sponsorul interesul?

Paznicii de lângă cortul alb pe Zona 14 stăteau ca întotdeauna. Destul de ciudată toată situaţia.

Când se adunaseră toţi - nu erau mulţi, doar voluntarii veniţi din străinătate - apăru profesorul în faţa lor, îşi scoase pălăria nelipsită, îşi şterse fruntea cu eşarfa gri şi soioasă pe care obişnuia s-o poarte şi le puse pe amândouă înapoi, înainte să înceapă să vorbească.

— Am hotărât, spuse el şi îşi drese glasul, să oprim lucrările la săpături pentru sezonul acesta.

Bang! Deci asta era. Voluntarilor le căzu faţa. Gata, pur şi simplu. Pentru că sponsorul îşi pierduse cheful.

— Vă veţi întreba de ce, continuă profesorul Wilford-Smith lipsit de vlagă. O întrebare îndreptăţită - căreia, din păcate, în momentul acesta nu îi pot răspunde. Pentru că hotărârea asta...

— Are de-a face cu Zona 14? îl întrerupse cineva.

Profesorul se făcu că nu auzise.

— Deoarece această hotărâre este pentru dumneavoastră foarte surprinzătoare, activitatea taberei va rămâne în picioare până ce dumneavoastră...

— Spuneţi-ne odată ce s-a găsit în Zona 14! ceru o altă voce din spate.

Capete în jur aprobau şi se auzi un murmur la fel de aprobator.

— După cum am spus, activitatea taberei...

— Zona 14! Zona 14!

Devenise deja un cor.

Profesorul se opri, se apucă de gâtul tăbăcit uitându-se spre rulote. Acolo apăruse brusc Ryan, asistentul lui Kaun, care privea întrunirea. Vocile răzvrătite tăcură în cele din urmă.

— Eu, mmm, nu pot să vă dau mai multe explicaţii, spuse Wilford-Smith în cele din urmă. Începând de azi, săpăturile de aici, de la Bet Hamesh, sunt sistate. Pentru cei dintre dumneavoastră care au venit din străinătate sau de departe şi se pregătiseră pentru o şedere mai lungă,

vom menţine, după cum am spus, tabăra pe mai departe, până ce veţi schimba data zborului sau veţi lua alte hotărâri. Toate acestea, mmm, ar trebui să se poată rezolva în următoarele cinci zile. Pe ceilalţi, care nu sunt acum prezenţi, vom încerca să-i anunţăm telefonic. Altfel, mmm, vor afla asta când vin în seara asta. Din nou pălăria, eşarfa, mişcarea de ştergere. Vă mulţumesc tuturor pentru munca depusă şi în numele celorlalţi colaboratori ştiinţifici. Vă urez o zi plină de odihnă şi o călătorie bună spre casă. Mulţumesc mult.

*

George Martinez îl lăsase pe colegul şi şeful său la o cafenea în apropiere de zidul oraşului vechi şi pornise apoi mai departe în direcţia Muntelui Templului. De îndată ce nu-l mai văzu pe Bob Richards în oglinda retrovizoare, parcase pe marginea străzii şi începu să se intereseze de drumul spre Biserica Semănătorului.

Muntele Templului! Ce aiureală! Pe acesta nu trebuia să-l viziteze. Ceea ce mergea acolo sau mai bine zis nu mergea, putea să aprecieze cu ochii închişi.

Nu, ştia el ce avea de făcut. Ce era *corect.* Goana lacomă a lui John Kaun pentru bani era, foarte clar, incorectă, dar nici indiferenţa cinică pe care o arbora Bob nu era cu nimic mai bună. Acoperiş de sală de sport, pe naiba!

Nimeni nu părea să cunoască biserica. Câteva indicaţii de drum date cu amabilitate se dovediră greşite, şi un trecător căruia i se adresă îi spuse că şi el era doar un turist, în cele din urmă lui George îi veni ideea să-i întrebe pe şoferii de taxi până dădu de unul care cunoştea biserica şi îi arătă cu amabilitate drumul până acolo pe planul oraşului. Nu putea să meargă cu taxiul până acolo pentru că banii pe care îi mai avea la el nu-i mai ajungeau.

Ajunse la biserică tocmai când clopotele băteau ora amiezii. Turnul arăta şi mai mic şi prăpădit decât îl avea în amintire, iar figurile dubioase care

populau curtea bisericii îl făcură să ezite. Dar până la urmă îşi croi totuşi drum, la timp pentru a-l prinde pe părintele Lukas, care tocmai voia să plece din casă spre biserică.

Acesta părea să aibă dificultăţi în a-şi aminti de el. Apoi îşi aduse aminte - omul care voia să intre în biserică pentru a se ruga în Ierusalim, exact, şi căruia îi comandase un taxi. Întocmai. Şi oare ajunsese cu bine acasă?

— Da, fără probleme, răspunse George scurt şi adăugă: Trebuie să vă vorbesc un minut între patru ochi, părinte.

— Cu plăcere, răspunse preotul. Imediat în continuarea slujbei de prânz, dacă doriţi.

— Mi-e teamă că nu am atâta timp. Trebuie să se întâmple chiar acum.

Părintele Lukas putu să ascundă cu greu ce părere avea despre cerinţa insolentă de a-şi răsturna programul zilei bine drămuit.

— Mi-e teamă, fiule, că îmi lipseşte timpul pentru asta. Toţi aceşti oameni aşteaptă să începem slujba...

— Un minut, părinte. Vă rog!

George rezistă la privirea părintelui. Era hotărât să obţină acest minut şi gata, la nevoie, să se arunce în ţărână în faţa preotului, să geamă şi să se vaite şi să facă orice scenă posibilă, să ajungă batjocura oamenilor şi subiect de bârfă a întregului cartier timp de săptămâni întregi - dar va obţine acest minut.

Poate că părintele Lukas simţi această hotărâre. În orice caz încuviinţă din cap supus voinţei dumnezeieşti şi spuse:

— Bine, dacă este atât de urgent... Să mergem în paraclis. Dar numai un minut.

*

Unul dintre cele şase avioane cu reacţie ale firmei News and Entertainment Worldwide Incorporated îl aduse pe John Kaun la Roma. Pe drum găsi în sfârşit timpul necesar pentru a studia

bilanţul, inventarele bunurilor şi alte acte justificative pe care i le trimisese Enrico Basso în timpul drumului spre aeroportul din Tel Aviv, prin faxul din maşină.

Oricum ai suci-o, Biserica Catolică era, după orice criteriu posibil, o firmă extrem de solidă. Aproape chiar prea solidă. Mai ales dacă luai în calcul că Vaticanul era un stat suveran şi deci nu trebuiau plătite nici un fel de impozite. Concernul Exxon sau IBM nu putea decât să viseze la aşa ceva. Chiar dacă lăsai deoparte supoziţiile îndoielnice ale lui Basso, rezultatul însemna venituri regulate ale capitalului plasat cum numai cartelurile de droguri le puteau realiza. Şi probabil că cel puţin jumătate din cifrele lui Basso erau corecte. Îl cunoştea pe avocatul şi controlorul financiar italian ca pe un specialist cu experienţă, care evalua mai degrabă cu prea multă prudenţă când era ceva de evaluat. Trebuia pornit de la faptul că Sfântul Scaun controla mai mult capital, decât prezenta bilanţul oficial. Oricum, până la mijlocul secolului al XIX-lea Vaticanul a fost un stat mare, puternic, iar statele mari, puternice nu dispăreau de pe hartă fără să pună în siguranţă averi imense, în diverse ascunzători.

Kaun se uită pe fereastră. Zburau deasupra unui strat de nori ca din câlţi, sub care erau vizibile contururile coastei gri-maronii, neclare. Marea sclipea în albastru-închis ca şi cerul, acoperit de strălucirea ireală, cristalină.

„Şi toată această bogăţie şi întreaga putere, gândi Kaun, nu se întemeiase pe nimic altceva decât pe comercializarea abilă a unui mit care luase naştere cu două mii de ani în urmă în Palestina.” A unui mit, pentru a cărui existenţă continuă, caseta video pe care o căutau era de importanţă hotărâtoare - indiferent ce ar fi de văzut pe ea.

O poziţie unică pentru tratative.

Dacă reuşea să vândă acestei firme unice în felul ei ceea ce nici nu poseda încă, atunci pentru prima oară în viaţă posibilitatea sa de imaginaţie va fi graniţa decisivă superioară pentru ceea ce va putea cere, nu bogăţia părţii celeilalte.

*

După-amiaza începu dizolvarea treptată a taberei. Până atunci, săpătorii voluntari se aşezaseră lângă cortul-bucătărie sau lângă vatră şi stătuseră de vorbă. Încercaseră să se obişnuiască cu dezamăgirea - mulţi se pregătiseră să stea săptămâni sau luni la Bet Hamesh; faptul că acum li se pretindea brusc să-şi ia adio venea ca o lovitură.

Nimeni nu părea să aibă chef de discuţii în jurul temei „Zona 14”. Se făcea schimb de adrese şi numere de telefon, se încerca în grabă continuarea cât de puţin a flirturilor începute, stabileau vizite şi că se vor întâlni şi la alte săpături arheologice. Iar telefonul de la cortul bucătăriei era puternic asediat.

Apoi primii începură să-şi facă bagajele. Veneau maşini doar pentru a încărca valize şi rucsacuri şi să plece din nou. Tot mereu se vedeau oameni dând din cap, se auzeau scurte discuţii în numeroase limbi, din care se vedea de departe că doar o singură întrebare apărea tot mereu, rămasă fără răspuns: Ce se întâmplase ca acest mare şantier de săpături să fie sistat? Ce motiv exista pentru o hotărâre atât de drastică? Se demontau primele corturi, care lăsau goluri în fostele rânduri egale ale tavanelor de pânză gri-deschis, cu vârf.

Nici profesorul Wilford-Smith, nici adjunctul său Shimon Bar-Lev nu se lăsară văzuţi tot restul zilei.

Stephen Foxx pusese cele două scaune pliante ale sale în faţa cortului, în aşa fel încât putea să pună ambele picioare în sus, relaxat, ca să poată cuprinde cu privirea atât agitaţia în oraşul de corturi, cât şi rulotele. Ţinea în mână un pahar

mare cu o băutură răcoritoare, iar pe cap, o pălărie mare de paie îl ferea de soarele care-i ardea fără milă şi pe cei drepţi, şi pe cei amărâţi.

Hotărârea de a sista lucrările pentru săpături îl surprinse. Nu-i plăcea să fie luat prin surprindere în felul acesta. Nu-i plăcea ca alţii să hotărască unde să meargă mai departe. Şi cel mai puţin îi plăcea ideea ca Judith, care locuia în Ierusalim, să plece eventual chiar în seara asta.

Desigur, se vor mai vedea de câteva ori. Dar fără situaţia aproape intimă a taberei de corturi trebuia să considere flirtul cu ea eşuat.

Damn! Era pe punctul să-l învingă pe Gingis Han, iar cu această femeie rasată dăduse greş. Nu era drept.

Iar ea veni din nou spre el. Urca povârnişul, pas cu pas, iar părul ei lung, negru şi cârlionţat i se legăna pe umeri când se uita în sus, spre el, şi îi zâmbea. Zâmbea puţin jenată; aparent tot îi mai părea rău de cearta de la micul dejun.

— Se pare că ţie îţi merge bine, îi spuse ea când ajunse în dreptul lui.

— Aşa încerc eu mereu să aranjez, spuse Stephen scurt, ca să-mi meargă bine.

— La rulote nu se întâmplă nimic, continuă ea, ca şi cum el nu ar fi spus nimic, îşi puse mâinile în şolduri şi se uită în jos pe terenul de lângă parcare. Pe noi ne trimit acasă, dar ei rămân.

Stephen puse din nou picioarele pe pământ, trase celălalt scaun lângă el şi îl şterse cu mâna.

— Vino, spuse el, stai jos.

— Oh! Mulţumesc. Trebuie să spun că sunt foarte...

— Nici ei nu rămân.

— Poftim? Cine?

— Kaun şi oamenii lui. Îi întinse paharul cu ultimul rest al cocktailului răcoritor pe care îl amestecase într-o sticlă de termos adusă special şi pe care îl ţinuse la rece de atunci. Ea îl mirosi şi apoi clătină din cap că nu vrea.

— Mulţumesc, mai bine nu. Cum ţi-a venit ideea asta?

— Dacă te uiţi la ei câteva ore, observi că şi ei se pregătesc să plece cât de curând, spuse Stephen. Apoi vine cineva şi îndepărtează parasolarul de la roţile rulotelor. Altcineva umblă să adune gunoaiele. Altul pregăteşte tamburul gol lângă cablurile de curent şi telefon. O mulţime de fleacuri, care însă economisesc o mulţime de timp în ziua plecării.

— Vrei să spui că aşteaptă să plecăm noi toţi şi apoi pleacă şi ei?

— Poate chiar mai devreme. Pe mine m-ar interesa, de exemplu, de ce a plecat Kaun.

— Aici lucrurile au devenit neinteresante pentru el. De aceea a dat ordin să se strângă tabăra şi el însuşi pleacă primul.

Un zâmbet fugar, pe care ar fi vrut să-l vadă tot restul vieţii, trecu pe faţa lui Judith.

— Poate s-a certat cu profesorul, iar Kaun, cuprins de furie, a oprit toţi banii.

Stephen plimbă această imagine pentru o clipă prin minte. Nu, asta nu se potrivea cu ce percepuse el. Kaun nu plecase cuprins de furie. Mai degrabă părea ca un om care se duce la luptă.

Negă, clătinând din cap.

— Nu te-a surprins că încă nu au golit şi locul săpăturilor? Asta înseamnă că mai aşteaptă pe cineva căruia vor să-i arate descoperirea. Abia după aceea vor pleca.

— Foarte posibil. Judith strânse ochii. Iar a apărut acest Ryan. Ia uită-te - ce o căuta oare la parcare? Mă îngrozesc de fiecare dată când îl văd. Într-un fel îmi aminteşte de toate filmele cu nazişti.

Stephen mută privirea de pe ea spre locul de parcare. Ryan părea că a pierdut ceva. Se plimba printre rândurile foarte rarefiate ale parcării şi cerceta pământul căutând ceva. Câteodată se apleca pentru a se uita sub una dintre maşini. La

un moment dat renunţă şi se întoarse înapoi la rulote.

— Ai pierdut membri de familie în holocaust? întrebă el încet. Te rog să mă scuzi dacă este o întrebare prea insistentă.

— Nici o problemă. Tatăl meu e originar din Ungaria şi a fost singurul din familia lui care a putut fugi la timp în America. Fraţii şi surorile sale au murit în lagărele de concentrare. De la unii nu a putut salva nici măcar o poză.

— Menez nu este chiar un nume cu sunet unguresc.

— Aceasta este forma americanizată a lui Mennassah, un nume vechi ebraic. Le-a fost mult prea complicat oficialităţilor americane de la Imigrare.

— Şi mama?

— Ea s-a născut aici. Tatăl meu a venit după Războiul de pe Sinai în Israel şi ea a fost asistenta lui la Facultatea de Istorie. Aşa s-au cunoscut. Mai târziu a devenit asistenta lui la făcut copii.

Avea un sunet amar.

— Nu prea te înţelegi bine cu tatăl tău.

— Nu. Buzele i se subţiară. Nu. Chiar deloc. Tu nu-l cunoşti. Probabil că a citit cinci milioane de cărţi în viaţa lui, iar după primul milion s-a crezut mai şmecher decât tot restul lumii. Mereu ne-a chinuit cu ideile care tocmai îl obsedau. Când eram copil, voia să dovedească neapărat că sub oraşul vechi al Ierusalimului exista o stâncă nedescoperită. În faţă era adevăratul mormânt al regelui David. Apoi îşi pusese în cap să reconstruiască drumul străbătut de poporul evreu la plecarea din Egipt. De unul singur, evident. Se uită la el dintr-o parte. Dar tu cu tatăl tău, vă înţelegeţi?

Stephen ridică din umeri.

— Greu de spus. Când eram copil... în amintirile mele îl văd doar la birou. Ştii, e avocat. Şi-a deschis un birou de avocatură propriu când aveam

nouă ani şi de atunci, practic, nu l-am mai văzut până la vârsta de şaisprezece ani. În perioada aceea muncea în mod constant mai mult de douăzeci şi şase de ore pe zi, cel puţin dacă ar fi să judecăm după onorariul său.

— Douăzeci şi şase de ore?

A durat puţin până să înţeleagă cum funcţiona chestia asta.

— Asta este ceea ce au avocaţii în plus faţă de oamenii normali, spuse Stephen. Ei ştiu cât de departe pot merge şi, în caz de nevoie, cum să se poată dezvinovăţi.

— Nu sună tocmai încântător.

— Încântător este, hotărât lucru, cuvântul greşit. Pentru un timp tăcură amândoi. Stephen goli paharul său de tot şi îl puse sub scaun. Era nemilos de cald şi nu era nici cea mai mică adiere.

— Ştii ce este ciudat? o întrebă el apoi.

— N-aş şti ce *nu* este ciudat aici.

— Sistează săpăturile. Spun pa, oameni buni, asta a fost tot, mulţumim. Stau şi se uită cum pleacă unul după altul. Şi nici unul nu vine la mine să-mi spună: „Mister Foxx, ne-ar plăcea să mai rămâneţi un timp. Sau cel puţin să ne daţi numărul de telefon în caz că avem încă întrebări pentru dumneavoastră”.

Ea se uită la el cu sprâncenele arcuite.

— Şi asta îţi răneşte mândria, sau ce?

— Prostii. Asta dovedeşte că ei nu se mai aşteaptă la nimic de la mine. Vreau să spun că eu am fost acela care am găsit chestia aceea. Am deschis-o ca un tâmpit căutător de comori. S-ar fi putut întâmpla să intereseze pe cineva cum a arătat înainte. Cum era poziţionat când l-am găsit. Dacă stratul a fost cu adevărat neatins. Chestii de astea. Dar nu. Nici nu vor să ştie ce am eu acum de gând.

— Hmm. Şi, mă rog, ce ai de gând?

Stephen ridică din umeri.

— Bună întrebare. Aş putea desigur să-mi iau o cameră undeva în Ierusalim. Pe de altă parte, nu aş

mai şti ce se întâmplă aici. Depinde şi de ce descoperim astă-seară în laborator. Îi aruncă o privire scurtă şi trebui să-şi adune tot curajul pentru a-i pune aceeaşi întrebare. Şi tu?

Faţa ei se întrista.

— Sunt destul de furioasă pe domnul profesor. Să fiu dată afară aşa, pur şi simplu. Am subînchiriat locuinţa mea unei studente chineze la teologie pe întreaga perioadă a săpăturilor - grozav, nu? Acum pot să mă mut ori la fratele meu, care sigur nu va găsi asta prea grozav, sau pot să mă mut la mama, ceea ce nu mi se pare mie prea grozav. Probabil că va trebui, pentru timpul care a rămas, să îmi găsesc alt şantier arheologic.

Soarele păru că brusc bate mai strălucitor. Dar astea erau ştiri grozave! Stephen se îndreptă în scaun, împinse pălăria spre ceafa, alunecă cu scaunul mai aproape de ea, îşi puse braţul în jurul umerilor ei, cu o îndrăzneală care se voia pe jumătate glumeaţă.

— Să rămânem cât mai mult posibil aici ca să le devenim o povară, spuse el binedispus. Hai să rămânem până ne dau afară.

Ea nu-i respinse îmbrăţişarea, aşa că el lăsă evident braţul unde era.

— Voiam să folosesc timpul pentru a-mi da seama dacă vreau cu adevărat să studiez istoria, explică ea dusă pe gânduri. Sau dacă o fac doar pentru că este o trăsătură a familiei. Că să fiu sinceră, când văd ce se întâmplă aici, mă întreb dacă să nu studiez organizare industrială. Sau orice altceva cu care se câştigă şi bani.

Stephen simţi căldura corpului ei în mâna lui şi părul ei care cădea moale pe braţul său.

— Bună întrebare, spuse el.

*

Părintele Lukas şedea în faţa măsuţei albe şi se uita fix la telefonul care se afla pe ea. Era un obiect grosolan din bachelită neagră, vechi ca totul de aici. Masa se afla în faţa ferestrei, care dădea

spre curtea interioară plină de praf. Poarta era deschisă pentru că iar nu găsiseră loc de parcare pentru mica maşină albastră a furnizorului. Atunci o parcau aici, înăuntru. Îşi propusese să ţină cont de faptul că această ocazie îi permitea să încarce toate cutiile de carton, care de zile întregi zăceau într-un colţ.

Telefonul. Părintele Lukas se uită pe agenda, care se afla în faţa mâinilor sale încrucişate, deschisă la o pagină unde se afla un număr de telefon despre care nu ar fi crezut vreodată că îl va folosi într-o bună zi. În niciun caz aici, în mănăstirea cea mai neimportantă din lume.

Şi pentru a o suta oară, de când se retrăsese în micuţul birou sărăcăcios, se uită spre crucifixul imens, care atârna pe peretele dintre birou şi fereastră. Isus plecase capul, iar corpul Său, brusc, nu mai părea ca o lucrare de artă religioasă din lemn pictat, ci însufleţit. De sub coroana de spini părea că ţâşneşte sângele. Părea că se uită la el, părintele Lukas, călugăr franciscan, supusul Său cel mai nedemn...

Era totul doar o fantezie? Îşi permisese mexicanul doar o glumă proastă? Nu. Nu, simţise şocul bărbatului, credinţa lui nestrămutată. Nu. Poate îl înşelaseră alţii, nu se ştie. Dar în orice caz crezuse ceea ce spunea...

Poate...

O înregistrare video care îl arată pe Isus Hristos! Ce idee palpitantă! Ce minune!

Poate, auzea el o voce şoptindu-i foarte, foarte încet că acesta era motivul pentru care se afla aici.

Poate i se dăduse un rol în această minune chiar de la bun început.

Îi slujise cu umilinţă pe cei mai nevrednici şi prin asta se dovedise a fi demn de această oră.

Bătu şi uşa se deschise. Era fratele Geoffrey.

— Frate Lukas, ar trebui să pornim la drum, totuşi. Hotelul primeşte marfa proaspătă de Sabat

la ora patru jumate şi, ţinând cont de încărcarea lucrurilor vechi...

— Încă o clipă. O clipă. Vin imediat. Trebuie doar să mai dau un telefon.

— Bine.

Uşa se închise.

Receptorul se simţea greu în mâna sa.

*

John Kaun se uită mirat la reprezentantul său italian, în timp ce taxiul ce nu se conforma deloc normelor, trecea zdrăngănind pe o stradă care putea să fi fost adecvată carelor de luptă ale legiunilor romane, dar nu vehiculelor modeme. Asta dacă puteai vorbi despre modern când era vorba de vehiculul răsuflat cu care îl luase Enrico Basso de la aeroport.

— Ce vrei să spui cu prelat?

— Prelatul este titlul de onoare al unui preot catolic deosebit de merituos.

— Asta ştiu. Eu voiam să vorbesc cu un cardinal. Cu şeful cel mai mare al finanţelor din Vatican.

— Şeful suprem al finanţelor este papa.

— Papa?

Basso respiră adânc. Era nesănătos de palid.

— În principiu, papa este un domnitor absolut. El răspunde de tot. El doar delegă responsabilităţi.

— Şi cine îl controlează?

— Dumnezeu.

— Doamne Sfinte, îi scăpă lui Kaun. Se uită pe fereastra maşinii. Traficul era la fel de haotic ca şi în Israel, dar cerul era acoperit, lumina difuză, cam ca la New York într-o zi frumoasă.

— Ca să spunem aşa, un fel de preşedinte al consiliului de administraţie, fără comitet de administraţie. Şi fără acţionari. Sau un posesor unic. De invidiat. *Okay.* Ce poziţie are băiatul ăsta?

— Este secretar al prefecturii problemelor economice a Sfântului Scaun.

— Şi ce trebuie să-mi închipui că înseamnă asta?

— Un fel de curte superioară de conturi pe care a înfiinţat-o papa Paul al VI-lea în anul 1967. Această autoritate examinează toate conturile, toate bilanţurile, toate mişcările banilor din punct de vedere al corectitudinii. Este condus de un cardinal, care la rândul său este controlat de un colegiu format din alţi cinci cardinali. Altfel există opt colaboratori şi doisprezece consilieri, toţi specialişti, şi secretarul care este întotdeauna un prelat.

Kaun dădu din cap gânditor. Desigur că nu se putea aştepta ca o instituţie ca Biserica Catolică să se dea peste cap pentru un preşedinte al consiliului de administraţie al unui post de ştiri neînsemnat. Nu, atâta timp cât nu scosese mâţa din sac. Nu, atâta timp cât nu le clarificase că el, John Kaun, ar ţine, eventual, în mâini soarta viitoare a acestei Biserici.

*

Ajunseră la Vatican. În faţa lor se înălţau ziduri uriaşe, impresionante, lângă care te simţeai neînsemnat. Un paznic din garda elveţiană, într-o uniformă complet caraghioasă, le verifică paşapoartele, consultă o listă, dădu telefon şi în cele din urmă le dădu cale liberă în interiorul statului bisericesc. Un bărbat în robă neagră îi întâmpină, le făcu semn să-l urmeze şi îi conduse prin ganguri lungi, în care atârnau picturi imense în ulei, pe scări în sus şi pe scări în jos, oblic prin grădină, prin ganguri cu coloane, pe lângă fântâni arteziene străvechi. Cu fiecare pas, Kaun se convingea că se punea cu un adversar redutabil. Aceasta nu era o editură istovită de concurenţă, dusă spre faliment de către fiii fondatorului şi care putea fi cumpărată pe bani puţini; nu era nici o fabrică de cartofi prăjiţi, pe care o puteai înghiţi prin manevre financiare abile - era o organizaţie impozantă prin simpla ei existenţă. Afaceri cu

Biserica Catolică: era ca şi cum voiai să cumperi Himalaya.

Concomitent, creştea respectul faţă de Basso. Acest om trebuie să fi avut tot felul de relaţii şi trebuie că le-a folosit la maximum pentru a putea să faciliteze această convorbire atât de precipitat. Un om bun. Valoros.

Kaun simţi cum îi coborî stresul în stomac, unde se întări, devenind de oţel pur. Cunoştea acest sentiment. Era pregătirea pentru luptă.

Biroul prelatului Giuseppe Genaro era surprinzător de mic. Mobila părea să fie toată din Evul Mediu, mese, dulapuri şi scaune masive, închise la culoare, şi doar covorul trebuie să fi valorat sume imense.

— Vă ascult, spuse preotul neprietenos şi într-o engleză foarte italienească, după ce luaseră loc.

Se uită la ei cu nişte ochi mici, căprui, ca de broască ţestoasă, mestecând tot timpul cu maxilarul de jos.

Kaun se aplecă uşor în faţă, îl fixă cu privirea pe cel din faţa lui - un gest care se dovedise eficace la nenumărate conferinţe, peste tot în lume - şi începu:

— Sir, numele meu este John Kaun şi sunt preşedintele consiliului de administraţie a lui Kaun Enterprises. Firma mea are...

Bătrânul uscăţiv făcu un gest dezaprobator şi nerăbdător.

— Da, da, asta ştiu deja. Ce doriţi?

Prelatul părea şocant de neimpresionat de importanţa vizitei sale. Kaun îşi trase adânc aer în piept. În primul rând un singur lucru era clar: Acest pitic urât cu ochelarii cu ramă subţire ca ai lui Heinrich Himmler şi cu părul rar era o piedică, nu era un partener de discuţii. Trebuia să-l înfrângă, nu să-l convingă.

— Întreprinderea mea finanţează săpături arheologice importante în Israel. În cursul acestor săpături am dat de urma unui obiect de pe vremea

lui Isus, care ar putea fi de o importanţă hotărâtoare pentru Biserica Catolică, explică Kaun şi apoi adăugă dintr-un impuls brusc şi îndrăzneţ: Atât de hotărâtor încât trebuie să vorbesc cu papa.

Simţi cum Basso, speriat, îşi ţinu respiraţia.

Preotul se lăsă pe spate în scaunul său cu spetează înaltă, încât ţi se făcea teamă că în orice clipă va aluneca în spatele dosarelor sale ponosite sub masă.

Ochii lui de broască ţestoasă se îngustară în timp ce îl privea pe Kaun în mod insistent.

— Ce fel de... obiect este acela? întrebă el. Vocea lui avea un subton metalic neplăcut.

— După cum am spus, încă nu îl avem. Dar în curând îl vom avea. Tot ce se poate spune în acest moment despre el este că probabil va arăta fără dubii dacă Isus a înviat cu adevărat. Kaun făcu o mică pauză artistică pentru a mări efectul, înainte de a adăuga: sau nu.

Prelatul puse degetele mâinilor sale pe cantul mesei ca şi cum ar vrea să cânte la pian şi scoase zgomote mici ca de tobă în timp ce se gândea.

— Nu pot să-mi închipui ce poate fi acel lucru pe care speraţi să-l găsiţi, explică el în cele din urmă.

— Dar sunteţi de acord cu mine, desigur, că ar fi de o importanţă covârşitoare pentru Biserică? răspunse Kaun.

Privirea celuilalt rămase rece.

— Îmi pare rău, nu.

— Nu? Oţelul din stomacul lui începu să penduleze ca o sabie în luptă. Scuzaţi-mă, sir, aţi vrea vă rog să-mi explicaţi de ce? Am spus că suntem pe urma unei dovezi istorice care va clarifica odată pentru întotdeauna dacă Isus a înviat din morţi sau nu. Cum ar putea Biserica să ignore acest lucru?

— Învierea lui Hristos este un adevăr al credinţei revelate. Este independentă de dovezi

ştiinţifice, care de fapt sunt doar interpretări ale percepţiei lumeşti.

— Avionul meu mă aşteaptă pe aeroportul de la Roma. Cineva ar putea să vadă ce am găsit - un cardinal, un expert în istorie în care aveţi încredere, însuşi papa din partea mea. Chiar în seara asta. Chiar acum. Zborul durează două ore şi jumătate, cel spre locul săpăturilor o oră. La miezul nopţii ar putea fi înapoi.

— Sfântul părinte are de dus o povară supraomenească de diverse îndatoriri, explică secretarul. În afară de asta e foarte bolnav. Este exclus să zboare undeva din cauza unei toane spontane. O expresie acră a feţii părea să spună că nu avea o impresie prea bună nici despre toane, dar nici despre spontaneitate. Asta e valabil în principiu şi pentru cardinali.

— Atunci permiteţi-mi să iau un om de ştiinţă. Doar există o Academie Papală de Ştiinţe. Să zboare cu noi cineva de acolo.

— Despre asta nu hotărăsc eu.

— Dar cine?

— În principiu, Sfinţia Sa.

Kaun oftă.

— Ei bine. Pot cel puţin să vorbesc cu el?

— Dacă doriţi o audienţă la papă, trebuie să vă adresaţi prefecturii Casei Papale.

Ochii mici din spatele ochelarilor cu ramă subţire luceau rece.

— Luni e din nou deschisă.

Nu era de conceput.

— Ascultaţi-mă, până atunci probabil că vom dezgropa chestia aceea. Poate chiar vom ţine prima conferinţă de presă. Şi poate nu-i va plăcea Sfinţiei Sale absolut deloc ceea ce vom avea de spus. Pentru că poate dovedim că atunci a fost totul altfel decât scrie în Biblie, iar credincioşii Bisericii creştine vor fugi pe capete, părăsind-o.

— Adevărul, mister Kaun, explică preotul printre dinţi, nu este democratic. Chiar dacă s-ar

întâmpla ceea ce spuneţi dumneavoastră - sunt convins că nu se va întâmpla - nu ar fi pentru Sfânta Biserică Catolică un motiv să propovăduiască altceva decât ceea ce este de două mii de ani conţinutul credinţei.

— Adevărul este, răspunse Kaun, că nimeni nu-l cunoaşte, şi că noi toţi doar îl căutăm.

Prelatul îşi împreună mâinele vlăguite.

— Atunci îmi pare rău pentru dumneavoastră, mister Kaun.

Kaun trebui să se stăpânească pentru a nu se lăsa copleşit de sentimente. Acesta, era clar, nu reprezenta partenerul de discuţie potrivit, dar nici intrarea potrivită spre colosul „Biserică". Aici nu va realiza nimic. Orice alt cuvânt însemna pierdere de timp.

Îi aruncă o privire lui Basso. Omul mic de statură era palid ca peretele zugrăvit, iar pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare.

— Să mergem, spuse el.

*

Ryan şedea în aşa fel încât să aibă în vizor, prin geamul ferestrei, care, după câte ştia el, era cu oglindă din afară, locul de parcare. Dacă plecau azi, voia să ştie unde.

În poală ţinea un aparat plat, amintind de televizoarele portabile, care fuseseră pentru o vreme la modă. Evident că nu era televizor. Din când în când îl aprindea şi atunci apărea pe ecran un punct luminos, cam un centimetru şi jumătate de la mijlocul exact al ecranului. Când întorceai aparatul, punctul aluneca în direcţie inversă. Părea că voia să arate tot timpul în direcţia parcării. Aceasta nu era desigur o coincidenţă, căci acolo se afla maşina sub a cărei aripă era prins emiţătorul aferent. O maşină închiriată. Maşina lui Stephen Foxx, ca să fim mai exacţi. Aşa că Ryan aştepta. Era expert în aşteptat. Dacă trebuia, putea sta ore întregi atât de nemişcat încât chiar mişcarea pleoapelor şi mişcările de respiraţie ale toracelui

abia puteau fi percepute. Când urmăreai oameni era important să poţi aştepta.

Aici nu era atât de important să fii nemişcat. Ajungea să ţii privirea aţintită pe locul de parcare. La început, trase cu urechea la zgomotele reţinute făcute de muncitori undeva mai în faţă, la convorbirile telefonice şi la păcănitul tastaturii computerelor, dar apoi renunţase să le mai perceapă. Dacă te pricepeai să aştepţi, părea la un moment dat că timpul însuşi înceta să mai existe şi aceasta nu era o stare neplăcută.

Aşa că trebui să se uite la ceas când apărură Stephen Foxx şi Judith Menez, se urcară în maşină şi porniră. Puţin înainte de şapte şi jumătate.

Ryan întinse mâna spre cheile maşinii, care erau lângă el pe birou.

*

Canatele ferestrelor înalte ale biroului, care nici nu exista în planurile oficiale de construcţie, erau deschise. De departe pătrundeau zgomotele Romei nocturne, abia dacă erau mai tari decât zumzetul insectelor, care se ciocneau inutil de sita de sârmă împotriva muştelor. În mod paradoxal, aceste sunete încete măreau impresia liniştii care domnea în această aripă a palatului apostolic.

Luigi Baptist Scarfaro era un sicilian uscăţiv, înalt. Un nas acvilin conturat, o frunte înaltă peste care purta părul negru pieptănat pe spate şi buze subţiri palide îi dădeau feţei sale un aspect aristocrat, care era şi mai mult subliniat de sutana pe care o purta. Avea treizeci şi şase de ani, dar părea mai bătrân. Era o tradiţie de familie ca un membru al ei să intre în serviciile Sfântului Scaun, pentru a realiza o contrabalansare a faptului că toţi ceilalţi membri ai familiei lucrau pentru mafia, iar Luigi fusese acela căruia i se atribuise rolul de menţinere a acestei tradiţii în generaţia sa. Pentru a preveni o altă tradiţie de familie, şi anume să se îmbolnăvească relativ de tânăr de gută, se hrănea foarte strict vegetarian, nu fuma şi nu bea. Cu toate

acestea şi degetele sale prezentau încheieturile caracteristice cu gloduri, iar dinţii îi erau cariaţi. Tradiţiile aveau ceva implacabil în ele.

Şedea la biroul său imens, care fusese curăţat de tot în afară de o lampă masivă din alamă, singura sursă de lumină în încăperea înaltă şi mare, şi o mapă roşie burgund. Pe ea erau două coli de hârtie, ordonate una lângă alta. De ore întregi le tot citea şi răscitea şi se gândea.

Unele lucruri puteau părea demodate în încăperile secrete ale acestei instituţii, dar călugării şi preoţii care lucrau aici puteau recurge la cel mai mare fond de experienţă existent, cum ar fi modul în care sunt obţinute şi transmise informaţii importante. Aici se păstraseră scrieri secrete când restul populaţiei nici măcar nu ştia să citească. Chiar dacă pe rafturi se aflau cărţi mari, prăfuite, ele conţineau istoria adevărată a ultimilor două mii de ani. Să culegi informaţii şi să le combini în rapoarte era un serviciu făcut fără pasiune pentru binele Bisericii, şi de aceea aceste rapoarte erau de regulă atât de încredere, cât şi precise.

Aceste două hârtii îi dădeau bătaie de cap.

Una era o notiţă de la Prefectura Vaticanului pentru Probleme Economice. Secretarul prefecturii, prelatul Genaro, avusese o convorbire cu un industriaş american pe nume John Kaun, care îl căutase şi susţinuse că în timpul săpăturilor din Israel ar fi găsit mărturii arheologice de pe vremea lui Isus, care chipurile ar putea dovedi sau infirma că Isus ar fi înviat cu adevărat din morţi - ce anume nu voise să spună din motive care nu reieşeau din scurtul memoriu.

Evenimentul ca atare nu era neapărat palpitant. Se întâmpla tot timpul ca nişte nebuni să se adreseze Vaticanului cu cele mai năstruşnice afirmaţii. Descoperiri la săpăturile arheologice - iată o glumă bună. Tot mereu mai apărea câte unul care se credea Mântuitorul reîntors şi pe care apoi îl apucau pandaliile deloc dumnezeieşti, când în

loc de papă, pentru a-l venera, apăreau trei asistente medicale ca să-l ia cu ele. Alţii aveau viziuni, în care de cele mai multe ori apărea Maica Domnului care împărţea cele mai ciudate porunci, de regulă pentru că venea sfârşitul lumii. Da, şi săpături. În conformitate cu săpăturile arheologice, Isus ar fi trăit chipurile în secolul opt în America de Sud. După Înviere, S-ar fi dus în Tibet. Acţionase mult înainte de pretinsa Sa naştere ca unul dintre profeţii biblici.

Iar asemenea închipuiri halucinante nu se întâlneau doar la anumite pături ale populaţiei. Obsesii religioase îi lovea deopotrivă pe săraci şi pe bogaţi, pe oameni educaţi şi needucaţi, iar în actele care se întocmeau se regăseau toate meseriile, vârstele, rasele şi neamurile. În această privinţă nici măcar nu era remarcabil că notoriul magnat mass-media american ajunsese în prim-plan. În cele din urmă existaseră chiar şi preşedinţi care se simţiseră urmăriţi de satana şi alţii care se crezură trimişii lui Dumnezeu.

Singurul lucru demn de semnalat era că dintre toate locurile posibile cărora putea să se adreseze, John Kaun alesese tocmai Prefectura Vaticanului pentru Probleme Economice.

Ca şi cum crezuse că i se va cumpăra descoperirea dezgropată cu entuziasm.

Da, şi mai exista şi foaia a doua. Scarfaro îşi aşează vârfurile degetelor unele lângă altele în formă de cort, cu degetele arătătoare proptind bărbia, şi citi textul a o suta oară.

Informaţia venea de la un părinte franciscan din Ierusalim. De fapt, era o imbecilitate perfectă! El raporta că îl căutase un om, care lucra la nişte săpături la vest de Ierusalim. Şi, cum coincidenţe există, era vorba de acele săpături pe care le organizase John Kaun.

Acest om - un american de origine mexicană - îi încredinţase părintelui Lukas ştirea despre ce se găsise la acele săpături.

Chipurile.

21

> Din motivele menţionate la început, a fost necesară sistarea lucrărilor relativ brusc. Obiectele descoperirilor care nu au mai fost extrase au fost marcate şi acoperite cu un strat de nisip. Materialul arheologic obţinut a fost dus în colecţia Muzeului Rockefeller. (Inv.-Nr. 1 003 400 până la 1 003 499), cu excepţia obiectelor discutate în capitolul XII.
>
> Profesor Charles Wilford-Smith
> *Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh*

Noaptea veni repede, ca de obicei, aproape fără trecere gradată. Odată cu lăsarea nopţii se sfârşea Sabatul şi lui Stephen i se părea că traficul crescuse la fel de brusc. Cum se făcu suficient de întuneric pentru a aprinde farurile, apăreau de jur împrejur maşini, ca şi cum ar fi aşteptat în colţuri şi ascunzători sfârşitul zilei de odihnă şi goneau de parcă erau ferm hotărâte să recupereze timpul pierdut.

În dimineaţa aceea, de-abia aşteptase să se întoarcă înapoi în laborator şi să continue descifrarea scrisorii din trecut. Dar în timpul zilei se gândise atât de mult la toate posibilităţile, interpretările şi teoriile, încât la un moment dat păru că i se blochează creierul în mod dureros. Acum mergea pur şi simplu şi lăsa ca totul să-şi urmeze cursul.

Îi aruncă lui Judith o scurtă privire. Ea se uita fix afară, în întunericul plin de lumini ce se strecurau pe lângă ei şi părea cufundată în gânduri.

— Regreţi? întrebă el.

Ea păru că are nevoie de ceva timp până reuşi să înţeleagă ce voia el să spună.

— Nu, nu, cred că e cel mai bine aşa.

— Eu în locul tău m-aş fi mutat la Yehoshuah. Încerc să-mi imaginez cum ar fi dacă aş suna-o pe mama mea şi i-aş spune că vin pentru două luni în vizită la ea. Ar începe să facă curăţenie, să spele şi să gătească până la instalarea nebuniei şi s-ar roti permanent în jurul meu de prea multă fericire maternă. Nu, mulţumesc. Mai bine sub un pod.

— Dacă mă mut la Yehoshuah, nu durează nici măcar cinci zile şi mă trezesc că fac eu curăţenie, spăl şi gătesc, îţi imaginezi ce gospodărie de bărbat are el? În bucătăria sa nu aş vrea să apuc nimic fără un cleşte şi pentru a face cu adevărat curat în camera lui, ai avea nevoie de un aruncător de flăcări. Aşa că mă duc mai degrabă la mama mea. Acolo măcar e curat şi ea are grijă de mine, şi nu invers.

— Un argument foarte bun, recunoscu Stephen.

Ea se răsuci pe scaun aşa încât să-l poată vedea dintr-o parte.

— Pe mine m-ar interesa să văd cum locuieşti acasă la tine.

— Foarte frumos. Te-aş invita cu plăcere, dar din păcate este la opt mii de kilometri depărtare.

— Nu ai povestit că locuieşti într-un campus universitar? Înseamnă că ai doar o cameră minusculă.

— Ceilalţi au camere minuscule. Dar există o locuinţă a administratorului, plasată foarte bine pe acoperiş, cu vedere spre pădure şi spre lacul din spate, care stă goală pentru că universitatea face economii la angajaţi şi are un administrator mai puţin. Printr-un mod miraculos mi-a fost oferită şi eu am acceptat-o, bineînţeles.

— Printr-un mod miraculos, aşa deci.

— Două camere şi jumătate, mari, luminoase, cu bucătărie cu mobilă integrată şi terasă acoperită. Şi tu ai fi luat-o.

— Un privilegiat, ca de obicei. Şi cât de curate sunt cele două camere şi jumătate ale tale?

— Destul de curate.

— Vrei să-mi spui că tu eşti singurul bărbat pe lume care-şi face singur curat în locuinţă?

Stephen schiţă un zâmbet.

— Nu. Sunt studentul din campus care-şi poate permite o femeie de serviciu.

— Clar. Nu ştiu de ce mai întreb.

Se întoarse din nou cu faţa înainte. Stephen se gândi dacă fusese o greşeală tactică. Asupra studentelor tinere, locuinţa sa nobil amenajată avea un efect afrodiziac, dar acelora le-o putea şi arăta, nu doar să le povestească despre ea. Dacă povestea despre locuinţa lui, atunci părea chiar şi adevărul adevărat ca o încercare de a face pe grozavul.

Dar Judith părea că e preocupată cu altfel de gânduri.

— Încerc pur şi simplu să nu dramatizez totul, explică ea, oftând, după o scurtă pauză. Mă refer la chestia asta cu mama mea. În principiu, este *okay.* Normal că m-am străduit din răsputeri să plec de acasă. Totul în afara căsătoriei, desigur. Asta ar fi fost cel mai simplu. Şi în principiu am şi reuşit - am propria locuinţă şi propria viaţă. Este ceva temporar, doar pentru câteva săptămâni. De ce nu s-ar întoarce o fiică pentru câteva săptămâni acasă la mama sa? Râse zgomotos. Ştii ce mi-a povestit? Că ieri-seară a sunat un bărbat şi a întrebat de mine. Imaginează-ţi. I se pare în mod normal un semn al destinului.

— Ce fel de bărbat era? Un vechi admirator, sau cine?

— Nu cred. Nu există aşa de mulţi. Şi, în afară de asta, vorbea doar engleză, spuse ea, nu ebraică.

O cisternă mare trecu zgomotos pe lângă ei.

Una dintre roţi trecu peste o groapă.

Stephen privi cercetător în oglinda retrovizoare, mestecă gânditor din buze şi privi din nou în oglindă.

— Se-ntâmplă ceva? întrebă Judith în plină tăcere. Eşti gelos acum, sau ce?

Stephen îşi scoase mobilul din buzunarul hainei, îl porni şi introduse codul pin, care-i permitea folosirea acestuia.

— Ştii numărul de telefon la care poate fi găsit fratele tău la institut?

— Da, de ce?

Îi întinse telefonul mobil.

— Sună-l.

*

Ryan îi urmărise în afara razei vizuale şi se apropiase doar odată foarte mult, imediat după ce cotiseră pe autostrada ce ducea la Ierusalim, pentru a se asigura că Fiatul albastru închis şi mic, pe care-l urmărea, era într-adevăr cel al lui Stephen Foxx şi că el şi prietena sa se aflau cu adevărat în el, apoi rămăsese mult în urmă. Putea cu uşurinţă să le dea un avans. Aparatul aprins care se afla pe locul de lângă şofer îi permitea să-i urmărească.

Aceasta era partea cea mai palpitantă a meseriei sale. Să vâneze oameni. Dintre toate animalele, omul era cel mai periculos, fiind singurul vânat egal cu vânătorul său. Chiar şi la această excursie mică şi nevinovată, putea să simtă în sânge amintiri despre alte momente mai palpitante. Medicii o numeau adrenalină, dar pentru el acesta nu era decât un alt cuvânt pentru viaţă. Un om nu era cu adevărat viu decât atunci când vâna.

Conduceau constant, se lăsau depăşiţi de maşini barosane, ai căror şoferi se grăbeau. Asfinţitul fusese scurt şi, de când se lăsase noaptea peste ţară, nu mai urmărea decât stopurile pe spate ale maşinii. Fără detectorul său i-ar fi putut pierde cu uşurinţă.

Ce voiau cei doi la Ierusalim? Ce făcuseră ieri acolo? Ce putea face o pereche tânără de Sabat în Oraşul Sfânt? Nu o vizitaseră pe mama lui Judith Menez. Poate că fuseseră invitaţi la o petrecere - dar de ce mergeau seara aceasta din nou acolo?

Poate îşi luau o cameră cu ora într-un hotel, dar dacă voiau să se culce împreună puteau să facă asta toată ziua în cortul lui Foxx. Oricum o întorcea şi o răsucea nu avea nici un sens.

Lui Ryan nu-i plăcea dacă în jurul său se petreceau lucruri fără sens. Din experienţa sa, aceasta era un indiciu că în realitate se petreceau lucruri de care el nu avea habar.

Ierusalimul îşi făcu apariţia. Aruncă o privire asupra ecranului detectorului. Punctul strălucitor clipea încă acolo unde trebuia să clipească.

*

— Pari destul de nemulţumit.

— Da, încuviinţă Eisenhardt şi-şi trecu cu degetele răsfirate prin părul lipicios de transpiraţie.

Ceva nu părea să fie în regulă cu aerul condiţionat. Receptorul deveni neplăcut de umed în locul în care-l ţinea lipit de ureche.

— Am sentimentul că stau degeaba. Şi mai e şi frica de a fi gonit cu înjurături şi de a fi făcut de ruşine, pentru că nu am corespuns unor aşteptări, care nu au fost exprimate concret. Aşa ca la Kafka, în *Procesul,* unde eroul principal nu află niciodată ce i se reproşează de fapt.

— Dar ai un bilet de întoarcere. Poţi să pleci oricând, dacă nu te simţi bine, spuse Lydia. Şi dacă te ajută să te simţi mai bine, află că onorariul pentru primele cinci zile a intrat astăzi în cont. Aproape douăzeci de mii de mărci. Ne prind foarte bine.

— Douăzeci de mii?

— Ar veni cam zece mii de dolari şi pe deasupra şi TVA. Aşa este. Lydia era ministrul de finanţe al familiei.

— În orice caz, dacă ai mai putea să rezişti încă vreo câteva zile, n-ar fi rău.

— Hmm, da. În fond e totul în ordine...

— Ei, vezi.

— Te descurci fără mine?

O auzi râzând.

— Ah, ca să fiu sinceră, dacă la varianta finală a unui roman de-al tău stai în camera ta de lucru sau undeva în Israel, nu-i aproape nici o diferenţă.

— Mulţumesc. De asta aveam nevoie acum. Simţi un dor aproape dureros de ea, de apropierea ei fizică, de mirosul părului ei şi de atingerea pielii sale. Ţi-e dor de mine din când în când, măcar puţin?

Pauză. Apoi ea spuse cu voce joasă, aproape schimbată:

— În fiecare seară.

— Şi mie îmi este.

Tăcură un timp.

— Nu am nici un fel de idee despre ce este vorba în toată chestia asta, zise Lydia. Ai spus că eşti pe un şantier arheologic şi că s-a găsit ceva important - şi de atunci încoace mă gândesc tot timpul ce treabă ai tu acolo. Aş înţelege dacă ai scrie cel puţin romane istorice... Dar un autor de science-fîction? Nu înţeleg. Nu are niciun sens pentru mine.

Peter Eisenhardt ezită. Exista ceva ce trebuia să-şi ia de pe suflet. Şi chiar dacă era doar pentru faptul ca soţia sa să-i poată îndepărta fricile prin felul său liniştit de a fi, aşa cum o făcea mereu, când fantezia sa o lua razna.

— Ştii, ce îmi dă de furcă este faptul că am bănuiala...

În rulota care adăpostea centrul de comandă se pornise un magnetofon în acelaşi moment în care Peter Eisenhardt ridicase receptorul telefonului său. Şi în acest moment alunecă ultima bucată de bandă de pe rolă, se strecură prin carcasa capului şi începu apoi *plici, plici, plici* să se învârtă în jurul rolei pline, ceea ce atrase atenţia unui tehnician. Îşi puse bestsellerul pe care-l citea deoparte, se ridică încet şi închise magnetofonul. Luă rola plină şi o puse în învelitoarea de plastic corespunzătoare, fixă rola goală pe celălalt ax şi luă apoi o bandă nefolosită de pe care îndepărtă folia de protecţie.

Notă cu grijă eticheta cu numărul unităţii de înregistrare, data şi ora înainte să aşeze rola şi să prindă banda. Şi în tot acest timp, vocea lui Eisenhardt suna din difuzorul mic, încorporat.

— ... Că aici se înscenează o mare escrocherie. Profesorul care conduce săpăturile nu este tocmai tânăr. Poate este ultima acţiune de acest fel în viaţa sa. Şi am aflat că el, deşi sapă de la sfârşitul anilor '60, încă nu a avut nici o descoperire ştiinţifică de valoare. Asta aici este un fel de ultima sa şansă.

— Şi crezi că a falsificat o descoperire.

— Nu ştiu, ceva e putred aici şi asta mă îngrijorează.

Lydia oftă.

— Ai grijă de tine, da?

— Da. Mă străduiesc.

Banda începu să meargă din nou în momentul în care Eisenhardt termină convorbirea cu soţia lui şi se opri apoi imediat. Tehnicianul se duse agale înapoi la scaunul său şi-şi luă din nou cartea.

Din convorbirea pe care o ascultase nu înţelesese nici un cuvânt. El vorbea engleză, nu germană.

*

Ryan stinse farurile şi opri motorul şi lăsă maşina să alunece ultimii metri până ce se opri. Pentru început rămase în maşină.

Parcarea de pe partea cealaltă a străzii era goală cu excepţia micuţului Fiat, care stătea pe jumătate sub un tufiş. Punctul luminos de pe detector arăta în direcţia sa.

Totul rămase liniştit. Trafic redus. Ryan aşteptă până nu mai era nici o maşină prin preajmă, coborî rapid şi traversă strada.

Acolo se opri şi încercă să arate ca un trecător obişnuit în timp ce se uita adulmecând. Aerul mirosea a gaze de eşapament, praf, apă de canal şi flori îndepărtate, ameţitoare. Maşina stătea liniştită şi întunecată.

Ceva nu era în regulă.

Ryan observase maşini pe a căror banchetă din spate se făcea sex. Aşa ceva nu se petrecea fără participarea activă a amortizoarelor. Asta se auzea.

Ryan se apropie de maşină, fără să ezite şi nu prea repede, pur şi simplu cu paşi măsuraţi. Era aşa cum îşi imaginase. Bancheta din spate era goală şi nici pe scaunele din faţă nu stătea vreo pereche ţinându-se de mâini. Maşina era abandonată.

— La naiba, murmură Ryan.

Privi împrejur. Acesta era, dacă putea să se încreadă în harta oraşului, cartierul guvernamental. Putea vedea clădirea lungă a Ministerului de Finanţe, o parte din Ministerul de Interne şi acoperişul Knessetului, Parlamentul israelian. „Ce Dumnezeu căuta o tânără pereche la această oră în acest loc?”

Asta nu avea în continuare nici un sens.

Dar să stea acolo nu avea de asemenea nici un sens. Ryan se întoarse înapoi la maşină, se aşeză la volan, îşi aranjă scaunul şi aşteptă. Se pricepea la aşteptat. Era un expert în asta.

*

Yehoshuah era evident în toane proaste în timp ce-i conducea prin oraş. În plus, toate stopurile păreau să se fi înţeles să treacă pe roşu cu puţin timp înaintea lor. Judith stătea pe bancheta din spate şi se amuza.

Stephen oftă la un moment dat.

— Era o presupunere, nimic altceva - *okay?* Nu voiam să risc nimic. Acest Ryan s-a furişat jumătate din după-amiază printre maşini. Ieri-seară a sunat-o cineva pe mama voastră, care ştia doar engleză, nici un pic de ebraică. Cred că sunt îndreptăţit să mă întreb dacă nu cumva suntem supravegheaţi, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, mârâi Yehoshuah.

— Şi dacă a pus un emiţător la maşina mea, atunci precis l-a pus astfel încât să nu fie găsit uşor. Cu atât mai greu pe întuneric.

— Adevărat. Scuză-mă, dacă aş fi ştiut cine eşti cu adevărat aş fi pus o vodcă Martini la rece.

*

Trebuise să-l liniştească pe Basso. Bărbatul ajunsese la capătul puterilor şi nu era într-adevăr vina sa că treaba eşuase. Îl liniştise, îl lăudase şi-l lăsase să plece acasă pentru a dormi. Acum stătea pe balconul apartamentului său din hotel, cu un whisky mare în mână, privea peste Roma întunecată şi încerca să-şi clarifice cum de o dăduse în bară.

Pentru că o dăduse în bară. Mărşăluise în Vatican ca un novice de doi bani şi se aşteptase să cucerească cea mai mare cetate a lumii cu un atac fulgerător - el, John Kaun, managerul următorului mileniu. Maestrul energiei cinetice. Şi de atâta energie cinetică nu-şi făcuse nici măcar temele. Cu greutate se stăpânea să nu sfarme plin de furie nevinovatul pahar de whisky.

De parcă s-ar fi mulţumit vreodată, înaintea unei alte discuţii importante, să studieze datele economice ale celeilalte părţi. Date economice, acestea erau cifre moarte, plictisitoare. Oamenii - asta era ceea ce conta! Nu era una din regulile sale de neclintit, să nu se întâlnească niciodată cu un partener de afaceri, înainte să ştie cu exactitate cu cine avea de-a face şi să-i cunoască părţile tari şi slăbiciunile, visurile şi fricile?

Aşa acaparase, de exemplu, *South African Times*. Ştiuse că Lawrence Trumbull, proprietarul său bătrân, nu avea încredere să-i acorde fiului său conducerea ziarului - aşa că-l convinsese să-l vândă. Apoi obţinuse scăderea preţului cerut de Trumbull, pentru că ştiuse că acesta era fan Ferrari. Pentru faptul că-i cedase acţiuni Ferrari, pe care le primise cândva foarte favorabil, fără să poată face ceva cu ele, şi pentru că-i procurase un loc în consiliul de conducere, regele ziarelor sud-africane fusese gata să-i facă aproape cadou afacerea sa.

Ce succes fusese acesta! Şi aici, probabil la cea mai mare şi mai importantă afacere a vieţii sale, fugise cu capul înainte, fără să ştie cine şi ce avea de spus în ierarhia afacerii, cine la ce sfori trăgea şi cine ce pete dubioase avea.

Energie cinetică? Fusese prea lacom. Încă odată. Dorise totul deodată. O mulţime de oameni reuşiseră să-i aducă prejudicii, dar el îşi dăunase sie însuşi mai mult cu această nerăbdare febrilă şi nebună.

Bine. El dădu whisky-ul pe gât şi-l simţi arzându-i plăcut gâtlejul. Avea să-l pună să urmărească mai departe cazul şi, la momentul potrivit, avea să se întoarcă şi să câştige, aşa cum câştiga mereu în cele din urmă. Şi acum era momentul să meargă în pat, chiar dacă asta însemna că avea să vină din nou dimineaţa, o dimineaţă dură şi chinuitoare.

*

Stephen îşi amintea de laboratorul Institutului Rockefeller ca de o pivniţă prăfuită şi incomodă şi era surprins de cât de luminoasă şi plăcută era în realitate camera răcoroasă. O clipă, se gândi dacă nu cumva se schimbase ceva în aranjarea mobilierului, până îi fu clar că el era în seara aceasta mult mai odihnit decât cu o seară înainte. Ieri sosiseră după o zi de muncă istovitoare, sub un soare ucigător, pentru a rezista apoi până la patru şi jumătate dimineaţa - nu era de mirare că păstrase o amintire neplăcută încăperii.

— Ieri ne-am cam grăbit, spuse Yehoshuah în timp ce scoase cuva cu prima hârtie din sertarul în care o încuiase atunci când îl sunaseră să se întâlnească cu ei într-o parcare în altă parte a oraşului. Părea să nu mai fie supărat de întrerupere.

— Auzi, „Isus nu a trăit niciodată”. Fraza era scoasă din context.

— Ah, făcu Stephen.

Yehoshuah aşeză tava de plastic sub lampa cu ultraviolete şi o aprinse. Noul tub de neon se aprinse fără ezitare şi lumina ultravioletă lăsă să strălucească o frază, care era evident mai lungă: „Mi-era teamă că sensul întregii chestii ar putea fi că Isus nu a trăit niciodată, iar eu am fost ales să joc rolul său”.

— Straniu, spuse Judith, după ce priviseră toţi trei în tăcere scrisul de mână ce strălucea auriu. Ce poate să însemne asta?

— Habar n-am, recunoscu Yehoshuah. În orice caz nu înseamnă că Isus nu a trăit. Ci din contră.

— Cred că ar trebui să procedăm sistematic, spuse Stephen. Să începem cu începutul şi apoi să continuăm rând cu rând. Altfel, doar facem supoziţii şi la un moment dat ne plesneşte capul.

Yehoshuah privi partea superioară a paginii, care era în mod îngrijorător franj urată şi găurită. Structura sensibilă, precum o ţesătură din pânză de păianjen, a hârtiei umede japoneze legase parţial cele mai mici bucăţele de hârtie, despre care nu se putea spune cu siguranţă dacă se aflau la locul potrivit.

— Mă tem că nu o să fie prea rodnic.

— Dar precis că cele mai importante lucruri sunt la începutul scrisorii.

— Cu atât mai rău.

Turnă din nou cele două soluţii în tăvile întinse şi pregăti noi dopuri de vată. Stephen aduse camera foto a laboratorului, se asigură că avea film şi o înşuruba pe stativ. De data aceasta avea să documenteze atent fiecare progres.

În locurile rupturilor dura deosebit de mult până ce vechea urmă de pix să capete culoare. Judith şi Stephen stăteau şi-l priveau pe Yehoshuah cum lucra. Prima oră trecu pe nerăsuflate şi cu timpul, în laborator, se răspândi un miros greţos de dulce, care începu din nou să le provoace dureri de cap.

Era ca un joc de puzzle. Mutau anumite fragmente, pe măsură ce textul de pe ele devenea

vizibil, în alte locuri unde aveau mai mult înţeles. În sfârşit, Yehoshuah se lăsă pe spate respirând cu greu şi zise:

— Asta ar trebui să fotografiem acum. Dacă am putea să aerisim!

Judith se ridică şi deschise uşa spre hol. Dar asta nu îmbunătăţi prea mult situaţia. Stephen puse între timp stativul în poziţie şi fotografie textul descifrat al scrisorii.

... găsitorului acest...

numele - eu este Joh.....u sunt născu... la 1... statul federal...merican Arizona. O lovitură ciudată a desti.....rut, ca eu să mor în Pales... primului seco..., şi eu... binecuvântat pentru asta.

Judith privi peste umărul său în timp ce făcea mai multe poze cu timpi de expunere şi focalizări diferite.

— Nu ştiu ce să zic, murmură ea. Pentru mine aceasta nu pare o scrisoare pe care un călător în timp o scrie complicelui său.

— Da. Fără îndoială că nu.

— Şi cele mai importante cuvinte evident că lipsesc. Numele său. Data sa de naştere. Nimic după care el să poată fi identificat.

— Dacă avea ceva anume în minte va reveni asupra datelor esenţiale mai încolo.

— Ah, aşa e viaţa, zise Judith sceptică. O felie de pâine unsă cade mereu de pe masă cu untul în jos. Nişte chei pe care le cauţi le găseşti în ultimul sertar pe care-l deschizi. Şi cele mai importante cuvinte într-o scrisoare străveche sunt de necitit. O lege cosmică...

*

Ryan ridică privirea atunci când o maşină se opri în spatele său. O maşină a poliţiei. La naiba! Cu o mişcare rapidă, care spera că va trece neobservată, lăsă să alunece detectorul sub scaun şi-şi trase cămaşa din pantaloni astfel încât să acopere cuţitul de luptă de la curea.

În oglinda retrovizoare observă ce se petrecea. Erau doi bărbaţi care procedau absolut profesionist. Îl văzu pe unul că telefonează şi fără îndoială că tema convorbirii sale era numărul de înmatriculare al maşinii sale. În privinţa aceasta nu avea de ce să se teamă; maşina era închiriată şi plătită de N.E.W. Dar aceasta demonstra că cei doi se pricepeau la ceea ce făceau.

Apoi, când această problemă părea rezolvată, unul din ei coborî, rămase sub acoperirea maşinii şi scoase piedica pistolului-mitralieră, care-i atârna după gât. Apoi coborî celălalt din maşină şi înaintă încet spre el. Ryan coborî la fel de încet geamul.

Poliţistul, un bărbat solid la mijlocul anilor patruzeci, care încărunţise şi chelise în serviciu, se aplecă spre el şi spuse ceva în ebraică.

— Scuzaţi-mă, nu înţeleg decât engleză, răspunse Ryan şi îi întinse paşaportul său. Cred că vreţi să mă legitimez.

Bărbatul studie paşaportul.

— Sunteţi american? întrebă apoi. Vorbea destul de bine engleză.

— Da.

— Vă rog, carnetul de conducere. Şi actele maşinii. Ryan îi dădu cele cerute şi acesta dispăru cu ele în spate. Îl văzu cum telefonează în timp ce colegul său rămăsese să-l acopere. Apoi veni din nou la geamul lui Ryan, îi dădu actele înapoi şi-l întrebă:

— Ce faceţi aici?

— Aştept.

— Ce?

— Trebuie să vă spun asta?

O sprânceană a puterii statale se ridică.

— Nu, nu trebuie. Dar pot să vă reţin temporar, pentru că vă comportaţi suspect în vecinătatea imediată a clădirilor guvernamentale.

Ryan clătină din cap. Îşi pregătise povestea sa de mult.

— Bine, dacă trebuie... Vedeţi maşina de acolo din parcare? Aceasta aparţine bărbatului cu care mă înşală prietena mea. Nu ştiu unde sunt exact, dar vreau să îi aştept până se întorc.

— Ah, făcu poliţistul.

— Pentru a-i cere socoteală, adăugă Ryan. Nimic mai mult. De săptămâni de zile evită o discuţie şi afirmă că mi-aş închipui totul...

Bărbatul oftă. Se aplecă spre el, sprijinindu-se cu antebraţul pe acoperişul maşinii.

— Prietene, crede un bărbat care a divorţat de două ori: Nu ajută la nimic. Dacă s-a terminat, atunci s-a terminat. Lăsaţi-o să plece.

— Dar... Ryan era uimit.

Nu se aşteptase la asemenea sfaturi despre viaţă.

— Ştiu asta, credeţi-mă. Dar cu astfel de acţiuni nu poţi decât să strici totul. Mergeţi acasă şi daţi-i o şansă să se întoarcă singură la dumneavoastră. Şi dacă nu - Doamne, la cum arătaţi - ajunge o noapte în Tel Aviv şi o aveţi pe următoarea.

Ryan îl fixă pe poliţist.

— Aş vrea totuşi să o aştept aici, sir. Pentru a lămuri pentru totdeauna situaţia.

Privirea paternă căpătă o strălucire de fier.

— Îmi pare rău, prietene, dar nu o să permit aceasta. Veţi pleca acum şi nu o să vă mai faceţi apariţia pe aici în seara aceasta.

> Cred că am făcut o călătorie în timp involuntară, indiferent cum s-ar petrece aşa ceva. Nu am nici o explicaţie pentru asta.
>
> S-a petrecut în timpul unei vizite la necropola Bet Shearim, care făcea parte dintr-un circuit prin Galileea. Atunci când grupul nostru a ajuns la catacombe, m-am cufundat foarte tare în studiul inscripţiilor şi imaginilor de pe coşciuge şi de pe pereţi, aşa încât am rămas în urmă. Atunci când am vrut să-i urmez pe

ceilalţi, m-am rătăcit şi m-am trezit dintr-odată într-o pivniţă mică, din care am ieşit într-un cu totul alt oraş. Mi-a trebuit mult timp să accept că mă găseam într-o altă epocă a istoriei, cu nimic altceva decât cu hainele de pe mine şi cu camera video şi geanta sa. Din fericire m-a primit o familie prietenoasă, mi-a dat să mănânc, mi-a pus la dispoziţie un hambar cu fân unde am putut dormi şi cu timpul am învăţat limba şi lucrările agricole simple, astfel încât să nu mai fiu o povară la masa lor. Am încercat desigur să înţeleg ce mi se întâmplase şi am căutat drumul spre timpul meu, dar, din păcate, zadarnic. Când eu şi Esther, fiica cea tânără a familiei care mă găzduia, ne-am îndrăgostit am renunţat la eforturile mele şi m-am căsătorit cu ea. Am trăit o minunată iubire, mai frumoasă decât aş fi visat vreodată.

Apoi veni vestea unui predicator în Capernaumul apropiat de noi, care se numea Isus şi despre care se zicea că ar face minuni. Atunci mi-am desfăcut camera video de care aproape că uitasem şi am pornit la drum. Aveam doar o singură pereche de baterii la dispoziţie, care stătuseră ani de zile nefolosite, dar totuşi au funcţionat excelent. Poate din cauza climei calde de aici, dacă lăsai bateriile un timp să stea, păreau că se încarcă singure. Pas cu pas mi-a reuşit să înregistrez cele trei casete video pe care le-am avut la mine - cea de-a treia, din păcate, nu în întregime pentru că bateriile s-au epuizat.

De când mi-a fost clar că am aterizat în Palestina, la începutul erei noastre, am

trăit cu temeri care astăzi mi se par ciudate. Mi-era teamă că sensul întregii chestii ar putea fi că Isus nu a trăit niciodată, iar eu am fost ales să joc rolul Său. Atunci când L-am văzut...

Cu aceasta se termina textul pe prima pagină.

Stăteau în jurul tăvii de plastic şi priveau hârtia umedă şi cenuşie, pe care scrisul de mână strălucea fantomatic. Ochii lor ardeau. Durerile de cap, cauzate de substanţele chimice, cărora nu le mai simţeau mirosul, erau ucigătoare. Nici unul dintre ei nu se mai uita la ceas. Timpul părea că încremenise cândva.

— Este deci adevărat totul, spuse Judith încet. A fost un călător în timp. Şi L-a filmat pe Isus.

— Da, încuviinţă Stephen. Dar teoria de bază nu e adevărată. Nu a fost o acţiune planificată, ci o întâmplare. El puse stativul foto deoparte. Nu trebuiau să uite să scoată filmul din cameră. Să sperăm că pe pagina a doua ne dezvăluie unde a ascuns casetele.

— Dar nu astăzi, nu-i aşa?

Stephen o privi. În condiţiile de lumină ciudate ale laboratorului era albă precum un perete.

— Hei, suntem doar la o lungime de braţ depărtare! Încă zece minute şi vom şti.

Ea îşi dădu, oftând, ochii peste cap.

— De câte ori n-am auzit asta în noaptea aceasta?

Yehoshuah îşi drese glasul.

— Mi-e teamă că Judith are dreptate.

El stinse lampa UV şi începu să strângă tăvile şi sticlele, să arunce la gunoi dopurile de vată folosite şi să aranjeze scaunele.

— Hei, făcu Stephen şi se ţinu după el. Yehoshuah! Profesor Yehoshuah! Doar nu o să renunţi acum înainte de a ne atinge scopul?

— Asta nu are nimic de-a face cu abandonul.

— Să fac rost de nişte mâncare? Să fac o cafea? Am putea face o plimbare la aer curat şi să lăsăm uşa deschisă şi apoi să mergem cu noi forţe la muncă...

— Nu, Stephen, nu este vorba de asta. Yehoshuah lăsă capacul găleţii de gunoi să cadă şi se sprijini apoi şovăielnic de chiuvetă. Am sperat că vom găsi răspunsurile pe prima pagină. Într-adevăr. Nu e din cauză că nu aş mai putea lucra mai departe, dar nu mai merge.

*

Peter Eisenhardt se trezi din somn. Îl găsise! Găsise din nou gândul care-l urmărea de zile în şir, ca o bănuială difuză, fără să se concretizeze. Gândul important. Gândul neliniştitor. În sfârşit, îl avea. Grăbit, aprinse lumina, îşi puse papucii şi halatul de dimineaţă şi se grăbi să treacă dincolo, în sala de conferinţe, în care încă mai mirosea a transpiraţie şi a ceartă. Scoase la iveală paginile mari ale flipchartului, cariocile şi întinse totul pe masă şi le privi. Da. Cum de îi venise ideea de-abia acum? Legătura era doar la îndemână, era de o logică extraordinară.

Şi nu avea să-i placă lui Kaun.

Privirile sale urmară cuvintele-cheie, săgeţile şi simbolurile cu care-şi notase până atunci gândurile şi nu găsi nici o contradicţie, nici o scăpare, nici o portiţă de ieşire.

Kaun nu avea să difuzeze acest film.

Indiferent ce se petrecea.

Scriitorul simţi cum îi bătea inima cu putere. Pentru că cineva călătorise în trecut, se putea prevedea viitorul. Devenise inevitabil ceea ce urma să se petreacă.

Groaznic.

Un zgomot de afară îi atrase atenţia. Un sunet de parcă trântise cineva o uşă de maşină în locul de parcare. Eisenhardt se duse la geam şi împinse jaluzelele un pic la o parte.

Era Ryan, cel care, cu mâinile adânc băgate în buzunare, venea dinspre parcare şi care la câţiva paşi lovea furios câte o piatră cu piciorul. Descoperi crăpătura luminoasă şi-i aruncă o privire ucigătoare. Eisenhardt trase rapid jaluzeaua la loc, strânse hârtiile şi stinse toate luminile înainte să se aşeze în pat.

*

Stephen clipi şi îl privi pe Yehoshuah fără să înţeleagă.

— Ce înseamnă că nu merge?

— Am vrut să vă spun tot timpul. Până să veniţi am experimentat cu cealaltă pagină, dar scrisul acesteia nu vrea să accepte soluţia. Nu ştiu de ce.

— Scrisul acesteia nu vrea să accepte soluţia? repetă Stephen prosteşte ca un ecou. Laboratorul, mesele, rafturile şi neoanele din jurul său păreau că se transformă într-un vârtej întunecat, care începu să se rotească încet în jurul lor. Asta înseamnă...?

— Da.

— Eşti sigur?

Yehoshuah se desprinse de chiuvetă şi merse cu paşi mari înapoi la masa sa de lucru.

— Evident că sunt sigur. Ce-ţi închipui?

— Dar cum poate fi adevărat? Mă refer la faptul că la prima pagină a funcţionat extraordinar. Cum poate să nu funcţioneze deloc la cealaltă?

— Habar n-am, mârâi Yehoshuah şi trase o folie peste tavă, ca să împiedice uscarea conţinutului.

— Poate este o altfel de hârtie. Poate o altă cerneală. Poate este din cauză că a doua hârtie se afla în exterior, atunci când au fost îndoite amândouă, fiind în contact cu folia de plastic. Ştiu doar că nu pot face vizibil scrisul de pe a doua foaie.

— O, grozav, strigă Stephen, ridicându-şi mâinile pentru a le lăsa apoi să cadă neputincioase. Şi ce facem atunci?

— Mergem la culcare. Judith era dintr-odată lângă el şi-l ţinea blând. Mai întâi să treacă noaptea şi apoi decidem.

Yehoshuah îşi frecă ochii.

— Pentru moment nu am nicio idee. Trebuie să mă duc la bibliotecă. Să caut nişte informaţii, să întreb nişte oameni. Să cercetez hârtia. Poate îmi vine atunci vreo idee.

— Doamne! exclamă Stephen. Nu pot să pricep. Să fim aşa de aproape şi apoi...

Îi făcea bine să simtă braţul lui Judith. Yehoshuah privea nefericit.

— Şi asta nu-i totul.

— Da? Ce mai este? Haide, spune-ne.

— Profesorul Wilford-Smith a rezervat laboratorul de mâine la prânz. Vrea să studieze scheletul şi instrucţiunile de utilizare.

22

Expeditor: Donald_Frey@ans.new.com
Către: John_Kaun@ny.new.com
ID-mesaj: <511241B.71B.00201&newsrv.01.com>
Subiect: Tratative Melbourne,*URGENT*
Versiune-Mime: 1.0
Tipul conţinutului: text/simplu; charset=iso-8859-l

John,
Nu-mi place să te presez, dar tratativele sunt în *pericol serios*! Am auzit că Grupul Murdoch a prezentat o nouă ofertă. Nu pot să-i mai duc cu vorba.
VĂ ROG sunaţi-mă!

Don

Era frig. Frig şi umed, neplăcut, indiferent cum o dădeai. Şi-l durea ceafa, insuportabil. Cel puţin se făcuse puţin lumină, asta însemna că venise dimineaţa...

Stephen se scula brusc şi se uită în jur. Şedea în maşină. Cum de se afla în maşina lui? Iar Judith stătea lângă el culcată, încolăcindu-se într-o poziţie imposibilă, pe locul din dreapta. Apoi îşi aminti - întoarcerea din timpul nopţii... cum îşi simţea pleoapele grele ca de plumb... cum Judith adormise în scaun... în cele din urmă oprise într-o parcare, lăsase scaunele pe spate şi se cufundaseră într-un somn binefăcător.

Acum ceafa lui era atât de încordată încât vertebrele trosneau când îşi mişca gâtul. Oribilă senzaţie. Îşi masă zona umerilor cu o mână, iar cu cealaltă şterse geamurile aburite. Cum oare se abureau geamurile noaptea aici, într-o ţară deşertică? Dar noaptea era rece, de aceea îi era acum atât de frig. Ar fi trebuit să se învelească, dar nu avea nimic la el, nici o pătură sau ceva asemănător. Nu fusese prea prevăzător.

Se uită la ceas. Şase jumate. Oare când porniseră? Trebuie să fi fost spre patru. Înseamnă că dormise două ore şi jumătate. Chiar aşa se şi simţea. Iar capul tot îi mai vâjâia de la aburul chimicalelor.

Şi acum? Tot mai era obosit, iar Judith mormăi doar nemulţumită când deschise uşa şi coborî, pentru că intră o boare de aer proaspăt, călduţ, răscolind aerul stricat, care umplea interiorul maşinii ca o vată umedă. Aparent, nu voia să se trezească.

Cel mai bine continua drumul înapoi spre tabără. Şi apoi sus, în paturile de campanie.

Trebuia totuşi să se dezmorţească puţin. Să-şi mişte braţele, să-şi scuture picioarele. Destul de mult trafic la ora asta, deşi era duminică dimineaţa. Dar se afla în Israel, aici duminica era zi de lucru.

*

Şi la un moment dat va trebui să cugete temeinic ce urma să facă. Ce cale să apuce. Astăzi Kaun voia să înceapă cercetarea scheletului şi a indicaţiilor de utilizare. Era un raliu umăr la umăr. Să-ţi simţi capul greu de oboseală nu era o premisă bună.

Deci somn. Se urcă înapoi în maşină şi dădu drumul la motor. Judith se ridică, se culcă înapoi mai puţin chircită şi adormi respirând zgomotos în timp ce el porni la drum.

*

Papa obişnuia să se scoale la ora cinci şi, după toaleta de dimineaţă, să se roage o jumătate de oră

în capela particulară. Apoi se îmbrăca, de puţin timp cu ajutorul unui călugăr, în straiele oficiale, înainte de a se duce la micul dejun pe care îl lua împreună cu doi sau trei cardinali, într-o sală de mese mică tapetată în roz, la o masă de lemn sărăcăcioasă şi uzată. De obicei discuţiile începeau deja să se focalizeze pe problemele legate de funcţia lui; nu rămânea mult loc pentru cele particulare şi pentru că abia de existau chestiuni private. În decursul anilor, papa devenise una cu funcţia, pentru care fusese ales pe viaţă, contopindu-se cu ea, devenind o singură entitate. Era un proces în decursul căruia persoana privată, care fusese la un moment dat, înceta să mai existe.

Scarfaro cunoştea obiceiurile zilnice ale papei evident foarte bine. El însuşi nu era un mare prieten al trezitului devreme, dar se prezentă puţin înainte de ora şapte la secretarul particular, care administra calendarul programului zilnic de întâlniri al capului suprem al Bisericii, pentru a obţine o audienţă. Secretarul, un francez la vreo cincizeci de ani, pleşuv, privea morocănos fără să ştie ce poziţie ocupa Scarfaro. Tot ce ştia era că Sfântul Părinte îi ordonase să-i permită sicilianului, oricând, accesul la el.

Încăperile papei erau cele ale unui prinţ din Evul Mediu. Pereţii, tavanele, podelele - toate musteau de lux şi fast. Picturi valoroase pe pereţi, intarsii somptuoase în podea, stucatură cochetă pe tavane, picturi impozante în ulei în rame masive de aur, goblenuri, candelabre, un pat monstruos cu baldachin baroc - şi peste tot crucifixe de toate mărimile, culorile şi formele. Nimic din toate astea nu-i aparţineau cu adevărat omului care întruchipa funcţia, sau era expresia personalităţii sale; el prelua totul de la precursorii săi şi transmitea mai departe urmaşului său, şi, dacă aveai prilejul să te obişnuieşti cu toată măreţia care mai întâi pur şi simplu la început te dădea gata, simţeai că mai degrabă te aflai într-un fel de muzeu locuit decât în

încăperi cu adevărat plăcute. Cu toate că ştia că se făcea curat în mod regulat şi temeinic, lui Scarfaro i se părea că aici mirosea a praf mereu.

Papa şedea într-un jilţ în mijlocul biroului său, la una dintre ferestrele înalte, scăldat în lumina soarelui de dimineaţă. Pe o măsuţă lângă el era un pahar de ceai, iar în poală ţinea o mapă cu tăieturi din ziare, care fuseseră fotocopiate şi mărite, pentru a le putea citi mai uşor. Tresări când Scarfaro intră în încăpere. Părea că moţăise.

— Micul dejun mă oboseşte tot mai mult, spuse papa încet, când Scarfaro îngenunche în faţa lui, sărutându-i inelul papal. În fiecare dimineaţă mă rog să am putere să rezist toată ziua, dar simt tot mai mult că mă lasă puterile.

Scarfaro îl privi pe bărbatul în sutană albă cu atenţie. Vedea o faţă marcată de vârstă, în care deja se putea recunoaşte moartea apropiindu-se. Vedea mâini care tremurau tot mai mult, pe măsură ce boala Parkinson, de care suferea capul Bisericii Catolice se agrava.

Papa arătă cu o mişcare minusculă spre un scaun din apropiere, pe care Scarfaro şi-l luă cu o mişcare rapidă.

— Ce te aduce la mine, Baptist?

— S-au făcut săpături, Sfinţia Voastră, îşi începu Scarfaro raportul său, în Israel...

Vorbea încet la distanţă de nici zece centimetri de urechea papei, prezentă cu exactitate detaliile şi adăugă la sfârşit propria interpretare a evenimentelor. Apoi tăcu şi-i lăsă bătrânului cap al Bisericii timp de gândire.

Papa se gândi mult timp. Cu mâinile aşezate una peste alta, se uita pe fereastra care-i permitea să privească la o Romă strălucitoare şi mişca uşor capul tot timpul în sus şi uşor, atât de uşor încât nici nu se putea spune dacă era un simptom Parkinson sau o mişcare gânditoare.

— Cred că te înşeli, Baptist, spuse el în cele din urmă cu jumătate de gură şi pentru o clipă vocea

lui sună din nou fermă şi încrezătoare ca înainte. Cred că acest John Kaun chiar voia să ne vândă descoperirea lui. De aceea s-a adresat unei instituţii finanţatoare.

— Dar încă nici nu e în posesia ei. Dacă există.

Papa oftă.

— Aş fi vrut ca Dumnezeu să mă fi chemat deja la El şi unul mai tânăr să fi fost acum în locul meu, care să mai aibă puterea necesară. Dar acum trebuie să meargă şi aşa. Baptist, du-te în Israel. Fă ceea ce este necesar pentru binele Bisericii.

Scarfaro trase surprins aer în piept, aplecă apoi capul în timp ce în regiunea occipitală gândurile deja deveneau independente şi începură să organizeze tot ce era de organizat.

— Cum porunciţi, părinte.

— Baptist... Papa îi apucă mâna strângând-o cu degetele sale reci, în timp ce se uită insistent la el. Ascultă-mă cu atenţie...

Şi Luigi Baptist Scarfaro îl ascultă.

*

Stephen era obosit mort. O condusese pe Judith la cortul ei, care între timp fusese golit pe jumătate, pentru că colocatara cortului ei deja plecase, iar Judith se aruncase pur şi simplu pe patul de campanie nefacut, fără să mai spună vreun cuvânt, fără să se dezbrace sau să se învelească şi adormi imediat. Dar el mai trebuia să lămurească ceva. Deocamdată fără somn.

Îşi frecă ochii cu puţină apă călâie din chiuvetă, dar asta nu prea avu efect împotriva senzaţiei surde din capul său şi o forţă de gravitaţie ciudat de crescută, care trăgea de muşchii săi. Tricoul i se lipea de spate. Sudoarea, care peste noapte se uscase pe piele, începuse să îl mănânce. Chilotul se simţea umed şi lipicios, deranjându-l la mers. Îi trebuia urgent un duş, câteva ore de somn şi apoi rufe curate. În această ordine. Observă cu îngrijorare că toate cabinele cu duşuri fuseseră

pregătite pentru transport. Oricum se părea că deocamdată una va rămâne.

Soarele dimineţii urca tot mai sus peste priveliştea care în dimineaţa asta îi părea mai mult decât oricând un peisaj lunar, pe care cineva încercase să îl înverzească. Acum mii de ani. Se făcea tot mai cald, spera să poată dormi în cortul său.

Dar îi făcea bine să se mişte şi să îşi reîmprospăteze aerul din plămâni. Alunga sentimentul moale ca de vată din cap. Trebuie să fi fost chimicalele alea, ce altceva? De fapt asta nu era prima noapte albă pe care o petrecuse, dar nu se simţise niciodată atât de dărâmat ca acum. Dăduse examene după nopţi cu chef şi nu fuseseră cele mai rele.

În cele din urmă îl găsi pe profesor în cortul în care se arhivau fotografiile şi cărţile despre săpături în dulapuri mari de oţel pentru acte. Profesorul Wilford-Smith tocmai se apucase să facă ordine în bileţele care arătau ca nişte fişe ale postului.

În mod normal Stephen se pricepea destul de bine să citească texte, pe care le vedea şi dacă stătea în cap sau le privea prin oglindă, dar nu azi. Azi chiar nu-l interesa deloc.

— Da? întrebă conducătorul săpăturilor cu o privire fugitivă peste marginea ochelarilor.

— Am vrut doar să vă spun, explică Stephen tacticos, că voi zbura acasă vinerea viitoare.

— Bine.

— Şi voiam să întreb dacă mai pot sta în tabără până atunci.

— Da, desigur. Săptămâna asta, tabăra mai rămâne în orice caz la dispoziţia dumneavoastră.

— Bine.

Stephen aşteptă. Dar profesorul se dedică din nou hârţoagelor sale. Nu spuse nimic în genul... „Ah, Stephen, dacă tot sunteţi aici... azi vreau să încep să cercetez aceste descoperiri ciudate din

Zona 14 - mă ajutaţi după aceea să le punem bine?" în schimb, după un timp oarecare se opri din nou şi se uită iar la Stephen peste rama ochelarilor.

— Mai e ceva?

— Hmm, voiam - voiam să întreb dacă a apărut ceva.

— Să apară? În ce privinţă?

— Ei, da - din motivele cazului de spionaj. Sau ce-o fi fost. Descoperirile din Zona 14. Ştiţi dumneavoastră.

— Ei, da, desigur. Nu, se mai fac cercetări. Nu există nimic nou.

Lui Stephen se simţi ca şi cum i-ar fi pus cineva o centură peste piept cu gândul s-o strângă la fiecare minut cu o gaură. Se uită la profesor, care evident considera discuţia deja încheiată, şi hotărî să nu se lase dus cu vorba. Se apropie rapid şi se aplecă peste masa la care şedea conducătorul cărunt, uscăţiv al săpăturilor.

— Domnule profesor, pot să vă mai întreb ceva? Wilford-Smith ridică ochii surprins.

— Ce este?

— De ce mi-aţi spus imediat să tac când v-am arătat săculeţul cu indicaţiile de utilizare? Cu ce credeaţi că aveam de-a face?

— Am crezut că aşa era cel mai bine, răspunse profesorul încet. Apoi privirea lui alunecă dincolo de Stephen în gol şi adăugă gânditor, ca şi cum vorbea pierdut în gânduri cu sine însuşi: Am considerat, firește, că este de asemenea cel mai bine să-l anunţ pe mister Kaun. Între timp cred că a fost o greşeală. Dădu din cap circumspect. A fost o greşeală.

Părea să fi uitat de prezenţa lui Stephen. Oftă şi se dedică din nou hârtiilor sale.

*

John Kaun sosi din nou în tabăra Bet Hamesh pe la zece şi jumătate. După o noapte neliniştită, plină de vise oribile şi o dimineaţă mizerabilă, se simţea

urât şi mototolit, şi după ce aseară se stăpânise, nu mai putea face nimic împotriva proastei sale dispoziţii. Ura eşecurile, asta era! Doar să spună că nu le putea suferi era prea puţin - le ura cu ardoare, şi, dacă ceva îi mergea atât de prost ca acest atac asupra Cetăţii Vaticanului ieri, atunci chestia asta îi strica mai mult decât o singură zi.

Nici aici nu se întâmplase nimic îmbucurător. Ryan se lăsase păcălit de studentul acela şi de prietena lui ca un începător. John Kaun putu să-şi mai descarce nervii o dată. Bine că rulotele erau izolate fonic.

De la oamenii de ştiinţă nu venise nimic nou. Oricum, scriitorul german dăduse în sfârşit un semn de viaţă, cerând permisiunea de a-i prezenta o idee nouă. O expunere de idei de o logică imperioasă, spusese.

Precis că era iar ceva defetist. În redacţia principală a N.E.W. se spunea că nemţii ar fi campioni mondiali în inventarea îndoielilor de tot felul. Ia să vedem. John Kaun dădu din cap cu severitate spre scriitor şi se rezemă de speteaza scaunului.

Eisenhardt observă imediat că magnatul mass-mediei era prost dispus şi se întreba dacă momentul pentru ce avea el de gând să prezinte era o alegere fericită. Dar acum se afla aici şi altceva nu avea pregătit. În ciuda aerului condiţionat care mergea la maximum, începu să transpire.

— Cu siguranţă că nu veţi transmite, explică el cât mai hotărât posibil, această înregistrare video - cel puţin nu în următorii trei ani.

Kaun mârâia în spatele biroului ca un animal de pradă, cu mâinile încleştate pe burtă ca nişte gheare.

— V-am mai spus odată că nu vreau să aud astfel de consideraţii.

— Indiferent dacă vă place sau nu, mister Kaun, se auzi Eisenhardt spunând spre propria surprindere cu opoziţie hotărâtă. Este o expunere

de idei imperios logică şi ar trebui pur şi simplu să mă ascultaţi pentru a o cunoaşte. Doar plătiţi pentru ea.

Ochii industriaşului străluciră o clipă ca ochii de tigru. Apoi un tremur trecu prin colţurile gurii lui Kaun.

— În regulă, spuse el. E un argument. Daţi-i drumul.

— Să presupunem că găsiţi caseta şi camera video şi o transmiteţi. Aţi face-o desigur în cadrul unei emisiuni speciale care poate fi recepţionată în întreaga lume, nu-i aşa?

— Puteţi fi sigur de asta.

— Şi precis nu numai odată, ci de mai multe ori.

— Mai mult ca sigur. Atât de des cât este necesar pentru cea mai bună maximizare a ratingului.

— Dar asta înseamnă că după trei ani această înregistrare video ar fi, ca să zic aşa, un bun general. Orice om oarecum educat în această lume va fi auzit despre ea, probabil va fi văzut-o cel puţin odată.

— Ăsta este scopul, foarte corect.

Eisenhardt făcu o pauză pentru a vedea dacă Kaun nu-şi dădea singur seama unde bătea. Dar multimilionarul continua doar să se uite întrebător la el, deci încheie problema.

— Ce tânăr, credeţi dumneavoastră, întrebă el insistent, va hotărî atunci: „Călătoresc în trecut şi-mi sacrific viaţa pentru a filma imaginile video, care se transmit de trei ani încontinuu la televizor?”

Era o satisfacţie ciudată să observi ce luptă se dădea în Kaun, cum îi pica fisa şi cum se îndrepta afaceristul american în cele din urmă în fotoliu.

— *Damned!* strigă el. Aveţi dreptate. Dacă se va transmite conţinutul casetei video înainte să aibă loc călătoria în trecut, s-ar duce de râpă întreaga motivaţie pentru ea.

— Exact. Şi nu ar mai avea loc nici o călătorie în timp. Şi atunci nu ar exista nici o casetă ca să o puteţi transmite.

— Terminaţi odată! refuză Kaun. Îmi crapă capul! Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu o veţi transmite înainte să înceapă călătoria în timp.

— Dar dacă o găsesc şi totuşi o transmit?

— Nu o veţi transmite, la ce bun. Nu se va întâmpla. Poate pentru că nu găsiţi caseta video. Ştiu, nu voiaţi să auziţi asta. Poate chiar o găsiţi şi o ţineţi timp de trei ani sub cheie. Sau chiar mai mult. În orice caz, călătorul în timp va porni într-o lume care nu cunoaşte înregistrările pe care le va face - sau pe care le-a făcut.

Kaun se prăbuşi din nou în el însuşi, meditând. Eisenhardt aşteptă răbdător. În orice caz managerul mass-mediei nu părea să explodeze aşa cum se temuse el pe jumătate. Din contră, cu cât reflecta mai mult, cu atât părea că-i creşte buna dispoziţie.

— Ar putea să şi însemne, se asigură el în cele din urmă, că reuşesc să găsesc caseta video şi s-o vând Bisericii Catolice. Şi ca ea să o ţină sub cheie pentru totdeauna, nu-i aşa?

Eisenhardt rămase încremenit. Această variantă nu îi venise în cap. O analiză şi dădu afirmativ din cap.

— Da, şi asta ar fi o explicaţie.

Kaun rânji. Aproape că voia să înceapă să râdă.

— Ştiţi ce înseamnă asta? Ce tocmai demonstraţi?

— Ce tocmai demonstrez...? repetă Eisenhard nesigur.

Kaun păru că descoperă un aspect al problemei, care lui îi scăpase până acum. Supărător.

— Dacă Biserica obţine caseta video, explică industriaşul cu satisfacţie, şi apoi o ţine sub cheie, atunci înseamnă că trebuie să o ţină sub cheie. Ca de exemplu pentru că pe înregistrări se poate vedea

ceva care pune întreaga doctrină bisericească la îndoială - corect?

Eisenhardt aprobă uimit. Nu-i chiar prost. Observă brusc că o parte a fiinţei sale se străduise tot timpul să găsească motive să se poată uita la milionarul american cu dispreţ. Oarecum conform mottoului: *„Okay,* este multimilionar, dar asta nu dovedeşte decât că este doar un parvenit obtuz şi rapace, a cărui concepţie despre lume se termină cu cele patru operaţii de bază şi calcularea procentelor. În schimb, eu sunt un intelectual, un om al spiritului şi asta este ce contează în cele din urmă". Îl sâcâia faptul că descoperise la John Kaun a naibii de multă inteligenţă şi abundenţă de idei. Poate făcea chiar cât milioanele sale.

— Dacă însă, continuă americanul raţionamentul, caseta video are acest conţinut exploziv înseamnă că pot să cer pentru ea orice preţ. Totul sau nimic, mister Eisenhardt. Înţelegeţi chestia asta? Argumentaţia dumneavoastră dovedeşte cu o logică convingătoare, ori că dăm greş total - pentru că nu găsim caseta video -, ori că vom fi victorioşi pe toată linia.

*

Transportul descoperirilor din Zona 14 decurse cât se poate de nespectaculos. Profesorul Wilford-Smith şi Shimon Bar-Lev coborâră împreună în groapă unde depuseră în jurul locului descoperirii câteva recipiente din oţel şlefuit grosolan şi pe care, treptat, le umplură cu nisip cernut de grosimea unui deget. Apoi îşi puseră mănuşi subţiri de plastic şi aşezară unul după altul oasele mortului în containerul de transport. La sfârşit ridicară, cu atenţia cuvenită, săculeţul de în, care conţinea carneţelul de indicaţii pentru camera video, uscat, cu file foşnitoare, punându-l într-un recipient separat. Apoi umplură toate cutiile de oţel cu biluţe de material spongios chimic neutru şi închiseră capacele.

În chip asemănător scoseseră deja de multe ori obiecte deosebit de valoroase. Singura diferenţă era că de data aceasta acţiunea era filmată de mai multe camere. Şi că fiecare cutie în parte era prevăzută cu un lacăt masiv.

Cutiile de oţel fură încărcate în camioane şi, puţin mai târziu, convoiul se puse în mişcare în direcţia Ierusalim. Chiar înainte să se aşeze praful ridicat de el, începu dezmembrarea cortului, care fusese ridicat timp de o săptămână peste locul săpăturilor. În afară de aceste lucrări, tabăra cândva plină de viaţă părea moartă şi părăsită de parcă bântuise ciuma în ea.

Kaun tot mai era prost dispus, iar situaţia nu era deloc de natură să-l binedispună foarte curând. Măsură cu privirea partea din spate a clădirii, care era neimpozantă, şi aruncă o privire deosebit de dezgustată spre containerul mare de gunoi, care se afla lângă rampa de încărcare şi care degaja asupra curţii o putoare de nedescris.

— Nu mi-aţi spus că muzeul este deschis azi, mârâi el către profesorul Wilford-Smith.

— Muzeul Rockefeller este deschis în fiecare zi, explică profesorul liniştit. În fiecare zi, de la zece dimineaţa la cinci după-amiaza. Cu excepţia zilelor de vineri şi sâmbătă, când închide deja la două.

— Aha, făcu milionarul.

După o balustradă joasă se vedea un grup de tineri care vorbeau tare în faţa intrării principale. Unii săreau şi le făceau semne cu mâna.

— Vreţi cu adevărat să cercetaţi obiectele dezgropate de noi, în timp ce toţi aceşti oameni umblă pe aici?

Modul în care Kaun pronunţase cuvântul „oameni” sunase ca şi cum ar fi vrut să spună „aceşti paraziţi”.

— Nu e nici un pericol. Oamenii nu au acces la laboratoare. Cei mulţi nici nu ştiu că există aici aşa ceva...

— Aşa deci. Eu spun, hai să împachetăm şi să ducem totul în SUA într-un laborator particular, unde avem totul sub control.

Profesorul tăcu o clipă, se uită doar spre cer şi strânse ochii din cauza soarelui strălucitor.

— Pentru asta v-ar trebui o aprobare de la autorităţile israeliene.

— O obţin eu.

— Nu sunt nişte proşti. Trebuie să le arătaţi ce-aţi găsit. Kaun mormăi supărat.

— Da, da. Bine, bine.

Făcu oamenilor săi cu mâna semnul pe care-l aşteptau.

Profesorul merse înainte cu cheile, iar bărbaţii cu cutiile de oţel îl urmară prin culoarele răcoroase, ai căror pereţi erau din cărămizi deschise la culoare, pe lângă uşi de oţel lăcuite în alb, şi în cele din urmă într-un laborator spaţios cu mese lungi, pline de lupe şi microscoape şi rafturi lungi pe pereţi încărcate de sticle cu chimicale.

Kaun se uită posomorât în jur. Ambientul părea să nu-i inspire prea multă încredere. Ca şi cum dotarea rămăsese din anii 1960.

Ryan apăru brusc în încăpere.

— Încuietorile sunt absolut insuficiente, spuse el cu voce tare. Arătă spre uşa de oţel care ducea spre laborator. Pe asta de aici o deschid eu cu un ac de păr în treizeci de secunde. O joacă. Trebuie neapărat să...

— Ţine-ţi respiraţia, Ryan, se repezi Kaun la el posomorât. Să apari în ochii mei când sunt mai binedispus.

— Dar, sir, asta e...

Kaun aproape că urlă:

— Toţi cei care s-au lăsat duşi de nas de un student au azi pauză. M-aţi înţeles, Ryan?

Faţa lui Ryan rămase fără nici o expresie. Totuşi, la o privire mai atentă s-ar fi putut observa o uşoară tresărire a ochilor. Nu mai spuse nimic. Înclină din cap ascultător, se întoarse şi dispăru.

Preţ de o clipă domni o linişte apăsătoare. Kaun se răsuci pe călcâie.

— Ce s-a întâmplat? Montaţi camerele şi luminile.

*

Yehoshuah se trezi cu faţa umflată. În afară de aceasta era prea multă lumină şi prea cald în cameră. Mai avea pe el hainele de ieri. Ce se întâmplase? Îşi aminti vag cum intrase pe uşă şi căzuse pe pat... Ce cap greu şi mahmur avea! Se târî până la chiuvetă, deschise robinetul de apă rece şi puse capul dedesubt până nu mai putu respira. Şi evident nu era nici un prosop în cârlig. Cu capul fleaşcă îşi căută drumul prin încăpere, deschise uşi de dulapuri şi sertare, până ce în cele din urmă găsi un prosop pe care şi-l înfăşură în jurul capului.

Stând pe marginea patului şi frecându-şi părul cu prosopul, îi trecu prin minte că instalaţia de ventilare era o dotare bine-venită într-un laborator în care se lucrează cu chimicale volatile. Îi era rău. Pesemne, aseară se otrăvise de la atâtea substanţe. Îl durea tot corpul. Aer curat, asta era de ce avea nevoie. Deschise o fereastră, dar nu pătrunse decât aburul fierbinte, înecăcios al unei după-amiezi de vară în Ierusalim.

În timp ce se uita afară peste oraş, care lucea în lumina soarelui, îşi aduse aminte de tot ce se întâmplase ieri. Ceva de necrezut se petrecuse. Copleşitor. Se aşeză la birou, îngrămădi tot ce zăcea pe el, fără atenţie, într-o parte - şi pe alte teancuri şi îşi scoase jurnalul din raft.

*

— Lumină! strigă cineva.

Se auziră pocnete şi foşnete, apoi reflectoare cu halogen pe stative înalte, nu foarte stabile, învăluiră laboratorul în lumină strălucitoare. De pe monitoarele camerelor video dispăru negreala, făcând loc unei imagini în alb negru a peisajului.

Microfoanele captau vocea profesorului Wilford-Smith. Bătrânul arheolog părea nerăbdător, enervat.

— Pot să încep?

— O clipă. Da, toate camerele merg. Vă rog, domnule profesor!

Pauză. Apoi profesorul începu să-şi ţină prelegerea în faţa camerelor de luat vederi.

— Avem aici scheletul bărbatului pe care îl considerăm un călător în timp. Cel puţin în momentul acesta nu există altă ipoteză care să poată explica evidentele anacronisme găsite la acest schelet. Izbitor este, mai întâi, că la cap se văd trei plombe perfecte la măsele, în timp ce alţi dinţi sunt stricaţi sau lipsesc cu desăvârşire. Acest lucru ni-l explicăm în felul următor: Plombele au fost făcute chiar înainte de călătoria omului în trecut, în timp ce cariile apărute mai târziu în viaţa sa - când trăia deja în trecut - nu au mai putut fi tratate în mod adecvat.

Profesorul începu să prezinte un plan de lucru, pe care Shimon Bar-Lev îl trecea într-un blocnotes.

— Mai întâi, trebuie analizat exact materialul din care au fost făcute plombele. La evaluarea rezultatelor trebuie luat în consideraţie că acestea sunt primele plombe de amalgam vechi de două mii de ani pe care le cunoaştem. Probabil că se schimbă compoziţia prin difuziunea mercurului conţinut de el. Eventual se va putea stabili totuşi dacă este vorba de un produs anume, folosit azi de stomatologi.

Foşnete. Cineva tuşise şi culese o privire dojenitoare din partea operatorului-şef.

— De asemenea, vom măsura din nou întregul maxilar cât mai exact posibil. Cu ajutorul datelor despre dinţi am putea reuşi să stabilim cine este mortul.

Kaun stătea cu mâinile încrucişate în spate şi urmărea ce se întâmplă. Să vadă scheletul întins şi

să urmărească astfel cum îl cercetează cei doi arheologi îl neliniştea mai mult decât voia să recunoască. Să-ţi închipui că omul căruia îi aparţinuse acest schelet trăia în acest moment undeva în lume, respira şi se pregătea poate să pornească în călătoria sa îndrăzneaţă! Se uită la Eisenhardt.

Pe drum încoace îl întrebase cum unul şi acelaşi schelet putea exista de două ori, ca să spunem aşa. Scriitorul german de science-fiction se uitase doar uimit la el şi apoi îi explicase, ca şi cum ăsta era lucrul cel mai firesc din lume, că tocmai acesta era tot hazul la o călătorie în timp: că, într-un fel, faci o buclă pe raza timpului.

— Mai departe, avem aici o fractură frumos vindecată la tibia stângă, pe care am observat-o abia acum când am golit groapa. Vom face radiografia osului acestuia; s-ar putea să mai conţină un şurub sau alt obiect implantat. Dacă avem noroc, s-a folosit un implant numerotat, aşa că putem afla identitatea decedatului datorită numărului de serie.

Linia vieţii unui om, care în mod normal a început cu naşterea şi s-a terminat cu moartea sa, în cazul călătorului în timp, a trecut printr-un fel de intersecţie. La un moment dat, în viitorul apropiat, această linie se va rupe abrupt şi fără urmă, în cursul unei călătorii în timp, pentru ca în trecutul îndepărtat să se încadreze în ţesătura lumii schimbărilor epocii, venind din neant. Din punct de vedere istoric, viaţa ulterioară, vârsta şi moartea acestui necunoscut avusese loc deja cu două mii de ani înainte şi doar câţiva ani rămăseseră netrăiţi până la călătoria sa în timp. Dar din punctul său de vedere, călătorul în timp ar trăi aceasta evident cu totul altfel. Ar face călătoria în timp şi *după aceea* - ceea ce pentru restul lumii a fost *înainte,* un *înainte de două mii de ani* - să ajungă într-o lume antică, în care şi-ar îndeplini misiunea şi ar trăi până la sfârşitul zilelor sale.

— Să trecem la săculeţ. Pare să fie din pânză de in după aspect, dar vom supune fibrele unei analize exacte. Interesantă este şi întrebarea ce culoare a avut materialul şi dacă este vorba de o culoare care să fi fost la îndemână la începutul erei creştine. Ar putea să vină una dintre camere mai aproape? Voi deschide acum învelitoatrea de plastic care se află în săculeţ şi voi scoate dinăuntru carnetul cu indicaţiile de utilizare...

*

Judith se trezi când cineva o zgâlţâia de umăr ca nebun şi avu concomitent impresia că este sufocată de o pernă de puf groasă de cinci metri. Se zvârcoli încercând să scape de perna de puf, dar cineva îi vorbea insistent despre cafea şi spunea încontinuu: „Judith, ei, Judith!” Trebuia cumva să deschidă ochii şi, după ce dispărură voalul şi stelele din faţa ochilor, îl recunoscu pe Stephen, iar el tot mai vorbea de cafea şi rânjea râzându-şi parcă de ea.

— Stai, stai. O clipă. Mai încet. Se chinui să se ridice, îşi ţinu capul, pe care-l simţea mare şi greu. Cât e ceasul?

— Trei şi ceva.

— Cât? Aerul din cort era incredibil de fierbinte şi înecăcios. Îşi simţea părul groaznic de transpirat. Ce nebunie să dormi atât de mult, când te bate soarele în halul ăsta! Probabil că Stephen a salvat-o de la un colaps circulatoriu, trezind-o.

— Trei şi ceva. Deci, cum este - vrei să vii?

— Să vin? Ce? Unde?

Stephen oftă.

— În cortul-bucătărie, să ne facem o cafea. Dacă n-o să beau imediat o cafea mare şi tare, o să cad în comă.

Tot nu pricepea.

— Acum trebuie să ne-o facem singuri?

— Da.

— De când?

— De azi. De fapt, de când, practic, nu mai e aproape nimeni pe-aici.

— Aşa deci. Judith se uită în jur.

Stina nu mai era aici, patul pliant dispăruse. Desigur, plecase deja.

— Da, cred că şi eu aş bea o cafea. Dorea să facă un duş şi să se schimbe. Adormise îmbrăcată şi se simţea groaznic. Probabil că arăta pe măsură. Chiar acum?

— Da. Şi nu te gândi dacă vrei să faci mai întâi un duş. Mai e un singur duş, iar apă vom avea abia diseară.

— Dar grăbiţi mai sunt ăştia să scape de noi!

— O adevărată provocare pentru încăpăţânarea noastră.

Se uită la el. Într-un fel reuşea destul de bine să pară mereu stăpân pe situaţie.

— Aceasta a fost o adevărată frază â la Stephen Foxx, constată ea.

— Hai să mergem, spuse el. Poţi completa formularul de intrare în fan-clubul meu după aceea.

*

Săculeţul de plastic era ţinut în poziţie deschisă de două clame, în timp ce profesorul Wilford-Smith şi Shimon Bar-Lev scoteau cu grijă ghidul de hârtie vechi de două mii de ani pentru a-l pune într-un recipient de plastic pregătit pentru asta. Profesorul comenta acţiunea pentru camerele de luat vederi.

— Hârtia este deschisă la culoare, scrisul bine lizibil, ghidul fiind uimitor de bine păstrat. Colţul cu dimensiunea de cinci pe zece centimetri, care lipseşte aici din copertă, a fost scos săptămâna trecută de la locul săpăturilor, pentru a realiza o estimare a vârstei. Evident că acum hârtia este foarte sfărâmicioasă; va trebui s-o tratăm în umidificator, înainte de a putea dezlipi paginile. Atunci desigur că va fi interesant să citim

indicaţiile de utilizare pentru un aparat care va putea fi achiziţionat abia peste câţiva ani.

Se opri. Ghidul se afla pe mapă. O cameră se apropie pentru a arăta coperta în format mare.

Sony MR-01
Cameră Video digitală
Instrucţiuni de utilizare - Versiune SUA

Dar privirea profesorului Wilford-Smith tot mai era aţintită asupra a ceva ce descoperise în învelitoarea de plastic deschisă.

— Daţi-mi voie, vă rog, murmură el, împinse camera deoparte şi se aplecă peste obiect.

Se ridică din nou cu o bucăţică minusculă de hârtie în pensetă. Trase una dintre lupe spre el.

— Shimon, ia uitaţi-vă la asta.

Israelianul se uită la el întrebător. Apoi cercetă descoperirea prin lupă.

— Nu lipseşte nimic din ghid, spuse el apoi. În afară de asta, hârtia este mai deschisă la culoare.

— Întocmai. Profesorul aşeză bucăţica de hârtie cenuşie într-un recipient de ceramică. Va trebui să analizăm fragmentul mai îndeaproape, dar probabil că este un alt fel de hârtie.

Pentru o clipă se aşternu liniştea în laborator. Ca şi cum toată lumea îşi ţinea respiraţia. Nu se auzea decât zumzetul camerelor. Profesorul Wilford-Smith ridică privirea, care se încrucişa cu cea a lui John Kaun, în ai cărui ochi lucea o presimţire sumbră.

— Se pare că, iniţial, ar fi existat şi o altă bucată de hârtie în învelitoarea de plastic, constată arheologul cu voce stinsă.

Ochii milionarului se lărgiră. Buzele sale formară fără glas numele la care se gândeau amândoi în acest moment. *Stephen Foxx.*

Apoi momentul trecu. John Kaun urlă, ca şi cum voia să spargă obiectivele camerelor de luat vederi.

— RYAN!

23

Expeditor: Jeremy__Lloyd@waterhouse.ny.com
Către: Donald__Frey@aus.new.com
Message-Id: 77014520ACF0.53751@mail-delivery-srv.com
Subiect: „Afacerea Melboume?? Ce se petrece??”
Versiunea Mime.1.0
Tip conţinut: text/plain; charset=us-ascii

Don,
Ce se petrece acolo la voi? Aici pe Wall Street se zvoneşte că John Kaun s-ar fi retras complet din afacerea cu Australia. Poţi să-mi dai informaţii din spatele culiselor? Avem probleme majore în păstrarea cursului N.E.W. Dacă CEO nu intervine în curând, se prăbuşeşte totul aici.

Urgent,
Jeremy

Stephen Foxx amesteca neîncetat în cafeaua sa, în timp ce răsfoia prin ghidul său de călătorii uzat. Judith se gândea leneş dacă ar fi fost posibil să toceşti fundul unei căni cu o linguriţă de cafea şi, dacă da, atunci cât ar dura. Nu prea mult, probabil.

— Uite aici, spuse Stephen deodată şi citi: Bet Shearim. La poalele sudice ale munţilor din Galileea de Jos - vezi şi: Galileea - situată mai sus de Câmpia Jesreel. Era înconjurată de o necropolă întinsă, considerată drept sfântă.

Citi mai departe, dar nu cu glas tare, trecu cu privirea peste o bucată lungă de text, iar din când în când îi ţâşneau la propriu câteva cuvinte, care, scoase din context, nu prea aveau sens.

— Prima dată a fost menţionată sub numele de „Bessara” de către Iosif... în secolul al II-lea d.Hr. a fost sediul Sinedriului - în paranteză: instanţa supremă în timpul ocupaţiei romane... a, uite aici este: în partea nord-estică pot fi recunoscute cinci epoci diferite de arhitectură, prima porneşte din secolul I î.Hr. până la mijlocul secolului al II-lea d.Hr. Asta este. În acest timp trebuie să fi ajuns el acolo.

— Mmm, făcu Judith.

Stephen se opri din amestecat.

— Poate ar trebui să ne uităm pe acolo. Sorbi din cafea, se strâmbă, puse încă o linguriţă de zahăr înăuntru şi începu din nou să amestece.

Şedeau în colţul cel mai din spate al cortului-bucătărie, unde era mai multă umbră. Majoritatea frigiderelor mai mari decât un om, care se aflau aici, erau deja scoase din funcţiune, dezgheţate şi golite; găsiseră cafea măcinată şi zahăr, dar spre disperarea lui Stephen nu dăduseră de nici o cutie de lapte.

— Poate, mormăi Judith. De pe locul său putea să vadă rulotele şi o parte din parcare. Totul arăta părăsit, mort. În drum spre bucătărie, îi văzuse pe cei trei italieni făcându-şi bagajele şi pe franţuzoaica Chantal, care îi semăna ca o soră mai mare, făcând în spate, la locul săpăturilor, o plimbare însorită de adio. Cortul din Zona 14 zăcea strâns. Toată ceata care se aduna mereu în jurul lui John Kaun dispăruse cu el la Ierusalim, cu excepţia a trei oameni care moţăiau la soare, în faţa rulotei.

Asta însemna de fapt că tocmai terminaseră moţăiala, în una din rulote sună un telefon şi unul din bărbaţi, vrând-nevrând, trebui să se ridice pentru a răspunde.

Judith sorbi din ceaşca ei. Cafeaua neagră era pe gustul ei.

— Crezi că această cameră mai există încă? După două mii de ani?

— De ce nu? Instrucţiunile de utilizare există totuşi, deşi sunt doar din hârtie.

— Dar o cameră e mare şi grea. Să presupunem că a îngropat-o undeva. Cineva ar fi putut să o dezgroape cu secole în urmă. Şi apoi a desfăcut-o precis pentru a afla ce poate să fie aceasta.

— Da, dar la aceasta trebuie să se fi gândit şi călătorul în timp. Nu uita, a avut probabil zeci de ani pentru asta. Şi, aşa cum şi-a început scrisoarea, probabil că a găsit un loc potrivit. Un loc unde trebuie să fi fost sigur că nu avea să sape nimeni.

Bărbatul ieşi din nou afară, îşi luă centura cu pistolul de pe scaun şi o prinse de brâu. Vorbi cu ceilalţi.

— Şi a descris-o pe cea de-a doua pagină a scrisorii sale.

— Exact. Îţi vine să... Stephen îşi suprimă o înjurătură şi gustă iar din cafea. Tot nu-i plăcea, dar o înghiţi precum un medicament. Dacă am putea şti ce a gândit!

— Priveşte! spuse Judith şi arătă cu capul în direcţia scenei ce se desfăşura în spatele lui Stephen. Acolo pare că se întâmplă ceva.

Stephen se întoarse. Cei trei bărbaţi îşi puseseră toţi centurile cu pistoale şi mărşăluiau la deal în direcţia corturilor, ca trei eroi pistolari dintr-un film western.

— O, făcu Stephen neliniştit. Ciudat. Aruncă neatent restul de cafea şi se ridică. Ce-ar putea însemna asta?

Judith îl studie şi îşi dori să nu se fi simţit aşa de toropită.

— Nu ştiu, şopti ea. *Trebuie* să însemne ceva?

— Dacă cineva se pune în mişcare pe căldura asta înseamnă că are un motiv.

Stephen se apropie de un loc unde două prelate de cort învecinate lăsau o crăpătură îngustă şi privi cercetător.

Judith se uită la el şi se simţi greoaie ca un sac cu pietre. Stephen părea neliniştit. Putea să-i simtă neliniştea, deşi rămânea impasibilă.

— Ce este? întrebă ea.

— Controlează corturile. Inspiră cu un sunet ascuţit. Corturile noastre. La naiba! Ne caută pe noi!

Judith se holbă la mâna ei, care era grea şi stătea ca paralizată pe masă.

— Asta-i rău, nu-i aşa?

— Pesemne au descoperit ceva în Ierusalim. Doar am strâns în laborator, nu-i aşa? Ceva am trecut cu vederea. Acum vorbesc cu italienii care ne-au văzut venind încoace, la naiba.

Judith se întoarse greoi pe scaun, privind în jur. Aici, în cel mai întunecos loc al cortului-bucătărie erau ca şi invizibili. Dar chestia asta nu-i va ajuta mult timp. Studie prelatele cortului, care acopereau zona unde, până mai ieri, se aflaseră mesele şi băncile, care stăteau acum la margine, gata să fie ridicate, strânse şi stivuite.

Până la parcare mai era mult.

Stephen se întoarse spre ea. Ea-i văzu faţa sa albă şi tensionată şi ştiu că se apropiau.

— Acum trebuie să ne vină o idee, spuse el.

*

Ochii lui Ryan păreau uneori să-şi schimbe pe neobservate culoarea, poate pur şi simplu din cauza temperaturii. Kaun îl observa vorbind la telefon pe omul despre al cărui trecut existau mai mult zvonuri decât fapte. Ochii săi tocmai luaseră culoarea rece a gheţii polare. Acest om era acum cât se poate de periculos, cum Kaun îşi dădea seama între timp.

— Sper că ştiţi ce faceţi, spuse totuşi când Ryan închise telefonul.

Ryan îl privi fără nici o expresie.

— Trebuie să pun mâna pe el, nu? doar întrebă el. Kaun îi întoarse privirea îndelung, dar pe faţa irlandezului osos nu se mişca nici un muşchi. Acest bărbat îi adusese înapoi echipe de filmare din jungla transformată în teatru de război, eliberase reporteri din mâinile celor care îi ţineau ostatici, trecuse filme explozive peste graniţe păzite foarte bine şi furase documente secrete din seifurile Mafiei. Trebuia să fie capabil să prindă şi un student american.

— Vreau, spuse Kaun în sfârşit, să-l prindeţi. Şi vreau să ştiu ce ne-a ascuns. Aveţi mână liberă.

Ryan încuviinţă din cap cu un zâmbet abia schiţat în jurul buzelor subţiri.

— Pe asta mă bazez.

*

Îndreptându-se spre cortul-bucătărie, ce se ridica mare şi cu multe colţuri din pământul deşertului precum o catedrală ciudată dintr-un material gri-deschis, sprijinit cu numeroase bare de susţinere şi fixat cu şi mai multe frângii de cort, cei trei se despărţiră. Unul dintre ei rămase în urmă, ţinându-şi în mână pistolul-mitralieră pătrăţos şi privi împrejur. Nimic nu ar fi scăpat privirii sale şi nimic gloanţelor Uziului său. Ceilalţi doi îşi scoaseră pistoalele din tocuri şi încercuiră cortul, unul prin stânga, iar celălalt prin dreapta, trecând cu grijă peste sforile de fixare.

— Domnul Foxx? spuse unul dintre cei doi - nu într-un ton de comandă al unei intervenţii poliţiste, ci mai degrabă cu jumătate de gură, aproape la nivelul unei conversaţii, dar cu siguranţă uşor de auzit prin pânza cortului.

Vorbea o engleză cu accentul tipic pentru Orientul Apropiat.

— Domnule Foxx, vă rog să nu opuneţi rezistenţă. Trebuie să vorbim neapărat cu dumneavoastră.

Aproape în acelaşi timp înconjuraseră nişa cortului şi păşiseră în interior din ambele părţi.

Cortul era părăsit.

Se priviră uimiţi unul pe altul. Pe una din mese, în cel mai îndepărtat colţ, se afla încă o ceaşcă pe jumătate plină cu cafea, o a doua ceaşcă era goală în ultima chiuvetă, încă nedemontată, împreună cu un filtru de cafea plin cu zaţ. Unul din cei doi apucă filtrul de cafea. Era încă fierbinte şi evident umed. Sub chiuvetă nu era nimeni ascuns şi nici sub tejghea.

Îşi băgară pistoalele înapoi în tocurile prinse de umăr şi ieşiră din nou afară, clătinând din cap. Unul din ei arătă spre parcare. Acolo se mai aflau trei maşini, o camionetă verde-închis, un Chevrolet gri murdar şi un Fiat albastru. Fiatul albastru, asta ştiau, aparţinea celui pe care-l căutau.

Îi făcură celui cu pistolul-mitralieră un semn că vor controla parcarea. Acesta le făcu semn că înţelesese şi urcă el însuşi încet spre celelalte corturi de pe deal. Chiar şi dacă cele mai multe erau goale între timp, tinerii aveau încă destule posibilităţi să se ascundă.

Atunci văzu fata.

Departe la locul săpăturilor, dincolo de marea de corturi. Nu ştia cum o chema, dar o văzuse de mai multe ori împreună cu acest Stephen Foxx. Acum tocmai cobora într-una din gropile săpate pe şantierul arheologic.

Italienii trebuiseră deci să-i inducă în eroare. Smulse fluierul de alarmă din buzunarul cămăşii şi suflă.

— Hei, făcu el cu mâna spre camarazii săi. I-am văzut! Acolo!

*

Chantal Guinard economisise mult timp pentru excursia aceasta. Puţin înaintea împlinirii vârstei de douăzeci şi opt de ani, în această primăvară, îşi terminase studiile, şi avea de gând ca după vara aceasta să se căsătorească cu prietenul ei, cu care era împreună de ani de zile, să părăsească împreună cu el Parisul şi să lucreze ca profesoară

de istorie, latină şi religie în Aix-en-Provence. Să muncească peste vară în Israel pe un şantier arheologic, să-şi împlinească acest vis pe care-l avea de mult fusese ceva de genul unei pauze de respiraţie, înainte ca viaţa ei să apuce pe căi cu totul noi, să se distanţeze încă odată de casă, de Pierre, de tot. O cenzură. O experienţă din care putea să se hrănească încă mult timp, despre care să povestească şi la care să se gândească. Poate urma să aibă în curând copii şi să fie pentru mult timp legată. I se păruse important ca înainte de aceasta să facă ceva doar pentru sine.

Şi acum se oprise totul la mijloc.

Coborî scara de lemn, trecu cu degetele peste pietrele străvechi, adulmecă mirosul de praf şi pământ uscat, ascultă liniştea mileniilor îngropate aici. Aici, în această secţiune muncise ea. Carase pietrişul şi pământul afară cu coşuri mari, descoperise monede, oase şi cioburi de ceramică. Putuse să atingă istoria.

Şi mâine la această oră se va afla în avion, în drum spre casă.

Un concediu pe plajă în Tel Aviv? Nu asta era ce îşi dorise. Fără să pună la socoteală că nici nu-şi putea permite.

Ascultă ridicând capul, când auzi paşi grăbiţi şi gâfâieli deasupra ei, apropiindu-se rapid. Îşi dădu seama că se afla aici afară, complet singură, că nimeni nu avea să audă sau să vadă ce se petrecea în locul ăsta. „Nu, se gândi ea. Asta nu avea voie să se petreacă. Nu putea să se termine astfel.”

Când cei trei bărbaţi apărură la marginea gropii, cu pistoale şi mitraliere în mâini, ţipă din toţi rărunchii.

*

Stephen Foxx împinse uşa frigiderului în care se ascunsese şi trase aer în piept. Nu ar fi putut să mai reziste nici o clipă în plus înăuntru. Cu picioarele tremurânde ieşi, străduindu-se să nu facă mai multe zgomote decât era necesar şi deschise uşa

frigiderului de alături, din care Judith îl privi cu o faţă albă ca varul.

— Asta n-o s-o mai fac, *niciodată!* se jură ea. E la fel ca într-un coşciug!

— A funcţionat, spuse Stephen şi o ajută să iasă. Aproape nu-mi vine să cred. Au umblat printre toate aceste frigidere şi nu le-a venit ideea să se uite în ele. Puterea obişnuinţei. Nu s-au gândit că frigiderele au fost oprite şi golite.

— Da, gâfâi Judith, clătinându-se. Îţi trebuie ceva ca să-ţi vină o idee aşa trăsnită. Spune ce *cauţi* tu de fapt acolo?

Întrebarea era pentru Stephen, care trăgea grăbit sertarele tejghelei pentru a le împinge imediat înapoi. În unul din cartoane găsi în sfârşit ce căuta.

— Am găsit! anunţă el şi ţinu un cuţit mare în sus. Şi acum să mergem.

Fugiră la parcare. De undeva se auziră ţipete, dar nu se întoarseră, ci doar fugiră mai departe. Picioarele lor zburară peste pietre, grohotiş, iarbă uscată, ridicară un nor de praf care le trăda prezenţa.

Stephen ajunse primul la maşini. Judith văzu lama cuţitului strălucind, când spintecă cu acesta cauciucurile camionetei. Fugi la Chevrolet când ea ajunse la Fiat. Uşa era încuiată. Oare avea cheile de la maşină cu el? Ea zgâlţâi mânerul. Ce om normal şi-ar lua cu el cheile de la maşină când se ducea să-şi facă o cafea?

Şi Chevroletul se lăsă, cu o fluierătură, pe o parte.

Şi deodată apărură bărbaţii. Sus pe creastă, veneau printre corturi alergând. Trăgeau. În aer, ce e drept, dar trăgeau. Ea îl văzu pe Stephen năpustindu-se. Azvârli cuţitul, scoase cheile din buzunar. Într-adevăr! Acum nu trebuiau decât să reuşească, înainte ca cei trei bărbaţi să-i ajungă. Stephen veni gâfâind lângă ea, nimeri dintr-o încercare gaura cheii şi uşa se descuie. Judith trase uşa cu o smucitură, se aruncă înăuntru, descuie uşa

şoferului şi, până ce el înconjură maşina, ea împinse deja uşa. El se aruncă pe scaunul şoferului, rată gaura cheii, pierdu cheile şi bărbaţii se apropiau tot mai mult.

— Stephen! ţipă Judith, deşi îşi propusese ferm să nu facă exact aceasta.

Dar unul dintre ei îşi ridică Uziul său şi toţi trei ţipară.

— Da, da.

Stephen găsise cheile, nimeri şi gaura cheii de contact şi întoarse cheia. Motorul porni. Acceleră. Micuţa maşină ţâşni înainte, pe drumul prăfuit, părăsind tabăra. Bărbaţii îşi schimbară direcţia în care fugeau, încercând să le taie calea, dar era prea târziu.

24

PRIN FAX

Susan,

Ataşez scrisoarea pe care mi-a trimis-o domnul George Miller de la *Melbourne Chronicle* acum o jumătate de oră. Într-o frază, ne confirmă că tratativele au eşuat şi că munca depusă în trei sferturi dintr-un an s-a dus pe apa sâmbetei.

Vă rog să transmiteţi asta mai departe lui John.

Salutări,
Don

— Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Cuvintele, aruncate cu furie, păreau să mai plutească un timp îndelungat în aer. Kaun stătea aplecat, proptind pumnii strânşi pe tăblia mesei, uitându-se fix în ochii lui Ryan, ca şi cum voia să-l sfredelească cu privirea. Ryan stătea ca de obicei, cu o lipsă de expresivitate ca de piatră dăltuită pe faţă. În caz că ieşirea lui Kaun îi atinsese o coardă a sufletului, nu se observa câtuşi de puţin.

— Stephen Foxx şi Judith Menez au trecut prin sat, explică el sec. I-am întrebat pe oamenii de acolo. La ora respectivă a fost văzut un Fiat albastru gonind pe strada principală. Oamenilor mei le-au trebuit vreo cinci minute pentru a înlocui roata înţepată a Chevroletului. Acest lucru le-a oferit celor doi avansul necesar.

— Cinci minute avans? *Atât* a fost suficient?

— De cealaltă parte a satului şoseaua se ramifică într-un labirint de străzi şi drumuri

ducând spre alte aşezări. Mii de posibilităţi de a se ascunde.

Kaun se uită la bărbatul cu părul tuns ca o perie, care lucea blond, fără să spună ceva, dar fiecare observă că între timp tensiunea lui interioară creştea încontinuu. Se uită din nou în jurul lui, dar nu exista nimic care să acţioneze ca o supapă, aşa că explodă.

— *La naiba!* Ryan - cum aşa? Ce ştie acest student *blestemat? Ce* ne-a ascuns? *Ce?*

Ryan părea să fie de oţel. Eisenhardt îl observă pe acest om în pseudo-uniforma kaki şi îşi aminti de Mr. Spock, insensibilul locuitor al Vulkaniei din serialul de televiziune *Enterprise.*

— Va trebui să-l întrebăm pe el, îşi dădu Ryan cu părerea.

— *Okay,* gâfâi Kaun în cele din urmă. Îşi înfipse mâinile în talie şi se învârti fără scop încoace şi încolo. Faţa lui devenise de o culoare nesănătoasă, cenuşie. I-aţi verificat bagajele?

— Tocmai le percheziţionăm.

— Poate se găseşte hârtia printre ele. Sau orice alt indiciu... Care este teoria dumneavoastră, Ryan?

Ryan nu se grăbi cu răspunsul.

— Bănuiesc că Foxx şi fata au înţeles din întâmplare ce se petrece când au fost alertaţi paznicii. Se pare că se aflau chiar în cortul-bucătărie, prin a cărei parte din spate nu se poate vedea din afară atunci când e soare. Iar dinăuntru în afară puteau vedea tot ce se întâmpla.

— Şi au bănuit că erau căutaţi. Kaun tot mai gâfâia. Toate acestea se pare că nu îi priau deloc. Au bănuit... Erau cu musca pe căciulă. Dacă până acum nu eram siguri pe noi, acum suntem. Da, acum ştim.

Ryan aşteptă răbdător până ce Kaun se uită din nou la el, apoi adăugă cu voce molcomă, aproape blândă:

— Ceea ce s-a întâmplat ne spune că trebuie să se fi simţit foarte siguri pe ei. Altfel ar fi putut pleca împreună cu ceilalţi voluntari. În schimb, au lăsat tot bagajul aici.

— Da. Kaun începu să meargă în sus şi în jos, întruchiparea neliniştii, care era în contrast total cu imaginea unei linişti superioare pe care o arborase cu câteva zile înainte. Da, aveţi dreptate, Ryan.

„Începe să-şi arate nervii, se gândi Eisenhardt în sinea lui şi se întrebă ce semnificaţie are acest lucru. Vom vedea adevărata lui faţă."

— Prindeţi-i, continuă milionarul, dar nu mai suna ca ordinul important al unui om important, ci mai degrabă caraghios.

Nici măcar ca un strigăt de ajutor. Ce spunea era complet inutil. De fapt despre ce era vorba în tot acest timp?

— Prindeţi-l pe acest Stephen Foxx. Trebuie să-i pun câteva întrebări incomode.

Eisenhardt se simţi brusc ca un spectator la teatru. Un spectator care a fost pus de un regizor avangardist pe scenă, în mijlocul actorilor. În jurul său conflictul era în plină dezvoltare, dar el încetase, cel puţin pentru moment, să se simtă părtaş. Nu îl privea pe el. În schimb, o instanţă independentă din capul său începuse să arhiveze evenimentele în mod neutru, distanţat şi în detaliu.

Era o schimbare de registru pe care o cunoştea foarte bine. Subconştientul său se pregătea să scrie într-o bună zi un roman despre toate acestea.

*

Mesele din restaurant erau prea înalte, dar în schimb prea mici şi în plus prea apropiate. Indiferent cum te întorceai, te încurcai mereu cu picioarele propriului scaun de plastic roşu-portocaliu în picioarele unui alt scaun de plastic roşu-portocaliu. Iar preţurile pe meniu erau chiar prea mici ca să te aştepţi la o mâncare deosebit de bună pe drept cuvânt. Stephen şi Judith erau cam

înfometaţi, dar amândoi lăsară mâncarea pe jumătate în farfurie.

— În seara asta mai trebuie să fac rost de un pieptene, bombăni Judith, trecându-şi degetele răsfirate prin păr a nu ştiu câta oară, altfel înnebunesc.

— Ei şi tu, se va găsi un pieptene, răspunse Stephen şi îşi scoase portofelul pentru a-i cerceta conţinutul, precis a douăzecea oară. Avea la el cele două cărţi de credit, biletul de avion, un cec de călătorie American Express, carnetul de conducere auto şi diverse chitanţe contabile justificative de la închirierea maşinii. Şi paşaportul. Şi un blocnotes mic cu un pix subţire. Şi un mic calendar de buzunar.

Judith îl urmărea cu privirea.

— Eşti formidabil, ştii asta? spuse ea după un timp. E aproape jumătate dintr-un sertar de birou ce porţi în buzunarul de la piept, ştii asta? Unul întreg dacă socotim şi telefonul.

— Nu, spuse el serios. Am uitat cărţile de vizită.

— Ce... cărţi? făcu ochii mari, apoi pricepu că voia să o ia peste picior.

Stephen rânji.

— Dacă acest Ryan nu ne-ar fi stricat seara atunci când ne întorceam de la Tel Aviv şi între noi tocmai se înfiripase o treabă promiţătoare, nu aş fi avut toate astea la mine. Bine, în afară de carnetul de conducere şi o carte de credit. Dar de atunci nu am mai părăsit tabăra fără portmoneu. Închise portmoneul şi îl puse la locul lui. Mulţumesc, mister Ryan.

— Dar laptopul tău tot l-au luat.

— Da. Asta chiar mă doare. Mai existau şi alte câteva lucruri în bagajele sale ale căror lipsă era dureroasă, dar computerul cu toate utilările sale aferente constituia desigur cea mai mare valoare materială. Şi în caz că într-adevăr nu îl va putea primi înapoi, unele texte importante erau pierdute, oferta către Video World Dispatcher de exemplu,

împreună cu toate calculele aferente şi o mulţime de e-mailuri, pe care le primise în timpul şederii sale în Israel. Dar de fapt şi de aceste documente se putea lipsi. Oferta exista şi calculele pentru ea va fi el în stare să le refacă din memorie. Totuşi, era păcat - avea un calculator solid, pe care se putea baza; cum industria calculatoarelor se dezvolta extrem de rapid, computere ca al lui nu se mai fabricau de mult.

— Cât costă aşa ceva? voia Judith să ştie.

— Dacă trebuie să îmi achiziţionez unul comparabil... apreciez că ar costa opt mii de dolari.

— Mulţi bani. În comparaţie cu pieptenele meu, vreau să spun.

— Da. Şi patru săptămâni de muncă, pentru a pune totul la loc cum trebuie, ca să pot lucra cu el.

Gândurile lui Stephen se roteau tot în jurul laptopului, dar din cauza altor motive decât că nu putea trece de pierderea unui obiect scump. De fapt, după ce străbătuseră, hurducăindu-se, drumuri înguste şi străzi prăfuite şi o luaseră de-a dreptul peste câmp, până ce, trecând prin tot felul de sate şi pe lângă locuri foarte primejdioase, ajunseră din nou pe o şosea mai mare spre Ierusalim, încercase să-şi amintească de conţinutul plăcii de hardware în toate amănuntele, dar îl preocupa o singură întrebare: Ce le dezvăluiau fişierele urmăritorilor lui? Ar găsi lista completă de adrese şi întreaga corespondenţă cu clienţii săi. Destul de grav, dar pentru ce era vorba aici nu avea importanţă. Vor găsi jurnalul său electronic, pe care îl lăsase în mod nechibzuit necodat, protejat doar de o simplă parolă de acces, care nu punea mari probleme unui specialist în calculatoare. Asta era mai grav. În orice caz vor înţelege din asta mai ales că, de ce şi când o luase la ochi pe Judith Menez. Penibil, dar nu ceva incriminator. Din fericire, însemnările sale erau mereu extrem de neconsistente, când se petrecea într-adevăr ceva demn de consemnat în viaţa sa.

Asta pentru că într-o astfel de perioadă nu ajungea să scrie în jurnal, pur şi simplu. După câte îşi amintea, ultima sa consemnare era de lunea trecută şi în ea menţiona descoperirea instrucţiunilor de utilizare doar cu o scurtă propoziţie, pentru ca apoi să scrie în paragrafe întregi despre bucuria primei întâlniri cu Judith, despre excursia la Tel Aviv împreună cu fratele ei.

Şi astfel îşi aminti... Stephen scoase mobilul din buzunar şi formă din nou cele două numere pe care le avea de la Yehoshuah. Între timp ar fi meritat de mult toţi banii să înlocuiască două înregistrări din memoria scurtă, plină ochi a telefonului său mobil cu acestea.

Acasă nu răspundea nimeni.

Nici la muzeu.

— N-ai nici o idee pe unde ar putea umbla fratele tău la ora asta?

Judith ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Mi se pare ciudat, spuse Stephen gânditor.

— Da. Destul de curios.

Stephen se uită fix în faţă pentru o clipă mai lungă şi avu senzaţia că era străbătut de zgomotul de voci din jurul lor.

— N-ar trebui să mai pierdem timpul.

— Ah, da?

— Mai avem doar un mic avans. Trebuie să-l folosim.

— Sună bine. Dacă aş înţelege ce vrei să spui cu asta... Era unul dintre acele momente în care gândurile răsfirate căpătau un contur clar.

— Ieri-seară am fost toropit de dizolvanţii folosiţi din belşug de fratele tău, de lipsa somnului, de căldură, de tot stresul, explică Stephen, chiar şi azi-dimineaţă şi aproape toată ziua. De aceea a durat atât de mult până mi-a picat fisa ce era putred în chestia asta.

Judith căscă ochii. Ochi mari, negri. Ca două puţuri adânci.

— Vrei să ajungi tu undeva, spuse ea.

— Yehoshuah *ne-a spus* că pe cea de a doua pagină a scrisorii nu se recunoaşte nimic, explică Stephen şi adăugă înverşunat: Dar nu ne-a *arătat-o*.

*

Yehoshuah se trezi şi se găsi făcut ghem pe podeaua de piatră rece a toaletei, ţinând încă în braţe vasul WC-ului şi cu un gust greţos în gură. De la pereţii faianţaţi venea peste el o lumină palidă de neon, capul îl durea, şi era atâta linişte că ai fi zis că el era ultimul om de pe Pământ.

Şi tremura de frig.

În afară de asta se simţea bine. Tot corpul îi era lipicios de la sudoarea uscată, în spatele frunţii parcă bâzâia un sfredel nenorocit şi se simţea groaznic de rău când se ridică de la vasul emailat, văzând stele verzi, dar totuşi avea un sentiment de uşurare.

Cândva după-amiază se târâse spre muzeu, lăsase maşina, pentru că se simţea prea groaznic pentru a se încumeta să se angajeze în traficul din Ierusalim şi, călătorind cu autobuzul care se clătina ameninţător, îşi închipuise tot drumul ce reproşuri va trebui să asculte din cauză că venea la serviciu în prima zi de muncă după Sabat la ora la care toţi ceilalţi tocmai plecau. Dar, spre surprinderea sa, Ephraim Latsky, şeful restaurărilor, îi puse mâna pe după umeri şi remarcă jovial: Mi-ar trebui mai mulţi colaboratori ca dumneavoastră, Menez! Măcar dumneavoastră gândiţi logic. Pe toţi ceilalţi a trebuit să-i trimit acasă - dar dumneavoastră, dumneavoastră veniţi abia seara. Extraordinar, Menez!

Yehoshuah se uită mirat la omul grăsun, apoi la mâna lui cărnoasă de pe umărul său, la snopii de păr des de pe spatele mâinii şi nu ştia ce să spună.

— Mmm, făcu el şi apoi zise: Ei da, eu... Mmm.

— Acest Wilford-Smith, spuse Latsky cu voce tunătoare mai departe, şi sponsorul său american

au confiscat toată secţiunea de restaurare. Puteam să ne închipuim, nu-i aşa? Toată ziua a fost un iad, zău aşa, un iad!

În momentul în care Latsky îşi retrăsese mâna şi dispăruse după colţul care ducea la birouri, intrase în colaps. Zguduit de crampe, reuşise să ajungă la toaletă la timp şi apoi vomitase, de mai multe ori, fără sfârşit... Îşi amintea scena neclar, ca şi cum ar fi fost pe jumătate inconştient: parcă ar fi petrecut poate minute sau ore într-un tunel întunecos. Îşi aminti că se întrebase de unde veneau toate cele pe care le scotea din el şi de sentimentul că scuipa bucăţi din propriile intestine.

Dar acum trecuse. Cumva reuşise să se scoale, trebuise să se ţină de perete când părăsise toaleta şi de balustradă când urcase scările împleticindu-se. Îl întâlni pe paznicul de noapte în primul său rond după închidere şi bătrânul cărunt, cu legătura mare de chei, se uită la el ca la o fantomă, înainte de a îngăima replica lui obişnuită când se întâlneau seara: „Bună seara, doctor Menez”. Înclină doar din cap, pentru că nu avea putere pentru o discuţie, ajunse în sfârşit la camera asistenţilor de la etajul întâi şi, fără să aprindă lumina, se prăbuşi pe canapeaua uzată, în jurul căreia puțea a fum de ţigară, şi a cafea stătută, şi a coji de banane în putrefacţie şi a praf şi mucegai, alunecă pe o parte şi dădu cu capul de ceva moale, o pernă, apucă cu mâna o alta pe care şi-o puse pe burtă şi se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

*

Parcară cam la aceeaşi oră şi în aproximativ acelaşi loc ca în serile anterioare. Parcarea era goală şi părăsită ca întotdeauna, clădirea centrală în formă de turn cu opt colţuri a Muzeului Rockefeller se profila întunecată în faţa cerului nocturn al Oraşului Sfânt.

— Poate chiar ne îndreptăm spre propria pierzanie, spuse Judith când coborâtă închizând uşile maşinii cât se poate de încet.

— Poate, spuse Stephen.

Urmăriră drumul prin tufişuri, de-a lungul dalelor până la uşa care era mai jos. Stephen scoase două cârlige de metal negre, într-o formă ciudată dintr-un buzunar ascuns al centurii sale. În timp ce îşi făcea de lucru cu ele la broască, Judith îi ţinea micuţa lanternă pe care o cumpăraseră mai înainte.

— Şi tu ţi-ai obţinut banii cu adevărat prin mijloace cinstite? întrebă ea după un timp.

El încuviinţă doar din cap. Trebuia să se concentreze prea mult pentru o conversaţie lejeră.

Din fericire, nu avea un lacăt prea modern în faţa sa, altfel ar fi trebuit să se lase păgubaş. Dar şi aşa era mai greu decât se aştepta el. În orice caz, mai greu decât părea în filmele poliţiste de la televizor.

Un timp nu se auziră decât zgârieturile de la strădaniile lui Stephen să deschidă pe rând cilindrii de siguranţă ai lacătului. Oricât se concentra asupra lacătului, tot simţea cum lângă el Judith devenea tot mai neliniştită.

Până la urmă se auzi o trosnitură perceptibilă şi lacătul se deschise.

— Sunt impresionată, spuse Judith cu jumătate de gură, după ce trecuseră de uşă şi se aflau în micuţa cameră transformată în depozit. De unde ai învăţat chestia asta?

— La noi în SUA există cărţi pe care le poţi cumpăra, în care se descrie exact cum se face aşa ceva. De necrezut, nu? Stephen se uita în jur şi ridica huse prăfuite, căzute sub lăzi.

— Ce cauţi?

— Chestia asta, de exemplu. Ridică un şurub gros de alamă şi-l băgă în buzunar. Într-adevăr, am învăţat asta de la un tip care era membru al aceluiaşi club ca şi mine. Fusese spărgător, trăieşte azi la New York, este consilier pentru sisteme antiefracţie şi, fiind foarte solicitat, câştigă de zece ori mai mult decât obţinuse când dădea spargeri,

pe vremuri. Un exemplu bun că infracţiunile merită mult mai puţin decât se crede în general.

— Şi el te-a învăţat cum să spargi lacăte? Pur şi simplu?

— Bineînţeles că nu. Abia când i-am spus eu din ce motiv voiam să învăţ aşa ceva. Şi anume, pentru a putea evada în cazul în care era nevoie în cursul diverselor mele călătorii prin lume. Dacă urăsc ceva, atunci este gândul să fiu închis. Sub una dintre lăzi găsi o bară de metal pe care, de asemenea, o luă la el. Hai să mergem mai departe.

Luminile pe care le aprinseseră în nopţile anterioare fără grijă, acum le lăsară stinse. Atunci era Yehoshuah cu ei, care cel puţin avea voie să umble prin această clădire. Fără el erau clar intruşi şi de aceea se străduiau în drumul lor să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă.

Cu toate acestea, chiar şi paşii lor tiptili păreau să răsune în cuprinsul sălii de expoziţie pe care trebuiau s-o traverseze. Şi uşile cu canaturi din coridorul de pe partea cealaltă scârţâiau parcă mai tare ca de obicei. Răsuflară uşuraţi când ajunseră în sfârşit în faţa uşii laboratorului de restaurări.

Care evident era tot încuiată.

— Acum provocăm o daună materială, spuse Stephen. Puse vârful şurubului de alamă pe cilindrul lacătului şi îl întoarse, folosind bara de metal adusă ca şurubelniţă, în deschizătura gândită pentru cheie. Când şurubul se înţepeni, băgă bara sub capul şurubului, propti capătul scurt al pârghiei de metal în panoul uşii şi trase odată scurt şi cu putere de capătul lung. Se auzi un zgomot uşor, dar clar perceptibil când se rupse şurubul care ţinuse cilindrul de închidere pe loc. Stephen trase şurubul afară, împinse zăvorul cu mâna şi uşa se deschise. Şi totul nu durase decât un minut.

— Mâine va şti toată lumea că am fost aici, îi atrase atenţia Judith, vizibil indispusă.

— Chiar nu mai contează deloc, spuse Stephen, închise uşa forţată în urma lor şi aprinse lumina în

laborator.

Încăperea se schimbase simţitor. Una dintre mese fusese complet ocupată de scheletul călătorului în timp, iar pe cealaltă, lucrările pentru descompunerea străvechilor indicaţii de utilizare în foi separate erau în plină desfăşurare. În toate colţurile se aflau stative negre şi masive, pe care erau înşurubate camere video mari sau mici lămpi halogene.

— Căutarea unei camere video este documentată minuţios cu ajutorul camerelor video, murmură Stephen în timp ce se plimba prin încăpere pentru a studia mai îndeaproape obiectele dezgropate. Asta e oarecum bizar.

Judith privea fascinată indicaţiile de utilizare, despre care până acum doar auzise. Deci existau cu adevărat, nu era umbră de îndoială. Sigla firmei cunoscute în toată lumea apărea pe o hârtie care era atât de sfărâmicioasă ca şi papirusurile de la Qumran.

— Ia uită-te, spuse ea încet, cu voce tremurândă. Stephen veni lângă ea. Într-un recipient de plastic, acoperit cu grijă de o folie transparentă, se afla una dintre paginile cu instrucţiunile de utilizare. Probabil coperta din spate, căci pagina era goală până la indicaţia de copyright în colţul din stânga jos.

„Printed in Japan” scria acolo. Şi după asta numărul unui an care era cu patru ani mai târziu, în viitor.

— Incredibil, şopti Judith.

Împotriva voinţei sale, Stephen trebui să recunoască în sinea lui că şi lui îi trecuse un fior pe spate.

Se întoarse spre oasele de pe masa din mijlocul încăperii, care erau expuse aproximativ în ordinea scheletului, pe o bucată de cauciuc lungă şi neagră.

— Tare aş vrea să ştiu cine este, spuse el.

Orbitele goale ale ochilor craniului păreau că-i întorceau privirea. Dar îşi păstrau secretul pentru

ele.

— Nu-i aşa că trăieşte acum undeva? întrebă Judith. Şi, concomitent, oasele lui zac aici. *Asta* e bizar.

— Da, răspunse Stephen. Iar Kaun ne caută, pentru că vrea scrisoarea lui. Şi când te gândeşti că a fost toată ziua la nici trei metri distanţă de el. Asta e şi mai bizar.

Se lăsă pe vine în faţa unui dulap cu sertare, aflat sub o masă, şi trase ultimul sertar. Acolo se găseau, ascunse sub un ziar mizerabil, cele două recipiente de plastic care conţineau cele două pagini ale scrisorii.

— Destul de nechibzuiţi, spuse Stephen, în timp ce scotea tăvile. Nici măcar nu sunt încuiate. S-ar putea spune că aseară am fost beţi. Puse tăvile de plastic sub lampa de ultraviolete şi scoase folia, care proteja foile de praf şi uscare. Apoi aprinse lumina ultravioletă. Mda, bombăni Stephen mulţumit. Cum mi-am închipuit.

Yehoshuah minţise.

Într-una dintre tăvi era foaia pe care o prelucraseră ieri. Scrisul străvechi strălucea într-un auriu nepământean, exact aşa cum îl avea în memorie.

În cealaltă tavă se afla cealaltă foaie despre care Yehoshuah îi asigurase că era imposibil de descifrat.

Yehoshuah susţinuse că făcuse experimente cu foaia aceasta. Asta era adevărat. Dar că scrisul nu primea soluţia de marcare, cum afirma el, nu era adevărat, pentru că măcar unele cuvinte şi fragmente de propoziţii străluceau în lumina lămpii cu ultraviolete.

— De unde ai ştiut asta?

— Simţeam că voia să ne ascundă ceva, explică Stephen. Doar că în momentul acela nu-mi era clar ce. Abia azi mi-am dat seama, când am putut cugeta în linişte.

Trase una dintre lupe şi încercă să descifreze cuvintele vizibile.

Mama mea obişnuia

— Ce înseamnă asta? murmură el. Ce treabă are mama lui aici?

nu simţi respiraţia istoriei, când ea te

Oare era aceasta scrisoarea pe care o găsise? Stephen împinse lupa mai departe. Scrisul era clar mai neciteţ decât pe prima foaie pe care o descifraseră în seara trecută. Trebuia să te uiţi un timp îndelungat la ea, înainte să se poată înţelege liniile scrisului.

dar

nedrept

Stephen simţi cum îl cuprindea o nelinişte disperată. Despre ce Dumnezeu vorbea omul ăsta?!

— Şi? întrebă Judith curioasă. Ce scrie acolo?

— Se preocupă de nişte învăţăminte primite de la mama lui, explică Stephen consternat. Ce fel de cercetaş incapabil a fost trimis în trecut? Nu ştia să povestească altceva mai bun în probabil singura sa scrisoare pe care o trimitea în viitor?

— Mama lui?

— O maximă despre respiraţia istoriei, pe care n-o simţi, când ea te... ceva. Te suflă, poate. De necrezut.

Nu putea fi adevărat. El, Stephen C. Foxx, găsise o scrisoare a singurului călător în timp despre care se aflase vreodată. A unui călător în timp care aterizase în vremea lui Isus cu o cameră video ultramodernă şi care, conform propriului raport, înregistrase trei casete a douăsprezece ore fiecare, pe care ar trebui să fie văzut creatorul celei mai mari religii din lume. Şi apoi se părea că această scrisoare nu conţinea nici o indicaţie despre locul unde erau ascunse aceste casete?

Trase lupa încă o bucată mai în jos. Mai existau câteva fragmente care luceau uşor, iar pe treimea

de jos a paginii descifra, în sfârşit, ceva care părea promiţător.

o sută treizeci de yarzi de la colţul de sud-vest al templului în direcţie nordică

Stephen simţi cum îi bătea inima, brusc mai tare.

— Aici, şopti el. Descrie un loc.

Judith înghiţi în sec.

— Citeşte.

— O sută treizeci de yarzi de la colţul de sud-vest al templului în direcţie nordică... Oare la ce templu se referă?

piatră roşie-portocalie

— Păi, *Templul,* spuse Judith. Templul din Ierusalim. O sută treizeci de yarzi - cât este asta în metri?

în cel de al doilea rând de ziduri peste pământ

— Cam *o* sută optsprezece, spuse Stephen agitat. Locul. Ceea ce descria el nu putea fi decât *locul!*

Mută lupa de colo-colo în căutarea ultimei dovezi.

— Oh, nu, gemu Judith lângă el.

Asta era.

camera ascunsă

Stephen scoase un chiuit. Unul mult prea puternic, dacă ţineai cont de faptul că în seara asta erau infractori.

— De la colţul sud-vestic al templului o sută treizeci de yarzi - sau o sută optsprezece metri - spre nord, până la o piatră cărămizie în al doilea rând de ziduri peste pământ. Acolo a ascuns camera video, repetă el triumfător descrierea care te făcea să te gândeşti la hărţi despre comori sau aur îngropat.

— Ai vreo idee ce loc ar putea fi acesta?

— Noi numim acest loc Kotel Ha-Ma'aravi, spuse în clipa asta o voce de la uşă.

Se întoarseră speriaţi. Yehoshuah stătea acolo, arătând ciudat de palid şi bolnav, părând că se ţine

de canatul uşii.

— Mai cunoscut, adăugă el stins, sub numele de Zidul Plângerii.

25

Capitolul următor este dedicat analizei detaliate a descoperirilor din Zona 14/F. 31, şi anume a scheletului şi obiectelor puse în mormânt. Mai întâi trebuie precizat că multe explicaţii ale ipotezelor ce însoţesc descoperirile vor pune la încercare prejudecăţile ştiinţifice ale cititorului până la limitele sale, iar în unele cazuri le vor şi depăşi.

Profesor Charles Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh

Stephen îl fixa pe Yehoshuah, dar nu-l vedea. Se simţea de parcă cineva ar fi pus un clopot imens peste capul său şi ar fi lovit cu cea mai mare limbă de clopot din lume nemailăsând să existe nimic altceva decât sunetul asurzitor. Zidul Plângerii! Ce genial! Ce incredibil! De ce nu le venise ideea chiar lor?! Călătorul în timp ascunsese camera video în cel mai sfânt loc al evreilor de când fuseseră izgoniţi din Ţara Sfântă şi acolo supravieţuise ultimii două mii de ani. Zidul Plângerii, care nu era decât o bucată anumită a zidului de vest al uriaşului templu irodian - şi anume acel templu despre care era vorba în Noul Testament -, avea două avantaje care-l recomandau drept ascunzătoarea ideală: în primul rând, pentru că fusese dezgropat şi practic cercetat şi repertoriat centimetru pătrat cu centimetru pătrat, se putea spune exact ce parte rămăsese în picioare după două mii de ani. În al doilea rând, n-ar fi cutezat nimeni să se atingă de el fără a fi în prealabil autorizat.

Şi acest lucru era aproape fatal de plauzibil. Aveau de-a face cu o ascunzătoare care nu numai că era foarte sigură, ci era şi inaccesibilă.

Judith se apropiase între timp de fratele ei şi îi pusese palma pe frunte. Arăta palid şi suferind, aproape bolnav.

— Nu arăţi prea bine, spuse ea. Ce-i cu tine? Ne-am făcut griji pentru că nu ai mai dat nici un semn de viaţă.

El încercă să zâmbească slab, apoi scutură din cap.

— Merge. Îmi este... mă rog, bine ar fi exagerat. Probabil că arăt cam extenuat, nu?

— Nu, răspunse sora sa, arăţi îngrozitor. Unde ai fost tot timpul?

— Am dormit. Sus în camera asistenţilor. Pe canapea. De fapt voiam să lucrez, dar... M-am trezit înainte din cauza unui scârţâit, care s-a auzit foarte uşor şi de la mare distanţă. Ăştia eraţi voi, sau nu? Uşa mare spre sală. Inspiră puternic, arătând că tot mai avea de luptat cu ameţeala. De fapt, cum aţi intrat fără cheie?

— Ce întrebare stupidă, mârâi Stephen supărat. Sunetul ca de clopot se stinsese, muzica sferelor nu mai era de auzit şi se afla din nou în pivniţa rece care, cu pereţii zidiţi sumar şi cu lumina neoanelor din tavanul de beton bătând ca un duş rece. Şi el era foarte aproape de a descoperi cel mai mare secret al omenirii, era mai aproape ca niciodată. Arătă spre tava cu cea de-a doua scrisoare: De ce nu ne-ai spus despre asta?

Yehoshuah se apropie încet. Îl privi pe el, apoi hârtia străveche şi fragmentele de scris ce străluceau ireal pe deasupra, apoi din nou pe Stephen.

— Nu înţelegi? îl întrebă el încet.

— Nu.

— Nu am putut. Atunci când am citit-o ieri după-masă, m-a întors pe dos. Vedeam deja picamerele în faţa mea, cum dărâmă zidul...

pietrele unde am vorbit de mic cu Dumnezeu! Uşa laboratorului se închise zdrăngănind. Yehoshuah se opri, scuturându-şi încet capul. Arăta cu adevărat îngrijorător, precum cineva care trebuia să stea cel puţin două săptămâni în pat. Dar astăzi nu mai înţeleg nici eu. Nu mai simt ce am simţit ieri. Ştiu doar că nu am fost în stare - nu aşa pur şi simplu. Aveam nevoie de timp pentru a reflecta. M-am gândit chiar să distrug scrisoarea, poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

Stephen se strâmbă.

— O Doamne! Am bănuit dintotdeauna că în tine se ascunde un fanatic religios.

— Da, cred că nu e chiar greşit ceea ce spui, răspunse Yehoshuah, fără să devină jovial.

Stephen îl privi îngrijorat, dar nu spuse nimic, ci stinse lampa cu ultraviolete ce bătea peste cele două fragmente de scrisoare. Ca şi cum ar fi putut astfel proteja documentele de alte pericole.

*

Trei maşini grele intrară cu farurile stinse în parcarea Muzeului Rockefeller. Maşinile frânară încet şi scrâşnetul puternic al cauciucurilor acoperi zgomotul motoarelor. Două dintre maşini se opriră în stânga şi în dreapta micului automobil, care până atunci stătuse singur pe toată suprafaţa, iar al treilea parcă la oarecare distanţă.

Aruncând o privire asupra detectorului din poala sa, Ryan îşi permise un zâmbet subţire, triumfător. Acul luminos arăta nemijlocit şi fără posibilitate de interpretare către maşina de lângă ei.

— A fost bine că am aşteptat până acum, spuse el cu jumătate de gură către şoferul său. Dacă i-am fi prins mai devreme, am fi aflat doar în ce restaurant au mâncat sau prin ce sate palestiniene au trecut cu maşina. Dar faptul că au venit aici este cu adevărat interesant. Sunt curios ce caută aici.

Asta fusese ceea ce le ordonase mai întâi oamenilor săi din tabără ieri după-amiază: să vadă dacă emiţătorul mai putea fi detectat. Doar după ce

se asigurase de acest lucru, le ceruse să-l captureze pe Stephen Foxx.

Ryan închise detectorul şi le făcu semn să coboare.

— Doi oameni rămân la intrarea principală, ordonă el cu voce scăzută, atunci când oamenii se adunaseră în jurul său. Doi se duc la intrarea din spate - cea prin care am venit azi-dimineaţă. Apoi mai există şi o intrare laterală, acolo undeva în spatele tufişurilor. Voi doi vă duceţi acolo. Ceilalţi vin cu mine.

*

— Asta ar însemna, spuse Judith de la uşă, că ar trebui să existe în perete o piatră goală pe interior sau ceva asemănător. Cum a putut să ascundă acolo înregistrările? Priviră simultan, ca şi cum s-ar fi vorbit cu şovăială, spre scheletul călătorului în timp.

— Poate a lucrat la construcţia templului! presupuse Stephen.

— Aceasta mi se pare improbabil, clătină Yehoshuah din cap. Templul a fost construit în timpul lui Irod; temelia era deja gata în anul 4 d.Hr.

— Mmm. Asta este prea devreme, încuviinţă Stephen.

— Ciudat, continuă Yehoshuah ca şi cum ar fi vorbit singur, tocmai încerc să-mi amintesc care dintre datele din Zidul Plângerii ar putea fi aceea... o piatră *cărămizie? De* fapt, toate sunt galbene.

Nu reuşi să-şi ducă ideea până la capăt. Într-o clipă uşa laboratorului se trânti de perete, văzură gurile pistoalelor, bărbaţi masivi, îmbrăcaţi în negru intrară în cameră, iar unul dintre ei o prinse pe Judith fulgerător, punându-i antebraţul de după gât.

— *Okay!* Mâinile sus! Nici o mişcare!

Stephen şi Yehoshuah ridicară din reflex braţele sus. Fără apărare, ca nişte iepuri hipnotizaţi,

urmăreau cum bărbaţii se dădeau în lături să treacă comandantul lor: Ryan.

Când îl văzu pe bărbatul osos cu ochii săi gri şi reci, Stephen înţelese ce se petrecuse. Şi putea să-şi tragă palme singur. Emiţătorul! Nu se mai gândise la el. Doar din cauză că ieri-seară nu observaseră nici un urmăritor, renunţase neglijent la suspiciunile sale. Şi ar fi fost foarte uşor să schimbe maşina închiriată contra altei maşini mai sigure.

Să fie păcălit îl enervă în primul moment mai mult decât atacul în sine. „Nu e prea rezonabil", se gândi el.

— Bună seara, domnule Foxx, făcu Ryan batjocoritor şi rece, deplasându-se apoi de-a lungul meselor către stativele cu camerele de filmat şi lămpile cu halogen montate în spatele laboratorului. Să dăm drumul mai întâi camerelor video, pentru ca posteritatea să aibă consemnată explicaţia dumneavoastră, fără îndoială interesantă, despre motivul pentru care vă aflaţi aici. Eliav, aprinde lămpile din faţă.

Unul dintre oameni lăsă arma jos şi începu, neîndemânatic, să umble la cablurile lămpilor aflate pe stativele înalte. Atunci când prima lampă se aprinse, răspândind o lumină la fel de puternică precum cea a zilei, fură nevoiţi să închidă ochii adaptaţi de ore în şir la noapte şi la lumina neoanelor slabe.

Judith urmărise cu furie crescândă cum mâna bărbatului, care o atacase pe neaşteptate şi o ţinea gata să o sugrume, bărbatul suflându-i acum în ceafă respiraţia sa împuţită mirosind a ţigări şi dinţi stricaţi, îşi schimbase poziţia iniţială alunecând peste umăr mai jos. Între timp se afla la marginea sânului ei drept, iar degetele pipăiau evident după sfârcul ei.

Atunci când acesta îşi presă şi bazinul pe fundul ei şi simţi cum i se întăreşte penisul, văzu roşu în faţa ochilor. Fără să ţină cont de arma sa pregătită

să tragă, de situaţia în care se aflau sau de pericolele care o ameninţau pe ea sau pe ceilalţi, izbucni în ea o furie oarbă ce-şi făcu loc fără nici o inhibiţie şi energia furiei urmă căi pe care le antrenase la cursurile de jiu-jitsu urmate în armată şi care deveniseră în timp reflexe: apucă braţul bărbatului şi-l azvârli cu un ţipăt de luptă strident, cu o mişcare puternică, plină de avânt peste umăr, ca şi cum n-ar fi cântărit nimic.

Complet uluit, omul de la compania de pază, căruia nu-i trecuse prin cap că tocmai această femeie delicată se va apăra, zbură neputincios prin aer, căzu atât de tare pe cantul mesei din faţă încât îşi rupse mai multe coaste, care aveau să-l lege la pat pentru mai multe săptămâni, şi-l nimeri cu putere în noadă pe colegul său, care tocmai aprinsese cea de-a doua lampă.

Bărbatul căruia Ryan îi spusese Eliav căzu în genunchi, spre faţă şi trase stativul lămpii după el. Stephen şi Yehoshuah săriră din reflex la o parte când lampa cu lumină puternic arzătoare se prăbuşi printre ei în mijlocul rafturilor cu substanţe chimice, spărgând sau măturând de pe raft sticle mari şi mici. Una dintre sticlele mari cu acid se sparse în cădere şi îşi vărsă conţinutul într-un şuvoi nimicitor în mijlocul tăvilor ce conţineau scrisoarea călătorului în timp şi inundă cele două hârtii în câteva fracţiuni de secundă, transformându-le într-o pastă gri, fără formă.

În clipa următoare, totul fu cuprins de flăcările aprinse de căldura reflectorului cu halogen. Mai repede decât se putea urmări cu privirea, vâlvătăile goniră de-a lungul urmelor create de substanţele vărsate şi stropite, din care majoritatea erau uşor inflamabile.

— Mâinile sus! răsună strigătul lui Judith prin infernul creat. Ea ţinea pistolul pe care-l pierduse atacatorul său în poziţie de tragere, mişcându-l fulgerător şi impresionant de profesionist către cercul agresorilor. Şi aruncaţi armele!

Porni alarma de incendiu. Sunetul era asurzitor şi părea să cuprindă întreaga clădire.

Ryan se întoarse spre unul din stingătoarele ce atârnau de perete.

— Rămâneţi nemişcaţi! ţipă Judith. Nimeni nu mişcă!

— Eşti nebună? răspunse Ryan şi arătă flăcările ce ardeau cu vâlvătaie. Arde!

— Mâinile sus şi rămâneţi nemişcaţi sau vă împuşc! urlă Judith sălbatic, privind rapid spre Stephen şi fratele ei, care se adăpostiseră de foc, dar nu înţelegeau cu adevărat ce se petrecea în faţa lor. Ce-i? Veniţi odată! strigă ea către ei.

Ryan hotărâse între timp să nu se mai preocupe de Judith. Fata nebună nu avea decât să tragă asupra sa pentru că nu rămânea nemişcat, dar ce va face John Kaun cu el, dacă, doar din frica de a nu fi rănit, ar permite ca descoperirile depozitate acolo să fie deteriorate, avea să fie incomparabil mai rău. Ryan smulse cel mai apropiat stingător din postament, apăsă butonul prevăzut pentru declanşare şi începu să potolească focul cu jeturi precis direcţionate.

Judith, Stephen şi Yehoshuah fugiră din laborator, prin culoar şi pe trepte în sus. La capătul coridorului strălucea răsfrângerea luminii albastre, care venea probabil de pe esplanadă. Printre sunetele neobosite ale alarmei de incendiu se puteau auzi sirene.

— Pompierii! gâfâi Stephen. Să fugim la ieşirea principală!

— Ce? dori Judith să ştie. Ai înnebunit?

Dar îl urmă atunci când el prelua în fugă conducerea.

Doi bărbaţi le ieşiră în întâmpinare cu pistoalele scoase, amândoi îmbrăcaţi în negru, unul scund şi bine legat, iar celălalt osos şi înalt, provenind precis din acelaşi cuib ca aceia pe care-i lăsaseră în pivniţă.

— Grozav, mârâi Judith şi merse mai încet.

Dar Stephen fugi mai departe spre cei doi şi începu chiar să facă semne cu mâinile.

— Hei, aici! strigă el spre ei. Ryan are nevoie de voi jos! A izbucnit un foc, e rănit şi...

Cei doi îl priviră iritaţi. Păreau mai ales dezorientaţi. Acţiunea nu decurgea evident aşa cum se aşteptaseră ei.

— Ryan? repetă cel osos.

— Normal, Ryan, încuviinţă Stephen puternic din cap. Jos în laborator - haideţi, ce mai aşteptaţi? A spus *acum!*

Judith nu-şi credea ochilor, dar cei doi îşi băgară într-adevăr armele în toc şi începură să alerge. Stephen se opri şi îi privi clătinând din cap.

— Ce tâmpiţi, spuse el când Judith şi Yehoshuah îl ajunseră din urmă.

Când ieşiră, pe esplanadă se aflau deja două maşini de pompieri; o a treia tocmai venea cu semnale luminoase şi sonore de-a lungul străzii. Bărbaţi în uniforme de pompieri desfăcură legăturile de siguranţă ale scărilor rotative, descărcară tamburi cu furtunuri, scoaseră cu ranga capacele hidranţilor din subteran. Pe stradă se opriră maşinile aflate în trecere, iar în casele din împrejurimi se luminară ferestre.

Un bărbat gras, un pompier care părea şef, le ieşi în cale.

— Unde arde? întrebă el în ebraică.

— În pivniţă, răspunse Judith fără să ezite. Se răspândeşte repede.

— Sunt oameni răniţi?

Judith se gândi la bărbatul pe care-l scosese din luptă. Arăta cam pleoştit.

— Da. Cel puţin unul.

— Mulţumesc, aprobă din cap şeful pompierilor, se întoarse spre oamenii săi şi începu să strige comenzi.

Uşile de sticlă ale intrării principale fură larg deschise. Bărbaţii derulau furtunurile în holul din spatele intrării, alţii conectau capetele de furtun la

repartitoare. Doi oameni porniră alergând cu o targa şi un aparat de oxigen. Era o agitaţie bine intenţionată. Şi nimeni, cu atât mai puţin cei care stăteau doar să privească şi care se adunaseră în număr mic la marginea străzii - pentru ora târzie din noapte erau totuşi uimitor de mulţi, nu îi observă pe cei trei tineri care îşi făcură loc în agitaţia aceea spre exterior, pentru a pleca apoi fără să atragă atenţia.

26

Fig. XII-15 prezintă o imagine laterală a craniului. Se pot recunoaşte clar cele două plombe de amalgam la măselele din spate. Dinţii bărbatului descoperit sunt, în măsura în care au fost găsiţi, aranjaţi alături. Se poate recunoaşte vizibil o carie la canin şi la incisivul mijlociu.

Profesor Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet-Hamesh

Părintele Lukas dormi prost în noaptea aceasta. Cu o seară înainte, îl sunase episcopul său şi îl anunţase că va veni un om puternic de la Roma. Nu se exprimase aşa textual, dar asta era ce voia să spună. Îi spusese şi un nume: Luigi Baptist Scarfaro.

— Trataţi-l ca pe un cardinal, îl sfătuise episcopul de mai multe ori. Nu are un rang bisericesc normal, dar poate vorbi cu Sfântul Părinte oricând vrea. Iar Sfântul Părinte ascultă ce-i spune. Daţi-i orice sprijin doreşte - orice, Lukas. Orice.

Lukas îl văzuse pe bătrânul episcop în faţa ochilor în timpul convorbirii telefonice, faţa rotundă, blajină şi şuviţa albă care îi atârna tot timpul pe frunte şi simţise frică. Cumva această frică i se transmisese şi lui şi îl urmărise şi în visele sale.

Se trezise când auzi dis-de-dimineanţă, în cenuşiul zorilor, pe cineva umblând la poartă şi imediat după aceea scrâşnet de roţi.

Părintele Lukas rămase culcat, nefiind în stare să se mişte, se uită în tavan, la jocul de lumini şi umbre făcut de farurile maşinii şi nu putea gândi decât: „A sosit momentul”.

Apoi se stinseră farurile. Preotul dădu repede pătura la o parte şi îşi puse rasa.

Chiar şi în clarobscurul zorilor conducătorul grupului care venea spre el putea fi recunoscut fără nici o îndoială.

Scarfaro era un om uscăţiv, a cărui faţă avea trăsăturile unei păsări de pradă şi o expresie dură şi morocănoasă ca şi cum ar suferi de ulcer. Era înconjurat de patru bărbaţi tineri, viguroşi, în sutane preoţeşti, care, în mod fantomatic, păreau să se asemene. Când părintele Lukas îi invită înăuntru, se uită în patru perechi de ochi inexpresivi, la patru feţe netede şi palide. Simţea frisoane şi de data asta nu era de vină răcoarea zorilor.

— Maşina noastră, spuse Scarfaro în locul oricărui salut, a scos sunete foarte ciudate pe ultimii kilometri înainte de Ierusalim. Precis că ştiţi un atelier auto la care o puteţi trimite.

Preotul dădu din cap zelos.

— Da, desigur. Chiar în vecini. Mahmed Abdullah. Tot el ne repară mereu autobuzul nostru Volkswagen foarte vechi.

— Este catolic?

— Poftim?

Părintele Lukas se uită consternat la omul din Roma.

— Mahmed Abdullah - asta sună ca şi cum omul e musulman.

— Da. Vreau să spun - nu ştiu. E arab, da. Presupun că este şi musulman. În acest cartier trăiesc aproape numai musulmani.

— Duceţi maşina într-un atelier auto condus de un catolic.

Părintele Lukas miji ochii. Oare mai visa?

— Nu trebuie să vă faceţi nici o grijă. Mahmed Abdullah este un mecanic auto excelent, care se pricepe la toate mărcile...

Scarfaro, care se pregătise deja să meargă mai departe, se opri, se întoarse încet spre el şi îi sfredeli ochii cu privirea sa de oţel.

— Nu m-am exprimat clar şi răspicat?

— Desigur. Dar nu înţeleg de ce este atât de important...

— Nu m-am exprimat clar şi răspicat, părinte Lukas? repetă omul fără milă.

Lukas înghiţi jenat în sec.

— Da.

Scarfaro îl privi o clipă fără expresie înainte să dea din cap. — Bine.

*

Laboratorul de restaurări mirosea a funingine umedă şi fum rece. Kaun şi Ryan erau singuri, în timp ce se uitau în mod repetat pe un monitor, pe care îl aduse Ryan, la secvenţele pe care camera video le înregistrase în timpul nopţii.

Începea aproape direct cu ţipătul fetei. Camera urmărea cu încetinitorul cum îl apuca pe paznicul ei şi îl arunca peste umăr. Tot rândul de mese împreună cu oasele scheletului pe ele tremurară, când omul se izbi de duşumea.

— De necrezut, spuse Kaun.

— Nu s-a aşteptat să fie atacat de fată, spuse Ryan. A spus că nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut de-a face cu un bărbat.

— Evident că a subestimat femeile israeliene. Şi asta cu toate că el însuşi este israelian, incredibil. S-ar crede că ar fi trebuit să ştie ce învaţă femeile în armată.

— În viitor va şti, spuse Ryan sec.

Acum căzu al doilea bărbat, lovit fără avertizare în spate, lampa cu halogen se prăvăli lăsând pe înregistrarea video o linie strălucitoare, asemănătoare unei comete. Recipientele cu chimicale căzură de pe rafturi, se sparseră şi luară

foc. Şi apoi apăru iar fata, cu un pistol în poziţie de tragere, absolut profesionistă.

— De necrezut, repetă Kaun. Nu v-a surprins că a lovit în momentul cel mai nimerit? Probabil că a aşteptat foarte calmă momentul potrivit. Cu sânge rece absolut.

Apoi schimbul de cuvinte. Flăcările cuprindeau încăperea. Ryan, care în cele din urmă nu ţinuse cont de ameninţare şi întinsese mâna după stingător. Fuga celor trei tineri. Kaun derula pe repede înainte câteva minute în care nu se vedea decât cum reuşea Ryan să izoleze şi să îngrădească focul cu jeturi ale soluţiei din stingător, bine ţintite. Când intrară valvârtej cei doi paznici de la intrarea principală, opri imaginea.

— I-am concediat, spuse Kaun. Cine se lasă păcălit în halul ăsta este prea prost pentru acest gen de serviciu.

— Am şi făcut-o, îl asigură Ryan, încuviinţând din cap. Kaun derula până la început, opri din nou imaginea şi o privi.

— Aţi înţeles despre ce se vorbea înainte să intraţi dumneavoastră?

— Nu. Am aşteptat un timp pe hol, dar nu am putut înţelege nimic.

Kaun privea gânditor pe imaginea tremurândă.

— Ce voiau ăştia aici? Ce l-a determinat pe acest tânăr să intre prin efracţie în Muzeul Rockefeller în mijlocul nopţii?

Ryan nu spuse nimic. Cunoştea aceste monologuri ale lui Kaun. Industriaşul nu dorea să fie întrerupt, cu atât mai puţin cu sugestii binevoitoare. Kaun bătu cu degetul în ecran, în locul în care stătea Foxx şi asistentul muzeului.

— De ce stăteau aici? Se întoarse şi merse la locul respectiv între rândurile de mese. Aici. Cei doi stăteau aici. De ce?

Se uită în jur, cercetă resturile carbonizate a două tăvi de plastic, pe placa mesei, care erau acoperite de cioburi şi spumă uscată.

— Ce-a fost asta aici? Pe video se văd două tăvi, o lampă de ultraviolete şi o lupă. Dar nu era nici una dintre tăvile noastre, ele stau toate acolo şi sunt neatinse. De altfel o reuşită excelentă, Ryan, cum aţi stins focul. Felicitări!

— Mulţumesc, sir.

— Nu stăteau lângă schelet şi nu-i interesa indicaţiile de utilizare. Stăteau aici, cu două tăvi, care nu sunt ale noastre. Ce era în aceste tăvi?

— Cea de a doua hârtie.

— Exact. Hârtia care însoţea indicaţiile de utilizare şi pe care Foxx a trecut-o sub tăcere. Au adus-o aici şi au cercetat-o. Kaun băgă mâna în masa de funingine şi frecă între degete câteva fărâmituri. Şi acum a fost distrusă, întrebarea este ce au descoperit?

— Asta vom afla când vom pune mâna pe ei.

— Credeţi că-i prindeţi?

— Desigur, spuse Ryan cu o uşoară mirare în voce.

— Am putea apela la poliţie. Oricum va exista o cercetare a incendiului şi cineva trebuie să plătească intervenţia pompierilor. Dar oficialii israelieni care veniseră dimineaţa pentru a face constatarea păreau destul de dezinteresaţi. Pagubele făcute de incendiu sunt minime. Muzeul va fi deschis astăzi ca de obicei: Sus la etaj nici nu miroase a ars.

— Cu toate că nu aş face-o cu plăcere, am putea să-i punem să-l caute pe Foxx ca incendiator.

— Nu cred că va fi nevoie.

— Să sperăm.

Privirea lui Kaun se plimba de colo-colo. Acum se punea problema ce vor face mai departe. Laboratorul, căruia i se puse noaptea încă un lacăt, va trebui curăţat înainte de a putea continua cercetările. Dar nu se ştia dacă acest lucru va rezolva ceva. Nu scăpa de sentimentul că bucata de hârtie pe care şi-o însuşise tânărul american conţinuse informaţia hotărâtoare.

În treacăt, cumpăni posibilitatea că acest incident era o manevră de abatere a atenţiei. Pentru ca să-i facă să creadă că documentul fusese distrus. Dar apoi renunţă din nou la bănuială. Aveau înregistrarea video - un astfel de lanţ de evenimente nu putea fi înscenat. Fusese un accident.

Privirea lui Kaun rămase agăţată de un suport piramidal din vergele subţiri de aluminiu, care se afla pe un dulap cu sertare în partea din faţă a laboratorului. În vârful piramidei era înşurubată o cameră de luat vederi. Se apropie şi studie eticheta de film umplută curat şi fin cu o carioca neagră şi subţire pe sertăraşul din spate. Printre notiţele scrise în ebraică, pe care nu le putea descifra, scria odată. Odată veche de două zile.

— Spuneţi-mi, Ryan, cine a fost în afară de noi în ultimele zile în acest laborator?

— Nimeni.

— Ah!

Kaun aruncă o privire pe numărătorul de imagini. Se făcuseră douăzeci de poze. Deşurubă camera din stativ şi o dădu lui Ryan. Cred că ar trebui să ne uităm la filmul de dinăuntru.

*

Micul dejun era la fel de jalnic ca tot hotelul. Şedeau tăcuţi şi se citea pe chipul lor că dormiseră pe saltele proaste. Dar hotelul avea două avantaje hotărâtoare: era atât de ieftin, încât Stephen putuse plăti cu bani gheaţă, fără să trebuiască să-şi scoată cartea de credit. Iar omul de la recepţie nu pusese întrebări când suţinuseră că bagajul şi actele le fuseseră furate.

— Nu ştiu, chiar a fost nevoie de asta? bombăni Yehoshuah în cele din urmă. Am fi putut merge pur şi simplu la mine.

— Iar la trezire ne-am fi uitat în ţevile pistoalelor mânuite de gorilele lui Ryan, mârâi Stephen prost dispus.

Judith se uită îngreţoşată în ceaşca de cafea.

— Oare să fi fost asta mai rău? mormăi ea pentru sine.

— Nu le acorzi ălora prea mult credit? spuse fratele ei nesigur.

Stephen îl măsură cu o privire în care se amestecau înverşunare şi batjocură.

— Bun venit în lumea băieţilor răi, Yehoshuah. Cum crezi că ne-a găsit Ryan? Maşina mea avea totuşi un emiţător, chiar dacă ai râs de mine când am avut această bănuială. Dacă aseară aş fi fost la fel de precaut altfel s-ar fi petrecut totul. Sau greşesc?

*

Peter Eisenhardt se trezi şi i se păru că aude zgomote în camera de conferinţe. Era foarte posibil, căci acolo tot se mai aflau lucrurile lui Stephen Foxx, întinse pentru a fi cercetate, fără nici un scrupul pentru nimicuri ca sfera privată a posesorului. În dimineaţa asta întârziase. Poate ar trebui să se alăture cât mai repede posibil acestei acţiuni.

Trase jaluzeaua deoparte şi luă halatul. Papucii dispăruseră, deci merse desculţ în faţă, se mai gândi un moment să-şi ia o cană de cafea, dar se hotărî să n-o facă şi trase uşa glisantă spre camera de conferinţe.

Era profesorul Wilford-Smith, care şedea singur la masă, cu laptopul tânărului american deschis în faţă. Când intră Eisenhardt, tresări ca şi cum scriitorul îl surprinse în flagrant delict.

— Bună dimineaţa, spuse Eisenhardt şi trecu curios în spatele conducătorului săpăturilor. Wilford-Smith studia paginile de internet salvate, în care erau descrise camerele de luat vederi MR-01 şi MR-02.

— Bună dimineaţa, mister Eisenhardt, răspunse britanicul cu un zâmbet distrat, în timp ce împăturea şi vâra în buzunar o bucată de hârtie, pe care aparent tocmai îşi notase ceva. Vedeţi, tot mă mai preocupă un detaliu. De ce nu a luat călătorul

în timp MR-02 cu el în trecut? După tot ce scrie aici, trebuie să fi fost camera mai bună.

— Bună întrebare, încuviinţă Eisenhardt.

O întrebare şi mai bună era de ce se comporta profesorul atât de ciudat.

— Are o carcasă mai stabilă. Obiectivul cu luminozitate mai mare. Zoom mai mare. Şi totuşi, nu este mult mai grea sau mai voluminoasă.

— Dar costă o mie de dolari mai mult. Profesorul se uită la el consternat.

— Ei, e puţin probabil ca acesta să fi constituit argumentul decisiv.

Eisenhardt se uită la imaginea de pe ecranul micuţului computer. Da, puteai să crezi că nu acesta era argumentul decisiv. Văzând camera pe care o căutau, se convinse că acest detaliu era un indiciu că raţionamentele lor de până acum nu erau corecte.

*

Femeia de la ghişeul firmei de închiriat maşini avea păr bogat roşu-maroniu şi forme la fel de bogate, vorbea bine engleză şi se străduia să pară serviabilă, fără să lase ca şefului ei să i se aducă pagube ce puteau fi evitate. Studie copia contractului de închiriere a maşinii, pe care Stephen i-l pusese în faţă, şi încerca să priceapă cele spuse de el.

— De fapt, sunteţi obligat să daţi maşina înapoi la Tel Aviv, explică ea.

— Mi-e destul de greu dacă nu mai porneşte, răspunse Stephen.

— Putem s-o luăm de la atelier şi s-o reparăm şi să vă informăm când vă stă din nou la dispoziţie, îi oferi ea. Evident, pentru acest timp nu trebuie să plătiţi chirie.

În această clipă, Stephen descoperi printre posterele care atârnau frumos înrămate în geamuri, unul de la Ben Shearim. Povestea călătorului în timp îi veni din nou în minte şi că intenţionaseră să

viziteze necropola. Dar asta era acum inutil, deoarece ştiau unde era camera video.

Ce aventură nebunească!

— Ascultaţi-mă, încercă Stephen să-şi abată atenţia din nou spre prezent, faptul că maşina nu mai porneşte este doar o complicaţie în plus. Ceea ce vreau de fapt este să o schimb cu alt vehicul. Şi pe acesta l-aş returna la Tel Aviv, dacă este necesar.

— Din ce motive doriţi alt vehicul?

„Pentru că celălalt avea undeva instalat un emiţător”, gândi Stephen, dar spuse:

— Nu mă descurcam chiar atât de bine cu maşina aceea, după cum am crezut. Pur şi simplu aş dori să încerc alt model.

Ea oftă. Ezită o clipă şi apoi mărturisi:

— Mi-e teamă că singurul vehicul pe care vi-l pot oferi în acest moment este acela.

Arătă cu pixul, prin geamul din faţă, un impunător Jeep Cherokee cu geamuri mate. Acesta este însă mai scump de închiriat.

Stephen permise priveliştei impozante să-şi facă efectul. Aceasta era desigur un monstru de maşină. Oricum, un Ferrari ar bate şi mai mult la ochi. Pe de altă parte, poate nici nu era aşa de prost. Urmăritorii lor nu i-ar bănui într-o astfel de maşină.

— Cât înseamnă asta în cifre? întrebă el.

Ea îi spuse, iar el calculă echivalentul în dolari. Treptat, toată problema începu să fie o chestie de bani. Dacă la sfârşit nu va avea nici un câştig, *va avea nevoie* de comanda de la Video World. Iată o poziţie proastă de negociere!

— În ordine, dădu el totuşi din cap şi-şi puse cartea de credit pe tejghea.

Ea se întoarse spre computerul ei de înregistrări contabile, apăsă câteva taste şi-l întrebă după aceea:

— Unde aţi spus că este maşina cea veche? La Muzeul Rockefeller?

— Da. În parcarea de la intrarea principală.

Mecanicul care va lua maşina se va mira destul de tare că pornea imediat. Dar aşa ceva se mai întâmpla la aceste maşini moderne cu aprindere electronică.

Angajata cu forme plinuţe se uită pe copia contractului anterior şi începu să scrie.

*

Stephen nu fusese încă niciodată la Zidul Plângerii. Pe drum cumpărară un încărcător nou pentru mobil, dintr-un supermarket de electronice, care se putea încărca de la aprinzătorul de ţigări din maşină, şi el şi Judith dădură ocol oraşului vechi, lăsând maşina într-una dintre parcările făcute special pentru asta şi merseră restul drumului pe jos. Când trecură prin aşa-numită Poartă a Gunoaielor din zidul oraşului vechi, văzură ridicându-se în faţa lor colţul din sud-est al Muntelui Templului ca un morman de pietre. Zona mare la capătul de sud al Muntelui Templului era încercuită permanent pentru săpături arheologice, un drum îngust se bifurca şi ducea într-un arc în sus spre Muntele Templului - pentru vizitatorii Domului Stâncii -, în timp ce drumul lat, principal, ducea, uşor abrupt, spre locul din faţa zidului de vest, cum era numit oficial Zidul Plângerii.

La prima vedere lui Stephen i se păru greu de înţeles că acesta ar fi un lăcaş sfânt: Zidul Plângerii era pur şi simplu un perete înalt din dale monumentale de gresie erodate. Pe locul din faţă, care arăta ca o terasă, se afla o bară oblică, ce îi ţinea la distanţă pe cei care nu erau evrei, în timp ce altă bară, pusă de-a lungul, mai în spate, forma o despărţitură cu o mică platformă pentru femei şi o alta mai mare pentru bărbaţi. Fără public, zona ar fi părut ca o groapă de construcţii golită şi cimentată pentru a construi un garaj subteran.

Se opriră la o oarecare distanţă şi Stephen putea simţi încordarea care îi cuprinse pe Yehoshuah şi pe Judith la vederea Zidului. I se părea uimitor ce

activitate domnea într-o dimineaţă obişnuită de luni. Soldaţii stăteau cufundaţi în rugăciune lângă zid, cu puştile pregătite, atârnând de umăr. Evrei ortodocşi, îmbrăcaţi în negru, purtând pălării cu bor mare şi cu cârlionţi la tâmple, îşi presau fruntea de pietre, le mângâiau şi le sărutau. Alături se aflau câteva scaune înşiruite în faţa zidului, pe care săreau copii, din care nici unul nu era mai mare de doisprezece ani, îmbrăcaţi în cămăşi gri în carouri, pantaloni scurţi şi băşti, având păr ciudat de lung. Doar unul dintre copii citea dintr-o carte cu faţa spre perete, ceilalţi se uitau încoace şi încolo, alunecau fără chef de colo-colo sau se urcau pe scaune cu picioarele. Dar nimeni nu-i băga în seamă. Pe măsură ce lăsa scena să-şi facă efectul asupra sa, lui Stephen i se părea tot mai puţin bizară. Descrierile pe care le auzise sau le citise erau toate corecte - şi totuşi, eludau adevărul. Da, vedea oameni care se apropiau de zid şi băgau în crăpături bucăţi mici de hârtie împăturite, care conţineau dorinţe sau rugăciuni. Când aflase despre acest obicei, i se păruse absurd. Dar, dacă te aflai acolo, nu părea deloc absurd. Era aproape impresionant. Da, era adevărat că la rugăciunile evreieşti toată lumea vorbea de-a valma, cu voce tare - ceea ce suna şi mai bizar când nu înţelegeai nici un cuvânt în ebraică -, dar, recunoscu el, să prezinţi totul la modul simplist însemna să adopţi o postură distanţată, condescendentă, dispreţuind un lucru, în loc să încerci să-l înţelegi. Acum și aici, vedea cu propriii ochi că în tăria vocilor se exprima ardoarea rugăciunii, şi ceea ce părea o harababură însemna doar că fiecare vorbea singur cu Dumnezeul său.

Cum era oare să te simţi aparţinând unei tradiţii care putea fi urmărită fără greutate timp de cinci mii de ani? Oare asta îţi aducea liniştea? Dacă înţelegeai că eşti o parte a unui curent măreţ şi veşnic al vieţii, nu puteai sta concomitent sub

presiunea gândului că în această viaţă unică trebuie să faci ceva deosebit, extraordinar.

„Sunt invidios?” se întrebă Stephen.

Chiote vesele îi distraseră atenţia. Se întoarse şi observă o familie mare, care însoţea un tânăr de treisprezece ani, a cărei faţă ca o lună plină strălucea; femeile erau îmbrăcate foarte colorat şi zâmbeau bucuroase, iar bărbaţii erau joviali, dar şi plini de mândrie.

— Este o sărbătoare Bar-Mizwa, explică Yehoshuah neîntrebat. Înseamnă că azi băiatul a putut citi din Thora, în sinagogă, pentru prima oară.

Stephen se uită după familie. Acesta era preţul pentru siguranţă în cadrul tradiţiei? Că trebuia să i te alături atât de devreme?

Iar îşi aduse aminte de ce veniseră aici. Şi, ca şi cum îi citise gândurile, Judith îi spuse în acelaşi moment:

— Nu văd nici o piatră cărămiziu-portocalie.

Era corect. Blocurile de stâncă din zidul de vest al templului se compuneau din gresia gri-deschis, care de departe părea galbenă, din care mai mult sau mai puţin era construit tot Ierusalimul. Fiecare bloc era clar conturat, între unele dintre ele creşteau buruieni şi câteva, mai ales în rândurile de sus, sclipeau de la verde până la gri-închis.

Dar nici unul dintre blocuri nu bătea în roşu. Nici măcar roşiatic. Nici măcar cu multă fantezie.

— Ne-a minţit? întrebă Stephen cu jumătate de gură. Sau am citit noi ceva fals.

Yehoshuah clătină din cap.

— Nu. Nu cred. Aproape că mi-am închipuit.

— Ce ţi-ai închipuit?

— Că piatra nu va putea fi văzută.

— Cum aşa? Stephen evalua distanţa de la colţul de sud-est al Muntelui Templului. Ascunzătoarea camerei video trebuie să fie la mijlocul Zidului Plângerii.

— A scris că videocamera era ascunsă într-o piatră din rândul al doilea, spuse Yehoshuah. Nu-i aşa că asta a scris?

— Da. Stephen arătă spre oamenii din faţa Zidului. Primul rând ajungea celor mai mulţi până la piept. Cineva tocmai îl sărută.

— Nu. Ăsta nu e rândul al doilea. După tonul vocii lui, nu te puteai aştepta la ceva bun. Zidul templului iniţial era mult mai înalt. Ceea ce vedem aici este doar partea de sus. Unsprezece şiruri de blocuri sunt vizibile, restul de nouăsprezece se află sub pământ.

*

Daniel Perlmann îl privi pe bărbatul care şedea pe unul dintre scaunele de piele pentru oaspeţi, apoi zări prin ferestrele mari ale biroului său impresionanta limuzină neagră cu care venise acest om şi lângă care aştepta întoarcerea sa un nu mai puţin impresionant paznic personal şi se uită apoi la vizitatorul său îmbrăcat să facă impresie.

— Ştiţi, desigur, că nu am voie să dezvălui astfel de informaţii, spuse el apoi, cât se poate de hotărât. Îmi pare rău.

Omul zâmbi liniştit.

— Este un Fiat albastru.

— Îmi pare rău.

— Mister Perlmann, spuse oaspetele cu un zâmbet neschimbat, amabil, as putea să plec acum fără probleme pe uşă şi să mă întorc în jumătate de oră cu un angajat al poliţiei care vrea să ştie de la dumneavoastră acelaşi lucru pe care îl vreau şi eu. Dar prin asta am ghida viaţa tânărului, despre care tocmai v-am povestit, spre o direcţie pe care nici unul din noi nu şi-o poate dori. Mă rog - arestare, închisoare, percheziţii ale poliţiei, de fapt, totul din cauza unei neînţelegeri.

— Aşa o fi, susţinu Daniel Perlmann. Dar ar încălca directivele noastre de antreprenor. Şi în afară de asta ar fi ilegal.

Interveni o scurtă pauză. Aerul din biroul lui Daniel Perlmann părea că se transformă în gheaţă, fără să poată spune de ce.

— Domnule Perlmann, spuse vizitatorul, şi de data aceasta dispăru tot calmul din gesturile sale, dispăru zâmbetul de pe faţă şi toată prietenia din vocea sa, eu sunt cel mai important client al firmei dumneavoastră de închirieri de maşini, atât în lume, cât şi aici în Israel. Plătesc zilnic mai mulţi bani pentru maşini, camioane şi alte vehicule, pe care colaboratorii mei le-au închiriat undeva în lume de la întreprinderea dumneavoastră, decât câştigaţi dumneavoastră pe lună. Tot ce vă rog este să-mi faceţi un mic serviciu. Şi vă rog să nu-mi consumaţi timpul meu cu mofturi stupide. Sau trebuie mai întâi să-l sun pe preşedintele consiliului dumneavoastră de administraţie? Îl cunosc bine; nu locuiesc departe de Park Ridge unde se află, poate vă amintiţi, sediul central al întreprinderii dumneavoastră şi jucăm golf împreună odată la câteva săptămâni. Vreţi într-adevăr să primiţi un telefon de la domnul Olson?

Daniel Perlmann era conştient că mâinile sale strânseseră cantul mesei şi că lucea un strat fin de transpiraţie pe ele. Se uită la bărbat, la limuzină, cu bodygardul alături, iar la bărbat.

— Ei, da, spuse el în cele din urmă. Asta poate n-ar fi necesar. Lăsă cantul mesei, încercă un surâs, dar nu-i reuşi. Bărbatul care se prezentase ca John Kaun tot se mai uita la el cu ochi sticloşi şi reci ca de tigru, aşteptând. Cine ar vrea să compromită viitorul unui tânăr...?

Mai degrabă se gândea la el însuşi. Se întoarse spre terminalul computerului de pe măsuţa de lângă birou şi, după ce atinse câteva taste, se afla tot ce trebuia să ştie pe ecranul monitorului.

— Mister Foxx are acum un Jeep Cherokee negru metalizat, explică el şi luă un bileţel. Vă scriu numărul de înmatriculare.

27

Fig. XII-16 reprezintă peroneul stâng. Se poate observa cu claritate în treimea inferioară (săgeată) o fractură vindecată curat. Asemenea vindecări după fracturi necesită metodele medicinii moderme (aplicare de tije, fixarea cu şuruburi, implanturi).

Profesor Charles Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh

Timp de un moment, avu senzaţia că are în canalele auditive capace despre care ştiinţa medicală nu bănuise până atunci nimic. Şi aceste capace păreau că vor să se închidă în grabă, ca să nu mai audă nimic în continuare.

Apoi senzaţia dispăru şi rămase pur şi simplu aşa. Mintea sa gonea.

— Vrei să spui că acest călător în timp a ascuns camera video într-o piatră care se află acum îngropată adânc în pământ?

— Da.

— Dar ce sens ar avea?

— Habar n-am.

Stephen fixă cu privirea Zidul Plângerii, de parcă ar fi vrut să-i dea foc doar cu puterea minţii, analiză structura din cărămizi de dimensiuni mici, ridicată deasupra locurilor superioare şi studie micile pâlcuri de iarbă uscată de pe margine.

— Ba da, spuse el, are sens. Judith îl privi cu fruntea încruntată.

— Călătorul în timp este un american, explică Stephen. Americanii nu au prea multă experienţă cu clădiri vechi sau cu ruine pentru că, practic, nu

există aşa ceva în America. Probabil că a văzut Zidul Plângerii în timpul călătoriei sale şi a crezut că este o rămăşiţă a zidului templului. Înţelegeţi? A crezut că este o ruină. Şi-a închipuit că ceea ce vedem este *partea de jos* a zidului. Când a ajuns în trecut ştia că templul va fi distrus de romani - dar nu ştia ce o să fie distrus din el. Precis nu i-a venit ideea că partea de jos a zidului o să fie îngropată în pământ. Şi mie îmi este greu să-mi imaginez aşa ceva.

— A crezut că al doilea şir de blocuri de piatră al zidului Templului este şi cel de-al doilea şir de blocuri de piatră al Zidului Plângerii, încuviinţă Yehoshuah.

— Exact. Pentru că modul cum a ales distanţa de la colţul din vest al templului a ţintit în mod precis asupra Zidului Plângerii. El *voia* să ascundă camera în Zidul Plângerii.

Judith clătină din cap.

— O nebunie. Dar probabil ai dreptate. A nimerit pe lângă.

— Douăzeci de metri prea jos, completă Yehoshuah.

— Întrebarea este, continuă Stephen gânditor, ce facem acum.

— Ce vrei să mai faci?

— Douăzeci de metri de pământ nu sunt astăzi o problemă. Una sau două zile cu excavatorul şi chestia e dezgropată.

Yehoshuah luă zgomotos o gură de aer.

— Doamne, spuse el apoi complet derutat. Doamne! Chiar că ai imaginaţie. Cum îţi închipui că poţi face asta?

— Cum adică? Se îndepărtează plăcile din piaţă, se sapă o gaură de-a lungul zidului în jos, se caută pietrele din zid care ar putea fi vizate cu un detector de metale bun...

— În primul rând, sub piaţă nu se află doar pământ simplu, ci două mii de ani de istorie a oraşului, îl corectă Yehoshuah. Şi, în al doilea

rând, totul este sfânt, sfânt, sfânt. Uită asta. Uită ideea că va sta vreodată aici un excavator.

Păi da. Ar fi fost prea simplu. Stephen se uită descurajat în jur. Refuza să capituleze. Dacă ar fi avut măcar scrisorile ca dovadă. Clătină din cap.

— O să salvez camera asta, explică el şi îşi imaginează că este un pic nebun. Ştiu asta, doar că nu am încă idee cum.

Judith puse braţul în jurul său, fără să spună nimic. Statură aşa un timp şi neliniştea gândurilor sale se potoli.

Dar siguranţa lui nu dispăru. Va găsi el camera asta video. Nu îşi făcea doar singur curaj, atunci când zicea asta. De când ştia cum arăta, avusese tot mai des o senzaţie ciudată în degete, de parcă ar ţine-o deja în mână. De parcă timpul ar fi devenit treptat permeabil. De parcă i-ar fi permis din când în când să perceapă evenimente din viitor care aveau să se petreacă negreşit.

Timpul...

Un sunet ciudat îi trezi atenţia, un fel de zumzăit puternic. Întoarse capul. Venea prin geamurile unei clădiri învecinate şi la o ascultare mai atentă se auzeau multe voci puternice recitând.

— O şcoală talmudică, spuse Judith.

Privirea sa rătăci fără scop peste oamenii care veneau şi plecau, peste zona săpăturilor unde, de asemenea, se aflau oameni. Se putea vizita. Aproape de zidul colosal se afla un cort mic şi gri, care arăta precum corturile pe care le foloseau în ţara lui lucrătorii la canal. Un bărbat ieşi din el, trăgând un cablu după el.

— Ia spune, zise Stephen stupefiat, pe ăla îl cunoaştem doar.

— Ce? întrebă Judith. Pe cine?

— Pe ăla. El arătă spre bărbatul cu cablul. Statura subţire, ca un semn de întrebare, era inconfundabilă.

George Martinez.

*

Scarfaro preluase conducerea şi se purta cu duritate.

— Totul în regulă? întrebă el când se întoarse părintele Lukas.

Lukas dădu din cap afirmativ, străduindu-se să nu lase să se remarce rezistenţa sa interioară crescândă faţă de purtarea autoritară a bărbatului din Roma. Nu fusese simplu să găsească probabil singurul mecanic auto catolic din Ierusalim. Predând maşina, i se întărise convingerea că apartenenţa religioasă nu era un criteriu rezonabil de a aprecia calitatea unui service: el personal nu şi-ar fi lăsat nici să i se îndrepte tabla în spelunca murdară pe care o găsise sau, dacă ar fi făcut-o, nu ar fi lăsat nici o clipă maşina nesupravegheată.

— Până se repară o să folosim duba dumneavoastră, continuă Scarfaro.

— Mi-e teamă că nu se poate, îi replică Lukas cu o hotărâre stăpânită cu greu.

Celălalt îl studie cu ochii săi ficşi şi reci.

— Ah, da? Cum aşa?

— Noi, hm, o folosim să luăm alimentele.

De ce devenea aşa de nervos? După voce ai fi crezut că umbla cu minciunici.

— Ce alimente?

— Pentru pomana săracilor.

— Pomană pentru săraci?

— Da. În fiecare seară avem o masă gratuită pentru cei săraci şi nevoiaşi. Mâncarea pentru aceasta o primim ca donaţie de la diferite supermarketuri şi hoteluri. Dar trebuie să o ridicăm noi. Pentru aceasta ne trebuie duba.

Scarfaro îl privi de parcă ar fi fost o insectă scârboasă.

— Tot circul ăsta se suspendă deocamdată până la noi dispoziţii, ordonă el atunci. Am nevoie de energia dumneavoastră pentru alte misiuni.

— Cum? Doar nu putem să nu...

— Părinte Lukas! şuieră bărbatul osos. Episcopul dumneavoastră mi-a promis sprijinul

dumneavoastră necondiţionat şi acum m-aţi contrazis deja a doua oară.

— Săracii se bazează pe...

— Săracii dumneavoastră mă lasă rece, părinte. A venit timpul ca dumneavoastră să priviţi şi dincolo de orizontul limitat al farfuriei de supă. Aici e vorba de interesele Romei. Interesele Sfintei Biserici Creştine. Şi este vorba de mai mult decât de umplerea unor burţi. Inimaginabil mai mult.

Lukas rezistă cu greu privirii lui Scarfaro.

— „Iar Isus chemând la Sine pe ucenicii Săi a zis: Milă îmi este de mulţime, că iată sunt trei zile de când aşteaptă lângă Mine şi n-au ce să mănânce; şi să-i slobozesc flămânzi nu voiesc, ca să nu se istovească pe drum”, cită el următorul fragment din Biblie care-i veni în minte legat de această temă. Matei 15, versetul 32.

Un zâmbet subţire, dispreţuitor se formă pe buzele lui Scarfaro.

— „Ce cugetaţi în voi înşivă, puţin credincioşilor, că n-aţi luat pâine? Tot nu înţelegeţi?” replică el, fără să ezite. Matei 16, versetele 8-9. Vedeţi? Chiar şi Isus stabilea priorităţi.

„Ce idiot”, se gândi părintele Lukas. Ce ar fi fost atât de complicat să-şi închirieze o maşină? Banii nu puteau fi o problemă pentru el. Trebuia să stea de vorbă cu Geoffrey. Trebuiau să organizeze ceva. Să organizeze cantina săracilor altundeva, fără ca Scarfaro să afle ceva. Să găsească altă maşină, să angajeze nişte ajutoare din vecintătate...

Scarfaro se săturase de discuţie. Cu un gest dispreţuitor al mâinii spuse:

— Oricum ar fi, noi luăm duba dumneavoastră. După ce ne-am terminat misiunea, puteţi să reintroduceţi pomana săracilor.

Părintele Lukas îl privi cum plecă, simţind în suflet furie neputincioasă. Uşa spre birou stătea pe jumătate deschisă, şi pe acesta îl ocupaseră.

Nu îl mulţumise ca toată viaţa lui doar să organizeze în fiecare seară câte o masă caldă pentru oamenii săraci, needucaţi şi neimportanţi. Acum primise nota de plată. Îl considerase cel mai luminat moment al vieţii sale atunci când sunase la Roma pentru a-şi da raportul - şi când colo acţionase doar din aroganţă, care acum se năruise. „Aşa îmi trebuie”, se gândi el şi plecă să-l caute pe fratele Geoffrey.

*

Şeful poliţiei şi vizitatorul său se plimbau încet peste gazon. Vorbeau - nu era nimeni prin apropiere pentru a auzi despre ce dar din când în când existau perioade lungi în care tăceau gânditori.

De cele mai multe ori era vizitatorul, un bărbat îmbrăcat cu haine scumpe în jurul vârstei de patruzeci şi cinci de ani, cel care întrerupea tăcerea.

— Scandalul cu animatoarea moartă din bar de anul trecut... Nu l-am băgat. Oamenii mei aveau poze cu adevărat bune - dar mi-am spus, cui i-ar folosi, dacă le-am publica? Sunteţi un om bun, fără îndoială. Dar, din păcate, opinia publică tinde să judece oamenii după slăbiciunile lor, nu după atuurile lor. Clătină îngrijorat din cap. De parcă am putea ocupa toate poziţiile de conducere cu sfinţi!

Şeful poliţiei îi aruncă o privire întunecată de sub sprâncenele stufoase.

— Nu încercaţi cumva, din întâmplare, să mă şantajaţi?

El văzu expresia ce era un monument de inocenţă.

— Să vă şantajez? Doamne fereşte! Nu, tot ce încerc să fac este să salvez viitorul acestui tânăr. Îl cunosc pe acest tânăr. Ştiu că a fost o greşeală unică. Tot ceea ce vreau este să vorbesc cu el. Când o să-mi dea ce mi-a furat, putem uita chestia. De ce să încărcăm o viaţă tânără cu un cazier? Îmi

pun în principiu aceeaşi întrebare: Cui i-ar folosi dacă aş depune o plângere oficială? Spuneţi-mi.

Şeful poliţiei oftă.

— Bine. O să văd ce pot face.

Întinse mâna şi un bilet pe care erau notate un număr de maşină şi un nume, schimbară proprietarul.

*

George se bucură vizibil că-i vede. Mai ales pe Judith, i se păru lui Stephen.

— A, ce frumos, spuse el fericit, mă plictisisem deja foarte tare. Colegul meu s-a dus să dea raportul şi eu stau în principiu doar pe aici şi aştept să văd ce facem mai departe.

— Dar ce *faceţi* aici? întrebă Judith mirată.

— Ah, da... Mexicanul clătină din cap atât de puternic încât te puteai teme că îşi va rupe gâtul acela subţire. Nu am voie să spun de ce o facem. Dar ce facem vă pot spune, dacă-mi promiteţi că păstraţi totul pentru dumneavoastră.

— Promitem.

— Încercăm să realizăm o tomogramă a Muntelui Templului.

— Să îl radiografiaţi cu unde sonice? Aşa cum aţi făcut cu şantierul nostru arheologic?

— Exact. Doar că acolo aveam voie să o facem. Aici nu avem voie probabil. Oricum nu am întrebat. O facem pe ascuns.

Stephen clătină din cap neîncrezător.

— Kaun v-a însărcinat cu această treabă?

— Da.

— Chiar funcţionează? întrebă Judith. Nu puteţi să puneţi chestia aia cu unde sonice...

— *Thumper*-ul... o ajută George.

— ... Sus pe munte, nu?

— Nu. Aparatul stă aici în cort. Împreună cu calculatorul, ceea ce nu-i face bine acestuia. Curentul l-am tras pe ascuns de la iluminarea şantierului arheologic, şi senzorii... Aceştia sunt

problema cea mare. Nu putem să-i punem în jurul zidului.

— Şi ce faceţi în cazul acesta?

— O, e foarte greu. Zău că este. Obţinem doar imagini proaste, cu o rezoluţie foarte slabă şi cu un şi mai slab efect de adâncime. Deşi unele sunt interesante. Ştiaţi că Muntele Templului este străbătut în lung şi-n lat de culoare şi galerii?

— Da, încuviinţă Yehoshuah. Sigur.

— Surprinzător. Eu nu ştiam.

— Nici eu, zise Stephen. Putem vedea imaginile? George păru că se luptă un moment cu sine însuşi, apoi spuse privindu-l cu coada ochiului pe Yehoshuah:

— Păi, probabil că el oricum ştie deja totul.

Se strecurară în cortul în care era o înghesuială de nedescris. *Thumper*-ul stătea maiestuos în mijlocul cortului, pe o bucată de pământ dreaptă, măturată cu grijă, în faţa sa computerul, în care intrau o grămadă de cabluri diferite. În cort se mai aflau o masă şi două scaune pliante şi într-un colţ se găseau două saltele gonflabile cu doi saci de dormit deasupra. Nu părea un loc confortabil.

Pozele printate arătau ca de obicei ca nişte transmisiuni televizate întrerupte de furtuni de zăpadă din Alaska, dar un om genial ar fi desenat cu ajutorul lor o hartă. Ei se aplecară curioşi peste ele.

— Aici sunt Grajdurile lui Solomon, explică Yehoshuah şi indică un corp geometric mare şi neregulat ce ocupa colţul sudic al Muntelui Templului. Este un fel de hală mare, susţinută de douăsprezece rânduri de piloni, rânduri ce au lungimi variabile. Extrem de impresionant, se poate şi vizita.

Degetul său se plimbă mai departe spre multe alte structuri neregulate, care arătau mai degrabă ca nişte contururi ale unor pete de cerneală.

— Acestea ar trebui să fie cisterne. Aceasta aici, cea mai mare, se numeşte Bahr, ceea ce ar însemna

„lac” în engleză. Liniile mici dintre ele sunt apeducte sau altfel de canale. Aproape toate sunt accesibile sau cel puţin au fost cândva.

Stephen fixa harta fascinat. Nu era uşor să-ţi închipui că Muntele Templului, care pe afară dădea impresia unui monolit ca o piramidă, era străbătut de canale şi coridoare, ascunzând chiar hale şi cisterne în interior.

Degetul lui Yehoshuah îşi continuă periplul, în timp ce îngăima mormăind în barbă, în modul caracteristic unui profesor, cuvinte precum „cisternă”, „poarta Warren”, „poarta Kiphonos” sau „poarta triplă” apoi atinse o linie şi degetul său se opri.

Stephen urmări linia şi mai că-i stătu inima-n loc. Culoarul - sau orice ar fi fost el - începea o bună bucată la sud de zidurile templului, făcea două coturi şi ducea direct în spatele zidului de vest, spre nord. Aproximativ acolo unde trebuia să fie segmentul ce alcătuia Zidul Plângerii cineva mâzgălise: „Adâncime - 20 metri”.

— Asta aici, constată Yehoshuah pierdut în gânduri, nu o cunosc.

*

Motivul discuţiei era iniţial raportul lui Bob Roberts despre primele rezultate ale cercetării cu ultrasunete a Muntelui Templului. Dar acum, Kaun care li se alăturase în ultimul moment, venind din Ierusalim, pierduse aparent orice interes pentru acest proiect. Era mai mult decât clar că voia doar să treacă de acest punct al ordinii de zi cât mai repede posibil.

— Bine, bine, îl întrerupse el pe Roberts, atunci când acesta vru să treacă mai întâi la o descriere amănunţită a problemelor cu care au avut de furcă şi cu soluţiile pe care le găsiseră. Ce rezultate aţi obţinut?

Omul de ştiinţă blond, debusolat de întrerupere încuviinţă din cap, puse hârtiile pregătite deoparte

şi aşează la retroproiector o folie cu fotocopia unei hărţi desenate de mână.

— Cercetările arată existenţa diferitelor cavităţi în interiorul Muntelui Templului, pe care le-am trecut de pe înregistrările separate de aici pe această hartă. Dacă iau drept comparaţie una din înregistrări...

Kaun îl întrerupse din nou.

— Arată această hartă istoricilor ceva nou? dori el să ştie, îndreptându-se spre profesorul Wilford-Smith şi profesorul Goutière.

— Nu, explică supărat Shimon Bar-Lev în locul lor. Toate aceste culoare, canale şi caverne sunt cunoscute de mult arheologiei.

— Mulţumesc. Se îndreptă spre specialistul în tomografie şi se strădui să facă lovitura de graţie pe cât se putea de nedureroasă. Doctor Roberts, vreau să vă mulţumesc pentru străduinţa şi inspiraţia bogată de care aţi dat dovadă. Din păcate, au apărut nişte împrejurări care fac necesară oprirea imediată a lucrărilor dumneavoastră. Autorităţile israeliene se ţin deja scai de noi din cauza aceasta. Pentru că, aşa cum tocmai aţi auzit, nu găsiţi oricum nimic ce nu este deja cunoscut, vrem să ne rezumăm doar la atât.

Eisenhardt, care stătea mai în spate cu blocnotesul pregătit pe genunchi, se strâmbă, impresionat neplăcut. Kaun era mult prea nervos, pentru a fi convingător în rolul de şef binevoitor şi de om de acţiune vizionar, care-i impulsionează pe cei din jur.

Şi ar fi putut face pariu că acea chestie cu autorităţile israeliene era pur şi simplu o minciună.

Roberts privi spre magnatul media de parcă acesta l-ar fi pălmuit de faţă cu toată lumea. Dar nu spuse nimic, înclină doar din cap, apucă folia de pe retroproiector, o vârî în teancul de documente şi păşi înapoi cu pas timid, ca şi cum tocmai ar fi aşezat un copil pe pragul unei casc necunoscute.

— Ăăă, am înţeles corect, că nu mai aveţi nici o altă treabă pentru noi? se asigură el încă odată, cu precauţie.

— Da, exact. Aţi terminat.

— Asta ar însemna, ăăă, că ziua de azi ar putea fi considerată ultima zi de intervenţie, corect? Atunci aş organiza zborul de întoarcere înapoi în State...

Kaun încuviinţă nerăbdător şi făcu un gest de alungare cu mâna.

— Sigur. Dacă aveţi nevoie de sprijin, adresaţi-vă biroului de la prima rulotă. Spuneţi-le că v-am trimis eu. Cei de acolo vă vor ajuta la orice aţi avea nevoie. *Okay?* La revedere.

Roberts privi încă odată împrejur, murmură ceva, care putea fi la fel de bine un salut de despărţire sau o înjurătură, şi plecă.

Kaun păru că uitase deja de el în momentul în care acesta trase uşa după el. Scoase de sub agenda sa groasă, legată în piele, un plic mare şi din el fotografii în format mare.

Înainte să le împartă, pescui încă o bucăţică minusculă de carton din plic şi o arătă celor din jur. Era eticheta colorată a unei cutii de film, pe care cineva o rupsese şi o inscripţionase în ebraică.

— Această notiţă se afla în peretele posterior al camerei cu care au fost făcute aceste fotografii, explică el. Textul este: „Fragment Foxx, hârtia 1”. Data este cea de alaltăieri. Şi acum spuneţi-mi ce concluzie trageţi din asta.

*

Toţi îl priviră tensionaţi pe Yehoshuah, care fixa neclintit harta desenată grosier. De la intensitatea gândurilor sale, atmosfera părea că se încălzeşte în cort. Gura îi era pe jumătate deschisă şi vârful limbii sale putea fi văzut cum atingea ritmic buza superioară.

— Asta este de necrezut, murmură el în sfârşit, înălţă capul şi căută privirea lui Judith. Ştii ce este asta?

Ea clătină din cap tăcută.

— Culoarul tatălui nostru.

Stephen o văzu pe Judith devenind de-a dreptul palidă. Şi George Martinez o studie îngrijorat dintr-o parte.

— Ah, ce spui, se vaită ea slab. Cred că te-nşeli.

— Nu. Sunt sigur. Ăsta e.

— Ce fel de...

— Yehoshuah, cred ca este altceva. Vezi fantome.

— Pot să aflu şi eu...

— Eu văd fantome? Văd un culoar. Un culoar care începe la sud de zidul Templului şi care duce pe dedesubt. Şi care face două cotituri. Aceasta este exact descrierea pe care a făcut-o tata.

— Pot să...

— Ah, prostii. Vrei doar să te dai din nou drept fiul tatei.

— Eu? Este caraghios. Eşti atât de pornită să-ţi păstrezi imaginea negativă a tatei, că şi dacă apar dovezi evidente...

— O linie tremurată cu două cotituri! Aceasta de-abia dacă poate fi considerată o probă.

— Putem să ne uităm la imaginile iniţiale. La urma urmei, linia nu este din întâmplare aici.

— Imaginile. Sigur. De parcă ai putea recunoaşte ceva pe alea.

— Acum deviezi. Ştii foarte bine că asta nu contează... Stephen îi apucă de braţ pe cei doi.

— Hei, hei, hei, făcu el şi reuşi cu adevărat să-i întrerupă. Rămâneţi cool, prieteni! Povestiţi mai bine încet, ca pentru a lua notiţe, despre ce este vorba aici. Nu, Judith, nu tu. Yehoshuah.

Yehoshuah îşi trecu mâinile prin părul său creţ şi, făcând aceasta, arătă ca un adevărat profesor.

— Cred că acesta de aici este un culoar pe care tatăl nostru l-a menţionat deseori.

— Deseori e bine zis, bolborosi ea. Era obsedat de asta.

— A descoperit acum aproximativ douăzeci de ani, în timpul studiului unor texte vechi, indicii că, în Evul Mediu, membrii unei secte au săpat un tunel trudind ani de zile, din Oraşul lui David până sub Muntele Templului. Conform descrierii ar putea fi acest culoar. Ar putea fi, cum spuneam, căci supoziţia tatălui nostru nu a fost verificată niciodată.

— Într-adevăr? se minună Stephen. Din ce cauză?

— Dacă l-ai cunoaşte pe tatăl nostru, opina Judith, nu ai mai întreba.

— Este cam nesociabil, recunoscu şi Yehoshuah. Dar, pe de altă parte, Ierusalimul musteşte de descoperiri interesante. Poţi să sapi aproape în orice pivniţă şi să găseşti ceva valoros. Dacă ar fi după arheologi, ar închide întregul oraş, ar muta toată lumea în altă parte şi apoi următorii cinci sute de ani ar dezgropa totul piatră cu piatră. Există o listă de aşteptare cu proiecte de săpături în perimetrul oraşului. Al său nu era destul de important.

Stephen se uită la harta care se afla în faţa lor, pe măsuţă. Din nou îl cuprinse acel sentiment, de parcă timpul ar fi permeabil şi ca şi cum mâinile sale ar pipăi ceva ce se afla în viitor. Camera. Exista un coridor care ducea spre Zidul Plângerii. Asta era tot ce conta. Singura posibilitate de a ajunge la camera video era prin acest coridor.

Îl privi pe George Martinez, care urmărise discuţia lor cu ochi mari, apoi pe Yehoshuah, sperând că acesta va intra în joc.

— George, începu el apoi, credeţi că puteţi să ne daţi o copie a acestei hărţi? Am impresia că aţi putea contribui esenţial la restabilirea armoniei în această familie.

Judith voise să protesteze, înţelese în momentul următor ce urmărea şi tăcu.

— O, nici o problemă, îl asigură mexicanul din Bozeman, Montana. Asta era doar o copie a unei

folii de care avea nevoie partenerul meu la prezentarea făcută pentru domnul Kaun. Puteţi să o luaţi dacă vreţi. O avem oricum stocată pe calculator.

— Mulţumesc, spuse Stephen, luă harta şi i-o întinse lui Yehoshuah. Poftim. Pentru tatăl tău.

Yehoshuah înţelesese şi el. Luă hârtia cu un calm uimitor, o împături şi spuse:

— O să-l entuziasmeze.

— Pentru o clipă, râse George Martinez, crezusem deja că am descoperit ceva senzaţional.

*

— Nu-ţi imagina că ar fi prea simplu, îl atenţiona Yehoshuah, în timp ce se luptau să se întoarcă înapoi la hotel prin traficul infernal, în care fiecare claxona şi depăşea cum îi convenea.

— Intrarea galeriei şi cel puţin o treime din lungimea sa se află sub apă.

— Dar se cunoaşte locul intrării acesteia?

— Da.

— Şi? Unde?

— În Oraşul lui David. Este cartierul aflat la sud de Muntele Templului, dincolo de Valea Kedron, construit sub ocupaţia iordaniană.

— Şi unde acolo?

— Într-o cisternă care se află astăzi în pivniţa unei case. Stephen îşi încreţi fruntea.

— Într-o pivniţă? Pur şi simplu aşa?

Yehoshuah oftă.

— Da, aşa este aici în Ierusalim. Cineva vrea să construiască o casă şi la săparea pivniţei dă peste nişte vestigii istorice. Dacă are ghinion, atunci trebuie să aştepte cu construcţia până ce termină arheologii. Dacă are noroc, scapă doar cu plata unor taxe, dar are voie să construiască mai departe. Proprietarul acestei case a avut noroc.

— Cum trebuie să-mi imaginez aceasta? Poţi să cobori acolo în pivniţă, să deschizi o uşă şi atunci stai pe un pământ vechi de o mie de ani şi în mijloc este cisterna?

— Exact.

— Grotesc. Stephen studie parbrizul acoperit de praf, copacii uscaţi de pe marginea drumului, dealurile stâncoase şi golaşe ce înconjurau Ierusalimul. Şi de unde vine apa în galerie? Dacă mă uit în jur nu pot să-mi imaginez că pe undeva pe aici se lasă apă nefolosită.

Yehoshuah scotoci după planul oraşului Ierusalim în torpedou şi-l scoase.

— Varianta oficială - pe care tatăl meu, după cum spuneam, o combate vehement - este aceea că tunelul, care începe la baza acestei cisterne, este o parte a sistemului antic de aprovizionare cu apă al Ierusalimului. Uite aici. Aici este...

— Scuză-mă. Am obiceiul să fiu atent la şosea atunci când conduc.

— Ah, da, normal.

La următorul stop pe roşu, Yehoshuah îi ţinu sub nas harta împăturită special şi îi arătă cu degetul locul unde se întretăia mulţimea străzilor.

— Acesta este Izvorul Gihon. Începând de aici, iniţial ducea un canal de-a lungul Văii Kedron - pe aici - până la vechiul bazin Siloah. Pentru că această instalaţie se afla în afara zidurilor oraşului şi pentru că, în cazul unui asediu, alimentarea cu apă a locuitorilor ar fi fost periclitată, regele Hiskia a lăsat să se sape în stâncă un alt tunel, subteran, şi a astupat izvorul superior. Aceasta s-a petrecut cam în anul 700 î.Hr. Tunelul cunoscut este lung de cinci sute de metri şi se varsă în noul bazin Siloah, care se află aici.

Stephen privi fix la harta oraşului, fără să recunoască ceva, dar faptul că oamenii săpaseră prin stâncă, acum aproape trei mii de ani, o conductă de apă subterană care încă mai era în funcţiune îl fascina peste măsură. Doar când cineva claxonă în spatele său, observă că stopul era din nou verde.

— Prin apa din tunelul Hiskia se poate merge, continuă Yehoshuah când porniră mai departe.

— E cam de înălţimea unui om şi are o cantitate variabilă de apă, în funcţie de cum se schimbă debitul izvorului de-a lungul anului. Tatăl meu este de părere că nu se poate ca un tunel, care aparţine aparent aceluiaşi sistem de aprovizionare cu apă, să fie umplut tot timpul, până sus, cu apă. Fizic, e imposibil.

— Sună convingător. Şi, în schimb, cum explică el lucrul acesta?

— Spune că galeria a fost săpată pe sub tunelul Hiskia. Prin crăpături în piatra stâncii, care ori au fost mereu acolo, ori s-au format de-a lungul timpului, s-a infiltrat apa din tunelul Hiskia şi a umplut galeria de-a lungul timpului până sus. Dar altfel, spune el, nu există nici o legătură între cele două tuneluri.

— Ceea ce ar trebui să fie destul de uşor de aflat.

— Da, dar, cum am mai spus, galeria nu a fost cercetată niciodată. Odată a fost cât pe ce să fie investigată, dar asta era în 1973 şi, înainte să se demareze cercetările, a izbucnit războiul Yom-Kippur. Cei doi bărbaţi care trebuiau să se scufunde în galerie au căzut în război. Apoi tata a încercat mereu să convingă autorităţile să organizeze o acţiune de cercetare a galeriei, dar fără succes.

— Atunci a venit momentul. Să mergem imediat la această casă.

Judith, de pe locul din spate, scoase un sunet înăbuşit.

Yehoshuah moşmondea neliniştit cu harta oraşului.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el în final. Crezi că ai nevoie să îmbraci doar un costum de scafandru, să străbaţi tunelul şi să scoţi camera din ascunzătoarea sa. Dar nu este aşa simplu. Să te scufunzi într-o apă mare este una - să te scufunzi într-o galerie, care este complet sub apă, este cu totul altceva. Asta e cu adevărat periculos.

— Cum aşa? Crezi că izbucneşte iarăşi un război?

— Foarte nostim.

Pe moment, lui Stephen i se păru că nici o expediţie subacvatică nu putea fi atât de periculoasă cum era o călătorie în care străbaţi oraşul în timpul orei de vârf. Ce-i drept că ora de vârf părea să dureze de la şase dimineaţa până seara la opt. Era oare prea răsfăţat de condiţiile de pe străzile americane? Şoferii din restul lumii conduceau precum călăii.

— Yehoshuah, dacă aş fi renunţat la tot ce este conform părerii unanime „periculos" sau „riscant" sau „imposibil", atunci n-aş fi fost astăzi aici. Mi-aş fi petrecut vacanţele semestriale prăjind hamburgeri la Mc Donald's.

— Dar nu vorbim aici de calculatoare. Vorbim despre scufundarea într-un tunel, despre care nu ştii unde duce, cât se îngustează şi din care nu poţi ieşi la suprafaţă pur şi simplu dacă se petrece ceva.

— Asta-mi este clar. Şi trebuie să recunosc că nu am mai făcut aşa ceva. Dar nu sunt un turist prost. Şi cum poate îţi aminteşti, sunt membru plin al Societăţii Exploratorilor, spuse Stephen Foxx şi adăugă: Cu alte cuvinte *cunosc* pe cineva care a mai făcut aşa ceva.

28

Fig. XII-17 prezintă o fotografie a ultimei pagini a indicaţiilor de utilizare. A se lua în consideraţie, mai ales (săgeata) anul clar de recunoscut.

Profesor Wilford-Smith
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh

În timp ce citeau textul vechi, care fusese fotografiat de pe o bucată de hârtie destrămată, cu aspect străvechi, în sala de şedinţe domnea o linişte deplină.

— Asta schimbă totul, rupse profesorul Goutière tăcerea în cele din urmă.

Kaun dădu din cap aprobator.

— Aşa gândesc şi eu.

— Ar putea fi o manevră de diversiune? întrebă Bar-Lev.

— O pistă falsă pusă de acest Stephen Foxx?

— S-ar putea, recunoscu Kaun. Dar nu cred.

— Mai există şi alte fotografii? dori să ştie profesorul Wilford-Smith.

— Mai există fotografii, în total douăzeci. Dar toate arată această unică foaie, în diversele stadii ale descifrării, explică Kaun. Restul filmului nu a fost expus.

— Dar textul se termină în mijlocul propoziţiei. Trebuie să existe cel puţin încă o pagină a acestei scrisori.

— Da. Credem că scrisoarea se compunea din două pagini, care au fost distruse în lupta din laborator noaptea trecută.

— Distruse! strigă profesorul britanic uluit. Doamne Dumnezeule - asta este de neiertat!

— Spuneţi-i asta lui Stephen Foxx.

Profesorul Goutière îşi îndreptă voluminosul său trup, ceea ce era felul lui de a anunţa o înscriere la cuvânt mai cuprinzătoare.

— Dacă aceasta este cu adevărat scrisoarea călătorului în timp, atunci trebuie să ne schimbăm total strategia. N-o să apară nici un tânăr în câţiva ani la mine, pentru a se interesa de un loc în Palestina, în care se poate lăsa un obiect să dăinuie neatins timp de două mii de ani. Aşa cum îşi descrie soarta, această călătorie în timp a fost orice altceva decât o acţiune precis planificată. Ceea ce ne duce la întrebarea împrejurărilor în care a avut loc.

Automat toate privirile se îndreptară spre scriitor, care până acum stătuse tăcut la capătul mesei şi se uitase la textul scrisorii.

Eisenhardt puse gânditor poza pe masă în faţa lui şi se uită în jur.

— Evident că nici eu nu ştiu, spuse el liniştit. Dacă există un astfel de fenomen, atunci este la fel de rar ca un fulger globular şi precis la fel de puţin cercetat. Ce îmi vine însă în minte este un fapt ciudat peste care am dat în timpul documentării pentru un roman. Şi anume, că tot timpul dispar oameni fără urmă - în situaţiile cele mai incredibile şi în număr greu de imaginat.

— Păi, unii se străduiesc să dispară şi să nu lase nici o urmă, spuse Goutière, dându-le de gândit. Acum câţiva ani, a dispărut soţul unei colege de-ale mele. Ca în bancuri - s-a dus să cumpere ţigări şi nu s-a mai întors. Dar eu sunt sigur că mai trăieşte undeva, dar cu altă femeie.

Eisenhardt îl aprobă.

— Da, desigur. Există mulţi oameni care sunt victimele unor crime care nu se descoperă niciodată. Dar se raportează cazuri ca acesta: Plouă. Un bărbat deschide soţiei uşa maşinii, o lasă să se urce la adăpostul umbrelei sale, închide uşa în urma ei şi ocoleşte maşina ca să se ducă pe

partea şoferului. Când se urcă, maşina e goală, soţia dispăruse. Mai întâi, te gândeşti la povestea mincinoasă a unui soţ ucigaş. Dar povestea s-a întâmplat în faţa casei părinţilor ei, toată familia ei stătea sub copertină, pentru a face cu mâna la plecare, iar fratele ei a fotografiat totul.

Kaun se încruntă.

— S-ar putea să fi citit despre asta? Nu s-a întâmplat asta acum câţiva ani în Scandinavia?

— În Suedia, da. Scria în ziar. Dar astfel de cazuri se găsesc de-a lungul istoriei tot timpul, sute de cazuri. Şi există oameni care dispar şi apoi se întorc. Unii nu ştiu unde au fost. De altfel se spune despre scriitoarea britanică de cărţi poliţiste Agatha Christie că i s-a întâmplat şi ei odată. Alţii povestesc întâmplări ciudate despre care oamenii din anturajul lor nu pot pricepe nimic. Oricum - impresia că timpul are într-un anumit sens porţi de cetate, prin care poţi da năvală, ar fi o explicaţie care nu poate fi neglijată pentru unele dintre aceste întâmplări.

— Nu ştiu, bombăni istoricul canadian nemulţumit.

— Asta sună a *Dosarele X.*

— Eu îmi fac doar meseria pentru care am fost angajat, se apără Eisenhardt. Improvizez.

*

Casa era o construcţie neînsemnată cu două etaje pe o stradă îngustă, lăturalnică, şi arăta exact la fel ca toate celelalte case. Balcoane care semănau cu coliviile, ori echipate cu farfurii pentru satelit sau pline de rufe puse la uscat, atârnate peste drum, care era înţesat de maşini parcate.

Proprietarul casei era un bătrân arab, care locuia la parter cu familia sa numeroasă. Îl chema Halil Saad şi părea încântat să-i vadă pe Yehoshuah şi pe sora lui. Când i-au prezentat prietenul din America a insistat să discute în englezeşte cu el, cu toate că fie lipsa vocabularului sau accentul său foarte

arăbesc îl făceau să accentueze consoanele în detrimentul vocalelor, fiind greu de înţeles.

— Când eram copii veneam des aici, îi şopti Judith lui Stephen, în timp ce îl urmau pe scările de la beci. El şi cu tata se cunosc bine.

După cum urma să afle Stephen mai târziu, Halil Saad era unul dintre cei peste un milion de arabi care, cu toate că în marea lor majoritate erau musulmani, se considerau israelieni. Arabii israelieni nu erau supuşi obligaţiei generale de prestare a serviciului militar, dar unul dintre fiii săi se înrolase voluntar, după cum crezu Stephen că înţelege din ce povestea bătrânul.

— Evident - e bine pentru carieră. El vrea să facă carieră. E *okay.* Dar acum sperăm fără război. Fiul meu să nu lupte împotriva altor arabi. Nu e bine. Sper că nu va mai fi război.

— Da, aprobă Stephen politicos. Asta sperăm cu toţii. Saad gesticula cu uriaşa sa legătură de chei la o uşă, o deschise şi aprinse lumina în beci.

Stephen nu-şi credea ochilor când trecură pragul. Podeaua era acoperită de dale până la prag - mai în spate arăta ca şi cum cineva se ocupa de arheologie în beci. Călcau pe piatră fărâmicioasă, sub tălpile lor scârţâia nisip şi pietriş, iar în mijlocul podelii încăperii se căsca o gaură neagră, incomplet îngrădită. Mirosea a umezeală şi mucegai. În afara unui mic raft lângă uşă, încăperea era goală, un şantier arheologic rezistent la intemperii.

Bătrânul luă o lampă puternică de pe raft, o băgă într-o priză lângă uşă, a cărei prezenţă Stephen o înregistră cu atenţie, şi păşi cu ea la marginea deschizăturii căscate.

— Atenţie, spuse el încet, în timp ce îl urmau şi se uitau în jos.

Apa lucea în lumina lămpii. Se întindea liniştită şi complet nemişcată, cam la doi metri sub ei. Stephen ridică o mână pentru a-şi proteja ochii de lampă, încercând să recunoască ce era acolo jos.

Puteai să recunoşti vag un loc aproximativ pătrat pe peretele lateral, care era mai întunecat decât împrejurimile.

Galeria. Tunelul care începea aici şi chipurile ducea cinci sute de metri prin stâncă, pentru a se termina în spatele Zidului Plângerii.

„Absolut fantastic", gândi Stephen.

— Apa are gust rău, explică Halil Saad. Nu-i bună pentru ceai sau cafea. Dar foarte bună pentru plante în grădină. Am un furtun şi o mică pompă. Ud grădina cu ele şi plantele cresc mari şi puternice.

Yehoshuah arătă exact spre locul în care Stephen bănuia că se afla deschizătura.

— Galeria începe cam un metru sub nivelul apei.

— Da, spuse Stephen înclinând din cap şi se uită în jur, încercând să-şi întipărească în minte şi cel mai mic amănunt. Asta părea să devină orice altceva, numai o plimbare nu. Cisterna era atât de îngustă, încât nu putea să aibă loc decât cel mult un scafandru cu aparatul de oxigen. Dacă voiai să mergi în tandem, atunci primul trebuia să fie deja în tunel pentru ca al doilea să aibă şi el loc. Va fi nevoie de un scripete şi un trepied pentru a lăsa jos scafandrii. Şi, desigur, o persoană care să deservească scripetele. Toate acestea erau detalii care l-ar interesa pe amicul pe care avea de gând să-l întrebe de sfat şi care participase la astfel de expediţii. Stephen încercă să contemple scena din acest punct de vedere. Tavanul, de exemplu. Oare cât de înalt ar putea fi? Înălţimea normală a unei camere, cam doi metri şi jumătate. Tot beciul în jurul cisternei ar putea fi de patru pe cinci metri. Greu de apreciat. Stephen ar fi vrut să fotografieze totul pentru a putea mai târziu, când s-ar pune întrebări de detaliu, să poată verifica.

Simţi cum se ridică un val fierbinte din abdomen. Să fotografieze! Doamne Dumnezeule -

ce se întâmplase oare cu aparatul de fotografiat cu care fotografiaseră prima foaie a scrisorii?

Uitaseră de el. Trebuia să fi rămas tot acolo, înşurubat în stativ.

Dacă nu cumva îl găsise Kaun între timp. Ce greşeală tâmpită! încercă să-şi amintească textul scrisorii. Ce scria în ea? În nici un caz vreo indicaţie despre Zidul Plângerii, nici una. De fapt, Kaun nu va face nimic cu ea. Chiar şi în cazul cel mai rău, tot aveau un avans.

Observă că Yehoshuah îl întrebase ceva.

— Poftim?

— Te-am întrebat cum ţi se pare chestia asta aici. Stephen frecă degetele, unele de celelalte şi constată cu nelinişte că erau umede.

— Pare impresionant, zise el totuşi. Îmi place foarte mult.

*

— Dacă totul a fost o coincidenţă, constată profesorul Goutière, dacă totul s-a întâmplat doar pe baza unei toane inexplicabile a naturii - sau se va întâmpla, după cum vrei să exprimi asta -, atunci asta înrăutăţeşte enorm şansele de a găsi camera video prin raţionamente logice, bine gândite. Chiar aş spune că zădărniceşte orice încercare de acest gen.

Eisenhardt îl observă pe Kaun. Acesta la rândul său se uită la Goutière cu o mină încruntată.

— Am pornit de la faptul, continuă istoricul canadian în cea mai bună manieră a docentului, că totul a fost o încercare bine gândită, urmând un scop clar. Cu alte cuvinte, că este vorba despre o încercare care a avut punctul de pornire într-o idee - în ideea despre cum şi unde s-ar putea salva în siguranţă o înregistrare video din viaţa lui Isus în timpul nostru. Ce am încercat a fost, prin gândire logică, să mergem pe firul acestei idei. Este un fenomen cunoscut că îţi e mai uşor să găseşti ceva când ştii că există. Iar noi am crezut că ştim că această idee a existat - indicaţiile de utilizare ale

camerei video găsite asupra mortului par să dovedească acest lucru.

„Acum întreaga acţiune se va împotmoli pur şi simplu, gândi Eisenhardt. În cel mult două zile, Kaun îşi va pierde interesul şi va renunţa la căutări."

— Acum aflăm: A fost un fel de accident. Călătorul în timp nu a fost dotat şi pregătit foarte bine, ci din contră, complet neinformat. În câţiva ani va apărea un mic anunţ în ziar că un turist a coborât la Bet Shearim din autobuz şi împreună cu grupa lui de călători a efectuat un tur prin necropolă, dar că a dispărut printre mormintele vechi. Va fi cercetat totul, cazul va fi discutat încă vreo câţiva ani în dosarele poliţiei şi apoi încheiat în vreun fel. Din scrisoarea găsită - dacă este autentică - aflăm că această dispariţie nu va fi o crimă şi nici un accident, ci un fel de prăbuşire într-o râpă a timpului. Turistul nostru complet nepregătit aterizează într-o lume cu totul străină şi trebuie să se descurce cât poate de bine. Singurul lucru pe care îl are cu el este o geantă cu noua sa cameră video. Dacă priveşti situaţia sa, este obiectul cel mai inutil din tot bagajul său. Ar fi schimbat-o cu mare plăcere contra, să zicem, unei foarfeci de unghii, unui briceag, unei perechi de chiloţi sau unui tub cu aspirine.

Goutière oferea o privelişte impresionantă, odată ce prindea viteză. Pe frunte începuseră să-i lucească picături de sudoare, puţinul lui păr părea să se încarce electric în timp ce vorbea şi, în consecinţă, începea să se dilate încet şi, cu timpul, întregul său corp deveni parte integrantă a gesturilor sale exagerate. Probabil că şi cursurile sale se bucurau de audienţă bună şi precis nu erau plicticoase.

— Şi apoi, strigă el cu arătătorul ridicat, află unde şi când a aterizat. Află că a devenit nu numai un contemporan al lui Isus din Nazareth, nu, ci şi că acesta trăieşte în vecinătatea apropiată, în

Capernaum, şi anume lângă lacul Genezareth, care este la distanţă de puţine zile de drum - în orice caz nu însemna o distanţă pentru acele vremuri, într-o zonă care cunoştea un comerţ înfloritor între Europa, Africa de Nord şi India. Şi probabil abia atunci i-a venit ideea să-L filmeze pe Isus, pentru a transmite imaginile în timpul nostru. Şi abia atunci a trebuit să înceapă să reflecteze cum ar putea să realizeze acest lucru. Oare cum şi-o fi închipuit asta?

— În principiu, interveni Kaun nerăbdător, tot aceeaşi întrebare.

— În principiu, aprobă Goutière. Doar împrejurările sunt altele decât am presupus până acum. Nu avem de-a face cu un cercetător, ci cu un om aruncat în timp. Şi probabil cu un turist american - şi fără să vreau să-i contrazic prea mult pe cei prezenţi, trebuie totuşi să vin cu întrebarea ce cunoştinţe istorice putem presupune la un american mediu, care călătoreşte printr-o agenţie turistică în Israel.

Eisenhardt observă începutul unui zâmbet ironic pe buzele locţiitorului conducătorului de săpături, Shimon Bar-Lev.

— Şi - au trecut câţiva ani. Omul nostru a trebuit să înveţe o nouă limbă şi o nouă meserie, să se descurce într-o nouă cultură, s-o fi însurat şi o fi făcut şi copii. Tot timpul şi-a frământat mintea, ce Dumnezeu s-a întâmplat cu el. Apoi aude despre un rabin extraordinar, un tâmplar din Nazareth, Isus - şi atunci, în sfârşit, îi cade fisa. S-a prăbuşit prin timp. Dar şi acest lucru trebuie să-l prelucreze. Vă întreb, cine ar mai putea şti că la problema lui l-ar putea ajuta o cameră video pe care s-o lase să dăinuie în timp două mii de ani?

— Dar asta am spus eu tot timpul, zise profesorul Wilford-Smith gânditor. Precis a împachetat camera foarte bine, într-un vas de lut din partea mea, în vreo peşteră necunoscută şi a

sperat pur şi simplu să iasă bine. Eu cel puţin aşa aş fi făcut.

— Şi la sfârşitul scrisorii a descris unde este de găsit, adăugă Kaun. Cu alte cuvinte, dacă Foxx a reuşit să facă scrisoarea deplin lizibilă este acum singurul care ştie unde se află camera video. Dacă nu, atunci nu mai ştie nimeni.

— Exact, aprobă omul enorm din Toronto.

— Ce se-ntâmplă cu dumneavoastră? se adresă Kaun lui Eisenhardt. Ce aţi face în locul călătorului în timp?

Scriitorul ridică sprâncenele, se uită gânditor la marele şef al concernului şi tăcu o perioadă dureros de lungă.

— Aş încerca, spuse el apoi dus pe gânduri, să devin unul din cei doisprezece apostoli.

*

— *Okay,* spuse Stephen după ce se aflau din nou în Jeep. Totul arată excelent. Ca acţiune următoare ar trebui să-l întrebăm pe tatăl vostru ce...

— Nu, îl întrerupse Judith imediat.

— Ce?

— *Nu!*

Se uită iritat la ea, apoi la Yehoshuah, care, jenat, ridică din umeri. Judith se uita încrâncenată drept înainte, iar muşchii maxilarului îi tresăreau.

Asta-i prea de tot. Stephen respiră adânc. „Ce familie adorabilă!”

— Atunci bine, spuse el apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Întoarse cheia în contact şi motorul porni cu o smucitură puternică. Să trecem peste asta.

*

Discuţia se opri brusc, când la uşa rulotei bătu cineva. Era una dintre secretarele lui Kaun, cu forme apetisante, cu păr blond, platinat, absolut perfectă pentru anticamera unui preşedinte şi într-un fel parcă nu din lumea asta. Dacă o enerva faptul că era privită de cinci bărbaţi tăcuţi, cu feţe de ştrengari prinşi cu mâţa-n sac, atunci în nici un

caz nu trăda acest lucru. Ce Dumnezeu, sigur că nu o enerva! Ar fi enervat-o dacă nu s-ar fi uitat nimeni la ea.

Îi întinse şefului ei o carte de vizită şi îi şopti ceva la ureche. Kaun studie cartea de vizită şi se încruntă.

— Scarfaro? şopti şi el. Nu-l cunosc. Şi ce vrea? Ea îi şopti din nou ceva.

— *Okay,* aprobă el. Spuneţi-i că vin imediat.

Ea plecă din nou, lăsând în urmă o boare de parfum, care mirosea a iahturi frumoase şi coliere scumpe de briliante. Eisenhardt rămăsese cu impresia că John Kaun adusese în total trei secretare cu el, care lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru într-una dintre rulote probabil biroul principal pe care, pentru restul lumii, îl ocupau doar ele. Erau cazate într-un hotel nu prea departe, oricum la fiecare opt ore venea una dintre ele într-o maşinii mică, cu care, cea pe care o schimba, pleca apoi.

— Domnilor, spuse Kaun cu greutate, devenind brusc omul de afaceri extraordinar de important, ridicându-sc impozant şi încheindu-şi scumpul costum la două rânduri, vă rog să continuaţi între timp discuţia fără mine. Mă implic din nou de îndată ce îmi permit afacerile. Ridică scurt bărbia şi o împinse puţintel înainte, ceea ce îi conferi expresiei feţei un caracter vizibil de agresivitate, înclină încă odată din cap spre cei prezenţi şi părăsi camera de consiliu.

Pentru o clipă se lăsă liniştea, doar aparatul de aer condiţionat zbârnâia şi pârâia mai departe.

— Unul dintre apostoli, sparse profesorul Wilford-Smith tăcerea în cele din urmă, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Dacă ar fi fost unul dintre ucenici, ar fi devenit şi apostol. Asta înseamnă că în caz extrem ar fi putut duce camera video până la Roma.

— Cu condiţia să nu fi intrat în rolul lui Iuda, spuse Goutière.

— Aţi prelua benevol rolul lui Iuda?

— Nu. Desigur că nu.

Eisenhardt încerca să-şi amintească cu greu ce ştia despre povestea apostolilor. Nu prea mult. În ultimele zile citise tot mereu din Biblie, mult mai mult decât o făcuse în toată viaţa sa de până acum, destul de nereligioasă. Dar fusese o variantă în limba engleză şi deja cei patru evanghelişti îi dăduseră bătaie de cap. Nici nu ajunsese la povestea cu apostolii.

Ideea îi venise spontan. Era ceva în ea. Oare cum a fost? După moartea lui Isus - sau a învierii Sale, indiferent ce poziţie ai faţă de aceasta - a coborât spiritul lui Dumnezeu asupra ucenicilor Săi. De aici s-a creat sărbătoarea Rusaliilor, dacă îşi aducea el bine aminte. În orice caz, ucenicii care îl urmaseră pe Isus în timpul vieţii Sale, destul de deznădăjduiţi şi grei de cap plecaseră brusc în lume, curajoşi, convingători, şi carismatici, pentru a propovădui noua doctrină a mântuirii. O întorsătură ciudată, dacă stăteai să te gândeşti. Dacă ar fi scris aşa ceva într-un roman de-al său, redactorul i-ar fi înroşit cu semne de întrebare marginile manuscrisului şi ar fi scris: „schimbare nemotivată a mentalităţii”.

— Camera video nu ar fi putut ajunge la Roma, reflectă profesorul Goutière, deoarece călătorul în timp... Nu ar trebui să-l numim cumva altfel? Cum se numeşte cineva care a fost transpus în alt timp? Eşuat în timp? În orice caz, asta ar însemna că ar fi identic cu apostolul Pavel. Pavel a fost acela care a ajuns până la Roma. Dar Pavel nu L-a întâlnit niciodată pe Isus.

— Cum? se miră Eisenhardt. Dar nu e el cel mai important apostol? Vreau să spun, de la el sunt toate acele scrisori, nu-i aşa?

Goutière se uită la el ca şi cum ar fi spus ceva neînchipuit de prostesc.

— Da. Ciudat, nu-i aşa? Dar în realitate toată Biblia nu conţine nici o singură relatare a unui

martor ocular. Pavel se numise iniţial Saul şi fusese un fanatic prigonitor al creştinilor, înainte de a fi convertit în apropiere de Damasc.

*

Un fel de triumf tăcut îl umplu pe Kaun, când îl văzu pe omul uscăţiv în sutană preoţească stând acolo, aşa, în praful dintre rulote. Un sol de la Vatican. Venise profetul la munte şi mai întâi păruse o nereuşită. Acum venise muntele la profet.

Pentru un timp admiră emblema impozantă a Vaticanului, care strălucea lângă nume - Luigi Baptist Scarfaro, membru al Congregaţiei pentru Sfânta învăţătură.

Într-adevăr, impresionant. Ar fi dat orice să poată avea o asemenea emblemă pe propriile cărţi de vizită.

— Cărui fapt îi datorez cinstea, hmm... De fapt, cum trebuie să mă adresez dumneavoastră? întrebă Kaun.

— Sunt preot, răspunse vizitatorul într-o engleză fără accent străin. Îmi puteţi spune Pater. Pater Scarfaro.

— Ah, da. Ei bine, Pater - ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Trebuia să păstreze convorbirea pentru un timp în limitele nesiguranţei, cât să adune puteri. Oricum întâlnirea avea loc într-un moment foarte nepotrivit, căci ultimele ore îi măcinaseră încrederea că va putea să găsească vreodată camera şi caseta video din ea.

Se terminase. Nu avea nici un rost să se mintă singur. Acest student obraznic stricase totul. Mai întâi, şterpelise cel mai important obiect al descoperirii - oare la ce se gândise când se apucase să acţioneze de unul singur? Nu îl învăţase nimeni ce înseamnă să te maturizezi? Şi a mai şi cauzat distrugerea sa. Era de înţeles că acum stătea ascuns. Dar asta nu o va putea face la infinit. Probabil că stătea pe undeva, într-un colţ, tremurând, în timp ce îşi dădea seama, treptat, în

ce s-a băgat: Nu va mai ieşi din sălile de judecată ale acestei planete nici până la sfârşitul vieţii. El, John Kaun, va dezlănţui întreaga lui şleahtă de jurişti şi-l va acoperi cu acţiuni de daune, până va vedea negru în faţa ochilor. Grupul lui de avocaţi, printre care se aflau unii dintre cei mai buni şi mai incisivi din lume - bărbaţi care deveniseră avocaţi pentru că nu-şi puteau suprima extraordinara lor agresivitate decât dăunând masiv oamenilor - îl vor urmări pe Foxx până la capătul lumii. Oh, da, într-un fel sau altul John Kaun tot va realiza câştigul scontat. Poate doar unul mic, dar totuşi un câştig. Cine ştie, poate se putea construi un mit din chestia asta? Să fie socotit un titan al arheologiei.

— Am fost anunţaţi, începu preotul cu faţa slabă şi dură şi făcu o pauză mică, imperceptibilă, suficient de lungă însă pentru a se înţelege la cine se referea - la papă, la întregul Vatican, poate chiar la însuşi Dumnezeu - că aţi fi descoperit un obiect extraordinar din vremea lui Isus Hristos...

— Este corect, spuse Kaun încuviinţând din cap.

— Ni s-a părut că se impune ca în această problemă să intervenim personal. Pot să-l văd?

Oho! Se simţea cumva o urmă de aviditate?

— Hmm. Ca să fiu sincer, părinte, încă nu sunt foarte sigur că am de-a face cu persoana potrivită. Aici scrie că sunteţi membru al Congregaţiei pentru Sfânta învăţătură. Sună impresionant. Dar, sincer, aţi putea fi un jurnalist de la un trust concurenţial. O sutană se cumpără repede şi cărţi de vizită poate să-şi tipărească oricine. Chiar şi cu pecetea Vaticanului pe ea.

Preotul înclină uşor din cap. Stătea uşor strâmb şi aplecat, părea uşor de manevrat - dar Kaun nu putea să scape de sentimentul că se prefăcea, că sub masca blândeţii şi supunerii caritabile se ascundea un şarpe de oţel.

— Domnule Kaun, explică preotul încet, cu voce blândă, în poziţia dumneavoastră vedeţi mai des şi mai adânc în spatele culiselor politicii

mondiale decât omul de rând. Nu vă spun nimic nou dacă vă explic că Sfântul Scaun deţine un serviciu de informaţii pentru care ne invidiază toate ţările lumii. Mă aflu aici pentru că ne-a parvenit o informaţie conform căreia sunteţi în căutarea unei înregistrări video a lui Isus Hristos, realizată de un călător în timp şi care ar fi ascuns-o într-un loc necunoscut.

Kaun făcu eforturi să-şi menţină faţa impenetrabilă. De unde Dumnezeu putea cineva pe lumea asta să ştie acest lucru? Unul dintre oamenii săi trebuie să fi trăncănit. Era un lucru pe care nu aveai voie să te bazezi. Pe de altă parte, dacă erau convinşi de asta şi fără intervenţia sa, nu putea decât să-i convină.

— Trebuie să mărturisesc că sunteţi bine informat.

— O aveţi deja?

— Pornesc de la presupunerea că o vom avea în decursul acestei săptămâni.

Suna bine, consideră John Kaun. Emana o încredere liniştită, iar celălalt putea să creadă că ei ar şti deja exact unde era ascunsă camera video.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu înregistrarea când o veţi avea?

— Am de gând să fac cu ea ceea ce acţionarii societăţii mele se aşteaptă să fac: să obţin un câştig maxim.

Pe faţa lui Scarfaro alunecă o umbră.

— Pot să vă conving să încredinţaţi Bisericii înregistrarea video şi camera?

— Nu ştiu încotro bateţi.

— Camera video nu vă aparţine, domnule Kaun, explică preotul din Roma. Chiar dacă aţi găsi-o, ea nu v-a fost destinată. Şi ce aţi putea face cu ea, în afară de a exploata pura ei valoare de senzaţional? În cel mai bun caz, veţi avea o imagine în care vorbeşte un om în aramaică, şi nici măcar nu veţi şti dacă vedeţi „Predica de pe munte” sau chemarea lui Bar Kochba la revoltă împotriva

ocupanţilor. Să presupunem că există această înregistrare şi să presupunem că o găsiţi. Biserica Sfântă a Romei este administratorul ei natural. Noi suntem organizaţia care a fost creată de însuşi Isus pentru a propovădui cuvântul Său. Nimeni în afară de noi nu ar avea competenţa să examineze originalitatea înregistrării video şi să hotărască asupra utilizării ei corecte.

Lui Kaun nu-i venea să-şi creadă urechilor. Acest om îl credea şi *voia* camera video. Dacă avea doar puţină influenţă în Biserică, atunci aceasta însemna începerea negocierilor, care pentru el erau mult mai interesante decât căutarea camerei înseşi.

„Să-mi ţin firea." Acum trebuia să rămână cu picioarele pe pământ.

Un zâmbet, pe jumătate glumeţ, pe jumătate dezaprobator.

— Vă exprimaţi foarte şarmant, părinte. „Pura valoare de senzaţional." Într-adevăr, foarte şarmant. Dar cred că ştiţi la fel de bine ca şi mine despre ce vorbim cu adevărat. Vorbim pur şi simplu despre senzaţional. Când eram tânăr, l-am cunoscut pe omul care pe la mijlocul anilor 1970 a oferit formaţiei *Beatles* cinci sute de milioane de dolari pentru un singur concert, pe care voia să-l transmită în întreaga lume. Cinci sute de milioane - şi ar fi făcut o afacere trăsnet. Eu sunt sigur că timpurile când *Beatles* erau mai populari decât Isus Hristos au trecut de mult. Un oftat din adâncul fiinţei sale. Dar, pe de altă parte, nu pot să nu plec urechea la argumentele dumneavoastră. Da, locul casetei video este în mâinile Bisericii. Fără îndoială trebuie să insist, ţinând seama de eforturile noastre deloc neglijabile de până acum, ca eu să primesc o despăgubire minoră, aş numi-o aproape simbolică.

— Despre asta se poate bineînţeles discuta, spuse Scarfaro. La ce sumă vă gândiţi?

— Daţi-mi voie să spun aşa, răspunse Kaun, încercarea eşuată de a reuni formaţia *Beatles* a avut loc aproape cu treizeci de ani în urmă. În ziua de azi se plătesc pentru publicitate, pentru licenţele de transmitere a unor evenimente sportive importante sume pe care atunci nici nu ni le puteam închipui. Un singur film de succes din Hollywood aduce în prima săptămână mai mulţi bani decât toate filmele la un loc din prima jumătate a secolului. Şi acum veniţi dumneavoastră şi vreţi să aveţi filmul care îl arată pe Isus Hristos... Făcu un gest de dispreţ. Dar îl veţi primi. Veţi primi tot. Vă dau scheletul păstrat intact al călătorului în timp, datat prin metoda radiocarbon la două mii de ani, dar cu coroane dentare impecabile, modeme, şi o fractură osoasă tratată după standardele medicale din anii 1980. Scheletul singur este deja o senzaţie ştiinţifică - şi primiţi şi indicaţiile de utilizare pentru o cameră video Sony care va ajunge pe piaţă abia în trei ani. Pentru hârtia acestor indicaţii s-a stabilit de asemenea o vârstă de două mii de ani de către două institute independente. Şi, în afară de asta - ridică plicul cu restul fotografiilor -, vă arăt o scrisoare a călătorului în timp.

În ochii preotului apăruse o licărire ciudată.

— O scrisoare? spuse el ca un ecou.

— O scrisoare. Kaun înclină blând din cap. Şi tot ce vreau pentru asta sunt zece miliarde de dolari.

*

Eisenhardt, care urmărise discuţia dintre cei doi bărbaţi prin lamelele lăptoase trase oblic în faţa ferestrei toaletei sale, tresări când Kaun numi suma. Să pronunţi o asemenea cifră cu toată seriozitatea! Îi apăru transpiraţia şi nu numai pentru că toaleta era singura încăpere a rulotei neconectată la sistemul de climatizare, din care cauză în timpul zilei se transforma într-un adevărat incubator.

Preotul reacţiona extrem de indignat la această cerere. Eisenhardt se uită precaut printre lamele şi îl văzu gesticulând puternic, în timp ce îi reproşa că vrea să obţină un profit maximal, lipsit de scrupule dintr-o descoperire care nu îi aparţinea.

— V-am făcut pur şi simplu o ofertă, părinte. Şi prin „v-am" mă refer la Biserica Catolică. Puteţi fi de acord şi atunci primiţi tot ce este în posesia mea în acest moment şi puteţi dezgropa caseta video sau s-o lăsaţi unde este. Cum doriţi. Sau nu acceptaţi - atunci trebuie să aveţi răbdare până pun eu bine caseta, până s-a derulat întreaga campanie pentru scoaterea ei pe piaţă, până ce cad de acord cu toate companiile de televiziune interesate în legătură cu condiţiile preluării premierei de difuzare, până ce sunt acoperite toate locurile de publicitate şi stabiliţi toţi sponsorii. Şi să priviţi cu surprindere conţinutul ei. Cum doriţi. Este hotărârea dumneavoastră.

— Zece miliarde de dolari este un preţ cu totul inacceptabil pentru o casetă video.

— Da, este o sumă considerabilă. Dar nu trebuie să treceţi cu vederea că vă vând mult mai mult decât doar o casetă video. Vă vând controlul asupra conţinutului ei. Vă vând tăcerea mea că există această casetă, în caz că se va putea vedea ceva pe ea care să nu fie în conformitate cu dogmele bisericeşti. Şi cu această tăcere vând în acelaşi timp şi, ca să o spun fără ocolişuri, integritatea mea jurnalistică. Iar aceasta, îmi pare rău, nu e de căpătat pe o nimica toată.

Mai înainte, în timpul discuţiei din camera de şedinţe, la un moment dat Eisenhardt devenise absent. Ca şi cum cineva ar fi tras o manetă în interiorul lui. Profesorul Wilford-Smith deschisese marea Biblie pentru a citi în evanghelii toate datele despre ucenicii lui Isus şi astfel să dea peste o indicaţie că unul dintre ei ar fi fost cu adevărat călătorul în timp şi, dacă da, care dintre ei. Iar el

stătuse alături şi se întrebase: „Pentru Dumnezeu, ce caut eu aici?”

Ce aduseseră toate aceste raţionamente şi jocul de-a Sherlock Holmes? Chiar nimic.

Când se descoperiseră indicaţiile de utilizare, Kaun şi Wilford-Smith trăseseră concluzii pertinente şi convingătoare. Iar scrisoarea dovedea că aproape nimic nu era corect. Nici nu se va descoperi foarte curând cum se poate călători în timp, nici nu se aflase în spatele acestei acţiuni un plan pus la punct în toate amănuntele. Ajunseseră din motive false la câteva rezultate corecte, dar numai din întâmplare.

— Treceţi cu vederea faptul că pot merge cu ceea ce ştiu pur şi simplu la oficialităţile israeliene, trecu preotul direcţia la ameninţări. Acestea vor stopa activităţile dumneavoastră şi nu ne va costa nici un cent. Pentru că ce încercaţi dumneavoastră să faceţi nu este nimic altceva decât să scoateţi din ţară, în mod ilegal, descoperiri arheologice.

Kaun părea neimpresionat.

— În primul rând, încă nu am scos nimic din ţară. În al doilea rând, pentru a prezenta caseta video, nu trebuie să părăsească ţara; posed staţii mobile de transmisie, care pot ajunge aici în câteva ore. Vocea lui deveni mai înceată, mai ameninţătoare. În al treilea rând, pot să-mi închipui o mulţime de lucruri, dar nu că doriţi în mod serios ca statul Israel să deţină controlul asupra casetei video cu Isus.

Eisenhardt simţise nevoia să se desprindă de discuţia din sala de conferinţe. Mormăise că ar trebui să se ducă la closet şi o întinsese, trăsese uşa dintre bucătărie şi sala de şedinţe cu grijă în urma lui, ducându-se în spate. Acolo observase că stătea cineva lângă rulotă şi se hotărâse să se ducă totuşi la toaletă, încet, ca să tragă cu urechea.

Deci lui Kaun îi păsa realmente numai de bani. Şi ce tocmai făcea acum era înşelăciune crasă. După ceea ce se întâmplase azi-noapte, pierduse

probabil speranţa să mai găsească vreodată camera video cu caseta în ea. Acum spera să poată vinde acele câteva oase şi bucăţi de hârtie Bisericii, speculând faptul că aceasta va prefera să şteargă toate urmele a ceea ce se întâmplase. Şi astfel nu va observa nimeni niciodată că în realitate nu existase vreo urmă care să ducă spre camera video.

Şi nu va fi găsită. Simţea că ameţeşte. Nu era exact acest lucru pe care îl predicase el acum câteva zile? „Indiferent ce se întâmplă, nu veţi prezenta această înregistrare video la televizor, înainte să pornească la drum călătorul în timp." Brusc, Eisenhardt avu senzaţia că stătea lângă persoana sa, că pluteşte peste el, că se vedea pe el însuşi ca o figură într-un joc mare, complex, aşa cum privise figurile de pe diagrama sa când făcea planuri pentru un roman şi totul trebuia să se potrivească. Aparent era şi viaţa un fel de roman şi tocmai putea să se uite cum se întrepătrundeau toate, cum se potriveau.

— Poate ar trebui să continuăm discuţia în alt loc decât aici, propuse trimisul Vaticanului.

— Cu multă plăcere, îl auzi Eisenhardt spunând pe preşedintele consiliului de administraţie a lui Kaun Enterprises. Să mergem în biroul meu. Acolo pot să vă scriu un număr al unui cont din Elveţia.

Auzi cum se depărtară paşii şi rămase cu sentimentul de consternare.

*

— Nu o să găseşti nimic despre tunel la Biblioteca Americană, crede-mă, spuse Yehoshuah, cu mâna pe clanţă. Mai bine vino cu noi.

Se aflau direct în faţa clădirii bibliotecii Universităţii Ebraice, şi în plus şi într-un loc foarte nepotrivit; fiecare a doua maşină care trecea pe lângă ei, claxona dezaprobator.

— Prostii, răspunse Stephen. Asta e pierdere de timp, dacă nu cunoşti nici măcar alfabetul ebraic. Nu, facem aşa cum am vorbit. Voi căutaţi aici după tot materialul pe care îl puteţi găsi, iar eu caut în

American Library. Am şi alte lucruri de rezolvat. La cinci vin să vă iau. Luă telefonul mobil care atârna de cablul încărcătorului şi controla stadiul bateriei. Dacă se întâmplă ceva deosebit mă sunaţi. Las telefonul deschis.

— Într-o bibliotecă? Cu aşa ceva nu te faci simpatic, spuse Yehoshuah.

— Pot să-l pun pe surdină. Atunci face doar tic-tic când mă sună cineva. O bibliotecă este unicul loc unde ai şansa să-l auzi. Nu-ţi face griji.

Judith deschise portiera şi coborî.

— Te grăbeşti cumva? întrebă ea. Pari cam stresat.

Stephen se uită în ochii ei negri impenetrabili.

— Se observă? Aş vrea foarte mult ca mâine pe la ora asta să intru în tunel.

*

Maşina, care stătea la marginea trotuarului vizavi de bloc, parcase acolo deja din zorii zilei. De atunci rămăseseră neclintiţi la post cei doi bărbaţi care stăteau în ea, supraveghind intrarea, lângă care se afla un lung şir de cutii poştale şi sonerii. Exista o cutie poştală şi o sonerie pe care scria Yehoshuah Menez şi acesta era motivul pentru care stăteau cei doi oameni în maşină.

Era o stradă foarte aglomerată. Nimeni nu-i lua în seamă. Pe tabloul de bord erau lipite trei poze mici, care arătau feţele a doi tineri şi a unei fete tinere. Din când în când unul din ei se uita la ceas; în ultimul timp, mai des.

În sfârşit, se opri o maşină în spatele lor în care erau de asemenea doi bărbaţi. Cei doi bărbaţi din prima maşină se întoarseră. Erau feţele pe care le aşteptaseră. Priviri întrebătoare. Făcură nou-veniţilor un semn simplu, o mână ridicată, al cărei deget arătător şi mare formau împreună un O, sau un zero, dacă vreţi. Asta însemna: nu s-a întâmplat nimic. Nici unul dintre cei trei, la ale căror poze se uitaseră de aproape zece ore, nu îşi făcuse apariţia.

Unul din cei doi bărbaţi din maşina din spate dădu aprobator din cap, iar bărbaţii din maşina din faţă se aşezară din nou, porniră motorul, folosind o breşă în traficul continuu pentru a se infiltra şi în rândul de maşini, făcându-se nevăzuţi. Cealaltă maşină mai merse o bucată în faţă, exact acolo unde stătuse prima.

— Dar întâi să mergem în oraş să mâncăm ceva! spuse unul din bărbaţi. Mor de foame.

*

Eisenhardt închise uşa toaletei în urma sa, se rezemă cu un sentiment greu în corp de ea şi privi fix peretele de vizavi. Dură un oarecare timp până îşi dădu seama că era nedumerit. Complet nedumerit. Ce să facă el acum? Nu avea nici cel mai mic habar. Oare puteai face ceva care ar reprezenta o diferenţă? Aşa cum stăteau lucrurile, viitorul părea cert. Era scris irevocabil în marea carte a lui Dumnezeu. *Kismet.* Fataliştii avuseseră dreptate.

Îşi dorea să fi avut el însuşi ceva din energia şi bogăţia de idei cu care obişnuia să îi înzestreze pe eroii romanelor sale. Atunci cel puţin nu i s-ar mai înnoda intestinul subţire de spaimă.

Se duse înapoi în bucătărie. Prin uşa glisantă îi auzea pe profesori discutând, de mai multe ori se spusese cuvântul „apostol”. Eisenhardt se opri cu mâna pe clanţă. Nu, acum nu putea să se ducă înapoi în această cameră. Nu putea face aşa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu.

Se duse în spate, în dormitorul său, căzu pe pat şi puse mâinile pe faţă. Să nu audă, să nu vadă nimic. Să dispară totul. Dar apoi lăsă mâinile deoparte şi se uită fix în tavan.

Mai era ceva. Ceva îl frapase în convorbirea celor doi bărbaţi. Se spusese o frază care declanşase ceva în el, o amintire, un fir al gândirii, ceva care făcea valuri în subconştientul său. Se ridică în coate şi se uită spre micul birou pe care se

aflau între timp aproape toate cărţile pe care le găsise în dulapurile din faţă.

Lydia spusese că era tipic pentru el: toate dormitoarele sale aveau tendinţa să se transforme rapid în biblioteci. Cum a fost? John Kaun citise cartea de vizită a bărbatului slab din Roma cu voce tare. Îl numise părintele Scarfaro. Membru al unei congregaţii... Hmm. Eisenhardt se ridică, umblă prin teancurile de cărţi şi găsi ce căuta. O carte despre Biserica Romano-Catolică şi Vatican. Dădu foile la cuprins şi deschise apoi la pagina respectivă. Existau în total nouă congregaţii, organe administrative superioare cu împuternicire legiuitoare şi judecătorească în tot cuprinsul Bisericii. Eisenhardt se încruntă. Învăţătura despre separarea puterilor pare să fi trecut pe lângă Biserică fără să fi lăsat vreo urmă. Citi mai departe. Congregaţia pentru Sfânta învăţătură era prezentată prima. În romanele sale, Eisenhardt descrisese de multe ori cum în momente de cumplită spaimă oamenii credeau că le îngheaţă sângele în vine. Acum experimenta pe propriul trup cum se simte aşa ceva. Dacă în acest moment un schelet i-ar fi pus mâna pe umăr şi un craniu în putrefacţie i-ar fi rânjit, nu s-ar fi putut speria mai tare.

*

Congregaţia pentru Sfânta învăţătură, scria acolo, era o organizaţie străveche. Papa Grigorie al IX-lea o înfiinţase în 1231, deci acum aproape opt sute de ani - dar nu sub acest nume pe care îl purta acum. Până în anul 1908 această organizaţie se numise altfel, purtase un nume care timp de sute de ani însemnase frică şi spaimă, foc, schingiuiri, sânge vărsat, cu alte cuvinte Evul Mediu întunecat. Nu bănuise că încă mai exista această organizaţie.

Congregaţia pentru Sfânta învăţătură era numele actual al *Sfintei Inchiziţii.*

29

URGENT - CONFIDENŢIAL
John,

Băncile fac presiuni din cauza căderii cursului. Domnul Sutherland de la First National vrea să reunească consiliul de supraveghere într-o şedinţă extraordinară, miercurea viitoare. Este evident că poziţia dumneavoastră ca preşedinte va fi pusă în discuţie.

S.

Asta nu putea fi adevărat. Stephen se uita fix la bucăţica de hârtie, o chitanţă pe care bancomatul o scuipase, apoi la cardul său VISA.

„Limit exceed", scria acolo.

Bancomatul, solid şi de necucerit, zidit în peretele unei clădiri oficiale, mestecase excesiv de mult la card, pe care Stephen îl introduse în fanta sa. Acum capacul din metal nobil, lucios, se interpuse din nou cu o forţă supărătoare şi de nestăpânit între el şi tastatura pe care tastase suma dorită de bani.

Asta da surpriză frumoasă. Stephen îşi introduse cardul înapoi în compartimentul portofelului său, unde stătea de obicei, şi făcu loc următorului client, o femeie plinuţă, cu părul tapat în sus, care-i arunca priviri bănuitoare. Arăta chiar aşa de periculos? Stephen clătină nemulţumit din cap şi plecă încet mai departe, cu portofelul în mână.

Putea fi adevărat? Cheltuise el atât de mult de când sosise în Israel? Trebuia să se fi gândit să mărească limita de credit la timp. Trebuia cumva... dar cum? Să sune la banca sa... Dacă ar fi putut da de Hugh Cunningham, referentul său bancar, s-ar mai fi putut face ceva, cel puţin temporar.

Câţi bani mai avea de fapt? Numără bancnotele. Îi ajungeau de-abia cât să plătească mâine-dimineaţă hotelul. Nemaipunând la socoteală închirierea echipamentului de scafandru sau plata maşinii. Incredibil!

Dar oare ce era pe celelalte cârduri? Avea trei - un card VISA, un MasterCard şi un American Express. De fapt erau cinci în total, dar celelalte două erau acceptate doar în SUA, unul din ele doar la benzinării. MasterCardul avea acelaşi cont ca şi cardul VISA, astfel că nici cu acesta n-ar fi avut noroc. Dar cu American Express... cu cardul respectiv putea, de asemenea, să facă rost de bani gheaţă, dar nu la un bancomat. American Express avea un birou aici în Ierusalim, dacă-şi aducea bine aminte. Sau era doar în Tel Aviv? Ei, asta se putea afla.

Fără bani. Incredibil. Şi ce repede îi strica aceasta dispoziţia! La ce folosea faptul că avea o avere, dacă nu avea acces la ea? Asta era o tâmpenie uriaşă.

Închise, încă neîncrezător, portofelul, îl băgă din nou în jachetă şi se prefăcu aproape într-o stană de piatră când îi văzu pe cei doi bărbaţi, care veneau cufundaţi în discuţie, de-a lungul trotuarului, direct spre el. Ţinându-şi răsuflarea şi străduindu-se din răsputeri să nu mai facă în plus o mişcare agitată, care să le atragă atenţia din colţul ochiului, se salvă în spatele celei mai apropiate uşi de magazin.

Ei se opriseră, în loc să meargă mai departe şi să dispară! Se prefăcu că observă exponatele, în timp ce-i observa pe cei doi. Fără îndoială, erau doi dintre oamenii lui Ryan. Îi văzuse de mai multe ori în tabără şi ei îl cunoşteau, de asemenea. Ce făceau aici? Trebuia să fie o coincidenţă că treceau tocmai acum şi tocmai aici pe strada aceasta; nu păreau că-l caută pe el.

Încă aşa o întâmplare tâmpită. Nu făcea deloc bine moralului său. Cineva îi vorbi din lateral, el

nu înţelese nimic, se întoarse tresărind speriat şi replică din reflex:

— Poftim?

— Vă interesează camerele video? zise vânzătorul, un bărbat zdravăn cu păr cărunt şi cu un nas borcănat impresionant, trecând pe engleză.

— Camere video?

Stephen îl privi iritat, apoi îşi îndreptă atenţia spre exponate la care se uitase până atunci fără să le vadă cu adevărat. Într-adevăr erau camere video, în toate mărimile şi de toate mărcile. Era un magazin specializat pe articole foto şi video. Şi cei doi „dulăi de pază" stăteau încă la marginea străzii şi păreau să discute amănunţit încotro să o ia.

— Desfacem toate mărcile importante, se porni vânzătorul şi apucă aparatul cel mai apropiat pentru a i-l pune lui în braţe. Era incredibil de uşor. Sony, Canon, Panasonic, JVC, Sharp... orice doriţi. Acesta de aici este cea mai mică şi mai uşoară cameră video digitală, numai cinci sute de grame, dar prevăzută cu zoom optic de 10X. Ei, cum stă în mână? Extraordinar, nu-i aşa? Nu-i nici o problemă să o iei peste tot şi să înregistrezi totul.

Stephen privi aparatul. Avusese cândva un dictafon care era mai mare. Uimitor. Ridică ocularul la ochi şi privi prin acesta pe stradă. Părea că cei doi sunt în căutarea unui restaurant şi că nu se pot pune de acord.

— Uimitor, se adresă el vânzătorului, care-l privise aşteptând.

— Permiteţi să vă întreb dacă v-aţi hotărât pentru un sistem anume? vru el să ştie.

— Un sistem? Stephen conştientiza brusc că era pentru prima dată în viaţa sa când ţinea în mână o cameră video. O deficienţă remarcabilă pentru cineva care se afla în căutarea celei mai importante camere video din istorie. Ce fel de sisteme există?

O strălucire se făcu remarcată în ochii bărbatului.

— Există Video-8, acesta e sistemul mai vechi. Răspândit la scară largă şi casetele sunt ieftine. Apoi există sistemul Hi-8, în principiu acelaşi lucru, dar cu o calitate a imaginii mult îmbunătăţită, mai bună ca a televizorului dumneavoastră. Dar cel mai modern actualmente este desigur cel cu înregistrare digitală. Cele mai bune contraste, culori strălucitoare, imagini de o claritate inegalabilă - şi fără pierderi la prelucrarea ulterioară. Eu recomand tuturor clienţilor mei să acorde importanţă postprocesării, pentru că: să presupunem că sunteţi în concediu - consider acum că acesta ar fi cazul dumneavoastră - atunci înregistraţi tot ce vă vine în faţa lentilei. Dar prietenii dumneavoastră de acasă, familia dumneavoastră ş.a.m.d., acelora doriţi să le arătaţi doar imaginile cele mai bune. Poate vreţi să mai integraţi nişte efecte speciale, să scurtaţi anumite scene sau să le puneţi în altă ordine. Precum Steven Spielberg, care n-ar fi nimeni fără tăieturi şi postprocesare, nu-i aşa? Pentru aceasta sistemul video digital este optim. Priviţi de exemplu aici... Luă camera din mâna lui Stephen şi deschise un mic căpăcel lateral. Aici aveţi toate conexiunile - LANC, microfon extern, căşti, ieşire digitală, super-video, audio. Desigur că aparatul funcţionează cu un acumulator Li-Ion, nu există deci o Memory, are...

— Am auzit că urmează să apară un nou sistem, îi întrerupse Stephen avalanşa de cuvinte. Se cheamă MR dar nu ştiu ce înseamnă.

— Ah, da. Bărbatul dădu afirmativ din cap. De la Sony. MR înseamnă, cred eu, *magnetic resonance* sau ceva asemănător. Dar acesta urmează să apară pe piaţă de abia în trei până la patru ani. Actualmente, nu merită discutat despre asta şi probabil atunci când va apărea va fi disponibilă pentru piaţa High-End. Adică va fi prea scumpă pentru un om normal.

Cei doi bărbaţi păreau că se hotărâseră şi se îndepărtară, traversând strada.

— Ştiţi cum funcţionează sistemul acesta MR? vru să ştie Stephen.

— Ah, în principiu este tot un sistem digital. Singura diferenţă este faptul că nu se mai înregistrează pe mediu magnetic, ci că stocarea se face pe un cristal de siliciu special. Pentru dumneavoastră aceasta înseamnă că o înregistrare odată făcută nu mai poate fi ştearsă, că rămâne pentru foarte mult timp. Interesant pentru filmele cu scop documentar, dar destul de scump, dacă tocmai începi cu filmatul. Oricum ar trebui să încapă pe casetă vreo douăsprezece ore.

— Dar cât ţine o înregistrare în ziua de azi?

— Depinde. La Video-8 şi Hi-8, deci la sistemul analog, calitatea scade după zece, douăzeci de ani. Pur şi simplu pentru că intensitatea magnetizării de pe bandă scade cu timpul, înţelegeţi? La sistemul video digital este la fel, dar pentru că înregistrările sunt digitale pot fi copiate din nou şi din nou pe casete noi şi pot fi păstrate astfel un timp nedefinit.

— M-am prins. Oamenii lui Ryan erau în afara câmpului vizual. Stephen arătă spre micuţa cameră video. Puteţi să-mi daţi un prospect pentru asta?

O mică tresărire în colţul ochiului.

— Doriţi să luaţi camera aceasta? întrebă bărbatul cu părul cărunt.

— Nu ştiu încă, minţi Stephen.

— Fiţi atent, am un pont pentru dumneavoastră, spuse vânzătorul conspirativ şi scoase la iveală un prospect colorat şi apoi un pix. În mod normal această cameră costă... El scrise o cifră astronomică în şecheli şi alături o cifră la fel de astronomică în dolari. Dar dacă vă hotărâţi pe loc, pot să vă vând un aparat, perfect nou, perfect complet cu garanţie cu tot, dar fără cartonul original. Provine, nu mai povestiţi însă mai departe, dintr-o confiscare de bunuri. Fără carton original nu o pot vinde la preţul original, o

nebunie, dar aşa este. V-aş vinde-o pentru suma de... El scrise două cifre, ce reprezentau cu patruzeci de procente sub primele două. Cum spuneam, am doar una din aceasta. O şansă unică.

Stephen zâmbi văzând acest truc străvechi. Cumva asemănător îşi vânduse şi el software-ul său.

— Mulţumesc, spuse el şi luă prospectul. Dar trebuie să o întreb totuşi şi pe prietena mea. Înţelegeţi desigur.

Din nou o tresărire a ridurilor de sub ochiul drept şi în plus una în jurul colţurilor gurii. Tot un truc vechi. „Nu pot să mă hotărăsc singur, trebuie să cer permisiunea cuiva."

— Aduceţi-o pe prietenă cu dumneavoastră, îi propuse imediat bărbatul. Putem face nişte înregistrări de probă şi să le privim pe ecranul mare. O să fie încântată.

— Aşa o să fac, minţi Stephen, îşi luă la revedere şi plecă.

Afară pe stradă privi în toate direcţiile, dar nu mai era nici urmă de cei doi bărbaţi.

*

Nu vorbea prea mult. Willard, un zdrahon blond, care nu încăpea decât cu greu în costumaţia asemănătoare uniformei, în care dorea Ryan să-i vadă îmbrăcaţi, fuma aproape fără pauză şi Eliah, bronzat puternic, un *sabra* de neconfundat, un evreu născut în Israel, ronţăia atât de tacticos la un falafel, încât aveai senzaţia că nu va termina de mâncat decât peste mai multe ore. Nici unul din ei nu lăsa din ochi uşa de la intrare şi a drumului de acces. Aproape că nici nu-l văzură pe Ryan venind. Brusc, apăru mare într-una dintre oglinzile retrovizoare, ca din senin, şi în momentul următor deschise portiera maşinii şi se aşeză pe bancheta din spate.

— Şi? întrebă el simplu.

Pentru că Eliah tocmai mesteca, răspunse Willard:

— Nimic. Nu a apărut nimeni.

Ryan scăpă un mârâit. Era greu să apreciezi cu siguranţă în cazul său, dar părea să fie destul de iritat.

— Intrăm, hotărî apoi.

Willard căscă ochii.

— În casă?

— În locuinţă.

Între timp Eliah înghiţise.

— Şefu', spuse el, asta este ilegal şi în Israel.

— Ştiu, mârâi Ryan. De aceea există o a unsprezecea poruncă. Moise doar a ţinut-o sub tăcere.

*

Biblioteca Americană, o construcţie deosebită din oţel şi sticlă şi mult beton, nu se putea încadra uşor din punct de vedere stilistic într-o anumită epocă. Grilaje albe lăcuite din oţel, care produceau un efect special, fiind fără îndoială totodată extrem de stabile, înconjurau terenul şi chiparoşi înalţi acopereau clădirea ca o perdea. Totuşi, nu era nici o problemă să intre acolo. Un paznic în uniformă albastră stătea la uşa de la intrare, dar nu cerea de la nici un vizitator vreo legitimaţie, ci se limita la a-i studia sever pe nou-veniţi.

Parterul era ocupat cu o cafenea extinsă, cu o garderobă, cu nişte cabine telefonice, cu rânduri lungi de dulapuri cu cheie şi numeroase mese de lectură. Mai existau încăperi rezervate administraţiei, cu accesul interzis vizitatorilor prin afişe formulate excesiv de clar. Sala de lectură se afla la etaj. Era o încăpere mare cu ferestre înalte, care la jumătatea înălţimii era încă odată subîmpărţită de o galerie lată. Ca în orice altă bibliotecă, domnea acea linişte stimulativă, care permitea oricui să se concentreze mult mai bine decât în locurile cuprinse de agitaţia cotidiană.

„Ca într-o biserică, se gândi Stephen, în timp ce se plimba de-a lungul rafturilor, doar mai confortabil.”

Acum, cărei teme ar trebui să i se dedice? Aceasta era întrebarea. Mersese adesea la întâmplare prin biblioteci şi trăsese ici-colo câte o carte afară şi se lăsase surprins să afle unde-l conduce întâmplarea.

Încercă aceasta, dar aici şi acum nu ajută la nimic. Nu, tema nu putea să se numească decât: Muntele Templului. Stephen se duse la catalogul care era ţinut venerabil în forma unor fişe uzate, aflate în interiorul unor sertare de lemn, şi căută Muntele Templului şi termenii înrudiţi.

Găsi o carte voluminoasă, legată în piele, care promitea să dezvăluie istoria Muntelui Templului într-un mod care epuiza exhaustiv această temă. În orice caz rămase doar cu promisiunea - o privire la cuprins lăsase impresia de temeinicie şi exhaustivitate, dar textul în sine, deşi prevăzut cu nenumărate desene, fotografii şi hărţi, se dovedi cam haotic şi neindicat pentru a obţine o vedere de ansamblu. Stephen citi totuşi pe ici, pe colo una sau alta din anecdotele interesante. Astfel existaseră, de exemplu, în acest secol două lovituri dramatice asupra construcţiilor musulmane de pe Muntele Templului. În anul 1969, un creştin australian bolnav psihic, pe nume Dennis Rohan, dăduse foc moscheii Al-Aqsa, aducându-i pagube majore. Câţiva ani mai târziu, fusese deconspirat în ultimul moment planul unor evrei naţionalişti, care avuseseră de gând să arunce în aer moscheile din faţa Domului Stâncii, pentru a elibera terenul pe care se construise cândva templul evreiesc şi să grăbească astfel venirea lui Mesia.

Stephen clătină din cap fără să vrea. Lumea părea să fie obsedată de această suprafaţă de 1,5 km^2, stâncoasă şi nefolositoare.

Apoi, menţionat mai degrabă în trecere într-un capitol secundar, dădu peste un fapt interesant. Şantierul arheologic ce începea la sud de Muntele Tempului pe partea cealaltă a străzii principale se numea Oraşul lui David. Asta ştia. Ceea ce nu ştia

însă - nici nu-l interesase până atunci - era de unde provenea acest nume. La începutul secolului, citi el, un membru al aripii franceze a familiei Rothschild cumpărase această bucată de pământ pentru a găsi adevăratul mormânt al regelui David. Nu a fost găsit niciodată. Sub ocupaţia britanică, întreaga zonă avusese statutul unui şantier arheologic, de aceea fusese interzisă orice activitate de construcţie. Atunci când devenise teritoriu iordanian, nu se mai respectase această interdicţie şi, neţinându-se cont de ruine şi morminte, se construise cu efervescenţă. Numai teritoriul care aparţinea familiei Rothschild fusese considerat proprietatea duşmanilor şi rămăsese neatins.

Din acest motiv Halil Saad găsise cisterna când îşi săpase pivniţa. Casa sa stătea pe ruinele unei alte case, care fusese construită în timpurile în care teritoriul aparţinuse Iordaniei. Halil Saad săpase doar mai adânc decât predecesorul său. Terenul făcea parte din una din cele mai vechi zone ale Ierusalimului. Dar despre un tunel nu era vorba nicăieri...

Piui în buzunarul hainei sale. Telefonul.

— Yehoshuah? răspunse el, puse cartea înapoi şi se puse în mişcare peste preşurile groase şi gri ce duceau spre ieşirea din sala de lectură.

Bibliotecara, care supraveghea din spatele unui pupitru, îl studie dezaprobator, chiar extrem de dezaprobator.

— Ce este?

Spre marea sa surprindere, nu era nici Yehoshuah şi nici Judith. Era o voce care vorbea engleză cu un accent dur şi pe care nu o recunoscu imediat.

— Domnule Foxx? Aici este Peter Eisenhardt. Aş vrea să vă întâlnesc. E posibil, ăăă, să am informaţii interesante pentru dumneavoastră.

*

Încuietoarea nu se opuse mai mult de douăzeci de secunde. Nu-i auzi nimeni şi nu-i văzu atunci când pătrunseră în locuinţa lui Yehoshuah Menez. Imediat după aceea uşa se închise din nou şi totul arăta ca şi înainte. Era o garsonieră cu duş, vestiar şi balcon. Şi totul arăta de parcă fuseseră deja spărgătorii înaintea lor.

— Ce porcărie, mormăi Ryan pentru el, când inspecta zona bucătăriei. Tânărul arheologul nu părea să dea doi bani pe detergenţii moderni, ci părea mai degrabă să se străduiască să-şi transforme obiectele de-a dreptul în fosile.

La robotul telefonic clipea o lumină verde. Ryan cunoştea modelul. Lumina însemna că erau înregistrate convorbiri pe care nu le ascultase nimeni. El apăsă butonul corespunzător.

Erau două apeluri. La primul din ele cineva închisese cu un fâsâit puternic. La cel de-al doilea telefon era o înregistrare într-o ebraică disperată a unei voci de femeie care îi era vag cunoscută lui Ryan. Desigur, mama lui Judith Menez cu care vorbise odată. Yehoshuah era doar fratele ei.

Dar conţinutul înregistrării nu-l interesa, ci mai mult data şi ora apelurilor, care erau afişate în timpul redării pe display-ul aparatului. În concluzie, Yehoshuah Menez nu mai fusese în locuinţa sa de duminică după-amiază.

*

— De unde aveţi numărul meu? întrebă Stephen mirat, în timp ce uşa sălii de lectură se închise silenţios în spatele său.

— Din fişierul cu adrese al laptopului dumneavoastră.

— Şi de ce vreţi să mă vedeţi?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Cred că e important.

Lui Stephen tot nu-i venea a crede. Ce Dumnezeu ar fi vrut scriitorul de la el?

— Domnule Eisenhardt, ştiţi doar că domnul Kaun mă caută. Trebuie să plec de la premisa că

telefonul dumneavoastră este o manevră prin care vrea să mă prindă.

Vorbea încet. O tânără, care lucra la cataloagele îndrumătoare, puse aici afară, îl privi iritată. Indiferent pentru ce căuta bibliografie, ea putea pesemne înţelege ce vorbea el la telefon.

— Vă rog, aveţi încredere, îl rugă Eisenhardt. Kaun nu ştie nimic de acest telefon. Acţionez din proprie iniţiativă.

— Kaun vă înregistrează probabil toate convorbirile, vă este clar aceasta?

— Nu sun din tabără. Sunt în Ierusalim într-o cabină telefonică publică şi creditul meu se apropie rapid de sfârşit. Vă rog să stabilim un loc de întâlnire. Unde doriţi.

Stephen se gândi intens. Dacă era adevărat ce spunea scriitorul, atunci exista şansa să afle ce anume avea Kaun de gând. În plus, trebuia să recunoască în sinea lui, era curios să afle din ce motiv începuse Eisenhardt să ţească intrigi împotriva angajatorului său.

— Bine atunci, spuse el. Unde sunteţi acum?

— Sunt în Biblioteca Americană, pătrunse vocea lui Eisenhardt din minuscula cameră de rezonanţă a difuzorului telefonului. În una din cabinele telefonice din holul de la intrare.

Stephen ar fi râs aproape cu voce tare. Devenea din ce în ce mai nebunesc!

— Aşteptaţi un moment, îl rugă el, apoi apăsă pe butonul „mute” astfel încât microfonul era blocat şi traversă repede cei câţiva paşi până la scară, de la care se putea vedea jos în sală. Într-adevăr, acolo era Eisenhardt în una dintre cabinele telefonice. Era preocupat să introducă fisă după fisă în telefonul flămând. Să suni pe mobil era aproape la fel de scump ca un apel pe fix în America.

Stephen se ascunse în spatele unei coloane de beton şi deblocă mobilul.

— Cum aţi ajuns acolo?

— Ryan m-a adus aici. Am spus că vreau să fac cercetări în literatură. Mă ia diseară din nou înapoi. Nu ştiu dacă numele vă spune ceva - Ryan este şeful securităţii...

— Ba da, îl întrerupse Stephen, numele îmi spune ceva.

— Ah, da, zise Eisenhardt jenat. În seara aceasta. Vă rog, ne putem întâlni? Indiferent unde, dar trebuie să stabilim repede.

„Un truc să-l facă pe celălalt să ia o hotărâre", se gândi Stephen.

— Rămâneţi unde sunteţi, spuse el. O să vin la dumneavoastră.

— Bine. Eisenhardt păru uşurat. Asta este bineînţeles cel mai simplu. Şi ăăă, *când?*

— Într-o jumătate de oră.

— Bine. Mulţumesc. Eu... eu o să aştept pur şi simplu aici. Ştiţi unde se află biblioteca?

Stephen mustăci.

— Da, răspunse el. Cel puţin aproximativ.

— Bine, atunci ne vedem peste o jumătate de oră.

— Într-o jumătate de oră. Stephen apăsă butonul care închise convorbirea, băgă telefonul şi observă din ascunzătoarea sa ce făcea scriitorul. Bineînţeles, tânărul dorea doar să se convingă că nu avea de-a face cu o capcană. Dacă Eisenhardt s-ar fi îndepărtat de telefon şi ar fi încuviinţat cuiva cu o mişcare a capului sau dacă ar fi făcut un semn pozitiv - degetul mare în sus sau ceva asemănător -, atunci ar fi ştiut cu siguranţă că urmăritorii lui îl pândeau. Dar neamţul nu făcu nimic asemănător. Puse receptorul în furcă, îşi strânse restul monedelor remise de telefon şi le băgă în buzunar. Apoi rămase pe loc, privind timid în jur; părea cam pierdut.

Hmm. Într-adevăr ciudat. Aproape prea ciudat. Oare era chiar o întâmplare că scriitorul îl sunase de aici? Stephen se uită la ceas. O jumătate de oră avea timp să se gândească.

Se întoarse în sala de lectură, se duse în faţa unui geam şi pândi strada. Erau pe undeva parcate maşini în care stăteau bărbaţi fără să coboare? Stăteau siluete suspecte în colţuri greu de observat? Oricât se străduia, Stephen nu putea descoperi nimic care să-i confirme suspiciunile. Vedea o stradă intens circulată, pe care oricum parcarea era interzisă; oamenii veneau şi plecau, erau ori prea tineri, ori prea bătrâni sau prea feminini, pentru a face parte dintre oamenii lui Ryan; şi singurul care nu mergea spre un anume loc era un vânzător ambulant, care-şi plasase căruciorul cu fructe în faţa gardului din grilaj şi vindea portocale la trecători.

Stephen ascultă în sinea sa. Era acolo vreo voce care-l avertiza? Nu. Vreun sentiment neplăcut şi difuz în burta sa? Nici aici. Nu credea că aceasta era o capcană rafinată. Dacă Ryan ar fi ştiut că el se afla aici, atunci nu ar fi recurs la o asemenea manevră. Tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să-l aştepte afară, să-l ameninţe neobservat la ieşire cu un cuţit de vânătoare în coaste şi să-i ordone să vină cu el. Aşa de simplu ar fi fost asta şi nimeni nu i-ar fi dat nici o şansă de scăpare.

Deci bine. Risc. Stephen părăsi sala de lectură şi coborî pe scara lată, de asemenea prevăzută cu un covor pufos. Eisenhardt stătea la peretele cu multe geamuri de lângă intrare, uitându-se afară, cu o agendă groasă, legată în piele, sub braţ, mâinile adânc îngropate în buzunare şi nu-l auzi venind.

— Domnule Eisenhardt? făcu Stephen, atrăgându-i scriitorului atenţia asupra sa, când ajunsese în spatele său.

Scriitorul se întoarse, cu ochii larg deschişi, ca şi cum ar simţi infarctul apropiindu-se.

— Domnule Foxx! Doamne Dumnezeule, ce m-aţi speriat! De unde veniţi aşa?

— Ca să fiu sincer, am fost tot timpul aici. Eram sus în sala de lectură când m-aţi sunat.

— Da? Scriitorul clipi iritat. Cu adevărat? Ce coincidenţă!

— Da.

Eisenhardt clătină din cap.

— Într-un roman nu ar avea ce căuta aşa o scenă, spuse el apoi şi zâmbi jenat. Dar viaţa îşi poate permite orice...

„Probabil că o persoană cu o asemenea meserie trebuia să vadă lucrurile aşa”, gândi Stephen.

— Voiaţi să vorbiţi cu mine. Despre ce este vorba?

— Da, deci... Nici nu ştiu cu ce să încep mai întâi...

— Poate să ne aşezăm într-un colţ liniştit? propuse Stephen şi arătă spre una din mesele goale care se afla deoparte şi promitea linişte imperturbabilă. Doriţi să beţi ceva?

— Un pahar de apă minerală, mai târziu, zise scriitorul, care încă mai arăta ca un pachet de nervi. Permiteţi să vă întreb direct ceva, domnule Foxx?

— Spuneţi-mi Stephen. Da, clar. Ce vreţi. În cel mai rău caz nu răspund.

— Ştiţi unde se află camera? Stephen se lăsă pe spetează.

— Mi-e teamă că ne aflăm deja în cel mai rău caz.

— Da, înţeleg. Scuzaţi-mă.

Eisenhardt îşi puse agenda în faţa sa pe masă şi urmări neîncetat conturul acesteia cu degetele. Din suportul de pix se vedea clipul metalic al unui pix.

— Kaun a găsit în laborator camera cu care aţi fotografiat descifrarea primei pagini a scrisorii. Din text se poate sesiza că nu a fost vorba de o intervenţie planificată - ceea ce a pus sub semnul întrebării toate ipotezele de până acum. Pentru că se pare că scrisoarea este distrusă definitiv, Kaun a pierdut aparent speranţa să găsească vreodată filmul video.

Stephen inspiră involuntar mai puternic.

— Şi de ce îmi povestiţi asta? întrebă el apoi.

— Pentru că, spuse Eisenhardt şi se aplecă înainte, pentru a putea vorbi mai încet, a apărut un reprezentant al Vaticanului, un bărbat pe nume Scarfaro. Am auzit întâmplător discuţia lor, Kaun însă nu ştie asta. El încearcă să vândă toate descoperirile de până acum Bisericii Catolice pentru suma de zece miliarde de dolari.

— Ah, făcu Stephen. Zece *miliarde* de dolari? Kaun era obişnuit să gândească la dimensiuni mari. Şi ce s-ar întâmpla dacă ascundeau camera şi veneau cu versiunea asta? O cifră plină de fantezie. Dar o să-i facă zile fripte dacă nu găsesc camera!

— Nu. Sentimentul meu este că el speculează faptul că Biserica nu are nici un interes să se găsească filmul video. El vrea ca ei să plătească pentru a muşamaliza totul.

— Credeţi cu adevărat că Bisericii îi este frică de acest film?

— Desigur! Scriitorul făcu ochii mari. Aţi citit vreodată o carte şi apoi aţi văzut filmul fără să fiţi dezamăgit? Exact această situaţie o avem aici. Biserica trebuie în primul rând să se teamă că filmul ar putea dezvălui ceva care ar pune doctrina credinţei propovăduite până acum sub semnul întrebării şi prin aceasta şi infailibilitatea papei. În al doilea rând, şi aceasta este probabil chiar mai important: Filmul nu poate face faţă niciodată imaginilor pe care credincioşii şi le-au făcut în fantezia lor, cu toate icoanele de deasupra paturilor conjugale şi cu imaginile de prost gust din Bibliile pentru copii. Pe filmul video totul o să pară cam sărăcăcios, primitiv şi murdar şi se va vedea că Isus nu este decât un om ca toţi ceilalţi. Poate se va vedea cum anunţă cu glas tare ceva, şi asta va fi foarte interesant, dar nu va fi înţeles, pentru că aproape nimeni nu mai înţelege aramaica şi în ceea ce priveşte intensitatea mesajelor sale sunt sigur că orice evanghelist în cortul său poate fi de o sută de

ori mai convingător. Pe scurt, Biserica are toate motivele să se teamă că s-ar putea ca oamenii să-i întoarcă deziluzionaţi spatele după ce L-au văzut pe adevăratul Isus.

Stephen clătină încet din cap. Ceva asemănător îşi imaginase şi el.

— Ceea ce, sincer vorbind, ar fi o evoluţie îmbucurătoare, spuse el, dacă aş putea trăi vreodată momentul în care papa călătoreşte în vreo ţară iremediabil suprapopulată pentru a predica împotriva contracepţiei şi n-ar veni nimeni să-l asculte şi, dacă aş putea să trec aceasta în contul meu, atunci aş şti pentru ce am trăit.

— Şi dumneavoastră simţiţi astfel? spuse Eisenhardt uşurat. Asta este nemaipomenit. Credeam de fapt că trebuie să argumentez acum la nesfârşit...

— La asta v-aţi aşteptat?

— Păi da, eraţi aşa de prins în a găsi camera, aţi ascuns scrisoarea...

— Am uitat de ea. Cu adevărat. La început am crezut că săculeţul de plastic nu este o descoperire arheologică adevărată, replică Stephen, oftând. Vreau să spun că nimeni nu ar fi crezut asta. Mi-am imaginat că cineva îmi joacă o festă. Şi apoi am crezut că am de-a face cu o infracţiune. Doar când am văzut poza dumneavoastră în ziar şi mi-am dat seama cine sunteţi, am început să-mi imaginez o sumedenie de lucruri.

— Aţi văzut poza mea în ziar?

— Da. În seara în care aţi venit. Poza părea făcută într-un avion.

— Şi ştiaţi cine sunt?

— Da, auzisem cândva numele dumneavoastră. În orice caz ştiam că sunteţi un scriitor de science-fiction.

Eisenhardt clătină mirat din cap.

— Mă bucură să aud aceasta.

— În orice caz, reveni Stephen asupra temei, mă consider un agnostic, dacă nu chiar un ateu şi sunt

bun la orice altceva decât să vorbesc de bine Biserica. Din punctul meu de vedere pot să dispară toate religiile de pe această planetă.

— Exact, încuviinţă Eisenhardt. Extrem de exact. Ar fi o binecuvântare.

Un bărbat slab într-un sacou cu carouri mari trecu pe lângă masa lor, ţinând o tavă cu o ceaşcă de cafea pe ea, un ziar sub braţ şi se aşeză la două mese mai încolo. Stephen, neliniştit că nu-l văzuse pe bărbat venind, aruncă în jur o privire cercetătoare.

— Vă întrebaţi de ce sunt aşa de înverşunat în căutarea camerei, spuse el apoi, cu vocea scăzută. Vreau să vă spun. În primul rând - eu am făcut descoperirea, înţelegeţi, dar nu am fost iniţiat, nu s-a dorit ca eu să fiu prin preajmă şi, dacă aş fi lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul, numele meu ar fi fost pur şi simplu ignorat. Eu nu permit aşa ceva din principiu. În al doilea rând, am simţit o şansă, deşi nu am ştiut aşa bine pentru ce. Dar atunci când văd o şansă o prind, aşa sunt eu. Ceva tot va ieşi, m-am gândit eu. Poate bani sau doar faimă sau amândouă. În orice caz o aventură interesantă pe care, când voi fi bătrân şi cărunt, să le-o povestesc nepoţilor, aşezat în balansoar lângă şemineu.

Ochii lui Eisenhardt deveniseră dintr-odată inexpresivi.

— Dacă Kaun îşi îndeplineşte planul, replică el, atunci chestia asta cu povestitul poate deveni dificilă. Poate nici nu ajungeţi bătrân şi cărunt.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu înţelegeţi? întrebă scriitorul. Ce vrea Kaun să vândă Vaticanului este tăcerea absolută despre această situaţie. Şi sunt oameni care au fost reduşi la tăcere pentru sume mai mici de zece miliarde.

Stephen îşi privi interlocutorul gânditor. Pe fruntea scriitorului se pusese un strat fin de broboane de transpiraţie. Bărbatul avea cu

adevărat o imaginaţie bogată. Aproape bolnăvicioasă.

El clătină din cap.

— John Kaun este un om de afaceri fără scrupule. Dar nu este un ucigaş.

— John Kaun poate nu este.

— Dar?

— Acest om din Roma, Scarfaro - aşa cum am înţeles, este un membru al Congregaţiei pentru Doctrina Credinţei.

— Nu-mi spune nimic.

Eisenhardt inspiră adânc.

— Asta este ceea ce s-ar numi astăzi organizaţia urmaşă a Sfintei Inchiziţii Romane.

Stephen nu reuşi să-şi împiedice mandibula să se lase în jos.

— A *Inchiziţiei?* repetă el şocat.

— A Inchiziţiei.

— *Asta* mai există?

— Organizaţia aceasta poartă numele actual doar de treizeci de ani, dar misiunea sa a fost mereu aceeaşi: să protejeze adevărata credinţă. Scriitorul aruncă o privire neliniştită împrejur. Şi acesta e un citat dintr-o carte deosebit de *favorabilă* Bisericii.

Stephen Foxx clătină şocat din cap. Inchiziţia. La fel de bine putea să-i spună Eisenhardt că va avea de-a face cu o armată de cruciaţi.

— Şi ce vrea să facă Scarfaro ăsta cu noi? Să ne ardă pe toţi pe rug?

— Nu ştiu. Dar, sincer să fiu, nu aş vrea să aflu pe propria piele. Îl privi foarte serios, aproape implorându-l. Domnule Foxx, dacă ştiţi sau cel puţin intuiţi unde este camera video, atunci găsiţi-o şi faceţi-o publică. Cât se poate de repede.

Stephen se lăsă pe spate. Nu credea încă cu adevărat în pericolul pe care-l vedea scriitorul. Oricum aveau de-a face cu Biserica Romano-Catolică, nu cu nişte ayatollahi sălbăticiţi.

— Putem face oricând totul public. Scheletul, instrucţiunile de utilizare - probele sunt de acum deja mai mult decât clare.

— Da, dar aceste probe sunt la Kaun şi, dacă vrea, le poate face dispărute în orice clipă. Eisenhardt se aplecă în faţă. Pentru mine este important şi să pot povesti. Să povestesc este meseria mea, conţinutul vieţii mele. Vreau ca, despre ce se petrece aici, să pot scrie într-o bună zi. Dacă-mi povestiţi întâmplările cum le-aţi trăit dumneavoastră - asta nu trebuie să se întâmple acum, ci cândva, când totul va fi trecut, îmi ajunge şi - dacă-mi promiteţi asta - atunci vă sprijin împotriva lui Kaun să găsiţi camera. Cu o singură condiţie, să nu vreţi şi dumneavoastră s-o vindeţi Vaticanului.

Stephen clătină din cap cu o mină sumbră.

— Nici măcar pentru douăzeci de miliarde de arginţi.

— Bine. Mă pot oferi să vă informez despre ce ştie şi ce are de gând Kaun. Însă nu ştiu cum, dacă într-adevăr ascultă convorbirile mele telefonice.

— Puteţi să reveniţi aici la bibliotecă?

— Cred că da.

— Poate ar trebui să stabilim pentru orice caz câteva cuvinte codificate. Stephen se gândi. Ce cazuri ar putea îi acelea? Hmm. Dacă află Kaun unde sunt sau unde este camera. Dar ajută asta la ceva dacă mă sunaţi atunci şi spuneţi vreo parolă de genul „Scuzaţi, aici este Biroul de relaţii cu străinii?” Numărul de telefon pe care-l formaţi este înregistrat şi apoi poate să vadă că aţi vorbit cu mine.

Eisenhardt deschise agenda sa cu inele, scoase o foaie din ea şi începu să copieze două numere de telefon.

— Vă dau oricum interiorul meu direct; la acesta puteţi da de mine în rulota în care sunt cazat. Şi vă dau şi numărul unui jurnalist pe care l-am cunoscut în avionul cu care am venit. Îl

cheamă Uri Liebermann. El a făcut fotografia pe care aţi văzut-o. Ştie şi că sunt oaspete pe acest şantier arheologic şi l-am sunat odată, pentru a-l ruga să afle tot ce se ştie despre profesorul Wilford-Smith. Şi da, trebuie să vă mărturisesc că ştia tot felul de chestii.

— Într-adevăr?

Stephen luă biletul şi-l vârî în buzunarul de la piept al cămăşii sale.

— Ştiaţi că a început să studieze de-abia la patruzeci de ani? În tinereţea sa a fost soldat, a fost staţionat chiar aici în Palestina, înainte ca britanicii să se retragă.

Stephen încercă să şi-l imagineze pe profesorul slab ca un soldat vânjos şi clătină din cap rânjind, când aceasta nu-i reuşi.

— S-a îndrăgostit atunci de ţară şi de oameni, cum se spune, hm?

— Probabil.

*

— Eliah, spuse Ryan, stând cu picioarele scufundate până la glezne în harababura din cameră. Vino încoace.

Eliah închise la loc sertarul în care tocmai umbla, se ridică şi îşi făcu loc spre comandantul său. În orice caz i se părea că Ryan era un comandant de armată cu tunsoarea sa militărească, periuţă, cu uniforma sa kaki pe care o purta veşnic şi cu fandoseala lui autoritară. Eliah trebuia să clipească din când în când pentru a-şi aminti că armata trecuse. Era acum un angajat al unei firme de securitate, cu concediu plătit, leafă lunară, ore suplimentare contorizate şi contribuţie la fondul de pensii. Kaun Enterprises îl *angajase,* nu-l *recrutase.*

Dar bine, clientul nostru era stăpânul nostru. Veni lângă americanul deşirat - Ryan? Nu era acesta un nume irlandez? - şi cântări din ochi obiectul pe care acesta îl descoperise într-un colţ al dulăpiorului de deasupra patului.

Era un caiet de notiţe cu elefanţi mici albaştri şi roşii. Un obiect destul de uzat. Ryan îl ţinu deschis şi studie paginile, care erau umplute cu un scris mic, înghesuit şi pedant.

În ebraică.

— Ăsta este un jurnal, nu? întrebă Ryan şi indică datele trecute între diferitele porţiuni de text, parţial consemnate cu carioca colorată. El întoarse caietul: îl ţinuse invers, pentru că nu se prinsese imediat că aceste cărţi în ebraică se citeau de la coadă la cap.

— Da, aşa pare, încuviinţă Eliah. Şi ce?

Jurnalele erau o activitate mai degrabă feminină. Iar faptul că acest Yehoshuah Menez ţinea unul îl făcea să pară în ochii săi o momâie.

Ryan frunzări vizibil iritat spre faţă, până la ultima pagină scrisă.

— Aici este data de sâmbătă, zise el. Înseamnă că a mai fost în această zi încă odată aici. A scris o grămadă de lucruri; scrisul pare grăbit şi agitat. Ceva l-a dat peste cap. Întinse caietul lui Eliah. Ce scrie aici?

Eliah luă jurnalul cu vârful degetelor, cam aşa, de parcă Ryan i-ar fi cerut să ia în mână tamponul folosit al unei femei.

— E scris cam cu picioarele, se plânse el şi privi scrisul de mână tremurat. Scrie ceva de o folie de polietilen şi trecerea de hidrocarbonaţi în hârtie... nu înţeleg nici un cuvânt, pe bune...

— Tradu pur şi simplu în engleză, spuse Ryan cu acea linişte nenaturală, care-i făcea lui Eliah pielea de găină pe spate.

El oftă şi se concentra.

> Colorantul îmbunătăţit, care a făcut pe prima pagină adevărate miracole, a rămas pe a doua pagină aproape fără efect. Atunci mi-a venit ideea că în cursul timpului au pătruns şi s-au depus hidrocarbonaţi din învelitoarea de

polietilen în hârtie. Am încercat din această cauză să o tratez cu tetrahidronaftalină şi apoi am aplicat încă odată colorantul. În orice caz îmi doresc acum să nu o fi făcut - ar fi trebuit să nu am nimic de-a face cu toată povestea asta.

Ryan deveni deodată agitat. În comparaţie cu un om obişnuit era în continuare un bloc de gheaţă, dar cine-l cunoştea bine îi sesiza încordarea.

— Mai departe, presă el.

— „Deja primul fragment luat la întâmplare, continuă Eliah traducerea, a dezvăluit ascunzătoarea camerei video pe care o caută toţi cu atâta înfrigurare...”

30

> TEMPLU, HERODIAN. În anul 15 sau 18 al domniei sale, Irod cel Mare a început construcţia unui nou templu, care în scrierile istorice ebraice este desemnat ca al doilea templu. Începutul construcţiei a avut loc cam în anul 20 î.Hr., iar lucrările s-au întins pe 46 de ani.
>
> În 70 d.Hr., la scurt timp după ce a fost terminat, templul a fost distrus în timpul cuceririi Ierusalimului de către romani (înăbuşirea primei revolte iudaice).
>
> Avraham Stern,
> *Lexiconul arheologiei biblice*

— Jessica Jones, explică Stephen jovial, este sufletul caritabil, ochiul atotvăzător, inima şi creierul. Tatăl ei a fost un colaborator apropiat al lui Martin Luther King, iar fratele ei este primul primar de culoare al unui oraş din statele din sud, unde cu treizeci de ani în urmă un alb nu ar fi stat nici măcar pe o bancă în parc lângă un negru. Jessica Jones este singura colaboratoare angajată permanent a Societăţii Exploratorilor - şi după ea poţi să-ţi potriveşti şi ceasul.

Stăteau toţi trei pe patul dublu din camera lui Yehoshuah şi a lui Stephen şi observau ceasul de pe perete, a cărui limbă tocmai sărise la cinci fără un sfert.

— La New York, acum este zece fără un sfert dimineaţa, continuă Stephen. În clipa aceasta Jessica Jones păşeşte în casa onorabilă a Societăţii în Upper Westside, în apropiere de strada 75, de la ale cărei încăperi tapetate cu mahon ai o privelişte

de vis spre râul Hudson. Tocmai a descuiat poarta principală monumentală şi ia poşta din cutia de scrisori. Pe urmă merge la lift, despre care susţine legenda că este prima probă de curaj pentru toţi care vor să devină membri. Dacă aţi vedea acest lift, ca să vă faceţi o idee despre cât de stricat poate arăta un lift. O adevărată provocare pentru adevăraţi aventurieri. Miss Jones se prezintă în faţa acestei provocări în fiecare dimineaţă.

În faţa lui se afla un bloc şi un pix, în afară de asta un teanc de fotocopii, pe care le adusese Yehoshuah. Era şi o hartă întinsă, care arăta Muntele Templului şi oraşul vechi din jurul lui la o scară destul de detaliată; traseul tunelului era marcat cu galben, aşa cum îl reprezentase tatăl lui Yehoshuah şi al lui Judith după mulţi ani de cercetări asidue, iar cu roşu marcaseră tunelul pe care îl descoperise tomograful cu ultrasunete. Începând cu un anumit loc, cam cincizeci de metri la sud de zidul Templului, ambele linii se suprapuneau.

Limbile ceasului atinseră următoarea linie.

— Zece fără zece minute, continuă Stephen în relatarea sa. Miss Jones deschide uşa spre birou, aşază scrisorile în coşul de primiri şi dă drumul la computer. Apoi ia o stropitoare mare cu apă stătută şi merge cu ea prin toate încăperile pentru a uda florile, în special plantele exotice din camerele clubului, care au nevoie de îngrijire foarte atentă. Fiecare dintre aceste plante a fost adusă de un membru al unei expediţii; unele sunt extraordinar de valoroase. Dar de talentele extraordinare de îngrijitoare şi păzitoare ale domnişoarei Jones se leagă şi faptul că are mână bună. Ei încă nu i s-a veştejit nici o floare.

Nu le povestise celor doi nimic despre întâlnirea sa cu Eisenhardt. N-ar putea spune de ce. Probabil pentru că nici el nu ştia prea bine cum să clasifice gestul. Priveau liniile galbene şi roşii. Drumul real al tunelului marcat cu roşu cotea de două ori

relativ brusc şi ducea după aceea în partea interioară de-a lungul zidului vestic spre nord. Drumul tunelului marcat cu galben nu reprezenta în principiu nimic altceva decât o prelungire a traiectoriei pe care o lua puţul la început şi această linie ar fi dus direct la cisterna din mijlocul jumătăţii de sud a Muntelui Templului.

Acele ceasului se târau ca şi cum treceau prin sirop. Judith încruntă fruntea dezaprobator, că stăteau pe loc doar din cauza câtorva minute, dar Stephen ştia exact că, dacă suna chiar şi cu un minut înainte de zece, îi va răspunde automatul.

În sfârşit, era ora cinci. De afară se auzi tonul unui gong, probabil că undeva mergea un radio. Ora zece pe Coasta de Est a Americii. Stephen ridică telefonul mobil.

— Ora zece. Domnişoara Jones tocmai s-a aşezat la biroul ei şi a închis robotul telefonului. În momentul acesta consultă marele calendar al întâlnirilor legat în piele şi apoi se va apuca să studieze poşta. Tastă numărul Societăţii Exploratorilor din memoria telefonului şi ascultă zgomotele făcute la formarea numărului.

Domnişoara Jones ridică receptorul după al doilea sunet, iar modul în care răspunse era perfect, ca întotdeauna:

— Bună ziua, aici Societatea Exploratorilor, New York. Jessie Jones la aparat.

Stephen îşi spuse numele şi ea îşi aminti imediat că el se afla acum în Israel. Ce ar putea face pentru el, vru ea să ştie.

— Domnişoară Jones, vreau să vă rog să aruncaţi o privire în fişierul dumneavoastră, explică Stephen. Fişierul era desigur o imensă bancă de date computerizate. Am nevoie de cineva care se pricepe la scufundări în grote.

*

Ryan le ceruse lui Eliah şi lui Willard să plece. Terminaseră percheziţia, dar nu găsiseră nimic interesant. Acum şedea singur în maşină vizavi de

bloc, cu jurnalul lângă el şi ţinând în mână notiţele pe care le făcuse după traducerea lui Eliah.

Tot timpul avusese dreptate cu bănuiala lui. Stephen Foxx şi prietena lui începuseră deja vineri seara să descifreze scrisoarea. În prima seară tocmai făcuseră vizibil un fragment de propoziţie, când singura lampă cu ultraviolete din laborator îşi dăduse obştescul sfârşit. A doua zi, sâmbătă dimineaţa, Yehoshuah cumpărase o altă lampă dintr-un mare magazin de electrice aparţinând unor creştini care nu erau supuşi îndatoririi de a marca Sabatul - şi continuase să lucreze pe cont propriu. Completase propoziţia şi apoi făcuse un test pe pagina a doua, care mai întâi eşuase: spre deosebire de prima pagină, aceasta nu devenea vizibilă în prezenţa soluţiei marcatoare fluorescente. Apoi îi venise ideea să trateze mai întâi hârtia cu chimicale pentru a dizolva polietilena difuzată de stratul de plastic şi avusese, cel puţin în anumite locuri, succes cu această metodă. Primul fragment de text devenit lizibil descria locul ascunzătorii camerei video.

Ryan aruncă o privire spre casa simplă şi modestă care avea apartamente de închiriat. Soarele după-amiezii care era deja foarte jos se reflecta în câteva ferestre. Oare spusese Eliah adevărul? Israelianul se uitase la el întrebător de mai multe ori în timp ce traducea, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Ryan să-i explice de fapt despre ce era vorba şi de ce era această consemnare în jurnal atât de importantă. Evident că Ryan ignorase aceste priviri. N-avea decât să creadă ce voia.

Dacă Eliah tradusese corect, atunci Yehoshuah nu menţionase ascunzătoarea camerei video în jurnalul său. Descrisese în detaliu cât de îngrozit fusese, cum încercase să-şi clarifice dacă putea să-i permită lui Stephen Foxx să afle despre asta. Singura indicaţie clară era un loc în care scrisese: „Stephen reuşeşte mereu în tot ce vrea să facă.

Chiar îl cred în stare să pună pe cineva să spargă Zidul Plângerii cu dalta”.

*

Numele scafandrului era John D. Harding, un american născut în Hawaii, puţin peste patruzeci de ani, căutat în întreaga lume ca explorator de epave şi grote, instructor de scufundări şi consilier pentru lucrări subacvatice dificile. Stephen îşi amintea vag că îl întâlnise într-un club newyorkez, dar fusese o mare petrecere şi nu-şi amintea decât de un bărbat mare, ca un urs cu o barbă blondă ca de viking şi mâinile cele mai puternice pe care le văzuse vreodată la un om. Pentru moment Harding era în Mexic şi Stephen îl prinse la micul dejun. Pe fundal auzea rumoare de voci - evident, stătea la masă cu un grup mare de oameni exuberanţi - şi un zgomot care nu putea fi provocat decât de izbirea valurilor mării de stânci. Stephen îi spuse cât se poate de concis ce avea de gând.

— Un culoar sub apă, hmm? mormăi scafandrul. Cât de lat?

— Cam un metru.

— Ştii dacă la un moment dat e surpat sau se îngustează?

— Nu, nu ştiu.

Harding făcu un zgomot de plescăială, care se auzea ca şi cum îşi sugea resturi de mâncare dintre dinţi. Te-ai scufundat vreodată? Cu oxigen, vreau să spun.

— Da, explică Stephen. Odată la Marea Barieră de Corali, la un curs pentru scafandri.

— Hmm. Bine. Fii atent. Punctele critice când intri în apă sunt tubul de la butelia de oxigen şi tubul profundimetrului. Dacă este posibil, echipează-te cu o butelie dublă cu valvele plasate în jos. Fii atent ca toate legăturile tuburilor să fie prinse de centura de la brâu. Masca să-ţi acopere toată faţa; nu lăsa să-ţi bage pe gât o mască normală. Eu iau mereu un „divator”, dar şi alte aparate sunt bune.

Stephen lua notiţe de zor. În acelaşi timp nu putea scăpa de un sentiment de irealitate. Va coborî mâine cu adevărat în acest puţ, pentru a merge sub oraşul vechi cale de şapte sute cincizeci de metri printr-un gang umplut cu apă.

— Evident respiraţie alternativă nu merge şi nici nu-ţi trebuie tub de respiraţie. Dar un cablu de legătură, suficient de lung - mai bine puţin mai lung - o coardă de siguranţă din nailon fluorescentă de minimum şase milimetri, chiar mai bine o coardă din nailon de zece milimetri, aşa cum o folosesc alpiniştii.

— Pentru cinci sute de metri îmi trebuie un tambur serios, nu-i aşa?

— Da, evident. În primul rând ai nevoie de cineva afară, care să ţină coarda lejer pentru a simţi semnalele tale. *Okay,* ce altceva? Harding se gândi. Detectoare. Lucrul pe care îl cauţi e din metal?

— Da. O cameră video, chiar dacă are carcasa de plastic, fără îndoială prezintă părţi metalice.

Îşi dădu seama că va avea nevoie de un recipient pentru a aduce camera intactă prin partea plină de apă a culoarului. Notă indicaţiile de la Harding şi scrise dedesubt; „pungă de plastic, etanşă”.

— Există două feluri de detectoare: VLF-TR şi dispozitive cu modulaţie a duratei impulsurilor. VLF înseamnă *very low frequency* (frecvenţă foarte joasă), iar TR *transmitting and receiving* (transmitere şi recepţie). Principiul de funcţionare se bazează pe faptul că un câmp cu frecvenţă joasă este perturbat când intră în el un obiect de metal. Această perturbare poate fi măsurată, asta-i poanta. Importantă în acest caz este mai ales ordinea bobinelor una faţă de alta. Bobina ideală are forma „Doi-D” şi este poziţionată coplanar. Dispozitivele cu modulaţie a duratei impulsurilor funcţionează după alt principiu; ele produc impulsuri scurte de curent continuu, care pentru o clipă creează un câmp electromagnetic puternic, ce produce în

obiectul căutat curenţi turbionari, care ţin mai mult decât impulsul aparatului, fiind, prin urmare, măsurabili. Aceste dispozitive au o adâncime de pătrundere incredibilă, până la patru metri, dacă obiectul este suficient de mare, dar spre deosebire de VLF-TR nu pot deosebi metalele.

— Obiectul pe care îl caut eu e mai degrabă mic. Poate cel mult o sută de grame masă metalică. Ce mi-ai recomanda în cazul ăsta?

Harding râse din nou.

— Probabil că nu poţi alege, mai degrabă să fii bucuros dacă găseşti pe cineva să-ţi împrumute aşa un aparat. În toate statele din jurul Mării Mediterane localnicii devin extrem de suspicioşi când e vorba de străinii care fac scufundări în căutare de comori. Dar dacă ar fi să poţi alege, atunci ia un aparat care se poate regla de la *motion* la *slow motion.*

— Am notat. Desigur că nu pot să-mi imaginez nimic legat de aceste noţiuni.

— *Slow motion* înseamnă că aparatul poate detecta metalul doar când îl ţii liniştit. *Motion* înseamnă că aparatul poate detecta metalul când îl mişti de colo-colo. Pentru a cerceta zone mari, *motion* e mai bun, în schimb, mai târziu îţi doreşti *slow motion.* Eu am lucrat deseori cu un dispozitiv Silver Turtle, care este destul de răspândit. Plăcut la acest aparat este că poate fi folosit ca *hipmount.*

— Ce Dumnezeu este un *hipmount?*

— Un aparat purtat la centură. Este un aparat gros, turnat în plexiglas, pe care îl poţi purta la centură.

— *Okay,* am priceput. Ce altceva? Pe lista mea mai scrie: lămpi, baterii de schimb, busolă, costum din neopren...

— Da, cel mai călduros de care poţi face rost.

— Am nevoie de înotătoare?

— Eu aş lua unele, dar prinse de centură. Dar vezi dacă te descurci cu o centură de plumb şi pantofi subacvatici solizi.

— Adică pur şi simplu să mă plimb cu ei, vrei să spui.

— Ei, da... N-o lua prea uşor. N-aş vrea să văd numele tău scris pe zidul negru.

Pe zidul negru se puneau la sediul clubului plăcuţe cu numele membrilor care îşi pierduseră viaţa în expediţii.

— De altfel, cine mai merge cu tine?

— Cel mai mult mi-ar plăcea dacă ai da fuga încoace cu un turboreactor, mărturisi Stephen.

Harding râse încet.

— Nu, asta nu se poate. Sunt angajat până anul viitor. Dar nu vreau să intri în panică - dacă este cu adevărat un culoar în stâncă făcut de mâna omului, riscul este mai mic. Dacă mi-ai fi spus că vrei, ca scafandru începător, să te bagi într-o epavă, ţi-aş fi povestit întâmplări de-ţi venea rău.

Stephen se uită la Yehoshuah, apoi la Judith. Amândoi urmăreau convorbirea sa telefonică cu interes descrescând, pentru că nu prea pricepeau despre ce era vorba. Oare unul din cei doi s-o fi scufundat vreodată?

— Dar ia stai puţin, îi veni lui Harding ideea. Stephen îl auzi în fundal foşnind şi vorbind cu cineva. Pentru o clipă se putea auzi doar marea, apoi reveni Harding.

— Mi-am adus agenda. O clipă... Pot să-ţi dau numele a trei scafandri care locuiesc în Israel şi pe care-i cunosc bine. Oameni buni. Unul locuieşte la Haifa, ceilalţi doi la Eilat. Ai ceva de scris?

— Da. Stephen notă numerele de telefon.

Unul era instructor de scufundări la Eilat, altul avea chiar o firmă de închiriat echipament pentru scufundat. Eilat se afla în punctul cel mai de sud al Israelului, singurul oraş israelian la Marea Roşie, şi existau mulţi turişti care doreau să se scufunde acolo.

— Aşa, trebuie să te las, spuse Harding în încheiere. Sper că am putut să te ajut puţin. Dacă mai vrei să ştii ceva, poţi să mă suni oricând;

dimineaţa la ora asta mă poţi găsi şi seara din nou, cam de la şapte - habar n-am cât de târziu este atunci la tine...

— Destul de târziu.

— *Okay,* după cum am spus - oricând. Toate cele bune.

*

Eisenhardt şedea din nou cu cei doi conducători de şantier arheologic şi cu istoricul canadian în sala de conferinţe. Dezbaterile interminabile începeau să-l calce pe nervi. Nici nu participa la discuţie şi nici nu era atent la ce se vorbea, ci îşi bătea capul ce să creadă despre convorbirea cu Stephen Foxx în Biblioteca Americană. Oare ce stabiliseră? Ştia Foxx ceva sau doar dădea impresia că da?

Şi ca de atâtea alte ori se deschise uşa şi John Kaun intră, ca întotdeauna îmbrăcat ca şi cum s-ar afla într-o sală de conferinţe din Manhattan, şi nu într-o tabără în mijlocul pustiului, şi, evident, era urmat îndeaproape de nelipsitul Ryan, care arăta ca un rechin în straie de om. Kaun ţinea în mână câteva foi mâzgălite cu notiţe, când se apropie de masa lor uitându-se de la unul la altul. Acum ciuli şi Eisenhardt urechile. Brusc aerul deveni electrizant. Kaun literalmente radia de energie cu greu înfrânată, în ochii lui strălucea certitudinea victoriei. Se întâmplase ceva.

*

Nici unul dintre cei trei scafandri nu era de găsit. Stephen se uită la micuţul mobil din mâna sa, ca şi cum el era de vină.

— Haide, spuse Yehoshuah, să mergem să mâncăm ceva şi apoi mai încerci încă odată.

Stephen se uită la el şi se simţi brusc nespus de obosit. Pur şi simplu voia să rămână aici pe pat şi să nu trebuiască să se mai mişte tot restul vieţii.

— Duceţi-vă înainte, spuse el stins. Mie nu mi-e foame şi mai trebuie să sun la banca mea. N-o să

fie prea ieftină această călătorie prin subsolul mustind de apă al unei capitale din deşert.

Judith nu voia să plece fără el. Din partea ei mai puteau aştepta câtva timp ca să meargă apoi împreună. Yehoshua mormăi că îi era cam foame.

— Duceţi-vă liniştiţi, insistă Stephen. Cred că trebuie să fiu un timp singur şi să cuget.

Aşadar, cei doi fraţi se duseră, Judith protestând destul de tare.

— În caz că te răzgândeşti, spuse Yehoshuah, vom fi la micul local de peste drum, *okay?*

— Poftă bună.

Apoi uşa camerei se închise şi paşii de pe culoar nu se mai auzeau, iar Stephen tot şedea pe oribila cuvertură cu model mov-verzuliu, se uita la hârtiile din jurul său şi avea sentimentul că se făcea tot mai greu. Simţi un impuls în el să arunce dintr-o singură lovitură toate hărţile şi copiile şi blocnotesurile cu notiţe jos de pe pat, ca să nu trebuiască să le mai vadă, dar impulsul se stinse în incomensurabila lene care se coborî asupra sa precum crepusculul asupra oraşului.

Banca. Acest gând îl puse pe picioare. Trebuia să facă din nou rost de bani, nu doar pentru echipamentul subacvatic, ci şi pentru a putea achita nota de plată a hotelului şi mâncarea la restaurant. Iar luă mobilul în mână şi frunzări numerele de telefon salvate până dădu de numărul lui Hugh Cunningham. Hugh era referentul său bancar la banca lui, un tată de familie solid, cu izbitor de multe vinişoare roşii pe faţă, care se ducea des la bowling şi-şi iubea la nebunie cele două fiice. De mult începuse să-i placă de Stephen Foxx şi de afacerile sale, neobişnuite pentru cineva de vârsta lui, şi făcuseră împreună deseori aranjamente situate la graniţa cu instrucţiunile de ordin interior, ba de multe ori, depăşind uşor această graniţă. Până acum mersese totul bine. Hugh ştia că se putea baza pe Stephen Foxx, invers, Stephen ştia că se putea baza pe Hugh.

Dacă putea să dea de el la telefon era sigur că îl va ajuta. Dacă însă avea ghinion, atunci Hugh tocmai plecase într-un concediu de patru săptămâni împreună cu familia.

Telefonul sună suspect de lung. Stephen oftă. „Te rog, nu în concediu.” Nu putea să-i facă una ca asta.

În sfârşit, cineva ridică receptorul. Vocea unei femei, care suna destul de jalnic, răspunse spunând numele băncii. Stephen îşi spuse numele şi întrebă de Hugh Cunningham. Poate era doar la toaletă.

— Oh, mister Foxx, îl recunoscu femeia, şi acum reuşi şi el să-i recunoască vocea: era domnişoara Garrity, colega domnişoară bătrână a lui Hugh, a cărei loialitate faţă de principii se văzuseră de multe ori nevoiţi să o ocolească. Astăzi nu părea să aibă o zi bună. Mi-e teamă că azi nu puteţi vorbi cu Hugh...

Asta mai lipsea.

— Azi nu? o întrerupse Stephen. Ce înseamnă asta? Când se întoarce?

— Of, spuse ea repetat. Of!

— Domnişoară Garrity, este într-adevăr extrem de important să vorbesc cu Hugh. Puteţi vă rog...

— Stephen, oftă ea şi cumva îl electriza pe Stephen, pentru că nu îi spusese niciodată pe numele mic, de fapt nu am voie să povestesc asta, dar deoarece dumneavoastră şi Hugh eraţi atât de apropiaţi... deci, mă tem că nu puteţi... Hugh a avut azi-dimineaţă un accident.

— Un accident? repetă Stephen tâmp.

— Da, înghiţi ea în sec. Tocmai am aflat. A murit pe loc... Bieţii copii! Trebuie să mă gândesc tot timpul la copii.

Stephen se uită fix la modelul tapetului, verde şi violet şi galben şi alb şi modelul părea să se schimbe, părea să arate o faţă şi apoi o hartă şi apoi din nou o faţă.

— Hugh e mort?

— O autocisternă, închipuiţi-vă! Ce îngrozitor! Suntem cu toţii şocaţi. Pleacă la lucru ca în fiecare dimineaţă şi apoi... Nu ştiu deloc dacă a fost informată soţia lui, nu este groaznic?

Ea continuă să vorbească, dar cuvintele ei se contopeau într-un mormăit fără sens care scădea şi creştea în intensitate. Hugh Cunningham mort? Azi-dimineaţă - asta însemna: mai devreme? Stephen simţi brusc greaţă. Fără Hugh nu ar fi realizat prima sa mare afacere. Hugh Cunningham şi cu el concepuseră împreună declaraţia bancară, care prezenta mica sa întreprindere într-o lumină extrem de favorabilă fără să spună în mod direct un neadevăr, şi care i-a determinat pe mandanţii săi să rişte.

Şi acum îl călcase o autocisternă. Pur şi simplu. Stephen se auzi vorbind, îngăimând ceva vocii de la receptor, reuşi să mulţumească şi să spună la revedere şi lăsă mobilul, ca şi cum devenise în momentul în care-l închisese excesiv de greu, să cadă pe marginea patului.

Pur şi simplu nu era adevărat ceea ce crezuse mereu despre sine. Că realizase totul, pentru că era atât de incredibil de deştept şi ambiţios şi că reuşise singur-singurel totul. Avusese noroc, mult noroc, fără noroc nu putea nimeni să realizeze ceva. Şi nici fără ajutorul şi sprijinul altor oameni, şi pentru ca să-i întâlneşti pe cei care trebuie, iar aveai nevoie de noroc. Hugh Cunningham fusese un astfel de om, şi faptul că ajunsese la el se datora doar situaţiei că numele său de familie începea cu F. Dacă numele său de familie ar fi început cu altă literă, care alfabetic urma după K, atunci s-ar fi ocupat domnişoara Garrity de el, şi la ea ar fi muşcat în granit cu dorinţele sale speciale.

O întreagă galerie de imagini i se perindă prin minte. Bob Daniels, conducătorul centrului de calcul din Madison, care îi permisese să folosească noaptea calculatoarele pentru a putea compila programele din India şi a le înregistra pe dischete,

pe care apoi le putea duce, gata făcute, clientului său dând impresia că în spatele lui se afla o întreagă echipă de persoane care procesau totul, în fruntea tuturor era Amal Rangarajan, care scrisese funcţiile-cheie ale sistemului şi nu o dată îl făcuse atent asupra unor greşeli de gândire, care ar fi provocat eşecul întregului proiect. Jarnail Singh, care concepuse într-un timp incredibil de scurt programele de evaluare cerute de client fără să se plângă, ba făcând şi bancuri. Atâţia oameni cărora trebuia să le fie recunoscător.

Fiica cea mare a lui Hugh, Beth, avea paisprezece ani când Stephen a fost oaspetele familiei Cunningham. Se servise supă de verdeţuri şi friptură de miel marinat cu găluşti de cartofi şi legume gratinate şi o cremă de fructe incredibilă ca desert şi tot timpul Beth îl privise fascinată, pentru că el, după cum îi povestise Hugh mai târziu, avea aceeaşi vârstă ca Grant, un băiat din clasele mai mari, pe care tocmai îl simpatiza, dar Stephen purtase un costum adevărat cu cravată, dând impresia unui tânăr copt şi matur. La scurt timp după aceea, fata încetase să-l mai simpatizeze pe Grant, ceea ce Hugh raportase cu vizibilă uşurare, o uşurare de înţeles, având în vedere că Grant, încă în liceu, avea să fie arestat câţiva ani mai târziu pentru comerţ cu droguri.

Ceva în el refuza să creadă toate acestea. Că Hugh Cunningham era mort. Cine va fi acum referentul său bancar? Eventual domnişoara Garrity. Şi ea va ridica desigur limita lui de credit, dar abia după ce va semna formularele necesare şi evident cu efect abia din luna următoare. În nici un caz pe baza unui telefon şi imediat. Deci va trebui să primească bani prin virament bancar şi asta va dura destul de mult, pentru că băncile reacţionau ca şi cum ar fi o realizare extraordinară să transferi bani în alt loc pe această planetă. Când era vorba de comercianţi, intermediari şi brokeri de devize, puteau transfera sume de milioane în fracţiuni de

secundă, dar dacă era vorba de afacerile monetare ale clienţilor săi, îţi dădeau sentimentul că ar veni soli călare pentru a le soluţiona. Putea să încerce să ajungă la bani lichizi prin cardul de American Express, care în orice caz ajungeau pentru a acoperi cheltuielile pe mâncare. În schimb, echipamentul pentru scafandru va fi foarte scump, aici nu trebuia să-şi facă iluzii.

Atât de aproape de ţintă şi acum se întorsese vântul şi-i sufla în faţă. Încercă să-şi imagineze în mod plastic cum îşi pune costumul de scafandru, cum simte neoprenul mulându-se pe corp, strâns şi moale, greutatea buteliilor cu gaz, presiunea măştii de scafandru pe faţă şi răceala bruscă a apei la scufundare şi-şi aminti gustul metalic al aerului din automatul respirator. Acesta a fost mereu punctul său de sprijin când pornea pe un drum greu spre ţintă: să-şi imagineze cât se poate de veridic că ar fi realizat deja lucrul respectiv. Prin urmare, călători cu gândul prin puţul strâmt, doar puţin mai lat decât umerii lui şi lung de şapte sute cincizeci de metri, luminat doar de lanterna sa de pe piept. Dar imaginea pălea din mintea lui, fără să-i trezească în suflet sentimentele care însoţesc atare experienţă, cu atât mai repede, cu cât se străduia mai mult.

Trebuia să lupte împotriva fricii crescânde. Probabil că era bulversat din cauza ştirii despre moartea lui Hugh, îşi spuse el. Asta nu însemna nimic. Tot ce trebuia să facă era să se relaxeze şi să lase lucrurile să se aşeze, apoi va putea face progrese. Se va găsi o cale. Cel puţin aşa a fost mereu până acum.

La un moment dat, gândurile sale încetară să se învârtă în cerc, pur şi simplu. Doar şedea şi se uita drept în faţă, fără să vadă nimic şi timpul trecea. Auzea oraşul - maşini care treceau, oameni care discutau în limba greu de pronunţat a acestei ţări, un tranzistor din care undeva răsunau cântece arăbeşti de dor. Apa bolborosea destul de

zgomotos prin conductele din zid. Scârţâiau paturi. Mirosea a gaze de eşapament, a carne de batal prăjit şi a gunoi menajer, care mucegăia în pubele pline de dădeau pe dinafară. Şi ceasul ticăia.

Ce senzaţie stranie! Era ca şi cum s-ar fi luptat cu un uragan şi ar fi ajuns brusc în centrul său unde nu bătea nici o pală de vânt. Totul în el se linişti şi se calmă, toată agitaţia se potoli. Nu putea să mai spună cât era de târziu sau de cât timp şedea pe acest pat sau dacă timpul chiar mai trecea. În această linişte se auzi deodată o voce în sinea lui, care fusese prezentă tot timpul, ca un zumzet persistent, dar pe care agitaţia lui febrilă o acoperise. O voce care punea simplu o întrebare ce ar fi trebuit ridicată de mult.

*

Păşi pe culoar. Se auzi uşa camerei de alături, apoi intră Yehoshuah, singur. Mirosea a fum de ţigară şi a aburi de bucătărie şi era binedispus.

— De ce stai aici în întuneric? strigă el şi aprinse lumina. Ai pierdut ceva, povesti el zgomotos, în timp ce trăgea jaluzelele. Mâncarea n-a fost doar bună, ci şi din belşug. Ospătarul a oferit un rând de băuturi gratis, şi mai erau doi care făceau muzică, unul la pian şi celălalt la contrabas. Ăsta da jazz!

Stephen se uită la el ca din altă lume.

— Yehoshuah, întrebă el încet şi gânditor, ce sectă era aia care a săpat puţul? Şi mai ales - *de ce?*

31

Irod a poruncit ca Zona Muntelui Templului să fie mărită prin construirea de ziduri de sprijin pentru a crea astfel o terasă extinsă.

Pe aceasta a fost construit templul, iar curţile au fost amplasate sub formă de terase una peste cealaltă. De jur împrejurul Muntelui Templului se întindeau săli cu coloane monumentale, din marmură, iar două poduri în vest legau templul de oraş. În faţa templului propriu-zis, se afla curtea interioară, „Curtea lui Israel", cu un altar de 32x32 de coţi, un bazin pentru îmbăieri ritualice şi un abator pentru sacrificarea animalelor.

În vest se adăuga curtea femeilor, patru colţuri erau dedicate nazireilor[9], bolnavilor de lepră şi depozitării de lemn şi ulei.

Avraham Stern,
Lexiconul arheologiei biblice

Teancul paginilor xerocopiate din lucrarea ştiinţifică a tatălui lor se afla între ei, pe muşamaua, care trebuia să protejeze masa şubredă pentru micul dejun împotriva cafelei vărsate, iar Judith privea hârtiile de parcă ar fi fost vorba de cel mai obscen material pe care-l văzuse vreodată.

— Puteţi să vă duceţi, spuse ea dezaprobator, din partea mea.

„La aceasta se va şi ajunge", se gândi Stephen. Trecuseră în revistă toate documentele încă odată, adică de fapt Yehoshuah o făcuse, pentru că erau concepute de la cap la coadă în ebraică, dar nu

rezultase din ele cine construise tunelul sub Muntele Templului şi nici cărei funcţii servise iniţial. Deşi dăduse peste numeroşi termeni, cu care nu ştia ce să facă, Yehoshuah credea că tatăl său nici nu ridicase această problemă. Şi deşi culoarul fusese ani de zile o temă importantă în familia Menez, nici Yehoshuah şi nici Judith nu-şi aminteau dacă tatăl lor îl numise vreodată pe constructorul posibil al acestui tunel.

Cu alte cuvinte: Trebuiau să se ducă să-l întrebe.

— Nu înţeleg de ce ar fi asta aşa important, continuă Judith supărată. Deci culoarul există, ştim unde începe şi unde se termină şi întâmplător se termină acolo unde vrea să ajungă Stephen. De ce nu-l folosim pur şi simplu şi întrebăm mai târziu cui trebuie să-i mulţumim?

— E doar o excursie scurtă, spuse Stephen. Două ore şi suntem din nou înapoi. Problema banilor o să ne ţină pe loc mult mai mult timp.

— Ăsta nu e un răspuns.

— *Okay.* Răspunsul este: am *sentimentul* că este important.

— Ai *sentimentul,* repetă Judith batjocoritor. Ei, ăsta da motiv.

Stephen afişă o expresie de nepătruns şi hotărî să nu dea atenţie batjocurii. Dacă nu-l plăcea, asta era altă problemă.

— Da, răspunse el în treacăt, aşa stau lucrurile. Mai mult sau mai puţin, când oamenii fac sau nu ceva, este vorba despre sentimente.

— Asta-i şi la tine aşa, îi atrase Yehoshuah atenţia surorii sale. Tu consideri în realitate că este inutil pentru că nu vrei să accepţi stilul de viaţă al tatei.

Judith trânti cana de cafea aşa de tare, încât un val de lichid maroniu întunecat se vărsă şi se împrăştie apoi pe faţa de masă unsuroasă. Stephen ridică rapid hârtiile în sus şi le salvă pe un al patrulea scaun nefolosit.

— Da, spuse Judith furioasă. Exact. Nu accept aşa ceva, stilul ăsta al său de viaţă. Nu accept când un bărbat îşi părăseşte pur şi simplu nevasta după treizeci de ani de căsnicie şi mai numeşte asta şi pioşenie. Niciodată nu o să accept aşa ceva.

— Poate priveşti situaţia prea simplist, replică Yehoshuah. Poate existau lucruri care nu au mers în această căsnicie a părinţilor noştri şi poate a aşteptat de dragul nostru să facă pasul care s-ar fi impus de mai de mult. Gândeşte-te la perioada în care aveai şapte sau opt ani, cât de des...

— Şi atunci, de ce nu-i acordă divorţul? Dacă tot o părăseşte, măcar ar putea să-i dea o şansă să înceapă o viaţă nouă. El însuşi a făcut asta.

— Tradiţia obligă...

— A, tradiţia! Iat-o din nou, tradiţia! Sfânta tradiţie! Aici sunteţi la fel, tu şi cu tata. Voi nu vă rugaţi la Dumnezeu, ci vă rugaţi la tradiţie. Vreau să-ţi spun ceva: Mi-e îmi stă în gât tradiţia asta a ta, care nu înseamnă altceva decât că vă faceţi sclavii unor oameni care au murit de mii de ani!

— Tradiţia este ce a ţinut poporul nostru unit timp de mii de ani.

— O, asta era? Mă cutremur de veneraţie. Şi ce preţ plătim pentru aceasta, eu şi cu tine şi oricare în această ţară? Ca un blestem stă pe noi, această tradiţie onorabilă, ne obligă la amintiri, amintiri atât de multe încât uităm din cauza aceasta propria viaţă. Nu-i aşa? Cât timp a trecut de la exod? Trei mii de ani? Probabil că au fost foarte şmecheri pe vremea aceea strămoşii noştri care au rătăcit patruzeci de ani prin deşert în căutarea pământului făgăduinţei. S-au ajutat construind colibe din frunze de palmieri şi când trebuia mâncau pâinea nedospită şi probabil că atunci aceasta era o soluţie la îndemână. Dar de atunci? De atunci trebuie să construim de Succot colibe din frunze şi de Pessach să mâncăm pâine nedospită, după trei mii de ani, an de an, încontinuu până la sfârşitul tuturor timpurilor? De ce trebuie să mai suferim

odată cu gândul la oameni ale căror oase s-au descompus de mult? Este viaţa noastră de azi mai puţin valoroasă? La prima mea maşină se stricase încuietoarea de la portbagaj şi l-am legat mereu cu un elastic. Dar asta nu înseamnă că, de acum până în vecii vecilor, fiecare trebuie să-şi lege portbagajul de la prima sa maşină cu un elastic! Şi exact asta este ce face tradiţia noastră sfântă cu noi: cineva a făcut ceva la începutul istoriei şi era încă liber făcând aceasta - dar el i-a înrobit pe toţi ceilalţi, care au venit după el.

Yehoshuah se uită jenat în jur. Încăperea dedicată micului dejun nu era prea plină, mesele din jurul său nu erau ocupate, dar pur şi simplu ridicarea tonului conversaţiei lor trezea treptat atenţia celorlalţi. Mandibula sa mesteca nervoasă încoace şi încolo.

— De ce trebuie să exagerezi mereu? Fără limite, fără... un sentiment interior despre cât de departe se poate merge?

Judith se sprijini capitulând cu un oftat pe speteaza scaunului său şi fixă cu capul aplecat masa, de parcă toate răspunsurile ar fi fost de găsit în modelul şters al muşamalei.

— Plecaţi odată. Şi permiteţi-mi să rămân aici şi să-mi plâng de milă.

— Da, exact asta o să şi facem. Yehoshuah se ridică furios de pe scaun. Stephen se ridică şi el şi se simţi prost pentru că fusese declanşatorul acestei certe.

— Stephen? i se adresă Judith şi îi aruncă de jos o privire în care aproape strălucea o bucurie răutăcioasă. Tu ai vrut oricum să ştii cum e să faci o călătorie în timp, nu? Fii foarte atent acum.

*

— În limbajul oficial, explică Shimon Bar-Lev, nu se mai numeşte Zidul Plângerii, pentru că timpul plângerii a trecut. Se numeşte Zidul de Vest.

— Bine, din partea mea Zidul de Vest, ridică John Kaun din umeri. Asta nu schimbă cu nimic problema.

— Avem vreo problemă? continuă Bar-Lev. Fabricaţi aici întruna ipotezele cele mai aventuroase şi mereu consideraţi, în final, că trebuie să atentaţi împotriva vreunui sfânt lăcaş evreiesc. Eu cred, dacă-mi permiteţi, că aceste concluzii pe care le-aţi tras din jurnal nu sunt de urmat.

— Stimate coleg, se anunţă vocea de bas ca o orgă a profesorului Goutière, daţi-mi voie să vă contrazic. Consider că Zidul de Vest nu este doar indicat ca ascunzătoare pentru capsula temporală, ci atât de la îndemână, încât ar trebui să ne ruşinăm că nu ne-am dat de mult singuri seama. Mai ales acum când am aflat că nu a fost o acţiune planificată, ci o minunată lovitură a destinului, care l-a aruncat pe necunoscutul călător în timp în trecut. Pentru că, imaginaţi-vă situaţia sa în mod plastic: El are încă la el camera sa video şi se duce să-L filmeze pe Isus. Normal că se gândeşte cum să salveze înregistrările pentru viitor. Ştim că a făcut un tur prin diferitele lăcaşuri istorice ale Israelului. Nu este prea greu de crezut că el, care vizita o atracţie turistică mai degrabă de rangul doi cum este necropola Bet Shearim, să fi fost deja de mult în Ierusalim? Dacă da, atunci a filmat cu siguranţă şi acolo - cu alte cuvinte, poate să vadă pe ecranul camerei sale exact cum va arăta Zidul de Vest şi să caute, să zicem, piatra care trebuie.

— Şi apoi? îl contră Bar-Lev. Cum a ascuns el camera în spatele pietrei?

— Amestecându-se printre muncitorii constructori.

— Aceasta putea să o facă cel mai devreme după crucificarea lui Isus în anul 30. În acel moment, templul era de mult construit în întregime. Templul însuşi şi zidurile de fundaţie

erau deja construite când a murit regele Irod şi asta s-a petrecut în anul 4 î.Hr.

— Josephus ben Mattityahu relatează că lucrările la templu au durat până înaintea izbucnirii revoltei împotriva romanilor din anul 66. Trebuie să plecăm de la premisa că s-au realizat în tot acest timp îmbunătăţiri permanente şi renovări.

— Atunci ar fi avut totuşi problema să ajungă la blocurile masive din piatră, ce se aflau la acea vreme la o înălţime de douăzeci de metri. Locţiitorul şefului de şantier se uită în jurul său, privirea sa zăbovind cel mai mult asupra lui Kaun. Nu-i aşa? Bucata din Zidul de Vest, astăzi accesibilă, este capătul de sus, însă douăzeci de metri sunt îngropaţi sub pământ.

— Asta ar însemna că a ascuns camera în unul din blocurile de sus, concluziona Kaun rece. Acelea erau accesibile de sus.

Bar-Lev înălţă capul.

— Şi? Ce vreţi să faceţi? Zidul de Vest este loc sfânt şi pe deasupra păzit foarte bine. Nici măcar dacă aţi şti cu exactitate în care piatră este ascunsă camera video, nu aţi putea să o scoateţi de acolo.

*

— Ce a vrut să zică? întrebă Stephen, în timp ce conducea maşina prin oraş după indicaţiile lui Yehoshuah.

— Tatăl meu trăieşte în Mea Shearim, explică Yehoshuah şi vocea sa suna de parcă nu era mândru de ce spunea. Acesta este cartierul evreilor ultraortodocşi.

Merseră pe una dintre străzile de ieşire în direcţia nord-vest, până ce Yehoshuah îi indică să caute un loc de parcare. Apoi parcurseră pe jos o bucată de-a lungul străzii principale şi cotiră în sfârşit pe o stradă lăturalnică îngustă.

Stephen nu-şi credea ochilor. Dacă nu ar fi ştiut că se aflau în Ierusalim, în mijlocul statului evreu, ar fi crezut că intrase într-un ghetou, în care un stat asupritor închisese o minoritate urâtă de toţi, în

condiţii de trai nedemne pentru nişte oameni. Trecură prin străduţe întortocheate şi ameţitoare, care erau pline de miros greu de cărbune înăbuşit şi de oameni, bărbaţi îmbrăcaţi în negru cu bărbi mari şi femei, care în ciuda căldurii de peste zi, erau atât de înfofolite în haine sărăcăcioase, de parcă ar fi urmat o zi de iarnă poloneză. Aşa arătaseră pesemne ghetourile din Europa de Est în secolul al XIX-lea, dar acesta aici nu era un muzeu, nici o reconstruire scenică a represiunilor anterioare, ci era ceva înspăimântător de serios.

Mereu întâlneau afişe mari, ruginite, pe care erau scrise în engleză şi-n ebraică atenţionări precum: „Fiică evreiască! Tora te obligă la o îmbrăcăminte cuviincioasă!” sau: „Nu tolerăm trecători îmbrăcaţi imoral”. Erau întâmpinaţi de priviri neîncrezătoare, respingătoare.

Yehoshuah îl conducea pe Stephen printr-un labirint apăsător, alcătuit din case lipsite de lumină, cu intrări şi curţi strâmte în spatele casei. Unele străzi erau acoperite cu tablă ondulată, mâncată de rugină, de parcă s-ar putea prăbuşi în orice clipă pentru a strivi pe cineva. De pe obloanele metalice ale multor uşi şi ferestre se cojea vopseaua ponosită.

Stephen văzu nenumăraţi copii. Muţi şi timizi, se prindeau precum ciorchinii de fustele mamelor lor când îi vedeau pe cei doi străini trecând şi-i priveau cu o melancolie fără margini. Mamele lor, care de cele mai multe ori aveau în pântece următoarea odraslă, se târau vai de capul lor cu cumpărături sau cu rufele pe care le întindeau pe frânghiile întinse de-a lungul şi de-a latul străzii. Băieţii mai mari aveau pantaloni negri scurţi şi ciorapi lungi, stăteau palizi primprejur şi arătau deja ca nişte bărbaţi bătrâni şi epuizaţi. Hărmălaia făcută de copii pătrundea doar ici-colo din ferestre întunecate, în spatele cărora, aşa cum îi explică Yehoshuah cu jumătate de voce, se aflau şcoli de Tora, şi într-adevăr nu se auzeau glasurile unor

copii care se jucau, ci voci care recitau în cor scrieri sacre.

Bătrânii care încovoiaţi îşi târşâiau picioarele, unii dintre ei cu câte o plasă în mână conţinând două portocale sau o pâine, purtau bărbi albe pitoreşti, ciufulite şi pardesie negre, emanând un miros de nedescris: porunca purtării hainelor decente părea să nu ceară şi spălarea regulată a acestora. Lui Stephen i se păru cu adevărat înspăimântător aspectul bărbaţilor tineri care le ieşeau în cale şi care emanau multă cruzime. Întâi o puse pe seama îmbrăcăminţii lor bizare, caftanele lungi şi negre şi pălăriile cu boruri largi, sub care atârnau perciunii lungi şi cârlionţaţi. Dar mulţi purtau un costum normal şi negru, un pulover pe dedesubt şi o pălărie pe cap şi îşi lăsau faţa să fie năpădită de o barbă sălbatică - dar în spatele ochelarilor groşi, ochii lor străluceau la fel de neiertători. Aceia, care încă nu se puteau ascunde în spatele unei bărbi biblice, afişau o expresie acră, suferindă a feţei, iar sângele sub pielea lor albă, ceruită, părea că se scurge mai încet şi că este mai rece decât stătea în firea lucrurilor. Pe aceste străzi, toţi păreau ferm hotărâţi să se transforme în caricaturi ale propriei fiinţe şi în plus dădeau impresia că se străduiesc să dea o înfăţişare lumii din jurul lor astfel încât nimeni să nu poată spune vreodată despre ei că s-au bucurat de viaţă.

— Eşti sigur că tatăl tău e acasă? întrebă Stephen şoptit.

Yehoshuah dădu afirmativ din cap.

— Nu pleacă niciodată nicăieri.

Ajunseră într-o piaţă comparativ goală, ce fusese iniţial pavată cu pietre albe, dar care între timp suferise mai multe ori reparaţii fiind acoperită la repezeală cu beton. Frânghii nesfârşite de rufe se întindeau deasupra şi vederea unui rând de chiloţi înfloraţi, aparţinând fără îndoială unor femei, i se păru lui Stephen un aspect de-a dreptul

frivol în acea atmosferă de o morală puritană emanată de cartierul Mea Shearim.

În faţa unor case se aflau nişte construcţii cu aspect provizoriu, dar care arătau de asemenea foarte vechi, formate din scânduri bătute stângaci, contribuind în felul lor la aspectul general de mahala. Mirosea în continuare a cărbuni şi oţet, şi a lapte ars, precum şi a sute de alte lucruri pe care Stephen nici nu voia să le identifice prea exact. Îl urmă pe Yehoshuah, care se îndrepta direct spre o scară, ce urca între două construcţii din scândură spre galeria care lega peste întreaga piaţă mai multe case înguste şi dărăpănate, făcând accesibile etajele lor superioare. Toate modernizările secolului fuseseră adăugate ulterior: ţevi de apă, cabluri de curent şi canalizare, totul se desfăşura pe pereţii exteriori, uneori aventuros în jurul arcadelor ferestrelor sau în jurul tocurilor de uşă.

Intrară într-un coridor întunecat. Yehoshuah bătu la o uşă îngustă, greu de observat. Din interior se auzi o voce. El apăsă pe clanţă şi împinse uşa, care se deschise doar cu greu şi cu un scârţâit jalnic.

Camera din spatele uşii era, de asemenea, cufundată în întuneric cu excepţia unui bec slab, aflat sub abajurul lămpii de pe masă, ce lumina o carte şi mâna care o ţinea. Altfel se puteau ghici doar contururile - ale unui pat, ale unui dulap şi nimic altceva. Singurul geam, prevăzut cu gratii, era plasat inaccesibil de sus şi doar puţin mai mare decât un prosop.

Yehoshuah spuse ceva în ebraică.

O voce enervată, bubuitoare îi răspunse în engleză.

— De câte ori să-ţi spun că aceste cuvinte le pronunţ doar în timpul slujbei? Vorbeşte engleză cu mine sau învaţă idiş!

*

Eisenhardt îl observă pe Kaun. Acesta din urmă stătea cu braţele încrucişate lejer, fiind aparent

liniştea întruchipată, părând că ar urmări discuţia pe care o purtau profesorul Goutière şi Shimon Bar-Lev. Dar degetele mogulului media băteau neliniştite pe cotul celuilalt braţ şi ochii săi priveau gânditori în depărtare.

— Unde au rămas de fapt, întrebă Kaun brusc, hârtiile lui Roberts şi Martinez?

Toţi îl priviră. Nici unul nu înţelese întrebarea.

— Ale operatorilor tomografului cu ultrasunete, ajută milionarul. Cercetarea Muntelui Templului.

Profesorul Wilford-Smith îşi drese glasul.

— Dacă-mi amintesc bine, dosarul se află lângă celelalte lucruri în bucătăria de serviciu.

Kaun îi făcu un semn scurt lui Ryan. Acesta se deplasă ascultător cu paşi apăsaţi în mica bucătărie, care era o anexă a sălii de şedinţe, şi se întoarse imediat după aceea cu un dosar gros, pe care-l puse în faţa lui Kaun.

Dezbaterea se întrerupse, deocamdată. Toţi urmăreau tensionaţi cum Kaun răsfoia hârtiile din dosar. În cele din urmă, ţinu o folie de retroproiector în lumină, făcu - Ha! aprinse proiectorul şi puse folia pe suprafaţa sa.

— Poate trebuia să-l lăsăm pe domnul doctor Roberts să vorbească până la capăt, spuse el apoi, de parcă ar fi luat, împreună cu ceilalţi, hotărârea să întrerupă expunerea omului de ştiinţă.

— Uite aici - ce-i asta? Ăsta e un culoar care duce direct în spatele Zidului Plângerii, nu-i aşa?

— În spatele Zidului de Vest, corectă Bar-Lev automat.

— Mă rog. Dar este un culoar.

— Hmm. Arheologul israelian se aplecă asupra desenului, aşezat la retroproiector. Dar nu e adevărat. Există, ce-i drept, un culoar în spatele zidului vestic al Templului, dar acela pleacă de la Arcul Wilson spre nord - şi nu spre segmentul sfânt.

— Acest desen se bazează pe măsurători cu tomograful cu ultrasunete, răspunse Kaun. Asta

înseamnă că acest culoar există fără îndoială. Din ceea ce spuneţi reiese că încă nu a fost descoperit.

Bar-Lev îşi frecă bărbia. Profesorul Wilford-Smith păşi lângă el şi studie, de asemenea, desenul de pe folie, de parcă nu ar fi fost de-ajuns că era proiectat pe perete, împreună identificară liniile şi suprafeţele înnegrite, în timp ce-şi şuşoteau unul altuia denumiri precum „Bab es-Silsileh" sau „Grajdurile lui Solomon", sau „Cisterna 36".

— Posibil, spuse profesorul Wilford-Smith în final. Ar putea fi într-adevăr vorba despre un culoar sau un tunel nedescoperit până acum.

— Aha, strigă Kaun cu un triumf nedisimulat. Corectaţi-mă dacă mă înşel - acest culoar nu ar răspunde oare la două întrebări deodată? În primul rând, întrebarea cum a dus călătorul în timp camera video în ascunzătoarea sa. Privi în jur, de parcă ar fi aşteptat aplauze. Şi, în al doilea rând, întrebarea unde se află astăzi camera.

*

În lipsa altor locuri, se aşezară pe pat. Scaunul pe care şedea tatăl lui Yehoshuah era singurul din încăpere şi probabil chiar mai comod decât patul tare şi salteaua sa cu suprafaţa neregulată şi noduroasă.

Treptat, ochii li se obişnuiră cu semiîntunericul. Stephen încercă să perceapă înfăţişarea bărbatului care şedea în spatele mesei cu o lampă şi o carte şi care încă nu se mişcase de la locul său. Văzu o siluetă masivă aplecată, cu o barbă aproape patriarhală, care ar fi făcut cinste unui profet biblic, şi această siluetă ţinea încă acea carte deschisă, în timp ce asculta fără nici un comentariu explicaţiile lui Yehoshuah. Oblic, în spatele vârstnicului, Stephen descoperi o poliţă scundă pe care se aflau un lighean cu apă şi o cană cu apă. Pe noptiera lângă care stătea Stephen se găsea o bucată de pâine fărâmicioasă. În rest, camera era goală şi searbădă, cum nu erau în ziua de azi nici

măcar celulele de puşcărie - fără covor, fără tablouri pe perete, fără nici un obiect personal.

— Tunelul deci, mormăi vocea în sfârşit, după ce termină Yehoshuah. De ce vă interesează acest tunel?

— Vrem să ne scufundăm în el, spuse Stephen. Era timpul să intervină în conversaţie.

— Să vă scufundaţi prin el? Renunţaţi. Asta s-a mai încercat odată; este prea greu.

— De atunci au trecut douăzeci şi cinci de ani, replică Stephen, şi tehnica s-a dezvoltat mai departe. Cu dotarea de azi, este mai uşor decât era atunci. Trebuie doar încercat.

Pauză. Apoi bărbatul îi îndemnă cu voce calmă:

— Bine atunci. Faceţi-o!

Stephen se aplecă înainte şi îşi strânse mâinile involuntar.

— Suntem de fapt din alt motiv aici. Am citit lucrarea dumneavoastră din 1967 - asta înseamnă de fapt că Yehoshuah a citit-o, căci eu nu stăpânesc limba ebraică - în care aţi descris istoria şi traseul probabil al tunelului. Dar nu spuneţi cine şi de ce a săpat tunelul.

— Ar trebui să ştiu asta?

— Tată, tu ştii asta, insistă Yehoshuah. Eu îmi amintesc că ne-ai explicat odată, când eram copil. Dar nu mai ştiu ce mi-ai explicat.

În sfârşit, mâna din conul de lumină al lămpii de birou eliberă cartea, o puse cu grijă deoparte.

— Astea sunt poveşti foarte vechi. Mi-am amărât toată viaţa cu tunelul acesta, mi-am epuizat puterile într-o luptă încrâncenată contra instituţiei ştiinţifice... Astăzi nu mă mai interesează. N-are decât să fie din partea mea şi un canal lateral al tunelului Hiskia.

— Tată, ai spus că o sectă a fost cea care a săpat culoarul. Ce fel de sectă?

— Am ştiut odată toate acestea, dar au devenit lipsite de importanţă. Era scris în unele cărţi, dar pe acelea le-am dat.

— Dar pe cine să întrebăm dacă nu pe tine? Tu eşti singurul care ştie.

— Şi eu am uitat. Eu citesc numai Biblia şi mă gândesc doar la moarte şi acum vii tu şi-mi ceri să-mi amintesc. Eu abia îmi amintesc că eşti fiul meu, ce să mai vorbim de tunelul acela!

Se lăsă o linişte încordată, fiecare dintre ei îşi ţinea respiraţia. Stephen aproape se sperie când Yehoshuah inspiră adânc lângă el, pentru a şopti apoi cu o voce înăbuşită:

— Tată - *te rog!*

Nu se petrecu nimic. Stăteau acolo, afară, în depărtare se auzeau voci de neînţeles şi, deşi afară era o zi însorită, luminoasă şi fierbinte, ei stăteau în întuneric şi aşteptau în timp ce nu se petrecea nimic. Stephen începu să se întrebe dacă nu cumva tatăl lui Yehoshuah tocmai murise în scaunul său, fără ca ei să observe.

Dar apoi bătrânul începu să se mişte. Scaunul gemu sub el când se ridică cu greu.

— Tunelul, spuse el stând în picioare, gâfâind de efort. Tot mereu acest tunel. Nu mă lasă în pace... Aplecat, cu paşi mici, târşâiţi, se îndreptă prin cameră spre dulapul de haine. Un blestem continuu care mă apasă... Era monologul unui bătrân ciudat. Deschise uşile dulapului şi cotrobăi zgomotos prin el, până când scoase la iveală o mapă subţire, cu care se întoarse la masa şi la scaunul său. Întreaga poveste începe în timpul celei de-a patra cruciade, începu el să povestească în timp ce degetele sale, devenite ţepene şi stângace, se străduiau să desfacă nodul legăturii cu care era închisă mapa. În anul 1219, dacă-mi amintesc bine, cruciaţii au asediat oraşul egiptean Damiette. În timpul acestui asediu a venit din Italia un călugăr, Francisc de Assisi, întemeietorul Ordinului Franciscan. Acest călugăr a trecut pur şi simplu prin mijlocul liniilor duşmane ale cruciaţilor şi sarazinilor, direct în tabăra sultanului, a venit în faţa acestuia şi a predicat. Se spune că

sultanul a fost foarte impresionat şi i-a permis lui Francisc în urma rugăciunii sale să viziteze Palestina. În sfârşit reuşi să desfacă nodul şi să deschidă mapa. M-am întrebat mereu ce l-a determinat să realizeze această acţiune nebunească. Un timp răsfoi hârtiile, le mută încoace şi încolo, părând să caute ceva anume. Mai mult sau mai puţin din această vreme există mănăstiri ale Ordinului Franciscan, în această ţară. Mai există şi astăzi, în Ierusalim, în Bethlehem, în Akko, în Tiberias, în Capernaum, în Ierihon şi aşa mai departe. De câteva ori franciscanii au fost daţi afară, dar încăpăţânaţi, după câţiva ani s-au întors de fiecare dată înapoi.

În sfârşit găsi ce căuta. Aici, spuse el şi ridică o bucată de hârtie în sus, pe care se putea vedea un scris neclar şi tremurat, aparent o fotocopie a unui alt document mai vechi. Din acest document reiese că franciscanii au ocupat pe la 1350 o clădire la sud de Muntele Templului, pe care au părăsit-o din nou peste treizeci de ani. Şi această hartă - ridică altă foaie în sus, la fel de repede, astfel că Yehoshuah şi Stephen nu reuşiră să arunce decât o privire fugitivă asupra unor linii negre - arată că această clădire se afla exact în locul unde Halil Saad a dezgropat cisterna plină cu apă când a vrut să-şi construiască locuinţa.

— Credeţi că franciscanii au săpat această galerie? se asigură Stephen precaut.

— Da. Cred chiar că ei au venit din această cauză în Palestina.

Stephen clipi uimit.

— Să sape o *galerie?*

— Au mers pe urmele unei legende străvechi, explică tatăl lui Yehoshuah. Încă o bucată de hârtie, mică şi gri, de data aceasta.

— Sună ca o poveste şi nu se ştie când a apărut. Aceasta este traducerea unui text în latină, pe care eu l-am găsit, chiar dacă nu-mi mai amintesc unde

anume. El ţinu hârtia în direcţia lui Stephen, care se ridică surprins şi o luă.

Textul, în engleză, era scris la maşină. Lumina abia de-i ajungea să descifreze cuvintele.

> Se petrecu în acel timp când Isus propovăduia în Capernaum, ca un bărbat din Bessara să aducă o oglindă la locul unde vorbea Isus. Dar oglinda, când se oglindi imaginea lui Isus în ea, găsi o asemenea plăcere în aceasta, încât de atunci nu mai arătă altă imagine decât pe cea a Domnului. Atunci proprietarul său a pus-o într-o cutie şi a depus-o într-un loc ascuns, pentru ca urmaşii săi, cărora voia să le dea o mărturie despre El, să-L poată vedea pe Domnul lor. Se spunea că el a ascuns oglinda sub Templul din Ierusalim pentru că nu i s-a părut nici un alt loc mai sigur.

Stephen ridică ochii şocat, privirea sa o căută pe cea a lui Yehoshuah.

— Asta e incredibil.

Mandibula lui Yehoshuah se lăsase în jos, ceea ce îi conferea feţei sale un aspect aproape debil.

Stephen citi textul încă odată, ca să se asigure că nu-şi imagina totul. De când păşise în cartierul evreilor ultraortodocşi, nu scăpa de sentimentul de irealitate.

— Bessara, repetă el. Un bărbat din Bessara.

— Bessara, explică Yehoshuah cu o voce ciudată şi fără inflexiuni, este numele vechi al oraşului Bet Shearim.

*

Când părintele Lukas ridică ochii din cartea sa de rugăciuni şi se uită pe fereastră, privirea sa căzu asupra curţii. În faţa intrării în biserică se afla Scarfaro împreună cu un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Trimisul de la Roma vorbea cu el

şi bărbatul, mic de statură, care purta o salopetă asemănătoare unei uniforme, încuviinţă din cap într-un mod care părea aproape supus.

Părintele Lukas îi observă pe cei doi un timp. Nu ştia ce făceau Scarfaro şi oamenii săi toată ziua. Veneau şi plecau, se încuiau pentru a purta discuţii după care plecau grăbiţi cu feţe supărate. La un moment dat, renunţase să încerce să înţeleagă şi se retrăsese concentrându-se asupra obligaţiilor zilnice, care acum deveniseră vizibil mai puţine, din cauză că nu mai avea de umplut o masă de seară, aşa încât avea atât de mult timp pentru reculegere şi rugăciune ca niciodată. Dar îl durea sufletul când trebuia să-i trimită la plimbare pe oamenii care veneau seara. Nu reuşise încă să pună la punct o compensaţie secretă.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor când văzu cum Scarfaro scoase un mic obiect întunecat din sutană şi-l dădu omului. Era un telefon mobil! Ce Dumnezeu se petrecea aici?

Deodată nu mai rezistă pe scaun. Sări în picioare, se grăbi cât putu de tare de-a lungul culoarului până la bucătărie, unde fratele Geoffrey era deja preocupat de pregătirea mesei de prânz. Acesta îl privi uimit când traversă bucătăria grăbit, pentru a ajunge în camera de serviciu. La capătul încăperii se afla o uşă folosită foarte rar, ce ducea către o cămăruţă secundară de lângă sacristie şi care avea doar o fereastră îngustă ce stătea aproape întotdeauna întredeschisă.

Părintele Lukas se simţea nespus de penibil făcând aceasta, dar se lipi de perete şi spionă cu precauţie afară. Scarfaro stătea cu spatele spre el şi-l acoperea pe bărbatul cu care vorbea.

— Oriunde s-ar duce, îl auzi pe Scarfaro repetându-i bărbatului, şi orice ar face. Tot ce puteţi descoperi.

Bărbatul încuviinţă din cap şi făcu un pas în lături. Acum părintele Lukas putu să citească inscripţia de pe salopeta sa: Kaun Enterprises.

*

— Sunteţi de părere că franciscanii au căutat această oglindă?

— Fără îndoială. Bătrânul tuşi hârâit în timp ce puse documentul înapoi în mapă. Dar Ierusalimul era în mâinile sultanilor, Muntele Templului era inaccesibil. Singura modalitate pe care au văzut-o a fost să sape un tunel prin stâncă, sute de metri. Au avut nevoie de aproape treizeci de ani.

— Şi? întrebă Stephen cu gâtlejul uscat. Au găsit oglinda?

Tatăl lui Yehoshuah împături mapa la loc şi începu să o lege cu greutate din nou cu sfoara cu care fusese, probabil, zeci de ani ferecată.

— Este o legendă, tinere. Creştinismul e plin de asemenea legende. Povestea Sfântului Graal, şi anume potirul din care ar fi băut Isus la Cina cea de Taină. Legendele sunt povestiri transmise din gură în gură mai departe. Într-un anumit fel devin independente. Un cercetător al literaturii se întreabă oare ce văd oamenii în aceste legende ca să le transmită mai departe.

Gândurile lui Stephen goneau nebuneşte. Îl privi pe Yehoshuah, ai cărui ochi străluceau ciudat.

— Nu se ştie deci ce s-a petrecut cu călugării?

— Nu cu adevărat. Există indicii. Într-un anumit loc se spune că majoritatea călugărilor care au trăit în acea casă, atunci când s-a renunţat la ea, ar fi plecat în deşert, unde au construit o mănăstire, iar mai târziu s-au dezis de Ordin.

— Şi unde era această mănăstire?

Bătrânul se ridică din nou, gemând şi pufăind.

— O, mai există încă. O mică minune. Zece sau douăzeci de bătrâni trăiesc acolo. Luă mapa şi îşi târî picioarele afectate de gută cu paşi mici înapoi spre dulap. Acolo este Negev şi astăzi încă în plin deşert. Incredibil cum trăiesc acolo.

Stephen considera condiţiile în care trăia tatăl lui Yehoshuah, aici în această văgăună, nu mai puţin uimitoare.

— Şi unde anume în Negev?

— Nu am fost niciodată acolo, răspunse el şi deschise uşile dulapului. N-am putut să sufăr să mă deplasez undeva pentru a afla ceva. Mai degrabă am cercetat în biblioteci şi în arhive. Se aplecă cu greu pentru a pune mapa într-un colţ întunecat al dulapului. Aşa. Probabil va rămâne aici până voi muri. Şi apoi o aruncă cineva la gunoi. Ce idioţenie!

Stephen simţi cum genunchiul său voia să înceapă să se balanseze nervos. Era bătrânul aşa de încăpăţânat sau doar se prefăcea?

— Dar ştiţi unde poate fi găsită această mănăstire?

— Uită de această mănăstire, fiul meu. Bărbaţi bătrâni care nici măcar nu ştiu în ce an suntem. Cei mai mulţi au trăit acolo încă de când statul Israel era doar un vis vag.

Stephen îi aruncă lui Yehoshuah o privire care cerea ajutor. Acesta oftă încet.

— Tată, zise el, spune-ne, te rog, pur şi simplu unde este această mănăstire.

Bătrânul se purtă de parcă nu-l auzise, se clătină spre scaunul său înapoi, se aşeză cu încheieturile trosnind înapoi pe scaun, se lăsă pe spate şi scormoni pe îndelete cu o mână prin barba sa bogată şi căruntă. Stephen îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia şi inspiră adânc.

— Be'er Sheva, spuse în sfârşit talmudistul bătrân. În Be'er Sheva am fost o singură dată. Îţi mai aminteşti, Yehoshuah? Probabil că nu. Erai încă mic. Din Be'er Sheva se merge spre sud, mult spre sud. Din depărtare arată ca o ruină pe un vârf de munte inaccesibil. Nu mai ştiu cum se cheamă muntele şi dacă are vreun nume, dar el se ridică la capătul vestic de la Wadi Mershamon. E nevoie de o hartă bună. Pe majoritatea nu este inscripţionat Wadi Mershamon. Luă din nou cartea şi o puse înapoi în conul de lumină al lămpii sale obosite. Şi acum destul cu asta. Plecaţi.

32

> NEGEV (în ebraică: „Pământ uscat”). Ţinut la sud de graniţa lui Iuda, la est delimitat de Araba, la nord-vest şi vest de câmpia de coastă şi de deserturile Paran, Zin şi Shur... în secolul I d.Hr. nabateenii din nord şi din Hauran începură să practice agricultura. În acest sens adunau apa de ploaie în cisterne pentru a iriga câmpuri aşezate în formă de terase.
>
> Avraham Stern,
> *Lexiconul arheologiei biblice*

— Asta e! spuse Stephen aproape chiuind, când părăsiră Mea Shearim.

Merseră înapoi în centrul oraşului, căutară şi găsiră biroul lui American Express, unde Stephen primi bani peşini, din păcate nu mulţi, dar de ajuns să plătească hotelul şi să poată trece şi de următoarele zile.

— Puteam şi singuri să ne dăm seama, îi explică el lui Yehoshuah care îl privea destul de sceptic.

— Călătorul în timp nu putea să realizeze toate astea singur şi fără să fie cunoscut. Cineva trebuie să-l fi văzut cum filma, chiar dacă nu înţelegea nimeni ce făcea el acolo. Cineva trebuie să-l fi ajutat să ascundă camera video pe Muntele Templului. Poate chiar a încercat să explice cuiva ce face, cine ştie? În orice caz, au existat oameni care au priceput ceva, au pus cap la cap nişte lucruri şi au povestit mai departe... Şi aşa s-a născut legenda.

Apoi s-au dus în cea mai mare librărie pe care au putut-o găsi şi au scotocit la secţia Ghiduri şi Atlase, până au găsit o hartă pe care era însemnat

Wadi Mershamon. La capătul său vestic, se afla într-adevăr simbolul unei ruine.

— Dar cum de este vorba de o oglindă? critică Yehoshuah. Chiar şi cu multă fantezie, o cameră video nu arată ca o oglindă.

Stephen făcu o mişcare cu mâna de parcă voia să dea deoparte obiecţia.

— Ce trebuia să spună?

O luară pe Judith, achitară facturile de la hotel şi merseră la cel mai apropiat supermarket pentru a-şi face provizii şi a cumpăra unele obiecte de echipament, cum ar fi sticle de apă şi pastile de sare.

— Este o poză, explică Stephen. Poate cândva călătorul în timp a prezentat o imagine - cel puţin soţiei lui, mă gândesc. Îmi închipui că singurul lucru cunoscut atunci, care era în stare să ducă cu gândul la o fotografie, era oglinda. Deci, cum ar descrie cineva cuiva faptul că se uită prin vizorul unei camere video şi vede o scenă înregistrată? Ar spune că este ca şi cum te-ai uita într-o oglindă mică. Iar celălalt înţelege doar „oglindă" şi îşi închipuie cu totul altceva.

Mergeau în afara oraşului, în direcţia Hebron. Traficul se scurgea greu. De data aceasta în dreapta şoferului stătea Judith.

— Trebuie să spun... Toată dimineaţa m-am pregătit sufleteşte să mă aşez în beciul din Saad şi să număr bule de aer şi să aştept să-ţi faci din nou apariţia. Şi acum mergem afară din oraş, în *deşert!*

— Ei da, spuse Stephen. Uneori trebuie să fii flexibil.

— Aşadar, după părerea ta, călugării franciscani au mers pe urmele acestei legende. Ceea ce ar însemna nu numai că aveau cunoştinţă de „oglindă", dar şi că au ştiut exact unde putea fi găsită.

— Da. Într-un astfel de tunel nu se sapă la întâmplare. Precis că nu cunoaştem întreaga legendă.

Ea se uită la el.

— Cum de eşti atât de sigur că au şi găsit camera video? Atât de sigur că nici măcar nu vrei s-o cauţi?

— Pentru că puţul ţinteşte atât de precis spre un anumit punct. Pentru că nu au căutat prin jur, ci au ştiut exact unde voiau să ajungă. Pentru că nu cred că azi ar mai exista această mănăstire fără acest sanctuar pe care îl păzesc acolo. Trecură pe sub un şir întreg de indicatoare mari de trafic care arătau că spre Hebron mergi înainte, că era vorba de zona autonomă palestiniană şi că în caz că vrei s-o ocoleşti, trebuie să te orientezi la timp după indicatoare. Ierusalimul se afla de-acum în spatele lor, în dreapta şi în stânga erau clădiri cu birouri şi zonă industrială. Şi, adăugă Stephen, pe un ton aproape cântat, uitând de el, încet, ca şi cum vorbea cu sine însuşi, pentru că o simt. Miros. Gust. Pentru că fiecare celulă a corpului meu ştie că această cameră video este acolo. Ascunzătoarea din spatele Zidului Plângerii este goală de cinci sute de ani.

Pe spatele indicatoarelor de circulaţie erau prinse camere video, una pentru fiecare bandă de circulaţie, care înregistrau traficul derulându-se în faţa lor. Imaginile pe care le înregistrau mergeau direct într-un computer extraperformant, în care funcţiona un software special, ultramodern de prelucrare a imaginilor, capabil să identifice în timp real toate numerele tuturor maşinilor care treceau prin faţa sa în pixelii imaginilor video şi să le transforme în semne şi cifre lizibile. Numerele maşinilor identificate, un torent continuu de date, se transmiteau printr-o reţea cuprinzând întregul oraş şi împrejurimile unui computer central al poliţiei, care stoca într-o bancă de date toate numerele auto semnalate împreună cu localităţile în care au fost reperate precum şi ora exactă a înregistrării. În afară de asta, compara fiecare număr de înmatriculare cu o tabelă de numere

semnalate, în care, pe lângă un număr de alte date administrative stocate, se menţiona ce urma să se întâmple în cazul când autoturismul era reperat.

Numărul de înmatriculare al jeepului Cherokee cu care mergea Stephen era stocat deja de o zi în această tabelă. Ca indicaţie de acţiune era recomandat: *alarmă silenţioasă.* La nici şaizeci de secunde după ce camera video înregistrase imaginea vehiculului, pe ecranul ofiţerului de serviciu începu să clipească informaţia.

*

De data aceasta era altă secretară care-i aduse lui Kaun telefonul, în timp ce ei toţi meditau asupra unui plan de format mare al Muntelui Templului. Mogulul mass-mediei asculta cu mină serioasă.

— Mulţumesc, spuse el apoi. Mulţumesc mult, Jehuda. *Shalom.*

În ochii lui apăru o sclipire flămândă când întrerupse legătura.

— Ryan, adună-ţi oamenii, spuse el. Foxx merge în direcţia Hebron. Scoase un bileţel din buzunar. Are un Jeep Cherokee albastru-închis, numărul de înmatriculare este... La naiba, nu pot citi asta. Poftim. Îi întinse bileţelul.

Ryan privi hârtiuţa mototolită vizibil şocat.

— De unde ştiţi asta? Kaun savura momentul.

— A fost simplu. Prin numărul maşinii pe care Foxx a lăsat-o la muzeu am aflat firma de la care a închiriat-o. Ea mi-a spus ce maşină foloseşte el acum. Şi cu aceasta a trecut acum o jumătate de oră prin faţa unei instalaţii automate de control a poliţiei.

— Astea toate le-am încercat şi eu, dar nu au vrut să-mi dea informaţii...

— Relaţiile. Şeful poliţiei a fost atât de amabil să ordone o urmărire silenţioasă, care acum va fi revocată ca fiind greşită. Oricum nu poate să ordone urmărirea lui până în Hebron, deoarece acolo Foxx cade sub incidenţa poliţiei palestiniene.

Îi întinse telefonul lui Ryan. Bănuiesc că acum veţi avea nevoie de el.

Ryan dădu din cap afirmativ.

— Şi o hartă a Israelului.

Shimon Bar-Lev îl urmări pe uscăţivul agent de siguranţă cu ochi mari şi gura deschisă, până ce se închise uşa în urma sa. Atunci îi căzu fisa.

— Asta înseamnă, constată el uşurat, că tema Zidul de Vest s-a terminat.

*

Ocoliră Hebronul pe o centură concepută larg, aparent nouă, dar îngustă, şi mergeau mai departe, tot mai departe. Treptat, locurile verzi în dreapta şi în stânga şoselei se răreau tot mai mult, iar privirea cădea pe o depărtare cenuşie şi prăfuită. Şi era foarte cald, sufocant de cald. Soarele urca tot mai sus. Şoseaua părea tot timpul să se afunde la orizont într-o apă sclipitoare, albastră, care evident nu era decât o iluzie optică, fratele mai mic al unei adevărate fata morgana.

Puţin înainte de Be'er Sheva, se vedea departe de şosea o formaţiune ciudată din oţel.

— Ia opreşte puţin, dădu Yehoshuah indicaţii de pe bancheta din spate.

Într-adevăr, când coborâră la marginea şoselei, puteau să audă muzică. Cum explică Yehoshuah serviabil, era un monument al eroilor, forjat din rămăşiţele tunurilor inamice bombardate şi construit ca o uriaşă orgă, ca să producă sunete de bocet, aproape omeneşti, atunci când vântul fierbinte al deşertului adia peste dealul pe care era înălţat. Pentru o clipă nu se vedea nici o altă maşină în lung şi în lat şi nici vreuna dintre numeroasele autocisterne care duduiau încontinuu pe şosele. Stephen miji ochii spre bizara operă de artă şi, preţ de o bătaie de inimă, avu sentimentul macabru că ar vorbi morţii, că strigau avertismente inutile către urmaşi... Se întoarse într-o parte pentru a alunga această impresie.

— Mai departe, spuse el.

*

Eisenhardt simţi o nervozitate crescândă, un sentiment care îi amintea în mod fatal de tracul pe care obişnuia să-l cuprindă înainte de apariţiile publice, eventual la prelegeri sau interviuri. Dacă ar fi existat un moment în care ar fi necesar să-l avertizeze pe Foxx, acesta era acum. Evident pornise la drum pentru a ţine urma pe care o avea şi care lui Kaun nu-i era cunoscută şi precis nu bănuia că industriaşul ştia unde plecase.

Părăsi rulota în care oamenii de ştiinţă se sfătuiau neobosit. Fără un cuvânt de explicaţie. Kaun dispăruse de mult şi la sfârşit nu mai auzise decât vorbărie goală, dezbateri sterile, discuţii la masa rezervată clienţilor, un birt pentru antialcoolici nefumători.

Îl căută pe Ryan.

Îl găsi lângă maşina sa, stând în mod strategic cu un picior proptit în uşa deschisă a maşinii, cu telefonul la ureche. Pe capota maşinii se afla întinsă o hartă a Israelului. Suna extrem de dramatic, cel puţin ca războiul de şase zile.

Eisenhardt se opri la o oarecare distanţă şi aşteptă. Ce situaţie inedită! Tabăra în jur era goală şi părăsită, o scenă la sfârşitul reprezentaţiei - corturile strânse, aparatele în mare parte împachetate în lăzi -, iar acest bărbat stătea cu mica lui maşină roşie în mijloc comandând o armată invizibilă. Când pentru o clipă domni liniştea, se apropie şi încercă să-i atragă atenţia. Întrebă cât se poate de precaut dacă ar exista vreo posibilitate, cum ar putea el, Eisenhardt, să meargă încă odată la Biblioteca Americană, pentru că i-a venit o idee care ar merita verificată...

— Ah, domnule Eisenhardt, spuse Ryan, luă piciorul de pe prag şi se întoarse spre el, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Vă transmit complimente din partea domnului Kaun. De azi contractul dumneavoastră este încheiat. Vă rog să vă faceţi bagajele, cineva vă va duce la aeroportul din Tel Aviv.

Scriitorul se uită buimăcit la omul cu ochi de oţel, ca şi cum i-ar fi golit o găleată de apă rece ca gheaţa în cap.

— Dar...

Înlăturat. Milionarul nici măcar nu considerase necesar să-i spună personal. Ca să nu mai vorbim de a-i spune la revedere sau chiar să-i mulţumească. Dar cum aşa...?

Ryan îl măsură fără milă.

— Domnul Kaun a avut impresia că în ultimul timp aţi contribuit doar foarte puţin la rezolvarea situaţiei. Şi, ca să fiu sincer, nu am putut să-l contrazic.

Eisenhardt deschise gura, dar gândurile îi zburau atât de înfricoşate prin cap încoace şi încolo, încât nu-i veni nici o idee ce-ar fi putut spune. În acelaşi timp pieptul îi era cuprins de un sentiment plumburiu, nenorocit. Dăduse greş. Într-un mod ciudat, sucit date fiind împrejurările, se simţea vinovat că nu răspunsese aşteptărilor. Da, era adevărat. În ultimele zile nu-i mai venise nici un şiretlic în minte. Kaun îl adusese aici ca să-i găsească străvechea cameră video, şi nu numai că nu i-o găsise, făcea chiar front comun cu cel care-i zădărnicise planurile lui Kaun.

Sună telefonul lui Ryan şi iar luă poziţia unui comandant. De fapt nici nu mai era ceva de zis.

*

Urmăritorii se apropiaseră odată foarte mult, destul de aproape, pentru a se asigura după numărul de înmatriculare că urmăreau maşina care trebuie şi apoi rămaseră mult în urmă. Ca un amator, tânărul student de colegiu din Maine, SUA optase pentru un autoturism care sărea în ochi. Putea fi distins fără probleme chiar de la mare depărtare.

— Tocmai am trecut de Be'er Sheva, anunţă bărbatul de pe locul din dreapta. Merge mai departe în direcţia Eilat.

— *Okay.* Continuaţi urmărirea, dar păstraţi distanţa maximă.

— Am înţeles. Către colegul său de la volan spuse, după ce întrerupse legătura: Ştii ceva? Până la urmă se dovedeşte că cei trei se duc să facă pur şi simplu o excursie pentru a face baie în Marea Roşie.

*

Deci nu se ridicase la aşteptări. Ei şi? Eisenhardt îndesă pijamalele în geanta de voiaj. Nu era problema *lui.* Magnatul mass-mediei credea că are de-a face cu o problemă strict logică. O problemă care putea fi rezolvată într-o cămăruţă liniştită, dacă stăteai să te gândeşti mult şi intens la ea. Ha! Prostii. Nu, nu avea ce să-şi impute. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă.

Scriitorul se uită în jur. Dacă asta era situaţia - de ce era atât de furios? Câştigase bine. Trăise o aventură interesantă. Adunase o mulţime de material, din care eventual se putea naşte un roman. Şi totuşi, era furios.

Pentru că se simţea exploatat. Unul cum era Kaun îşi închipuia că poate să-şi permită orice doar pentru că era bogat şi puternic.

— Şi ştii ceva? bombăni Eisenhardt în monologul său. Are dreptate. *Realmente* poate să-şi permită orice, pentru că este bogat şi puternic.

Asta era ce-l făcea să fiarbă de mânie.

Ceasul deşteptător. Era tot pe noptieră. Eisenhardt îl luă şi îl băgă adânc, sub cămăşi şi chiloţi, apoi se opri şi se uită la telefon, lângă care stătuse deşteptătorul.

Oare se ascultau chiar toate convorbirile? Foarte probabil. Oricum se păstrau toate numerele formate, cu ora şi durata convorbirii, fie şi doar pentru a putea verifica nota de plată a convorbirilor. În SUA, aceasta era practica uzuală în fiecare casă.

Era atât de liniştit! Propria respiraţie era cel mai mare zgomot. Şi ce dacă? Ce putea să i se

întâmple? Va fi în avion, înainte să observe cineva că l-a avertizat pe Foxx. Puse mâna pe receptor. Plastic rece şi neted. Viaţă şi moarte. De asta era vorba? Nu. Era vorba dacă unul ca John Kaun putea face orice dorea el. Chiar şi afaceri cu descoperirea cea mai improbabilă din istorie.

Stephen Foxx era undeva pe drum, pentru a se opune magnificului mogul al mass-mediei. Poate din motive greşite şi poate cu mijloace ineficiente, dar o făcea. Şi nu bănuia că oamenii lui Kaun erau deja pe urmele lui.

Acest telefon putea fi hotărâtor. Şi nu şi-ar iertao niciodată dacă nu l-ar da.

Eisenhardt mai respiră încă odată adânc. Era în continuare atâta linişte, ca şi cum lumea de afară murise.

Apoi scoase bileţelul cu numărul de telefon şi ridică receptorul.

Firul era mort. Deja blocaseră telefonul său. De afară, cineva bătea cu pumnul în geam.

*

Negevul era altfel decât şi-l închipuise Stephen. Avusese în faţa ochilor o imagine de dune de nisip maiestuoase, unduind într-un galben strălucitor, care să se întindă de la un orizont la altul ca o mare încremenită în mişcarea ei, străbătută de caravane care mergeau de la o oază la alta. În loc de asta mergeau printr-un deşert de piatră cenuşie-închis, pârjolită, care mai degrabă semăna cu o privelişte selenară decât cu vreun loc pe Pământ, o haldă de moloz, care se întindea de la un orizont la altul, asupra căreia bătea un soare atât de nemilos, încât aveai impresia că îţi ţiuie urechile. Mărăcinişul negru, uscat, care putea fi văzut de-a lungul şoselei din când în când, era dovada perseverenţei vieţii, dar arăta aşa de jalnic, încât erai înclinat să dai câştig de cauză deşertului.

Cu cât mergeau mai mult prin pustietatea apăsătoare, cu atât mai incredibil i se părea lui

Stephen că ar exista cu adevărat acea mănăstire despre care povestise tatăl lui Yehoshuah.

— Cum pot supravieţui oamenii aici? întrebă el brusc în liniştea care domnea în maşină de la Be'er Sheva încoace.

— Mai plouă din când în când, explică Yehoshuah. Rar şi puţin, dar plouă. Dacă aduni această apă în cisterne...

Nu-şi termină fraza. Nu suna deloc liniştitor. Locul potrivit pentru călugării care voiau să ducă o viaţă ascetică.

— Chiar plouă? Eşti sigur?

— În medie cam o sută de milimetri pe an. Evident că nu acum, vara. Dar aici există aceste *wadis,* nu-i aşa? Şi noi căutăm unul. Un *wadi* este o albie de râu uscată. La cincizeci până la o sută de ani plouă atât de tare, încât curge din nou apă în aceste *wadis,* unele devenind chiar râuri repezi - pentru câteva ore.

Stephen se uită înjur. Pietre, stânci, arşiţă.

— Din toate lucrurile incredibile pe care le-am auzit în ultimele zile, acesta mi se pare cel mai incredibil.

Şoseaua asfaltată îngustă şi neagră tăia cu ambiţie riguroasă prin peisajul stâncos neprimitor, tăia oblic peste coame de stânci şi traversa mici râpe şi adâncituri în foste fortificaţii. Din când în când se întindeau fire de înaltă tensiune în paralel cu şoseaua, şi acolo unde exista nisip, adus de vânt din Sinai, formau voaluri fine, galbene peste şosea.

Locul unde trebuiau să părăsească şoseaua nu era uşor de găsit. Prima oară cotiră prea devreme, ceea ce observară abia când, după mai mulţi kilometri de drum cu denivelări, ajunseră la o intersecţie, care după harta lor n-ar fi trebuit să fie acolo şi la care se afla un indicator cu două nume de localităţi cu totul greşite. Bifurcaţia corectă, câţiva kilometri mai încolo, abia putea fi identificată ca atare şi nici drumul neamenajat spre care ducea: se compunea doar din două benzi pline

de gropi, care arătau ca şi cum cu douăzeci de ani în urmă trecuse odată un camion greu, pentru construcţii, de-a dreptul peste câmp. În porţiunile în care drumul nu putea fi deosebit de deşertul din jur, mâini doritoare să ajute aranjaseră pietre mari în dreapta şi stânga benzii de circulaţie, şi din loc în loc una dintre aceste pietre era însemnată cu vopsea albă. Dar, indiferent cine era răspunzător pentru aceasta, pornise destul de plictisit şi inconsecvent la treabă.

Viteza medie cu care înaintau scădea drastic. Mergeau de-a lungul unei coame abrupte, cenuşii-închis, de mărime maiestuoasă, iar în depărtare se vedeau nişte cămile, care probabil căutau ceva comestibil pe pământul pietros al deşertului, dar Stephen nu avea ochi decât pentru drumul plin de gropi. Ce bună fusese soarta cu el, când îi hărăzise un vehicul de teren! Cu micuţul Fiat ar fi fost pierduţi aici.

Din când în când opreau pentru a bea ceva. Departe de şosea şi de toate celelalte urme ale civilizaţiei, deşertul începu să-şi impună condiţiile, şi una dintre ele era, după cum explica Judith, să bea apă în mod regulat, şi anume înainte de a simţi sete.

— Un lucru e sigur, spuse Stephen când stăteau lângă maşină, într-o mare de căldură sufocantă, lăsând sticla cu apă să facă rondul, şi-şi dezmorţeau picioarele, dacă există această mănăstire şi aceşti călugări cu adevărat, atunci nu merg prea des la cinema.

Nimeni nu râse. Fusese oricum doar o încercare de a para apăsarea peisajului din jur care-ţi tăia răsuflarea şi îţi dădea sentimentul că eşti mic şi pierdut, la mila unor puteri mai înalte.

Se mai rătăciră de câteva ori, pierdură bifurcaţii abia vizibile, ajunseră în râpe fără o a doua ieşire şi trebuiră mereu să se întoarcă şi încercau din nou până ce în sfârşit văzură mănăstirea.

Se afla într-o mică porţiune defrişată, sub nişte stânci prăpăstioase care se îndreptau spre cer ca nişte degete de piatră, şi arăta, datorită zidurilor sale din piatră cenuşie-închis, realmente ca o ruină. Cândva existase desigur un turn, într-o parte, dar construcţia se dărâmase şi nu mai fusese niciodată refăcută. Deschizăturile iţite printre creneluri păreau să-i privească ameninţător. Nimic şi nimeni nu părea să locuiască acolo sus. Construcţia sumbră de pe şaua de stâncă se ridica izolată, ca o dantură iremediabil stricată.

— Poate au murit cu toţii de mult, spuse Yehoshuah. Vreau să spun, cine ar fi observat?

Stephen aprobă.

— Într-un fel te aştepţi la panouri de avertizare, pe care să scrie: *Atenţie! Sfârşitul lumii în cinci sute de metri!*

Urcară cu jeepul până ce ajunse să alunece pe grohotiş şi nu mai putură merge mai departe. Lăsară maşina acolo, luară la insistenţele lui Judith încă o dată o înghiţitură bună din sticlele de apă şi porniră să urce restul muntelui pe jos. Această porţiune se dovedi mai departe şi mai înaltă decât li se păruse la început, dar, mai ales, infinit mai istovitoare, în timpul cel mai scurt, hainele le atârnau picurând de sudoare de-a lungul corpului, plămânii funcţionau ca nişte foale, iar bătăile inimii voiau pur şi simplu să le spargă ţeasta. Pietrişul sumbru de sub picioare înmagazinase căldura soarelui a întregii zile şi aproape că le ardea tălpile pantofilor.

„De fapt, de ce fac eu asta?” se întrebă Stephen la un moment dat şi întrebarea nu voia să-i mai iasă din cap, în timp ce continua să urce. Întrebarea revenea tot mereu şi în curând deveni ca o mantră, deveni ritmul în care se mişcau picioarele sale, iar urechile i se păru că distingeau această întrebare din zgomotele şuierătoare provocate de picioarele sale pe grohotiş. Judith, pe departe cea mai antrenată dintre ei, mergea

neobosită în frunte, Stephen încerca degeaba să ţină pasul, iar Yehoshuah rămânea tot mai mult în urmă, înjurând şi bombănind, trebuind să facă pauze tot mai des.

În cele din urmă ajunseră sus. Stăteau aplecaţi, gâfâind, cu braţele proptite pe genunchi şi nu le venea să creadă. Un timp păru ca şi când construcţia nu avea nici un fel de legătură cu lumea exterioară, ca şi cum călugării s-ar fi zidit înăuntru cândva, dar în ultimul moment deveni vizibil un intrând îngust cât să încapă un om, care era închis de o uşă grea din scândură groasă, străveche.

— Ia priviţi, spuse Judith, prima care putu să stea din nou drept şi să vorbească. Ce privelişte!

Stephen nu putea să răspundă nimic, numai să ridice capul cu greu. Da, extraordinară privelişte. E clar. Stânci negre, stânci maro, stânci cenuşii, cât cuprindeai cu privirea, pietre şi stânci. Nici o aşezare omenească, în lung şi în lat nimeni. O grandioasă risipă de loc.

— Şi acum? întrebă Yehoshuah, când începură să respire toţi normal.

— Acum, spuse Stephen, batem politicos la uşă. Exact asta făcu. Evident că nu exista sonerie şi nici mâner de bătut în uşă sau vreun fleac modern asemănător şi, prin urmare, bătu cu pumnul puternic în poartă. Apoi făcu un pas înapoi şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic.

— Nu-i nimeni acasă, comentă Yehoshuah. Stephen bătu încă odată, mai tare de data aceasta, şi strigă puternic:

— Alo? E cineva aici? Nu se mişcă nimic.

— Dacă într-adevăr nu mai trăieşte nimeni acolo înăuntru, raţiona Judith, trebuie să trecem peste zid.

— Da, spuse Stephen.

Contemplă construcţia. Clădirea era rectangulară, iar zidurile înconjurătoare aveau cam

trei metri înălţime. Cel mult patru. La nevoie puteau fi escaladate cumva.

O frânghie. Ar fi trebuit să se gândească să ia o frânghie cu ei.

— Poate am venit pur şi simplu în afara orelor de vizită, îşi dădu cu părerea Yehoshuah. Vreau să spun că poate tocmai se roagă cu toţii...

— Ar putea măcar să pună un anunţ, mârâi Stephen, luă o piatră şi se apropie iar de uşa neagră, ca să se facă pentru a treia oară auzit.

Dar tocmai când ridică mâna să lovească cu piatra puternic în lemn, cineva dinăuntru trase zăvorul vizorului. Clapeta se deschise şi doi ochi bătrâni şi obosiţi se uitară suspicioşi la ei, măsurându-i, şi apoi bărbatul căruia îi aparţineau ochii spuse:

— Plecaţi.

Doar acest cuvânt şi clapeta se închise din nou, iar zăvorul fu împins cu un zgomot hârşâit înapoi la locul lui.

— Ce chestie! murmură Stephen uluit. Hei! ţipă el apoi peste zid. Am venit să vedem oglinda care a păstrat imaginea lui Isus.

Zidul întunecat se ridica în faţa lor ca bastionul unei cetăţi medievale şi rămase mut şi impenetrabil.

— Probabil că nu a înţeles ce ai spus, zise Yehoshuah.

— Cum aşa? întrebă Stephen. Tocmai a vorbit englezeşte.

— Ei da, spuse Judith, a spus *leave.* Asta nu e prea multă engleză.

— Bine. Atunci repetă asta încă odată în ebraică.

În momentul acesta se auziră iar zgomote în spatele uşii, altele, mai serioase. Un alt zăvor, mai mare, se mişcă în suportul său, ceva zdrăngăni, poate un inel de metal, apoi cineva începu să tragă de uşă dinăuntru. La început uşa se urni din loc,

bârnele din care fusese făcută cu secole în urmă scârţâiau, apoi se deschise cu un scrâşnet jalnic.

În spatele ei se aflau doi bătrâni eremiţi vlăguiţi, nespălaţi, desculţi, cu corpurile lor slabe învăluite în veşminte jerpelite, care cu decenii în urmă s-ar putea să fi fost negre. La prima vedere păreau locuitorii unui Gulag, supravieţuitorii amărâţi ai unui lagăr de concentrare. Dar în ochii lor se vedea o licărire paşnică, vie, cum Stephen nu mai văzuse niciodată, iar ţinuta lor emana ceva neasemuit de puternic, care se afla într-o contradicţie năucitoare cu aspectul lor sărăcăcios.

Aparent nu erau obişnuiţi să vorbească mult. Unul din cei doi dădu să vorbească, dar apoi înghiţi în sec, ca şi cum ar trebui să-şi aducă aminte cuvinte pe care nu le mai folosise de-o veşnicie.

— De treizeci de ani, explică el în cele din urmă, uşa aceasta nu a mai fost deschisă. Iar atunci am fost eu cel care stăteam în faţa ei. Intraţi.

*

Convoiul principal al urmăritorilor era cam la o oră în urma primei maşini. După ce Stephen Foxx şi însoţitorii săi trecuseră de Be'er Sheva, pornise şi Ryan pentru a se întâlni cu oamenii săi.

Apoi veni anunţul că jeepul părăsise şoseaua către Eliat. Mai întâi, evident la locul greşit şi urmăritorii aproape că se dădură de gol, căci erau pe punctul de a urmări jeepul, când descoperiră prin binoclu că se întorcea pe acelaşi drum. Dacă nu ar fi păstrat o distanţă atât de mare, ar fi ajuns în acelaşi timp pe traseul de pietriş, dar aşa rulă mai departe şi după câţiva kilometri se ascunse într-un intrând, până ce jeepul cu cei trei tineri trecu din nou de ei.

Cu doisprezece kilometri mai departe, jeepul coti definitiv spre deşert. Din fericire, lăsă pe drumul prăfuit o urmă la fel de imposibil de trecut cu vederea ca cea a unei turme de elefanţi, căci cu

maşina lor, urmăritorii rămaseră iremediabil în urmă.

— Probabil că planificase asta de la început, dădu Ryan raportul lui Kaun, în timp ce trecea în trombă pe lângă Hebron. De aceea a închiriat un jeep.

Apoi, adânc, în deşert, descoperiră jeepul părăsit lângă un povârniş acoperit de grohotiş, iar deasupra construcţia sumbră, ridicată între stâncile prăpăstioase ca un cuib de vulturi. Se ascunseră cu vehiculul lor prăfuit şi greu încercat în spatele unei stânci mai mari şi observară urcuşul dificil al celor trei tineri.

— Nu întreprindeţi nimic, ordonă Ryan telefonic. Ne întâlnim în faţa muntelui şi acţionăm apoi împreună.

*

Maşinile de pe şoseaua spre Tel Aviv avansau foarte greu. Peter Eisenhardt stătea pe bancheta din spate, cu geanta de voiaj lângă el, uitându-se pe geam la peisajul care era atât de ciudat de străin şi totodată familiar. Soarele părea mai orbitor şi mai alb decât acasă, verdele sărăcăcios mai pal şi mai însetat. Trebuia să se gândească la ecranizările după Karl May şi la un film biblic monumental pe care îl văzuse la paisprezece ani de Paşte, stând pe canapeaua din cameră, cuprins de febră. Imaginile cum erau bătute cuiele groase prin încheieturile mâinilor lui Isus îl urmăriseră în visurile sale febrile, el fiind pe jumătate treaz.

Oare va călca vreodată din nou în această ţară? Şansele nu păreau a fi pentru; el nu era genul să-i placă prea mult călătoriile.

— Vom ajunge la timp? le întrebă Eisenhardt pe cele două gorile de pe scaunele din faţă.

— Nu vă faceţi griji, spuse cel de pe scaunul din dreapta şoferului, lungind cuvintele ca pe un chewing gum. Am calculat totul.

— Ştiţi când voi ateriza la Frankfurt?

I se întinse un plic cu biletul de avion.

— Aici sunt hârtiile dumneavoastră.

Eisenhardt studie biletul de avion. Cu toate că îşi spuse că nu era problema lui, îi apăru fără să vrea sudoarea pe frunte. Indicatoarele arătau că mai erau treizeci şi doi de kilometri până la Tel Aviv şi probabil că ghişeele check-în pentru zborul său se deschideau chiar în acest moment. Şi ce zbor - va zbura la Atena, de acolo la Milano, unde va face escală mai multe ore şi abia pe la ora unsprezece seara va ajunge la Frankfurt.

— Spuneţi-mi, îşi aminti el ceva, doar aveţi un telefon mobil, nu? Ar trebui neapărat să o sun pe soţia mea. Nu ştie încă deloc că mă întorc azi şi trebuie să mă ia de la aeroport.

Cei doi oameni de securitate îşi aruncară unul altuia priviri iscoditoare. Şoferul, evident cel care trebuia să hotărască, scoase un oftat lung şi apoi încuviinţă din cap. După care celălalt scoase mobilul din buzunarul hainei, îl porni şi îl dădu scriitorului în spate.

*

Prima impresie când păşiră prin deschizătura îngustă a uşii era că intraseră într-o oază. Zidul exterior al mănăstirii înconjura o zonă aproximativ dreptunghiulară şi dădea impresia incintei unei închisori, care ţinea în arest tot verdele regiunii. Pentru o clipă nebunească lui Stephen îi trecu prin cap că poate de aceea afară era totul atât de pustiu şi fără viaţă.

Mirosea a mirodenii, a pământ umed, a bălegar. În fiecare colţ al grădinii mănăstirii stătea povârnită câte o construcţie joasă, deteriorată de timp, proptită de zid, fiecare petic de pământ dintre ele era împărţit în straturi, pe care călugării plantaseră tot ce le trebuia pentru a supravieţui. Stephen recunoscu grâu, ceapă, fasole şi morcovi, între ele creşteau tot felul de verdeţuri pe care nu le putea identifica. Totul părea mai mult decât sărăcăcios, totuşi exista un strat, şi nu cel mai mic, pe care creşteau doar flori.

În total păreau să fie şapte călugări, toţi bătrâni, slabi şi plăpânzi ca florile uscate. Aplecaţi în faţă, stăteau printre straturi şi se uitau curioşi; cruci simple de lemn agăţate de şireturi destrămate le atârnau de gât. Şi în toţi ochii lor licărea acelaşi foc pe care Stephen îl descoperise în privirile celor doi care îi întâmpinaseră: o văpaie care părea mult prea fierbinte pentru trupurile consumate, o scânteie care te făcea să crezi că din ea se va face un foc nestins de îndată ce-şi părăsea învelişul.

Dar în momentul în care intră Judith pe uşă, privirile lor deveniră lacome, înfometate, aproape ca ale unui lup - pentru ca o fracţiune de secundă mai târziu să se transforme în duşmănie stângace, în spatele căreia se suprimau cu greu din nou pasiuni aparent înnăbuşite în sfere întunecate, necercetate ale sufletului.

Stephen, la rândul său, o privi pe Judith scrutător. În afară de faptul că avea contururi corporale feminine şi păr lung, nu era în nici un fel îmbrăcată provocator. Probabil că ar fi putut traversa Mea Shearim fără să atragă nici o privire invidioasă.

„Să ia dracul toate aceste religii, se gândi Stephen dispreţuitor. Toate susţin că te pot învăţa cum să trăieşti corect - dar chiar cu cel mai simplu fapt al vieţii şi cea mai importantă temelie a acestuia, sexul, nu se descurcau."

Doar la un singur călugăr, care atrăsese fără să vrea privirea lui Stephen, nu se stinse licărul din ochi. Stătea acolo, un bătrân slab, proptit liniştit pe lopata cu care lucrase, şi se uita la ei cu o privire prietenoasă, deschisă, care emana căldură şi ospitalitate.

— Voi aţi spus ceva, spuse călugărul care le deschisese, despre motivul pentru care aţi venit...

Stephen se întoarse spre el. După pronunţie omul părea să fie englez. Cu toate că trebuia să fie mult peste şaizeci de ani, bărbatul avea o faţă întinsă ca o lună plină, o coamă bogată de păr

negru şi foarte puţină barbă, iar în felul său de manifestare şi în mişcările sale era ceva care te făcea să presupui că aveai de-a face cu şeful.

— Da, mai întâi, mulţumiri că aţi avut amabilitatea să ne primiţi, începu el şi îşi dădu seama că, fără să vrea, vorbea în stilul de conversaţie pe care obişnuia să-l adopte când avea contacte de afaceri. Numele meu este Stephen Foxx, vin din Statele Unite. Însoţitorii mei sunt Judith şi Yehoshuah Menez, doi arheologi din Israel. Noi...

— Oh, îmi cer scuze. Călugărul întinse mâna. Ce neatenţie din partea mea! Primim atât de rar oaspeţi! Pot să vi-i prezint pe confraţii mei?

Se duseră de la unul la altul şi le spuse numele călugărilor, toate în latină şi greu de reţinut. Stephen reţinu doar numele lui, Gregor, şi numele călugărului cu lopata şi cu privirea nevinovată, Felix. În afară de fratele Gregor, acesta părea să fie singurul care vorbea englezeşte.

Ce e drept, văzut de aproape, ca să nu se spună mai mult, părea puţin dus. Când Stephen dădu politicos din cap în momentul prezentării, Felix îi explică cu hotărâre prietenoasă:

— Cuvintele îmbătrânesc, dar adevărul este mereu proaspăt ca un bebeluş nou-născut.

— Poftim? făcu Stephen şocat.

Dar Felix zâmbi doar, îi făcu cu ochiul şi se dedică din nou lopeţii sale. Şi n-o făcea neîndemânatic, era aproape ca şi cum dansa cu ea.

„Ciudate păsări, gândi Stephen. Păsări ciudate într-un ciudat cuib de vulturi.”

Gregor îi conduse pe cărări înguste, care şerpuiau printre straturi, spre mănăstire.

— Aceasta este capela noastră, spuse el despre o colibă destul de dărăpănată din colţul opus intrării, se întoarse apoi într-o parte şi arătă spre o căsuţă la fel de antică cu acoperiş oblic, acolo sunt chiliile, alături sala de mese şi bucătăria. Ce e drept, noi nu folosim focul.

— Şi asta? întrebă Stephen şi arătă spre nişte ziduri joase, pe care Gregor părea că vrea să le treacă cu vederea.

Călugărul ezită o clipă, apoi îi conduse acolo şi deschise uşa joasă.

— Ăsta este osuarul, explică el.

Li se oferi o privelişte macabră. Încăperea în care îşi băgară capul amintea de un beci de provizii sau magazie de unelte, numai că pe rafturile prinse de-a lungul pereţilor, în loc de unelte sau borcane cu murături se aflau oase umane, sortate frumos şi ordonat după fel şi mărime, oase de braţe şi picioare într-un raft şi oase ale bazinului în altul, pe alt raft doar coaste, pe altul numai cranii, oasele mici ale încheiturii mâinii şi gleznei într-o cutie, vertebre în alta.

— Când moare unul dintre fraţii noştri, rămâne îngropat până putrezeşte carnea, explică Gregor cu o voce aproape veselă. Apoi se dezgroapă oasele, se curăţă şi se păstrează aici. Acestea sunt rămăşiţele pământeşti ale tuturor călugărilor care au trăit vreodată aici, de când există mănăstirea.

— Aha, făcu Stephen, strâmbându-se.

Un număr apreciabil. Măcar dacă nu ar semăna al naibii de mult cu un depozit de piese de schimb!

Închiseră uşa, răsuflară uşuraţi şi îşi mijiră ochii în soarele sclipitor, iar fratele Gregor reveni la prima sa întrebare: ce îi adusese pe aceste meleaguri.

— Vrem să vedem oglinda care a păstrat chipul lui Isus, repetă Stephen ce strigase peste gard.

Fratele Gregor dădu din cap cu o mină serioasă.

— Am auzit de această legendă. Din păcate, este doar asta - o legendă.

— Se spune că oglinda s-ar găsi în această mănăstire de pe vremea cruciadelor.

— Îmi pare rău. La noi, ca să fiu exact, nu există nici un fel de oglindă.

Stephen cercetă chipul bărbos al evlaviosului bătrân, care brusc păru să se transforme într-o

mască impenetrabilă. Era inimaginabil aşa ceva? Că acest călugăr ar depune mărturie falsă despre El?

— Noi avem, insistă el, indicii destul de sigure că legenda descrie un obiect foarte precis, real, şi că acest obiect a fost ascuns aici. Credem că această mănăstire chiar a fost construită pentru a-l ascunde aici.

— Nu pot să-mi închipui aşa ceva. Această mănăstire a fost construită cu multe secole în urmă de oameni care voiau să se retragă din lume şi să se dedice pe deplin contemplării Domnului, explică fratele Gregor. În sens spiritual, se înţelege.

În momentul acesta sună în buzunarul pantalonului lui Stephen.

— Ce înseamnă asta? întrebă călugărul uimit.

— Asta înseamnă că nu sunteţi chiar atât de departe de lume, cum credeaţi, răspunse Stephen şi scoase mobilul din buzunar. De-a dreptul uimitor că exista recepţie aici, în deşert. Pe de altă parte, deşertul era cu siguranţă locul unde mai mult ca sigur s-ar ajunge la situaţia în care să trebuiască să telefonezi. Acesta este un telefon.

Ochii călugărului se căscară larg.

— Un telefon? Se părea că îşi aducea aminte cu greu de fapt ce era acesta. În buzunarul de la pantalon?

— Da. Un lucru extrem de practic. Stephen apăsă pe tasta de recepţie şi ridică aparatul la ureche. Alo?

Vocea de la capătul celălalt era înceată, fâsâită şi neclară, dar o recunoscu totuşi. Trecuse doar o zi de când această voce îl chemase pe neaşteptate.

Era vocea lui Peter Eisenhardt.

— Scuzaţi-mă, Ministerul de Externe?

33

> MĂNĂSTIRI. Asceza creştină a apărut în secolul al III-lea d.Hr. în Egipt. În timpul răspândirii spre Palestina s-au dezvoltat două forme: anahoretismul şi cenobitismul. Anahoreţii au trăit în aşa-numite laurii, aceasta însemna că fiecare călugăr locuia în propria chilie, colibă separată sau în peşteră. Cenobiţii duceau din contră o viaţă comună în mănăstiri. Prima mănăstire a fost fondată în jurul anului 330 d.Hr. în Gaza.
>
> Avraham Stern,
> *Lexiconul arheologiei biblice*

— Aici este Stephen Foxx, replică Stephen uimit. Sunteţi dumneavoastră, domnule Eisenhardt?

— Da, răspunse vocea lui Eisenhardt. Vreau să vorbesc cu soţia mea.

Stephen înţelese.

Discuţia din bibliotecă. Propoziţia. El însuşi o propusese ca semnal de alarmă.

— Domnule Eisenhardt, puteţi vorbi liber?

— Nu, replică scriitorul.

— Dar sunaţi deoarece Kaun ne-a luat urma?

— Da.

Judith şi Yehoshuah îl priviră uimiţi. Călugării îl priveau ca pe un nebun - un bărbat, care ţinea mâna la ureche şi vorbea cu sine însuşi! Stephen privi zidurile mari ale mănăstirii, care erau deja vechi când Columb pornise pe mare, văzu deasupra lui cerul albastru-deschis, care părea să atingă eternitatea, şi călugării printre plantele lor sărăcăcioase: da era într-adevăr o nebunie.

— Kaun ne mai caută în Ierusalim? interveni Stephen.

— Nu! accentua Eisenhardt şi adăugă grăbit: Ascultaţi-mă vă rog, eu vă sun dintr-o maşină cu care mă îndrept spre Tel Aviv. Avionul meu va decola în curând şi soţia mea nu ştie încă faptul că eu mă întorc astăzi acasă. E extrem de important să vorbim înainte de decolare...

— Kaun v-a trimis acasă?

— Da.

Aceasta nu putea însemna decât că multimilionarul nu mai credea că îl pot ajuta reflecţiile scriitorului. Nu putea să nutrească suspiciunea că ei doi ţineau legătura, altfel nu i-ar fi dat ocazia lui Eisenhardt să-l sune.

— Domnule Eisenhardt, trebuie să aflu ce ştie Kaun. Încercaţi să-mi daţi de înţeles, îl presă Stephen.

Scriitorul părea că se pregătise într-un fel.

— Vă spun acum numărul maşinii, spuse el şi se corectă imediat după aceea: scuzaţi-mă, am spus numărul maşinii? Voiam să spun desigur numărul de telefon.

Stephen se gândi febril. Ce voia să-i spună neamţul cu aceasta?

— Asta înseamnă că el ştie numărul nostru de maşină.

— Da, exact.

— Suntem deja urmăriţi?

— Da, cu siguranţă. Cineva în fundal spuse ceva şi Eisenhardt răspunse ceva, vorbise însă atât de departe de mobil încât fu acoperit de fâsâit.

Ce însemna aceasta? La naiba, ce putea să însemne? Kaun ştia ce număr are maşina lor, *okay.* Asta se putea afla dacă te numeai John Kaun. Dar cum le dăduse de urmă? Probabil că fusese o coincidenţă tâmpită.

Eisenhardt îşi spuse numărul din Germania rar, poate pentru a-i da timp de gândire. Stephen sprintă repede spre uşa mănăstirii, ce atârna în

continuare strâmbă în balamalele ei vechi, coborî afară şi se lipi de zid, se uită în jos, în depărtarea din care veniseră. În receptor pocnea şi trosnea îngrijorător.

Într-adevăr. Acolo jos. Mişcări în spatele unei stânci, o sclipire minusculă. Acolo stătea deja cineva la pândă, la naiba. Se simţiseră prea în siguranţă.

Spera că acela nu-l văzuse încă, pe el şi mobilul său. Se strecură înapoi în interiorul mănăstirii.

— Eisenhardt, spuse el cu o voce care-i suna ciudat de străină, sunt deja aici. Ne-au prins din urmă. Ascultaţi-mă - nu ştiu ce au de gând cu noi. În orice caz vă voi spune ce ştiu pentru ca măcar cineva să poată depune mărturie despre unde am dispărut.

Îl auzi pe om înghiţind în sec.

— Da, bine.

Stephen îi descrise cât se poate de scurt şi de precis unde ajunseseră şi ce-i adusese acolo - ascunzătoarea din spatele Zidului Plângerii, tunelul franciscanilor şi legenda oglinzii.

— Această oglindă este camera video, concluziona el. Nu am găsit-o încă, dar sunt convins că este aici.

— Înţeleg, îl auzi el pe Eisenhardt spunând încet, vizibil impresionat. Atunci trebuie să încerc să sun mai târziu. Mulţumesc mult.

Legătura se întrerupse.

Stephen privi mobilul din mâna sa. Simbolul bateriei arăta deja un nivel extrem de scăzut al energiei rămase în acumulator. Îl închise şi-l băgă în buzunar, apoi ridică privirea.

Contrastul cu călugărul, ce scotea neatins de nimic în spatele grădinii apă dintr-o mică fântână, îi făcea aproape rău. De unde Dumnezeu aveau călugării aici sus pe munte apă? Totul era atât de ciudat! Stephen clipi şi căută privirea lui Judith şi a lui Yehoshuah, a feţelor pe care le cunoştea, deşi acestea îl studiau îngrijorate.

— Kaun ştie unde suntem, repetă Stephen, ca şi cum ar fi fost anesteziat, chintesenţa discuţiei sale. Şi jos ne pândeşte deja cineva. Ne-au urmărit.

Judith clătină neînţelegând din cap.

— Ia spune... Tot timpul totul este secret, secret, secret - şi deodată îi povesteşti acestui Eisenhardt toată povestea?

— Da - acesta a fost un truc, se amestecă Yehoshuah în discuţie. Kaun îl trimite pe Eisenhardt la înaintare, să sondeze terenul, acesta te sperie un pic - şi deja pe tine te ia gura pe dinainte?

Stephen îşi dădu ochii peste cap.

— Nu aţi auzit? Ne-au urmărit tot timpul. Jos se află cineva şi aşteaptă să coborâm. E şi ăsta un truc? Ce să zic, destul de rafinat. Privi în jur. Zidul nu avea nici o ferestruică sau ceva asemănător prin care să se poată studia situaţia neobservat. Singurul scop şi ţel era să ţină lumea de afară departe. Doar că lumea de afară nu se lăsa ţinută deoparte.

— Eisenhardt a folosit o parolă pe care i-am sugerat-o eu, continuă Stephen. El redă pe scurt condiţiile în care se întâlniseră în Biblioteca Americană. Pentru mine asta înseamnă că Eisenhardt m-a sunat din proprie iniţiativă. Dacă l-ar fi obligat Kaun să vorbească cu mine, atunci nu ar fi trebuit să folosească parola.

— Şi dacă face front comun cu Kaun? învârti Yehoshuah cuţitul în rană mai departe. Din ce proprie iniţiativă? Poate pentru bani? S-a mai întâmplat.

— Atunci voi înceta să cred că mă pricep la oameni, mârâi Stephen. Mă voi retrage din lumea afacerilor şi o să-mi schimb meseria cu una la care nu e nevoie de aşa ceva. Muncitor într-o fabrică de conserve sau gunoier. Îşi trecu ambele mâini peste cap. Şi acum încetaţi cu dacă şi cu parcă, pentru că asta mă calcă pe nervi.

*

Indicatoarele rutiere arătau în continuare douăzeci de kilometri până la Tel Aviv, dar limuzina părăsi drumul pe care rulase până atunci şi coti pe o şosea rapidă ce se îndepărta oblic, apoi apăru, ca prin magie, aeroportul Ben-Gurion în faţa lor. Eisenhardt nu şi-l mai amintea astfel. Fusese asta chiar săptămâna trecută?

Cei doi însoţitori ai săi nu-l scăpară din ochi nici după ce coborî. Îl lăsară să-şi ducă singur geanta de voiaj, dar îl escortară la ghişeul de check-in şi de acolo la controalele de securitate. Aveau permise remarcabile, pe care le arătară funcţionarilor ce-i priveau suspicioşi cu efectul că li se dădu voie să treacă cu toată umflătura de neconfundat de sub jachetele lor. Oricum, măcar ştiau drumul spre intrarea corectă spre avion.

Iar acolo trebuiau să aştepte.

Unul din cei doi, şoferul, un tip cu un păr blond-închis şi cu o mustaţă mică, arătând un pic precum multiplul campion la înot de la ultimele jocuri olimpice, îşi cumpără un ziar de sport şi se cufundă în lectura sa.

— Trebuie să merg la toaletă, spuse Eisenhardt.

Un mormăit fu răspunsul. Ziarul de sport era mai interesant. Celălalt, care şezuse pe locul de lângă şofer, se afla în faţa unui automat de îngheţată şi studie cu atenţie pozele diferitelor pungi de vafe. Era apăsător de cald în clădirea mare de sticlă care capta razele soarelui precum o seră.

Eisenhardt se ridică şi plecă agale în căutarea uşii respective. Când dădu colţul, văzu un telefon cu fise fixat de perete.

Fără să vrea, mâna sa se deplasă în buzunarul pantalonului, pipăi fisele de telefon care mai rămăseseră după discuţia telefonică cu Stephen Foxx. În Germania nu mai avea ce face cu ele, aşa că mai bine le consuma.

Acasă nu răspundea nimeni. Toţi plecaseră şi iar uitaseră să cupleze robotul! Eisenhardt privi la

ceas, adăugă o oră, pentru a ajunge la ora Europei Centrale şi se gândi unde puteau fi. A, da, la şcoala de muzică. Aceasta însemna că se vor întoarce când avionul său era deja în aer.

Când adună fisele neconsumate din fanta de restituire, îi veni încă o idee. Un gând care făcu să-i crească cantitatea de adrenalină din sânge.

Mai exista cineva pe care putea să-l sune.

Dar atunci trebuia să se grăbească. Mai bine îşi caută un telefon care să se afle mai departe de cei doi supraveghetori ai săi.

*

Un mic nor de praf se ţâra prin deşertul sărăcăcios ca o omidă groasă şi maronie. Din când în când se puteau vedea vehiculele care ridicau în aer praful.

— Suntem doar turişti, explică Stephen Foxx. Am auzit de această mănăstire şi am vrut să o vizităm. Am vrut să văd şi eu un loc în Israel care nu e o atracţie turistică celebră în toată lumea.

— Nu o să ne creadă în vecii vecilor, prevesti Yehoshuah posomorât.

Stăteau unul lângă celălalt, pe acoperişul fărâmicios, uşor înclinat şi sprijinit de zidul colibei, în care călugării organizaseră ceea ce ei numeau sala de mese. Şindrilele trosneau sub picioarele lor, dar aveau să ţină. Doar rezistaseră secole întregi. Cantul superior al acoperişului era atât de sus, că atunci când cineva se afla acolo, restul zidului mănăstirii îi ajungea tocmai până la umeri.

— Şi chiar dacă, spuse Stephen. Doar ai auzit. Fratele Gregor a intrat în mănăstire acum treizeci de ani. Acum treizeci de ani existau camere video cel mult în romanele science-fiction. Şi de atunci nu au mai avut contact cu restul lumii. Ce crezi că o să răspundă călugării când Kaun îi va întreba unde este camera video?

— Kaun te va întreba pe tine.

— Eu nu ştiu nimic despre vreo cameră video.

— Dar tu ai dosit scrisoarea călătorului în timp.

Stephen făcu o faţă ce-i accentua nevinovăţia, de parcă ar fi exersat.

— Scrisoare? Călător în timp? Despre ce vorbiţi, domnul meu? Nu ştiu nimic despre asta.

— Nu există dovezi, dădu Judith din cap aprobator. Scrisoarea a fost distrusă şi nimeni nu poate demonstra că Stephen a avut-o vreodată.

— Există fotografii.

— Se poate demonstra că aceste fotografii provin de la o scrisoare veche de două mii de ani, care în plus se afla în mormântul menţionat?

— Dar ai intrat prin efracţie în Muzeul Rockefeller, insistă Yehoshuah.

— E adevărat, domnule judecător, încuviinţă Stephen, dând din cap. Asta într-adevăr mi se poate reproşa şi pentru asta chiar îmi recunosc vinovăţia. Am vrut să mă uit pe ascuns încă odată la descoperirile din Zona 14, la care, deşi eu am fost descoperitorul, mi s-a interzis accesul.

Tăcură. Pentru un timp, nu se auzi decât corul mormăielilor călugărilor, care se retrăseseră pentru rugăciune în mica lor capelă. Poarta mănăstirii fusese din nou încuiată, de parcă ar fi fost un lucru stabilit că Stephen, Judith şi Yehoshuah urmau să rămână pentru totdeauna acolo.

— Ei bine, spuse Yehoshuah în sfârşit. Atunci am putea pleca pur şi simplu, nu?

Era caniculă. O caniculă îngrozitoare şi nu bătea nici o adiere de vânt.

— Eu nu sunt convins că această cameră nu este aici, explică Stephen. Un lucru e sigur - Kaun va întoarce mănăstirea aceasta cu fundul în sus, cu totul altfel decât am putea-o face noi.

Norul de nisip se apropie tot mai mult, deveni din ce în ce mai transparent. Erau cinci maşini, cinci puncte mici, care îşi croiau drum prin deşert, cu viteză mică.

— Te-ai gândit vreodată la faptul că, întrebă Yehoshuah apoi, poate călugării nu ştiu nici ei că e

ascunsă o cameră aici?

Stephen înclină din cap, fără să-şi ia ochii de la urmăritori.

— Tot timpul.

*

Când călugării îşi terminaseră rugăciunea şi ieşiră în linişte în şir indian prin intrarea scundă a capelei lor, urmăritorii ajunseseră deja la baza muntelui, se sfatuiseră scurt, împărţiseră din portbagajele deschise ceva care semăna îngrijorător cu arme de foc puternice şi îşi începură ascensiunea.

— Preasfinte părinte, încercă Stephen încă odată să-l abordeze pe fratele Gregor. Urmăritorii, despre care am vorbit înainte, ne-au găsit. Se apropie tot mai mult. Caută acelaşi lucru ca şi noi, dar nu vor doar să arunce o privire asupra obiectului, ci să intre în posesia lui.

— Pentru că ceea ce caută nu se află aici nu-l vor obţine, replică fratele Gregor.

— Credeţi-mă - aceşti oameni vor crede acest lucru doar după ce vor fi răsturnat fiecare piatră din mănăstirea voastră fără să găsească nimic.

Călugărul îl privi supărat pe tânărul american. Pe faţa sa se zbătea un muşchi.

— Evident că prezenţa voastră în mănăstirea noastră generează o ameninţare gravă la pacea şi reculegerea noastră, constată el. Îmi pare foarte rău că trebuie să vă rog, dar cred că ar fi mai bine dacă aţi pleca acum.

— Am face-o cu plăcere, dar mi-e teamă că prin aceasta nu vom mai putea opri nenorocirea.

— Ce înseamnă asta?

Stephen îşi muşcă buza de jos.

— Vor veni aici. Indiferent unde am merge noi şi indiferent ce am face. Îmi pare rău.

De departe, aproape ca un strigăt îndepărtat al unui vultur, se auzi un ţipăt peste zid. Fu un moment fantomatic şi cei trei putură vedea cum în ochii călugărului se ivi panica. Nu existau vulturi

în acea zonă. Fusese strigătul unui om, de neînţeles de fapt, dar după tonalitate părea un ordin menit să dirijeze o întreagă hoardă. Veneau.

— Dar, zise Gregor, asta e o nebunie. De ce ar face cineva aşa ceva pentru a căuta un obiect care este de domeniul legendelor?

Stephen respiră adânc. Acesta era momentul în care de fapt se decidea totul. Momentul în care trebuia să câştige de partea sa pe cineva. Acum... ori niciodată.

— Aveţi dreptate, spuse el, cu mâinile întinse într-un gest de implorare. Ar fi o nebunie. Dar, vă rog, ascultaţi-mă cu atenţie. Ştim - subliniez, ştim sigur - că un om a călătorit în timp, aproximativ în anul în care Isus a început să predice. Acest om avea asupra sa o cameră video - aceasta este ceva de genul camerei de filmat, doar că imaginile sunt stocate pe o bandă magnetică ca la un magnetofon -, iar el a făcut înregistrări cu Isus Hristos. Spun încă odată: Nu este o teorie, ci un fapt. Ce nu ştim cu siguranţă este locul unde a rămas camera cu tot cu înregistrările sale.

— A călătorit în timp? Călugărul clătină sceptic din cap. Dar asta nu este posibil.

— S-a petrecut. Aş vrea să vă pot spune acum toată povestea, dar nu ne ajunge timpul pentru asta. Suntem aici pentru că în cercetările noastre am dat peste legenda oglinzii care păstrează chipul lui Isus. Credem că în cazul acestei oglinzi este vorba de fapt despre camera video şi mai credem că este păstrată în această mănăstire.

A spune că fratele Gregor stătea ca lovit de trăsnet ar fi fost o subapreciere evidentă. Faţa sa avea o culoare nesănătoasă, palidă ca de cenuşă, obrajii săi, care înainte arătaseră atât de sănătoşi şi de plini, atârnau fără viaţă în jos şi chiar şi părul său părea că vrea să devină dintr-odată gri.

— Dar, rosti el cu greutate, această mănăstire a fost construită doar cu şase sute de ani în urmă. Nu poate să fie adevărat.

— Înainte, camera video a fost ascunsă în alt loc şi a ajuns atunci în posesia franciscanilor, afirmă Stephen cu convingere ceva ce el însuşi nu cunoştea prea exact, ci doar bănuia. Indică cu mâinile dimensiunile aproximative ale obiectului. Ar trebui să fie un obiect dreptunghiular, cam atât de mare. Probabil este înfăşurat în ceva sau închis într-un cufăr.

Bătrânul privi nedumerit.

— Unde ar trebui să fie acest obiect? Este destul de uşor de observat că aici nu se află nimic asemănător.

Stephen schimbă o privire cu Yehoshuah.

— La început, am crezut că acesta cameră - oglinda deci - ar fi venerată aici ca o relicvă. Dar s-ar putea ca ea să fi fost ascunsă şi să nu ştiţi nimic despre ea.

— Aici nu este nimic, repetă călugărul şi arătă spre capelă. Vă rog, puteţi să vă uitaţi la altar.

Părea de parcă urma să fie răpus în orice clipă de un atac de slăbiciune.

Şi treptat îi apărură şi lui Stephen îndoielile că această cameră video s-ar afla acolo. Poate nu mai exista de mult. Asta era cel mai probabil. Sau se afla ca şi până atunci în Zidul Plângerii. Poate se lăsase prea uşor derutat de vorbele tatălui lui Yehoshuah? Nu-i convenise prea mult? Stătuse singur şi flămând în camera sa de hotel, aflase tocmai că cineva, pe care-l cunoştea, murise brusc şi neaşteptat... Fireşte că-şi făcuse griji din cauza scufundării. Treizeci de ani nu se găsise nimeni care să se încumete - asta ar putea da de gândit cuiva, care tocmai voia să încerce fiind şi scafandru începător. Nu a fost oare soluţia cea mai simplă, să creadă brusc cu tărie că această cameră video nici nu se afla la capătul acestui tunel ameninţător, ci ar fi păstrată în siguranţă într-o mănăstire însorită de pe un munte?

— Da, încuviinţă Stephen politicos. Mulţumesc. Am vrea să aruncăm o privire asupra altarului.

Călugărul se uită la ei cu privirea sa rătăcitoare, apoi încuviinţă din cap şi se depărtă. Îi lăsă singuri şi se duse la fraţii săi de credinţă, care se adunaseră în faţa osuarului ca o turmă speriată.

— Nu trebuia să venim aici, spuse Stephen apăsat de griji. Simpla noastră prezenţa îi împinge spre nenorocire. Kaun o să se năpustească asupra lor ca un vultur. Privi în jos prin mica deschizătură zidită a fântânii şi văzu apa strălucind cam la doi metri adâncime. Probabil cisterna. Acesta era răspunsul la cea mai remarcabilă enigmă a acestui loc: de unde aveau călugării apă suficientă.

Privirea lui Yehoshuah alunecă peste cele trei cruci de lângă capelă.

— Chiar şi un John Kaun nu poate face tot ce vrea.

— Nu sunt prea sigur de asta, avertiză sora sa. Arătă cu capul osuarul. Crezi că pentru vreunul de acolo există un certificat de deces? Nimeni nu o să observe dacă oamenii săi mai adaugă nişte morţi.

— Mă sperii, murmură Yehoshuah.

— Bine, spuse Judith supărată. Bine.

Intrarea în capelă era ceva mai jos decât nivelul solului. Se ajungea la ea coborând nişte trepte grosolane. Camera de reculegere era goală şi complet nemobilată, fusese odată zugrăvită în alb, dar în decursul anilor tavanul boltit se acoperise de un strat gros de funingine neagră. Faptul că aceşti călugări nu foloseau focul nu era întru totul adevărat: pe altar ardea o mică flacără într-o lampă cu ulei, construită neîndemânatic. În mijloc atârna crucea, iar la stânga şi la dreapta se aflau flori, singurul ornament.

Studiară altarul, dar acesta era doar o bucată de stâncă cioplită dreptunghiular, peste care se afla o pânză subţire. Camera putea fi ascunsă în interior, da, dar la fel de bine putea fi în orice piatră a întregului zid al mănăstirii. Nu aveau nici o metodă pentru a stabili unde.

— *Okay,* spuse Stephen. Promit acum solemn că nu o să mai construiesc teorii fără nici o bază. Ar fi trebuit...

O bubuitură biciuitoare îi făcu să tresară. Liniştea de după aceea era ca un ţipăt. Trei perechi de ochi se priviră speriaţi.

— *O, shit…!*

Se năpustiră afară din capelă. Călugării se dădeau înapoi încet, ca hipnotizaţi, de la poarta mănăstirii, cu privirile aţintite asupra acesteia. O altă bubuitură sfâşie liniştea mănăstirii ca o lovitură îngrozitoare de topor şi aşchii de lemn săriră în spatele uşii alcătuite din scânduri groase. Stephen simţi un val de frică şi furie cuprinzându-i fiinţa. Asta întrecea cele mai rele aşteptări ale sale.

— Ăştia îşi croiesc drum cu arma în mână! exclamă el. Nici nu se mai obosesc să vorbească.

Un foc continuu se porni, un cor de arme diferite, care aveau la unison drept ţintă uşa mănăstirii. Lemnul vechi, uscat în eterna căldură a deşertului se găuri, aruncând aşchii şi praf, opunea o rezistenţă uimitoare, dar momentul în care avea să se rupă în bucăţi şi să cadă spre interior era previzibil.

— Fratele Gregor a dispărut, constată Judith. Stephen se uită în jur. Într-adevăr, călugărul nu mai era printre fraţii care se ghemuiseră speriaţi în spatele zidului dormitoarelor. Într-un moment de panică, socoti că fusese lovit de un glonţ răzleţ, că se afla mort într-unui dintre răsaduri, dar nu, acolo nu era decât pământ cenuşiu răscolit. Aparent, călugărul se ascunsese.

Nu putea să mai dureze mult. Un glonţ distruse din spate ancorarea inelului de fier, care fusese amplasat la mijlocul uşii şi aruncă bucata ferecată în armătură de-a curmezişul în grădină. Printre împuşcături răzbăteau strigăte singulare, ordine probabil. Se pregăteau de asediu.

Apoi, aproape fără trecere, încetară toate împuşcăturile.

Stephen îşi ţinu respiraţia, aşteptă nenorocirea care, fără nici o îndoială va veni. Poate o dinamitare a uşii. În locul acesteia, în liniştea nemijlocită, care era aproape apăsătoare după atâta vacarm, se auzi clar un zgomot, care, după cum îşi amintea acum, devenise cu timpul tot mai puternic, un uruit ameninţător şi grav, un sunet produs de maşinării ce devenea din ce în ce mai tare şi se auzea tot mai aproape.

— Cunosc asta, murmură Judith plină de presentimente rele. Cunosc sunetul ăsta.

Şi apoi era brusc acolo, asurzitor de tare şi trei umbre, mari şi întunecate bubuiau despicând cerul peste capetele lor, astfel încât se aplecară involuntar. De jur împrejur se ridica praful, frunzele şi crengile se zbăteau în aer.

Erau trei elicoptere militare zburând în formaţie.

34

> MĂNĂSTIRI. Mănăstirile de pe Muntele Nebo au fost dezgropate de S.J. Sallen din însărcinarea lui Studium Biblicum Franciscanum. Primii călugări au trăit în secolul al V-lea d.Hr. În văile din jurul muntelui, în timp ce marele complex mănăstiresc provine din secolele V-IX. În mod special trebuie menţionate o biserică cu mai multe mozaicuri suprapuse şi un grânar.
>
> Avraham Ster,
> *Lexiconul arheologiei biblice*

Stephen simţi cum îi căzu bărbia într-o uimire şocantă, dar nu putea să facă nimic împotriva acestui lucru. Ochii urmăreau ca hipnotizaţi cele trei elicoptere masive de culoare măsliniu-închis, care se ridicau din nou ca nişte păsări mari negre, târând după ele un nor cenuşiu, mirositor, de cherosen ars. Se angajară într-un arc larg, care fără îndoială ţintea spre mănăstire.

Brusc se simţi mic şi neputincios, ca un şoricel, care se uită în sus şi vede un tăvălug venind spre el.

Ce declanşase el oare? Elicopterele se despărţiră; deja se putea vedea cum se deschideau uşile laterale şi că bărbaţi în uniformă aşteptau în spatele lor pentru a-şi începe acţiunea.

Îşi desprinse privirea încercând să conceapă un gând clar. Oare erau oamenii lui Kaun? Sau asmuţise armata israeliană împotriva lor? Eventual îl aştepta undeva un procuror înrăit cu o listă lungă de acuzaţii, concepută de avocaţii lui Kaun.

Şi călugării, tupilaţi în ascunzătorile lor, ridicaseră feţele în sus spre acest spectacol de pe

cer, ca nişte flori care se întind spre soare. Toţi, în afară de unul care se tot uita spre osuar, ca şi cum îi era frică să nu ajungă el însuşi în curând acolo.

— Asta-i armata. S-a zis cu noi, spuse Judith, dar el mai mult intui ce spunea ea decât să o audă, căci vorbea ca pentru sine însăşi, iar elicopterele începeau să coboare spre terenul din faţa mănăstirii.

În curând nu-şi vor mai înţelege nici propriile monologuri. Da, fără îndoială s-a zis cu ei. Privirea lui Stephen se roti în jur. Oare va mai revedea vreodată acest loc? Eventual va petrece săptămânile sau lunile următoare în celula unei închisori. Desigur că tatăl lui nu va renunţa să-l apere, dar pentru asta va trebui să vină aici, va lua legătura cu unul dintre avocaţii săi israelieni şi totul va costa sume fabuloase, eventual chiar toată averea sa, dacă va fi suficientă. Dar, gata, s-a zis cu ei. Oamenii care aşteptau în elicoptere - mici şi încă în aer, dar ale căror feţe puteau fi deja recunoscute ca nişte pete deschise la culoare -, aceşti oameni făceau parte dintr-o armată care învinsese zdrobitor puterea înzecită a invadatorilor arabi de mai multe ori. Împotriva acestor oameni nu aveau nici cea mai mică şansă.

Unul dintre călugări se tot uita spre osuar. Nu, expresia feţei sale nu era una a fricii. Omului nu îi era teamă. Mai curând se gândea dacă să se adăpostească în osuar sau nu.

Stephen îşi ţinu respiraţia când în el se formă o bănuială îngrozitoare.

— Judith! ţipă el în zgomotul şuierător al paletelor elicopterelor în coborâre. Yehoshuah!

Nu aveau decât această unică şansă. Şi de fapt nu riscau nimic, deoarece jocul lor oricum se terminase.

— Ce este? răspunse Judith ţipând.

— Cred că ştiu unde a dispărut Gregor! urlă Stephen în urechea ei.

— Ce?

— Ea scutură capul, arătă spre urechi. Era prea mult zgomot. Nu înţeleg nici un cuvânt.

O apucă de mână şi o trase după el.

— Haideţi! ţipă el, gesticulând de zor.

Ei îl urmară când se furişă spre osuar, Judith ezitând, Yehoshuah încurcat. Dar îl urmară. Când trase de zăvorul de la uşă, acesta tremura în mâna lui de la zgomotul infernal. Judith pricepu ce avea de gând şi se dădu înapoi.

— Haide! ţipă el încă odată, o apucă de mână şi o trase după el.

Apoi îl luă şi pe Yehoshuah în interiorul osuarului şi închise uşa. Dintr-odată se făcu întuneric, dar zgomotul era tot mai asurzitor.

Stephen scoase mica lanterna tubulară şi o aprinse, lăsând pata de lumină să se plimbe pe rafturile cu conţinutul lor înfricoşător. Acum trebuia să găsească repede ceea ce căuta, al naibii de repede...

— Ce ai de gând? îi ţipă Yehoshuah în ureche.

După privire nu reuşea pe de-a-ntregul să vadă în oasele din jur pure rămăşiţe arheologice.

Stephen dădu din cap în sens negativ. Acum era prea greu să explice. Băgă mâna în rafturi, pipăi sub pereţii de lemn, tatona atent adânciturile şi găurile din lemn. Cum ar fi gândit să instaleze o astfel de construcţie dacă ar fi planificat-o şi realizat-o în secolul al XIV-lea?

În secolul al XIV-lea.

Era mult de atunci.

Urme de tocire! Căzu în genunchi, căută cu nasul la distanţă mică peste podeaua de scânduri, ca un apucat, luminând centimetru de centimetru cu lanterna, oblic dintr-o parte, pentru ca toate zgârieturile şi urmele de târşâire să arunce umbre lungi. Iar de afară duduiau rotoarele elicopterele ca şi cum ar fi sfârşitul lumii.

— Aici! ţipă el, dar nici el însuşi nu se auzi. Îi puse lanterna în mână lui Yehoshuah, care, tot neînţelegând, o apucă. Raftul din partea din faţă a

încăperii avea adâncituri circulare în lemnul podelei. Undeva trebuia să existe un zăvor, un zăvor simplu, pe care îl puteau folosi şi mâinile pline de gută ale unui călugăr bătrân...

Trebuia doar să nu-ţi fie teamă să bagi mâna în mijlocul grămezii de oscioare reci, înfricoşător de netede ale degetelor. Stephen pipăi printre ele şi găsi un mâner, de care se putea trage şi raftul se deschise ca uşa unui dulap.

În acelaşi moment bubuitul zguduitor al elicopterelor se diminua. Cei trei se uitară unul la celălalt alarmaţi.

— Au aterizat în faţa mănăstirii, strigă Judith. Acum amortizează viteza de rotaţie a rotoarelor pentru a fi gata de start. Puteau fi auzite din nou. Zgomotul era tot atât de tare ca într-un concert rock, dar în comparaţie cu ce fusese înainte părea de-a dreptul linişte.

În spatele raftului o scară din stâncă ducea spre un hău negru, impenetrabil. Stephen îi luă lui Yehoshuah lanterna iar din mână şi merse înainte. Indiferent ce se întâmpla afară, nu aveau în nici un caz timp de pierdut.

— Când l-am văzut pe unul dintre călugări uitându-se în direcţia osuarului, mi-a venit ideea, explică Stephen. Judith mergea în urma lui, iar Yehoshuah trăgea sus raftul la loc. Se auzi cum mecanismul făcu clic şi acum era aproape linişte. Tot ce se mai auzi era un huruit şi murmur neclar, dar şi aceste zgomote deveneau cu fiecare pas mai estompate. Această mănăstire fusese construită de oameni care timp de treizeci de ani săpaseră o galerie de şapte sute cincizeci de metri prin stâncă. Pur şi simplu *trebuia* să existe o construcţie subterană - construcţii subterane *secrete.* Şi unde ar fi putut ascunde mai bine intrarea decât într-un osuar?

— Crezi că ne putem ascunde aici jos până se limpezeşte aerul din nou sus? întrebă Yehoshuah.

Stephen scutură din cap.

— Nu. Cred că fratele Gregor trebuie să fie pe undeva pe aici jos şi tare aş vrea să ştiu ce face.

Scara se termină curând dând într-un culoar catacombic, care ducea în două direcţii. Stephen se opri, aşteptă până ce Judith şi Yehoshuah veniră lângă el, le făcu semn să stea liniştiţi şi stinse pentru o clipă lanterna.

Din dreapta se auzea un zgomot sinistru, răsunător, ca şi cum picura apă într-o peşteră imensă. Stephen simţi cum îi bătea inima.

— În dreapta, şopti el. Peste capetele lor se auzeau paşi, pământul se zguduia uşor. Ce Dumnezeu se întâmpla acolo sus? Stephen alungă gândul şi lumină drumul. Tunelul se lărgi, devenind o încăpere circulară. Mirosea a umezeală şi mucegai şi era neobişnuit de rece. Raza de lumină pipăia beţe şi roţi străvechi de lemn, lanţuri şi cârlige şi în mijlocul podelei o gaură abruptă în care ducea un lanţ şi care părea umplută de o negreală ceţoasă şi impenetrabilă.

— Atenţie, avertiză Judith, când se apropie Stephen de gaură, încercând să pătrundă negreala cu raza lanternei sale tubulare.

— Trebuie să fie o fântână, se miră Stephen.

Lumină imensa roată de pe suportul de deasupra şi încercă să estimeze cam cât de lung ar putea fi lanţul înfăşurat pe el. O fântână neînchipuit de adâncă, chiar în inima muntelui.

Pe partea opusă fusese dăltuită un fel de deschizătură în formă de pâlnie în pământ, care ducea printr-un tunel îngust, în spatele căruia susura încet o apă. Evident că aici se scotea apă şi se turna în cisterne, din care se aducea apa sus pentru a uda grădina şi a pregăti mâncarea.

Dar de unde venea această apă? Aici, în mijlocul deşertului?

— Sub Negev, spuse Yehoshuah ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, se află rezerve uriaşe de apă din vremea glaciară. Muntele trebuie să aibă un fel de

acces natural la această apă, aceasta este singura explicaţie.

— Da, aprobă Stephen. Cu tot respectul nu cred că şi acest puţ a fost săpat tot de călugări. Chiar şi lor le-ar fi clar că vârful unui munte nu este locul cel mai indicat.

— Ia luminează aici. Yehoshuah îngenunche în apropierea ameţitoare de gaura neagră care se căsca şi tastă pământul cu degetele. Aici. O crăpătură. Probabil că străbate tot muntele. E foarte posibil să se fi format conducte de refulare care au împins apa într-un rezervor la o înălţime tangibilă. Părea să fi uitat cu totul că erau fugăriţi şi urmăriţi. Fascinant. Ar trebui cercetat...

— Da, da, spuse Stephen nerăbdător. Lumină în jur. Nu exista decât această încăpere rotundă cu impresionanta fântână şi culoarul pe care veniseră era singurul acces, în cazul în care fratele Gregor se afla cu adevărat pe undeva ascuns, asta însemna că trebuia să fie în culoarul care ducea de la scară spre stânga. Auzeau zgomote din lumea de deasupra, în timp ce făceau drumul înapoi. Paşi rapizi, duduituri - ca şi cum s-ar lupta cineva. Dar ar fi fost bătrânii călugări în stare, şi de ar fi vrut, să lupte împotriva cuiva?

Trecură de scară şi pătrunseră în culoarul celălalt. La un moment dat, galeria cotea şi devenea uşor înclinată. Zgomotele dispărură din nou şi-i cuprinse o linişte apăsătoare. Părea să coboare în poala pământului, într-un Hades rece, tăcut, creat de mâna omului.

Stephen se opri brusc, făcu „pst” când Judith se lovi de el venind din spate, începând o înjurătură, şi stinse lanterna. Îşi opri respiraţia când întunericul din jur deveni compact.

Yehoshuah inhala aerul cu zgomot, aproape speriat. Dar întunericul nu era compact. Din faţă, de la o distanţă oarecare, mai mult o bănuială decât o percepţie reală, puteai recunoaşte o lumină abia perceptibilă.

În întunericul cu nuanţe sidefii, Stephen înţelese brusc ce sentiment apăruse în sinea lui de când coborâseră scările. Un sentiment care părea să pătrundă ca o durere uşoară, prelungită între pleură şi coşul pieptului şi care devenea tot mai puternică cu cât înainta: pur şi simplu teamă. O teamă care voia să-l facă să se oprească şi să se întoarcă. O teamă care-i şoptea cu o voce neauzită că era complet inutil ceea ce făcea aici, că tot atât de bine putea să meargă sus şi să se lase arestat, că trebuia să o lase baltă, că doar făcuse tot ce stătuse în puterile lui şi nu avea ce să-şi reproşeze. Era cu totul inutil să meargă şi doar un pas mai departe.

Stephen expiră foarte încet şi la fel de încet inspiră. Fără zgomot. Ciudat - ceva se schimbase, se mutase în învălmăşeala perpetuă greu de descurcat dintre temeri, dorinţe, lăcomie şi dor, care îl impulsionau. Până de curând, când ajunseseră la piciorul muntelui cu mănăstirea, îl dominase şi-l propulsase o mare temere: Dacă trecea ceva cu vederea? Dacă făcea o greşeală? Dacă i-o lua John Kaun înainte? Dacă eventual nu va apuca să vadă camera video niciodată?

Acum teama avea deodată o altă înfăţişare. Se numea: *Dacă găsea cu adevărat ceea ce căuta?*

Pocni când Stephen aprinse lanterna din nou.

Fără să fi trebuit să schimbe vreun cuvânt, se străduiau acum să facă paşi cât mai neauziţi. Mai departe, un picior în faţa celuilalt, tot mai departe în ţara temerilor, tot mai departe spre frică. În mirosul de stătut al fântânii, cu timpul se amestecă o miasmă grea, nefamiliară, ceva ca tămâia, ceva care te făcea să te gândeşti la catedrale şi la corale cu multe voci în naosuri îndreptate spre cer. Cineva îngâna un cânt.

Zgomotul îi trecu lui Stephen prin tot corpul ca un curent electric. Cineva îngâna o cântare nemelodioasă, o voce de bas joasă, mormăită, meditativă. Cântul umplea aerul cu prezenţa sa discretă, dar atât de extraordinar de intensă, încât ţi

se făcea teamă, că acela care îl producea ar putea muri de sperietură, dacă îl surprindeai în acest moment.

Glasul amuţi în momentul în care ajunseră în grotă.

Încăperea tăiată grosolan în stâncă nu era mare, abia dacă era mai spaţioasă decât caverna care adăpostea fântâna. În prima clipă Stephen îşi aminti de nenumăratele basme arabe cu comori nemaivăzute. Trei candele mici ardeau pe un altar uriaş, umplut cu potire aurii şi suporturi pentru lumânări care sclipeau auriu, cruci proeminente, icoane mari în culori minunate cu un strat auriu acoperitor şi biblii uriaşe scrise de mână, toate acestea aranjate pe covoare nenumărate mici şi mari, măiestrit ţesute care acopereau şi podeaua. Alte icoane cu scene din viaţa lui Isus atârnau pe pereţi sau erau proptite de ei, o colecţie minunată de comori de artă incomensurabile.

În faţă, pe unul dintre covoare, îngenuncheat, rugându-se, se afla un singur om: fratele Gregor.

Stăteau tăcuţi, înmărmuriţi de priveliştea neaşteptată a minunăţiilor copleşitoare şi nu ştiau ce să facă sau să spună.

Fratele Gregor aplecă încă o dată capul, îşi făcu cruce de trei ori, se ridică cu mişcări greoaie, stângace şi se întoarse spre ei, ca şi cum îi aşteptase. Poate era de vină lumina sau poate lăsa luminăţia crepusculară să iasă la suprafaţă un adevăr, care la lumina zilei rămăsese ascuns, dar pe faţa sa se conturau riduri adânci datorate grijilor, îmbătrânindu-l.

— Aţi găsit-o, spuse el cu voce obosită.

Stephen trebui să-şi dreagă glasul înainte să poată răspunde. Îşi simţea limba grea şi păstoasă.

— Am găsit-o? Ce-am găsit?

— Oglinda care a păstrat imaginea Domnului nostru, explică bătrânul călugăr şi arătă cu o mâna spre un mic dulăpior din mijlocul altarului, ornat

de sus până jos cu aur şi pietre scumpe. Aceasta este.

*

Uri Liebermann ţinuse receptorul telefonului său după terminarea convorbirii cel puţin încă cinci minute în mână, uitându-se fix la tapetul albastru din faţa ochilor şi gândindu-se ce ar trebui să facă acum. Dacă ar trebui să facă *într-adevăr ceva.* Peter Eisenhardt îi povestise în fraze agitate, vorbind contra cronometru lucruri de-a dreptul fantastice.

Îşi aminti cum îl cunoscuse întâmplător pe scriitorul german în avionul dintre Frankfurt şi Tel Aviv. Cu un aspect care nu bătea la ochi, nesănătos de palid şi predispus spre corpolenţă, Eisenhardt nu era nici pe jumătate atât de impresionant ca în fotografia de autor măgulitoare, pe care editura sa o folosise pentru realizarea supracopertei şi a anunţurilor din ziare. Discutaseră un timp în mod plăcut şi apoi prezentase trucul său cu camera digitală şi minicomputerul, cu care impresionase mai multe persoane - până acum fiecare personalitate pe care o cunoscuse în timpul zborurilor cu avionul îşi amintise de el din această cauză, când se ivise necesitatea de a relua contactul cu ea - şi cu aceasta pentru el problema era rezolvată şi încheiată.

Dar scriitorul îl abordase deja a doua zi şi îl rugase să-i facă un serviciu, să facă o anchetă referitoare la un arheolog britanic care bântuie prin Israel de decenii. Ei bine, acesta fusese un exerciţiu de digitaţie. Treaba ca atare o rezolvase calculatorul. Şi de ce nu, în cele din urmă pentru micul reportaj însoţit de fotografie încasase mai mult decât doar câţiva shekeli.

Şi acum chestia asta. Cică suna din aeroport, şuierase neamţul la telefon, şi că este păzit, şi că tocmai scăpase de paznicii săi.

— *Okay,* spusese Liebermann laconic şi comutase banda robotului pe înregistrare, daţi-i

drumul.

În timp ce asculta, bărbia îi căzu tot mai jos, iar la sfârşit probabil că arăta ca un idiot. Ce poveste *trăsnită!* Călători în timp... o cameră video... un multimilionar american, care căuta cu asiduitate înregistrări străvechi cu Isus Hristos... şi un tânăr student, care era cu un pas înainte...

Absolut *meshugge.*

Oricum tipul era cunoscut pentru romanele sale science-fiction. Poate era beat. Sau mai rău. În orice caz se impunea prudenţă.

Pe de altă parte... Nu era Israel ţara minunilor? Şi acolo unde ieşea fum, trebuia să fie şi foc. Chiar dacă lăsai toată nebunia deoparte, rămânea destul care merita să fie cercetat mai îndeaproape. Liebermann pusese atât de încet receptorul în furcă, ca şi cum s-ar fi transformat în porţelan de Meissen, derulă banda şi ascultă totul încă odată.

— Ce fantezie, murmură el, în timp ce mâzgăli câteva cuvinte cheie pe blocnotesul de lângă robot. După cum părea, era vorba în esenţă de o descoperire arheologică pe care o vânau tot felul de străini, eventual cu mai multe mijloace, metode şi intenţii dubioase.

Dar în Israel arheologia era mai mult decât o ştiinţă a Anchităţii. Săpăturile arheologice puteau legitima convingeri religioase sau politice - sau să le zdruncine. În această regiune, în care partidele, în lupta lor pentru putere şi influenţă, îşi legitimau pretenţiile prin recursul la evenimente vechi de mii de ani, arheologia era politizată.

De aceea îşi deschise Uri Liebermann agenda sa mică şi neagră şi începu să formeze unele numere din ea. Dădu telefoane la ministere, politicieni şi redactori. Unele dintre telefoanele sale determinară o cascadă de alte telefoane. După vreo douăzeci de minute sună la rândul său telefonul lui Liebermann şi o voce subţire de femeie spuse:

— Anticamera generalului Yaakov Nahon, vă fac legătura.

Generalul vru să asculte întreaga poveste încă odată.

— Ciudată chestie, fornăi el apoi. Pentru orice eventualitate, am pus în mişcare trei elicoptere din forţa de intervenţie Sinai. Care era numele pe care l-aţi menţionat?

— Wadi Mershamon, spuse jurnalistul. Acolo ar fi în capătul de vest o mănăstire...

— Corect, îmi amintesc. O mănăstire străveche, din Evul Mediu. Mai trăiesc doar câţiva călugări... Nu contează, elicopterele mele vor face ordine, dacă este nevoie.

Uri Liebermann se folosi de ocazie pentru a-şi face cunoscut interesul pentru un reportaj exclusiv despre întreaga întâmplare. Deoarece, în cele din urmă, se datora iniţiativei sale, s-ar putea face o înţelegere corespunzătoare...

— Deoarece acest incident, îl informă generalul scurt, a fost predat armatei, este supus secretizării generale. Dacă vreţi să vă informaţi despre el, adresaţi-vă cenzorului militar în cauză. Vă doresc o zi bună.

Uri Liebermann aşteptă cu exprimarea dorinţelor sale până se întrerupse legătura.

*

— M-am rugat pentru luminarea mea, explică bătrânul călugăr, pentru îndrumare dumnezeiască. Faptul că aţi găsit drumul aici este ca un semn...

Se uitau unul la celălalt. Lui Stephen îi veni să tuşească. Mirosul puternic al lămpii cu petrol umplea încăperea provocând ameţeală. Ce tot spunea omul ăsta? Vorbea despre un semn? O oglindă? Dar aici nu era decât un dulăpior acoperit de aur, ce avea ăsta de-a face cu o oglindă... Dar dacă căutau o cameră video, atunci dulăpiorul avea dimensiunile exacte. Brusc, Stephen simţi un fior în ceafă.

— Părinte, încercă el să-i vorbească bărbatului, care i se părea cufundat într-un monolog, sus au aterizat elicoptere şi în faţa porţilor se află oameni

care caută această oglindă. Aici nu este în siguranţă...

Dacă ar fi ştiut ce era de făcut! Dar ei erau prinşi aici jos şi mai curând sau mai târziu vor fi găsiţi. Adică de îndată ce unul dintre călugări va trăda locul ascunzătorii secrete.

— Această oglindă este de secole în posesia noastră, mormăi fratele Gregor. Oglinda, care cândva, după cum se spune, a aparţinut unui bărbat din Bessara. Şi ea a păstrat faţa lui Isus, Domnul nostru - dar imaginea a început de mult să pălească. Aceasta este tragedia, marea durere care a umplut frăţia noastră.

— Păleşte? întrebă Stephen alarmat. Imaginea păleşte?

Omul părea că nu-l aude cu adevărat.

— Aşa stă scris şi aşa este obiceiul de când ne-am separat de Roma: doar odată la o sută de ani se scoate oglinda din tabernacul şi doar un membru al frăţiei păstrătorilor este ales să arunce o privire înăuntru, şi această privire durează cât o clipită. Pentru acest moment îi este îngăduit să-L vadă pe Domnul nostru şi tot restul vieţii sale şi-l petrece făcând dovada a ceea ce a văzut.

Stephen privi dulăpiorul auriu şi în sinea sa îi blestemă pe oamenii care-i urmăriseră. Acesta ar fi fost acum momentul să pună mâna pe relicva călugărilor cu un gest rapid şi să fugă cu ea: Ce ar fi putut toţi bătrânii aceştia să facă împotriva lor?

— La fiecare o sută de ani? Părea ca într-un basm. Şi când e sorocul?

— Oh, abia în vreo şaizeci şi cinci de ani, zâmbi fratele Gregor condescendent. Părea că treptat devenea conştient de prezenţa lor şi ca din întâmplare se interpuse tot mai mult între ei şi altar, ca un apărător. Nici unul dintre noi nu va mai apuca momentul şi nici unul dintre noi nu se va mai uita înăuntru.

— Cum se hotărăşte cine are voie să se uite înăuntru?

— Fraţii aleg pe unul dintre ei. De obicei este desemnat cel mai tânăr - cel care mai are o viaţă lungă înaintea sa şi care poate fi pentru mult timp o lumină. L-aţi cunoscut pe fratele Felix. El a fost ultimul care L-a văzut pe Domnul Isus.

Stephen se simţea din ce în ce mai confuz. Căscă ochii la obiectul sacru, apoi la călugăr, care stătea pe covorul său cu mâinile împreunate şi care de asemenea nu părea să fie de pe lumea asta.

— Fratele Felix? repetă el. Acesta e puţin cam ciudat, nu-i aşa?

— Oglinda l-a transformat.

— Transformat? Oglinda?

Călugărul împreună mâinile şi se uită la ei cu o privire în care părea să se unduiască ceva întunecat, negru, ceva ca sângele închegat.

— Se spune, explică el, că cine s-a uitat înăuntru, nu mai este după aceea acelaşi om. Indiferent ce este de văzut înăuntru, îl schimbă pe om pentru totdeauna.

Stephen trebui să se gândească la privirea deschisă, caldă a bătrânului călugăr. Erau ochi prietenoşi, care cunoscuseră străvechiul secret.

Fumul care se ridica subţire ca o aţă de la cele trei lumânări părea că se încreţeşte la auzul acestor cuvinte. Stephen simţi un impuls de-a dreptul covârşitor să fugă, să se ascundă în vreun colţ şi să nu mai trebuiască să vadă şi să audă nimic până ce trecea totul.

Dar aici nu exista decât o direcţie în care puteai să fugi, şi anume pe scări în sus... Iar îşi aduse aminte cine ocupa partea de sus, şi, într-un fel, acest avertisment îl puse din nou în contact cu lumea adevărată, cu realitatea în care legendele şi miturile erau doar poveşti şi în care puteai să te bazezi doar pe constatări ale ştiinţelor naturii. Iar îi veni în minte scrisoarea călătorului în timp, mai precis un detaliu din ea a cărui importanţă i se clarifică fulgerător.

— Efectul revenirii. Se întoarse spre Yehoshuah şi Judith. În scrisoare era vorba despre bateriile care după un timp îşi reveneau mereu şi care pentru o anumită perioadă dădeau curent. Exact acest lucru îl avem aici. Între timp bateriile sunt străvechi, dar în o sută de ani de pauză strâng tocmai atâta energie pentru a propulsa mecanismul de redare timp de câteva secunde. Aceasta este privirea în oglindă.

Yehoshuah încuviinţă din cap, uluit. Fruntea lui Judith se încreţi.

— Dar la un moment dat imaginile trebuie să fie derulate - cu ce energie?

— Camera MR este un sistem complet digital, datele fiind accesate în ordinea dorită, o corectă Stephen. Aici nu se derulează nimic, ci datele sunt citite dintr-o memorie. Ca la calculator. Se întoarse spre călugăr. Părinte, eu nu am văzut oglinda voastră niciodată, dar ştiu cum arată. Este o chestie în formă de cutie, cam atât de mare - indică dimensiunile aproximative cu palmele mâinii -, şi are un vizor rotund, prin care trebuie să te uiţi. Aşa este?

Fratele Gregor aprobă din cap surprins.

— Da.

— Nu este o oglindă - este o cameră video, după cum v-am mai spus. Ea conţine imagini cu Isus şi singurul motiv pentru care puteţi să vă uitaţi în ea la fiecare o sută de ani este că bateriile sunt descărcate. Dacă am reuşi să ducem camera - adică oglinda - de aici într-un laborator cât de cât dotat, am putea prezenta aceste imagini întregii lumi. Este complet inutil să aştepţi mereu o sută de ani. Dacă am avea un pachet nou de baterii, am putea să vedem înregistrarea oricând şi cât vrem. Ar putea să vadă o lume întreagă ceea ce a văzut fratele Felix în acest secol.

Călugărul se uită la el. Pe faţa sa se citea cum credinţa şi ştiinţa reluau o luptă străveche.

— O lume întreagă? întrebă el, cu tonul cu care cânta mai înainte.

— Este o cameră video, îl conjură Stephen, fără să ştie de fapt ce voia să realizeze cu adevărat. Nu e o minune. Se gândea la zilele, trecute, la coincidenţele, la tot ce descoperiseră, călătoria în timp care trebuie că avusese loc într-un mod cu totul inimaginabil, şi se corectă fără voie: de fapt este totuşi o minune...

— O lume întreagă? Ochii strălucitori erau aţintiţi asupra tabernacului, părând că reflectă luciul aurului. Asta înseamnă... şi eu...

Stephen aprobă, cu un nod în gât. Treptat, începu să-şi facă griji că bătrânul călugăr ar putea s-o ia razna.

— O lume întreagă! Toată lumea ar fi transformată?! Fratele Gregor se întoarse spre ei, şi chiar dacă nu mai stătea cu faţa spre altar, în ochii lui rămase licărul auriu. Cred că acum înţeleg. Cred că aceasta este măreaţa oră a adeverirlor, de mult profeţită. Frăţia noastră a păstrat relicva de-a lungul secolelor întunecate, căci se spunea că va veni o vreme în care puterile luminii şi puterile întunericului se vor lupta pentru proprietatea asupra sanctuarului şi că, dacă vor izbândi, puterile luminii vor pogorî mântuirea asupra întregii lumi.

Judith păşi lângă Stephen şi-i şopti la ureche:

— Ce-nseamnă toate astea? Tot nu putem merge nicăieri.

— Avem doar şansa să ascundem camera video mai bine şi să revenim, după ce a trecut toată nebunia de sus, şuieră Stephen spre ea. Şi asta nu putem face decât dacă ne ajută el.

— Tu! strigă fratele Gregor brusc foarte tare şi arătă cu degetul întins spre Stephen, încât tresăriră toţi trei. Tu vei duce relicva în loc sigur.

— Cum aţi spus? întrebă Stephen uimit.

Dar călugărul era deja ocupat. Deschise dulăpiorul placat în aur şi scoase un obiect oarecum de forma unei cărămizi, împachetat în

panglici şi şervete bogat ornamentate, legat cu sfori pecetluite şi împletite cu fir aurit. De undeva scoase un săculeţ de piele, de felul celor purtate de călătorii prin deşert, cu panglici şi şireturi lungi, pentru a putea fi legat strâns de corp. Puse cu grijă relicva înăuntru şi îi făcu semn lui Stephen să se apropie pentru a-i putea prinde comoara de corp.

— Dar nu putem să fugim nicăieri! protestă acesta, lăsându-l totuşi pe călugăr să continue. Mănăstirea este de mult ocupată.

— Veţi fugi prin fântână, spuse stareţul scurt. Înnodă cu dexteritate curelele între ele până ce săculeţul cu obiectul sacru era fixat bine de pieptul lui Stephen. Haideţi!

Îl urmară când el o porni repede înainte, din grotă afară, de-a lungul culoarului pe lângă scară, până la caverna cu marea fântână în mijloc. În timp ce învârtea roata, le dădea grăbit explicaţii.

— Întemeietorii ordinului nostru au construit mănăstirea în acest loc, pentru că există aici un izvor subteran care alimentează un lac întunecat aflat la mare adâncime, sub noi. Se spune că de la acest lac duce o crăpătură în stâncă până la piciorul muntelui, pe care au mărit-o, făcând-o un culoar secret prin care se poate evada. Din deschizătura neagră apăru o găleată mare de lemn, umedă, dar nu plină de apă.

— Prin această crăpătură trebuie să evadaţi şi să duceţi oglinda într-un loc unde omenirea poate să se uite în ea.

Şi cu asta puse mâna pe un zăvor. Stephen privea tot mai reticent construcţia din lemn, mare ca un ciubăr de apă, care atârna de un lanţ impresionant. Înţelesese că fratele Gregor aştepta de la ei să se lase coborâţi în această găleată în adâncimi necunoscute.

— Cât de lung este acest culoar secret? întrebă el.

— Nu ştiu, recunoscu călugărul. Nu l-am văzut niciodată.

Preţ de o clipă, cât o bătaie de inimă, rămaseră toţi muţi. Deasupra lor tropăiau picioare şi se auzeau voci zgomotoase, chiar dacă nu puteau fi înţelese.

O lovitură, lemn pe lemn făcu un zgomot brusc printre catacombe şi-i făcu să tresară. Probabil că venea din osuar. Erau deja pe urma lor, mai căutau doar locul de coborâre.

Stephen puse mâna pe săculeţ, în care se afla ceea ce căutase. Ciudat că nu simţea nimic deosebit. Se simţea ciudat cu sacul de piele în faţa pieptului, ca un cangur care-şi ţinea puiul în marsupiu. Dar nu se simţea triumfător şi nici plin de satisfacţie. Poate pur şi simplu totul se desfăşura prea repede.

— *Okay,* spuse el. Eu mă duc.

— Stephen! îl preveni Judith. Eşti nebun. Chiar vrei să cobori cu adevărat în fântâna asta?

Se uită la ea, apoi la gaura neagră enigmatică din podea. I se părea că ştiuse de la bun început că drumul său îl va duce acolo jos. Mângâie săculeţul de piele.

— Am găsit-o! spuse el încet. *Noi!*

— Şi după aceea? Chiar dacă duce un culoar afară - ce facem după aceea?

— Poate ajung la maşina noastră.

— Asta e o prostie! şopti ea, dar suna ca un ţipăt. Călugărul se uită neliniştit încoace şi încolo. O nouă lovitură răsună prin culoar.

— Trebuie să te grăbeşti, îi zori el. Sau va fi prea târziu. Stephen se urcă în ciubărul care se bălăngănea şi se ţinu de lanţ. Un fior îl străbătu din cap până-n picioare, când se uită în jos şi văzu rotundul fântânii fără lumină, o gură neagră gata să-l înghită. Trebuia să-şi impună să respire în continuare. „Şi dacă acolo jos nu e nici un culoar? Atunci stai pe fundul unei fântâni, care cine ştie cât de adânc e şi eşti pierdut!” Prostii, îşi spuse, Yehoshuah şi Judith rămâneau aici; vor avea ei grijă ca în cel mai rău caz să fie salvat. „Dar dacă

ceva merge prost, ceva...?” Respiră. Să nu înceteze să respire.

— *Okay,* gâfâi el şi avu senzaţia că ochii îi erau mari şi căscaţi, că degajau panică, dar nu putea face nimic împotriva acestui lucru. Haideţi odată!

Judith care se uitase tot timpul la el, muşcându-şi buza de jos încontinuu, se îmboldi singură, ieşi în faţă şi se urcă lângă el în găleată.

— Merg şi eu, anunţă ea.

Se apucă de acelaşi lanţ ca Stephen, care se uită la ea necrezându-şi ochilor. Pleoapele ei tremurau, muşchii maxilarului ieşeau în evidenţă din cauza încordării.

— Şi acum *repede,* Yehoshuah, căci altfel vor ajunge aici înainte să ajungem noi jos!

„Repede, de nu, mă răzgândesc!” Yehoshuah încuviinţă din cap, înghiţind în sec, trecu lângă bătrânul călugăr în dreptul roţii.

— *Ken, beseder!*

— Să nu ne laşi să cădem, auzi?

În loc de răspuns, zăvorul făcu clic şi ei se mişcară abrupt o bucată în jos, dispărură până la genunchi în întuneric. Apoi Yehoshuah şi fratele Gregor apucară roata şi dădură câte puţin drumul la lanţ, într-un ritm regulat. Mergea în jos fără oprire. În ultima secundă, Stephen simţi un impuls nebun să oprească tot, să sară afară, să facă totul numai să nu se afunde în acest abis! Dar era prea târziu. Marginea fântânii le ajungea deja până la umeri, şi apoi, cu o smucitură mai târziu, se afundară în întuneric. Cu ultima privire se uitară unul în ochii celuilalt şi fiecare citi frică în privirea celuilalt.

„Ce frumoasă este!” îi trecu lui Stephen prin gând. Chipul lui Judith se estompă încet, pe măsură ce se afundau tot mai adânc în întuneric. În clipa următoare simţi cum ea îşi puse braţul în jurul lui, cum gura ei o căuta pe a lui şi îl sărută, ca şi cum soarta le era pecetluită, aveau să moară în adâncul puţului.

35

> La asaltul asupra mănăstirii au participat atât oameni care aparţineau corpului de pază permanent al lui John Kaun, precum şi angajaţi ai unor firme de securitate israeliene, care la început asiguraseră paza şantierului arheologic. Când s-a deschis focul asupra uşii mănăstirii, israelienii au ezitat la început, dar apoi cei mai mulţi dintre ei au participat la această acţiune. Febra vânătorii a cuprins întregul grup, făcând să se depăşească graniţele legii şi să se treacă în ilegalitate.
>
> „High Noon în Negev”,
> un articol de Uri Liebermann

Mergeau în jos, coborând la nesfârşit.

Gura fântânii era de mult doar o pată greu perceptibilă undeva sus peste ei, în întunericul negru ca noaptea ce-i învăluia ca un giulgiu. Se ţineau îmbrăţişaţi cuprinzând şi lanţul, care scârţâia şi pârâia, cu fiecare smucitură în jos. Fiecare îl auzea pe celălalt respirând. Ţac. Ţac, ţac. Între timp simţeau cu mâinile cum bucata de lanţ, de peste ei, începea să vibreze mai puternic, cu fiecare metru cu care coborau.

Mirosea din ce în ce mai puternic a umezeală, a apă şi se făcea din ce în ce mai rece, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în munte. Stephen simţi coama aspră a lui Judith pe faţa sa, percepu mirosul ei a nisip şi căldură, dar simţi şi o adiere de parfum, plus încă ceva greu de definit. Nu înţelegea de ce venise cu el. Nu înţelegea nici măcar de ce se implicase alături el în această acţiune.

Ţinându-şi respiraţia, întinse o mână. Judith tresări atunci când îi dădu drumul şi întrebă cu voce tremurândă:

— Ce faci?! El simţi piatră umedă, prelucrată grosier, de jur împrejurul lor la depărtare de nici două palme de umerii ei. Era uimitor că se duceau în jos fără să se lovească de pereţi. Întreaga instalaţie era uimitoare.

Lanţul vibra din ce în ce mai tare şi acum se putea percepe de sus un scârţâit, care nu putea fi trecut cu vederea acolo sus. Oare cât de adânc ajunseseră între timp? Lui Stephen i se păru de parcă ar fi fost cel puţin trei sferturi de kilometru, dar cu siguranţă se înşela. Cât de înalt era muntele? Încerca să-şi amintească, dar i se părea că urcuşul pe care-l realizaseră pe panta plină de grohotiş îl făcuseră în altă viaţă.

Scârţâitul acesta...! Îi alarmase fără îndoială pe urmăritori. Precis aveau să vină în orice moment pe scară în jos, şi apoi? Imagini sălbatice, cu Yehoshuah şi călugărul surprinşi în timp ce acţionau roata fântânii îi treceau prin minte. Cum cei doi erau traşi de acolo şi cum se prăbuşea găleata mare cu ei în adâncuri. Sau cum se trase zăvorul şi cum ei rămâneau atârnând acolo pentru ore, zile sau pentru totdeauna.

Îi vor ridica înapoi. Precis aveau să facă aceasta dacă le explica Yehoshuah că erau în posesia camerei video. Îşi repeta întruna aceasta, dar celulele corpului său refuzau să creadă una ca asta.

Şi coborau în continuare.

La un moment dat, când panica trecuse de mult şi începu să fie plictisitor, când ar fi putut crede că vor coborî tot mai adânc şi mai adânc pentru tot restul vieţii lor, se schimbă deodată spaţiul din jurul lor. Deşi era încă întuneric beznă, sentimentul că se aflau într-un puţ strâmt încetă şi făcu loc senzaţiei că s-ar găsi într-un spaţiu foarte mare. Suna de parcă s-ar fi scufundat prin acoperişul unei catedrale.

— O să aprind lumina, şopti Stephen, şi un ecou al cuvintelor sale fu reflectat înapoi de pereţi foarte îndepărtaţi. Scotoci după lanterna sa de buzunar, o aprinse şi lumină primprejur. Era o lumină de-a dreptul jalnică, absorbindu-se în pereţii negri ai cavernei stâncoase care se lărgea în jurul lor pe măsură ce coborau.

— O, *la naiba!* îi scăpă lui Stephen.

— Ce este? dori Judith să ştie.

— Acolo! Conul de lumină, grăbit şi agitat smulse din întuneric o mică platformă din stâncă ce era fără îndoială făcută de mâna omului şi care se ridica cel puţin cinci metri deasupra apei ce strălucea negricioasă în adâncuri, aparţinând lacului subteran. De la mijlocul terasei era fixat un rând de inele metalice, de-a lungul peretelui de stâncă ce se îngusta ca o pâlnie în sus, iar pe primele două inele le rataseră deja. Următorul inel care ar fi putut fi accesibil, era la o distanţă de cel puţin doi metri depărtare de ei şi, dacă nu-l prindeau nici pe acesta, aveau să coboare până în mijlocul lacului, iar balustrada de piatră, de la care se putea, eventual, ieşi spre exterior, avea să se afle la distanţă de douăzeci de metri depărtare şi în plus la cinci metri deasupra lor, fiind, aşadar, inaccesibilă.

— Haide, trebuie să facem chestia asta să se balanseze!

— *Ştiam* că o să regret! exclamă Judith, dar se conformă imediat şi se strădui să clatine găleata.

Găleata mare de lemn începu să penduleze ezitând, încoace şi încolo, ca un ciudat leagăn uriaş pentru copii dar încet, mult prea încet, în timp ce se scufundau fără milă mai departe.

— Stop! strigă Stephen. Opriţi!

Dar cei de sus nu-l auzeau. Probabil că le obosiseră braţele între timp; găleata părea să meargă în jos mai repede decât înainte.

— La naiba, la naiba...

Stephen băgă lanterna în buzunarul de la piept şi se lungi, întinse degetele spre inelul metalic blestemat, ce atârna neatins în stâncă, se apropie până la câţiva centimetri, apoi găleata se balansa înapoi. Alunecară mai jos.

— Mai tare!

Trebuiau să prindă unul din aceste inele şi apoi să se tragă cu tot cu găleata mare, inel cu inel în jos, pentru a ajunge în sfârşit pe platforma de stâncă. Oare se pierduse acest amănunt în negura vremurilor, sau fratele Gregor uitase să le spună?

— Şi mai tare!

Se balansau cu întreaga lor energie. Al treilea inel se afla între timp prea sus pentru a-l ajunge, iar ultima speranţă era al patrulea. Dar acesta era şi mai departe de ei, părând de neatins. Şi ei coborau în continuare. Trebuiau să-l prindă în cursul următoarelor două pendulări, altfel ar fi pierdut şi această şansă.

Prima pendulare, cu avânt puternic. Stephen întinse mâna, de parcă ar fi vrut să-şi scoată braţul din încheietură şi simţi metalul rece, pentru o clipă, cu vârful degetelor.

— Aproape am reuşit! Imediat o să-l apuc!

Judith se chinui de parcă ar fi fost la un concurs dintr-un bâlci, unde trebuia să stabilească un nou timp record la datul peste cap cu leagănul-bărcuţă. Dar durata oscilaţiei unui pendul ţine doar de lungimea firului său, iar lanţul de care atârnau ei era între timp incredibil de lung. Păreau să treacă minute întregi până să ajungă în punctul de întoarcere de pe partea cealaltă şi apoi încă un timp interminabil până ce se balansau înapoi.

Stephen întinse din nou mâna. Cumva, părea că fiecare celulă a corpului său ştia că acum sosise momentul adevărului. Peretele de stâncă se deplasa spre ei, aproape graţios. Inelul metalic străluci mat pe piatra neagră. Degetele se întinseră, de parcă ar fi putut, în caz de necesitate, să crească cu câţiva centimetri de care mai era nevoie.

— Da!

Îl prinsese, îşi încolăcise degetul arătător şi cel mijlociu şi ţipă, atunci când pendulul, ce se balansa înapoi, fu cât pe-aci să-i smulgă braţul. Văzu stele verzi şi ceva păru că se rupe cu adevărat în braţul său şi în mâna sa, dar cu un geamăt neomenesc reuşi să-şi plaseze şi celelalte degete, inclusiv degetul mare în jurul inelului de fier şi reuşi să-l apuce de-a binelea.

— L-ai prins! strigă Judith.

Stăteau atârnaţi oblic de-a lungul peretelui de stâncă şi o parte însemnată a greutăţii lor şi a greutăţii găleţii de lemn în care stăteau trăgea de braţul lui Stephen. Judith se deplasă în jurul lanţului, urmărind să-i uşureze greutatea, încercând să ajungă şi ea la inel.

O smucitură. Găleata lor se lăsă mai jos. Stephen ţinu inelul de fier strâns, de parcă mâna sa era sudată de el.

— Apucă-l pe următorul! gâfâi el.

— *Okay.* Ea întinse mâna în jos.

În acest moment scrâşni ceva. Era un sunet încet, dar ameninţător. Şi care nu putea să nu fie auzit.

— Nu poate să fie adevărat, mormăi Stephen.

Inelul de fier. Inelul de fier din mâna sa era sursa scrâşnetului. Se şi mişcase cumva? Nu. Precis că nu.

— Apucă inelul următor! exclamă el. Repede. Scrâşni din nou, mai tare de data aceasta şi mai urât. Şi inelul de fier *se mişcase.*

— La naiba!

Ancorarea inelului de fier, după secole de umezeală în aer, ruginise în totalitate şi cedă cu un sunet şi mai urât, alunecă scârţâind din piatra stâncii în care fusese prins, se descompuse în praf de rugină. Reuşiră cu greu să nu se răstoarne când pendulul format de lanţ şi găleată se balansa cu ei înapoi. În acelaşi timp se produse şi smucitura care-i cobora încă o porţiune de care ar fi avut

nevoie cu trei secunde în urmă. Urmă altă smucitura care-i scoase definitiv din zona la care inelele ar mai fi fost accesibile.

Se ţineau de lanţ şi pendulau cu găleata de lemn încet, mai jos, spre apa neagră şi inertă. Stephen lumină inelul de fier cu raza care ieşea în sus din buzunarul cămăşii sale şi-l studie.

— Cred că toate sunt aşa, cugetă el. Complet ruginite. Am fi putut să ne imaginăm.

— Şi ce facem acum? întrebă Judith şi privi temătoare în jos.

— Habar n-am. Se uită şi el în jos. Suprafaţa lacului subteran arăta mai degrabă ca nămolul decât ca o apă; părea de nepătruns. Şi se apropia din ce în ce mai mult. Era cu siguranţă apă, dar era aşa de rece, încât ar îngheţa după câteva minute, dacă ar cădea în ea. Fără să mai pună la socoteală că nu era nici un loc unde s-ar fi putut salva înotând. Scoase din nou lampa la iveală şi lumină marginea îndepărtată a lacului. Într-adevăr, peste tot numai stâncă netedă.

— Trebuie să oprească lanţul, spuse el apoi. Să încercăm. Dacă ţipăm amândoi simultan cât de tare putem, poate ne aud.

— *Okay.*

— La trei. Unu - doi...

Ţipară simultan, cât îi ţineau plămânii, astfel încât răsună în toată caverna. Stephen aproape că se aşteptă să se desprindă pietricele şi să cadă în apă, dar nu se întâmplă. Singurul răspuns fu acela că fură lăsaţi mai departe în jos încă vreo câteva lăţimi de palmă. Între timp ajunseseră mai jos decât platforma stâncoasă pe care trebuiau să ajungă. Treptat, situaţia devenea critică.

O clipă. Platoul de stâncă...

— Trebuie să ne balansăm direct spre proeminenţă! strigă Judith căreia îi venise în acel moment aceeaşi idee. E singura posibilitate.

Făcură ca găleata de lemn să penduleze din nou, cu mişcări puternice de balansare realizate la

unison. În sfârşit, arăta promiţător. Vor reuşi, nu era nici o îndoială.

— Trebuie să sărim! strigă Stephen. Pe terasa neted cioplită nu exista nimic de care se puteau ţine. Tu mai întâi.

— Nu, tu! protestă Judith. Tu ai camera video.

— Naiba s-o ia de cameră! Sări tu, mai întâi! Atenţie... Găleata ajunse la oscilaţia maximă, foarte aproape, peste platformă.

— Acum!

Judith sări şi ateriză teafără, în patru labe. Era în siguranţă.

Pendulul se mişcă greoi pe drumul de întoarcere. Stephen împinse săculeţul cu camera video sub braţele sale până pe spate. Din precauţie. Se uită în acelaşi timp îngrijorat în sus de-a lungul lanţului de care se ţinea cu cealaltă mână. Atunci când sărise Judith - o oscilaţie care se simţise altfel decât mişcarea de până atunci, în jos. Neliniştitor de diferit.

Călătoria domoală prin catedrala cu podeaua din apă părea să dureze la nesfârşit. Stephen îşi ţinu respiraţia. Lanţul începuse treptat să tremure nesănătos în mâna sa. Asta nu era bine. Era sigur că asta nu era deloc bine. Drumul înapoi. Lanţul începu să geamă în timp ce se apropia promontoriul de stâncă. Judith stătea acolo, îl aştepta. El se pregăti.

Lanţul se rupse cu o fracţiune de secundă înainte ca el să sară, exact la timp pentru a-i trage de sub picioare sprijinul solid de care avea nevoie pentru saltul său. Stephen ţipă, apucă în gol şi se lovi în clipa următoare cu putere cu pieptul de un obstacol care se simţi ca un berbece şi care-i scoase aerul din plămâni. Nu văzu ce era, pentru că lampa sa dispăruse brusc şi totul în jurul său se cufundase în întuneric, dar durea rău şi aluneca, ceea ce era şi mai rău, iar degetele sale care căutau febril nu găsiră nimic de apucat, nimic ce i-ar putea servi drept sprijin. Atârna peste un abis şi aluneca.

Deodată îl apucă o mână, o mână aproape de fier, îl prinse de încheietură şi părea hotărâtă să nu-i dea drumul niciodată. Judith. Incredibil câtă putere avea. Aerul nu găsise încă drumul înapoi în plămânii săi şi din această cauză nu putea spune nimic, nu putea striga şi nu putea nici măcar să se vaite.

În spatele său, căldarea de lemn se prăbuşi bubuind în lac. Proverbiala verigă slabă, la care se rupsese lanţul, se aflase probabil destul de sus, pentru că zdrăngănitul asurzitor al lanţului în cădere nu voia să mai ia sfârşit. Stephen atârna de cantul de stâncă, se lupta să respire, iar în spatele său şi peste el zdrăngănea şi răpăia de parcă s-ar fi prăbuşit cerul. O a doua mână îi înşfacă apoi cămaşa şi reuşi să-i prindă braţul. Stephen încercă să treacă un picior peste marginea stâncii, al cărei cant trebuia să fie undeva în întuneric, lângă el. În filme treaba asta arăta aşa de uşor, dar el avu nevoie de cinci încercări. Apoi, în sfârşit, reuşi cu ajutorul lui Judith să se rostogolească în siguranţă, exact în momentul în care capătul lanţului se prăbuşi, scufundându-se cu o ultimă plescăitură în apă, apoi se făcu linişte.

Pipăi după săculeţul de piele de pe spatele său. Conţinutul se simţea la fel ca şi înainte. Apoi se ridică, pipăind locul unde se termina proeminenţa stâncoasă. Lanterna sa căzuse în apă şi strălucea ca un ochi mic de fantomă în adâncul lacului.

— Să sperăm că există cu adevărat acest culoar secret, spuse Stephen, atunci când respiraţia îi reveni la normal.

Precis pieptul său devenise o unică şi mare vânătaie; se simţea ca după o bătaie.

— Există, zise Judith. Îl ţinea încă strâns, de parcă i-ar fi fost frică că s-ar putea prăbuşi fără sprijinul ei. Stăm exact în faţa lui.

— Bine.

Se gândi un timp, dacă mai aveau ceva de făcut aici. Probabil că nu. Întreaga lor dotare era

constituită dintr-un telefon mobil, care nu părea să fie în cele mai bune condiţii, atunci când puse mâna pe el în buzunar, şi din hainele pe care le purtau pe ei. Iar afară îi aştepta deşertul - halal situaţie.

— Atunci să sperăm că duce într-adevăr spre exterior.

*

Galeria ducea într-adevăr spre exterior. Era atât de lungă, încât li se părea că la capătul ei aveau să iasă în Iordania, dar poate de vină era şi faptul că trebuiau să pipăie pas cu pas pentru a înainta. Era înfiorător. Din când în când se opreau speriaţi pentru că auzeau foşnete, sâsâituri sau alte sunete. Erau locuri unde atingeau ceva moale şi umed sau ceva ce mişuna şi atunci tresărea şi se dădeau cu un strigăt înapoi. Nu o singură dată se loviră cu capul de o piatră ce stătea în afară, se împiedicară peste o groapă neaşteptată în podea sau loviră cu tibia într-un obstacol. Dar culoarul ducea tot mai departe, făcea din când în când cotituri ciudate şi la un moment dat aerul începu să fie mai cald şi să miroasă altfel.

Încet, fără o trecere observabilă, se întoarse şi lumina în percepţia lor. La început nu era decât o penumbră, în care nu puteau distinge de unde venea lumina sau ce era de fapt ce vedeau. Dar se vedea ceva. Apoi începură să se distingă umbre din lumina difuză, puteau să-şi vadă propriile mâini cum pipăiau stânca aspră şi în final, după încă o cotitură, se văzu la capăt o gaură cu adevărat scăldată în lumina puternic strălucitoare: ieşirea.

Direct în spatele deschizăturii, ce arăta îngrijorător de mică, se afla încolăcit un şarpe lung şi subţire. Stephen încercă să nu se gândească pe lângă câte alte animale periculoase trecuseră bâjbâind, fără să aibă habar. Tropăi de câteva ori puternic cu piciorul pe pământ, aşa încât şarpele deveni atent, înălţă capul şi-l privi suspicios, mişcând repede limba. Stephen gesticula cu braţele

prin aer, azvârli câteva pietricele şi cu ceva nisip după şarpe, până când acesta se hotărî să plece.

Ieşirea era îngustă ca o vizuină de vulpe: Stephen trebui să scoată întâi săculeţul cu camera, pentru a se putea strecura prin deschizătură. Afară îl trăsni o căldură nemiloasă, ca o lovitură de ciocan, astfel că trebui mai întâi să se aşeze lângă gaură pentru că ameţi la propriu. O ajută pe Judith să iasă la rândul ei afară şi apoi statură amândoi răsuflând greu, nu spuseră nimic, ci doar priviră împrejur.

Pustiul liniştit ce se întindea înaintea lor îl sperie. Avu nevoie de un timp, până ce înţelese de ce: până în momentul în care ajunseseră la mănăstire urmaseră şosele, drumuri cel puţin. Existase o structură. Acum însă nu mai existau decât pietre, grohotişul se întindea cât vedeai cu ochii pe terenul nisipos uniform şi cenuşiu, fără drumuri, fără marcaje.

Simţeau amândoi la fel. Putea să perceapă în vocea lui Judith, care întrebă cu voce stinsă:

— Şi acum? Încotro ne îndreptăm?

Exact. Asta era întrebarea.

Sfera înnebunitor de incandescentă a soarelui atârna aproape de orizont. Acolo era deci vestul. Marea Mediterană se afla în direcţia aceea. Egiptul şi Sinaiul se situau în această direcţie. Soarele avea să apună, lumina sa crea deja umbre lungi şi bizare. Un vânt continuu, uniform, le împroşca pielea cu boabe de nisip.

— Aş dori să avem o hartă, zise Stephen, în timp ce-şi legă din nou săculeţul de piele, de data aceasta mai puţin strâns.

Judith cugetă.

— M-am uitat la ea destul de atent. Dar n-am învăţat-o pe dinafară. Privirea ei se plimbă în direcţia soarelui. Există o şosea de-a lungul graniţei spre Sinai. Este o linie aproape dreaptă de la Marea Mediterană până la capătul nordic al Mării Roşii. Dacă ajungem la ea...

— Cât de departe este?

— Douăzeci, treizeci de kilometri? Ceva de genul acesta, cred eu.

— Hmm.

Stephen se simţea istovit pentru simplul fapt că stăteau pur şi simplu acolo. O şosea însemna că la un moment dat va veni o maşină.

— Sună de parcă ar fi realizabil.

Suna absolut nebuneşte. Sub mingea de foc, care atârna ca o bucată de fier înroşită jos pe cer, se puteau întrezări neclar sau ghici lanţuri muntoase şi prăpăstii. O linie de douăzeci de kilometri prin aer, aceasta însemna cel mai probabil cel puţin un marş în forţă de mai multe zile şi de câteva ori mai lung decât linia dreaptă. Şi nu aveau nici măcar apă cu ei.

Se ridică, studie zona din jurul lor, toate pietrele şi crăpăturile din sol, şanţurile nisipoase care arătau atât de familiare ca peisajul lunar. Poate ar fi fost totuşi mai bine să încerce să ajungă la maşină...?

În acel moment, un zgomot puternic pătrunse până la urechile sale. Părea că vine de peste tot şi de nicăieri. După o clipă de panică, Stephen înţelese despre ce era vorba.

Elicoptere care decolau!

Judith sări la rândul ei în picioare. Decolarea elicopterelor putea însemna în cel mai rău caz că urmăritorii ştiau că evadaseră. Acum plecau în căutarea lor. La naiba, de parcă goana prin deşert nu ar fi fost destul de rea şi aşa!

— Trebuie să ne ascundem, spuse Stephen şi privi în jur. Existau multe umbre aşa târziu, seara. O crevasă în stâncă sau o grotă ar fi fost mai bună, în cazul în care urmăritorii aveau la bord un aparat cu infraroşu pentru vederea pe timp de noapte, deşi Stephen nu ştia despre aceste dispozitive decât ceea ce se explica prin filme. Poate trebuia să fie noapte pentru a folosi aparate cu infraroşu.

— Am putea să ne întoarcem în peşteră, zise Judith neconvinsă. Aparent nu avea nici ea o prea mare tragere de inimă pentru asta.

— Dacă există undeva în mănăstire un plan al galeriei secrete, atunci vom sta înăuntru ca într-o capcană.

Zgomotul se amplifică şi acum veni unul din elicoptere zburând în jurul muntelui, mare, negru şi ameninţător. Părea într-adevăr o acţiune de căutare.

Stephen indică o râpă întunecată şi umbroasă la o oarecare distanţă.

— Hai acolo!

— Nu trece peste nisip! îl opri Judith atunci când el vru să sară. Urmele pe nisip pot fi observate din aer foarte uşor. Mergem pe acolo, de-a lungul solului stâncos.

Porni alergând şi Stephen veni după ea, străduindu-se să calce pe cât posibil pe urmele ei. Imediat începu să năduşească, transpiraţia i se prelingea abundent pe spate şi pe piept. Condiţia sa fizică nu era dintre cele mai bune.

Aruncă o privire înapoi. O spaimă fierbinte îl străbătu când pentru un moment păru că elicopterul îi descoperise şi zbura direct spre ei. Dar era întâmplare; imediat după aceea, aparatul de zbor, mare şi întunecat, se îndreptă în altă direcţie. Stephen ajunse în râpa care se afla în umbra unei stânci mai mari, unde Judith îl aştepta deja. Gâfâind, spionară spre muntele unde se afla mănăstirea.

La acţiunea de căutare participau două elicoptere. Pluteau peste zona învecinată a mănăstirii încoace şi-ncolo ca nişte viespi negre şi furioase şi, într-un fel greu de priceput, manevrele lor de zbor păreau ciudate şi nehotărâte. De parcă nu ar fi crezut cu adevărat că o să găsească pe cineva. De parcă numai se simţeau obligate să încerce, pentru ca mai târziu să nu li se reproşeze nimic.

Stephen clătină din cap. Priveliştea părea desprinsă dintr-un film cu James Bond pe un ecran deosebit de mare. Într-un cinematograf încălzit foarte bine.

— Un fugar care aleargă pe jos prin deşert, gândi el cu voce tare, încotro s-ar aştepta urmăritorii lui să se îndrepte?

Judith se gândi un timp. Era o întrebare la care nu cugetase încă. Probabil că urmăritorii lor se aşteptau ca ei să încerce să părăsească deşertul în cel mai rapid mod cu putinţă.

— Şi ce ar însemna asta în cazul nostru?

— Să meargă înapoi pe drumul pe care am venit cu maşina.

Stephen ridică din sprâncene. Pe acest drum o apucaseră şi oamenii lui Kaun şi aveau cândva sau cumva să-l parcurgă din nou în direcţia opusă. Cu alte cuvinte: se interzicea singur.

— Sau să încerce să ajungă pe drumul cel mai scurt pe şoseaua spre Sinai, continuă Judith. Spre vest.

— Da, oftă Stephen.

Toate acestea conduceau la consecinţe care nu-i plăceau deloc. La asta s-ar aştepta urmăritorii lor.

Priviră cum apunea soarele. Nu dură decât câteva minute din momentul în care soarele atinse crestele muntoase până ce dispăru în spatele acestora. Ceva de genul amurgului nu părea să existe aici în deşert: se făcea întuneric dintr-odată. Şi mai rece, pentru că lumina soarelui nu mai ardea direct. Stephen îşi atinse faţa cu mâna. Îl furnica un pic. Când se ducea acasă la bazin să înoate, se aşeza de obicei apoi o rundă la solar şi, când după trecerea timpului setat tuburile ultraviolete se stingeau în jurul său, simţea cam acelaşi lucru.

Vântul încetă aproape simultan cu apusul soarelui. Aerul era încă încălzit şi se putea simţi căldura pe care o stocaseră pietrele în timpul nopţii, iar acum o reflectau, dar era aproape plăcut.

Stelele deveniră vizibile, împodobind cerul treptat şi risipitor, aşa cum nu se putea observa niciodată în zonele locuite. Cornul lunii în creştere, aflate în mijloc, emana o lumină suavă de zâne.

Noapte. Aveau să folosească noaptea pentru a mărşălui! Elicopterele renunţaseră la căutare. Îşi aprinseseră reflectoarele, dar se putea vedea că se întorceau la mănăstire.

— Să mergem spre sud, spuse Stephen.

— Nu ştii ce spui. Acolo e Negevul. Acela e un *deşert* adevărat!

— Vezi steaua aia drăguţă acolo? Haide să mergem în direcţia ei.

*

Căldura acumulată în pietre şi în sol nu ajunse pentru întreaga noapte. La un moment dat încetă să mai fie fierbinte şi puţin mai târziu se făcu frig. În afară de asta, îi dureau picioarele, muşchii şi fiecare celulă a corpului. Trupurile lor păreau să strige după odihnă, după somn.

Şi după apă. Treptat setea devenea neliniştitoare. Găsiră o crăpătură între două stânci, care mai emanau un rest de căldură şi pe care vântul permanent le şlefuise neted şi rotund ca două bucăţi de cremene. Le făcea bine să stea jos chiar dacă doar pe o piatră. Luna îşi revărsa lumina rece şi palidă asupra lor, iar bolta încărcată de stele strălucea precum colecţia de diamante a celui mai mare bijutier al universului.

Judith lăsă capul pe spate, până pe stânca pe care se putea sprijini şi privi în sus.

— Fiecare punct luminos este un soare ca al nostru, spuse ea încet, după un timp, care poate îşi aruncă razele arzătoare asupra unui deşert. Şi cine ştie ce fiinţă tocmai străbate acest deşert.

Sephen deschise săculeţul de piele şi scoase pachetul învelit cu material moale. Îl cântări gânditor în mână. Era incredibil de uşor. Mai puţin de o mie de grame. Oare devenise mai uşor cu timpul?

— Cred că trebuie să mă uit acum ce e înăuntru, spuse el.

— Ce? Judith ridică îndată capul.

— Până la urmă cărăm doar nişte oase pe aici, cobi Stephen şi începu să desfacă legătura cu grijă.

După ce deznodă şireturile cu fir de aur, se apucă să desfăşoare panglicile ornamentate de brocart. În unele locuri straturile erau prinse între ele cu câteva cusături; rupse pur şi simplu aceste fire. Era o legătură de material moale, care putea fi derulată. Stephen încercă să-şi imagineze cum se desfăşura ceremonia când călugării îşi scoteau relicva, odată la o sută de ani şi o eliberau de învelitoarea protectoare, pentru ca unul dintre ei, Alesul, să poată arunca o scurtă privire prin ocular. Precis că postiseră zile în şir, se rugaseră nopţi întregi, precis că dezvoltaseră un ritual măreţ, care prevedea indicaţii precise pentru fiecare mişcare a mâinii. Probabil că şi felul în care erau înfăşurate şi înnodate panglicile de stofă una în jurul alteia şi legate una cu cealaltă avea în sine o semnificaţie profund simbolică. Şi el stătea pur şi simplu aici şi rupea învelitoarea, strat cu strat.

Sub brocart ieşi la iveală ceva ce arăta ca un săculeţ de in, care era lipit cu o masă răşinoasă, neplăcut mirositoare. Fără mijloace ajutătoare nu putea fi deloc îndepărtată. Stephen pipăi în jur şi găsi o piatră cu margini tăioase, cu ajutorul căreia reuşi să o dea jos, râcâind-o.

— Cam greu, nu? întrebă Judith.

— În orice caz. Poate de aceea au deschis-o doar la o sută de ani.

Ea observă pachetul ce devenea în mâinile lui Stephen din ce în ce mai mic.

— Şi aici înăuntru ar trebui să fie o cameră video?

— Greu de crezut, nu? replică Stephen.

Acest lucru se întreba şi el deja de câteva minute. De fapt, aparatul ar fi trebuit să iasă de mult la iveală şi între timp ar fi trebuit să se

contureze deja alte forme dacă era să se ia după imaginea lui MR-01, pe care o văzuse pe internet.

Cu timpul degetele sale deveniră lipicioase. Şi el trebuia să fie atent să nu fie cuprins de grabă şi să strice ceva. Îşi curăţă degetele unei mâini prin frecarea acesteia de stâncă, în timp ce ţinea ciudata relicvă în cealaltă mână. În linişte. Aveau acum tot timpul din lume. Timpul. Totul se învârtea în jurul acestei noţiuni misterioase. Camera rezistase două mii de ani în locuri ascunse, dar *de fapt* nici nu fusese fabricată. Ce s-ar petrece, dacă ar apărea cu această cameră video în faţa lumii, un obiect care conţinea o tehnologie ce de-abia se dezvolta în laboratoarele japoneze?

Timpul. Totul era încurcat.

Ce-ar fi dacă asta nici nu era camera? Încercă să îndepărteze gândul.

În sfârşit, reuşi să facă o gaură în ţesătura grosieră. Aceasta putea fi acum lărgită. Trase de marginile ei, scoase bucăţi afară şi se comportă complet nearheolgic. În sfârşit putu să îndepărteze învelitoarea, pe jumătate sfâşiată. Stephen îşi făcu timp să strângă toate bucăţile de material lipicios şi să le pună înăuntru.

Ceea ce ţinea acum în mână era un săculeţ de pânză, ce se simţea moale ca o pernă, iar în lumina lunii părea gri-deschis. Într-una din părţi exista un nod de închidere. Stephen se întrebă dacă modul în care fusese camera împachetată şi protejată - în caz că era o cameră video - se datora călătorului în timp sau dacă la aceasta se gândiseră fondatorii ordinului monahal. Într-un fel pesemne că o împachetase şi călătorul înainte să o încredinţeze ascunzătorii în care trebuia să reziste mii de ani.

Desfăcu nodul. În interiorul săculeţului ieşi la iveală mai întâi o substanţă cu aspect de vată, ciudat mirositoare, ceva ce semăna cu bumbacul, dar care trebuia să fi fost altceva. Acest material moale era îndesat în jurul unui obiect tare, ce se

afla bine protejat în mijlocul săculeţului. Stephen pipăi prin vată şi simţi - plastic.

— Bingo, murmură el.

Arăta altfel decât în pozele pe care le văzuse, indiferent din ce cauză. Dar era o cameră video. În afară de câteva zgârieturi, carcasa de plastic strălucea ca nouă, iar pe o parte era imprimat cu litere negre, numele firmei producătoare: Sony. Iar dedesubt era scris cu litere mai mici şi lăbărţate MR-01.

În sfârşit, o avea. O ţinea în mâini şi era exact aşa cum îşi imaginase tot timpul, aşa cum simţise în tot acest timp.

Timp. Din nou timp.

Îl cuprinse un triumf dezlănţuit.

Ridică privirea spre ochii lui Judith. O strălucire misterioasă se putea vedea în ei, sau doar îşi închipuia toate acestea?

— Asta este, îi spuse el, aproape şoptit. Camera video a călătorului în timp. Înregistrarea video a lui Isus Hristos.

Ea atinse aparatul cu grijă, doar cu vârful degetelor.

— Încă nu-mi vine să cred...

Ce senzaţie incredibilă! Era de parcă ar fi ţinut Sfântul Graal în mâini.

La o privire mai atentă, se observa că toate părţile vizibile din metal erau sensibil corodate. Obiectivul nu mai putea fi răsucit şi de pe butoane se exfolia vopseaua atunci când le atingea. Stephen întoarse carcasa. Nici clapeta în spatele căreia stătea caseta de înregistrare nu putea fi deschisă. Chiar şi butonul corespunzător era blocat. Îşi înghesui unghia degetului în fanta dintre capac şi carcasă şi deschise materialul de plastic al capacului câţiva milimetri. Ceva era acolo înăuntru. Cu puţină imaginaţie se putea numi o casetă. La lumina zilei avea să mai arunce o privire înăuntru, poate vedea mai mult.

Nu mai rămânea de încercat decât un singur lucru. Stephen inspiră adânc şi o privi pe Judith.

— Zicea că în şaizeci şi cinci de ani ar fi venit din nou timpul. Cu alte cuvinte, bateriile s-au refăcut timp de treizeci şi cinci de ani.

Ea făcu ochii mari.

— Crezi că ajunge?

— Habar n-am. O să aflăm imediat.

Îşi puse ocularul la ochi, respiră calm şi plasă degetul pe butonul de redare. Probabil că nu o să se petreacă nimic, îşi spuse el, dar pulsul său nu părea să creadă aceasta. Mai respiră odată şi apăsă pe buton.

Făcu *click.*

Şi nu se petrecu nimic.

36

> La o pierdere de apă mai mare de 4,5 litri şi prin asta cu peste 5% a greutăţii corporale, se ajunge, în afară de senzaţia puternică de sete, la primele handicapuri corporale: se opreşte producerea salivei, înghiţitul devine tot mai anevoios, vocea devine aspră şi răguşită, mucoasa gurii şi a gâtului, precum şi ochii se înroşesc, iar pulsul creşte, apar stări de toropeală şi apatie. Se poate ajunge la panică. Moartea prin însetare intervine la o pierdere de lichide de mai mult de 12% a geutăţii corporale.
>
> Jerome K. Wilson, supravieţuitor în deşert

Când se trezi, primul lui gând fu: *îmi trebuie baterii!*

Abia după ce îi trecuse acest gând prin cap, ca tonul ţipător al cornului pentru semnale în tabăra cercetaşilor, care îi scula pe toţi din somn, îi reveni în minte tot ce se întâmplase: unde era, de ce era aici şi ce se întâmplase. Că o ţinea pe Judith în braţe, că o ţinuse toată noaptea în braţe. Tot mai stăteau între cele două pietre mari şi reci pe pământ nisipos şi fusese al naibii de rece noaptea.

Acest lucru îl auzise desigur mereu, toţi îi povestiseră: „Ai grijă, în deşert, noaptea poate să devină foarte frig”. Ştiuse, dar nu crezuse *cu adevărat* într-adevăr, nu putuse să conceapă că într-un deşert, care în timpul zilei îl bătuse cu căldură şi lumină, prin care alerga ca printr-o tigaie uriaşă de prăjit, că o sobă atât de dogorâtoare putea să se răcească atât de mult încât să ajungă până la temperaturi ca în frigider. Şi asta vara! Nu-i de

mirare că pietrele crăpau şi stâncile se rupeau. Se băgaseră unul într-altul ca oamenii îngheţaţi, apropiindu-şi nasurile, şi ar fi putut să fie aproape romantic, dacă nu ar fi fost atât *de frig*.

Acum începuse să se încălzească iar. Stephen înălţă capul şi se uită în direcţia mingii cu strălucire reţinută, care se ridica cu energie proaspătă la orizont. Şi vântul sufla din nou, punctual, la începutul zilei.

Probabil că la un moment dat chiar au adormit. Judith mai dormea, cu faţa plină de nisip, epuizată. Îşi trase atent braţul cu care o ţinuse şi se ridică. În gură avea un gust de praf uscat, chiar îl durea de-a binelea când înghiţea. Trebuia să fie asemănător ca atunci când mâneai fructe deshidratate.

Pasul următor era dedicat săculeţului. Băgase camera la loc precum şi părţi ale telefonului său mobil pe care îl desfăcuse ieri, în încercarea de a folosi bateriile din el pentru a porni camera video. Fusese o bâjbâială aventuroasă în întuneric, cu cabluri şi ace de păr, dar nu se mişcase nimic. Acum, în prima lumină a zilei, se uită la componentele luate în parte, încă odată, cu atenţie. Era aşa cum se temuse el. Bateriile din telefonul său, folosite de ani de zile şi între timp destul de uzate, nu numai că fuseseră descărcate, dar aveau şi o tensiune mult prea mică. Deci nu avea nici o şansă. Cântări în mână micile baterii pe care le scosese din camera video: reîncărcabile, scria pe ele şi, dacă te gândeai că doar cu o singură încărcare - precis, călătorul în timp nu luase cu el un încărcător la reţea în trecut, şi, şi dacă ar fi făcut-o, tot nu i-ar fi folosit funcţionaseră două mii de ani, atunci nu puteai să te plângi. „N-ar fi o publicitate proastă”, se gândi el.

Asambla din nou telefonul mobil, cât se putea de bine. Judith îşi făcuse griji când se apucase să-l desfacă. În caz că se rătăceau, era ea de părere, telefonul era ultima posibilitate care le rămânea să cheme ajutoare. Dar acum nici această posibilitate

nu mai exista; când aprinse aparatul din nou, dădu semne printr-un bip, dar imediat după aceea se stinsese afişajul digital şi nu se mai mişcă nimic.

— Poate dacă aşteptăm vreo cincizeci de ani...? murmură el şi îşi băgă obiectul nefolositor în buzunarul de la cămaşă.

Judith se trezise de la sunetul semnalului. Nu arăta mai puţin mototolită şi dezorientată când se ridică în şezut. Pentru un timp se uită somnoroasă în jur, apoi scoase un sunet care nu putea fi decât o înjurătură în ebraică.

— Am crezut că doar am visat urât, spuse ea apoi nefericită.

Stephen se uită la ea. Chiar şi cu părul incorigibil de ciufulit îi plăcea.

— Nu face bancuri, spuse el. Eu eram sigur că *asta, aici* este un vis urât.

— Stephen... îi aruncă o privire înceţoşată, pe care nu prea ştia cum să o aprecieze şi scutură uşor din cap. Întotdeauna cool. Indiferent ce se întâmplă. Oftă şi se puse pe picioare. Mi-e sete.

Stephen ridică doar din umeri. Nu putea să fie chiar atât de greu să-şi găsească un drum pentru ca să iasă din acest deşert. E clar, se aflau în Negev, un deşert adevărat, dar totuşi mic şi limitat. După câte îşi amintea, harta mai era şi străbătută de nenumărate şosele, ce e drept, doar drumuri neamenajate prin deşert, dar oricum căi marcate clar. Pentru a se rătăci pur şi simplu nu era loc destul.

— Hai să folosim dimineaţa pentru a mai înainta o bucată de drum, propuse el.

— Şi încotro să mergem?

— Undeva, spuse Stephen, unde există baterii.

*

Merseră spre vest. Încet, unul în spatele celuilalt. Pentru un timp, îi cuprinse o adevărată dorinţă de comunicare, care îi făcu să-şi povestească reciproc ce învăţaseră fiecare despre supravieţuirea în deşert. Judith participase în

armată la un exerciţiu de supravieţuire, e adevărat că doar trei zile, şi pe atunci nu era în formă şi nu învăţase prea multe. Evident că din instrucţia militară făcuseră parte şi oribile marşuri de o zi cu bagajul în spinare. Relatările ei despre toate astea îi provocară lui Stephen un uşor fior şi, de câte ori se uita la ea pe ascuns, nu putea lega prea bine aceste povestiri cu tânăra zveltă, gingaşă pe care o vedea.

În afară de faptul că întotdeauna urmărise cu atenţie povestirile veteranilor din Societatea Exploratorilor, participase odată la un exerciţiu de supravieţuire: zece zile în interminabilele păduri ale Canadei. E adevărat că potolirea setei fusese şi acolo un punct pe ordinea de zi, dar nu realmente o problemă.

Desigur că amândoi cunoşteau trucurile uzuale ca să faci rost de apă în deşert. Cel mai cunoscut, peste care dădeai în orice carte, orice film sau benzi desenate, era să sapi în pământ o gaură în formă de pâlnie, să pui o cutie de tablă în punctul cel mai adânc, apoi să întinzi deasupra o folie de plastic, s-o asiguri la marginea craterului astfel format cu pietre sau nisip şi s-o faci etanşă, iar în mijlocul ei să pui o piatră, în aşa fel încât folia să atârne în jos în formă de pâlnie, dar în acelaşi timp să fie întinsă. Dacă bate soarele, dedesubt se creează o căldură enormă de seră, aşa încât umezeala pământului - care există chiar şi în urmele lăsate în nisipul aparent uscat de praf - se evaporă, se ridică în sus, se condensează pe folie şi apoi curge picătură cu picătură în jos, pentru a se aduna în cutie.

Grozavă teorie! Numai că ei nu aveau nici folie de plastic, nici cutie de tablă, dar nici timpul şi energia să sape astfel de găuri şi apoi să aştepte ore întregi.

Erau de acord că mai înainte de toate trebuiau să împiedice transpiraţia mai multă decât absolut necesară. Asta însemna să se mişte încet, să

rămână îmbrăcaţi, să caute umbra. De îndată ce soarele va urca mai sus şi începea să fie din nou extrem de cald, vor trebui să caute o ascunzătoare unde puteau petrece restul zilei, pentru ca apoi, în orele serii şi noaptea, să meargă mai departe. Nu era nici o problemă. În afară de asta, trebuiau oricum ca după câţiva kilometri să dea de şoseaua Sinaiului.

Necesitatea de comunicare scădea cu cât soarele se ridica, bătându-le în spate. Cuvintele păreau pur şi simplu să se evapore. Şi tocmai acum treceau printr-un peisaj complet neted, fără nici cea mai mică umbră, fără stânci mai mari, fără nici o formaţiune care să fi fost bună ca ascunzătoare pentru căldura toridă a zilei.

— Cam atât ar fi de spus despre deosebirea dintre teorie şi practică, mormăi Stephen cu buzele crăpate, uitându-se în jur cu un sentiment crescând de nelinişte. Zona arăta ca o parcare afurisit de imensă. Doar că aici nu parca nimeni şi că era prea mult pietriş.

Iar soarele ardea demenţial.

Pas cu pas. Un picior în faţa celuilalt. Să nu lase punctul de la orizont din ochi. Şi setea. Până la urmă o imită pe Judith şi luă în gură o pietricică, pentru a suge la ea. Îţi puteai închipui că acest lucru îţi mai domoleşte setea sau cel puţin necesitatea de a suge ceva.

Nu se vedea nimeni. Aceasta îl mira pe Stephen cel mai mult: că nu erau urmăriţi. Ar fi fost foarte uşor aici, unde mergeau ca pe o tavă. Un elicopter oarecare... Nu exista nici o ascunzătoare, nici un refugiu. Doar pământ plat şi o căldură arzătoare, pârjolitoare, care aproape că nu mai era de suportat.

În faţa lor, la o distanţă inimaginabilă licăreau contururi ale unor lanţuri de munţi stâncoşi, negri de arşiţă, vizibili prin strălucirea scânteietoare a soarelui. Fiecare pas ar fi trebuit de fapt să-i apropie de aceste dealuri, în care precis că existau

râpe şi crevase umbroase, poate chiar munţi şi locuri umede. Dar cineva aşezase munţii pe roţi şi îi trăgea iar la fel de repede, când se apropiau de ei, mai departe. Dacă s-ar fi oprit, ştia asta exact, nu ar mai fi reuşit să se pună din nou în mişcare, şi asta ar însemna sfârşitul.

Tot mereu controla săculeţul în care se odihnea, bine capitonată, camera video. Săculeţul se afla în faţă, sub cămaşă, o legătură moale, supărător de caldă, care treptat se îmbiba cu sudoarea sa. Secole întregi petrecuse acest aparat în ascunzători răcoroase şi umede, peste o mie de ani într-un bloc de stâncă din peretele templului, iar restul în racla mănăstirii din deşert. Iar acum îl căra prin căldura arzătoare a Negevului. Putea fi ăsta un lucru bun? Putea oare să se strice ceva înăuntru datorită schimbărilor extreme de temperatură?

Judith, care tocmai preluase conducerea, se opri, se întoarse spre el şi făcu un gest lipsit de putere spre o direcţie care era aproape verticală faţă de ruta lor de mers, aproximativ în sud. Stephen se uită în direcţia indicată de ea şi se sperie văzând cât de sus era deja soarele pe cer, cât de ţipător strălucea, ca şi cum ar fi furios şi îşi propusese să-i distrugă pe amândoi.

— Ce? hârâi el, căci nu vedea ce voia ea să spună. Se uită la el cu o faţă suferindă, pleoştită.

— Acolo este ceva, izbucni ea. O maşină sau aşa ceva. Acum vedea şi el - un obiect întunecat, dreptunghiular, metalic, aparent artificial. Un reflex de lumină, dacă stăteai exact pe locul unde se afla Judith, făcut ca de o oglindă în lumina soarelui. O maşină! O maşină ar mai avea apă în radiator. O maşină avea baterie. O baterie! Tensiune de doisprezece volţi, cu ea putea să realizeze ceva. Va vedea ce era pe casetă.

— Haide! făcu el, dar poate era doar un sunet fără sens, pe care reuşi să-l trimită dincolo de buzele sale.

Merse înainte. Un chicot absurd trecu prin străfundul gândurilor sale; nu crezuse mai înainte că această parte a deşertului era ca o parcare uriaşă de la un orizont la altul? O parcare - şi acolo se afla o unică maşină! Diafragma sa sări puţin în timp ce mergea, ca şi cum ar vrea să înceapă să râdă, dar restul corpului era prea istovit pentru o asemenea sforţare.

Era într-adevăr o maşină, o maşină mică, europeană, care, înainte să înceapă soarele s-o prelucreze, trebuie să fi fost cândva albă: între timp, lacul luase o culoare indefinită, maroniu-murdară, în toate locurile expuse luminii. Era un Volkswagen, cât putea Stephen să judece. Tot ce era la această maşină din crom lipsea, chiar şi sigla de pe portbagaj. Reflexul luminos venea de la un geam lateral, pe jumătate spart; restul geamurilor dispăruseră, la fel şi cauciucurile, scaunele, volanul şi toate instrumentele, schimbătorul de viteză, de altfel tot ce putea fi deşurubat, scos sau altfel valorificat de la un automobil complet avariat.

Cu un sentiment îngrijorător, ridică Stephen capota motorului nu tocmai închisă. Şi aici se servise cineva fără jenă. Dar radiatorul mai exista şi blocul motor şi bateria fuseseră aparent prea grele pentru hoţi.

Motivul pentru care nu luaseră radiatorul era din păcate mult prea clar: se crăpase. Judith scoase un sunet încet, plin de durere, când deşurubă butonul şi constată că interiorul era într-adevăr uscat şi gol.

Stephen înghiţi cu greu şi mişcă gura uscată şi buzele crăpate.

— Probabil că de aceea a rămas aici, spuse el. Defecţiune la radiator.

Şi bateria? Stephen simţi cum îi tremurau degetele când puse mâna pe buşoanele de închidere, deşurubând unul care se împotrivea scârţâind. Gol. Marcajul care indica nivelul corect al lichidului în baterie, se vopsise deja în maro.

Absolut gol şi uscat. Deşurubă şi celelalte buşoane. Peste tot acelaşi lucru.

N-avea nici un rost şi Stephen ştia că era inutil, dar trebuia să scoată camera, trebuia să petreacă câte un sfert de oră pentru a elibera oarecare cabluri rămase de izolaţia lor, să le lege cu polurile bateriei şi apoi cu respectivele contacte de cameră. Trebuia să se uite în vizor, să respire adânc cu speranţa nebună că în ciuda tuturor aparenţelor, a întregii ştiinţe tehnice şi în ciuda tuturor legităţilor, aceste baterii uscate vor da încă odată un impuls de curent, măcar atât de lung cât să se aprindă o clipă ecranul minuscul în ocularul camerei video şi să-l lase să vadă ceea ce fratele Felix văzuse cu treizeci şi cinci de ani în urmă. Oare cerea prea mult în această ţară a minunilor? Se aştepta la prea mult în acest deşert, în care Domnul lăsase să cadă mana cerească pentru ai Săi? Erau abia la optzeci de kilometri de aceeaşi Mare Roşie care se despicase pentru Moise. Dar el nu cerea asta. Tot ce voia era o secundă de curent electric.

Apăsă pe tasta de pornire. Dar minunea nu avu loc.

Dezamăgit, se lăsă în jos lângă Judith, care se aşezase pe pământ, în slaba umbră a automobilului avariat. Tabla fierbinte îl ardea în spate. Nu era acelaşi lucru ca umbra unei stânci, dar făcea bine ca măcar o clipă să nu fie expuşi luminii fierbinţi şi nemiloase. Judith se uită la el. Iar el scutură din cap. Nimic.

Şi-ar fi dorit un time-out. Pur şi simplu să dispară din căldura arzătoare, pentru a se odihni, să adune puteri, să poată gândi. Mai ales să gândească îi devenea tot mai greu. Gândurile începeau să se învălmăşească tot mai mult, ca într-un vis febril. Nu mai ştia să spună exact ce era mai important - să găsească baterii sau apă. Imagini înceţoşate, încurcate, se învălmăşeau între ele şi îl lăsau să se vadă pe sine cum se prăpădea în deşert. Se făcea că nu mai era chiar treaz, ci că dormea cu

ochii deschişi. Astfel de imagini îl făceau să se sperie şi pentru o clipă să i se limpezească mintea şi atunci simţea o teamă groaznică, uluitoare, că ar putea să moară fără să vadă imaginea video care se afla în cameră. Dar asta n-avea voie să se întâmple. Universul nu putea fi atât de nedrept. Era atât de aproape, nu se putea întâmpla să dea greş atât de aproape de ţel.

— Ia spune, şopti el în cele din urmă, doar nu suntem cu adevărat în pericol, nu-i aşa? Mergem tot timpul spre vest; trebuie să dăm de şoseaua Sinai, nu-i aşa?

La început Judith nu reacţiona, privea fix înainte, absentă.

— Nu mai ştiu unde suntem, răspunse ea în cele din urmă.

— Dar nu am fi putut traversa şoseaua fără să fi observat, nu-i aşa? Oare cât rătăcise poporul israelian prin deşertul Sinai? Patruzeci de ani, dacă îşi amintea bine.

Dar nu fusese nimic. Nu traversaseră nici o şosea. Nimic care să aducă pe departe cu o şosea. Imposibil. Judith se uită la el. Părea istovită, istovită de moarte.

— Telefonul tău chiar nu mai merge deloc? Stephen scutură din cap. Ea oftă şi se uită din nou înainte.

— Când ai cu adevărat nevoie de el...

Şedeau. Soarele urca mai sus micşorând umbra. Părea imposibil să se poată ridica din nou de aici. Vor rămâne aşezaţi până venea soarele peste capota maşinii, pentru a-i prăji. Stephen scoase săculeţul de pânză cu camera video, scoase şi camera; era ciudat de mică, abia dacă era mai mare decât o agendă, era atât de uşoară şi o cântări în mână.

— Crezi că toate astea sunt adevărate? întrebă Judith care îl observase.

— Ce vrei să spui?

— Pare atât de nouă. Stephen o întoarse în mâini.

— Chiar este. De fapt, ea nici nu există încă.

— Şi dacă ieşim teferi de aici şi o ducem în Japonia, ce se întâmplă?

— Habar nu am. Chestia asta putea să te facă să-ţi crape capul, dacă te gândeai la ea. Ar dezmembra-o, ar descoperi cum funcţionează şi apoi ar construi alta după modelul ei. Japonezii fac asta mereu.

— Şi atunci cine a inventat-o?

Stephen vru să răspundă, dar gândurile sale greoaie, însetate se înnodară şi ajunseră la un punct mort. Nici un răspuns. Nu exista răspuns. Prea mulţi de „dacă" şi „parcă". O ecuaţie cu prea multe necunoscute.

Dar dacă ai lăsa deoparte pe „dacă" şi „parcă"...

— Bună întrebare, rosti el cu greu.

Se uită la camera din mâinile sale. Dacă totul era adevărat, dacă acest aparat călătorise cu adevărat prin timp şi de fapt venea din viitor, care era încă la distanţă de trei sau patru ani, dacă socoteai tot ce se întâmplase de neschimbat...

... Atunci însemna că ştiau ceva despre viitor. Ceva care-i inspira teamă. Ceva care se va întâmpla negreşit. Judith exprimă gândul.

— Unicul răspuns este că nu se *va întâmpla,* raţiona ea cu voce tare, pas cu pas, dezinvolt, ca cineva care, curios, merge de-a lungul unui drum şi vrea să ştie cum arată după colţul următor, dar nu putea vedea suficient de departe pentru a bănui unde se va termina acest drum. Posibilitatea nu există chiar deloc. Indiferent că noi gândim că se poate întâmpla. Camera video nu *va* ajunge în Japonia. Asta însemna că...

— Da, spuse Stephen.

Deci asta era ce se numea soartă. O ţinea în mână. Cu mişcări obosite băgă micul aparat, al cărui înveliş de plastic arăta atât de nou, înapoi în săculeţ, printre fulgii de vată.

— Hai să mergem mai departe.

*

Setea deveni ucigaşă. Cerinţa nemiloasă de apă, de lichid, ardea în fiecare celulă a corpului. Sau dacă va găsi baterii. Nu ştia exact cum, dar acest lucru i-ar potoli şi setea.

Picioarele se mişcau singure. Plămânii lucrau ca foalele. Întreaga lume se scufundase de mult, nu mai exista decât această bucată plată, pietroasă, direct în faţa lui.

Nu va mai ţine mult. Erau marcaţi. Uitase de ce, dar soarta lor era pecetluită în mod imuabil. Degetele fierbinţi ale morţii deja îi apucau, storceau ultima picătură din ei. De mult nu mai transpirau.

Îi veni un gând, neobişnuit de stăruitor şi fără legătură.

— Ar fi trebuit să ne culcăm unul cu altul, spuse el.

— Poftim? se sperie Judith.

— Dacă murim aici, o să-mi pară rău că nu ne-am culcat împreună.

Chestia aceasta trebuia spusă. Ea se uită la el cu o privire în care se citea jignirea.

— Asta e tot ce-ţi doreşti tu de la o femeie?

Iată ceva la care trebuia să se gândească pe parcursul următorilor o sută sau o mie de kilometri.

*

Apoi se află brusc în faţa lor silueta aceasta înaltă. Un bărbat pe o cămilă. Un beduin care se uită la ei în jos cu ochi misterioşi. Stephen se holba la el în timp ce vorbea Judith. El nu înţelesese decât cuvântul „Sinai”.

Fiul deşertului dădu din cap calm şi arătă cu o mână spre o direcţie cu totul diferită decât cea în care merseseră ei.

Judith întrebă altceva, poate despre apă. Dar omul aplecă capul a părere de rău. Nu avea apă sau poate pur şi simplu nu voia să le dea. El avea

cămila, care îl ducea spre ţinta lui, înainte ca setea să devină o problemă.

— *Salaam aleikum,* îşi luă în cele din urmă rămas-bun, ca şi cum i se întâmpla să întâlnească tot mereu călători rătăciţi în deşert şi înainte de a pune mâna pe frâiele cămilei sale, puse din nou braţul subţire al unor căşti, care în timpul convorbirii, atârnaseră de gâtul lui.

— Asta! îi scăpă lui Stephen. Arătă spre căşti. Ce sunt astea?

Beduinul se uită iritat la el şi lăsă căştile din nou jos. Îi aruncă lui Judith o privire întrebătoare. Ea spuse ceva după care el scoase de sub burnusul său un casetofon argintiu pe care-l arătă lui Stephen:

— Un walkman Sony, spuse el cu accent arab fonfăit.

— Un walkman! strigă răguşit Stephen. Un walkman Sony original!

Izbucni într-un râs nebunesc, ascuţit, care îl zgâlţâi, părând că vrea să spargă corpul lui slăbit.

— Stephen! îl apostrofă Judith. Ce-nseamnă asta? Mândrul fiu al deşertului, vizibil indignat de râsul lui Stephen, băgă cu o faţă împietrită aparatul din nou înăuntru sub acoperământul larg, de culoare deschisă.

— Nu, stai! strigă Stephen şi întinse mâna. Scuzaţi-mă. Îmi pare rău. Judith, spune-i te rog că-mi pare rău. Întreabă-l dacă-mi poate da bateriile. Te rog!

— Dar ce vrei cu bateriile?

Asta nu ştia nici el prea exact. Bateriile erau cumva importante. Şi un walkman Sony era într-un fel ceva hazliu. Când era copil, îşi dorise întotdeauna unul, dar nu-l primise niciodată. Din primii bani câştigaţi de el îşi cumpărase un walkman în cele din urmă, unul exact la fel.

Dar când şi unde se petrecuse asta? Nu-şi mai putea aminti. Numai că îi trebuiau bateriile.

— Întreabă-l!

Ea spuse ceva în arabă. Nu ştia că ea vorbea araba. Nu ştia atât de multe lucruri despre ea, iar acum era prea târziu.

Beduinul îl măsură cu privirea de sus până jos şi apoi dădu scurt din cap. Cu nasul lui mândru, acvilin arăta ca o figură mitologică, iar ochii lui exprimau o respingere clară.

Stephen băgă mâna în buzunarul pantalonului, găsi o bancnotă mototolită, chiar o hârtie de cincizeci de dolari, o netezi rapid şi i-o întinse beduinului.

— Bateriile, vă rog! Plătesc cincizeci de dolari.

— Stephen, ce-nseamnă asta? Nu faci absolut nimic cu bateriile alea. Te faci doar de râs...

— Cincizeci de dolari! repetă Stephen încăpăţânat. Doar bateriile!

Arabul împreună mâinile pe mânerul şeii, ţinând frâiele pregătite şi îi spuse ceva lui Judith. Între timp cămila îi privea pe cei doi călători cu indiferenţă obtuză.

— Ce zice?

— Spune că, dacă bateriile valorează pentru tine cincizeci de dolari, atunci precis că valorează şi o sută de dolari.

— Sigur că da! strigă Stephen şi băgă din nou mâinile în buzunar. O sută de dolari. Da.

Începu să caute ca nebunul, dar nu mai găsi nimic. Nimic, nici o monedă, darămite o bancnotă. Ridică ochii spre beduin, care aştepta nemişcat.

— Îmi pare rău, nu am mai mult. Doar cincizeci de dolari.

Fiul deşertului înţelegea evident mai multă engleză decât afirmase la început. Aplecă, aşadar, capul, strâmbă gura într-un surâs arogant şi spuse cu tărie reţinută:

— *Then have a nice day!*[10] Şi cu asta apucă frâiele şi goni ca o furtună de nisip.

Stephen se uită după el nedumerit. Cincizeci de dolari era doar un preţ bun. Pentru două baterii, nu-i aşa?

*

Unde erau blestematele de elicoptere? Nu era de conceput. Cu câteva zile în urmă, când încă nu ştiau nimic şi nici nu aveau nimic, fuseseră urmăriţi pas cu pas. Şi acum, când ştiau totul şi aveau totul, nici nu mai erau căutaţi!

Nimic. Indiferent de câte ori se învârti, cerul era limpede şi gol până la orizont. Iar pământul din jur lucea ca şi cum erau înconjuraţi de apă.

*

Judith îi spunea cu o voce şuierată, gâfâită lucruri despre el care sunau neprietenoase. Nu înţelegea de ce făcea asta. Dar îl bombarda cu toate aceste cuvinte în mod formal, le scotea din ea ca pe un balast otrăvitor, ca şi cum ar fi trebuit să se cureţe şi să se elibereze de ele.

Dar făcuse toate aceste drumuri cu el împreună. De ce o făcuse? Nu înţelegea ce voia, deveni tot mai monosilabic, încetă să se apere, tăcu. Apoi Judith ajunse la sfârşit, amuţi cu un sunet care dădu chix.

Era bucuros că se terminase. Voia să mai spună o frază, ceva care să încheie toată problema, să tragă linie, s-o rezolve. Doar nu putea să lase lucrurile aşa.

Dar după acea frază trebui să spună o a doua şi încă una şi încă una, şi brusc era ca şi cum s-ar fi rupt un zăgaz în el, mare cât barajul Hoover şi în spatele lui se adunase toată furia, toată ura, toată disperarea pe care o simţise vreodată. Se auzi ţipând răguşit, se vedea făcând scandal ca un schelet care înnebunise, simţea tot ce era scârbos şi stricat scurgându-se din el, şi totul se vărsa asupra lui Judith, care se uita la el neajutorată, dar el nu putea face nimic împotriva acestui lucru.

Apoi trecuse. Era golit. Îl durea gura, sângera din câteva crăpături. Judith încetase să se uite la el, mergea mai departe, ca şi el.

Dar brusc văzu cum îi cedă un picior şi se împiedică, încă înainte ca el să reacţioneze, Judith

se prăbuşi.

— Judith...

Aerul sticlos părea că e făcut din gelatină, permiţând doar mişcări cu încetinitorul, care înghiţeau groaznic de multă putere. Îngenunche lângă ea, pe jos, o ridică şi îi puse capul în poala lui. Îi curgea sângele dintr-o rană la frunte, nimic important. Ochii îi ţinea închişi.

— Judith!

Fata ridică pleoapele cu atâta greutate, ca şi cum cântăreau tone, şi se uită tristă la el. Ochii îi erau roşii. Îi vedea vena gâtului pulsând nebuneşte.

Deschise gura şi o închise, încercă să vorbească, dar îi era foarte greu. Trebui să se aplece, pentru a o înţelege.

— Tot timpul am crezut că...

Se opri, scutură slab din cap. Închise iar ochii.

— Ce? şopti el.

— Am crezut... că tu...

— Eu?

— Nimic.

*

Le făcea bine când veni umbra mare, lată peste ei. Paşi, în spatele lor, în dreapta şi în stânga, în jurul lor. Mirosea a benzină, a eşapament, a cauciuc ars şi a frâne încinse, a apă de bărbierit.

Un bărbat într-un costum bleu, la două rânduri apăru în faţa lor. Pantofii lui erau atât de curăţaţi încât luceau. Avea un ac de cravată din aur. Aparent, omul nici măcar nu transpira şi întinse mâna. Aşa întinsese tatăl lui mâna când îl luase odată de la grădiniţă, şi el purtase mereu astfel de costume.

— Daţi-mi camera video, Stephen, spuse bărbatul. Apoi ne vom ocupa de dumneavoastră.

Ăsta nu era tatăl lui. Tatăl lui nu se ocupase niciodată de el. Întotdeauna ceruse ca copiii săi să fie puternici, puternici şi independenţi. Era bine când voia cineva să se ocupe, în sfârşit, de el. Atât de bine! Cu un sentiment de durere în colţul

ochilor, pentru că nu voiau să curgă lacrimi, scoase săculeţul de sub cămaşă.

37

> În noaptea de marţi spre miercuri, paznicul de noapte care era de serviciu, pe nume Samuel Rosenfeld, constată la ultimul său rond de la ora 7.15 dimineaţa că lacătul ce închidea provizoriu, de două zile, laboratorul de restaurare fusese îndepărtat. Protocolul de pază nu consemnează alte incidente.
>
> Din raportul poliţiei

Era răcoare când se trezi. Probabil că dormise, da, şi îi făcuse bine. Răcoarea din jurul său părea să absoarbă căldura, care încă mai era acumulată în corpul său şi care iradia în toate direcţiile. Şi era întuneric. Nu, de fapt nu chiar întuneric. Nu ştia unde se afla. Vedea pereţi goi de metal strălucind mat, cu rânduri de şuruburi deasupra şi un tavan din metal. Prin orificii mici aflate imediat sub tavan intra nişte lumină, suficientă.

O femeie tânără se aplecă asupra sa. Purta un halat alb şi-l privi atentă. Era sută la sută sigur că nu o mai văzuse niciodată. Ea atârnă un săculeţ de plastic plin de un cârlig metalic peste patul său, îi fixă un tub de plastic, care se termina printr-un pansament, pe partea superioară a mâinii sale drepte.

— Ce...? începu el, cu voce hârâită. Ce faceţi aici? Femeia privi spre el în jos şi doar zâmbi prietenos.

El ridică cu greutate braţul şi privi legătura de pe mâna sa. Ce însemna asta?

Femeia dispăru. O altă faţă apăru deasupra sa, faţa unui bărbat bătrân cu părul alb.

Cunoştea această faţă. Profesorul Wilford-Smith. Acum îşi aminti din nou totul. Deşertul.

Canicula. Prăbuşirea lui Judith. Judith!

Întoarse capul într-o parte, ceea ce duru groaznic, şi o căută. Da, acolo lângă el se afla şi ea întinsă, pe un pat pliant, având de asemenea ataşată o perfuzie, şi dormea. Cineva îi spălase faţa.

Acum îşi amintea. Li se dăduse să bea o soluţie salină, care avusese o aromă vagă de portocale. Băuse mult din soluţia aceea, băuse probabil o găleată întreagă. Se înecase, dar nu putuse să vomite, după care băuse din nou. Apoi nu-şi mai amintea nimic.

— Unde suntem?

Profesorul ridică încet capul şi privi în jur, de parcă şi el s-ar fi întrebat tot timpul acest lucru.

— Este un car de transmisiuni, spuse el.

— Şi ce se petrece aici cu noi? Privi spre punga de perfuzii. Bătrânul om de ştiinţă zâmbi trist.

— E doar ser fiziologic. Lichid, de fapt. Amândoi eraţi puternic deshidrataţi când v-am găsit.

— Deshidrataţi?

— Nu a mai lipsit mult şi...

Stephen Foxx închise ochii. Acum, că-i revenea amintirea, simţi spre mirarea sa ceva de genul ruşinii. Fusese o mare imprudenţă din partea lui, fără nici un fel de echipament, fără nici o pregătire, să mărşăluiască prin deşert. Să-şi rişte inconştient viaţa, pentru o cursă, pentru a demonstra ceva, pentru a câştiga. Fusese o greşeală să o tragă pe Judith după el.

— Cum ne-aţi găsit de fapt?

— Nu a fost uşor. Nu eraţi acolo unde aţi fost căutaţi. În sfârşit, Kaun a cumpărat rapid timp de observare cu un satelit de spionaj rusesc şi aceia v-au detectat.

— Ce? Ruşii?

— Da.

Stephen încercă să-şi imagineze ce se petrecuse.

— Întâi am mers spre sud, apoi mereu spre vest. Voiam să ajungem de-a lungul şoselei pe lângă graniţă spre Sinai.

Arheologul ridică din sprâncene.

— După cum îl cunosc pe Kaun, nu o să se lase convins să nu vă arate imaginile. Puteţi fi recunoscuţi foarte bine amândoi din spaţiul cosmic. Şi o să vă minunaţi pe unde aţi umblat.

— Aa.

În plus şi asta. Se pierduseră. Dar cum? Merseseră mereu spre munţi...?

— Ce-i cu camera?

Profesorul Wilford-Smith îndreptă privirea asupra unui punct ce se afla deasupra capului lui Stephen. Stephen îşi răsuci gâtul. Acolo se afla un perete despărţitor, cu o uşă de trecere îngustă, ce se putea încuia, şi un geam mare de sticlă, în spatele căruia era trasă o perdea neagră.

— Kaun e acolo înăuntru. Deja de mult timp. A cerut să i se dea câteva pachete de baterii şi apoi s-a închis cu ele acolo.

Cu un văitat involuntar, Stephen se lăsă să cadă pe spate. Pierduse! El pierduse cursa, la naiba! Lacrimi de dezamăgire îi apărură în colţul ochilor. Era aşa de nedrept, incredibil de nedrept. Se străduise, luptase, îşi aruncase întregul curaj şi întreaga sa hotărâre în joc - şi Kaun, cu milioanele sale, nu făcuse decât să cumpere inteligenţa, know-how-ul şi tehnica ruşilor, care aveau nevoie de fiecare cent, pentru a fi la timpul şi la momentul potrivit şi a putea culege ce nu semănase el. Fusese o luptă între David şi Goliat şi de data aceasta câştigase Goliat. Goliat câştiga întotdeauna, aşa stăteau lucrurile. Vechile poveşti evlavioase care povesteau altceva erau, la urma urmei, doar nişte vechi poveşti evlavioase.

Închise ochii şi în momentul următor îi apăru faţa fratelui Gregor. Sunase atât de bine - momentul adevărului. Vechea profeţie, despre forţele luminii şi forţele întunericului care se

luptau pentru a-şi însuşi relicva. Chiar dacă zâmbise în sinea lui la auzul cuvintelor călugărului, ceva în el crezuse în aceste cuvinte, se simţise puternic datorită lor, îşi închipuise că Dumnezeu era de partea sa.

Şi acum? Dăduse greş? Totul depindea de ce intenţiona Kaun să facă cu filmul video. Cu siguranţă avea să-l difuzeze într-o formă sau alta pe canalele sale de televiziune, astfel încât să scoată un profit maxim. Şi toată lumea avea să-l vadă. Şi nu-i promisese monahului mai mult de atât.

Şi avea să-l vadă în sfârşit şi el. Atunci va simţi un gust amar şi probabil că mai trebuia să aibă răbdare un timp şi apoi să fie de mult acasă pe canapeaua sa şi să privească împreună cu alte milioane de oameni plini de curiozitate, care urmăriseră anunţurile corespunzătoare, dar avea să-l vadă. Tot era ceva. Ar fi putut obţine acest lucru într-un mod mai uşor, dar oricum avea să-l vadă până la urmă.

Poate nu trebuia să se aştepte la mai mult.

În acest moment cineva umblă de afară la încuietorile uşilor din spate, folosite pentru încărcare, una din uşi se deschise şi o rază de lumină orbitoare pătrunse înăuntru. Intrară trei bărbaţi, urcând pe o scară de metal, închiseră uşa după ei şi o încuiară din nou.

Stephen îi privi şi la început nu reuşi să realizeze ce vedea. Observă cum silueta profesorului, care stătuse până atunci pe un scaun, se rigidiza, de parcă i-ar fi cunoscut pe oamenii aceia şi nu ar fi vrut să aprofundeze relaţia cu ei.

Erau preoţi. Doi tineri şi unul mai bătrân în mijlocul lor. În orice caz purtau robe lungi şi negre de preoţi, cu inconfundabilele lor gulere.

Biserica. Îşi aminti din nou de Eisenhardt, întâlnirea lor în bibliotecă. Kaun plănuise să vândă toate descoperirile pentru zece miliarde de dolari Bisericii Catolice. O, ce câine! Nu numai că averea

sa îl ajutase să câştige, dar victoria sa avea să sporească această avere într-un mod de neimaginat. Zece miliarde de dolari. Asta nu putea fi adevărat.

— Bună ziua, spuse bărbatul din mijlocul grupului cu o blândeţe ce părea artificială. Mă numesc părintele Scarfaro. Aş vrea să vorbesc cu domnul Kaun, dacă este posibil.

Profesorul Wilford-Smith strâmbă din nas.

— Mi-e teamă că tocmai este foarte ocupat. Expresia feţei bărbatului, care se numea părintele Scarfaro, se întunecă într-un fel care arăta clar că rugămintea dinainte fusese spusă doar retoric.

— E acolo înăuntru? întrebă el şi indică spre uşa din faţă a vehiculului.

Profesorul încuviinţă doar din cap. Scarfaro se duse în faţa uşii şi bătu extrem de puternic. De dinăuntru se auzi un bolborosit de neînţeles. Preotul se aşeză din nou între cei doi însoţitori şi spuse, îndreptat spre bătrânul om de ştiinţă:

— Ne aşteaptă.

Stephen fu cuprins de o dezamăgire fără margini. Deci era totuşi o chestiune stabilită. Biserica avea să primească filmul. Aceasta avea să îl arate sau să-l facă dispărut în arhivele sale secrete, în funcţie de cum îi convenea conţinutul înregistrării. Minunat!

Uşa de legătură se deschise brusc, Kaun ţâşni afară, în ţinută lejeră, cu părul vâlvoi, într-un fel ciudat altfel, *mai uman* decât şi-l amintea Stephen. Avea camera video în mână.

— Trebuie să vedeţi asta, profesore! strigă el. Întreaga lume trebuie să vadă aceasta, întreaga...

De-abia acum privirea sa căzu asupra lui Scarfaro şi însoţitorilor săi şi se opri brusc.

— Cum de aţi ajuns aici? întrebă el consternat. Scarfaro înclină capul.

— Mă străduiesc să ţin pasul cu dumneavoastră. Stephen ridică apoi capul şi-l studie pe magnatul media. Acestuia nu-i convenea aparent deloc

prezenţa preoţilor. Şi în nici un caz nu-i aşteptase. Ce se petrecea aici?

Poate mai era o speranţă.

— Nimeni nu ştie că sunt aici, spuse Kaun suspicios. Nimeni în afara oamenilor mei. Cum m-aţi găsit?

— Nu a fost prea uşor, replică Scarfaro, ocolind aproape bătător la ochi întrebarea. Am venit să vă spun că banii sunt pregătiţi. Un cuvânt de-al meu e suficient şi banii curg în conturile dumneavoastră. Scarfaro înclină din nou capul. Şi aceasta n-ar trebui să fie o problemă, de îndată ce am văzut marfa şi am constatat că este ceea ce promitea.

Kaun părea nemulţumit.

— Trebuie să mai vorbim despre asta, spuse el în sfârşit. Situaţia s-a schimbat. Oferta era valabilă la acel moment şi pentru preluarea situaţiei de atunci a săpăturilor.

Scarfaro întinse mâna.

— Cum vreţi. Îmi permiteţi cu siguranţă să arunc totuşi o privire?

Kaun şovăi. Privi camera zgâriată din mâna sa, privi trimişii Vaticanului. Stephen îşi ţinu respiraţia. Ceva nu era în regulă aici.

— Vă rog, spuse Scarfaro cu o voce ciudată, blândă, aproape hipnotizatoare.

Kaun îi întinse aparatul. Părea că nu se simţea bine făcând asta, dar i-l întinse. Arăta aşa de fals totul, că fiecare fibră în Stephen se revoltă.

Scarfaro luă micul aparat, ce era doar un pic mai mare decât un pachet de ţigări şi-l cântări gânditor în mână.

— Biserica, spuse el, pentru a vorbi în limbajul dumneavoastră, domnule Kaun, este un concern multinaţional, care produce sens - sensul vieţii pentru un miliard de oameni. Acesta este un produs important, poate cel mai important. Şi unul foarte căutat, pentru că altfel nu am mai fi existat de mult. Recunoaşteţi faptul că, adăugă el cu un

zâmbet fără bucurie, nu putem tolera nimic ce ar periclita acest produs?

De scena petrecută în momentul următor, Stephen Foxx avea să-şi amintească tot restul vieţii de parcă s-ar fi derulat cu încetinitorul. În nenumărate vise retrăia această secundă iar şi iar, văzu mereu şi mereu cum bărbatul din Roma ridică mâna cu camera, apoi o duse în jos, pentru a-şi lua avânt, într-o mişcare circulară, din umăr, fâlfâind-o înainte şi înapoi pentru a trânti în final camera video cu o forţă imensă de podea, unde se sparse în o sută de bucăţele.

Cineva ţipă, Kaun. În secunda următoare, cei doi preoţi la stânga şi la dreapta lui Scarfaro ţineau revolvere în mâini şi nu mai semănau deloc a preoţi, ci a pistolari, îmbrăcaţi în sutane preoţeşti, gata să facă orice. O împuşcătură latră atât de tare prin spaţiul interior al tirului, încât aproape că producea durere şi Kaun fii aruncat înapoi, ţinându-se de mână, iar sângele curse printre degetele sale.

— Ce faceţi aici? urlă el. Scarfaro, ce *faceţi?*

Preotul cu nasul acvilin nu se mulţumi cu spargerea aparatului, el ridică piciorul şi calcă cu pantoful bucăţile rămase. Scrâşniră de parcă se rupeau oase, se făcu ţăndări pocnind, metalul zgârie metalul cu un zgomot ca de urlet, fragmente săriră cu putere şi ricoşară în pereţi. Apoi se aplecă şi ridică ce părea să fie inima casetei video, un disc subţire, dintr-un material transparent, strălucitor - era oare siliciu? - o ridică şi o rupse în două, cu o expresie nemiloasă a feţei.

— Scriptura Sfântă e perfectă, zise el. Aceasta i-am învăţat pe oameni de sute de ani, atât de mult timp încât au început să creadă, pentru binele lor şi pentru pacea lor sufletească. Putem să permitem ca acum să se adauge ceva? Nu putem. Avem voie să permitem să se constate că Isus a spus altceva decât s-a transmis? Nu avem voie. Dacă am face-o, totul s-ar încurca, s-ar deschide toate uşile şi

porţile îndoielii, ar fi distrusă credinţa. Dar fără credinţă nu există pace sufletească. Este datoria noastră să le permitem oamenilor să-şi păstreze credinţa - chiar cu preţul ca noi înşine să o pierdem.

Kaun alunecă încet, cu faţa desfigurată de durere, pe peretele despărţitor. Mâneca de la cămaşă i se făcu roşie. Nimic nu mai amintea de statura bogatului şi puternicului stăpân al imperiului de firme.

— Nu ştiţi ce aţi făcut, se vaită el. Aţi distrus un document care ar fi putut dirija istoria omenirii în direcţii noi şi de nebănuit. Ucideţi Adevărul. Asta a făcut Biserica dintotdeauna, nu-i aşa? A vânat Adevărul şi l-a ucis.

Scarfaro sfărâma bucăţile mai departe până când lăsă să cadă din mâinile sale mici aşchii strălucitoare pe podea.

— Adevărul? zise el şi-l privi provocator pe milionarul care sângera. Adevărul este că Adevărul este neimportant. Creştinismul a funcţionat două mii de ani şi ce a funcţionat atât de mult va funcţiona în eternitate. Adevărul este că adevărata persoană a întemeietorului nu joacă nici un rol. Din contră, este foarte bine că el, la care se referă totul, este atât de necunoscut, atât de neatins - cum altfel ar fi putut deveni acest simbol suprauman? Chiar dacă acest film video al dumneavoastră L-ar fi arătat pe adevăratul, istoricul Isus din Nazareth: ce fiinţă umană ar putea să concureze cu imaginea pe care i-am construit-o noi? Nu, nu avem nevoie de acest document. Nu poate face decât rău.

Kaun alunecă într-o parte. Sora medicală se grăbi spre el. Nimeni nu trase asupra ei, dar Stephen văzu cum tresări degetul unuia dintre bărbaţi.

Scarfaro îi luă pistolul. După cum îl apucă şi-l ţinea, nu era pentru prima dată în viaţa sa când manevra o armă. Făcu însoţitorului său un semn cu ochiul. Preotul se lăsă în genunchi şi scoase o

lopăţică la iveală, cu care adună grăbit resturile camerei, pentru a pune apoi totul într-un săculeţ de plastic, pe care-l scoase dintr-o cută a sutanei sale închise la culoare.

— Vă e frică de *El!* gâfâi Kaun consternat. Vă e frică de cel pe care afirmaţi că-l veneraţi!

Scarfaro îl privi cu ochi scăpărători.

— Să nu ne îmbătăm cu apă rece, spuse el în final. Adevăratul Isus ar fi şi astăzi un răsculat, o ameninţare pentru ordinea publică, duşmanul statului numărul unu. Ochii săi deveniseră nişte fante subţiri. Dar astăzi am fi noi cei care ar trebui să-L judece.

38

Ipotezele şi concluziile oferite pot părea incredibile; dar sunt tot ce putem oferi. Dacă ceea ce s-a realizat are la urma urmei valoare ştiinţifică, nu ne încumetăm să apreciem. Poate că această decizie finală ar fi fost mai puţin descurajantă, dacă descoperirile principale - scheletul şi instrucţiunile de utilizare - nu ar fi fost furate, în condiţii rămase neelucidate, din laboratorul de restaurări al Muzeului Rockefeller. Astfel că imaginile printate aici şi înregistrările video consemnate ale primei examinări sunt tot ce ne-a mai rămas de la această descoperire epocală.

Profesor Charles Wilford-Smith,
Raport asupra săpăturilor arheologice de la Bet Hamesh

Niciodată nu avea să uite acest moment, niciodată acest bilet, această bucată de hârtie neînsemnată, pe care o preluase împăturită şi sigilată din mâinile şefului Centrului Papal de Informaţii şi pe care o purtase grăbit şi zelos prin încăperile înalte, culoarele lungi şi peste scările largi, fără să piardă un minut, exact aşa cum i se indicase, pentru a duce informaţia direct Sfântului Părinte. Niciodată nu avea să uite veneraţia care-l cutremură, atunci când el, un simplu călugăr tânăr, trecuse pragul încăperilor private ale papei. Sfântul Părinte stătea într-un jilţ, aproape de geam, şi se ruga. Sau dormea, aşa precis nu se putea spune. El rămase pe loc la o distanţă cuvenită şi nu ştia ce să facă. „Fără să piardă un minut", aşa i se spusese.

Ei bine, el nu pierduse nici un minut, era aproape fără răsuflare. Dar nu putea să deranjeze contemplaţia papei!

Respiră uşurat când Sfântul Părinte îl eliberă din încurcătura sa, deschizând ochii, observând prezenţa sa şi îi arătă cu un zâmbet călduros să se apropie.

— Ce ai pentru mine, fiul meu? şopti el.

— O ştire urgentă din Israel, Sanctitatea Voastră.

Îi întinse biletul cu mesajul. Rămase apoi în aşteptare, în timp ce papa îndepărta sigiliul cu degete greoaie pentru a despături apoi hârtia. Văzu cum citea ce scria pe bilet.

Era de parcă ar fi fost martorul prăbuşirii psihice a omului care se afla în fruntea Bisericii. Indiferent care era conţinutul mesajului, părea că-i suge suflul vieţii din corp. Faţa Sfântului Părinte deveni cenuşie şi palidă, ca şi cum moartea îşi întindea mâinile după el în acel moment. Mâna sa se încleşta în jurul hârtiei, o mototoli, căzu lipsită de viaţă în poala sa, în timp ce privirea sa căuta cerul prin geamul apropiat.

— Nu asta am vrut, îl auzi tânărul călugăr speriat şoptind îngrozit pe bătrânul papă. Nu asta ţi-am spus, Baptist, nu asta...

Tânărul călugăr avea să se întrebe toată viaţa ce însemnau acele cuvinte.

*

Stătea în biroul său, care era în sfârşit din nou al său şi urmărea prin fereastra deschisă plecarea lui Scarfaro şi a însoţitorilor săi cu feţele lor spâne. Pentru nimic în lume nu ar fi reuşit să se ducă afară în curte pentru a-şi lua rămas-bun.

Atunci când veniseră ieri-seară târziu, păruseră toţi neliniştiţi, răscoliţi de ceva nespus de rău, înconjuraţi de ceva rece, sinistru. Aşa, ca şi cum comiseseră o crimă ce nu putea fi pomenită.

În orice caz, indiferent ce făcuseră, îşi terminaseră misiunea. Şi dintr-odată se grăbeau.

Scarfaro îi comunicase că urmau să plece dimineaţa următoare şi voia să ştie unde este de fapt maşina. Toate acestea într-un ton răstit şi dispreţuitor, de parcă ar fi vorbit cu servitorul său cel mai greu de cap. Şi părintele Lukas îşi înghiţise cuvintele, cum înghiţise totul de când năvălise omul din Roma peste ei şi spusese că atelierul de reparaţii îi comunicase că maşina era reparată şi putea fi ridicată.

— Şi? lătrase Scarfaro nereţinut.

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg...

— Dacă maşina e gata, îl pusese la punct Scarfaro, atunci *vă duceţi să o luaţi!*

Aşa că, în dimineaţa aceea se sculase în mod special foarte devreme, se dusese cu primul autobuz prin tot oraşul până la service, pentru a sta acolo în faţa uşii până avea să deschidă. Plătise factura, evident, cu banii proveniţi din donaţiile pe care le colectau de la proprietarii de magazine mici şi de la bunici sărace! Şi apoi condusese maşina prin aglomeraţia crescândă a unei zile de lucru până în curtea bisericii.

Şi acum privea cum oamenii din Roma îşi puneau puţinul bagaj în portbagaj, îşi împărţeau locurile şi-l trăgeau pe şofer la sorţi şi spera că nu îi mai va vedea pe toţi la un loc niciodată în viaţa sa.

La fel cum spera să nu trebuiască să afle niciodată ce fusese în geanta pe care o aduseseră. Ce făcuseră noaptea târziu în bucătărie? Sunete ciudate, rău prevestitoare răsunaseră prin întreaga clădire. Fratele Geoffrey venise neliniştit la el, dar nu se încumetase să se uite. Aşa că se dusese el însuşi. Atunci când băgase capul pe uşa bucătăriei, văzuse cum bărbaţii scoseseră bucăţi din geantă, bucăţi ce arătau ca părţile componente ale unui radio sfărâmat, le prelucrau cu satâre şi cu bătătoare de came sau le ţineau cu cleştii de salată în flacăra dată la maximum a aragazului, unde se topeau urât mirositor şi ardeau. Arăta de parcă erau

preocupaţi să şteargă sistematic urmele unei crime. În momentul următor, se şi ridicase unul dintre ei, se aşezase în faţa sa, dându-i de înţeles, că nu avea ce căuta acolo.

Sună telefonul. Voia să-l lase să sune şi să-şi vadă de gândurile sale, dar târâitul nu se mai oprea. Aşa că ridică receptorul.

— Alo!

Recunoscu vocea. Era propietarul atelierului de reparaţii. O voce gâfâitoare, alunecoasă.

— Da? întrebă el atât de scurt şi de respingător pe cât se putea.

Trebuise să-l vadă pe tipul ăsta de dimineaţă. Aceasta, i se părea lui, ajungea pentru o zi.

— Maşina pe care aţi ridicat-o azi-dimineaţă, gâfâi vocea, are un defect.

„Tipul ăsta prost şi lacom, se gândi părintele Lukas. Dar era catolic, nu? Ăsta era principalul lucru."

— Credeam că aţi reparat-o? întrebă el şi observă cu satisfacţie cum vocea sa căpătă duritate. „Ar trebui să-l excomunice." Sau ce anume am plătit mai exact azi-dimineaţă pe factura aceea?

— Nu... da... E reparată, dar cineva a uitat să monteze colierele de siguranţă ale cablurilor de frânare! Tocmai am fost jos în atelier şi le-am văzut acolo...

— Colierele de siguranţă?

— Da. Colierele de siguranţă.

— Şi ce înseamnă aceasta?

Vocea căpătă un ton văicărit.

— Cum să explic asta... Colierele de siguranţă trebuie să împiedice desprinderea cablurilor de pe racorduri, înţelegeţi? Dacă există vibraţii sau dacă maşina trece printr-o groapă... De fiecare dată când frânează şoferul, furtunurile se lungesc un pic, se desprind încet-încet de pe racorduri. Maşina nu trebuie să mai meargă nici un metru până nu am

reparat asta, mă auziţi? Trimit acum imediat pe cineva cu colierele.

Părintele Lukas se uită pe fereastra biroului. Unul dintre tinerii cu ochii morţi tocmai deschidea poarta curţii. Ceilalţi stăteau deja în maşină. Motorul mergea.

— O clipă, spuse părintele Lukas bărbatului de la celălalt capăt al firului. Îmi pare rău, dar maşina a plecat deja.

— O, Doamne Dumnezeule! Ştiţi încotro a plecat?

— Spre Haifa.

— Spre Haifa! Şi nu aveţi vreo posibilitate să-l anunţaţi pe şofer?

— Nu.

Atunci când închise, rămase cu mâna pe receptor şi privi în gol încă un timp. Îşi imagină drumul spre Haifa, ce ducea peste munţii din Galileea. O şosea cu multe curbe, de-a lungul unor prăpăstii abrupte. Era voia lui Dumnezeu, cu siguranţă era aceasta. „A mea este răzbunarea, spuse Domnul."

*

Dar frânele maşinii nu cedară. Chiar înainte de a părăsi Ierusalimul, Luigi Baptist Scarfaro şi cei doi însoţitori ai săi fură loviţi de un mic camion ce cotise greşit; un accident la care nu fu nimeni rănit, dar care produse maşinii daune totale. Aceasta ajunse la fiare vechi, înainte să poată observa cineva lipsa colierelor de siguranţă de la frâne, în timp ce credincioşii slujitori ai singurei şi adevăratei Biserici ajunseră la Haifa teferi, pe banii asigurării duşmane într-o maşină închiriată, de unde porniră călătoria de întoarcere spre Roma - cu vaporul, pentru că unele lucruri pe care le aveau de transportat se puteau scoate din ţară mai uşor cu vaporul decât cu avionul.

Părintele Lukas nu află niciodată aceste lucruri. La o săptămână după plecarea lui Scarfaro se dusese, din cauza unor dureri la înghiţire, ce

deveneau din ce în ce mai puternice, la doctor, iar acesta îi diagnostică un cancer în stadiu avansat la esofag. Restul jumătăţii de an al vieţii sale îl petrecu într-un spital condus de maici catolice, în care i se făcură tot felul de operaţii şi tratamente, deşi în principiu era clar de la început că nu aveau cum să-l salveze. Sora care îl veghea pe patul de moarte urmări impresionată cum preotul plânse aproape până la ultima suflare ca un copil disperat.

Nici George Martinez nu află niciodată nimic din toate acestea. După întoarcerea sa în Bozeman, Montana, îi provocă mamei sale atâta bucurie prin relatările sale pitoreşti ale trăirilor lui din Ierusalim, încât îl binecuvântă cu o formulă magică mexicană. În timpul următoarei sale misiuni, care-l conduse la un şantier arheologic din America Centrală, cunoscu o anumită Beatriz Aznar, o istorică promiţătoare şi în plus frumoasa fiică a unui milionar venezuelean al petrolului, care se îndrăgosti la fel de puternic în el, pe cât de puternic se îndrăgosti şi el de ea. Se căsătoriră la scurt timp după aceea şi trăiră de atunci pe o proprietate luxoasă în apropiere de Caracas, a cărei suprafaţă era de cinci ori mai mare decât terenul Universităţii din Bozeman, aduseră apoi pe lume o adevărată ceată de copii minunaţi şi se dedicară în rest studiului istoriei incaşilor, maiaşilor şi aztecilor.

Fostul său superior, doctorul Bob Richards, suferi la prima misiune pe care o întreprinse fără George o rană greu vindecabilă la coapsă şi primi de la Universitatea din Bozeman, ca recunoştinţă a realizărilor sale, un post permanent de docent. Fusese un moment favorabil pentru acest pas, pentru că, un an mai târziu, o firmă malaeziană scoase pe piaţă un tomograf cu ultrasunete, care nu numai că era mult mai performant şi mai uşor de mânuit decât cel dezvoltat de universitate, dar avea şi un preţ atât de scăzut, încât achiziţionarea sa era planificată chiar şi de institutele de istorie cu

bugetele lor restrânse, astfel că cererea de investigaţii tomografice dispăru.

Cazul descoperirilor arheologice care dispăruseră în mod misterios din Muzeul Rockefeller, precum şi incidentele de la Wadi Mershamon preocupară justiţia statului Israel. Cercetările procuraturii nu aduseră suficiente clarificări despre ce se petrecuse cu adevărat, pentru că suspecţii, acuzaţii şi martorii făcură afirmaţii contradictorii. Povestea unora, că se urmăriseră moştenirile unui călător în timp, fusese considerată şi respinsă drept o mărturie absurdă şi mincinoasă şi fuseseră ameninţaţi că, dacă vor repeta aceste afirmaţii la proces, vor fi condamnaţi pentru desconsiderarea tribunalului. La cererea unor foruri înalte - unul dintre observatorii cei mai angajaţi ai cercetărilor şi proceselor, jurnalistul israelian Uri Liebermann avea să vorbească despre influenţa milionarului şi magnatului media John Kaun prin intermediul multiplelor sale relaţii - se grăbi procesul, aşa că în final rămase doar reproşul că ar fi fost distruse descoperiri arheologice de o valoare care ar fi putut fi foarte mare, prin neglijenţă sau intenţionat, şi câteva alte acuzaţii, de la săvârşirea unui delict grav până la port ilegal de arme.

Fraţii Judith şi Yehoshuah Menez fură achitaţi de vină. Judecătorul se rezumă la avertizări prelungite de a avea în viitor mai multă grijă atunci când era vorba de cum se procedează cu descoperirile arheologice, iar în cazuri de dubiu să informeze autorităţile statului, care sunt răspunzătoare pentru asemenea probleme. Yehoshuah Menez rămase în continuare un colaborator apreciat al Muzeului Rockefeller, dar se orienta în special spre restaurarea hârtiei şi papirusului şi cu timpul deveni o adevărată capacitate recunoscută în acest domeniu. El dezvoltă printre altele şi un procedeu ce avea să fie cunoscut ca „menezizare”.

Judith Menez se hotărî să studieze religia comparată şi la scurt timp după aceea se converti la budism.

Studentul american Stephen Cornelius Foxx fu găsit vinovat în instanţă pentru săvârşirea de delict grav şi pentru obstrucţionarea forurilor statului. Acuzaţia că ar fi pătruns prin efracţie în Muzeul Rockefeller nu putu fi probată. Foxx fu expulzat din ţară şi primi o interdicţie de intrare pentru cinci ani. El se întoarse la universitate şi îşi continuă studiile. După puternice dezbateri interne, Societatea Exploratorilor hotărî să-i retragă dreptul de a fi membru.

Americanul Keith Hegarty Ryan, care se sustrăsese arestării la Wadi Mershamon prin fugă şi părăsise, după toate aparenţele, ţara, rămase în continuare pe lista celor daţi în urmărire. Capetele sale de acuzare, incluzând posesia ilegală de arme de foc, ascultarea ilegală a telefoanelor, sechestrarea de persoane, ameninţarea şi instigarea la acţiuni penale, rămaseră valabile.

Americanul John Kaun putu acredita ideea că nu ştia nimic despre activităţile criminale ale consilierului său de securitate şi că, de bună-credinţă, avusese încredere în el, dar fu totuşi găsit vinovat pentru distrugerea de descoperiri arheologice, precum şi pentru instigare la o serie de delicte minore şi condamnat la cinci ani închisoare. Într-un recurs, la care deja pomenitul jurnalist, Uri Liebermann îl suspectă, într-un articol mult dezbătut, de a avea protecţia unor sponsori influenţi, pedeapsa fu comutată în pedeapsă cu suspendare. John Kaun avu voie să părăsească Israelul. El se întoarse la New York şi la scurt timp după aceea divorţa de soţia sa, fapt care găsi un ecou răsunător la nivel mondial în paginile revistelor de scandal şi tabloidelor. În continuare îşi demontă cu o hotărâre înverşunată întregul său concern şi vându în final chiar şi inima acestuia, televiziunea N.E.W., concurentului

său celui mai mare. După aceasta John Kaun dispăru din viaţa publică.

Profesorul englez Charles Wilford-Smith fu achitat pentru toate acuzaţiile ce se refereau la fapte penale. I se puse în vedere să părăsească Israelul şi i se dădu de înţeles că nu va mai primi niciodată permis de deschidere a unui şantier arheologic. În faţa presei declarase că regretă toate incidentele, dar că avusese oricum de gând, având în vedere vârsta sa înaintată, să se retragă din activitatea de cercetare. El se întoarse înapoi în Anglia.

Asistentul său de mulţi ani, istoricul israelian Shimon Bar-Lev, deveni în anul următor director adjunct al Muzeului Rockefeller.

Mănăstirea Mershamon îşi închise din nou porţile şi recăzu în uitare.

Jurnalistul Uri Liebermann, care raportase pe larg desfăşurarea proceselor, scrise o carte despre săpăturile de la Bet Hamesh şi despre evenimentele care constituiseră obiectul proceselor. Dar atunci când termină cartea, cazul dispăruse de mult din conştiinţa opiniei publice şi nu găsi nici un editor care să i-o publice.

Scriitorul Peter Eisenhardt, care plecase din Israel înainte de punctul culminant al evenimentelor, fu convocat ca martor în Israel, dar preferă să nu apară. Imediat după reîntoarcerea sa, împachetă notiţele despre trăirile sale într-o cutie, le depozită în spate de tot pe dulapul înalt din dormitor şi se dedică unui roman nou, care nu avu mai nimic de-a face cu acele evenimente. Un recenzor avea să observe mai târziu că Eisenhardt nu a mai scris niciodată povestiri cu călătorii în timp.

Profesorul canadian Goutière nu a fost nici arestat, nici acuzat, ci s-a întors, la fel ca şi colaboratorii lui Kaun, nestânjenit în patria sa.

Biserica Semănătorului a fost desfiinţată şi secularizată. Pomana săracilor, desfiinţată după

venirea lui Luigi Baptist Scarfaro, nu a mai fost reluată niciodată.

39

Trei ani mai târziu

Afară burniţa, o ploaie rece, nefavorabilă, dintr-un cer cenuşiu întunecat de noiembrie, iar înăuntru încălzirea nu voia cu adevărat să pornească, aşa că Stephen Foxx încercă să combată frigul cu nenumărate ceşti de ceai fierbinte şi cu un pulover gros, tricotat. Tocmai stătea în faţa unui dosar mai vechi de-al său, ambele mâini plasate în jurul unei ceşti de cafea aburinde, încercând să descifreze conţinutul şi sensul cursurilor sale vechi, când sună telefonul.

Era din nou firma Video World Dispatcher. Mai bine zis, doamna Barnett, de la marketing. Doamna Barnett se distingea prin două trăsături: în primul rând, prin obişnuinţa sa de a se farda atât de strident de parcă ar fi vrut să concureze reclama luminoasă de pe acoperişul sediului firmei; în al doilea rând, printr-o repulsie adânc înrădăcinată faţă de computer, pe care nu dorea nici măcar să-l atingă.

În cei trei ani care trecuseră, Video World Dispatcher devenise clientul său principal. După întoarcerea sa din Israel, semnase contractul, deşi la întrebările insistente ale lui George C. Addams, administratorul şi acţionarul principal, îi răspunse conform adevărului, că firma sa, din punct de vedere juridic, nu era formată decât din propria persoană şi că împreună cu partenerii săi din Bangalore, India, conducea, ceea ce, mai nou, era la modă să se numească o „companie virtuală”. Domnul Addams nici măcar nu clipise când auzise cuvântul-cheie „India”. În ceea ce priveşte ordinul de mărime, acest contract era asemănător primului său proiect, dar de data aceasta era mai mult de

lucru pe mai puţini bani. Timpurile se schimbau, acest lucru îi deveni limpede atunci când îi explică Amal Rangarajan că, din cauza costurilor, părţi ale contractului trebuiseră să le subcontracteze în Uzbechistan, pentru că nu-şi mai puteau permite să plătească programatorii de top ai Indiei.

— Domnule Foxx, trebuie să veniţi neapărat! Suna de parcă ardea cel puţin depozitul.

Stephen expiră odată puternic, apoi inspiră la loc, lăsă privirea să treacă peste cutiile cu fişe, planuri de ansamblu, şiruri de formule şi notiţele întregii studenţii şi se gândi la examenul care-l aştepta.

— Ce s-a stricat? întrebă el apoi.

„Nimic, probabil. Ca de obicei o să se constate că a fost o greşeală de utilizare, pentru că nimeni nu a respectat ghidul de utilizare."

— În patru săptămâni, explică doamna Barnett agitată, începe campania mondială de introducere pe piaţă a noului sistem MR de la Sony.

— Aaa, făcu Stephen.

Sistemul MR. De cât timp nu se mai gândise la asta! Fulgerător îi trecu prin minte că din cei cinci ani de interdicţie de a intra pe teritoriul Israelului trecuseră mai mult de jumătate. Amintirile i se treziră, bolborosind la suprafaţă, precum nişte bule de gaz într-o mlaştină.

Tensiunea vânătorii, urmărirea prin deşert, orele în care ţinuse cu adevărat în mână obiectul ce făcuse cea mai fantastică dintre călătorii, camera video din trecut. Durerile, canicula. Sărutările. Judith.

— Acum avem o problemă, continuă doamna Barnett - în ce priveşte computerul nu avea pur şi simplu sarcini de realizat, ci avea mereu „probleme" - şi anume trebuie să le scriem tuturor clienţilor care au comandat sistemul dinainte pe internet. Adresele lor ar trebui să fie salvate, nu-i aşa...?

— Da, încuviinţă Stephen, bineînţeles.

— Şi se poate pe baza acestor adrese... cumva... să se printeze scrisori în care să fie introdusă automat adresa?

— Cu siguranţă, explică Stephen răbdător, asta se numeşte scrisoare-tip.

— Puteţi face asta pentru noi?

— Asta puteţi face singură. Sistemul conţine o funcţie proprie pentru a...

— M-aş bucura cu *adevărat,* dacă aţi face dumneavoastră asta.

Stephen îşi muşcă nehotărât buza. Nu putea să menţioneze drept scuză faptul că se afla în mijlocul pregătirilor de examen. În plus, acesta avea să fie un job simplu şi bine plătit şi, spre durerea sa, după cum stăteau lucrurile, chiar îi trebuiau banii aceştia. Aventura Israel - mai ales partea juridică - condusese, împreună cu câteva investiţii neinspirate, la o scădere substanţială a situaţiei sale financiare, care cândva fusese atât de promiţătoare.

Amintirile despre acea perioadă erau în continuare dureroase. Durerea unor pierderi de nerecuperat. Durerea de a fi dat greş. Când se gândea la Israel, avea mereu sentimentul că rămăsese cu cicatrici invizibile şi când se uita apoi în oglindă, faţa sa netedă şi tânără i se părea străină, pentru că era convins că trebuiau să se vadă cute adânci.

— Bineînţeles, explică Stephen, deci, cum doriţi. Lăsaţi-mă să mă uit scurt în agenda mea... De asta putea să se scutească. Următoarele două săptămâni erau pur şi simplu libere, peste toate foile era mâzgălit oblic cu cerneală roşie: „Învăţat!” Aş putea să vin mâine-dimineaţă pe la ora zece la dumneavoastră.

— Minunat, domnule Foxx. Ştiţi, la această acţiune nu trebuie să se strecoare nici o greşeală.

— Fiţi fără grijă. Facem noi asta.

Iradia încredere!

Când puse receptorul jos, se simţi mizerabil. Ploaia încă mai lovea cu picuri ca nişte ace mărunte.

Trecuseră trei ani de atunci. De la Yehoshuah mai primise unul sau două e-mailuri, nişte bla, blauri plictisitoare. Judith, în schimb, nu-i răspunsese la nici o scrisoare de a sa. Nu avea numărul ei de telefon. Fratele ei afirma că ea nu avea într-adevăr telefon.

*

Era zece fără câteva minute şi nu mai ploua când coti cu Porsche-ul său roşu în parcarea de la Video World Dispatcher. Maşina mai arăta încă impresionant, acesta era şi motivul principal pentru care încă o mai conducea, dar în fond venise de mult timpul să cumpere una nouă, deoarece sub capotă se petreceau adeseori lucruri urâte şi costisitoare şi el trebuia să se teamă că într-o zi avea să rămână cu ea în drum.

Dar de data aceasta totul mersese bine. Ben, bătrânul portar, îi ţinu, zâmbind, poarta de fier deschisă şi-l salută ca pe o cunoştinţă veche, ceea ce Stephen chiar devenise pe terenul acestei firme. Stephen trase încă odată de gulerul cămăşii, care i se părea neobişnuit de strâmt după mai multe săptămâni de purtat pulover şi se îndreptă spre intrarea ce ducea direct spre hala mare a depozitului.

Uşa se deschise cu greutate şi apoi îl cuprinse din nou acea râvnă prăfuită, care umplea spaţiul dintre rafturile metalice de înălţimea unei case. Se dădu din calea unui stivuitor cândva galben aprins, între timp zgâriat în timpul sarcinilor şi urcă pe scara metalică spre sala calculatoarelor. Paisprezece calculatoare de tipuri diferite erau legate în reţea şi mergeau non-stop, îndeplinind diferitele sarcini.

Doamna Barnett îl aştepta deja, cu un model de scrisoare, ca aceea pe care dorea să o trimită, în mână. Stephen se aşeză în faţa calculatorului, în

care era stocată banca de date a clienţilor şi aduse, cu câteva clicuri ale mouse-ului, un tabel general pe ecran. Acesta era de fapt lista tuturor comenzilor care fuseseră făcute prin pagina de internet a firmei Video World Dispatcher. Lista cuprindea numele şi adresele celor care comandaseră, numerele cărţilor de credit, data şi ora la care fusese făcută comanda şi, desigur, numărul comenzii obiectelor dorite sau alte articole. Tot ce avea de făcut era să filtreze adresele celor care comandaseră un aparat din seria MR în perioada de înscriere.

— Toţi cei care au comandat înainte de termen au reducere cincisprezece la sută, explică doamna Barnett. Dacă uităm de vreunul, o să fie plângeri şi vrem să evităm aceasta.

— Nici o problemă, spuse Stephen şi dădu comenzile necesare pentru căutare.

Calculatorul muncea. În acest timp, pe ecran, în locul simbolului obişnuit al clepsidrei se putea vedea un glob pământesc care se rotea având logoul de la Video World Dispatcher. Stephen îşi scarpină pierdut în gânduri dosul palmei, gândindu-se la principiile ştiinţei economice după Keynes, pe care le citise în timpul micului dejun luat în fugă.

Gata. Se auzi harddiscul pârâind, simbolul de aşteptare se transformă din nou în săgeata mouse-ului şi tabela cu rezultate se instală pe monitor. Stephen apucă mouse-ul. Era bine. În cel mai târziu o oră avea să fie din nou afară, să meargă acasă, să scrie o factură sănătoasă şi să se aplece cu un nou avânt asupra pregătirilor pentru examen.

Citi primul nume şi îngheţă.

Ce nume. Cum de era acest nume pe această listă...?

— Asta nu poate să fie adevărat, murmură el. Asta nu e adevărat...

Doamna Barnett întrebă ceva, dar el auzi doar sunete nesemnificative. Gândurile sale se roteau

deodată ca elicea unui elicopter, o idee o gonea pe alta, frânturi de înţelegere se bulversau unele peste altele ca un puzzle uriaş şi descompus. Trebuia să prindă bucăţile, să le strângă şi să le pună cap la cap. De el ţinea să urmărească frânturile.

Acest nume. Cum ajunsese acest nume pe această listă?

Mişcă scrollul spre lateral şi citi data şi ora comenzii. Citi ce fusese comandat. În interiorul său vuia ca sunetul unor clopote. Incredibil. Calculă. Da, anul se potrivea. Şi luna. Iar ziua, era... incredibil.

— Domnule Foxx! ea îl scutură de umăr. Ce s-a întâmplat, domnule Foxx? E ceva în neregulă cu datele?

Stephen ridică privirea.

— Cu datele? repetă el prosteşte. Cu datele e totul în regulă.

— Slavă Domnului.

Doamna Barnett respiră uşurată.

Stephen citi numele din nou şi din nou.

Trecutul era gata să-l ajungă din urmă.

40

Casa de ţară, mică şi aplecată, ce părea de-a dreptul strivită de acoperişul masiv şi cenuşiu, singurul din zonă pe care era montată o antenă pentru satelit, se afla la marginea micii localităţi din sudul Angliei pe nume Barnford. De partea cealaltă a străzii înguste se întindeau doar câmpuri ce fuseseră deja arate pentru a rezista îngheţului de iarnă. Deasupra, se întindea un cer palid fără contur. În aburul reavăn ce emana din brazde se amesteca un miros rece, prevestitor de o ninsoare timpurie.

Maşina care coti în această după-amiază pe stradă pentru a opri în faţa casei avea numere londoneze. Doi bărbaţi coborâră din ea, cu băgare de seamă, aşa cum te dai jos în apropierea unui ţel pe care-l vezi pentru prima dată în viaţă. Unul din ei era tânăr şi subţire, aproape atletic şi purta nişte ochelari cu ramă subţire şi, cu tot frigul de toamnă, doar o jachetă. În felul său de a se mişca se putea constata o energie ţinută cu greu în frâu, iar faţa sa era posomorâtă şi hotărâtă. Celălalt, ceva mai bătrân şi mult mai împlinit în jurul taliei, la coborâre se înfăşură zgribulit în hanoracul său gri-verde, la care îşi pusese un fular neasortat, în carouri, pe care-l înfăşurase în jurul gâtului, în ochii săi se putea citi nesiguranţă şi mirare, se uita în jur ca un copil care era încă nesigur dacă să se aştepte la ceva plăcut sau neplăcut.

Cei doi traversară strada, se opriră pentru puţin timp în faţa uşiţei înguste, vopsite verde-deschis, pentru a citi inscripţia de pe cutia de scrisori plasată pe zidul de împrejmuire tencuit grosolan. Îşi încuviinţară unul altuia cu o mişcare a capului: da, aici erau la locul căutat. Cel tânăr deschise poarta, neglijent forjată, a grădinii.

Grădinii din spatele ei părea să-i fie străină orice fel de îngrijire. Frunze căzute putrezeau pe gazonul de jur împrejurul unui iaz, exact aşa cum căzuse din copacii tomnatici şi desfrunziţi. O bicicletă stătea sprijinită de un rezervor de apă ruginit şi acoperit. De-a lungul zidurilor creştea în voie o iederă.

Cei doi bărbaţi se duseră până la uşa casei şi sunară. Un timp nu se petrecu nimic, apoi se auziră paşi şi uşa fii deschisă cu putere.

Omul care deschisese uşa era mult mai bătrân decât vizitatorii săi. Păr alb ca neaua, ce stătea rebel în toate direcţiile, de parcă renunţase la pieptănat, înconjura o faţă arsă de soare, din care străluceau ochi gri, plini de viaţă, uitându-se atenţi la cei ce veniseră. Purta o vestă verde tricotată, cu un guler umflat, din care ieşea gâtul său ridat într-un fel care te făcea să te gândeşti la o broască ţestoasă ancestrală.

— Ce surpriză! exclamă bătrânul, după ce trecuse de secunda iniţială de sperietură. Domnule Foxx! Domnule Eisenhardt! Ce faceţi aici? Vă rog, poftiţi înăuntru... Făcu gesturi largi de invitaţie cu braţele. Ce noroc că tocmai eram acasă! Sunt adesea pe drumuri, aşa că practic nimeni nu mă vizitează fără să se anunţe telefonic înainte.

— E mai puţin noroc în joc decât credeţi, spuse Stephen Foxx, cu un zâmbet subţire, în timp ce intrară prin uşă. Bună ziua, domnule profesor Wilford-Smith.

*

O jumătate de oră mai târziu stăteau într-o cameră bine încălzită, ce oferea, prin două uşi de modă veche ale unei terase, o privelişte romantică asupra grădinii, balansând ceşti subţiri de porţelan, din care un ceai de culoare galben-aurie îşi răspândea aroma. Profesorul trona în fotoliul său masiv din piele. Fiecare metru de perete era ocupat fie cu biblioteci arhipline, fie cu vechi picturi în ulei, închistate în rame masive.

— E mult de atunci, spuse el gânditor, mai mult de trei ani.

Cei doi vizitatori, aliniaţi pe canapeaua în stil colonial, încuviinţară cu mişcări ale capului.

— Încă nu mi-aţi destăinuit ce vă aduce în această regiune.

— Voiam să vă facem o vizită.

— Aşa pur şi simplu?

— Nu, spuse Stephen şi-şi aşeză cana de ceai cu grijă pe masa de sufragerie, nu pur şi simplu fără motiv.

Deodată era linişte în încăpere. Afară în grădină se adunaseră ciorile pe crengile copacilor desfrunziţi, de parcă ar fi vrut să urmărească ce se va petrece în continuare.

— În copilărie am jucat adesea puzzle, începu Stephen Foxx. De fiecare Crăciun, părinţii mei cumpărau un nou joc de puzzle şi apoi toată familia stătea ore în şir toate zilele de sărbători la masa mare din sufragerie, pentru a alcătui imaginea. Pe măsură ce fraţii mei şi cu mine creşteam, jocurile de puzzle aveau tot mai multe părţi şi, la un moment dat, părinţii noştri au trecut la etapa în care ne cumpărau puzzle fără poză model. Stăteam deci cu mii de mici bucăţi şi nu aveam habar de cum arăta imaginea. Adeseori petreceam ore în şir căutând soluţii, fără să facem progrese. Dar la un moment dat poţi găsi o piesă ce se potriveşte alteia şi împreună alcătuiesc un fragment minuscul din imagine, care te fac deodată să intuieşti cum ar trebui să arate întregul. Apoi totul merge ameţitor de rapid. Piesele par că se completează singure, îşi găsesc locurile, totul se potriveşte dintr-odată - numai pentru că a fost găsită această piesă unică şi importantă. Stephen făcu o pauză. Acum câteva săptămâni, spuse el apoi şi-l privi pe profesor, ale cărui sprâncene stufoase şi albe se ridicaseră din ce în ce mai sus, am dat peste o asemenea piesă de puzzle.

Profesorul Wilford-Smith luă ceaşca de ceai de pe măsuţa de servire de lângă fotoliu.

— Sună palpitant, opină el, dar în acelaşi timp şi plin de mister, dacă-mi permiteţi o observaţie.

— Fiţi fără grijă. Sunt aici pentru a dezlega misterul.

— Asta e liniştitor.

Stephen se aplecă în faţă, cu antebraţele sprijinite pe coapse.

— Atunci când s-a terminat aventura noastră în Israel, totul părea de parcă toate întrebările erau rezolvate. Dar nu era aşa. Câteva mici amănunte nu se potriveau cu imaginea de ansamblu. Toţi eram însă prea epuizaţi şi dezamăgiţi pentru a le percepe, dar aceste detalii minuscule, aparent neînsemnate, sunt foarte importante. De asta mi-am dat seama în ultimele săptămâni, atunci când am desfăcut întreaga imagine piesă cu piesă, pentru a o construi din nou în jurul acestei unice bucăţi, despre care tocmai am vorbit.

— Fascinant, zise profesorul.

— Îmi permiteţi o întrebare?

— Sigur.

— Ce v-a determinat, de fapt, să studiaţi arheologia? Profesorul Wilford-Smith clipi iritat.

— O... este atât de demult... în ce măsură are aceasta importanţă?

— Aveaţi deja peste patruzeci de ani, făcuserăţi deja carieră într-o meserie rentabilă şi, dacă aţi fi rămas la aceasta, aţi fi astăzi probabil unul din coproprietarii uneia dintre cele mai importante fabrici de textile din Marea Britanic Dar aţi renunţat la toate acestea - de ce?

Peste faţa învăţatului se strecură o urmă de plictiseală, ce lăsa să se întrevadă de câte ori trebuise să răspundă la această întrebare.

— Banii nu înseamnă totul în viaţă.

— Şi aţi spune că a meritat?

— Cu siguranţă. A fost un lucru fascinant. Altfel, de-abia dacă aş fi continuat.

Stephen îl privi.

— Am făcut multe cercetări în ultimele săptămâni. Am vorbit cu mulţi oameni, foşti colaboratori ai dumneavoastră, cu alţi arheologi. Aceştia spun, parţial, lucruri negative despre dumneavoastră.

— Ştiu asta. Aţi putut vedea cât de mult stăpâneşte invidia lumea ştiinţifică. Aceştia sunt oameni care au fost născuţi şi crescuţi în tumul de fildeş, iar motivul principal pentru care sunt invidioşi pe mine este acela că eu proveneam din domeniul economic şi ştiam cum trebuie negociat cu investitorii şi sponsorii, iar ei nu. Eram un intrus şi ştiam să manevrez banii.

— Aţi organizat mereu săpături foarte mari, cu sute de colaboratori. Ca şi ultima, la care am participat şi eu.

— Da, încuviinţă Wilford-Smith. Aceasta a fost mai degrabă una restrânsă.

— Nici nu vă cunoşteam atunci, nu auzisem niciodată de dumneavoastră. Yehoshuah Menez a fost cel care mi-a făcut rost de un loc pe şantierul arheologic. Cred că prima dată, când am schimbat mai mult de două cuvinte, a fost atunci când am făcut descoperirea în Zona 14. Stephen se lăsă pe spate şi se aşeză picior peste picior. Ştiţi despre ce m-am mirat mereu în anii care au urmat?

Profesorul cu părul alb ridică doar întrebător din sprâncene.

— Aţi ştiut practic imediat despre ce era vorba, continuă Stephen. Aţi coborât la mine, aţi văzut învelişul de plastic cu instrucţiunile de utilizare în interior şi v-a fost imediat clar că aveam de-a face cu ceva senzaţional. Vreau să spun că la mine a durat câteva zile, până am înţeles aceasta. Chiar şi el - Stephen îl indică pe Eisenhardt, care stătea tăcut lângă el - nu a înţeles atât de repede. I-a venit destul de rapid ideea că ar trebui să fie scheletul unui călător în timp. Dar ce *însemna aceasta* - şi anume că acea cameră video căreia îi aparţinea

ghidul de utilizare trebuia să existe undeva acolo - nu s-a prins decât atunci când i-a spus Kaun. Şi acestuia nu i-a venit, precis, singur ideea.

Wilford-Smith ridică mâna într-un gest, ce părea că zice: „Vă rog să mă scuzaţi că sunt aşa de inteligent".

— Poate ar trebui să mă apuc acum la bătrâneţe să scriu science-fiction.

— Şi ştiţi ce ciudăţenie a mai povestit domnul Eisenhardt? continuă Stephen. El mi-a povestit că în discuţiile interminabile care au avut loc aţi lăsat de la început impresia că sunteţi foarte detaşat. Cu cât dura mai mult totul, cu atât păreaţi să fiţi afectat mai puţin. Ciudat, nu?

Bătrânul se lăsă pe spate în fotoliul său.

— Vreţi să ajungeţi undeva, Stephen, constată el calm. Sau mă înşel?

— Într-adevăr, încuviinţă Stephen înverşunat. Sunt pe cale de a dezlega toate capetele neterminate ale poveştii. Mai există un detaliu pe care mi l-a povestit domnul Eisenhardt. Un detaliu aparent neînsemnat, dacă e privit separat. În acea dimineaţă, după fuga mea din tabără, v-aţi dus dis-de-dimineaţă în sala de şedinţe, în care fuseseră aduse toate obiectele din cortul meu şi v-aţi uitat pe laptopul meu la paginile de internet stocate, în care erau descrise camerele video din seria MR. Domnul Eisenhardt a venit alături de dumneavoastră şi amândoi aţi vorbit despre faptul uimitor că acest călător în timp luase o MR-01 în trecut, şi nu modelul mai performant şi mai robust MR-02. Vă amintiţi?

— Vag, recunoscu Wilford-Smith.

— Sunt sigur că vă mai amintiţi exact. Sunt sigur că în acea dimineaţă v-aţi notat adresa şi numărul de telefon de la firma Video World Dispatcher de la care proveneau aceste pagini. Vocea lui Stephen căpătase un ton grav. Pentru că aşa a făcut întâmplarea, ca această firmă, care-şi are sediul nu departe de locul unde studiez eu, să

fie unul din clienţii mei. Eu intru şi ies de acolo şi cu computerele lor fac ce vreau. Şi acum cinci săptămâni am găsit într-o bază de date o înregistrare pentru o comandă de achiziţionare pe *numele dumneavoastră,* profesore Wilford-Smith.

Profesorul Wilford-Smith nu spuse nimic. Stătu doar aşa, privindu-l fix pe Stephen, iar ochii săi căpătaseră deodată o strălucire ciudată.

— În acesta bază de date, continuă Stephen nemilos, sunt consemnate data şi ora comenzii. Am calculat de mai multe ori şi am aflat că sunteţi un om al deciziilor rapide.

Calculând diferenţele de fus orar între Israel şi coasta de est americană, nu aţi aşteptat, după închiderea laptopului meu, nici măcar o jumătate de oră, până să sunaţi la Video World Dispatcher. Ştiţi că aţi fost unul dintre primii? Şi ştiţi că, dintre miile de persoane din toată lumea, care au făcut comanda, sunteţi *singura* care a comandat un player, dar nu o cameră?

Vocea fostului conducător de şantier arheologic sună pentru prima dată răguşită:

— Şi ce concluzie trageţi de aici?

— Da, asta m-am întrebat şi eu. Săptămâni în şir m-am întrebat: „Stephen, ce concluzie trebuie să tragi de aici? Ce înseamnă asta?" Şi am cercetat mai departe. În sfârşit, am găsit la Sony un suflet plin de solicitudine care mi-a putut spune că un domn Wilford-Smith din Anglia ar fi fost încă din 1969 pe lista de trimitere a materialelor promoţionale şi cele cuprinzând noile apariţii în domeniul tehnicii video. De-abia acum doi ani şi jumătate a venit o cerere că dorea să fie şters din programul de distribuţie. Ceea ce, în treacăt fie spus, nu s-a realizat.

Arheologul bătrân doar încuviinţă din cap.

— Bineînţeles că se poate explica şi acest detaliu, recunoscu Stephen. Sigur. Ce este aşa anormal în faptul că un om de ştiinţă se interesează de tehnică video? Din contră, e de aşteptat. Totuşi,

nu aţi făcut niciodată înregistrări video ale săpăturilor, nici nu aţi pus pe nimeni să filmeze.

— Tehnica nu era încă destul de robustă pentru aceasta, opina profesorul neconvingător.

— Asta poate să fi fost aşa în anul 1969. Dar nu mai este valabil pentru ultimii zece ani.

Wilford-Smith oftă, lăsă să-i cadă mâinile zbârcite în poală şi-l privi pe Stephen îngândurat.

— Ce credeţi? întrebă el. Aveţi precis o teorie, altfel nu aţi fi venit până aici. Haide, spuneţi-o.

— Eu nu aş numi-o teorie. Am o poveste. O *altă* poveste, accentua Stephen şi simţi din nou cum un curent de certitudine îi străbătea corpul, căruia îi simţise atât de mult timp lipsa.

Venise aici cu frica de faptul că bătrânul om de ştiinţă ar fi putut spune ceva, ce avea să distrugă povestea sa, să aducă un argument la care nu se gândise şi care ar fi răsturnat toată logica sa de deducţii. Dar asta nu avea să se petreacă. Nu mai avea să se petreacă. În poveste este vorba despre un tânăr soldat britanic, care a fost staţionat în Palestina în 1947 şi 1948, în timp ce Naţiunile Unite au discutat planul de a permite evreilor să-şi întemeieze un stat propriu. E o perioadă zbuciumată, dar soldatul găseşte timp şi ocazii să se plimbe prin ţară, să adune impresii şi amintiri. Acest soldat eraţi dumneavoastră, domnule profesor.

— Da, încuviinţă acesta. Am fost staţionat atunci în Palestina.

— Pe 15 mai 1948, aţi plecat cu trupele britanice din Israelul proaspăt întemeiat, v-aţi întors în Anglia, aţi plecat din armată şi aţi ales o slujbă obişnuită în industria textilă. V-aţi căsătorit, aţi adus copii pe lume şi aţi făcut o carieră respectabilă. Timp de douăzeci de ani aţi dus o viaţă discretă. Dar apoi trebuie că s-a întâmplat ceva. Întrebarea este: ce?

— Nu mi-a mai ajuns să am o viaţă discretă, oferi Wilford-Smith o explicaţie. În ziua de azi aşa

ceva se numeşte criza vârstei a doua.

Stephen clătină din cap.

— Nu. Povestea mea decurge altfel. Povestea mea spune că, printre multele suveniruri pe care le-aţi adus cu dumneavoastră din Ţara Sfântă şi le-aţi depozitat toţi aceşti ani în vreo cutie sau ladă, trebuie să fi fost un obiect despre care nu ştiaţi ce este. Ce s-a petrecut apoi peste douăzeci de ani, deci prin anii 1960, a fost apariţia casetofoanelor şi vânzarea lor în cantităţi greu de apreciat. Atunci când aţi văzut prima casetă cu muzică, trebuie că v-a venit în minte ciudatul fleac adus din Palestina. La un moment dat, l-aţi scos din nou la iveală şi aţi constatat că exista o oarecare asemănare. Între timp aveau sens şi cele patru litere ce erau imprimate pe el: „Sony" - aceasta era firma japoneză care îşi făcea loc în forţă pe pieţele lumii. Ce mister! Pesemne, v-aţi gândit luni sau ani de zile la ce ar fi putut să însemne asta. Oricine altcineva s-ar fi dus cu chestia neagră şi pătrăţoasă la oamenii de ştiinţă şi ar fi pus să cerceteze acea chestie, dar, cumva, nu v-a venit aşa ceva în minte. Aţi făcut totul pe cont propriu. Aşa v-a descris de fapt aproape fiecare persoană pe care am întâlnit-o şi care vă cunoştea dinainte: un tip ce face totul pe cont propriu. Aţi cântărit mereu toate posibilităţile, chiar şi cele mai aparte, aţi eliminat în buna tradiţie a lui Sherlock Holmes cele imposibile şi de-a lungul anilor, în care au apărut cele mai rudimentare videorecordere, aţi dezvoltat teoria dumneavoastră, îmi imaginez că materialul a fost cel care a dat impulsul decisiv. Acel fleac, de fapt un mic suvenir pe care l-aţi adus, era alcătuit din material sintetic, aceasta v-a devenit limpede atunci când l-aţi luat din nou în mână - dar v-aţi amintit că atunci, în 1948, nu aţi ştiut din ce material era alcătuit obiectul cu pricina. Pentru că acest fel de material sintetic nu exista pe vremea aceea. Această constatare v-a condus la un moment dat la ideea că ar putea fi vorba de o călătorie în

timp. Era uşor de presupus că în cazul descoperirii dumneavoastră era vorba de un fel de înregistrare, probabil o înregistrare video şi, pentru că acel călător în timp nu o luase înapoi în viitor, trebuia pornit de la premisa că o călătorie în timp spre trecut nu putea fi înfăptuită decât ca un drum cu sens unic. Singurul mod prin care aceste înregistrări puteau fi trimise din trecut în viitor era să fie depuse în locuri ascunse, unde foştii contemporani le-ar fi putut dezgropa. Pentru ce să faci un asemenea sacrificiu? Despre această întrebare nu trebuie să te gândeşti decât cinci minute, până să-ţi vină ideea lui Isus din Biblie. Obiectul pe care l-aţi găsit *trebuia* să fie o înregistrare video cu Isus. Era prost însă că nu exista nici un aparat pentru a face această înregistrare vizibilă şi, aşa cum stăteau lucrurile, dacă studiaţi prospectele pe care vi le trimitea Sony cu regularitate, nu avea să apară încă mult timp de atunci încolo un asemenea aparat. Dar la un moment dat v-aţi prins pesemne că trebuia să existe cel puţin *un* asemenea aparat, dacă teoria dumneavoastră era corectă, de cel puţin două mii de ani, şi anume: camera video a călătorului în timp. Aflaserăţi între timp că, din motive tehnice, un asemenea aparat trebuia să conţină şi un mecanism de redare, cu care se putea vedea ceea ce se înregistrase. Cu alte cuvinte, dacă găseaţi camera călătorului în timp, puteaţi vedea înregistrarea, despre care eraţi convins că avea să-L arate pe Isus. Acesta era adevăratul motiv pentru care v-aţi apucat la vârsta de patruzeci şi doi de ani să studiaţi arheologia şi apoi să vă întoarceţi în Palestina. Nu aţi făcut-o pentru că vă interesa arheologia. Singurul motiv era: voiaţi să găsiţi camera video.

Profesorul Wilford-Smith nu spuse nimic. Stătea acolo, cu capul ridicat pe gâtul zbârcit şi un zâmbet imperceptibil i se contura în jurul buzelor.

— De aceea aţi întreprins mereu săpături atât de vaste, continuă Stephen. De aceea era mai importantă cantitatea decât calitatea şi de aceea aţi publicat atât de puţin. În realitate, nu vă interesa arheologia decât secundar. Ce vă interesa era camera. Şi doar din acest motiv aţi putut să acţionaţi atât de repede când am găsit instrucţiunile de utilizare. Nu trebuia să vă gândiţi întâi ce însemna asta, pentru că vă gândiserăţi deja de zeci de ani la totul. Ştiaţi pur şi simplu că eu am găsit ceea ce căutaţi.

Undeva pocni o cracă. Ciorile de pe crăci îşi luară zborul care încotro.

— Acesta a fost cu adevărat motivul din fundal. John Kaun căuta filmul video, dumneavoastră din contră aţi căutat tot timpul doar camera. Chiar şi atunci când aveau loc săpăturile de la Bet Hamesh, informaţiile pentru clienţii Sony nu conţineau încă nici o aluzie la sistemul MR. Existau doar zvonuri în cercurile celor avizaţi. Atunci când aţi aflat că aparatele respective aveau să iasă în doar trei ani pe piaţă, v-a scăzut interesul în căutarea camerei, iar după ce aţi comandat playerul, s-a stins de tot. Pe când noi toţi alergam ca nişte nebuni de colo-colo, dumneavoastră trebuia doar să aşteptaţi, pentru că aveaţi deja unul din cele trei filme video cu Isus. Timp de treizeci de ani întorseserăţi fiecare piatră din Israel în căutarea camerei; puteaţi aştepta fără probleme încă trei ani. Stephen se aplecă în faţă. Ştiu că playerul dumneavoastră v-a fost livrat acum două săptămâni. Am venit pentru că vreau să văd filmul video.

*

Stephen aşteptase contraargumente, cel puţin un clătinat din cap plin de milă sau afirmaţii de genul că ar avea prea multă fantezie sau că citea romanele greşite. Şi, dacă era să fie cinstit, teoria sa i se părea în acel moment, după ce o expusese în încăpere şi nu rămăsese decât o tăcere încordată, aproape şocantă, că era mult prea excentrică. Un

fel de corespondent arheologic al paranoiei OZN-urilor.

Dar profesorul Wilford-Smith nu râdea şi nu încerca să-l facă de râs. Stătea de ceva timp acolo şi-l studia cu un zâmbet fin, aproape binevoitor, cu care-l ascultase tot timpul. Apoi se ridică, cu greutatea specifică vârstei sale şi spuse simplu:

— Bine. Veniţi cu mine.

Eisenhardt, a cărui engleză după propria recunoaştere ruginise în continuare în ultimii ani şi care tăcuse din această cauză tot timpul, având probabil chiar dificultăţi să urmărească toată conversaţia, sări ca ars.

— O clipă! strigă el. Asta înseamnă că Stephen are dreptate cu teoria sa?

Arheologul cu părul alb încuviinţă calm:

— Da. Exact aşa a fost.

Îl urmară în biroul său, cum îl urmează oile pe păstor. Acolo se afla televizorul, un model mare şi costisitor, iar deasupra un videorecorder obişnuit, iar pe acesta o cutie neagră, subţire ce arăta elegant: MR.S, aparatul de redare pentru sistemul cel nou. În jurul acestora se aflau rafturi, umplute până la refuz cu cărţi, manuscrise şi descoperiri, mici vase din ceramică sau statuete. Două uşi subţiri cu geam dădeau spre terasă. Pe peretele dintre ele atârna o hartă a Israelului - după cum erau marcate graniţele era o hartă destul de veche, pe care erau lipite însemne colorate, în locurile unde organizase săpături profesorul Wilford-Smith.

— În anul 1947 au fost găsite, după cum ştiţi, manuscrisele de la Qumran, începu el să povestească în timp ce plasa scaune sub fereastră. Auzisem despre aceasta. Istoria mă fascina - vedeţi că probabil o oarecare înclinaţie spre arheologie dormita de atunci în mine şi am reuşit la un moment dat să realizez o călătorie la Ierihon, pentru a mi se arăta de către un ghid beduin peştera în care au fost descoperite. În favoarea mea

nu pot decât să adaug că aveam pe vremea aceea douăzeci de ani şi ceva, zâmbi el, şi o naivitate corespunzătoare vârstei. Există acolo în munţi sute de peşteri, iar ghizii şi le împărţiseră în mod egal între ei. În funcţie de ghidul pe care-l nimereai, vedeai altă peşteră, singura adevărată, bineînţeles.

Îi invită să se aşeze.

— Ghidul meu de atunci era lacom şi devenea amabil dacă se simţea bine plătit. După ce i-am dat încă o bancnotă, m-a lăsat să cercetez peştera pe cont propriu şi, în timp ce el stătea la intrare şi îşi fuma ţigara împuţită, eu am găsit într-o peşteră alăturată, într-o crăpătură, o amforă ciobită, dar încă întreagă. Când am ridicat cioburile, am găsit înăuntru un pachet mic, o boccea unsuroasă şi mânjită pe care am luat-o, în naivitatea mea, drept un papirus. În fond era destul de nespectaculoasă - am răscolit-o un timp, dar nu am găsit nimic în continuare, mi-am împachetat descoperirea într-o batistă mare, am băgat-o în buzunar şi apoi am plecat.

Wilford-Smith se duse la un sertar, din care scoase o cutie mică de metal, o fostă cutie de fursecuri.

— Când am ajuns înapoi şi mi-am privit descoperirea la lumina zilei, mi-a fost clar că era vorba de o pânză de in simplă, îmbibată cu o substanţă răşinoasă. Mi-am petrecut zile întregi cu îndepărtarea fiecărui strat şi în final am găsit în interior acest obiect. Deschise capacul cutiei şi scoase afară o casetă MR plată şi neagră. Ca şi cum n-ar fi fost nimic deosebit, o întinse lui Stephen. Aţi avut dreptate, mult timp n-am ştiut ce este. Am considerat că materialul ar fi o piatră semipreţioasă şi, pentru că erau gravate litere latine, am crezut că este o podoabă romană.

Cu trei săptămâni în urmă, Stephen ţinuse în depozitul lui Video World Dispatcher, pentru prima dată, o casetă MR în mână.

Aceasta de aici arăta la fel: o structură plată, pătrată, din plastic negru, ce se simţea grea în mână şi care nu zăngănea asemenea casetele video anterioare. Într-o parte avea găuri misterioase şi spaţii dreptunghiulare, dar nu prezenta de jur împrejur nici o deschidere. Mediul de stocare propriu-zis, o placă din siliciu tratată special, era inaccesibilă din exterior.

Această casetă era zgâriată puternic şi pe partea cu logoul Sony, prezenta o bucată ruptă, ce fusese lipită ulterior cu grijă, în acelaşi loc, cu o bandă adezivă. Nu putea fi luată drept nouă, tocmai ieşită din fabrică, dar era de asemenea greu de crezut că avea o vechime de două mii de ani.

O întoarse nehotărât în mâini. Acum că această căutare ajunsese, după toate aparenţele, la un final, simţea un gol ciudat în el. Aceasta era deci ceea ce căutaseră atât de arzător. Sau, în orice caz, ceva asemănător. Acum că o ţinea în mâini, părea că devenise, într-un fel ciudat, fără importanţă. De parcă ar fi fost mai important să caute decât să găsească.

— Trebuie să mai fac o mărturisire, îi întrerupse profesorul gândurile. Se referă la celebra şi mult invidiata mea calitate de a găsi sponsori pentru săpăturile mele.

Stephen ridică privirea. Îl lăsă pe Eisenhardt să-i ia caseta din mână.

— Experienţele mele din domeniul economic erau adesea foarte utile şi cine a supravegheat odată în viaţa sa două sute de ţesătoare şi tricoteze, aceluia i se va părea organizarea unor săpături ca o plimbare în parc, continuă Wilford-Smith. Dar toate aceste lucruri nu au fost hotărâtoare, cel puţin nu întotdeauna. La ceea ce am recurs în situaţii dificile, a fost bucăţica ce s-a rupt din partea din faţă.

— Poftim? întrebă Eisenhardt consternat.

— Nu am avut atât de mulţi sponsori cum se spune mereu. Am avut sponsori răbdători şi dispuşi

să plătească - mai întâi Universitatea din Barnford, apoi mai târziu, după o serie de episoade mai scurte, pe John Kaun. Lui doar i-am arătat această bucăţică şi l-am asigurat sus şi tare că am găsit-o în Palestina în 1947, din care am dezvoltat apoi aproximativ teoria care ne este astăzi cunoscută tuturor.

— El ştia deci că dumneavoastră căutaţi în Israel o cameră video, spuse Stephen. Dar el nu ştia că aveţi deja caseta video ce se potrivea la ea.

— Exact. Mi-era clar că cineva precum Kaun ar fi făcut ca aceasta să fie cercetată imediat de oameni de ştiinţă. Şi eu nu voiam acest lucru.

— Pentru că vă era frică să nu declanşaţi - Eisenhardt căută cuvântul potrivit - un paradox temporal!

Arheologul îl privi cu o expresie mirată a feţei, ce trăda mai mult decât orice cuvinte că nu-i venise niciodată ideea aceasta.

— Nu, spuse el, clătinând din cap, îmi era teamă că înregistrarea putea fi distrusă.

— O! făcu scriitorul.

Stephen luă din nou caseta asupra sa şi studie bucăţica ce cuprindea tocmai înscrisul. Cu înfiorare constată că sub logoul firmei era scris cu litere mai mici: MR-VIDEO SYSTEM. Pe casetele pe care le văzuse, nu scria nimic asemănător. Şi credea că-şi aminteşte faptul că la aceste casete nu existau anumite locaşuri într-o parte.

— Caseta era intactă când am găsit-o. Eu am desprins singur bucata astfel, pe de o parte, pentru că voiam să văd cum arăta interiorul - nu spunea mai nimic privit cu ochiul liber - iar, pe de altă parte, să câştig un sponsor pentru intenţiile mele. Observă privirea lui Stephen. Dar inscripţia este altfel. Cred că tipul acesta de casetă nu este încă pe piaţă.

— Aceasta este dovada că provine cu adevărat din viitor. Totuşi...

— Da.

— Poate fi vizionată? întrebă Stephen temător. Profesorul i-o luă din nou din mână şi se duse cu ea la video pentru a o introduce în aparat.

— Din fericire, da.

— Şi?

— Lăsaţi-vă surprinşi, spuse arheologul misterios, în timp ce aprinse televizorul şi se retrase cu telecomanda pe scaunul său. Pur şi simplu lăsaţi-vă surprinşi.

41

Peter Eisenhardt, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, tatăl a doi copii, de profesie scriitor, trăi în după-amiaza aceea cea mai mare dezamăgire a vieţii sale. Fusese surprins atunci când Stephen Foxx îl căutase după atâta timp - cum era de altfel mereu surprins când cineva îl suna aşa, pur şi simplu. La început, americanul îi pusese câteva întrebări legate de aventura de demult din Israel şi el răspunsese la ele, în măsura în care-i permiseseră cunoştinţele sale de limbă engleză şi capacitatea de a-şi aminti. În zilele şi săptămânile ce urmaseră, Foxx sunase din nou şi din nou, mereu politicos, niciodată insistent, şi îi prezentase ipotezele sale. Cu o fascinaţie crescândă, urmărise cum Stephen adunase faptele mici, aparent secundare şi apoi trăsese nişte concluzii brici. Atunci când se contură că profesorul Wilford-Smith era probabil în posesia, de zeci de ani, a unei casete video, până atunci de nevizionat, din recuzita unui călător în timp, o senzaţie pusese stăpânire pe el, ceva ce semăna cu o febră şi-l făcu să simtă brusc ce simţiseră acei oameni cândva cuprinşi de febra aurului. Da, chiar şi el suferise de asta, fără să fie conştient, de rezultatul dezamăgitor al vânătorii după camera video. Ceea ce se petrecuse *nu avea voie să se petreacă.* Faptul că văzuse apărând, în aceste succesiuni de idei îndrăzneţe, ideea că nu era totul pierdut definitiv părea să fie o promisiune ce spunea că, în final, dreptatea va învinge.

El dorise să fie acolo. În ciuda calendarului său plin cu termene şi a contului său bancar, îşi părăsise biroul la care scria şi rezervase un zbor spre Londra, pentru a se întâlni acolo cu Stephen Foxx, venind din SUA. Din surse neştiute, Foxx

aflase că profesorul Wilford-Smith, care se retrăsese din cercetarea activă şi călătorea mai mult ca înainte, avea să se afle în acea dimineaţă acasă. Închiriaseră o maşină şi cumpăraseră o hartă şi apoi plecaseră spre Barnford. Eisenhardt preluase postul copilotului şi-l lăsase pe Stephen la volan, care se descurca uimitor de bine cu circulaţia pe partea stângă.

Şi acum-asta...!

Mai întâi dansară peste ecran doar linii colorate, ce aminteau de jocuri de lumini, care se puteau observa pe un CD atunci când se ţinea în lumină şi se mişca încoace şi încolo.

— S-au păstrat doar aproximativ douăzeci şi cinci de minute, explică profesorul. Poate că înregistrările nu sunt atât de durabile cum se spune.

Cu timpul se contura o imagine mişcată, filmată de un amator. Un peisaj, ce putea fi Palestina sau Grecia, fără caracteristici deosebite. Oameni care purtau haine aspre, fără podoabe. În sfârşit, camera se îndreptă asupra unui bărbat cu păr lung şi ondulat, o faţă subţire şi un nas conturat puternic, ce arăta şi în rest uimitor de asemănător cu imaginile cu Isus, răspândite prin biserici şi pe icoane. Stătea cu nişte bărbaţi la masă şi mânca ceva, iar în jurul lor se afla un grup pestriţ de oameni.

Eisenhardt îşi încruntă supărat fruntea. Unde duceau toate astea? Sperase să vadă predica de pe munte sau hrănirea celor cinci mii sau cum mersese Isus pe apă. Sau iar la acest gând îi trecu un fior pe spate - chiar crucificarea. Pentru zborul său spre Londra îşi luase vechea, nefolosita Biblie ce o primise la confirmarea sa şi citise încă odată în evanghelii şi se întrebase ce filmase călătorul în timp din toate aceste evenimente legendare. În orice caz, fusese singurul care ştiuse exact ce avea să se petreacă şi se putea aştepta ca timpul de

înregistrare ce-i stătea la dispoziţie să-l împartă corect.

Dar acest om nu avusese ceva mai bun de făcut decât să-L filmeze pe Isus - un probabil Isus, cum mânca şi cum bea şi cum conversa cu oamenii care stăteau cu El la masă?

Scriitorul se lăsă pe spate şi-şi încrucişa braţele în faţa pieptului. Era caraghios. Şi pentru ce întregul efort? Simţi cum i se lasă pe umeri, pe piept şi pe întreg corpul o dezamăgire scârboasă, grea precum plumbul; se simţea ca atunci când îi făcuse primei sale prietene mai importante o cerere în căsătorie şi ea îl respinsese.

„Asta nu e adevărat, se gândi el, profesorul ne păcăleşte din nou."

*

Lui Stephen Comelius Foxx, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, necăsătorit, născut în Maine, SUA, student la Facultatea de Economie Naţională şi propietarul unei firme de software, această dimineaţă în Banford, din Sudul Angliei, îi schimbase întreaga sa viaţă.

Atunci când videorecorderul porni zumzăind, privi fix doar ecranul televizorului şi se întrebă cum de nu simţea nimic, nici un triumf, nici o aşteptare încordată şi plăcută, nimic. Stătea acolo pur şi simplu şi privea fix, de parcă nici nu ar fi aparţinut acelui loc. Toate aşteptările şi închipuirile sale ce-i făcuseră sângele să fiarbă în ultimele săptămâni dispăruseră, devenind de negăsit, căzând de pe el precum petalele unei flori ofilite. Dacă simţea efectiv ceva, atunci era tristeţea că întreaga căutare se terminase. Acum însemna că trebuie să-şi caute un nou ţel demn de urmărit şi apoi încă unul şi încă unul şi asta avea să continue tot aşa mai departe. Era o tristeţe ciudată, adâncă, ce-l făcea pasiv şi greoi. În fond nici nu mai dorea să vadă filmul.

Cuvintele stareţului îi veniră din nou în minte, acele cuvinte pe care i le spusese acesta în

catacombele mănăstirii din Negev despre obiectul sfânt pe care ei îl numeau „oglinda”. „Se spune că acela care se uită în ea nu mai este acelaşi după aceea. Indiferent ce se poate vedea în ea, aceasta schimbă un om pentru totdeauna.” O panică sălbatică se ridică în el când se gândi la asta şi la fugă, la deşert, la luptele încrâncenate... Îi era frică, asta era de fapt. Avea deodată o frică incredibilă să vadă înregistrarea.

Dar rămase aşezat.

Când se limpeziră dungile colorate, iar imaginea deveni mai clară, se arătă un peisaj luminos, aşa cum îşi amintea din Israel, doar că mult mai verde şi mai suculent. Camera, ţinută cam la înălţimea stomacului, se mişca sălbatic încoace şi-ncolo, arătând bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine antice, preponderent gri şi maronii. Era unul din aceşti oameni Isus? Şi dacă da, care din ei?

Camera fu plasată pe o masă, iar imaginea mişcătoare se linişti. Apoi urmă o mişcare mult prea rapidă, atunci când fu îndreptată spre altă direcţie. Amfore şi pahare erau luate din cadru astfel că se eliberă câmpul vizual spre un bărbat care stătea în capătul mesei şi mânca. Şi care ridică privirea exact în acel moment, spre un punct peste cameră, probabil spre cel care o purta şi care o îndreptase spre el, apoi direct spre obiectivul camerei, astfel, de parcă ar fi *ştiut exact ce* se petrecea acolo.

Aceşti ochi... Stephen îşi ţinu speriat respiraţia. Erau ochi mari şi negri, ca nişte fântâni adânci, ca nişte abisuri. Putea să te apuce ameţeala dacă priveai spre ei. Într-un fel de nepătruns, acest bărbat era perfect prezent în ceea ce făcea şi în acelaşi timp nu era din această lume. El rupse pâinea, o cufundă într-un castron şi o mâncă; fiecare dintre mişcările lui erau de o măreţie copleşitoare.

Aşa ceva nu mai văzuse niciodată. Ceva iradia din acest bărbat, chiar şi din imaginea sa din

televizor, chiar şi peste prăpastia a mii de ani.

„Indiferent ce se putea vedea în asta...”

Şi apoi vorbi. Vorbi cu oamenii care stăteau cu El la masă şi-L priveau timizi, cu siguranţă mişcaţi de acelaşi lucru pe care Stephen îl simţea în acel moment şi ceea ce ar fi numit el putere dumnezeiască, dacă ceva în sinea sa nu s-ar fi împotrivit, deşi se apropia cel mai mult de realitate. Vocea Sa era caldă şi profundă şi vorbea bine modulat, aproape de parcă ar fi avut o bucurie profundă să formeze cuvintele şi să le pronunţe, ca şi cum ar fi savurat fiecare cuvânt în parte care-I ieşea de pe buze. Suna de parcă vorbea însuşi pământul sau universul nesfârşit sau oceanul sau tufişul arzând. Şi în timp ce asculta, ochii Săi de nepătruns poposiră asupra celui care vorbea, ascultau fiecare cuvânt cu o intensitate care părea să fie în stare să sculpteze ceea ce se spunea în însăşi scurgerea timpului.

„Indiferent ce se poate vedea în ea, aceasta schimbă un om pentru totdeauna.”

Simţea acest lucru. Ca o căldură care urca în el, de-a lungul coloanei, pătrunzându-i membrele, în fiecare celulă a corpului, pentru a-i inversa, a-i schimba polaritatea într-un anume fel şi totul pornea de la acest bărbat pe care-l vedea acolo. Gândurile sale se roteau ca tornade sălbatice, nu înţelegeau nimic, o luară razna, se agitau ca nişte animale disperate care se zbăteau neajutorate în cuşti, în jurul cărora izbucnise focul. „Precum o emanaţie radioactivă”, se gândi el din nou şi din nou. Precum o radiaţie radioactivă, doar mai tare, doar mai puternică. Nu exista protecţie în faţa acesteia - indiferent ce ar fi fost. Ardea în el anumite lucruri şterse şi impregna pentru eternitate altele. Precis nu era o închipuire; dacă i s-ar fi pus în acele minute un termometru sub limbă, ar fi arătat fără îndoială că avea febră.

Deodată ştiuse de ce trebuia crucificat acest bărbat. Probabil că trezise în ei o frică abisală. În

faţa prezenţei Sale, viii se simţeau ca şi morţi şi probabil că-L urâseră pentru aceasta. În faţa autorităţii Sale fireşti, trebuie că se simţeau caraghioşi cu instituţiile şi funcţiile şi rangurile lor şi aceasta îi rănise profund.

Dar Biserica, ce se raporta la El - Stephen crezu că se sufocă, atât de mari şi de adânci erau profunzimile înţelegerii ce se deschidea în faţa sa, pas cu pas - Biserica îi făcuse mult mai mult rău decât înalţii preoţi evrei. Mesajul Său, emanaţia Sa, întreaga Sa fiinţă era vie, era afirmare, era plenitudine, dar preoţii Săi îl aleseseră tocmai pe Isus cel mort drept icoana lor, pe cel crucificat, un simbol al faptului că omenirea refuzase un dar nepreţuit. Şi de atunci predicau negarea vieţii, îi refuzau plenitudinea, predau renunţarea şi asceza, întorceau totul şi orice în exact opusul său.

Şi el înţelese, da. Înţelese cât de mult mai simplu era să divinizezi pe cineva după moartea sa. Simţea că trebuia să fie cineva divinizat, dacă rataseră în timpul vieţii întâlnirea cu El şi *simţea* că fusese ratată întâlnirea aceasta, înţelese că-l ridicaseră la rang de Dumnezeu, pentru a nu mai fi un pericol, pentru că provocarea pornită de la El - provocarea adresată fiecărui om: aceea de *a fi!* - fusese interzisă, pentru a fi dat uitării faptul că existase vreodată o provocare. De aceea se deplasase întregul centru de greutate de la viaţa Sa spre moartea Sa. Totul se învârtea în jurul morţii Sale. În ceea ce fusese transmis, viaţa Sa fusese doar o pregătire pentru moartea Sa, iar minunile ce i se atribuiau - pentru că minunile pe care le realizase într-adevăr la fiecare pas, cu fiecare cuvânt şi fiecare mişcare, nu puteau fi suportate - erau doar dovezi necesare pentru a demonstra natura sa divină, pentru faptul că era altfel decât orice alt om. Pentru că *aceasta* trebuia demonstrat, altfel oamenii trebuiau să se transforme, în loc să se păcălească cu divinizarea şi veneraţia, pentru a se sustrage responsabilităţii. Fusese transmis

pentru că, după cum era relatat în evanghelii, totul se rezuma la această moarte, ce fusese o ratare catastrofală a oamenilor, un fel de act de laşitate, şi pentru a evita această realitate, se ţesuse o mitologie în jurul Său, trebuiseră să rescrie crima, transformând-o într-o moarte a sacrificiului.

Şi astfel fusese totul întors şi ciuntit. Stephen simţea cum îi curg pe obraji lacrimi fierbinţi şi sărate şi se simţi nespus de uşurat, dintr-odată eliberat dintr-o închisoare psihică, în care fusese închisă o parte a vieţii sale, fără măcar să bănuiască.

Pentru că, recunoscu el plin de tristeţe, acesta era adevărul: acest bărbat ar fi trebuit să trăiască mult, mult timp.

Şi totuşi, doar vederea acestor imagini era ca o binecuvântare. Să vadă că erau posibile, o asemenea putere şi o asemenea graţie, o asemenea vivacitate şi dragoste copleşitoare... da, exact, asta era: acest bărbat era atât de plin de iubire, încât ea se revărsa atingând, transformând şi fermecând totul din jurul său, o iubire ce nu avea nevoie de un obiect, o iubire pentru viaţă, pentru cer şi pentru pământ, o iubire necondiţionată, generoasă, înflăcărată ca un foc. Fiecare secundă în care-l privea sătura o foame în sufletul său, de care suferise întreaga viaţă, fără să fie conştient de aceasta, pentru că nu cunoscuse niciodată altceva. Această foame - din nou o revelaţie, din nou un abis ce se deschidea - aceasta fusese cea care-l mânase cu o putere disperată, aflată în spatele oricărei acţiuni pe care-o întreprinse.

„Se spune că cel care se uită în ea nu mai este acelaşi după aceea. Indiferent ce se poate vedea în ea, aceasta schimbă un om pentru totdeauna."

„Da, se gândi el, da. Te rog, schimbă-mă. Lasă-mă să simt această pace, să am parte de acest Adevăr, deschide-mă pentru această dragoste." Imagini îi trecură prin minte, amintiri despre goana după camera video şi se ruşina pentru atitudinea cu

care condusese vânătoarea, această incursiune de pradă nesătulă, în care voia să fie primul, cel mai bun, cel mai deştept şi cel mai puternic, în care de fapt nu fusese vorba decât să fie mai bun într-o competiţie riscantă cu un gigant al succesului cum era John Kaun.

Luptă, mereu luptă. Să trăiască viaţa de parcă ar fi făcut război cu ea. Şi toate acestea... nici nu erau necesare!

El lăsă lacrimile să-şi urmeze cursul. Erau lacrimi de uşurare, lacrimi ale unei vieţi întregi.

Nu se petrecu nimic fantastic. Bărbatul mânca, discuta cu oamenii care-l înconjurau. Se aduse o fată bolnavă în faţa sa, iar el puse farfuria deoparte (cu o mişcare a mâinii atât de minunată şi grandioasă, încât Stephen ar fi dat pe ea toate baleturile din lume) şi se întoarse spre copilă, îi aşeză lin mâna pe cap şi apoi vorbi încet, abia perceptibil cu ea. Modul cum se priviră cei doi părea foarte intim şi foarte familiar. Apoi, după ce bărbatul o întrebase pe copilă ceva, aceasta din urmă începu să răspundă, zâmbind timid şi una din femeile care o priveau, poate chiar mama acesteia, presă pumnii strânşi în faţa gurii, ca pentru a-şi suprima un ţipăt: poate că fata fusese mută până atunci şi îşi regăsise vocea? Într-o agitaţie mare, copila fu luată din nou de acolo, bărbatului i se aduse slavă, iar acesta reuşi şi în acest moment să emane demnitate, dragoste şi smerenie, să primească recunoştinţa, fără să lase impresia că ar fi mândru de el; ridică încet vocea şi explică ceva cu vocea sa răsunătoare, dar în acelaşi timp caldă şi puternică, arătă spre cer şi privi la rândul său în sus, cu chipul plin de recunoştinţă, astfel încât cei din jur tăcură cutremuraţi.

Mai târziu se ridică, mulţumi gazdelor din suflet şi plecă apoi cu cercul de însoţitori peste un deal mic în jos şi, fără să pară ezitant sau încet, calcă aşa de atent, că se putea spune că dezmierda pământul cu picioarele. Fiecare dintre mişcările

sale era atât de perfectă precum mişcările stelelor pe cer. Fiecare cuvânt pe care-l spunea era un cântec, era un sunet perfect.

Dar cu nici unul dintre gesturile sale, nimic din atitudinea sa, nu spunea nici măcar o fracţiune de secundă: „Eu sunt Dumnezeu, iar voi nu sunteţi decât oameni”. Fiecare dintre gesturile sale şi întreaga sa ţinută anunţa neîncetat doar: „Priviţi-mă! Priviţi ce este posibil! Nimic la mine nu este altfel decât la voi şi voi puteţi avea această viaţă minunată în perfecţiunea ei! Nimic nu este posibil pentru mine, ce nu va fi posibil şi pentru fiecare dintre voi!”

Pe lângă oamenii care veniseră pentru a-l însoţi pe drumul său, se afla şi un bătrân cerşetor, care voia probabil să vadă despre cine era vorba, dar se făcuse mic şi rămase în fundal, fără să sară în ochi, conştient fiind de cât valora el în comparaţie cu ceilalţi. Dar cel pe care venise să-l vadă de departe îl descoperi, îşi croi drum prin mulţimea care privi şocată când observă unde voia el să ajungă. Toţi amuţiră atunci când vorbiră unul cu celălalt, Cel Binecuvântat şi Cerşetorul. Bătrânul începu să plângă şi feţele din jur împrejur tresăriră în mod ciudat. Dar apoi, cu cât vorbea mai mult bărbatul cu el, cu atât mai mult se îndreptă statura încovoiată, vlăguită, cu atât mai mult începu faţa sa să strălucească, să devină din nou plină de viaţă, ochii începură să-i strălucească, până când nu mai arăta deloc ca un cerşetor, ci ca unul în travesti.

Apoi dintr-odată reapărură liniile colorate peste ecran şi totul dispăru.

Ridicară privirea.

Peter Eisenhardt: plictisit, aproape scârbit.

Stephen Foxx: transformat.

Geamurile se sparseră cu zgomot, urât şi violent.

42

— Permiteţi-mi să întreb, domnii mei, se interesă profesorul Wilford-Smith cu o voce fermă, în care se putea simţi şi o undă de indignare, cine sunteţi, ce vreţi aici şi cum de mi-aţi spart geamurile?

Se puteau pune şi alte întrebări. De exemplu, de ce bărbaţii îndreptau spre ei arme de foc.

Stephen numără dintr-o privire şapte dintre ei.

Toţi purtau pulovere negre pe gât şi pantaloni negri. De parcă ei trei ar fi fost gangsteri înarmaţi, care se ocupau de răpiri şi care trebuiau luaţi cu asalt, siluetele negre intraseră prin spargerea simultană a ferestrelor de la uşi şi aparent se pricepeau la asemenea acţiuni, pentru că trei dintre ei, care probabil pătrunseseră mai devreme, neremarcaţi în casă, apărură în clipa următoare în pragul uşii spre cameră, încercuindu-i.

Unul dintre ei, mai mic şi mai masiv decât ceilalţi, fiind un fel de şef, păşi în faţă. Cioburile scrâşniră sub cizmele sale negre. Avea părul cărunt, tuns scurt şi ochii reci şi cenuşii.

— Dacă rămâneţi liniştiţi, nu veţi păţi nimic, explică el.

— Pe naiba o să fac asta, replică Wilford-Smith furios. Vă cer o explicaţie!

— Nu fiţi prost, replică bărbatul nepoliticos. Nu suntem aici la cinema. Daţi-mi caseta video pe care tocmai aţi vizionat-o.

Bărbatul întinse mâna.

Profesorul îl fixă precum o fantomă. Nu se mişcă.

— Nu auziţi bine? se răsti intrusul. Filmul!

— V-a trimis Vaticanul. Bătrânul arheolog părea incapabil să acţioneze înainte să înţeleagă ce se petrecea aici. Vocea sa era fără inflexiuni,

prevestind ceva rău. Nu-i aşa? V-a trimis monseniorul Scarfaro. Cum aţi ajuns aici? Şi tocmai azi. I-aţi urmărit pe cei doi? I-aţi supravegheat ani de zile? Aţi ascultat discuţia noastră de dinainte? Da. Cred că aţi făcut toate acestea.

— Noi, explică bărbatul, şi-l împinse pe profesor la o parte, nu existăm.

Luă caseta video din aparatul de redare şi o studie.

— Şi această casetă de aici, continuă el, nu există nici ea.

O băgă în buzunar.

Stephen urmărea evenimentele ca paralizat. De parcă ar fi fost din nou cu un ac de perfuzie în braţ, pe un pat de campanie în camion, tocmai scăpat de la moarte. Se petrecea din nou şi, înţelese cu claritate de cristal, avea să se petreacă din nou şi din nou. Aici, în acest moment şi în această cameră, Isus era crucificat din nou. Ori de câte ori oamenii aveau să eşueze în încercările vieţii, nu le rămânea nimic altceva de făcut decât să-L crucifice pe Isus. Nici asta nu putea îndepărta durerea din el, dar era singura consolare care-i rămăsese.

Aceştia erau doar nişte lachei. Stephen privi în jurul său, pe neobservate. Câte doi oameni ţineau armele îndreptate spre unul dintre ei, dinainte stabilit, antrenaţi profesionist. Dar erau doar slugi, nişte ajutoare fără habar.

Nu era nici o diferenţă dacă erau legionari romani sau pistolari îmbrăcaţi în negru. Şi erau într-o superioritate invincibilă. Părea o situaţie de neevitat şi de neschimbat: Răul, întunericul era mereu în superioritate.

Se gândi la mănăstirea din Negev, la momentul în care stareţul îi încredinţase cea mai sfântă relicvă a ordinului său. Dezamăgise această încredere chiar a doua zi şi astăzi dezamăgea din

nou. Vechea profeţie, pe care o urmase călugărul, se înşelase.

Sau exista o posibilitate? Privi spre Eisenhardt. Scriitorul urmărea evenimentele cu o faţă în care se amestecau frica, respingerea şi mirarea. Şapte bărbaţi, din care şase îşi îndreptaseră ţevile armelor lor negre şi solide asupra lor.

Cu forţa nu puteau face nimic, dar poate cu cap, cu un truc isteţ... ceva trebuia să-i vină în minte şi, dacă da, atunci foarte repede...! Îi veneau mereu idei. Toată viaţa cunoscuse mereu câte un truc, avusese mereu un şiretlic în minte, încă o săgeată în tolbă, gândise mereu cu o mişcare în plus faţă de ceilalţi şi atinsese astfel ceea ce îşi propusese. Dar acum nu-i venea nimic în minte. Nervii săi se simţeau ca paralizaţi şi morţi, creierul său era secat. Ceea ce văzuse încă îl mai răscolea, îl ardea precum un foc, fierbea, clocotea. Toată lumea trebuia să vadă acest film, asta-i promisese preotului bătrân, dar nu putea să-şi ţină promisiunea.

— Nu aveţi voie să faceţi asta! se auzi spunând deodată. Bărbatul îl privi şi el repetă: Nu aveţi voie să faceţi asta.

— Poftim? întrebă intrusul.

— Nu ştiţi ce înseamnă acest film, îl imploră Stephen. Pulsul său o luase razna.

În orice caz, reuşise să se oprească, să întrebe, să asculte. Poate mai exista o şansă. Poate i se făcuse cadou acest moment de către destin, pentru a îndrepta totul până la urmă.

— Vă rog, priviţi mai întâi filmul. Este destinat întregii omeniri. Nu puteţi să-l luaţi sau să vă faceţi vinovaţi... într-un fel inimaginabil!

Bărbatul cu ochii cenuşii şi lipsiţi de viaţă, ce semănau mai degrabă cu nişte bile de sticlă, îl privi.

Stephen îi întoarse privirea. Îi atinsese vreo coardă sensibilă? Unele lucruri nu *aveau* voie să se petreacă şi acesta era unul dintre ele. Dăduse o

dată greş, când pierduse camera. Nu avea voie să dea greş încă o dată. Dacă ar reuşi să salveze cel puţin acest film, atunci nu dăduse în totalitate greş.

— Ştiu ce înseamnă acest film, spuse bărbatul în sfârşit. Credeţi-mă, ştiu mai bine decât voi toţi.

Apoi făcu un semn cu mâna oamenilor săi şi în momentul următor dispărură toţi ca nişte fantome. Câţiva paşi foşniră în pătura de frunze căzute, în depărtare se auzi pornind un motor, apoi se întoarseră ciorile şi aterizară pe gazonul din faţa ferestrelor sparte, privind cu ochi ca nişte nasturi întunecaţi.

*

Şocul părea că oprise timpul în loc. O vreme era atâta linişte, ca după o explozie, şi nici unul nu avu curaj să respire.

Profesorul se ridică în sfârşit greoi şi merse spre ferestre privind paguba.

— Amândouă geamurile, mormăi el şi împinse nehotărât cu piciorul unele din cioburi la un loc. De parcă nu ar fi ajuns unul. Aşa o exagerare! Făcu un pas afară în grădină, precaut şi privi sceptic spre cer. Şi astăzi plouă cu siguranţă. Ce enervantă toată chestia asta! Intră din nou înăuntru, privi clătinând din cap amestecul de lemn rupt şi sticlă spartă. Astăzi nu mai găsesc nici un meseriaş să vină până aici. Trebuie să izolez geamurile altfel. Poate cu o folie de plastic. Asta ar trebui să meargă.

Eisenhardt stătea cu capul între umeri, pe scaunul său, şi-l privi pe arheolog suspicios.

— Poate să-mi spună cineva, vă rog, începu el apoi, ce a fost toată chestia asta?

— Au luat filmul, se auzi Stephen spunând aproape fără glas. Era mai mult o şoaptă consternată.

Wilford-Smith îl privi de sub sprâncenele sale stufoase.

— Vă amintiţi de bărbatul pe nume Scarfaro, domnule Eisenhardt? Stephen, vă amintiţi cu

siguranţă. Scarfaro a fost la un moment dat la şantierul arheologic de la Bet Hamesh pentru a vorbi cu Kaun.

— Da, încuviinţă scriitorul, îmi amintesc. Venise din Roma. Un inchizitor sau ceva în genul acesta.

— Scarfaro este un fel de agent întunecat al Vaticanului. El a fost cel care a distrus camera şi care a luat resturile cu el. Şi el a fost cel care a trimis aceşti oameni.

— Dar cum de i-a trimis tocmai acum? îi scăpă lui Stephen. Cum de tocmai azi şi aici?

Profesorul îl privi pătrunzător.

— Mi-e teamă că dumneavoastră aţi fost cel care le-a atras atenţia asupra mea.

— Eu?

— Dumneavoastră aţi fost cel care a găsit camera. Vă mai amintiţi? Scarfaro ştia acest lucru. Precis v-a supravegheat. Domnul Eisenhardt nu era important pentru ei şi nici eu nu am fost până astăzi, pentru că altfel ar fi venit mult mai demult aici. Fără îndoială, v-au urmărit, Stephen, şi ne-au ascultat, iar apoi au intervenit imediat.

Stephen ascultă cu faţa împietrită. Încercă să-şi amintească, dar nu era nimic ce-şi putea aminti. Nici un urmăritor, nici un telefon suspect, nici o locuinţă întoarsă pe dos, nici o pocnitură pe liniile telefonice. Dacă fusese urmărit, nu observase nimic.

Dar ar fi trebuit să se gândească la asta. Era impardonabil că nici nu se gândise la asta.

— Haideţi, profesore! clătină Eisenhardt capul. Ce înseamnă asta? Vorbiţi serios când spuneţi că vrea cineva *acest* film video?

— Poftim? ridică din sprâncene Wilford-Smith.

— Cine să vrea să facă acest lucru? Vaticanul? Îmi vine să râd. Ne consideraţi proşti cu întreg acest teatru. Aşa cum aţi făcut şi în Israel şi mai înainte cu John Kaun.

Stephen îl privi uimit pe scriitor.

— Peter? Ce spuneţi? Aţi văzut filmul doar!

— Da, tocmai de aceea! În întreaga mea viaţă n-a trebuit să văd un asemenea spectacol mai diletant şi lipsit de vână ca acesta. Şi asta încearcă profesorul să ne convingă că provine din trecut? E de râs, atât pot să zic. Efectiv de râsul lumii.

— Cum puteţi să spuneţi aşa ceva?! se minună Stephen. L-aţi văzut pe acest bărbat, cum mergea, cum vorbea... cine să fie acesta, dacă nu cu adevărat Isus cel din trecut?

— Acela era Isus Hristos? Nu cred asta pentru nimic în lume. Mai degrabă sunt eu împăratul Chinei.

Stephen dori să replice ceva, dar apoi tăcu consternat. Nu înţelegea ce se petrecea acolo. Privirea sa o căută pe cea a profesorului.

— Profesore Wilford-Smith, ce înseamnă toate astea? Mi se pare de parcă am fi văzut două filme diferite.

Cu coada ochiului văzu cum scriitorul german clătina din cap îndârjit.

Profesorul îşi aşează mâinile la spate şi mişcă din cap gânditor.

— Da, aşa a fost probabil. Mi s-a petrecut mai des acest lucru. Sunt oameni care sunt atât de profund mişcaţi de ceea ce văd în înregistrare, cum nu-şi puteau imagina înainte, şi alţii care rămân impasibili. Eu însumi aparţin, din fericire, primei categorii şi dumneavoastră, Stephen, la fel, după cum mi se pare. Mi-e teamă că nu e cazul domnului Eisenhardt.

— Asta înseamnă că, în afară de dumneavoastră şi de noi, au văzut şi alţii înregistrarea video?

— Da. Mulţi.

— Şi acum, se sfârşeşte totul?

Eisenhardt se ridică şi se aplecă în faţă.

— Stephen, nu vedeţi ce ni se înscenează aici? Totul este o mare escrocherie. Aici se vrea crearea unei legende şi dumneavoastră sunteţi ustensila pentru asta. Profesorul Wilford-Smith aparţine

unei secte, ce are sediul aici în Barnford. Nu ştiu exact ce se urmăreşte cu toate acestea, dar eu presupun că tocmai am retrăit o reeditare a ceea ce au făcut mormonii. Ştiţi mitologia acestora? Fondatorul lor se numeşte Joseph Smith şi el a spus că i-a apărut un înger, care i-a înmânat o carte cu tăbliţe de aur şi i-a indicat să traducă textul în engleză, pentru că trebuia să ia această carte apoi din nou cu el. Aşa a fost scrisă *Cartea lui Mormon,* baza religiei lor. Dar cu aşa ceva nu mai poţi păcăli oamenii din ziua de azi. Astăzi trebuie să fie o înregistrare video, un călător în timp, toate acele superstiţii, care astăzi sunt moderne.

Stephen ascultă argumentele scriitorului, care sunau atât de logice şi de plauzibile, dar se loviră în interiorul său de o barieră ce exista acolo de când văzuse înregistrarea şi ricoşa din ea. În inima sa ardea ceva ce era mai puternic decât toate argumentele.

— Peter, eu l-am văzut pe acest bărbat. Indiferent ce spuneţi şi indiferent cine este el, m-a transformat. Exact aşa cum a spus bătrânul călugăr în Negev.

— Dar asta nu e o probă! Dacă unul şi acelaşi film îl convinge pe unul şi pe celălalt nu, atunci înseamnă că efectul nu se poate afla în film, ci doar în cel care-l vizionează. Nu vă daţi seama?

— Ba da.

Eisenhardt clătină din cap.

— Ce ciudat că nu ne-am dat seama mai repede! Puteam să prevedem ce avea să se petreacă. Bineînţeles că aparentul original trebuia să dispară, pentru că altfel cineva ar fi putut constata că nu are două mii de ani vechime, ci doar, ce ştiu eu, poate prelucrat cu maşina de sablat sau băgat în maşina de spălat. Şi cine ar putea fi desemnat drept cel mai mare ticălos decât duşmanul natural al tuturor sectelor creştine şi facţiunilor, şi anume Biserica Romano-Catolică? Asta-i uneşte pe toţi membrii

tuturor sectelor. Întregi imperii se pot construi pe astfel de legende.

Se lăsă tăcerea. Stephen privi de la unul la celălalt. Eisenhardt se ridică în scaun cu faţa împietrită. El îşi găsise adevărul. Profesorul stătea liniştit între teancurile de cărţi răsturnate şi resturile geamurilor, de parcă nu înţelesese de ce-l bănuia scriitorul.

Ceea ce păruse a fi începutul unei dispute încrâncenate răsuflă fără urmări. Fiecare avea adevărul său. Pe această bază nu era posibilă nici o dispută.

— Bine, spuse Eisenhardt în final şi se ridică. Orice ar fi, nu mă mai interesează. Stephen, aş vrea să plec cât de repede posibil de aici spre casă. Mă aşteaptă multă muncă acolo.

Stephen se ridică, de asemenea.

— Da, sigur.

— Aştept în maşină. Domnule profesor? Rămâneţi cu bine.

Îl salută pe bătrân cu o mişcare a capului scurtă şi plecă. Îl auziră cum îşi ia afară hanoracul din cuier, apoi se deschise uşa de la intrare. Suna furios şi dezamăgit. Chiar şi în paşii săi se putea auzi.

Stephen şi Wilford-Smith se priviră unul pe celălalt. Deodată se simţi între ei o intimitate neobişnuită şi neaşteptată.

— Mda, zise Stephen şi îi întinse mâna bătrânului cu părul alb. Atunci nu vreau să-l las să aştepte.

— Da. Sigur se aşteptase la altceva de la această călătorie.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a petrecut. Dacă nu aş fi venit, ar mai fi existat încă înregistrarea.

— Păi, ea există.

— Da, desigur, dar acum este a Vaticanului, opina Stephen. Dacă nu o distrug, atunci o vor încuia undeva pentru totdeauna.

Profesorul se duse cu grijă în spatele biroului său, pentru că ici-colo scârţâiau cioburi sub pantofii săi.

— Da, caseta e pierdută, spuse el, asta-i păcat. Dar filmul nu.

Deschise un sertar şi scoase două casete VHS obişnuite.

— Noi am făcut bineînţeles copii. Copii în toate formatele de circulaţie - VHS, Super-VHS, BetaCam, HI-8 Digital, MR şi aşa mai departe. Nu uitaţi, filmul cu Isus era o înregistrare digitală. Aceasta înseamnă că o copie este la fel de bună ca şi originalul şi o puteţi copia ori de câte ori vreţi, fără să afecteze calitatea înregistrării.

Întinse cele două casete lui Stephen.

— Noi? întrebă el mirat. Cine sunt „noi”?

— Prieteni, spuse profesorul doar. Şi pentru cazul în care sunt plasate şi în această încăpere microfoane de ascultare şi cineva ne aude, vă spun ceea ce vă puteţi imagina şi singur: Copiile sunt împrăştiate în toată lumea şi există mii. E efectul bulgărelui de zăpadă - unul dă câteva copii mai departe la prieteni, care la rândul lor fac copii şi le fac cadou şi aşa mai departe. O avalanşă. Scarfaro nu o mai poate îndepărta din lume. E imposibil. Indiferent câte copii găseşte şi distruge, nu va şti niciodată cu siguranţă că le-a găsit pe toate.

Stephen fixă cu privirea caseta din mâna sa. Era o casetă video normală, pe care o putea cumpăra pentru câţiva dolari în magazin, pentru a înregistra un film artistic. Avea o mică etichetă ataşată pe care scria simplu: *Filmul Isus.*

Credea că visează. Avea să se ducă acasă şi să bage această casetă în video, în acelaşi aparat pe care-l folosea să vadă filmele *StarTrek* sau *Bugs Bunny* şi-l va vedea pe Isus la televizor.

— Luaţi şi o casetă pentru Eisenhardt, spuse Wilford-Smith şi îi înmâna cea de-a doua casetă. Aşa, ca amintire.

43

Încă doi ani şi jumătate mai târziu

La început, îl înfiorase depărtarea şi singurătatea peisajului. Apoi, treptat, panica iniţială se transformase în ceva ce putea fi doar extaz: să străbată cu maşina câmpii sălbatice şi deşertice, ce nu auziseră niciodată de civilizaţia oraşelor şi de fabrici, să fie singur cu sine, cu cerul, cu traseul soarelui şi al pământului.

Dar desigur că aceasta doar părea aşa. La intervale liniştitoare şi regulate apărea, semnalizat printr-un staccato de panouri cu reclame colorate oribil pe marginea drumului, câte o localitate prăfuită sau o benzinărie sau un motel şi Peter Eisenhardt era în principiu bucuros, după cum trebuia să-şi recunoască, să nu fie nevoit să meargă la vânătoare sau să monteze seara cortul. Atunci savura momentul în care scotea doar cartea de credit pentru a primi o mâncare caldă sau un pat curat şi se simţea precum un Globetrotter, liber şi nelegat. Toate la un loc, nişte visuri.

Foaia cu descrierea drumului o lipise cu bandă adezivă de bord, cu mult timp înainte, încă înainte să intre pe Interstate 40, pe care o urmase fără abatere mii de kilometri prin cinci state americane. Fără să pună la socoteală una sau două abateri, o părăsise doar în dimineaţa aceasta.

Uneori, nu trebuia să mişte ore în şir volanul, în timp ce trecea pe lângă stânci cărămizii, iarbă uscată de culoarea prafului sau, pur şi simplu, pe lângă o întindere pustie, fără denivelări. Alteori, se simţea transpus în filme de cinema, iar această ţară i se părea ca o altă planetă, pe care crezuse că o cunoaşte din cinematografe sau de la televizor, până când păşise el însuşi şi simţise gravitaţia

diferită, adulmecase alt miros, simţise alt puls al solului. Apoi sentimentul de străin dispărea din nou, pur şi simplu, de parcă ar fi tras cineva o perdea la o parte şi avea impresia că era deja dintotdeauna acasă.

La un moment dat apăru: Great Spirit Motel.

Numele promitea mai mult decât era de văzut: un complex de clădiri decolorate, plasate fără prea multă osteneală chiar lângă şosea şi fără vreo însuşire care să-ţi amintească de motel, dacă treceai pe lângă el. Eisenhardt coti spre intrarea care era marcată de două vase mari de tablă albe, pline cu cactuşi şi opri în parcarea din pământ bătătorit, albicios precum făina. Deci aici era.

În afară de panoul obligatoriu cu Coca-Cola şi reclama luminoasă pentru berea Budweiser din geam, se părea că industria de publicitate nu considerase motelul un purtător rentabil de reclame. Un panou de tablă cu un ogar stilizat arăta că aici opresc autobuzele linei Greyhound, iar alt panou indica benzinăria. În spatele clădirii principale se aflau două clădiri lungi, cu câte opt apartamente, dar care, după cât de dezordonat erau parcate maşinile în faţa lor, nu păreau ocupate în întregime.

Deci aici era. Greu de crezut.

Eisenhardt deschise uşa maşinii şi coborî.

O căldură îngrozitoare, ca în deşert, îl copleşi precum respiraţia fierbinte a unui animal al iadului şi instantaneu transpiraţia începu să-i curgă pe ceafă, de la subsuori şi peste spate şi piept. Învăţase să aprecieze aerul condiţionat al maşinii sale şi uneori uita de ce-l ferea acesta.

Pantofii săi erau prăfuiţi când păşi în ceea ce se putea generos numi restaurant: o sală mare, scundă, apăsătoare şi aranjată cu prost gust, răcită de aparate de aer condiţionat bâzâitoare, în care se afla o mână de oameni. Prin geamuri mari ce dădeau spre şosea intra lumina orbitoare a soarelui, pentru a fi absorbită apoi de lemnul întunecat al

meselor şi scaunelor, astfel că, spatele încăperii era cufundat într-o penumbră nesigură. O tejghea mare, solidă ocupa aproape întregul perete stâng, începând în zona luminată şi se pierdea în întuneric, iar pe ea se aliniau automatele de alune, suporturile cartonate pentru prospecte ale firmelor emiţătoare de cărţi de credit, coşuri de sârmă cu pacheţele de alune sau sărățele, sau gume de mestecat şi scrumiere peste scrumiere. Eisenhardt se sustrase privirilor curioase ale oaspeţilor şi îşi căută un scaun liber la bar - toate erau libere - se aşeză, îl privi pe tânărul care servea şi spuse:

— Bună, Stephen.

Stephen Foxx, care tocmai era ocupat să clătească paharele, ridică surprins privirea.

— Domnule Eisenhardt! exclamă el. Aşa o surpriză! Nu vă aşteptam aşa de dimineaţă...

— Să mă întorc mai târziu?

El râse.

— Nu asta voiam să spun. Probabil că aţi înnoptat la Flagstaff, nu-i aşa? Aţi fost la Grand Canyon?

— Ieri. Nu voiam să-l ratez. Cred că şoferul era un indian adevărat, e posibil? Oricum aşa arăta.

Eisenhardt simţi că era nervos, în ultimul timp începea să sporovăiască atunci când se simţea nesigur.

— Probabil un Navajo. Parcul Naţional se învecinează cu rezervaţia. Vreţi o cafea?

— Acela de acolo este un automat de cappuccino?

— Da.

— Aş putea avea un cappuccino în locul cafelei? Treptat, aerul condiţionat începea să-şi facă simţit efectul şi transpiraţia de pe pielea sa începu să se usuce.

— Da, desigur.

Foxx începu să umble la automat, părea destul de priceput. Şi mirosea bine, pe măsură ce se făcea cappuccinoul.

— Mulţumesc, spuse Eisenhardt, când i se dădu ceaşca.

— Cum v-a plăcut? Mă refer la Grand Canyon. Eisenhardt ezită.

— Mda, cum să zic...? În fotografii arată extraordinar. Dar când stai în faţa sa este realmente copleşitor. Ai impresia că nu poţi deschide ochii destul de mult pentru a-l vedea cu adevărat. Incredibil!

Foxx încuviinţă cu un zâmbet pe buze.

— M-a surprins să primesc mesajul de la dumneavoastră. Cu ce ocazie prin această zonă părăsită?

— Da, asta e frumos la aceste e-mailuri, recunoscu scriitorul, în timp ce sorbea din cappuccino. Te obişnuieşti repede cu ele. La vechiul număr de telefon nu v-aş mai fi găsit, nu-i aşa?

— Nu. Aşa este.

— Am fost la New York cu agentul meu. Am avut câteva discuţii cu oamenii din branşa editurilor, povesti Eisenhardt. Un oraş incredibil. La sfârşit eram complet ameţit de cap.

— Da, New Yorkul este o chestie de antrenament. Aşteptaţi un moment că mă întorc imediat...

La una din mesele de la fereastră, un client ridicase mâna că doreşte să plătească.

— Nici o problemă.

Privi în jur, în timp ce Stephen se ocupa de acel bărbat. Nu se petrecea mai nimic şi cumva avea sentimentul că niciodată nu se petrecea practic mai nimic aici.

— Acesta a fost ultimul din cei care pleacă mai departe spre Tucson, zise Stephen, când se întoarse. Probabil că acum am o pauză să mai respir şi eu, până vine următorul autobuz. În aproximativ... se uită la ceas... zece minute.

— Aici vin mai ales oameni care călătoresc cu autobuzul?

— Da, la ora aceasta. La prânz sosesc oaspeţii motelului şi seara vin chiar oameni din zonă.

— Aha, făcu Eisenhardt.

Trebuia să fie o zonă dezolantă, dacă acest restaurant era atracţia principală.

— Şi acum, spuse Foxx cu un zâmbet misterios, trebuie să vă prezint pe cineva. Se întoarse, ridică geamul ferestruicii dinspre bucătărie şi strigă în încăperea din spate:

— A venit!

Răspunsul fu un strigăt ce răsună prin sala bucătăriei, dar care nu se putea înţelege. Imediat după aceea apăru din spatele unei uşi o frumuseţe, suplă, cu părul închis la culoare, o femeie tânără temperamentală, ştergându-şi mâinile pe un şorţ nelegat, înainte să-i întindă mâna.

De data aceasta era rândul lui Eisenhardt să fie uimit.

— Vă cunosc! exclamă el. Aţi... aţi participat la săpături.

— Judith Menez, încuviinţă ea. Şi eu îmi amintesc de dumneavoastră. Doar că nu am vorbit niciodată, cred.

— Da, o nebunie, nu-i aşa? Privirea sa se plimbă între Foxx şi Judith, încoace şi încolo. Acum aştept explicaţii.

— Nu-i aşa de mult de explicat, spuse ea privind cu coada ochiului spre Stephen, foarte grăitor. Într-o zi, după expirarea interdicţiei de intrare în Israel, a apărut la uşa mea cu un buchet de flori - şi, mă rog...

Stephen o luă în braţe şi o strânse la piept.

— Vrea să spună prin asta că înainte mă cam închisesem în mine în ceea ce priveşte viaţa şi iubirea.

— Era ca şi transformat, sublinie ea.

— Aşa deci, făcu Eisenhardt, care zâmbi involuntar. După şaptesprezece ani de căsnicie şi doi copii ducea şi el dorul zilelor îndrăgostirii fierbinţi de la începutul unei relaţii.

— Şi apoi, continuă Judith, a luat caseta video din buzunar şi m-a transformat şi pe mine. Ea îl sărută pe obraz. Trebuie să pregătesc repede totul pentru masa de prânz. Vin mai târziu la voi, *okay?*

Zâmbetul îi îngheţă lui Eisenhardt pe faţă. Caseta video! Deci era aşa cum se temuse. În ultimii ani se formase o adevărată mişcare subterană în jurul acestui film cu Isus şi, după toate aparenţele, Stephen Foxx aparţinea şi el acesteia.

— Rămâneţi până mâine? Atunci putem să stăm diseară împreună şi să discutăm despre vechile timpuri, propuse el şi completă: Sunteţi bineînţeles oaspetele nostru.

— Da, cu plăcere, deşi... Poate era mai bine să exerseze toleranţa. Până la urmă fiecare trebuia să trăiască după convenienţele proprii. Eisenhardt se scarpină pe capul pe care părul se rărise în mod vizibil, de când se întâlniseră ultima dată. Am impresia că astăzi nu am înaintat deloc. Şi totuşi, de la Flagstaff sunt... habar n-am. Ţara asta pare că nu se mai termină. Ultimele zile am stat mai mult sau mai puţin încontinuu la volan şi am mers, şi am mers, şi, când mă uitam seara pe hartă, erau câţiva centimetri. Incredibil. Germania poate fi traversată într-o zi, puteţi să vă imaginaţi?

— Dar sper că nu aţi străbătut ţara de-a latul doar ca să vizitaţi capodopera arhitectonică reprezentată de acest motel? opină Foxx.

— Nu, de fapt vreau să ajung pe Coasta de Vest. Erau zile în care mă îndoiam că se poate ajunge la ea cu maşina. Am un prieten care trăieşte acolo şi care m-a invitat să locuiesc câteva zile la el. El a emigrat acum vreo cinsprezece ani şi nu ne-am mai văzut de zece ani. Ah, apropo, îşi aminti el, l-am întâlnit pe John Kaun.

— Ce? se minună Stephen. Ce chestie! Şi? De el nu am mai auzit de mult timp nimic şi înainte de asta nimic bun. Cum o duce?

— Părea să se bucure atunci când l-am sunat şi m-a invitat la el când am zis că vreau să traversez SUA cu maşina. Este acum şeful unei fabrici de cipsuri de cartofi din Oklahoma, aparent ultima rămăşiţă a concernului său, s-a căsătorit din nou, are un copil şi arată fericit şi mulţumit. Nu mai poartă decât blugi şi tricouri, vă puteţi imagina?

— John Kaun? Nu cred nici un cuvânt.

— Nici eu aproape că nu l-am recunoscut.

— De unde aţi avut numărul său? Adică cred că tocmai în Oklahoma nu l-aş fi căutat...

— Una din editurile pe care le-am vizitat aparţinea înainte lui Kaun Enterprises. La un moment dat, în timpul unei discuţii, s-a pomenit despre el. Eu am spus că-l cunosc pe John Kaun şi, când am întrebat dacă ştie cineva ce s-a întâmplat cu el, mi s-a dat numărul său de telefon. Dar de fapt se află pur şi simplu normal în cartea de telefon. Eisenhardt ridică din umeri. Chiar se pare că-i merge bine. Deşi este din nou un om obişnuit.

— Probabil că trebuie să fii un om obişnuit pentru ca să-ţi meargă bine, opina Stephen gânditor. Dacă mă gândesc... că odată îmi doream să ajung ca el. Aşa cum era el atunci, puternic, bogat şi important. Unul dintre cei mai mari. La început, înainte să găsesc camera video, voiam să-mi demonstrez că sunt mai şmecher şi mai rapid decât el, cu toată puterea sa. O nebunie, nu?

— Mda, nu ştiu ce să zic, spuse Eisenhardt şi privi în jurul său. De un pic de ambiţie tot este nevoie în viaţă, nu credeţi?

— Vă minunaţi ce fac aici?

— Sincer să fiu, da. Când v-am întâlnit prima dată eraţi un fel de băiat minune, un promiţător tânăr antreprenor, cu mai mulţi bani în cont decât voi avea eu vreodată. Şi acum conduceţi un motel în ţara nimănui. Nu e tocmai ce îţi imaginezi când te gândeşti la o ascensiune profesională.

Stephen Foxx zâmbi, trase un prosop dintr-un sertar şi începu să şteargă pahare.

— O, firma mea mai există la fel ca înainte. Tot atât de virtuală ca-ntotdeauna. Săptămâna viitoare zbor din nou pe Coasta de Est, pentru a vizita nişte clienţi, dar în rest acţionez prin internet şi acolo este neimportant unde trăiesc. Motelul aparţine unui bun prieten de-al nostru, care a suferit o operaţie foarte grea şi are nevoie de timp pentru a se reface complet. Ridică din umeri. Aşa a fost să fie. Din ce în ce mai mult iau lucrurile aşa cum sunt. Se pot trăi întâmplări extraordinare în felul acesta.

— Mda, se prea poate. Eisenhardt îşi puse mâna pe tejghea. Sincer vorbind, am crezut înainte că acesta este sediul principal al sectei formate în jurul filmului cu Isus.

Stephen zâmbi subţire.

— Nu există un sediu. Asta ar fi mult prea periculos - indiferent dacă mă credeţi sau nu, Biserica încă mai vrea acest film.

Deodată se iscă gălăgie în încăpere. Scaunele fură târşâite peste podea când oamenii se ridicară, luându-şi apoi gentile pentru a se înghesui spre ieşire. Autobuzul Greyhound venise. Afară se putea vedea cum unii pasageri coborau, pentru a aştepta apoi bagajul, pe care şoferul îl împărţea din portbabajul larg deschis al maşinii.

Stephen folosi ocazia să strângă repede toate vasele şi paharele murdare de pe mese, să le şteargă cu repeziciune, să bage meniurile la loc în suporturile lor şi să plaseze noi feţe de masă din hârtie. Aceste munci le efectua, aşa după cum constata Eisenhardt, cu o dăruire remarcabilă.

Când autobuzul plecă mai departe şi în acelaşi timp oaspeţii noi intrară în restaurant, locurile rămase goale arătau ospitalier de proaspete şi noi, iar Stephen era deja pregătit să preia comenzile.

Judith veni din nou din bucătărie, pentru a arunca o privire cercetătoare asupra blocnotesului cu comenzi.

— Doar băuturi, zise Stephen. Vino, aşază-te un pic lângă noi. Iar întorcându-se spre Eisenhardt spuse: Cei mai mulţi schimbă autobuzul cu cel de Los Angeles, care vine în douăzeci de minute.

— Ce o face acela acolo? întrebă Judith în timp ce îşi scoase şorţul. Se referea la un tânăr slab, cu păr blond-deschis, care stătea încă în căldura arzătoare, cu o geantă de voiaj groasă şi cu un sac pentru haine foarte mare, în locul unde oprise autobuzul. Nu se încumetă să intre?

— Ce părere aveţi de articol? îi adresă Eisenhardt lui Stephen Foxx întrebarea care-l preocupa mai de mult.

— Ce articol? întrebă acesta în timp ce mânuia robinetul pentru băuturi.

— Articolul lui Uri Liebermann despre *Filmul Isus?* Nu-l cunoaşteţi deloc?

— Trebuie să recunosc că nu. Liebermann este jurnalistul acela israelian, cu care aţi avut de-a face? Care ne-a trimis la mănăstire elicopterele pe cap?

— Da. În ultimii ani s-a specializat, devenind un fel de expert pentru mişcarea *Filmul Isus.* Un timp a fost mereu invitat la tot felul de talk-show-uri. Acum jumătate de an a scos un articol mare despre culisele filmului video, care a fost publicat aproape peste tot în Europa. La noi, în Germania, a apărut în *Stern* şi a fost publicat şi în *Reader's Digest.*

— Trebuie să recunosc că a trecut pe lângă mine. Ce scrie deci expertul?

Eisenhardt inspiră adânc. Nu era ceva plăcut să-i spulberi cuiva iluziile pe care-şi construise toată viaţa.

— El a descoperit o grupă de actori amatori, care au produs un film video, la cererea unui sponsor necunoscut, cam cu un an înainte ca profesorul Wilford-Smith să înceapă săpăturile de la Bet Hamesh, explică el înverşunat. Toţi participanţii au fost obligaţi să păstreze tăcerea

despre acest film, iar cea mai importantă condiţie era ca fiecare actor să înveţe aramaica.

— Aramaica!? se miră Stephen şi zise către Judith: Robinetul pentru Cola a luat-o iară razna.

— Mâine vine tehnicianul. Cel puţin aşa a zis.

— Aramaica, sublină Eisenhardt. Îl ascultau oare? Sau oare se instalase deja starea de negare? Limba pe care probabil a vorbit-o Isus.

— Da, îmi este clar. Şi ce fel de film este acesta?

— Cel pe care-l aveţi.

Acum se opri.

— Poftim?

— Este înregistrarea pe care o răspândiţi în întreaga lume. Filmul pe care l-am văzut la profesorul Wilford-Smith. Scriitorul se aplecă în faţă, pentru a nu fi nevoit să vorbească aşa tare, deoarece unii din oaspeţi priveau deja în direcţia lor. Nu înţelegeţi? Totul a fost înscenat, de la început. Un mare teatru. Întreaga căutare aventuroasă, aşa-zisele experimente care au fost adăugate, toate acestea trebuiau să facă povestea credibilă. Mă rog, nu este nici o problemă să ascunzi un schelet uman, care prezintă o fractură vindecată cu metode moderne, la locul potrivit, înaintea unor săpături. Sau să inventezi instrucţiunile de utilizare al unei camere care urmează să iasă pe piaţă, să tipăreşti un exemplar şi să-l pui lângă el. E posibil şi să falsifici o analiză cu carbon radioactiv - trebuie doar să-l mituieşti pe cel care o înfăptuieşte. E adevărat că prin turele suplimentare pe care le-aţi făcut, aţi cam încurcat planul, dar între timp vă încadraţi foarte bine în joc. Totuşi, totul este o minciună şi o înşelătorie - Liebermann demonstrează aceasta foarte convingător.

Stephen îl privi gânditor.

— Cred că ştiu despre ce vorbiţi. O clipă. Ridică tava şi duse băuturile la mese. Când se întoarse, se duse să umple următorul rând de băuturi şi spuse

în acelaşi timp: Cel la care vă referiţi este ceea ce noi numim anti-video. Este o înregistrare care arată scene foarte asemănătoare ca în caseta adevărată, dar e jucată atât de prost încât oricine o priveşte observă că este o înşelătorie, o performanţă actoricească de proastă calitate. Nu ştim de unde provine acest film video, dar presupunem doar că în spatele ei se află Biserica Romano-Catolică. Oricum circulă într-un număr incredibil de exemplare.

— Trebuie neapărat să citiţi articolul, opina Eisenhardt.

— Nu cred că trebuie. Asta este la fel ca şi cu celelalte o sută de mii de teorii ale conspiraţiei care există. Că *Titanicul* nu s-a scufundat de fapt. Că John Kennedy ar fi fost omorât de către armată. Că Elvis mai trăieşte. Totul logic până în cel mai mic detaliu şi totul greşit. Din robinetul pentru Cola nu mai ieşea deodată decât spumă. Stephen scoase cu un oftat o sticlă din frigider şi umplu paharele din ea. Întrebarea este: Cine să însceneze aceasta şi de ce?

— Liebermann îl indică pe Wilford-Smith, dar pe acesta nu mai putem să-l întrebăm. Profesorul a murit anul trecut; un şofer nu-l văzuse pe învăţat pe bicicleta sa, când a luat curba şi a intrat în el.

— Şi de ce să fi făcut el aşa ceva?

— Asta v-am spus-o doar şi atunci. Wilford-Smith era membru al True Church of Barnford. Aceasta este o sectă mică, creştină, exclusivistă, din sudul Angliei, care există din anii '40. Filmul video trebuia să ducă mai departe învăţăturile acestei Bisericii şi să consolideze legitimitatea ei.

Stephen clătină din cap cu un zâmbet uşor, epuizat.

— În afara faptului că această teorie are găuri aşa de mari încât poţi să treci cu autobuzul Greyhound prin ele, fără să atingi marginile, spuse el, deci în afară de asta, de fapt nu există nici o învăţătură.

— Şi ce *faceţi* voi atunci? replică Eisenhardt.

— Ne întâlnim odată pe lună. Stephen făcu un gest vag, ce lăsa să se înţeleagă că în spate erau alte încăperi închise, ţinute pentru o asemenea ocazie - şi ne uităm la film.

— Şi?

— Şi-l lăsăm să *acţioneze* asupra noastră. Altfel nici nu pot să descriu chestia asta. Stăm aproximativ o oră în linişte, pentru a deveni foarte deschişi şi receptivi, iar apoi ne uităm la film. Asta-i tot.

Eisenhardt îl privi sceptic.

— Asta-i tot? Vă uitaţi la înregistrarea aceea iar şi iar? Foxx zâmbi uşor, aproape visător.

— Eu trăiesc cam ce aţi trăit dumneavoastră la Grand Canyon - am senzaţia că nu pot să deschid ochii suficient de mult pentru a vedea tot ce e de văzut în film.

— Şi ce e de văzut în acest film?

— Eu văd în acest film ceea ce ar putea să fie. Eu văd un bărbat care este atât de prezent, care există cu fiecare fibră a fiinţei sale aici şi acum şi care goleşte paharul vieţii până la fiind. Când mă uit la el, mă încurajează să nu rămân doar la stadiul de a sorbi câte puţin din paharul propriu.

— Dar a fost crucificat, îi aminti Eisenhardt. Dacă este acela, care credeţi dumneavoastră că este.

Stephen încuviinţă serios din cap.

— Da. Pentru că nu-l mai puteau suporta. Atât de multă vivacitate - asta trebuie că i-a făcut pe mulţi invidioşi dincolo de limita suportabilităţii.

— Dar nu este lipsit de logică? Spuneţi că, dacă vedeţi filmul, vă transformă. Atunci cei care l-au văzut în carne şi oase, n-ar trebui să fie transformaţi de o mie de ori?

— Cine spune că nu a fost chiar aşa? Unii sunt impresionaţi, alţii nu. Asta o ştiţi prea bine, nu-i aşa?

Uşa de la intrare se deschise. Ea scârţâi încet. Eisenhardt privi fugar spre ea. Era tânărul care până atunci aşteptase afară în staţia de autobuz şi care acum se îndrepta transpirat şi prăfuit spre tejghea. Părea nesigur, precum este cineva care călătoreşte pentru prima dată singur.

— Nu există nici o urmă de dovadă că bărbatul din înregistrare este într-adevăr Isus, spuse Eisenhardt cu jumătate de gură către Stephen, pentru a încheia discuţia pe această temă, cel puţin temporar, atâta timp cât nu erau singuri.

Stephen înclină doar din cap, de parcă era complet neimportant, şi se îndreptă spre tânărul care privea timid în jur.

— Cu ce vă pot servi?

— Ăăă, făcu acesta. Privirea sa alerga încolo şi încoace, căuta peste tejghea sau la perete liste cu preţuri, dar nu găsi nici una.

— O cafea, vă rog.

— O cafea. Vine imediat.

Eisenhardt urmări cum Stephen puse pe o farfurioară o ceaşcă, împreună cu un şerveţel, introducând-o sub automatul de cafea şi cum apăsă pe un buton verde, luminos. În timp ce automatul fierbea cafeaua, adăugă o linguriţă şi un pacheţel de frişca, împreună cu un cub de zahăr împachetat. Discuţia pe care o purtaseră până atunci nu părea să-l irite deloc.

— Poftiţi o cafea, vă rog. Face unu douăzeci.

— Mulţumesc.

Tânărul îşi dădu părul transpirat de pe faţă şi numără banii din buzunarul său de blugi, pe tejghea. Stephen încasă banii mulţumind şi bătu suma la casă.

— Nu are nici o importanţă, înţelegeţi? se adresă el din nou lui Eisenhardt. Audienţa nu părea să-l deranjeze în mod special. Dacă e Isus sau Buddha, sau cineva de care nu am auzit niciodată - eu văd în el ce poate deveni viaţa. Că nu este necesar să cucereşti ceva. Că nu suntem pe lumea

asta pentru a-i întrece pe ceilalţi sau pentru a ne scoate ochii unul altuia şi să câştigăm în toate întrecerile. Nu e nici o diferenţă dacă pierdem sau câştigăm, nu cu *adevărat,* vreau să spun. Înainte credeam că în viaţă trebuie să câştigi un premiu. La figurat, desigur. Nu eram conştient de asta, dar, privind înapoi, am înţeles că aşa credeam. Era atitudinea aceea în care spui: „Dacă o să...” Dacă o să posed un milion de dolari, atunci... Dacă devin faimos, atunci... Mereu atunci, atunci, atunci. Credeam că, dacă aş fi câştigat cursa care trebuie, atunci viaţa mea s-ar fi transformat în altceva decât cea care era - în viaţă *adevărată.* Atunci aveam să încep adevărata viaţă. Dar indiferent câte curse câştigam, nu obţineam niciodată premiul. Acel „atunci” nu se petrecea niciodată. Şi de aceea alergam din ce în ce mai departe, îmi puneam ţeluri tot mai înalte. Când am început cursa cu John Kaun, eram în realitate disperat că realizasem atât de multe, dar transformarea nu venise. Se uită la el. Cunoaşteţi şi dumneavoastră acest sentiment? Eu îmi imaginez că aceasta ar putea fi ceea ce-l mână pe un scriitor, credinţa că odată ce a scris cartea sa de căpătâi, totul va fi altfel.

— Nu, mârâi Eisenhardt. Eu scriu pentru că-mi face plăcere.

Nu părea că ar auzi.

— Când am văzut înregistrarea, am înţeles că aceasta aici este deja viaţa *adevărată.* Că a fost tot timpul. Eram doar incapabil să o percep, să mă bucur de ce aveam. Viaţa, viaţa adevărată şi reală, avea deja loc şi eu o trecusem tot timpul cu vederea pentru că eram prea ocupat. Dar trebuia mai întâi să văd pe cineva care era capabil să guste cu adevărat momentul prezent, cu toate simţurile şi cu toată dăruirea, înainte să pot pricepe aceasta.

— Mda, făcu Eisenhardt reţinut. Acesta este un aforism vechi al înţelepciunii, dacă nu mă înşel.

Stephen luă o cârpă de uscat vasele şi-o azvârli cu un oftat, cu putere, peste umăr.

— Nu pot să exprim în cuvinte ce simt. Dumneavoastră, ca scriitor, probabil că aţi putea.

— Dar eu nu văd ceea ce vedeţi dumneavoastră.

— Păcat!

El şi Judith îşi făcură semn cu capul, doi cunoscători, care-l compătimeau pe cel ignorant.

Scriitorul nu putuse niciodată să sufere această aroganţă a celor evlavioşi. Dacă nu ar fi fost o a treia persoană la tejghea, atunci ar fi... Se ridică, îşi întinse spatele încordat şi se gândi dacă era cazul să rămână o noapte aici. Cu siguranţă că aceasta însemna că trebuia să suporte o seară de misionariat zelos.

— E ceva în neregulă cu cafeaua? se interesă Stephen la tânărul cu părul blond, care stătea cu capul lăsat peste ceaşca de cafea, amestecând-o neîntrerupt.

— Cum? ridică speriat capul. Nu, totul e bine. Nici o problemă.

— V-am întrebat, pentru că amestecaţi tot timpul în ea, fără să beţi nimic.

— Nu, doar că... Nu e legat de cafea. Mulţumesc.

O expresie dureroasă trecu peste faţa sa. Ca pentru a demonstra că nu era nimic rău cu cafeaua, luă o înghiţitură mare.

Stephen se opri, îl privi pur şi simplu şi nu zise nimic.

— Mama şi tatăl meu au murit, spuse tânărul în sfârşit, uitându-se cu ochi opaci în gol. Într-un accident de maşină. Anul trecut. Şi acum patru săptămâni m-a părăsit prietena. E, ăă... destul de greu.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva.

— Am auzit, ăăă, înainte, un pic din ce aţi discutat despre sensul vieţii. Îşi trecu cu mâna prin păr, pentru a îndepărta o şuviţă rebelă, ce-i cădea mereu pe faţă. Atunci mi-am amintit iarăşi totul.

— Mmm. Stephen luă prosopul de uscat vase de pe umăr şi începu să şteargă tejgheaua perfect

curată.

— Îmi pare rău că am tras cu urechea. Nu am intenţionat asta.

— E în regulă.

— Cafeaua chiar are un gust deosebit.

— Mulţumesc. Stephen ezită un pic, îi aruncă lui Eisenhardt o privire cu coada ochiului şi şterse mai departe toată suprafaţa şi robinetele. Aş putea să vă arăt ceva. Un film care poate o să vă ajute.

Aşa funcţiona deci chestia asta. Eisenhardt avu impresia că vede o umbră de neîncredere sclipind în ochii tânărului. O neîncredere pe care el o considera sănătoasă.

Tânărul reuşi să zâmbească curajos şi clătină din cap.

— Mulţumesc. Dar trebuie să merg mai departe spre L.A. cu următorul Greyhound.

— Astă-seară mai trece unul.

— Atunci îmi pierd avionul.

— Aha. Stephen ridică apoi cârpa, o despături pentru a o împături altfel şi şterse mai departe. Şi încotro vă îndreptaţi?

— Spre Israel.

De la acest cuvânt părea să pornească un şoc electric. Stephen se opri din şters şi Eisenhardt crezu că simte cum părul de pe ceafă i se face măciucă. Asta da coincidenţă, la naiba.

— Spre Israel. Stephen îşi continuă activitatea. Sună ca lumea. Şi unde în Israel?

— Peste tot. Un tur de vizitare, paisprezece zile de-a lungul şi de-a latul ţării, pentru a vedea toate locurile sfinte şi istorice. Încercă să râdă, dar sună chinuit. Nu ştiu cum am ajuns să fac asta - mă refer la faptul că nu sunt în mod special religios sau ceva de genul acesta... Nici măcar când mama şi tata... Era un prospect în supermarketul nostru. Nu ştiu de ce m-a impresionat aşa tare, dar m-am gândit, de ce nu?

Se simţea aproape penibil.

Stephen înmuie din nou cârpa în apă şi o stoarse aproape meditativ.

— Din când în când avem turişti din Israel, care vor să vadă Arizona. Grand Canyon şi restul. Atârnă cârpa pe o bară cromată. Sunteţi primul care merge în sens opus.

— Credeţi că vreau să fug pur şi simplu?

— Nu. Cred că o să vă facă bine să ajungeţi într-o zonă diferită.

Asta părea să-l liniştească.

— Da, chiar sunt foarte curios. Adică e cam o nebunie, n-am fost niciodată nicăieri, cu excepţia lui Disneyland, când am fost în vacanţă cu mama şi tata. Odată la schi, dar acolo n-am făcut decât să-mi rup piciorul. Şi acum zbor în Israel. Dar ştiţi ceva? De-abia aştept.

— Cred.

— Mai ales aş vrea să ştiu cum este în asemenea locuri ancestrale, continuă tânărul, devenind tot mai entuziasmat pe măsură ce vorbea. Ştiţi, mama mea avea o zicală. Ea spunea mereu: Istoria este ceea ce e scris în cărţi. În realitate, nu simţi când suflul istoriei îţi bate în ceafă. Vreau să văd dacă e adevărat.

Aerul părea deodată să pişte ca o şampanie. Când Eisenhardt văzu că ochii lui Stephen deveniră excesiv de mari, ştiu că îşi amintea corect despre ce îi povestise acesta referitor la conţinutul celei de-a doua scrisori.

Ceaşca din mâna sa părea dintr-odată ireală, părea că devine fluidă.

— Am mai făcut o nebunie. Tânărul bărbat blond îşi ridică geanta pe tejghea şi nu mai era deloc de oprit. Mi-am cumpărat o cameră video special pentru această călătorie, nouă-nouţă. Vreau să spun că în întreaga mea viaţă nu am cumpărat ceva nou, oricum nu aşa ceva - mereu numai maşini şi combine muzicale second-hand, televizor dintr-o vânzare din garaj... Şi acum dau patru mii

de bişţari pentru aşa o nebunie, o Sony MR-01. Aţi auzit vreodată de aşa ceva?

— Da, spuse Stephen cu o voce ce suna dintr-odată un pic jalnic. Am auzit de ea.

— Cea mai nouă dintre noutăţi, spunea vânzătorul. Supercalitate. Extrem de uşor de utilizat. De-abia aştept. O, cred că vine autobuzul.

În acest moment opri afară, mare, argintiu, fâsâind şi pufăind precum un dragon care tocmai aterizase, autobuzul Greyhound. Oamenii coborau din el şi peste tot în restaurant alţi oameni se ridicau, îşi luau valizele şi rucsacurile şi gentile de voiaj şi se grăbeau spre ieşire. Tânărul îşi luă geanta de umăr şi sacul de haine, salută cu o mişcare a capului şi plecă. Uşa de la intrare se deschise cu un scârţâit încet şi se închise în urma sa, balansându-se încă o vreme în balamalele sale.

Eisenhardt puse ceaşca sa înapoi. Se auzi un zgomot specific. Era iar o ceaşcă normală. La fel cum era o clipă normală, precum erau şi celelalte clipe, din care era constituită viaţa.

— Hei, spuse Judith încet.

Se priviră cu ochi mari. Apoi, de parcă ar fi exersat, se întoarseră spre geamuri. Tânărul blond avea biletul deja în mână. El stătea printre ultimii la coadă.

Nu erau necesare cuvinte. Se ridicară, ieşiră afară după el, prin uşa batantă, ce scârţâi şi la ei puţin. Unul lângă altul străbătură pământul nisipos, care le scârţâia sub picioare, aşa cum scârţâie de fapt solurile nisipoase. Mergeau mai repede, în final alergau, pentru a-l mai prinde pe tânăr înainte să se urce în autobuz.

— Hei! exclamă Stephen şi îi întinse mâna. Călătorie plăcută!

Tânărul cu geanta de umăr îi privi mirat.

— Mulţumesc.

— Voiam doar să spun... Numele meu e Stephen Foxx. Vă doresc toate cele bune.

— Numele meu e John, replică tânărul şi-şi dădu şuviţa pentru a mia oară din ochi. Mulţumesc.

— John şi mai cum?

O scânteiere neîncrezătoare se ivi pentru un moment în ochii săi.

— E neimportant, zise el. Pur şi simplu John, *okay?* Ridică încă odată, scurt, mâna pentru a saluta şi se urcă în autobuz.

Îl vedeau prin geamurile fumurii cum se îndreaptă spre spatele autobuzului, în timp ce uşa din faţă se închise cu un fâsâit energic şi uriaşul autobuz, ce mirosea a Diesel, se puse încet în mişcare cu un huruit al motoarelor. Se uitară după el până ce dispăru la orizont.

— Nu mai ştiu ce să cred, spuse Eisenhardt. Stephen îi aruncă o privire timidă dintr-o parte.

— Acesta era el, nu-i aşa?

Orizontul sclipea, părând că se transformă într-un rânjet batjocoritor. Nimic nu mai era adevărat. Dacă ridica privirea de pe punctul argintiu din depărtare, lumea avea să-şi înceteze existenţa şi sfârşitul timpurilor avea să vină.

Aşa trebuia să se simtă cineva care înnebunea. Cineva căruia îi fugea pământul de sub picioare.

Sau care simţea pentru prima dată pământul sub picioare.

— Da, încuviinţă el. Povestea începe.

[1] Intifada - răscoala palestinienilor din teritoriile ocupate de Israel în anul 1967 (n.red.)

[2] *Meshuga* - sărit de pe fix (în lb. ebraică în orig.)

[3] *Shalom* - pace (în lb. ebraică în orig.)

[4] *Salam aleikum!* - pace ţie!

[5] Bougainvillea (floare de hârtie) - plantă ornamentală din America de Sud, cu bractacee (frunzuliţe la baza florilor) viu colorate (n.red.)

[6] Din neamul Macabeilor (n.red.)

[7] În momentul conceperii acestui raport, încă nu era stabilit dacă şi când vor fi reluate lucrările de la Bet Hamesh.

[8] Kaffiyeh - eşarfa palestiniană (n.red.)

[9] nazirei - oameni care-şi închinau viaţa Domnului şi respectau anumite interdicţii: nu beau alcool, nu-şi tundeau părul etc. (n.tr.)

[10] Then have a nice day! – Atunci să aveți o zi frumoasă!

CUPRINS

Despre această carte:
Despre autor:
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

36
37
38
39
40
41
42
43

Table of Contents

Despre această carte: 2
Despre autor: 3
1 4
2 11
3 16
4 23
5 35
6 47
7 60
8 67
9 86
10 96
11 108
12 119
13 131
14 143
15 158
16 180
17 202
18 222
19 241
20 254
21 276
22 295
23 315
24 324
25 339

26	348
27	362
28	379
29	401
30	423
31	438
32	457
33	478
34	491
35	510
36	528
37	544
38	553
39	563
40	569
41	585
42	594
43	603